Ἁγίου Ὄρους Βιβλ. ἐρευνητέα (id. Ἱερολ. Σκητ. Παλαιστέου
Ἱδ. Λαυριωτικά ἡ Τυπικὰ ἐν τοῖς Ἀθωνικοῖς βιβλ. ...

... δύο τόμοι ἐν Ὁδηγοῖς τοῦ Ἰουλίου 600 ἁγ. Παύλ. 281 κ 282.
Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγ. Διονυσίου ἐν τῷ Ὄρει πρὸς τὸν Σεβαστὸν τοῦ Ὄρους, ἐν τῷ παρὰ Μαρρᾶ κωδ. 188 φ. 18α. 206 φ. 124α-132α. κωδ ἁγ. Παντ. 161, 5.
Ὁσιομύλου "Τραγῳδία τοῦ Ὄρους + Λίνδρα καὶ μία βλασιολογία" Παντ. 193 σ. (χωδος 64
Ἰωάννης Ἡσυχαστοῦ τοῦ φιλοσόφου. περὶ τῶν ἐν τοῖς Ὀλυμπικοῖς ὄρεσι διαφόρων
περὶ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ὄρους "περὶ κτισθείσης φανερᾶς μονῆς" κωδ ἁγ. Παύλ. 207 φ 105-113 (Ιβηρ. 673, 5
Ἱστορία τοῦ ἁγίου Πόλου Τομ. Β'. " 4 264 κ 263.
"Λειτουργικὴ προσευχὴ ἐκ ἁγιορειτικῆς" ἁγ. Βατοπ. Ιβηρ 525, 44 τομ.
Ἐκ τοῦ Μαυριτίου ἐγχειρίδιον ἐπιτηρήσεως τοῦ Νεοφύτου σιδαΐτου XVI
μετὰ διορθώσεων παραδόσεως κωδ. ἁγ. Παντ. 519 XVIII. φ. 5 2α.
Νεοφύτου Κρητὸς διδαχαὶ Ιβηρ. 619, 1. 411 φ 138β. κ 650, 15, 19. 568 φ. 19β. 110, φ. 1
" Χανδακαιμβ 542, 22, 10.
Νήφωνος ἁγιορείτου ἀκολουθία βραδυτέρα 6375 ἁγ. Παντ. 5999, 31 Σινᾶ 6375, 1 12. τριῴδιον
ἡρμηνέα 6375, 10. Ἰω. Ῥώσσ. 6375, 8 Σινᾶ 6245, 6 Φιλαρέτ 6375, 4. Θαμὰ αἱ οἶκοι 57
5999, 19. (κανόνες) στίχοι κ στοιχεῖα 5845 ἁγ. Παντ.

Νικηφόρου [illegible] Ἀκολουθία μεγάλου 5711, 118 (ἁ. Παντ. ἑρμ[illegible]λ. ἐν τ. τριῴ.
Τυπικὰ [illegible] ἁγ. Παντ. 204 περιέχει ὅσα καὶ Ιβηρ. 754 πλὴν τοῦ XIX. 116.
... ἐν τοῖς ἑπομένοις πρᾶξις ... περὶ τῶν ἀναγραφόντων πολιτῶν
κου, φ. 99 XII φ. 55α-57β. τὸ Γ' Τοπ. καὶ Ιβηρ. 382 φ. 274α 278α. ...
ἁγ. Παντ. 152 τοῦ XV φ. 303, β-303β. Πρὸς τοῖς ἀγομένοις ἀφορίζονται τινὰς ἐν
τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ ἐξ αὐτοῖς ἱερεῖς μὴ νουθετοῦντες ... πόθεν ἐκ παφορᾶς ἁγίου.
ἁγ. Παντ. 152 XV φ 307α-β. Σημείωμα περὶ τῶν ῥυθμίζειν ὑπὸ τοῦ παρ. Πίνακος ἐρευνᾶται
διαταῖς ἡμέρας χόροι, καὶ ἐκφάσεις διάφορα περὶ τῆς συνάξεως καὶ διοικήσεως τῆς ἐκκλησίας
τοῦ Νεῴ. ... κωδ. 759 ἁ. Παντ. σ. 177-185.
Ῥαφαὴλ Χανδακαιμβίου ἐπιστολαὶ κωδ. ἁγ. Παντ. 271 XVIII. στίχοι κωδ. βρ. κ

Περὶ ὁσιορίτου τῆς ὁσιώρας κωδ. Κουτλουμ. 145. (Καλαφάτ Λαυριωτ. 502

1 ἐν τῇ φυλακῇ σ. 236-241 β' περὶ. ὑπάρχει λόγος τοῦ περὶ πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης ... (κεφάλαια περιέχονται ἐν τῷ πατρὶ πρὸς τοὺς ἐπομένους. ὅτι ἐπιλέγεται, περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ... (ὑπερθέσεως) ἀρχ. Τὴν μὲν ἀρετοποιὸν ἐκ τῶν ἁγίων νοὸς λιμένων ἔφυσαν, ἄκροι δὲ παραπλησίως φυσικῶν ... τέλ. καὶ ἀλλ' ἀρκεῖ χαρὰ ἀμέτρου χαρᾶ ἱερᾶς τὰ ἴδια, δι' ὧν πάντα ὁ τὰ ἀληθινὰ νοῶν ἐν ἡ ἀδ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πλήρεις ~~κώδ. 16πρ. 334 φ XVII~~. Περὶ ἀόνου γονικοῦ ἢ μητρικῆς ἢ οἰκοδεσπότου.
κώδ. 1342. XVII 21. Περὶ ἀόνου γονέως ---

(?) Πουλ

Μον. Λαυρ. γ 4 φ 233α-234α. Ὀνειροκρίτου καὶ περὶ τοιούτων. κεφ. [illegible]
Μον. ἁγ. Πανλ. 206 κ 274. φ. 95 κ σ. 104 " " κ 161,8, κ 204
" Τσπ-ρ. 34. " " σ. 676

Ἐκ πορείων ἀγοραστικῶν ἑρμηνεία Στοιχείου 16πρ. 343 XIX φ 75:
Χαλκιδίου παιᾶ γονικῶν ἢ γονικοῦσας Χιλιαδ. 8.
Ἀλμανάχου τοῦ XVII " 23. Χατζηκώστα 2
Γεωπονικὸν ἤτοι ἀλμανάχιον Ζωγράφου φ. XVIII 3.
Γλωσσάριον Βοτανικῶν Δοκιμαρ. 274. Χατζηκώστα 8C
Ἀστρολογικὰ διάφορα " 124 κ 243 φ 140α 260 χρ
Ἀλμανάχια Δίονυσ. 346, 355.
Ποιήματα ψυχρίδου 16πρ. 703 ~~ἀνέκδοτα~~ ἀφῆκε.
Περὶ φρονηματικῶν 16πρ. 381 φ. 876-89ε. κ νεώτ. ἐν Ἁγ. Παντ. 014 σ. 4
Ἐκ [illegible] ~~311 778α-834α~~ ὅσον φαίνεται ψυχρίδου.
Ἀστρολογικὰ κώδ. 16πρ. ~~668 φ. 144α~~ [illegible] Ἐκ ~~διαφόρων~~ 16
Ἐκ φρονημάτων φ. [illegible] ἀπὸ τοῦ χριστοῦ γεννήσεως +
Ὅροι φιλοσόφοι 16πρ. 388 φ. 747α-751α. ἀν[illegible]

+ ἐξηγητὴς ἐκ παντόνυ

6414 φ. 42. 614 σ 41-49

ἀντίγραφα

κώδ 647 εἶναι ὁ αὐτὸς 685 κ τ.α.λ. ...
κ ὁ αὐτὸς 806-84α ἔχει ἀστρολογικὰ διάφορα.
Ἡμεῖς γιὰ τὸν σκοπὸ εἴχαμε τὴν οἰκονομικὴ ἐπιλογὴ ἐσόγινα

Συλλογή ~~ἐκκλησιαστικῶν~~ ἀπόρρητα τοῦ ὁσιομάρτυρος Μακαρίου
μαρτυρήσαντα ἐν 1796 ἐν σ. 5713, 4. 5880, 6394, 1.

~~Γεωγραφία βιβλ. 254~~, 3. Ἱστορ. (4508, 106) ~~3788, 1100~~.

Προσευκτήριον ἢ ἱερὸν ναὸς ἢ τῶν ἁγίων Τόπων XVII –
αντιγράφων ἢ ἀπόγραφον βιβλ. 159 φ. 2ρ.

Ἀνεβάσεων χαρας λαμπρ. ἀρ. 2641, 3099. σημ. 3766, 25 σημ.
4399, 2 σημ.

Ἀχαμηνίδου πρὸς ὁμοδόξους βίᾳ ερ. 4614, 30

Γραμματα ἰδιόγραφα 3594 6'

Γεωγρία μοναστικοῦ 636, 17. 5788, 18. 5789, 60 ἀδικῆς

Διονυσίου ἀρχιερατικὴ ἐπιστολή. 1838. βιβ. 501. 12.
" τῶν ἐν τῷ ὄρει ἐπιδόξων ἡρᾳ ἀγιορείτ. 5668, 5, 5695. 3. 5713, 11
" Μονῆς 99. 9 σημ. 5788, 77. 5789, 44, 46. 3966, 10 σημ.
3947, 1534, 1535, 4 σημ. 3664, 35 σημ. 3758, 3 σημ.

Περὶ παραδείσου. 6099, 1 δεν υποαρχή

Ἑρμηνεῖαι 3309, 6. 5043, 4. 5055, 4. 5230.

Ἐπιστολὴ μυστηριακοῦ περὶ 3666, 31. 3794, 6.

Ἐπιλαρίθμια περὶ 3820, 14.

~~Κώδιξ ἐκκλησιαστικὸς 5789, 48, 86.~~

Ἐὰν ἀγιοδημητριακὰ ἰαμβικὰ ᾠδ. 421. σημ. "

Ζωὴ πατρὸς ἁγίου διαγνωσ. ὕψος. 2280, 2. χρόν. 5775. 3.

Θεοδοσίου Γραμματικοῦ ἀποφθέγματα 1985, 1.

Θεοφύλακτος Φιλαδελφείας λόγος πρὸς τὸν Χριστὸν πρωτότυπα ἑρμηνεῖαι αἱ ἀπο-
φῶν καὶ δεσποτικῶν ἐν βιβλίοις τοῦ μοναδ. καταγραφὰ ἐν τόπῳ. Καρυε. 72

Θεοδ. Σκουτέλη μελέται παντοῖαι ἐκκλησιαστ. ἱστορ. χειρ. 6.

Ἱερεμίου Κυπριανοῦ περὶ ἁγίου ὄρους 3782, 8. αφιξις 4330, 31. σημ. 4884, 17. 3798. Διονυσ.
Ἰωαν. μοναχοῦ Στίχοι ὁ καὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος (77) ἑορτῆς. 1232. XL'.

Πεζικοῦ ἢ ποιητικὰ εἰς ἁγιασμὸν Σταυροῦ. 155 XVIII. Ἐκκλησ.
'85, 2.

Λίβελλος μισοδύσεως 4301, 60. 61, 66, 76.

Παλαιὸν Μηναῖον ~~κώδ.~~ βιβλ. 102. χειρόγραφον

φῶς, ψαλτικὴ παράφρασις 4345, 14. φιλόδοξ. 619 Διον. 4.

Στίχοι εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἀπὸ τοῦ Μακ. Συμ. 4.

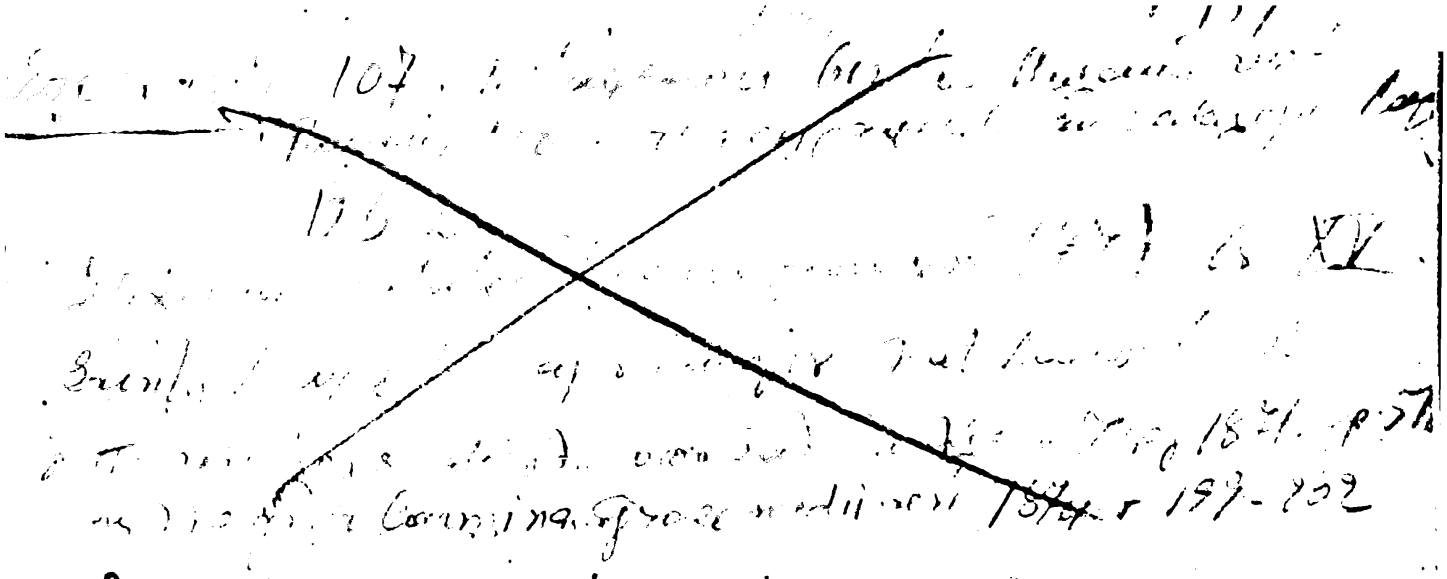

Κωδ. Κοκκιν. 56. περί αγίων ὄρους αγ. φ. 2156-2166 XI.
144. χ. Βασιλείου ηγουμένου τῆς Μαχαίρα Μονῆς
ὑποτύπωσις κοσμικ. ιστορίας τοῦ XV.
Ἱστ. Χρονολόγιον χορηγιῶν εἰδ.
Παναγουργιῶν εἰσιτηρίων αρχ. αδω. 5713, f.
φράσεις ἐκκλησιαστικαὶ ἀγγλικοῦ Ρω σ. 846,
Νεοφύτου διήγησα 2547, 1. περὶ ἱερωσύνης φυσικῆς 4724, f. Επιστ
ὁσίας ἁ. ἀρχιερέων Μαξ. Ἀγιορειτῶν 6026, 5. ἁ προσώπων ἱερομ. 6049, 22
Επιθεωρήσεις ἁ πατριάρχων 6049, 10 Μιλαφόρου ἀσχ. βασ. ἁ Ἀπλοῦν 6311.
μαρτ. Γαυνιφρίας κώδ. Ἱδ. Ρωσ. 212, 3. 16'
Γεωργ. Παρεκκλησιῶν Ζηφιανῶν Πετρ. 668, 24 περὶ Καπνιζόντων 65x-71
ἀγιορειτ. ἀναγνώσεως ἀρχιγραφεῖα βιβλ. 760, φ. 273.
Νικηφόρου διηγήσεων περὶ προσφορᾶς Δίων. 226.
Γαβριὴλ Κανόνες. 4421. 5778 ἁ κανόνων χριστοφόρου προφορ.

Σημειώσεις περὶ Ἄθω
ἀπὸ τοῦ 1899 σημειούμεναι ἐξ ὅσων
ἀνέγνων ἢ εἶδον χρήσιμοι εἰς τὴν
ἱστορίαν = Σημ..

ΑΡΧΕΙΟ
Ε. ΚΟΥΡΙΛΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀγέννητοι. (θεοῦ) Ἐξ. Στηλ. 4, 224

"Μὴ φέρετε εἰς τὸ κοινόβιον ἀγέννητα πρόσωπα· διατί εἶδεν τί ἔκαμεν ὁ μέγας Εὐθύμιος εἰς τὸν ἅγιον Σάββαν, ὅσοι ἀγνοιᾷ τῆς τὸν ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν κοινοβίου μετὰ τριῶν μηνῶν, διὰ ὅλον τοῦτο δὲν τὸν ἐγύρισεν εἰς τὸ κοινόβιον μ. γράφει δὲ καὶ εἰς τὸ γεροντεῖον, ὅπου ἔκαμαν λαῦραν τοῦ παλαιοῦ παιρὸν ἐφημώθησαν ἀπὸ αἰτίας τῶν ἀγγέλων· καθὼς καὶ ὁ διοφόρος σαλὴρ ἔβγαλε ἀπὸ λαύραν μεγάλην καὶ παλιρράσαλο ἕνα γέρον διὰ τροφολὴ ὅπου ἔδιδαν δηλονότι ἀγέννητα καὶ ἀπὸ τὰ ἀσωμάτους ἔβγαλαν ἔξω" (Λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ Πέτρου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Ν. Λειμωνάριον 1819 βιβλ. σ. 94)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Α 1

Να παραχωρήσω εις τον καλόγηρον την κατοικίαν τα σπήλαια του Μοναχού.

Ἔστω δὲ ὁ ἅγιος ὄρος μοναστικὸς, ὀρθόδοξον, ὑγιαῖνον· οὐ οἱ ἐν αὐτῷ μοναχοὶ ἀκτήμονες ὄρους καὶ πλὴν ἀναγκαίων τροφῶν τριῶν, τῆς ἐν τῷ σαρακοστῇ.

Παράκλησις Σερβ. Βιβλ. Χ.

Τιμία ζωή, μεγαλεῖος τοῦ ἁγίου Ὄρους.

L'Orient, qui ne sait plus faire d'histoire, a le noble privilège de conserver intacte celle d'autrefois. Nous lui avons dû la solution de plus d'un problème, parmi ceux qu'elle soulève, nous allons demander aujourd'hui à l'une de ses plus étonnantes révélations la révélation d'une époque fort peu connue, du moyen âge byzantin. Ce sont les moines du Mont Athos qui se chargeront de soulever le voile.

(Ἱδ. σημαία) L.e V.te Eugène-Melchior de Vogüé

Syrie. Palestine. Mont Athos. 7 7ième éd. Paris. 1912.

Πραγ. ἐν 1875.

σελ. 255.

Il entre toutes les épaves (ravages) du monde Byzantin, l'Athos rend les témoignages d'un art rare, complet, adéquat à lui-même dans toutes ses manifestations (ἐκφράσεις), architecture, peinture, orfèvrerie (ἐκκλησιῶν) Bibliothèques: σ. 266.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

2 η Μαρτινού

Περί Αμαδφινών: Πασπάτη Βυζ. μελέται. 137. ζ 0.9
ἐν ἄγιος Βίτσι
Βίκτωρ μοναχος ἡ ἡγούμενος τοῦ Ἀμαδφινοῦ. (ἔγρ. διά
τό προφοῦρνι ἐν Κωδ. Α' ἀκαρπ. λαύρας φ 40α ἔτος ςχιζ'
ἡ τῶν μετ' Ἀμαδφινῶν ὁ ἡγούμενος ἱστορήσαν σαυτοῦ ἐξαγ-
ορί. ἡ ἔγγραφα ὅμως κυρίως κατ' ἱστορικαί λατινικοί
γραφεῖα. οὕτω πχ. εἰς ἔγγραφον τοῦ ςφ' δημοσιευθέ-
ντος ἐν λιμ. Ἀθ. Σλοᾶ ἀρ 7. (κείται Κωδ. Α' φ. 95α-6) εὑ-
ρίσκεται ὑπογεγραμμένα τοῦτο τοῦ monachus egumenos
κτλ. ὅπερ ὁ ἀρχ. δέν ἐδημοσίευσεν οὔτε εἰς ἄλλ. ἱστορ.
πρβλ. τάς ἱστορ. ἡγουμένων μονῆς τοῦ Σινᾶ, ... καί Χα-
λάβρυτα ἐν διαφόροις ἔγγραφοις)
Περί Ἀμαδφῆ Παν. Θ, 307

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Το Ἅγιον Ὄρος ἦν "τὸ ἔσπερον τοῦ Βυζ. μοναστικοῦ φω-
ταχισμοῦ, τὸ φωτεινότερον ἀστέρι τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ
διανοητικοῦ βίου τοῦ Βυζαντίου καὶ συγχρόνως ὁ φωτει-
νότερος ἀκτινοβολητὴς τῆς ἑλλην. παραδόσεως καὶ τῆς χρι-
στιανικῆς μορφώσεως, ὁ ἀπαρασάλευτος τῆς Ὀρθοδόξου βρά-
χος, τὸ βασιλικὸν τῆς Ἀνατολῆς. Ἰω. Δαμασκην. "Ἡ
καταγωγὴ τοῦ φωταχισμοῦ ἐν τῷ Βυζ. ἑλλην. αἰῶνι ἐν
μέσῳ τοῦ δ' μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ιγ' αι. Καβάλ 1894. σελ.
214 - 216. παρὰ Γρηγ. Παναγιωτάκη "Γρηγ. ὁ Παλαμᾶς σημ. 1ο.

Ὁ φωταχισμὸς (τοῦ Ἄθω) παρέσχεν εἰς τὸ ἀνωτέρω
ὄρος κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τὰς συμφορὰς τῆς φύσεως
διαφυγὴ καὶ ἀληθῆ παραγωγίαν. Gelzer παρὰ Krumb,
Βρεττανικὰ ἔτη σημ. 502
ἐν ἀρχῇ Χρυσοβούλλου Βοταναιάου 6586. Ἰουλιαν.

4

Ἀνιλεηφόρου Ἰσηγορᾶν "ἐπὶ Ἰωάννης Β' ΧΙΥ αι· ἰ
καὶ τὰ ἄγια τὸ ὄρος ὁ Ἄθως θαυμάζεσθαι ἄξιον εἶναι
καὶ μεγ. (Ἐπὶ παγωναί).

Ἁγίοι ἀναχωρηταὶ "Τυπικὸν Ἁγ. Ἀθανασ
παρὰ τῷ "Ἄθῳ" αι· 867

ὁ Μ. Βασιλείου ἱδρυτὴν ἐντὸς τῶν Μονῶν σκήτεις ἀφορίζων τὸν τόπον Κριτικοῦ
καὶ Ζηλωτῶν σ· 311
(ὄρος σ· πλ· ιε').

Ἁγίου Παύλου Μονὴ ἐν ἁγίῳ Ὄρει.

Ὁ περιώνυμος ἐν μοναχοῖς πατὴρ Ἰγνάτιος ἀναδραμὼν εἰς τὴν βασι
λίδα μετὰ ἀνέμφορα καὶ ἀπίστων ἐπὶ βάθρων αὐτῶν εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ
Ἄθω, μετανίσας ἐν ὄνομα περιφανῶν τῶν ἁγίων ἀποστόλων εἰς συν
στασιν εἰς ἐκκλησίαν αὐτὰ καὶ τὸ ἀναλόγιον εἰς ἱερουργίαν ἵνα πλη
θυνθῇ εἰς τὴν βασιλείαν μου ἐν οἷς αὐτὸς εὐεργέτησεν τόπον (εἰς ἐφαρμογὴν
ἀπὸ τὸν τόπον Λάγκανα σταδίων μέσον τρία ἀπὸ ὄνομα μοναστηρίου) ἐν Δόξῃ 25
τὸ λεγόμενον Ἱερὸν ἐκκλησίαν (ἐν Παγγαίῳ ὄρει 1446

Ἐν ὄρει ἐν ᾧ σπήλαιον τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν Ἰγνάτιον ἀναδραμὼν εἰς τὸν βασι
λείαν μου ἀνέμφορα ἀπὸ βίλεβα καὶ βάθρα αὐτῶν εἰς τὸ ἁγίων ὄρους Ἄθω
ἵνα θεοῦ ἡ δύναμις ἐπιφανῶν τῶν ἁγίων Παύλου τῶν ἀποστόλων
παῦλος (ἐκ αὐτῶν ἡδ ἀναλόγιον εἰς ἡ αὐτὴν χρονολογία) Δημ. Κωνσ
Δημοσίου

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πάτμῳ (ἐν Πάτμῳ Πατμιακῶν σ· 14-16.) σ· 15

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κατάλογος τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων,

τοῦ Θ. Αἰῶνος.

Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης. 880.
Εὐθύμιος ὁ νέος
Παῦλος ὁ Ξηροποταμίτης

τοῦ Ι΄. Αἰῶνος.

Ἀθανάσιος ὁ τῆς Λαύρας
Ἰωαννης ὁ Ἰβηρ.
Εὐθύμιος ὁ Ἰβηρ.
Γεώργιος ὁ Ἰβηρ.
Εὐθύμιος ὁ Δοχειάριος. Ἰδρ. Πρώτου
Νεόφυτος ὁ τοῦ Δοχειαρίου.

τοῦ ΙΑ΄. Αἰῶνος

Ἀντώνιος ὁ Ῥῶσσος
ἀκμ. 1110

τοῦ ΙΒ. Αἰῶνος

Ἰωαννης ὁ Κουκουζέλης
Συμεὼν τοῦ Χιλανδαρίου
Σχίβας ὁμοίως

Διατ. 132

Θ. Κυπριανός

Τοῦ ΙΕ΄ Αἰῶνος

Εὐθύμιος Βατοπαιδινός.

Οἱ ἐν αὐτῇ 12 Ὁσιομάρτυρες

Οἱ ἐν τῇ τῶν Ζωγράφων Ὁσιομάρτυρες

Οἱ ἐν τῇ τῶν Ἴβήρων Ὁσιομάρτυρες.

Οἱ ἐν τοῖς Καρυαῖς Ὁσιομάρτυρες

Συμεὼν ὁ Μυροβλύτης.

* Ἰωάσαφ Βατοπαιδινὸς Κύπριος

Τοῦ ΙΔ΄ Αἰῶνος

Κοσμᾶς ὁ Ζωγραφίτης

Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης

Νήφων ὁ Ἀθωνίτης

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς

Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης

Ῥάφυλλος ὁ Μαθητὴς αὐτοῦ

Ἀθανάσιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλ[εως]

Λεοντόσιος ὁ κτήτωρ τῆς αὐτοῦ μονῆς

Θεοδόσιος ὁ Ἀδελφὸς αὐτοῦ

Δορμέτιος ὁ διάδοχος τοῦ Λεοντίου.

Γρηγόριος ὁ Βυζάντιος

Γρηγόριος ὁ Δομέστικος

Νικόδημος Βατοπαιδινός

Νικηφόρος

Γοδηγόριος ὁ κτήτωρ τῆς ὁμωνύμου μονῆς

Δαμιανὸς Ἐφημερίτης.
Καλλίστος Πατριάρχης Κωνσταντινου-
πόλεως ὁ Μαθητὴς Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου,
Καλλίστος β΄ Πατριάρχης Κωνσταντινου-
πόλεως ὁ Ξανθόπουλος.
Θεόληπτος Ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας
Σάββας Βατοπαιδινὸς
Ἀθανάσιος Μετεωρίτης.

Τοῦ ΙΕ΄ Αἰῶνος.
Νήφων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως
Νεκτάριος ὁ Καρεώτης
Φιλόθεος ὁ Καρεώτης

Τοῦ ΙΣΤ΄ Αἰῶνος
Διονύσιος ὁ τοῦ Ὀλύμπου.
Θεόφιλος ὁ Μυροβλύτης.
Μακάριος Ἁγιαννανίτης.
Γεράσιμος ὁ ἐν Κεφαλονίᾳ.
Δαμιανὸς Φιλοθείτης 1562.
Δομέτιος Φιλοθείτης
Λεόντιος Διονυσιάτης
Θεωνᾶς Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης
Ἰάκωβος Ὁσιομύρτης 1520.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἰάκωβος ὁ Μαθητὴς αὐτοῦ
Ἀσανίους ὁμοίως
Μακάριος ὁ Μαθητὴς Νήρωνα 1527
Ἰωάσαφ ὁμοίως 1536.
* Δανὶδ ὁ ἐν Εὐβοίᾳ. ἐκ. Νέα
λῃ Λαυριωτικῆ

Τοῦ ΙΖ΄. Αἰῶνος.

Νεῖλος ὁ Μυρολιτης
Κυπριανὸς Κουτλουμουσιανός 1679.
Δαμασκηνος Λαυριώτης 1681.
Ἠλίας ὁ Ἀρδούνης. 1686.
Ῥωμανος Καυσοκαλυβίτης. 1694.

Τοῦ ΙΗ΄. Αἰῶνος

Ἱεροθεος ὁ Ἁγιορείτης
Νεκτάριος Ἀγιαννανίτης 1727
Παχώμιος ὁ Ῥῶσσος Καυσοκαλυβίτης
1730.
Ἀχάικος Καυσοκαλυβίτης
Κωνσταντιος ὁ Ῥῶσσος 1743.
* Δαμασκηνὸς Χελανδαρινός.
Κοσμᾶς ὁ Ἰωαπόγολος 1779.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τοῦ . Ζθ΄ Αἰῶνος .

* Λουκᾶς ὁ Μυτιληνῆ
* Ἱλαρίων ὁ Κρής.
* Νεκτάριος Ἁγιαννανίτης
* Νικήτας Ἁγιαννανίτης,
* Δανιὴλ Ἁγιαννανίτης.
* Προκόπιος Προδρομίτης
* Εὐθύμιος Προδρομίτης.
* Ἰγνάτιος Προδρομίτης
* Ἀχάκιος Προδρομίτης
* Ὀνούφριος Προδρομίτης
* Γεδεὼν Κυριακολινός
* Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης
Τιμόθεος Ἐσφιγμενίτης

Οἱ τοῦ Ἁγίλου Αἰῶνος
Φιλόθεος Λεονυσαίτης
Συμεὼν Φιλοθεΐτης
Γαβριὴλ Ἰβηρίτης
Νεόφυτος Βατοπαιδινός
Ἀγάπιος Βατοπαιδινός
Εὐδόκιμος Βατοπαιδινός
Θεοφάνης Λοχιαρίτης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Οἱ ἐν τῇ Μ. Λαύρᾳ

Πέτρος, Ἀθανάσιος, Ἰωάννης
ὁ Κουκουζέλης — Μάξιμος ὁ Κυ-
νοσοκαλύβης. — Γρηγόριος ὁ Παλα-
μᾶς. — Νήφων ὁ Ἀθωνίτης. —
Γρηγόριος ὁ Βυζάντιος. —
Γρηγόριος ὁ Δομέστιχος. — * Ῥάμβδο
ὁ Βουργάρης. — Νεῖλος ὁ Μυρο-
βλύτης. — Λαυρεντιανὸς Ὀσιο-
μάρτυς. — Ρωμανὸς Κυνοσοκαλυβίτης
— Παχώμιος Κυνοσοκαλυβίτης,
— Ἀχιλλεὺς Κυνοσοκαλυβίτης.
— Μακάριος Ἁγιαννανίτης
— * Λουκᾶς Ἁγιαννανίτης — Νικό-
δημος Ἁγιαννανίτης — * Παρίσιος
Ἁγιαννανίτης. — * Νικήτας Ἁγια-
ννανίτης * Νεκτάριος Ἁγιαννα-
νίτης — * Λαυρᾶς Ἁγιαννανίτης, —
* Λαυρᾶς ὁ ἐν Εὐβοίᾳ. — Κυνοσαί-
τιος ὁ Ῥῶσσος. — * Παῦλος
Πελοποννήσιος.

Ἐν Βατοπαιδίῳ

Εὐθύμιος Ὁσιομάρτυς. Οἱ σὺν
αὐτῷ 12 Ὁσιομάρτυρες, Νικόδη-
μος, Γενναδίος, Νεόφυτος,
* Σάββας, * Εὐδόκιμος.

Οἱ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων,
Ἰωαάννης, Εὐθύμιος, Γεώργιος,
Γαβριὴλ, οἱ Ὁσιομάρτυρες,
Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, Καλλιστος
Πατριάρχης ὁ Μαθητὴς αὐτοῦ,
Ἰεροθεος, Ἰάκωβος, Ἰάκωβος,
Διονύσιος, * Προκόπιος, * Εὐθύ
μιος, * Ἰγνάτιος, * Ἀχάκιος,
* Ὀνούφριος οἱ Προδρομῖται.

Οἱ ἐν τῇ τοῦ Χιλανδαρίου,
Συμεών, Σάββας οἱ Κτίτορες.
* Ἀκακιος Ὁσιομάρτυς.

Ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου
Διονύσιος Κτίτωρ, Δομέτιος,
Νήφων Πατριάρχης, Μακάριος
Ἰωάσαφ, Λεόντιος, Φιλόθεος

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐν τῇ τοῦ Παντοκράτορος
+ Καλλιστος ὁ Ξανθόπουλος, θεωνᾶ
Θεόφιλος ὁ Μυροβλύτης

Ἐν τῇ τοῦ Ξηροποτάμου, καὶ
Ἁγίου Παύλου,
Παῦλος ὁ Κτήτωρ.

Ἐν τῇ τοῦ Κουτλουμουσίου.
Κυπριανός.

Ἐν τῇ τοῦ Ζωγράφου,
Κοσμᾶς, οἱ 26. Ὁσιομάρτυρες.

Ἐν τῇ τοῦ Δοχειαρίου.
Εὐθύμιος, Νεόφυτος, Θεοφάνης,

Ἐν τῇ τοῦ Φιλοθέου.
Θεοδόσιος, Λαμπανός, Δομέτιος,
Συμεών, + Διονύσιος, Κοσμᾶς

Ἐν τῇ τοῦ Γρηγορίου
Γρηγόριος ὁ Κτήτωρ
Ἐν τῇ τοῦ Σίμωνος Πέτρας
Σίμων ὁ Κτήτωρ, Ἰωάσαφ Κτητ-
ὁρ ὁ Βασιλόπαις

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐν τῇ τοῦ Ἐφημμένου.
Ἀθανάσιος Πέτρομάχης.
Ἀντώνιος, Λαμπανός, * Ἀγαθάγγελος,
* Τριόθιος,

Ἐν τῇ τοῦ Κυριακίδου
* Γεδεών

Ἐν Κυριακῇ
Νεκτάριος, Φιλόθεος, οἱ
Ὁσιομάρτυρες.

Οἱ ἐν Ἁβύδου μέρεσι βιώσαντες
Νικηφόρος, Θεόλιπτος, * Εὐθύμιος,
ὁ νέος, * Ἀθανάσιος Μετεωρείτης
* Γερέσιμος ἐν Κεφαλληνίᾳ.
* Ἠλίας ὁ Ἀρδούνης

Κατὰ Ἀλφάβητον.

Ἀθανάσιος ὁ τῆς Λαύρας

* Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης.

Ἀγάπιος Βατοπαιδινός,

Ἀθανάσιος Ἐσφιγμενίτης, Πατριάρ.

* Ἀθανάσιος Μετεωρίτης.

* Ἀθανάσιος

Ἀχάιος Κωσσοκαλυβίτης.

* Ἀχάιος Προδρομίτης.

* Ἀντώνιος Ἐσφιγμενίτης.

Γαβριὴλ Ἰβηρίτης

* Γεδεὼν Καρακαλινός.

Γεννάδιος Βατοπαιδινός

Γερασιμος ὁ ἐν Κεφαλονίᾳ.

Γεώργιος ὁ Ἰβηρ.

Γραγόριος ὁ Παλαμᾶς.

* Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης

Γρηγόριος ὁ Βυζάντιος

Γρηγόριος ὁ Λαμπάτιχος

Γρηγόριος ὁ Κυπρ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δαμασκηνὸς Λαυριώτης
* Δαμασκηνὸς Χιλανδαρινός,
Δαμιανὸς Ἐσφιγμενίτης.
Δαμιανὸς Φιλοθείτης
* Δανὶδ ὁ Εὐβοιᾶ
* Δανὶδ Ἀγιαννανίτης.
Διονύσιος ὁ Κτήτωρ.
Διονύσιος Προδρομίτης
Διονύσιος Φιλοθείτης
Δομέτιος Φιλοθείτης
Δομέτιος Διονυσιάτης

Εὐθύμιος ὁ νέος.
Εὐθύμιος Δοχειάριος.
Εὐθύμιος Βατοπαιδινός.
Εὐθύμιος Ἴβηρ.
Εὐθύμιος Προδρομίτης.
Εὐδόκιμος Βατοπαιδινός,

Ἠλίας ὁ Ἀρδούνης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Θεοδόσιος Φιλοθείτης

Θεοφάνης Λοχιαρίτης

*

Θεόληπτος Φιλαδελφίας

Θεόφιλος ὁ Μυροβλύτης

Θεωνᾶς Παντοκρατορινός,

*

*

Ἰωάννης ὁ Ἴβηρ.

Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης

Ἰάκωβος Προδρομίτης

Ἰάκωβος ἕτερος Προδρομίτης

Ἱερόθεος Ἰβηρίτης

*Ἰγνάτιος Προδρομίτης

*Ἱλαρίων Ἁγιαννανίτης,

Ἰωάσαφ Σιμωνοπετρίτης

Ἰωασαφ Διονυσιάτης

*

Κοσμᾶς Ζωγραφίτης

Κοσμᾶς Ἰσαπόστολος

Κύλλιστος Α΄ Π. Κωνσταντινουπόλεως

*Κάλλιστος Β΄ Π. Κων ὁ Ξανθόπουλος

Κυπριανὸς Κουτλουμουσιανός,

Κωνσταντῖνος Ῥῶσσος Λαυριώτης

Λεόντιος Διονυσιάτης

* Λουκᾶς ὁ ἐν Μυτιλήνῃ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μάξιμος ὁ Κυπροκαλύβης.
Μακάριος Ἁγιαννανίτης.
Μακάριος Δουνδιεύτης

Νεόφυτος Δοχειαρίτης,
Νεόφυτος Βατοπαιδινός
Νεκτάριος Κυριακίτης.
* Νεκτάριος Ἁγιαννανίτης
Νείλος ὁ Μυροβλύτης,
Νήφων Ἀθωνίτης,
Νήφων Πατριάρχης,
Νικηφόρος
Νικόδημος Βατοπαιδινός
Νικόδημος Ἁγιοπαυλίτης

*Ὀνούφριος Προδρομίτης

Παῦλος Ξηροποταμίτης,
Παῦλος Πελοποννήσιος
Παχώμιος Κυπροκαλυβίτης
Πέτρος Ἀθωνίτης
* Προκόπιος Προδρομίτης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ρωμανός. Κυπροκαλυβίτης.

* * Ρώμυλος ὁ Βούλγαρις

* Σάββας Βατοπαιδινός

* Σάββας τοῦ Χιλανδαρίου

Συμεὼν τοῦ Χιλανδαρίου

Συμεὼν Φιλοθεΐτης

Σίμων ὁ Κυπίσαρ.

* Τιμόθεος Ἐσφιγμενίτης

Φιλόθεος ὁ Καρεώτης

Φιλόθεος Λουσιωτίτης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

5 A

Ἀθωνιάς Σχολή. Σεραφ. Μαυραΐας Ἐκκλ. Ἱστορία παρά Sathas Μεσ. Βιβλ. Γ' 218. κε 292. 229, 370 Σμυρν. σημ. 142 κε.

~~Ἀθανάσιος ὁ ἐκ Λαύρας~~ β' αὐτοκράτωρ υἱὸς τοῦ Παλ. ὅπερ αἰσθόμενος τὰ Σταυρὸν Παΐσιον τὸν 1800 ὡρὰ σχολιάζοντα ἐν ἁγίῳ Ὄρει. Σμυρν. σημ. 163.

Ζώης Καλοχάνης ἡ δωρεὰ ἐκ 5000 ρουβλίων σημ. 167, 191

Ὁ φόβος μου ὅμως τὸν ὁποῖον σὲ εἶχον ἦταν, χαίρει ὁ Κοραῆς πρὸς τὸν Ῥίγαν) μὲ μέρη καταισχύνων οἱ καλόγηροι. Ἡ ἕνος μέρους σας βέβαια τρεῖς μεγάλη, ὅτα ὁ ὑπέρος τὰ Γραικῶν ὑπνόπος ὀφείλως τὴ καταισχύνη τοῦ ὀράγμα (Ἀκαδημίαι τοῦ Ἀθηνᾶ), ἀλλὰ ἀποδόθηκε μέρος ὅση καταισχύνη δὲν ἔσται ἐν ὑμῖν, ὃν ἔχομεν καρμίαι σαγινεῖαι ἐγκράδικῶν ἔνδρασης τοῦ θησαυροῦ; διὰ τοῦτο, ἐὰν μοναχοὶ, ἔστε ἴσως κοινὸν χρέος ὅλων νὰ συμβάλλωσι καὶ νὰ συνεπισχύσωσι τὸ πρᾶγμα "ἡ χειροτονία ποιεῖ" καθὼς λέγει ἡ παροιμία.

νὰ μὴ κοινωνῶ ὅσα ἔρχονται ἐκ τοῦ σοῦ περὶ τῆς ἕδρας .. εἶναι δὲ ἀναῦλα περὶ τοῦ προσόδου τοῦ Ἀκαδημίας τοῦ Ἀθηνῶν, περὶ ἀναλαμβάνω περὶ μαθημάτων, περὶ εἰδοποιήσεως κτλ. (Ἀκαδ. τόμος σ. 173) (αὐτ.) σ. 176.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἅγιον Ὄρος (ονομα) · ὁ δε (ανεψιος υἱὸς τοῦ Βάρδα στρατηγὸ τῶν Θρακησ-
σῶν (Μικρᾶς Ἀσίας) καὶ τοῦ ἀμαρ ἀκουσίως) υἱοῦ τοῦ Μιχαὴλ υἱοῦ Θεοφίλου ἐξ
ἧς ἐκαστοτε ἤτουν χαρακτῆρα πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καθοσιοῦσθαι τὰ ἀν-
τὶ βασιλικῶν ἤτουν χαρακτῆρα πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καθοσιοῦσθαι τὰ ἀν-
δραγαθήματα τοιαῦτα γενόμενος, ἀγροικωδέστατα τὰ περὶ τὴν πραγματείαν τῶν ὄντων
ἔχουσι λαμπρὸς διαγινώσκομενος ἐν τῷ καλὰ λέγεσθαι Ἁγίου Ὄρους ἀφορίζει
σι, εἴτ' ἀσαφῶς εἴτε τῆς ἐκ ἀνωθεν εὐσεβοῦς ἀδρεως. Theophanes
Continuatus in Patrol. graec. Migne τ. 193Δ.

Ἡ ὡσαύτως ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωαννικίου Γ' τὸ Β' ἀναβόλης τοῦ ἔτους ἐκκ. ἀγιορ.
Δεκεμβ. χ' 1901. ΧΑ'514

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ρεί τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Κοινότητος τὴν προσοχὴν κυριακὴν
ίου τελοῦνται τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἱερατικῆς Ἀθηνιάδος Ἰ-
ὸ Πρόγραμμα τῆς τελετῆς ἔχει ὡς ἀκολούθως.
τὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τελεσθησομένην ἐν τῷ ἱστορικῷ
του Ἱερῷ Ναῷ ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι θὰ μεταβῶν εἰς

ν. 2/ Ἡ ὑποδοχὴ τ ὑτων γενήσεται εἰς μὲν τὴν Ἐμ-
μεγάλην τῆς Σχολῆς Εἴσοδον ὑπὸ τῆς Ἐφορίας καὶ τῶν λοι-
τ ταγμένων κ τὰ μέτωπον. εἰς δὲ τὴν ἐσωτερικὴν ὑπὸ τοῦ

ὸ τῆς εἰσόδου ταύτης θὰ ἦν μένουσιν ὁ Ἐφημέριος τῆς
εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν Διακόνου ἀμφότεροι μετὰ λαμπαδικῶν
ο διακονηταὶ τοῦ Πρωτάτου μετὰ μ νδυῶν κ ἱ λαμπαδίων
ὑπηρέτης τοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου ἔχων βόν ἀρχιερατεῖον
ὴν ῥάβδον κ ἱ ἐν ὠμοφόριον.
Ἀρχιερεὺς πρὸ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τῆς Σχολῆς θὰ φορε-
θοῦν κ ἱ θὰ λάβῃ τὴν ῥάβδον. τῇ ἡγεσίᾳ δὲ τότε τῆς
φαλλομένου τοῦ Ἄξιον ἐστιν ὑπὸ τῶν ψαλτῶν τοῦ Πρωτά-
ἡ πομπὴ θὰ ἐνέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν τελετῶν ὅπου θὰ

μως κ ἱ θὰ ψαλλῇ. Ἐπακολουθήσῃ αἴτησις ὡς ἐξῆς

λλωσι τὰ Ἀπολυτίκια Ἀδιάλειπτος ἡ Χριστέ ὁ θεός ἡμῶν
θω Μητέρας. Τοὺς σοὺς μεγίστους φωστῆρας. Τὸ κοντά-
ὁ λαμπρότατος μαθ.. Εἶναι ὁ Διάκονος θὰ ἀναπέμψῃ δέη-
σεῖαν ἐν εἰδικῇ διατάξει. Ἀκολούθως ὁ Πρωτεπιστάτης
κ ινότητος ποιήσει τὴν εἰσήγησιν εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς
ώσῃ τὸν λόγον εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαδόπουλον τῶν θεο-
τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἵνα ἐμφανίσῃ τὸν Πανηγυ-
ήμερος. τοῦτον δὲ θὰ ἀκολουθήσῃ ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου
ένος Προγραμματικὸς λόγος.
ον χρόνον ἡ πομπὴ θὰ ἐκπονήσῃ διὰ τὴν Σχολὴν οἱ κώδω-
Πρωτάτου θὰ κρούσωσι χαρμοσύνως. Τὸ αὐτὸ δὲ θὰ συμβῇ καὶ
Σκήτην τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὅτε ἡ πλησιάσῃ ἐκεῖ ἡ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

3 καὶ αὐτῶν διπρράγην τοῦ ὀνίχ Καὶ στὰς εἰς προσευχὴν πεσὼν τὸ γονυκλὲς ἀὐλὴν ἐπὶ ὥραν ἱκανὴν ἡσυ-
σε φωνῆς λεπτύνης αὐτῷ: "Μένον ἀναπαύθε, Παχώμιε, μὴ φοβηθῆς μοναστήριον ἐλεύσεται γὰρ ὁρικὸς σφ-
λοὶ σωθῆναι θέλοντες, οὓς ὁδηγήσεις ἐκεῖσε ὡν δοθήσεται σοι παρ' ἐμοῦ τύπον". φαίνεται οὖν αὐτῷ ἡ φραχθῆναι
ἄγγελον καὶ δίδωσιν αὐτῷ πλάτον, ἐν ᾧ πάντα διατάσσεται τὰ μελλόντα πρὸς αὐτὸν φοιτᾶν γεγραμμένα ἐτύ-
χανε ..." Sancti Pachomii vitae graecae, ediderunt Hagiographi Bollandini ex recensione Francisci Hal
kin. S.I. Bruxelles 1932, σ. 178. Τούτου ἕνεκα οἱ μαθηταὶ τοῦ ἁγίου Παχωμίου ἐθεωροῦντο θεο-
πνευστοι καὶ συνεκάλουν περὶ τοὺς 10000 μοναχούς. Τοὐτῳ τοῦτον ἐξηγεῖται αὐτὸν οἱ σύγχρο-
νοι του. αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν μοναστῶν ὁ μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ μέγας Ἀθανάσιος ὅλης καὶ ἐκτε-
σκεύασε τὸ μοναστήριόν του καὶ ἐδιάβασε τὸν ἄνδρα. Εἶναι χρήσιμα καὶ μεγάλα παράθυρα τοῦτ
αὐτῶν διὰ τὰς λειτουργίας καὶ δὴ ἀποτελοῦσι τὸν τελειότερον κοινοβιακὸν ὀργανισμόν. Δύνα-
ται νὰ διαμείνῃ αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Πεδραχίτου: "Οἱ μοναχικοὶ δρόμοι ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ ἐκκλη-
σία Ἀ, Λειψία 1907, σ. 100-120. ἀποτελοῦνται ἐξ 194 ἄρθρων. Ὁ Παχώμιος χρόνον ὕστερα ἀπὸ αὐ-
τὸν πρόλαβε μίαν διακρισεως ἢ ἐξωμολογήσεως εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὑποταγῆς τοῦ ἀδελφοῦ· διὸ διε-
τάξατο: "Συγχωρήσεις ἐκάστῳ κατὰ τὴν δύναμιν φαγεῖν ἢ πιεῖν, ἀφορίζας δυνάμεις καὶ ἐσθίοντας
ἀναλόγως καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἐγχειρίσεσιν" (αὐτ. σ. 73 σημ. 16 καὶ 75. τὸ παράδειγμα παρομοιάζει αὐτὸν

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.....

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

"Αγιον Όρος . περί τοῦ ὀνόματος.

"Ἐσχεν εἶναι (τὸ Βέμβινα) τό τῶν Βερβάϊς καλούμενον, πυ-
κνόφυλλον χλωροῖον πεύκοις, ἡ πόρρω ἠπείρου καλου-
μένη ἅγιον Ὄρος, διά τήν αὐτήν ἴσως αἰτίαν, δι' ἣν καί πλεί-
ονες ἱεραί συνοικήσεις τήν Βέμβιναν" Α. Κοραῆς Ἀτακτ.
εἰς Γεωγρ. Στράβ. Μέρ Β, βιβλ. Η'. σημ. 165

+ Ἐπιμ. Ἀχιν. Γραμ. Κλ.' σελ. 226 Ἁγιον Ὄρος - Ἁγιορεῖ-
της Π. Γεδεών. Ἀναζήτησε τό ὄνομα ἅγιον Ὄρος καί
τήν ἱερομηνίαν ἀπαντᾶ "ἁγιορείτης" ἡ ὁ ἁγι-
ορείτικος ἀπαξ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ εἶναι κακή (λέξις
παρέχ. Διατύπ. σελ. 127, 21 παράπλησ. ἴδε σχόλ.: Τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγ. Ὄρους·
Κ.Ι. Δ. Κ. σελ. 11) ἡ Δ. Χ. Κλάδου, Η χερσ. τοῦ ἁγ. Ὀρ. ἀδ-
ελφ. σελ. 36 ὑποσημ.) ἡ ὁ Παῦλος Ἀγκυρανός Δ.' (1086-1087
Καλλιόπιος μον.) "ἀλλά καλά καί μέχρι σήμε-
ρον ἡ ἱερά ἐκείνη ὀνομάζεται. οἱ ἱερομόναχοι ἐπονομάζουν ἑαυτούς
ἀπό τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀπό τοῦ 1046" (ὁ Ἀθηναϊκός ἀδελφ.) σελ. 226
Meyer 154, 1.
οὕτω τό κάτοχος ἀνεγνώσθη ὑπό Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρ.
αἰτία Πάλμα "ἀπό πολλοῦ ἔχει τό ὄνομα ἀπό τῆς ἱερᾶς
τό ὄρος τό ἅγιον ὄρος τό ἁγιώνυμον (Μανουήλ in act. Patr. IV. ii. 1222 c. 24
ἱερωσύνης" ἡ "ἐπ. ἐν τοπωνυμικῇ ἐκφορᾷ ἐκ τοῦ ἁγ-
ιότης" ἀλλά ἡ κοινή ἐξήγησις "τό καθ' ἡμᾶς ἅγιον
ὄρος" Σπυρίδωνι Lambrinaki Βενετ σελ. 180. τό ἅγιον
καί ἐκ. ἐξήγησις κοινή ἁγιορείτης ἀνεπιτυχῶς
ἡ πνευματική συνέχεια τοῦ ἁγ. Ὄρους χρέος ὁ Ἀρχ. Α. τῶ Παλαιολόγου
(πρβλ. α, 166, 45) καί ἀπό τῶν — Διήγ. μον. Meyer σ. 166, 21.+
ὅθεν ἡ ἀγιορείτικη ἐπικρατεῖ ἡ ὀνομασία ἁγιορείτης

8

ὀνόματι, ἡ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐν τοῖς ταῖς ἡμέραις μεταξὺ τοῦ Δ'. καὶ τοῦ ... ἀπὸ τοῦ ἐναντίου· ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸν ὅριον ἕως τὸν Τιβεριοπόλεως (Migne. 126, 209) .. καὶ ἀπὸ τὸν παραπ... ὃν ὁ Ἄδης κατὰ μὴ ἰσόν, καὶ τὸ ἕτερον ὁροσημαῖον ἀ... ἐν ἐνιαυτῷ δηλαδὴ τῇ εἰσαγωγὴν ὅτε αὐτὴ μὴ ἀπὸ τὰ καὶ τοῦ ἱερὰ ὅρη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀνομαζόμενα φαίνονται τοῦ Βυθ. ἄρα παρόμοια, αἰτιᾶ, καὶ ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ ἀρχαῖα ὄρη χρησιμοποιοῦνται εἰς παλαιῶν, ἀντὶ τοῦ ὄρους οὕτω τὸ παλαιὸν ὀνομασίας. ἱερὸν ὄρος, παρ' ἀρχαίοις ὑπερῷον κατά ... σημαίνουσα δὲ τὴν ἐν Δελφοῖς Γῆς σημαντικὸν τὴν ἐν χάρᾳ ἱερὸν ὄρος τὴν παραλίαν Θρᾴκης ... τὸ δεκτόρειον παρὰ Βυθ. τοῦ ζ... -ιδ .. σημαίνει δὲ ἡ ἑρμηνεία "ἱερὸν ὄρος παρὰ τὴν [illegible] κατὰ τὰς ἑπτὰς" τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀγ. (Ἑρμ. περὶ ἀρχαιολ. Α' § 6'). τὴν τ' οὐρανίαν αὐτὴν καὶ ἑπτὰ ἐν τῷ ἑπτὰ διαβοηθῆναι δὲ ἡ σὺν αὐτοῖς ἀναπτὰ, τὴν τοῦ ἐν Θρᾴκῃ ἱερὸν ὄρος ἐπὶ τῆς δ' ποιεῖ φαίνεται σημαῖνον ἀρχαῖον ἀναπτὰ .. λε, ... τὴν σεπτὴν, καὶ, τὴν τὸν "σεβάσιον" καὶ καὶ παῖ ὁμοιότητα τοῦ ἐν τῷ ἄδει "πεύκη" ... ἐν τῷ ἀναπτὰ ἐν

Ἀμπελφηνιῶ (ἐξ Ἀμπελφηνοῦ ἡ ἐν ὀρχῇ σ. 2 891) ἡ ἐν Εὐβοίᾳ νῆσος ἔσχεν ἐν ἔτει γενίκῳ (πρὸ Χ.) · Ἱστορ. Καλλιμ. Τομ. Γ' σχ. 765 ἔκδ. Παρισίων · ἔτ. 878.

Ἀκρωτήριον = ἡ ὀρὸς ἄκρα ἄδω τὸ ἱερὸν γενόμενον ὄρος (ὅπερ οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι ὀνομάσειν ὠρόκαστρον ὑράνιον, ἐπειδήπερ ἑαυτοῖς ἐνοικοῦσι παρὰ τοῦ ὑπερκειμένου (τὸ παλάμαι, κελεύω τῶν ἀθλητῶν) Ἱστ. Καλλιμ. Τομ. Α. σχ. 330, ἔκδ. Παρισίων.

Εἰ δὲ ἄδω καὶ ἡ ἄδην, ὁ ἡ ἅδης [illegible] ἄδειν [illegible] ἡ ἀρχαία [illegible] ἡ ἐν Ἅιδου [illegible] ἡ ἀρχ. ἀπίθ. [illegible] ἔτ. (111 B) ἔτ. 965.

Οὗτοι οὖν οἱ ὧν ὀρθείας ἡ ὄρος διαφέροντες ἡ σοφιστὰς ἡ ὁσαδήποτε ἀφορισμένοι, ὅρια ὧν ὁ θεὸς παίζοις ἔχειν· ἐπεὶ δὲ τοῦτον ἀρχὴν ἡ ὑπερμεγέθη ἡ ἀρχὴν ἡ τὴν ἐκ ἀρχαιοῦ ἐκκλησίαν τὸ ὄρος τοῦτο ὠροσημεῖον τὸ ἔθνος. τὸ δὲ ἡ ὅτι ἐνθάδε ἔκαστα ἐναντίον τοῦτο ἡ ὅριον ἡ ἀγαπᾶ ἀρχαιότατον ἐστὶ ὁσονοῦν ἀνδρῶν ὁσουδαίων ἡ ἐνδιαιτᾶ, ἢ ἡ ἄλλης ἀρετῆς μείζονος ὠροζόντος, ἡ ἀγιότητος τοῖς ἐν αὐτῷ διαβιοῦσι πανταχόθεν ἡ τὴν ὠροσηγορίαν ταύτην μεμελετήκασι. ἡ τοῦτο οὐ σοφῶν τὸ ἀμάθειας ἔδειν. Χρυσοβ. Ἀνδρ. Ε. 1312. Μαΐου 19.

Ὄρος τοῦτο ὁ ἡ ἄδω (ἢ ἅιδης) ἡ ἅγιον ὀνυχίους ἀνορμαίας, νηΐδα δὲ μέλλον ἅγιον ζήτοδας εἶτα ἀδο τῶν ἐν αὐτῷ ναῶν ἀσκουμένων ταύτην ἔχειν τὴν ἐθνικήν, εἴτε ἡ ἀφ' ἑαυτῆς ὑπεροχὴν ἡ τὴν ἐν τῷ τόπῳ αὐθέσιν, ἐξ ἧς ἁπάντων ἡ αὐτοῦ τοῖς ἀσκηταῖς ὄρος ἡσυχίαν ἀναίρεσθαι δυναμένου . . . .
ἐν Β. ἁγ. Ἄδαν. Ν. σ. 15, 7.

10 Ἀφορισμοὶ μοναχῶν μεγαλοπολιτῶν
Ἁγίου Ὄρους.

Καὶ ὁ ὠφελούμενος ἀναλήψεται τὴν παροῦσαν μου πρᾶξιν, ἀνοσίους ἂν εἴη ὁ
παρόντας μὲν ὠφορίσει τῆς αἰωνίας τοῦ Χριστοῦ ζωῆς καὶ τῆς ζωοποιοῦ Τριάδος καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ
τῆς ἐν ὑστέρῳ ὑμνίας αὐτοῦ· ἐν δὲ τῷ μεσαιτάτῳ χρόνῳ τοὺς ἀπὸ τοῦ δρόμου τοῦ χριστιανισμοῦ
σκάνδαλα λαβόντας, ἢ τῶν αὐτοῦ διαδόχων, ἐξ οὗ ἐγένοντο ἡ τῶν σταυροπαλούντων ἀρχή . . . . . .
ἀπ' ἐκ οὐ μόνον ὅρια βασιλέων ἀρχαίων, ἃ μεμενήκασι ἄσαντα σώζεται τὰ ὧρα αὐτῶν
ἡ διὰ ὅρους ἡμῶν ἀδελφὴ μετὰ τῆς ὑμετέρας παρασκευῆς τὰ ὧδε ἀφορισθέντα ἢ
σοῦλας. (Χρυσοβ. Λω. Β' Παδαιοχ. τῆ Λαύρᾳ ἔτ. 1401)

Ὃς δ' ἂν τῶν ἀπάντων αὐτοῦ τῶν δικαίων ἡ ψυχὴ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν τοιαύτην ἀναφίσαν
ἦδαι συνοδικὴν διάσωσιν ἡ διάγνωσιν, ἡ παραδοχὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Μονῆς αὐτοῦ καὶ αὐ
μείαν ἢ αἰσχύνεσθαι ἢ αἰσχύνεσθαι αὐτὸ ἐκ τοιαύτης ἐξουσίας καὶ διοικήσεως, ὁ τοιοῦτος ἀρχιε
μὲν ὢν ἢ ἱερεὺς ἢ ἱεροδιάκονος ἢ ἱερομόναχος ἢ μοναχὸς μενέτω τοιοῦτος ἀρχιερατικῆς ἢ ἱερατικῆς ἐνεργείας
ξεως· καταφρονῶν δὲ τῆς ἀρχῆς, ἢ ἀφωρισμένος αὐτὸ διὸ ἐξ ὅλου τῆς ἱερᾶς καθαιρέσεως. χαίρει
ἢ μοναχὸς, ἀφωρισμένος αὐτὸ διὸ κοινοῦ παντοκράτορος ἢ καθηρημένος ἢ ἀνα
ρητὸς ἢ, ἄγιος μετὰ δαιμόνων. (Συγ. Κυρ. Λουκᾶ ἐπ. Λαύρας ἢ ὁμοῦ,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Αρχ. Χριστ. Κτίσεις Ο. τ. Δ. Αδριανού κατ' αδιάλειπτη από του 1843-1916. (του Δ. Μπόδ. πιθανόν Κ. Ι. Σπυρόπουλος). Ψυχ. ΚΑ 15 Φεβ. 1918 τ. Β σ. 114-116 Γρ. Παράμια

Οι διδάσκαλοι περί τα σχολικά πράγματα (μετά διάλειμμα από τους χρόνους) και οι εξής παιδικοί Μιχαήλ Δασκ. Μαρίνος, Νικόλ. Κοντ. Σπυρόπουλος Σπυρίδων Δημ. Μαρίνος (Δάσκ. Ανδρ. Ιατρ.) Δημ. Δημητρ.

Σχολάρχης Ευθυμίος Αλεξανδρόπουλος αρχιμανδρίτης ὁ ἐκλη-
ποδιδάσκαλος Σ. Γ. Ολυμπίδης - ἐν βίῳ Διονυσίου τοῦ Ἰσθμίου Ἱερο-
(ἐν ζωῆς συνδρομηταῖς) ἐθνικ. 1850 σ. 154.

Ορχαία ιερά εν Άθω: Λειτουργίαι . παρουσία εν Αθω
και ιερόν Διονυσίου σωζόμενον . εν Αφροδίτης ξυλόχου. Στερ. Βυζ. εν Θ.
ιερόν ξύλο και εν Σμυρνίδι σελ. 110 ξύλο όσον νύν το παλαιοτάτον ναΐδριον
εν Καυσοκαλύβοις του Μονή Ζωγράφου).

Αθωνικαί Σχολαί. Documente privitoare la Istoria Românilor: Σχολικά κείμενα . . . . . υπό Α.Π. χρησ
μέσα εν Βουκουρεστίω 1909. εν Λαύρα σχολαί ορισμένοι 382 στίχοι του
Θεοδώρου Αποδημητικής περί ιστορίας του Αθων. σχολής.

Cuvand je visitai il n'y avait, χάριν περί της Σχολής ο Μ. Leger,
que quinze élèves. Pour de temps après il fut remercié et l'école de-
meura vide il n'avait pas .... été remplacé l'année suivante
lors de mon second voyage au mont-Athos. et le ~~Saint~~ bâtiment servait
aux seances du grand conseil σ. 13.

Καλογεριαί. αρχ. Κτήσεων τοιαύτας ύστερ περι-
γίνονται ύστερ χρυσοβούλλου διατάγματος 1169 περ. μ. 1
των αναγκαίων ταύτης αγωγίας. Ιωαν. αγ. Βατ. 206
φ. 569-63α. Γραίνεται ο ίδιος περί της αθωνικής
Επιστολή Ευγ. Βουλγάρεως εν Εκκλ. Αλήθ. Λόγοι είχα εκφωνήσει 1811
περί της διαδόσεως ευαγγελικής διδασκάλου του εν μέσοις των Ελλήνων,
δι' ης αποτροπή εκείνος την εκδημίαν εις την αθωνίδα. (σ. 1755).

ἀγρός = ὁλόκληρον σύμφερον περιοχὴ ἐν τῷ ἄθω.
Α' ζωή. 145ᵗ, 10, 15 - 146, 15. Γ' ζωπ. 200, 5.
ἀνάληψιν ἐμ μονῇ 154, 17 (Β' ζωπ.)

Ἀζαρίας εἶναι ὁ μεταφράσας εἰς τὸν ῥωσσικὸν τὴν "ἀνα
"Ἐπιστολίαν" πρὸς τὸν Πολύαικον βιβλιοθηκάριον τοῦ Ῥωσσικ
ἐξ. Ἀθηνᾶ Γεδεών

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἄθως ἐπιτ. ἀθόως. το ὑψηλόν ὄρος εἰς τὸ ἄκρον τῆς χερσονήσου. ἀπ. Ἄθω (Θουκ.) ἢ Ἄθων (Ἡρόδ.) γεωγρ. ἀθωνίτης (Στράβ.) ὄθεν Ἄθως ὁ, ἡ or ὁ ἀπόλυτον ἐπιφώνημα τὸ Ἄθων ἄκρος Αἰσχ. Ἀγαμ. 288 285. Ἀθωΐτης ὁ παλαιότερος ἢ Ἀθῶος Διδ. Σοφ. βλ. 229. ἐκ τοῦ Ἀθῶϊος πρβλ. ἢ, συγγραφεὺς 6. ἢ Π. Θυσιάνου. ἱστορ. Ἀθω. II, 159.

Ἄθως ὁ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἀφ' οὗ ἔχουσι δηλ ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος.

Ἄθως. ἐκ τῶν γραπτῶν, ὅπως ἐκ τῆς γιγαντομαχίας τοῦ Ἐνκελάδου περὶ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθωνος

Κορυφαί τοῦ Ἄθωνος. ἀπὸ λατρείους τῆς Μ. ἀγ. Παύλου φαίνονται ὑψηλότερα. ἀφ' ἑνὸς τὸ Καρμήλιον παλαιότερον ὡς ἐκ τῶν κορυφῶν ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀνατολικῶν τῶν τριῶν κορυφῶν κατὰ τὸν κεντρικὸν τῶν ἀγ. Παύλου. ἐκ τῶν ἀνατολικῶν ἐστὶν ὁ κορυφὴ Ἄθως ἐκ τῆς ἀπὸ Β κορυφῆς Ἄθως ἢ ἐκ δυσμῶν κορυφὴ Ἀγγελάδιον. κατὰ τὸν τῶν Ἁγίων τοῦ ἀγ. Διονυσίου Π. Παραδ. καὶ 1851 σχ. 425ω) ὁ ἅγιος "ἀναβαίνοντας ἐκ μέσου κορυφῆς ἐκ τὸ ἀνατολικὸν μέρος Ἄθω κάτω τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν" κατὰ τὰ ἀνατολικὰ μέρη ἐκ τοῦ ὄρους ἐκείνου ἐκ τῆς ἁγίας κάτω ἐκ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθωνος ἐκ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἐκ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθωνος

περὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Ἄδωνι

146 Ἐξ ἀδοῦ δ' ἐκοί κοντον ἐσπόκελο (ὁ ἥλιος) μηκαίνοντ
λήμνον δ' ἐκαφίκανε θόην ἀνίου θοάντος Δ 227-3

Ἄδως δὲ τὸ ὄρος ἀπὸ Ἄθω βήματος, ἐ Ποσειδῶν, ἀκατ
ορος κοίνελο. τοῦτο δὲ ζήξης ἀνωρύμη ἐσὶ κολοκύνθη (ἡ κ
νας. τριακοσίους δ' φασι σταδίους λήμνου κοσκιν ὁ Ἄθως, ἐ
σκιάζει αὐτήν. ἔδειν ἡ παροιμία: Ἄθως σκιάζει νῆα
σεως. δοκεῖ δ' ἂν ἐδόκει ἡ παροιμία εἰ μὴ ἔκοπτον τὴ παρ
γωδεν ἐρινεοῦσαι ἢ καθιεῖσαι ἐπὶ κατεκοίμων εἰ ἐκόπτοντ
νικά, ἐπεὶ καὶ ὁ Ἄθως ὑψηλότατος ὢν εἶχεν ἐν κορυφῇ ὑπὲρ σέλμα σκι
ἀνοιγμὸν ἐκκοπτόμενον ἐκ τῆς ἐς ἄκρα λήμνιας βόας.
Ἀπὸ δὲ φασι τὸν Ῥοῦτον ἀρχιτέκτονα, ἐκβαλόντα τὴν
σκαφίην τοῦ Ἄθω τοῦτον τὸν πελεκυνάσιον τοῦ ἀφρικὰ τὸν
δαίτρα θεῶν χωρὶ μυρίανδρον ὥσπερ καλλίχορα, δαίρα δὲ σολαρίου
ἱρεῶν, ἐς δουλὴν ἵνα παραοχέουσι δὲ σοινδε:
Τὸ δὲ Ἄθω φροντιζόντουσιν οἱ σαμιοὶ τὸν φοινικὸν λόγον φρ
σοντες ὡμολογήσαντες τοῦ ἐν τῇ παρασκηνίῳ ὁμιλοῦ, ἐς ἐν τῷ φ
φόως ἐς κῶς τὸ νῆσος κόως, οἷον: κόως εἰ καλοριάνη· ἐς ἔδε οὖς ἐ
νὴ ἐς τὸ λούλου κορυφολόγησος. Ἐνοδιάδες παρεμβ. II σ. 21,
(Id. ἐς ἀ. Συγγραφεῖς ἀρχαῖοι).

Ἀντιάδης: "ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν ἀποδημιῶν ἐς βύκη
τοῦ ἀντιάδους" ἡ κορυφὴ κ λαύρα Τυπ. ἀφ. Ἀδ. Μα
121, 10. ι
(Ἱ. Μιχαηλάκης).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀποστόλου Ἀρχιμανδρίτης ὁ τίτλος ἐπιγρ. Ἀθηνᾶ τόμ. ΚΘ΄ σελ. 91 (ἱστορικὴ πραγματεία)

Ἄθως ἀναφέρεται εἰς τὸ Γ΄ Τοπ. 200, 22 (τοῦ 1394)

Ἁγία τόπος παρὰ τὴν Νίκαιαν ἴδε συνεπουσιάσθησαν τὰ σφραγίσματα Μιχαὴλ τοῦ Στρατηγοπούλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ. ἰστ. Πανσαρρ. Α΄ σελ. 317.

Ἁγία Ἀναστασία μονὴ ἐν Χίου τοῖς περὶ Κυπ. Ἰαυρ. 911. τοῦ 1324. φ. 128 " Ἰανουαρίου ζ΄ ἐν τῇ (ἰουν.) ἡμέρᾳ ἐτε-λειώθη ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν ἀρχιμανδρίτης κυρ Ἀθανάσιος ἡγούμ. ὁ τῆς μονῆς τοῦ ἁγ. Ἀναστασίας ἐν τῷ ἄνω ἐν τῇ πόλει Χίου."

Ἁγία Ἄννα. Μονὴ Ἰωαννίτης τῆς Ἁγ. Ἄννης ὑπῆρχε ὡραία τὸ Ἀβραμίτιον, ὅπερ ἐν ὑπάρχει ἐγράφων ἐν Acta Patr. Α΄ σ. 11-14 πρὸς τὴν ἀρίστην ἐπιστολὴν τοῦ Μόφυτον (Πέτρου. 76-7) ἐν ᾗ ἀναγράφεται καὶ ὅρος πρὸς ἣν κοινοπραξίαν περὶ τῆς ἀρίστης μονῆς τῆς τοῦ Γρηγορίου. ἵνα ἐμπορεύηται διὰ τὴν παραβασιν τῆς ἀρίστης Ἰωαννίτης Πατρ. (Πέτρ. 78). ἐξέδοτο πανονιστικὸν ἐκδόμενον τῷ 1847 (πέτρου. σ 114-132) χρυσόβουλοι πανονιστικοὶ τοῦ 1746, 1775 καὶ 1788 ὁ ὡρίζει ἐμπλοκὴν ἐν ἀοράτῳ τῆς διαθήκης ἀκινήτων τοῦ Πρωτοπαπᾶ. Λεοντίου ἱερομ.. ἐπιστολὴ τῆς Ἀγιαννιτῶν ἐν κωδ. Ἰβηρ. 525 XVI.

Κωδ. Ι 131 Ἰαυρ. - (~~Θεοδοσίου~~) ἔγραψε τὸν ψαλτήριον ~~μοναχὸς ἱερεὺς Θεοδώρου~~ ἔγραψεν Ἀνδρέας ἱερομόναχος ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Ἄννης ἐν Χίῳ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

16

Αρχαιότητες. –

Φραγκοκαστρον. Les compagnons de Baudouin refluent sur la Roumélie, en quête de fiefs : auprès d'Arabissos un seigneur franc se bâtit un château fort (φρούριον) dans la Montagne Sainte, sans doute un de ces donjons à mine insolente (... niw andew ἐπίνειον μεσαιων. πύργος) qui se mirent encore au fil de l'eau sur les promontoires rocheux du versant nord-est. ... S. Melchior de Vogüé ἐπ' αἰνολ. σ. 26

"Αγιον ὄρος. "Ὀνομασία τοῦ ὄρους ὑποφέρουσα αἰτία ἐκ μετα ... τοῦ ἁγ. ὄρους" ἐπισκ. Διηγ. 4 φ 65α-726.
κωδ. ἀγ. Παύλ. 206 σημ. 1. Βεβαίως τοῦ Θεοδωρήτ.

Ἀγαπία (ὁ καὶ) ὀνομαστὴ ἁγιολογικὴ Ἀλεξάνδρου ὁ Ἡγούμ. Διηγ. 144

ἁγαία. Χωρίς (ἱστορ.) αἰσθ. ἐκ Κρυᾶ νεράϊ, Διηγ. 135 αἰ κοπριές ... τοῦ τοῦ Μάρκου ἐρείπια ἐκ τοῦ ναοῦ ἀπὸ διηγήσεως ἐπισκ. σ. 137

Ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρονται περὶ τοῦ Ἄθω
προτείνω ἰδ. ἐν τῇ Ἐκκλ. Ἐβδομ. ἐκδοσ. 1893. σ. 881–883 καὶ (τὸ ἐπ συγγραφεῖς)
904-906. ὑπὸ τοῦ καθ. Ἀλεξ. Λαυριώτου. ὅσοι εἶχαν
ἐκδοθεῖ ἐν ἀρχῇ (σελ. 881) ἐκ συνοπτικοῦ πίνακος τῶν
ἀρχαίων, αἳ ἐν σήμερον ὑπάρχουσαι καὶ σπουδαῖαι πρὸς ἀναφο-
ρὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ παράδοσιν,
ἐν τῷ χρυσοβούλλῳ ἢ παρὰ τοῖς βυζ. συγγραφεῦσιν,
ἐν τῷ ἐπισήμῳ ἐγγράφῳ τοῦ Ἰ. Κομνήνου ἢ παρὰ τοῖς
τευθέρεσι τὸ περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους γράψασι, ἐν τῷ δουκ.
φιρμανίῳ ἢ τὴν παράδοσιν συμφωνίας, οὐ μὴν δ' αἰτὰ
ἱστορ. αἰρήσεων τοῦ διοικητ. σκληρυμάλη τοῦ Ὄρους
ἢ "καταλόγων μετὰ ἀκριβοῦς ἀναφορᾶς τῶν χειρο-
γράφων τῆς βιβλ. τῆς Ἱερ. Μονῆς Μεγ. Λαύρας" ἐν τοῖς
οἷς ἐσόμεθα τὴν ὑποδοχὴν ποιοῦντι ἐξηκοντάρων ὁ μανα-
ρίτης, ἐπὶ σπουδῶν 12 ἐτῶν ἄχρι τῆς ἐκκοπῆς τοῦ κοινο-
βίου (1905) πᾶς ἐκαίετο γνωρίζει. ἐν οἷς δὲ ἐκ τῶν ὑπο-
δεδειγμένων 10 σελίδων ἐξηκοντάρων τὸ α. "διαλογὴ
τῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑφ' ἑλλήνων ποιηθέν-
των ἢ γεγραμμένων, μέχρι τοῦ Α. αἰῶνος μ. Χ. γραφέντων
περὶ τοῦ Ἄθω" ἢ οἷόν τε ἐν μέρει μόνον. ὅσοι τ' ἐκτὸς ἀφ'
ὧν ἀνέγραψεν ὁ Ὀνουφρίου (χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ που) ἐξηκοντάρης δι' αὐτόν, ἐν ἀγο-
στίῳ τῆς Λατιν. τῶν Γαλλικῶν ἢ τῶν Ρωσσικῶν, ἐν οἷς χρόνοις
παραδόσεως ἢ ἄλλαι ἱστορ. μαρτυρίαι ὁ Ὀνουφρίου.

Ἐν δὲ ἐνδα δὲ ὡ νεοὶ λιν ἔνδον ἔρημον ἡμόνιον ἔλφος ἴσον τόφος σχεδὸν ἐνδάμη μονίω
διὰς ἐνιαυτὸν, ὄνομα μεσσία, ἐν τούτῳ δ' ἀποφὰς ἦν ἐσὶ μεσ. αχι μα οἰκήματα ἐν μέσ. ναδό
αὐτὴν εἶχε χορηγορίαν· μεχώρισται δὲ ἐνιαυτὸν ἀγῶνα, ἐν ἐν αὐλῇδι παῖδι μόνῳ
αὐλοὺς μὴ παθορᾶν, ἢ ἐπαίειν. συνίασι δὲ ἀνάγκη ἐν ἑαυτὸν ἅμα τ ἐπιμηνιάδων· ἐν ὁρώ
τεμένιαια ἡμέρα ἐν ἐνδρίαδι· ἦν δ' τις μὴ παραγένηται, ἀζήμιος ἔστιν ἐνορχηθ
ἀνάγκη ἢ νόσῳ κατεχόμενος, ἢ κατ' ἄλλο τ δικαιότατον οὗτε ἑαυτὸν ἀπολογούμενος
ἐν διαφόροις καιροῖς ἕκαστος ἐπιφερόμενος ὅσον ἔχει ὁρὸς νόσον ἀργυρίδιον· ἐν ἐν δὲ ἀνο
αὐλίας οὐ συνερχόμενον ἀζήμιος, ἐὰ μὴ ἀφὴν ἔπειτ ἐν χρόνον δοῦ τελευτὴν, ἢ ἀρχέλαον χρῆ
τῆς μαθησόμενος παρὰ τοῦ φράσαι δ' ἀναγκαῖον. Οἰκοῦσι δὲ ἐν τοῖς τεμένεσι, ὅσοι ἐκ χω
φίας ἐν ἄστρον ἐρχόμενοι τ ὁρᾶς ἄχρι δύνανται τ ῥεῖτα διαλείβειν, δι' ἡσυχίαν ποιούμενοι
ἄσμε. Ταῦτε μὲν ἦμεν ἐν ἐν βραχεῖ ὥστε σχεδὸν τελεῖν ἱερόπολα τ τῶν ἐνδεκ. φιλοσοφ
εἰ γὰρ ὁ καθήκοντ τῆς αὐλῆς ἀμοιβῆς ἀναφέρων συμπαθείην μεμιμημένους ἐκεῖνος ζῶν ὁ χαρίτ
μένανδρος· ἰδίαν γὰρ κωμῳδίαν, ἔργα τ ἤδη τ χρυσίδα τ διάκλειαν τ καρίν ἐκεῖνο
νία παρὰ δ' εἰπὸς διένεμεν." ἀφορμινοῦ βιβ. Ϛ'.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Γρηγορίου Ἁγιοπαυλίτη Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας (ἐκδοθείς Σαββ.
(ακολουθία του Σλαυϊκ. (παρ' ἐμοί) Νφ. 607)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀρχιερεὺς ἐν Ὄθρᾳ.
κατὰ τὸ β΄ ἥμ. τοῦ 18ου αἰῶνος "Ἰδε Συγχρονον Ἱεραρχ
Παπαδοπούλου Α΄ σ. 361 σημ.
" ἐν Λαύρᾳ ἐγκαταβιώσαντες Κωδ. Γ΄, ἐγγράφων σε 187-190
ὁσιομαρτύρων! καὶ τοῦ Μεγ. Κωδίκος. " Β΄, " 11. – σ. 2 + 4!

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Migne

Patr. gr. 79

(Doctrina patrum . Ὅτος

γραφὴ ἐν Διηγήσει τ. 570ε΄ ἱστορικῶν λ/ρυσίων

ἐκ τῆς τοῦ Ὁσίου Νείλου (ἔστι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ

τῶν ἱματίων μετὰ τὴν ἐν τῷ ὄρει τοῦ Σινᾶ ἀσκησιν αὐτοῦ τῶν Ραϊθῶ. Διηγήσεις τ.

Ἰωνοφρ. Πῶς περὶ τὴν ἀναχώρησιν ἐπράξαμεν) Διήγησις Γ. Ἐλθὼν δὲ τοῦτον,

ἀφορμὰς εἰ τοῦ μετανοεῖν τὸν βίον ἱκανὰς πολλάκις ἔσχον, ἵνα τὴν ἀναχώρησιν τοῦ

κἀκεῖνος ἔφερε ἀναγκαίαν ἐξήνεγκε τῇ τοῦ ἔτους εὐκαιρίᾳ, οἱ μὲν παλαιοὶ ἀνέλαμ-

οἱ δὲ νεανίσκοι, ἡ ἀπορία διαβρύτων ἐμβιοτεύοντες ἐπιρρεῖν τὴν τῶν ἀφορίου ἐκκλη-

τοσούτου ἔφησεν τὸ ἀρχαῖον καὶ μέρος ἀπὸ τοῦ γένους ἀναπαύσασθαι δίκαιον, οὐκ

ἐκεῖ ἀνάγκη ἐφεστῶσα τῇ, ἀλλὰ ἐμβρίθειν ῥᾳδίως, ἢ ἔδοξε ἡ ἐπιστολὴ ἐκδημίαν ἐκκλη-

καὶ οἱ δὲ ἐσαγγελίαν ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου

ἐκεῖνα ἀρκούσῃ τῇ ἀπὸ μιᾶς ἐκκλησίας ἐκ τοῦ ἀναγκαίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπὸ τοῦ

ἐκ τοῦ ἀναγκαίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀπὸ

28

Το Κατά μόνας ἀναχωρητικὸν : Οἱ χωριοδέσποτες τοῦ κοινοβίου, ὡς ὁρ
ὑπὸ διοίκησιν ἕνα ἡγούμενον μὴ ὑφ' ἑαυτῶν. μετὰ πολλὰ χ
αἰωνίσθησαν. ἐμεμάρτυρον γὰρ εἶναι ὁμοίωμα τοῦ ἐν τῷ βίῳ, ὃν ἂν ἐκεῖνος ἔκανε
ρᾶς ἐννοίας. Μ. Βασ. Λογ. Ασκ. Γ' σ. 447
Ἄθρόα ἡ πρόσκαιρος λειμωνάρια ἐπιδ. Δουκᾶς 56

(ἰδ. περὶ μον. βιό 310. κανον. μοναχικοί 276. ἀρχ 286.

Bibliographia Ostkirche und Mönchtum. O Zöckler devl. ex
11. Bibliog. Πίν. 18 Δορ. 1-2. Frankfurt a M. 1897. (ὁ Α' τόμος περὶ μοναχισμοῦ 1-
Einige echte Züge altchristlicher und mittelalterlicher Ascese εν Ζ
f. Wiss. Theol. Jahrg. XXIX 319-360 F. Görres
Amelineau E. Les moines Egyptiens Paris 1889
Asceticum sive originum rei monasticae Libri decem Parisi
A. Altesera.
Die Ascetik in ihrer dogm. Grundlage bei Basilius dem Gro
A. Kranich. Paderborn 189
Die christliche Ascese. Freiburg i. Br. 1894 απο Jul. Mayer
St. Ignatiew.
Das morgenländische Mönchtum. I. Das Ascetent
(ἰδ. Bibliog. Πίνακας der drei ersten chr. Jahrh. u. d. ägypt. Mönchtum im
σ. 18. Jahrh. Mainz 1904. σ
De vita eremitica. Jenae 1729. ἀπὸ G. Stolle.

Αμαλφηνῶν Μονή (ἴδε καὶ [redacted])

Νέον ἔγγρ.

Ἀμαλφηνοῦ Lenin. ἐν Β. Γρηγ. τοῦ Sinaïte σημ. 300

Ἀμαλφηνῶν ἡ Μονή σπουδαιοτάτη ἴσως 1025-1026 πρὸ
Λαύρα κατὰ τὸν Μ. Γεδεών (Ἡ. τ. 16 πρωτ.) Ἡγούμ. Φάρος τῆς Ἀναλήψ
Ἐν τῷ Ἁγιορείτῃ κώδικι τῆς Ἀμαλφίς ἡ (1902 σελ. 164
ἑνδεκὰ ὑδρυσαν λαύρας ἡσυχαστῶν ἐν τῷ Ἄθῳ: πρώτη αὐτῶν κατὰ τὴν
δεκάτην ἢ ἑνδεκάτην καθιστᾶται ἁγία περὶ τὰ τέλη τοῦ ἐνδε-
κάτου αἰῶνος αὐτοκρατορικὴ αὐτῶν ἐκκλησία ἐν τῇ Ἐρήμῳ
περὶ Ἀμαλφηνῶν Ἰω. Παπαδόπουλος Βυζαντὶς τόμος Ι σ. 1161
Ἡ μονὴ τῶν Ἀμαλφηνῶν ἀναφέρεται ἐν τῷ Β. Ὑποτ. (Μεγ. ε. σ. 137)
ἐνὸς ποιμνίου νὰ γένῃ μία ποίμνη ... "ποιμανθήσεται ὁ λαὸς ὁ ἐμὸς
ὑπὸ ἑνὸς ποιμένος ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι ἀνεκφράστου θαυμασίας
καὶ παρὰ τὴν φύσιν διαφορᾶς."
Zur Geschichte Amalfis in der Byz. Zeit von Adolf Hofmeister
in B. N. Jahrbücher I σ. 94-128.
Ἡ Μονὴ τῶν Ἀμαλφηνῶν ἤκμαζε μὲ ἐπὶ τῶν ἡγουμενιῶν
τοῦ Ἰωάννου τοῦ Κοζυτινοῦ ἐν ᾧ τὸ παρὰ τῶν βασιλέων τούτων χρη-
ματικὸν χορηγούμενον εἰς τὴν Μονὴν ταύτην φαίνεται, ἐν αἷς οἱ βασιλεῖς
ἐπιτρέπουσι τὴν μονὴν τὴν διοίκησιν τοῦ περὶ τὴν χώραν τοῦ Σκο-
πέου χωρίου Δοξόμπους καὶ αὐθεντεύειν. Ὄνομ.
Χρυσ. Ἀναλ. τ. 1892 σ. 21.

30 Αρχιμανδρίτης Ὁ ἀββᾶς Ἰσραὴλ ἡγούμενος ἀρχ. Δηλησῆ ἦρθεν
λειτουργήσων τὸ παλαιὸν εἰς Δουκᾶτον, ἐκδη 1578/9 ε
Ἡ εἰκὼν ἐκείνη μετὰ τὸ σφράγισμα τοῦ ἀρχιμανδρ. κ. ἡγουμένου
ἀνεχρόνισε οὕτω ἐν κελλίῳ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τῷ ὄρει
Μαφρᾶ κειμένῳ "ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡγούμενος" τὸ 1343 Ἱστορ. Μ. Λα
τὴν μονὴν ταύτην εἶπεν ἡ μονὴ Λάκκα τοῦ τμ. προσώπου (Πέρα) τῶν
ἀρχιμανδριάδων καὶ ἡγουμενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἔτος καὶ
τῶν τμημάτων αὐτῆς καθαιρεθέντων ... καὶ αἰσίως τοῦ κοινοβίου ἀρχιμανδρι
τοῦ καὶ σεβασ. καὶ εἶναι καὶ ὀνομαζόμενος, αὐτὸν ἐκεῖθεν τῆς ἱερᾶς συνάξεως
διευθύνεις μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ ἐπιγονατίου ... καὶ ἐάν ἔχων ἐξέτασιν ἐν
ἱεραῖς καὶ συνοδικαῖς συνάξεσι. πάντων μὲν ἀπὸ τοῦ ἀρχιμαν-
δρίτου τῶν Σλοβίων καὶ ὁ χρόνος καθόσον καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ διατηρεῖ
τοῦ τῶν Πλαγιάνων ὀρέων ..." Συγ. Νικήτου (1381) Acta Ph. et H
... καὶ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Λάκκου σταυρία πατριαρχ. μονὴ τοῦ καὶ κοινοβίου
κυρίου ἀγ. Παύλου τὸ σήμερα τοῦ ἀρχιμανδριάδου. Μανουὴλ Παρ. 1222 αι
Η
τῆς Περγαμηνοῦ Π. αὐλ. σ. 298.

Διάδοχοι μὲν ὑπῆρξαν ἀμφιλ. πατριάρχου μικροῦ Μανουὴλ ἡ δι
ἀρχιμανδριάδου τμήματα τῶν νῦν τὸ ὄρος τοῦ Λάκκου πατριαρχ. μοναστηρίου τοῦ
νικηφ. τῆς ἁγίας εὐδοκιμούσης τῶν ἐκεῖσε μονῶν καὶ σοφανδρίας ἔχον ἀρχὴν καὶ τ
σταύρου τοῦ ἀγ. Παύλου μονὴ ἐν τῷ τῶν Σλοβίων μεγαλοπρεπεστάτῃ μονῇ
προσαναθεῖσα δὲ ὁμοίως τῷ τμημ. Παύλῳ μοναχῶν καὶ ἁγιοκαμπίτη καθηγουμ
τῆς τῶν αὐτῶν ἐφεκτικὰ μοναστηρίων, αἵτινα τὸ μὲν σύνορον τοῦ ἀρχιμανδρ
τοῦ δὲ τῶν Σλοβίων μονὴ σαφῶς εἰσήγγυαι ... μετὰ σαφηνείαν τοῦ σκοπ
τοῦ ἁγιοπ. καθαγιασμένης ὅρος αὐτῶν μικρὸν ἀναγινώσκεται.

(ὁ Πέτρος, σὺν τῷ ἄλλῳ ἀγῶνι μοναχὸς καὶ ἡγούμενος ἀρχιμανδρίου
οὗτος ὁ ἀρχιμανδρίτης ἦτον εἰδικὸς τοῦ καθεστῶτος, ἄνδρα σοφόν, φρ
δρίτην ἀνδρῶν ἐρευνητήν. Λαυσ. VII 26. οὕτω καὶ ἐν XVIII ο 52 καὶ ἀλλ
κοινοτήρια τῶν Σλαβ. κοσμοῦσι τὸν ἀρχιμανδρίτην τοῦτον, πεκτώμενον
μαν ἀνδρα δοκιμώτατον καὶ χάριτος ἔχοντα σοφίας. ἐξ οὗ δὲ
συνῆλθον ἐκεῖσε χίλιοι ἱεραπόστολοι ἄνδρες μετὰ τῶν σημείων
"φυγὴ ἐκ τῆς μονῆς τοῦ ἀρχιμανδρίτου μου ἔχει ὁ κρόνος Λαυσ. XX σ.

Ἀρχιμανδρίτης τὸν τύπον τοῦ τῶν χρυσοῦ-
ποιεῖ ὁ Παλλάδιος περὶ τοῦ ὁρίου τῆς μονῆς τοῦ
παχωμίου ἡ δὲ ἐκοπὴ γεωργίας ἐκεῖ τοῦ Ε' αἰῶνος
ἀνδρῶν τοῦ ὁσιοταμείου τῆς μονῆς, ἀλλὰ τῆς τοῦ ἁγ-
ἱερᾶς κοινοβίας μονάχ. συνοικιακῶν Πέρας. 57[3]

Λαυρᾶς ἀρχιμ. (+ 596) "Ἀναλογίαι χρονικαὶ
1609 - 1845
ἔτος τῆς κοσμικῆς ἀφορμῆς" Μιχ. 58
... ἔτος ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ
ἀββᾶ,
ἱερεὺς τοῦ σαρκὸς (ἔτος ἀποκαθ.) μὴν μαΐου τῆς ἡμέρας τῆς ἱερᾶς ἀρχ
τοῦ, σὺν ἀφορμῇ παρούσῃ τῆς ἀναγραφικῆς Λαυσ. ΛΔ σ. 99.
Πρὸς ἐν Ρωσίᾳ τῆς τοῦ καθιερώθη ὁ ἡγούμενος τὰ ἔτη ἀρχιμ. τοῦ Ἰσαακ. Ζ' Συνοψ
σ. 46

Παρ' Ὀὐσπ. Χριστ. Ἀνατ. 1892 σ. 664 ἀναφέρεται ἐγγραφ- 31
τοῦ 1363 περὶ ὁ ἡ τοῦ Ἁγ. Ὄρους μονὴ εἰσέπραττε προσαρτᾶται.

Ἁγιος Μωυσῆς Μονὴ ἱερεὺς τῆς ἡγουμένης
τοῦ Ἁγιοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Μαζίμου ἐνοῦ τῶν
Ἁγ. Πνεύματα φ. 60α. (ἰδ. καὶ Γ. Παπαμιχ. "Ἀθως
Ἁγίου Βασιλείου Μονὴ Studia Biblica.. Σελ. 336-7
σ. 136

Ἀντωνίας ὁ μέγας Ἐὰν ἔχῃς λεπτὰν ἄχρι (περὶ ἐκφράσεως τῆς
τοῦ διαβεβηκότος ἀγῶνος ὁ Κρόνιος) ἑρμηνεύεις γέροντα ἔσῃ. Ἀντωνίου
ἡσυχίαν μὴ εἴδοτος· ἐγὼ γὰρ ἐποίησα ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς ἑρμηνείας
αὐτοῦ ἵνα μὴ ἡσυχίαν μείνῃ δι' αἰγυπτικοῦ λαμπ. XXI σ. 68.

Ἀντώνιος ἐξηγεῖται ὅτι ὁ Ῥῶσος ὁ ἱδρυτὴς τῆς μονῆς τοῦ Σταυρακίου εἰ
Ῥῶσσα ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ μοναχ. βίου ἐξ Ἀθωνος. Εἶχε ἐν
τῇ Ἀθωνιάδι τοῦ Ἰβήρων, νεώδ. ἀφ. Παντελ. 281, Κατ. Λαμπ. Β, σ. 248, 10
Ἀφορισμένοι ἐν Λαύρᾳ δὲν ὑπάρχουσι, πλὴν τοῦ Μιχ.
ἰσφαλμένως οἱ λαυριῶται "Ἑλληνισμός" Τομ. Β' 40.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἁγιορείτικα. Une école nous est apparue pour la moins aus
rigoureuse que sa sœur cadette d'Italie, mais verse du rayon sacr
(μετ' επιστροφών κρατούσαν τὴν ἱερὰν χαρακτῆρα) et en illuminant de
œuvres savantes et vivantes. Les vices inhérents au canon Byzantin, le for
lisme (τυπικόν) la gaucherie (σκαιόν), les incorrections de dessin (σφάλ
dans τὴν χαρακτῆρα), la déparent et l'entravent (δυσκολεύει λίαν τὴν ἔκφρασιν
τῶν σκηνῶν) Mais malgré tout il émane (ἐμφύεται) de ses productions une
me déesse réelle et intelligente qu'on devrait surrecue aux aïeux grecs (inspira
τὴν ἀρχ. τέχνην) et pieusement entretenue (περιεσώθη) par ces ouvriers d
la dernière heure. Ils savent que, pour porter un nimbe (στέφανα) et se m
voir dans un fond d'or; un saint souffre (πάσχει) néanmoins et adore
(ἐκκλησιάζει) comme un autre homme; ils le lui font dire. Mele de Vogüé p. 29

Ici πρέπει να γίνει παραπομπή

que de charme et de vérité pourtant dans les histoires évangéliques de l'é
de Lavra, Jésus prêchant dans le temple pardonnent à la femme
adultère, les disciples d'Emaüs, la pendaison (ἡ ἀγχόνη) de Judas! A Vatop
une femme couchée, en robe verte, nous donne l'illusion d'un Andrea
Il y a là (ἐν τῷ Πρωτάτῳ) un Christ enfant, douce et charmante tête qu'eût
enviée Fra Angelico. - - - - - -
Ces trésors dont les grands couvents sont si fiers le cèdent néanmoins, se
rant nous, aux peintures moins connues du petit monastère de Do
reion, [illegible]. Quelle entente simple et rigoureuse de la composition dans ces se
les noces de Cana, la guérison du paralytique, le Christ dans la Bar
Trois têtes de madones nous arrêtent longtemps par leur indicible expressi
(appelle ἔκφρασιν) de tristesse; une autre Panagia assise, à demi-tou
sur elle-même, s'enlève avec un geste exquis (χάριεν διάφορα): une se
de la Sixtine, un peu paralysée et roidie (παραλελυμένη καὶ τεταμένη)
Mel. de Vogüé p.

O. Bayet Rép. des Byz. Inscriptions Μακεδονίας in Revue archéol 18
vol. Mars
Les peintures Byz. et les courens de l'Athos S. Papety in Re
des deux mondes, 1. Jun 1847

Ἀρχιτεκτονική τῶν Μετῶν. πρβ. ἐπ. Μιχαὴλ Βυζ.
ἐν Ἀναλ. ἀοιρε. μετάφρ. ἐκδ 1881. τ. 2 σελ. 9. ἀρ. 4 σελ. 25
τοῦ πρωτοπ. σελ. 290-290 στιχ. 7.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

35

- Αγιογραφία αρχ. Ιακώβου Βακουσίου "Μητρικά χρ
μένης εν Αθην. Επετ. Εταιρ. τομ. ΚΒ. σελ. 576-579.
Τομ. ΚΓ. σελ. 73-77.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἁγιορειτικά Εἰδ. Μηχ. ὑπ. Ἐπιθ. Ἀσύρι 1881 ἀρ. [illegible]

Καρυῶν ἡ Ἁγ. Μονή (" ἡ " παλαιότατον σημ. μοναχὸν ἢ ἀρχὴν) [illegible]

Καρυῶν ἡ Ἁγ. μονὴ ἡ σπουδαιοτέρα τοῦ ὄρους ἀπὸ Καρυῶν (ἧς ἡ ἵδρυσις ἀγνοεῖται ἀλλὰ ἡ ἀρχαία ἐκκλησία αὐτῆς εἶναι τοῦ 10ου αἰῶνος) ἐν ᾗ αἱ προσκυνηταὶ αὐτῆς φέρουσι τὸν αὐτόκλητον τῆς ἱερομονάχου βαθμόν. Ἐν βάρει ἐπισκοπικῶν ὑποχρεώσεων ἔχει τὸ μέγιστον αὐτῶν μέρος, αἱ δὲ ὁδοὶ αἱ πρὸς μονὰς 3-ἢ δι' ἵππων ἀρτίως ἀνοιχθεῖσαι ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς τοῦ ὄρους. μεταξὺ τῶν ἄκρων ὑπάρχει ἓν χαρὸς-παιδίον, οὗ τὴν σκυτάλην χαριζόμενον μεταφέρει κόλλυβα ῥαφέντα ἡ αὐλὴ ὁ φρὰ-Ἀρσένιος· μία ἐπίσκεψις τῆς Παλαιᾶς ὡρολογίου ἐν ἔτει 1880, ἐπιδιορθώσασα ἐπὶ τὸ κομψότερον σύγχρονα ἐπαρκῆ τοῦ σταθμοῦ ὡρολόγια. Μετὰ τὰ Καρυὰς κιλ. 10' (Γαδ. σ. 294

Βατοπαίδιον, ἐν Λάυρᾳ, τοῦ ἁγίου Διονυσίου τῷ τοῦ Δοχειαρίου ὄρει καὶ ἀναφαίνεται τὰ ὡραιότερα ἔργα τῆς ἀδριατικῆς - ἐν αὐτοῖς δὲ ἔστιν ὑψίστης ~~καίρεα~~ αἰσθήσεως, ἡ ἔστιν φυσικὴ ἁρμονία τῶν σκηνικῶν τῆς ἡ ἔστιν ἀνίκητος τέχνη τῶν χρωμάτων παλαίσμασιν ἐπὶ τῶν τοίχων ἄγγελος ζωγραφίσας τοὺς Ἁγίους τῆς Λάυρας, οἷα ἐκ τόπου εἰδὼς ὁ ἱκανὸς διδάσκαλος τὸ τοπικόν, αὐχμηρὸν καὶ μοναχικόν, οἱ φαιδροὶ τῆς ἐρημίας, ὁ ἰουδαϊκὸς ἀναχωρητής· ἐν δὲ Βατοπαιδίῳ μετὰ τῆς παθούσης τὰ ὡραῖα στοᾶς, ἀναφαίνονται ἐπὶ τῶν παραδόξων τοῦ Ἀνδρέα del Sarto. (Γαδ. σ. 294)

Τὰ ἀριστοτεχνήματα ταῦτα, εἰ' ἀ-ἱστορήτως ἔχει τὰ ἔργα μοναστήρια, ὑποχρεοῦσθαι ἐν τοῖς, καθ' ἡμέρας χρείας, τῶν ὀλίγων ἡμερῶν ἐν ᾗ ἔργον ἐν ἡμέρᾳ, Μονὴ τοῦ Δοκειαρίου· οὐσίαν αἰσχρὸν ἄρα τὸ μεγαλεῖον οὐδέποτε μέλλουσι αἱ ἐμὲ σκηναί, ἤλοι ὁ ἐν Χαιᾷ χαρὰ ἡ ἀρετὴ τοῦ σαρακηνικοῦ, ὁ ἐπὶ βοὸς! Τρεῖς ἡμέρας Μαΐου ἐμεγάλυναν ἐμὲ ἐπὶ ὄρος ἄκρον, διαφορὰ τὸ ἄρρεν αὐτὸ ἡμέρας τῆς ἔκβασις· ἐπέρα Παλαιὰ παθοῦσα, ἡ ἐν Ἀσύρι ὡς ὡρολογιοποιοῦσα ἐπιχειρεῖ διὰ τὸ ἴδιον τοῦ διαγράμματος· διὰ ἡσυχάζουσα τῆς ἐν Δεβέλῃ γένα τὰ Δεβέτη, ὡραιόσοχρον ἄρα, παλαιβεβηκυῖα ἡ ἀνατολή· - - -

Τὰ τὰ ὡραιότατα· ἡμέραι τῶν ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀσύρι ἐκκλησίᾳ ἡμέρᾳ ὡαρ' ἡμῖν ἡ σωσίδιον ὅτι αἱ ἡμέραι μεγαλεῖαι αὐτῶν τὰ Καρυῶν, ἔχουσι ἀναφορὰν 296.) ριστον ἀρχαιότητα ἡ ἔκβασις μέλλει τὰ ἀναδοθῶσι τὰ ἀρχαῖον τῆς ἡμέρας. ἐπὶ· ἐκεῖ ὅτε ἔβλεπε αὐτὸν αἱ ἡμέραι αἱ σωσίδιοι αὐτοκράτορες τὰ ἐν γραφίδα τοῦ περιφήμου Παναγίου, τοῦ Ρανάϊ Ἰούλιου τοῦ Ἀδε, ὅσον ὑποδείκνυται ἡ ἡμέρα περὶ τοῦ ὡρολογίου χρόνου τὰ συντάσσεται ἡ κοινότητα· ὁ ὅσον ὁ ἐκλεκτὸς ἀληθὲς τὰ μεγαλεῖα ἐν αἰσθητοποίημα τὰ ἐκ τοῦ Οὐρβίνου ἀναφέρεται ἐν γραφὲν, οὕτω τὰ ὁ ὡραιότατος ἡμέρα καθαρὸς ἐστὶν ὡρολογιοποιεῖται ἐκεῖνος ἐπὶ φωνὴ μεγάλη δαιμονιῶν, εἶναι τοῦ Παναγίου, τοῦ Παναγίου! (Γαδ. σ. 295)

Ἀναφ. 1881 ἀρ. 5. σ. 33. Ἐν τῷ Κυβ. Ἐκκλ. ἡμέρᾳ τυπικὸν τὰ δεύτερον.

ντος, πάσσαρος διὰ τοῦ δασέος σημείου. Γράφουσι καὶ ἄνευ τοῦ ἰ ἀ-
χου, ἀλλὰ κ μὴ νοοῦνται ὑπὸ τινων, οἱ μαθηταὶ τοῦ Παναιτίου, ἀκριβῶς μιμοῦν-
δεται τὰ χαράγματα, ἐμέτρουν τὰς διανοίας, ἠρίθμουν τὰς γραμμάς· εἰς ἃ αὐτὸς
γράφει, διονύσιος ὁ ἐξ ἀρχῆς ἄπτεται ἀκριβῶς καὶ ὑπὲρ τούτων ἐν τοῖς ἰδίοις γράμμασι
ἐπιστολεῦ... Οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τῶν ι. αἱ ω ξ. οἱ γραμματικοὶ ἢ πολλαὶ ἀντιγρα-
φαὶ καὶ ἐν ὀχυρώσεσι τὰς ευθείας κ τὰ ευθυγράμμα ἐν χρῇ ἐὰν ὦσαι ἀρχαιότερα κ
δυὸ αὐτὰ· συνθήκαι δοῦναι ἄχρι ἄλλου ἐνίκησαν ἢ ὅτι ποιεῖν ἀκριβῶς ἐν ὅτοις
ἀντιγράφαι παλαιαὶ λοιπὸν ...ἔνεκα κ τὸ ὑγραίνειν ἐν ὕδατι ἢ ἐν ὑγρᾷ αὐτὰ ἐ-
δὲ χλάδυρος ἥρμοσε ὡσεὶ τὸ μῆκος. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ταύτης αὐτοῖς, ἐδοκοῦ-
σουσι τὰ ἄκρα ποιχεῖα δυὸ ὀφθαλμῶν μεγάλων, ἐν ᾗ ἐποχῇ ἔτι καλῶς μικρὸν
ὑπὸ μὲν προσέχοντι μεγαλείων κοσμεῖ. ἀπ' οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ἐκ τοῦ
σταν αὐτὴ· ὑπάρχουσι κ τῶν παλαιῶν ὀλιγώτερα ἀκριβῆ ἢ πλείονα διαστή-
μένα, αἴτιον ἐστὶ τοῦ ἐμφανῶν πρὸς ὑπόπτων χάριν κ ἐ-
αἰρέσεως κ ἐμφάσεως. ἡ σμίκρα κ βραχεῖα μίλτωσις, ἐν οἷς αἱ γραμμαὶ ὑπογράφ-
ἐπὶ τοῦ ἡμαίου, περιοῦσι ἐκ τῶν κατὰ τὰς ὑλικὰς ὑλικὰ ἐμοιόλιθα κα-
τα, αἴθουσαι καρδίαι τοῦ λιθάρδου. τὸ βαθὺ κ χρῶμα αὐτὸ ἐμφέρεια ὅτι διαφ-
δι καὶ τὸ. ἐμφαίνουσι ολάνθα ἐν ἰσχίοις δυὸ κιόνας καὶ παλαιᾶς ἐκ
μεγάλας ἐν τῷ λαρδίῳ καὶ ἐλεῖς. ἀπὸ βαθοῦδιο· τὸ ἀνεγγράπτον αὐτῷ κ
ἀμφ ἀναμιγνύουσι καὶ ἰσχίοδι. ~~τὸ ἀσβέστιον ἐπὶ τῶν~~ ἢ ὁ γυψος
(p.299) βύβλος ἀλάβαστος ἐκ ἐν ἀνθ. περιόδοις καὶ τέχνης καὶ ἐπὶ ἐν ἐσχ γραφῇ ὁρίσ-
διαιροῦνται δ' αἱ ἐκεῖναι αἶναι διὰ τὴν ποσοτικὴν τέχνην. (βιβλίου) ἢ κ
ἰδίως ἡ ἀναφαίρετος δόξα τῶν ἐν μεγάλῃ μελέτῃ ἔτι τέχνῃ κ ἀοιδεῖαι, οἷς ἔσχον ρ
τὸ ἐπίμονον ὀπτῆρα καὶ ἀεὶ, ἀλλ' οὐκ κ τὰς χιμαιρικὰς αὐλὰς ἐπὶ νοίας
παρεισῆχθαι δ' ἐν ἀνάγλυφοι ἐκ ἐν ρυσαθήρια κ ἰδία ἐκ τὸ ἐκ λαυρεᾶ κ τοῦ
πεδία, ἀνάγλυφοι ὡς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν οἱ καὶ τῶν ἀρχαίων τρα-
ρυσαθήριοι. ἐκοσμεῖσαι ἡμῖν ἐναργῆ ρηλ βαρεῖα ἐπ' ἔργου κοπαγρρ-
γλυπτὰ ἀνάγλυφα δημιουργὸν δίκης, διαιρεῖ ἱερὰ σωμάτων ἐκ ἐμοιρ-
χειρὸς ἐργασίαν ὡσαὶ κ ἐσφραγισμένα ὑφ' αὐτῶν
ἄχρι ποιᾶς μέχρι ἄνω κ ἡμαύλου. ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπιφορ-
αὐτὴ καὶ ἀντίστροφον λόγον κ ἀρχὴν τῆς τέχνης, οὐσίαν ἐμφ κ ἐπιφ
καθ' ὃν αὐτομαρτύρησαν κ τῶν ἀρχαῖ αὐτὰ κ καλλιτέχναι μεχρὶς κ
ξυλογλυπτικὴν βραδύτερον οἱ αὐτοὶ καὶ ἐκ διεμέτρησαν ἐν τῇ ξυλογλυπτ
προσοψιότητα ἐν οἷς καὶ καλλίονες ἐπὶ ξύλου ἢ παρίστανται οὐκ ἐκ πρ
ἐπὶ τῶν ἐπὶ βραχίονι σαυρῶν. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἐπὶ τοῖς καὶ ἀφιδιο
ἀπὸ τῶν ἰσαύρων κ ἰδίως ἀναγορεύουσι ...καθὼς δείκνυται ὑποδιαστολὴ ἐ
διηγεῖσθαι ἔτι καὶ ἐν ὀστράκου ἢ μαρμαροτοφόρου λίθου ἐμφανῆ ἡμφοδ
ἐν Συρακούσαις ἡρώων, ὃν οἱ ἔσωθεν ἐδανειόδησαν ἀπὸ τῶν βυβλιακῶν. ὁ-

(γρ. ἐν 301)

Ραφαήλ Σάντιος (Raphael Sanzio) (1483-1520)

ο μεγαλύτερος ζωγράφος της υψηλής Αναγέννησης γεννήθηκε τό 6 Απρ. 1483 στο Ουρμίνο στο ανατολικό βουνίσιο, ψηλά στην οροσειρά των Απεννίνων, κοντά στη λίμνη Τραζιμένο, μια ώρα από τη γενέτειρα του Λεονάρδου da Vinci. Ο πατέρας του Giovanni Santi ήταν ζωγράφος και ποιητής της αυλής του δούκα Federigo da Montefeltro. Ο μικρός Raffaello έμαθε τα πρώτα γράμματα από τη μητέρα του Magia di Battista Ciarla, που πέθανε όταν αυτός ήταν 8 χρονών. Ο πατέρας του παντρεύτηκε ξανά και ο Raffaello μεγάλωσε με τη μητριά του και τον ετεροθαλή αδελφό του Bartolomeo. Ο πατέρας του τον μύησε στη ζωγραφική και τον μαθήτευσε στο εργαστήριό του. Το 1500 ο Giovanni πέθανε και ο Raffaello ανέλαβε το εργαστήριο του πατέρα του. Ο Vasari γράφει ότι ο Raffaello μαθήτευσε και στον Perugino, αλλά αυτό δεν είναι σίγουρο. Το 1504 ο Raffaello μετακόμισε στη Φλωρεντία, όπου γνώρισε τα έργα του Λεονάρδου και του Μιχαήλ Άγγελου. Εκεί ζωγράφισε τη Madonna del Granduca, τη Madonna del Cardellino και τη Madonna del Belvedere. Το 1508 ο Raffaello κλήθηκε στη Ρώμη από τον πάπα Ιούλιο Β΄ για να διακοσμήσει τα διαμερίσματα του Βατικανού (Stanze di Raffaello). Εκεί ζωγράφισε τις τοιχογραφίες της Σχολής των Αθηνών, της Disputa del Sacramento, του Parnassus και του Incendio di Borgo. Στις τοιχογραφίες αυτές ο Raffaello συνδυάζει την κλασική αρμονία με τη χριστιανική πνευματικότητα. Η Σχολή των Αθηνών θεωρείται το αριστούργημά του και συμβολίζει τη συμφιλίωση της αρχαίας σοφίας με τη χριστιανική πίστη. Στο κέντρο βρίσκονται ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης, ενώ γύρω τους είναι μορφές από την αρχαιότητα και τη Αναγέννηση, όπως ο Σωκράτης, ο Ευκλείδης, ο Πτολεμαίος και ο ίδιος ο Raffaello. Το 1514 ο Bramante πέθανε και ο Raffaello διορίστηκε αρχιτέκτονας του Αγίου Πέτρου στη Ρώμη. Οι κύριοι μαθητές του ήταν ο Giulio Romano, ο Giovanni da Udine, ο Perino del Vaga και ο Polidoro da Caravaggio. Ο Raffaello πέθανε στις 6 Απρ. 1520, την ημέρα των γενεθλίων του, από πυρετό. Κηδεύτηκε στο Πάνθεον της Ρώμης, όπου βρίσκεται και ο τάφος του.

Ο Raffaello θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους της Αναγέννησης. Η τέχνη του χαρακτηρίζεται από την αρμονία, την ισορροπία και την κομψότητα. Οι μορφές του είναι ιδεαλιστικές και εκφράζουν την πνευματικότητα και την ομορφιά. Η χρήση του χρώματος είναι λαμπερή και φωτεινή, ενώ η σύνθεση των έργων του είναι πάντα ισορροπημένη και αρμονική. Ο Raffaello επηρέασε βαθιά την ευρωπαϊκή τέχνη και η επιρροή του διήρκεσε για αιώνες. Πολλοί καλλιτέχνες, όπως ο Ingres, ο Delacroix και ο Cézanne, θαύμαζαν και μελέτησαν το έργο του. Η τέχνη του Raffaello θεωρείται το απόγειο της κλασικής τέχνης και ένα πρότυπο για τους μεταγενέστερους καλλιτέχνες.

39

Μιχαὴλ ἄγγελος Βουοναρρότης, 1474-1564

πρωτότυπος ζωγράφος γλύπτης κι ἀρχιτέκτων ... ἀπὸ τὸν ... κι ὡς ἀ...
ρίου τῆς Καπρέζας ἔμαθε ζωγρ. σαρὰ τῶ Δομενίκω κι Δαβὶδ Γιρλαντάϊο, ...
χραφοις τῆς εἰσόχῆς ἐποίησε 15ετῆ ἀντίγρ. τοῦ ... μικρὸ ...
τῆς φλωρεντ. ἐκκλησίας del Carmine ὅρος μεγέθ. τῶν ... τοιχογραφιῶν τοῦ ...
νίου. Λαυρέντιος ὁ Μεγαλοφυέστ. προσέχαβε τὸ ταλέντο. ἔδω χρειάσ...
ἔργα. ἐκτὸς προσοχῆς εἶν ἡ Μονὴ τοῦ ἁγ. πετράλα ὅρος σπουδῆς τῆς ἀναλομίας. ἔπ...
προσοχῆς νίου Παύλου Ιγλίου Β'. οὗ παπισσοῦ ὁ μεγαλοφυέστ. τὸ σπουδάζει ...
τοῦ ἐκκλ. ἀνάπαυσ. ὁ Θεὸς κατόδη τῆς ἐν ἀρχιτεκτονικῇ οἰκοδομικὸς τὸ σπουδαιότ...
τοῦ ἁγ. Λαυρεντίου ἐν φλωρεντία ὅπου ἐτάφησαν οἱ Μεδίκοι τῷ 1546 φρον...
τοῦ ἁγ. πέτρου, ἐπὶ 17ετῆ ἐπιβασιλείας Παύλου. ἐπὶ τούτου σχεδίασε τὸ πρ...
γουμένα) τὰ σχήματα ἔδην. σταυρός. ἀπόδοση πρὸ τῆς ἐκκλ. τοῦ ...
τοῦ ἁγ. πέτρου ἐφορᾶ τὰ φλωρεντίνα κι ὡραῖα Μαυσωλεῖα τῶν ἐκκλ. τοῦ χριστοῦ τὰ ἀξιόλ...
Γλυπτικὰ ἔργα εἶναι. 1) ἔρως ποιμενόμενος. 2) τὸ ἄγαλμα τοῦ Δαβὶδ ἐκτὸς ...
αὐτοῦ ἐν φλωρεντίᾳ ὡρο τοῦ ναοῦ Παλαίου. 3) ἄγαλμα τοῦ Βακχου ἐν Ρώμῃ ὅπου ἐξήσ...
τοῦ Ραφαὴλ ὅπως νὰ ἐποιοῦσε ἔργον τοῦ φειδία. 4) Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἐν ἁγ. πέτ...
5) ἄριστος ναμαγάφημος τοῦ Σταυρίου ἐν τῇ ἐκκλ. τῆς Μινέρβας 6) Μαυσωλεῖον τῆς ...
μα τοῦ Ἰουλίου. 7)

Ζωγραφικαί. Ἁγία Οἰκογένεια ἐν φλωρεντίᾳ. 2) σχεδιογράφημα τοῦ πα...
τοῦ Πίου ἀριστούργημα σχεδιογραφικόν. 3) ἡ τελευταία κρίσις ἔξω...
ραστον τοιχογράφημα ἐν τῷ ναῷ τῆς Σιξτίνης. μεγίστου σχήμ. τῶν ὑπαρχόντων. ἐφρ...
επ δεξιᾶν. ὁ Ἰησοῦς ἀποστομοῦται ὑπ' ἀγγέλων ζωῆς· οἱ ἄγγελοι ἐξ ἀριστερῶν, οἱ τιμωροὶ ἔξω τῆς φάρ...

Ἀρχιτεκτονικὰ τοῦ Βακχου τοῦ ἁγ. Πέτρου. 2) ἡ δευτέρα στοὰ τῆς αὐλῆς ...
ἐπισκόπων τοῦ φαρνησίου παλατίου. 3) τὸ Καπιτώλιον Μουσεῖον μεταξὺ δύο ...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἀσυντικοὶ βίοι (ἢ κ. Μοναχ. βίος) (πρβ. Nic. H. E. II, 16,

II ἐκ τῶν τοῦ φιλωνος περὶ θεωρητ. βίου· ἀλλ' ἐνορᾶν ἐστιν ἐκ τῶν ἀσυντικῶν παρ' ἡμῖν οὐ μικρὰ ἀπιθανα ἱστορεῖν γίνεται· ἂν γὰρ ὁ μὲν ἀνὴρ οὐκ ἐκδὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποδιόμενος, ἐκδιαφθείρει τὰ σεμνύνειν τοὺς καθ' αὑτὸν ἀποστολικοὺς ἄνδρας . . . . ἐν ᾧ ἐπιγράψει λόγῳ περὶ βίου θεωρητικοῦ ἢ ἑτέρων ἀρετῶν αὐτὸς τὰ καὶ οὐ αὐτοῖς γυναῖκας θεραπευτρίδας ἀποκαλεῖσθαι φησι τὰς αἰτίας εἶπεν καὶ τὴν τοιαύτην προσηγορίαν· ἦν γὰρ παρὰ τὸ τὰς ψυχὰς τῶν προεστώτων αὐτοῖς τῶν αὐτὸ καλῶς ἀσκεῖν ἐπαρκεῖν δίκην ἀποκλίνοντας ἀκούειν τὰ θεραπεύειν, ἢ τὴν περὶ τὸ θεῖον καθαρὰν καὶ ἐμπειρικὴν θεραπείαν τε καὶ φρόνησιν ἔκπωμα . . . . . εἴτε καὶ ὄντως τοῦτ' αὐτοῖς ἐκάλουν οἱ πρῶτοι, μυθαρὰν αὐτῶν τὴν προσηγορίαν προσορῶντες αἰεὶ πάντα τόπον ἐπιστεφημερεύειν, οὔτε τὸ ὠνομάσθαι ἀναιτίως. ὅμως δ' οὖν ἐν πρώτοις τὴν ἀποκλίσιν αὐτοῖς τῆς οὐσίας μαρτυροῦσιν ἀρχομένου φιλοσοφεῖν ἐφίστασθαι τοὺς προϊόντας, οἱ τῶν ὑπαρχόντων, ἅπερα φάσκουσι ἀποκαλαμένους τὰς τοῦ βίου φροντίδας, ἧς τυχὸν προσηδόλας, ἐν μοναχρίοις τε καὶ μόνοις τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι, τὰς ἐν τῶν ἀνομοίων ἐπιμιξίας ἀφυκτίζειν τε καὶ ἐκφεύγειν ὡς ἐκδόρας, τῶν καθ' ἡμᾶς

41

το καιρού τούδ' ως εικός καταζιώσωμεν εύδυμοι τε και δρ
ρωταίη φίσιν, τον φροφητικόν βηχών ανακούσαι και ω
6 τι ο ευαγγελιστής παραβάλλει ταύτα φησί γάρ εν ταις πρα
σι κοινότητα του βίου των πρώτων χριστιανών. ην
δεν αναγκαίως ακολουθεί τα του φιλωνος. " σοφιακον
7. μεν ουν τις οι κουμένως εσται τόπος. έδει γαρ άραδού τη
μεταυχείν τη την Ελλάδα τη την βάρβαρον. ωχρονάφι σ
Αιγύπτω κατ' έπαθλον τοις επικαιρομένοις τοφοίς, τη με
φορα περί την Αλεξάνδρειαν . . . .
9. Εν πάσαις δ' οικίαις εστίν οίκημα ιερόν ο καλείται
μητίον τη μοναστήριον, εν ω μυούμενοι τα του
σεμνού βίου μυστήρια τελούνται, μηδεν εισπορεύεται
αλλα νόμους τη λόγια διοπτεύοντα δια τοφητών τη υμ
τη πάλλα οις εθεσπίσθη τη ευσέβεια σεσαίζονται τη τελειότ
10. τό δ' εξ εωθινού μέχρις εσπέρας διαίτημα σεμνόν α
τοις εστιν άσκησις. εντυγχάνουσι γαρ τοις ιεροις γρα
μμασι την πάλαι θεοσοφίαν σοφιαν αλληγοροίντες
εωθεν δ' ανέβολα τα της ρητης ερμηνείας κομίζουσιν α
τεκμαιρομένης φύσεως, ων νοσούσας δηλουμένης.

1 " αει μεν άσκησιν έχουσι την του θεου μετάφασιν, ως τη
" πεφάνθαι μηδεν έλαττον η τα πάλαι των θείων δυνάμεω
" φανταζόμενοι... δις δε κατ' εκάστην ημέραν εσθίουσιν εύτε
" σεσι την έσπ τη σεσι την εσπέραν το δε εξεσθίειν. φη. vol. 2.

13: ὥστ' οὐ θεωροῦσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ποιοῦσιν ἁμαρτάνοντας καὶ ὑ-
μνοῦσι εἰς τοὺς θεοὺς διὰ παυλοίων μέτρων καὶ μελῶν, ῥυθμοὶ
πρωτοτύπως ἀναμιμνήσκοντες. "τὰς μὲν οὖν ἐξ
" ἡμέρας τινὰς ἕκαστοι μονούμενοι παρ' ἑαυτοῖς ἐν τοῖς
" τεμένεσι μοναστηρίοις φιλοσοφοῦσι, τὴν αὔξησιν οὐκ
" ὑπερβαίνοντες, ἀλλ' οὐδὲ ἐξ αὐθόρου θεωροῦντες, τὴν δὲ
" ἑβδόμην συνέρχονται εἰς τοιοῦτον σύλλογον, ὅταν ὁ πρεσβύ-
" τατος ἄρχεται διαλέγεσθαι τὴν ἐν τοῖς νοήμασιν διερ-
" ρηγνυῖαν ἀδιερμηνεύτων αἱρέσεων, πάντες δ' οἱ ἄλλοι
" ἀκροῶνται φιλ. vol. 2. p. 476.": ἡμέρας δ' ὥσπερ
καὶ δεήσεων προσαναβαλλόμενοι τὴν ψυχὴν καὶ ἅμα εἰσο-
κοδομοῦσιν ἀρετάς. οἵτινες δὲ ἢ ποτὲ οὐδεὶς ἂν αὐτῶν προσ-
ενέγκαιτο προ ἡδονῆς δύσιν ...!.. ἔνιοι δὲ καὶ διὰ τριῶν ἡ-
μερῶν ἀποφαίνονται βρῶσιν, ὡς ψυχὴν ὁ ἰσοδὸς ἐπι-
σπᾶται ἐπιθυμίαν, τινὲς δ' οὕτως ἐκτενεῖς εἰσι καὶ βρω-
σεως, ὅτου σπουδῆς τυγχάνοντες τροφὴν καὶ ἀμβρόσιον καὶ δεῖ-
πνα χορηγοῦσιν, ὡς καὶ, πρὸς διαλείποντα χρόνον ἀνέχειν,
καὶ μόγις δι' ἑβδομάδων ἀποφαίνεσθαι βρῶσιν ἀναγκαίαν
ἐπιθυμίαν" ταῦτας τοῦ φιλωνος σαφεῖς καὶ ἀναντιρρή-
τους περὶ τῶν παθ' ἡμᾶς ὑπάρχειν ἡγούμεθα χρῆναι.

1 εἰ δὲ τῷ μὴ δοκεῖ καὶ εἰρηνικὰ ἴδια εἶναι τῆς καθ' ἡμᾶς εὐ-
σεβείας .... οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τῶν ἐξω ἀποδεικτέον, ἐν οἷς, ἀν-
αμφίβολον, εἰ χριστιανοί, καμοῦμαι καὶ περὶ τούτου μαρτύριαν.

41

- το καιρού τούδ' ως εικός κατηχούντων εκάστων η δρ
ρωταίη φύσις, τον καροφητικόν χαρακτήρα ανακινούντων και
6 η ο ενθουσιασμός παραβάλλη ταύτα προς την εν ταις πραξ
σι κοινότητα του βίου των καρώτων χριστιανών. ανα
δεν αναιρεί αιδοχήν τα του φιλωνος. " σοφιαν
7. μεν ουν την οικουμένην είναι τόπος. έδει γαρ αγαθού τυχ
μεταυχείν η την εκκλησίαν η την βαρβαρον. εχρονογρα σ
λεξάνδρου καθ' ήκαστον των επιφανεστάτων τοπων η, κα
χρονα περι την αλεξάνδρειαν . . . .
9. εν κώμαις δ' οικείν είναι σύγκριμα ιερόν ο καλείται
μενων η μοναστήριον, εν ω μετούμενοι τα του
σεμνού βίου μυστήρια τελούνται, μηδεν εισπορευόμενον
αλλα νόμους η λόγια διοπτεύοντα δια προφητών η ύμ
η ψάλλα οις εποτίμει η ενθουσια ανανεύονται η τελετη
10. το δ' εξ εωθινού μέχρι εσπέρας διαπαντος σύγκλειον α
τοις είναι άσιτον. εντυγχάνοντες γαρ τοις ιεροις γρα
μμασι την καθαρίαν φιλοσοφούσι σοφίαν αλληγορούντες
εκοπή συνηθεία τα της ρητης ερμηνείας κρατούσιν α
τεκμαιρομένης φύσεως, ων νοσούσας δηλουμένης.
" αει μεν άσιτον έχουσι την του θεού μετάρσιον, ως η
" πεφάνθαι μηδεν έτερον ή τα πάσχα των δεκα δυνάμεω
" φανταζόμενοι... δις δε καθ' εκάστην ημέραν εκθαιον εύχε
" σθαι την εω και περι την εσπέραν. το δε εξεωθινα. φη. vol. 2

13: ὥστ' οὐ θεωροῦσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ποιοῦσιν ἁμαρτάνοντες καὶ ἐ
μπους εἰς τὸν θεὸν διὰ ποικίλων μὲν τρόπων καὶ μεγάλων, ῥᾳθυμο
τέροις δὲ ἀναμαίως παράπτοντες. "τὰς μὲν οὖν ἐξ
" ἡμέρας τινὰς ἔνιοι μονούμενοι παρ' ἑαυτοῖς ἐν ταῖς
" τε τῶν μοναστηρίοις φιλοσοφοῦσι, τὴν αὔξησιν οὐκ
" ὑπερβαίνουσι, ἀλλ' οὐδὲ ἐξ αἰῶνος θεωροῦντες, τὴν δὲ
" ἑβδόμην συνέρχονται εἰς τοιοῦτον σύλλογον, ὅτε ὁ πρεσβύ-
" τατος ἄρχεται διαλέγεσθαι τῶν ἐν τοῖς νοήμασιν δυσερ-
" μηνεύτων καὶ δυσεξηγήτων αἱρέσεων, πάντες δ' οἱ ἄλλοι
" ἀκροῶνται φες. vol. 2. p. 476. ". ἡμάρτηκε δ' ὥστοτε
τινὰ δεύτερον τοιοῦτον ἁμαρτάνοντες τῇ ψυχῇ καὶ ἄλλας ἐπι-
κοδομοῦσιν ἁμαρτίας. οὔτοι δὲ ἢ ποτὲ οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τοῦ
ἐνεγκαιτο τοῦ ἤθους δύσεως ...!.. ἔνιοι δὲ καὶ διὰ χρόνων ἡ-
μερῶν ὑποφαινόμενοι τροφῆς, ὧν ψυχῶν ὁ ἰὸς ἐπι-
σπᾶται ἀπίστους, τινὲς δ' οὕτως ἐκτυφλοῦνται καὶ τροφῶ-
σιν, ὑπὸ σοφίας κενεύμενοι τοιούτους καὶ ἀφθόνως τὰ δόγ-
ματα τοιοῦσιν, ὡς καὶ, τοῦ διαλείποντα χρόνον ἀντέχειν,
καὶ μόγις δι' ἐξ ἡμερῶν ἀποζῳοῦσθαι τροφῆς ἀναγκαίας
ἐδιαθέντες" ταῦτας τοῦ φιλωνος σαφῶς καὶ ἀναντιρρή-
τους περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ὑπάρχειν ἤδη μεμαθήκαμεν.

1 εἰ δὲ τῷ μὴ δοκεῖ τὰ εἰρημένα ἴδια εἶναι τῆς κατὰ τὸ ἐν-
τὸν σοφίας .... οὐδὲν θαυμαστὸν ἀπὸ τῶν ἡμῖν αὐτοῦ φωνῶν, ἃ αὐ-
τὸς ἀφῆρηται, εἰ ἐγνωκότων, τοιοῦτα τὴν τοιαύτην μανίαν.

19 φησὶ γὰρ ἡ τοῖς περὶ ὧν ὁ λόγος τὰ γραῦς οὐκ εἶναι, ὧν αἱ σχέσεις
γραφαὶ τυγχάνουσι παρδίναι, τὴν ἀγνείαν οὐκ ἀνάγκη, καθάπερ
ἔνιαι τῶν παρ' ἕλλησιν ἱερειῶν. φυλάξασθαι μᾶλλον ἢ παθ' ἑαυτὸν
γνώμη, διὰ βίαιον τὴ ὁδὸν οὐρίας, ἢ συμβιοῦν ἀκουσάσαις τὰ
περὶ τὰ σώματα ἡδονῆς ἠλόγησαν, οὐ δικτῶν ἐκβόνων, ἀλλ' ἀδανάτων
ῥεζάσαι, ἃ μόνη τίκτειν ἀφ' ἑαυτῆς διὰ τὸ εἶναι ἡ θορὴ ἐμ-
20 εἰδ' ὑποσημαίνει ἐμφαντικώτερον ἐπιφέρεται τὰ γὰρ "αἱ δ'
" χοῖρος τῶν ἱερῶν γραμμάτων χήτραι αὐτοῖς δι' ὑποσημείων
" αἰνιγμάτων: ἅπασα γὰρ ἡ νομοθεσία δοκεῖ τοῖς ἀνθρώπ-
" τοις ἐοικέναι βίῳ, τὰ σώματα μὲν ἔχειν τὰς ῥητὰς λέξεις,
" τὴν δὲ τοῦ ἐναποκειμένου τῇ λέξει θεωρίαν τοῦ, ὃν ἔχ-
" τὸ διαφερόντως τ' ἀρτισμένα θεωρεῖν, ὡς διὰ παιδόβρυ τῶν α
" μάτων ἐξαίσια παῖζον νοημάτων ἐμφαινόμενα παιδιά."
21. τί δὲ τούτοις εἰοικέναι τὰς ἐπὶ ταὐτὸν ὁδοὺς .... τὰ τὰς
ἕδους εἶδε τὰ τῶν περὶ ἡμῶν ἐπιλεγομένας ἑορτάς ....
22. τὰ μάλιστα γε τὰς τῆς μεγάλης ἑορτῆς πανυχίδας τὰ τὰς ἐν
τὰς ἀνιόντας, τοὺς τε λέγεσθαι εἰωθότας περὶ ἡμῶν ὑμ-
ἱστορῶν, τὰ ὡς ἐνὸς μετὰ ῥυθμοῦ τοσαῦτα ἐπιψαλλόντας
χοιροὶ παθ' ἡσυχίαν εἰσερχόμενοι τῶν ὕμνων τὰ ἀκρο-
τὰ συνεχοῦσιν, ὅτου τε παρὰ τὰς δεδηλωμένας ἡμέρας
στιβαδὸν καμπτομένης .... ὕδωρ δὲ μονὸν αὐλοῖς ἑορτ ὁσ

η προσεύχημα μετ' ἄρτου ἄχρι η ἑσπέρας . . . . ὅτε . . . . .

24 ὅτι δὲ τοὺς πρώτους κήρυκας τῆς παρὰ τὸ ἀναγκαῖον δαπανηρᾶς καὶ τῆς ἀρτύσεως πρὸς τὴν ἀσωτίαν ἐθὴ παραδεδομένα παραλαβὼν ὁ φιλὼν ταῦτ' ἔγραψε, σαφεῖ τῷ σημεῖον.

Περὶ ἐγκρατείας ἀκρόασις βιβλία δ' Εὐαγγ. προπαρασκευῆς Εὐσεβίου. (= Πλάτων. μοναχ. διατριβὴ σ. 3)

Ἐκ τοῦ Πορφυρίου περὶ τῆς αὐτῆς ἐγκρατείας. 9. σ. 404–407.
Ἰδίως ὁ Πορφ. ἐπιδίκει τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστ. ἀσκητηρίου ἐν τοῖς περὶ τῆς αἰγυπτίων ἱερέων, σαφῶς τροφίας, παδαγωγοί, σωφροσύνη, ἀσφαλῆ τόκος, προσοχὴν τοῦ ἐδίου, τὴν ἀσκησίαν σημαντικῶν ῥητορίαν προσαρμοστούσης, ἅπαν αἱ αὐτοῦδες ἀρχαί. de abstinentia. 6, σ. 137.

Ἀθανασ. βίος, ἡ ἀρετὴ ἐμφανίσας τοῦ μοναχισμοῦ ἐν ἅπαν πρὸς ἐγγραφον φιλόσοφος Μονὴ σαῦ Συναξάριον III 145 26ῃ εἰ. 1087.

Περὶ θεραπευτῶν ἰδ. Wendland, Die Therapeuten und die philonische Schrift von beschaulichen Leben Leipz. 1896
Lucius, Die Therapeuten u. ihre Stellung in der Geschichte des Asketicismus. Strassburg 1874.
Hilgenfeld, Philo u. die Therapeuten in Zeitschr. f. Wissensch. Theolog 1878. σ. 145 ἑ.

Περὶ ἀσκητρίων χήρας καὶ Εὐρωπαίων. Παπαρμιχαὴλ Πανσαμίᾳ. σ. 1η'. ιχί.

145 Ἀπιστοσύνη (ἴδ. κοινόβιον).

Πρβλ. Νικοδαίδου περὶ τῶν μονάχ. ἀπιστοσύνης σελ. 27 κ.ἑ. κ. 44.
Καθὼς οἱ ἐν τῷ λουτρῷ, οὕτω κ. οἱ προσερχόμενοι τῷ βίῳ μετ. βίον ἀρχίζουσι νὰ χρονολογῶσι κατὰ βιοτικὴν ὕλην κ. "ἐπὶ τοῦ παλαιᾶ φιλοσοφίαν γενέσθαι βίου" τοῦτον ὁ ἱερόμ. εἶναι "δ[ιὰ] τοὺς αἰῶνας ἀμαυρωτός" Migne 31. 625. αἰῶνες δὲν ἀρχίζει νὰ ἔχῃ ἴδιον, μᾶλλ. ἡμέλεσον, μηδὲ ἀπεῖρον, μηδὲ ἄπειρ. ἐν τῷ κατὰ χρόνον ἀπειρίᾳ." (Βασ. κεφ. ἀσκ. Migne 30. 821) αὐτ. 881.

Καιρὸν δὲ προσδιορίζομεν ὅτε τὸν ἐν τῷ μοναστηρίῳ νέον ἐναι βουλόμενον. πρὶν ἐν τῷ μοναστηρίῳ εἰσέλθοι, ἔδει αὐτὸν ἔχειν τοῦ ἑαυτοῦ χρῆσθαι καθ' ὃν βούλεται τρόπον. εἰσερχόμενος γὰρ ἀναπαύεται ἀπὸ τῶν λαϊκῶν πράξεων, πάντα δὲ μὴ ῥητῶς κεκώλυται ἔξεστιν αὐτῷ ποιεῖν, κ. ὅσα ἴδιον μέρος αὐτοῦ οὐκ ἔλεγε καὶ τὰ τρόπου ..." ἰδ. Νικοδ. 5 κεφ. 5. τοῦτο ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ ἀδιάλυτον τῆς μετὰ τῶν μοναχῶν ἑνώσεως τοῦ μοναχοῦ, ὃν τὸ ἀπειρόνομον ὁ ἰδιωτ. συμφέρεται "τοῖς ἰδίοις κανόσι κ. τοῖς ἀγιωτάτοις πατράσι" κ. ῥητῶς λέγει Νικοδ. 5. κεφ. 2. σελ. 133 πρ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

δοκιμίου ἔχειν γενέσθαι. Ἀββᾶ Νείλου Migne
[illegible] τοῦ ἁγίου τῶν μοναχῶν τῆς ἐξόδου παραμυθίας
P.G. 79 Β. 728 Β.
Μηδ' ἃ εἰσφέρει: διὰ τοῦτο δὲ μὴν ὄνομα τοῦ
θεοῦ βλασφημεῖται, ὁ δὲ πρεσβύτερος διὰ γυμνο
Α βδυνίας τῆς τῶν ἀγνοούντων καὶ ἀφελείας βιοῦντας τινὰς
ἀοάλα πάσχειν. τῆς βαρβάρου μὲν αἰχμῆς γένος
τῶν ὀρεσιφοιτῶν εἶναι συμβαίνει δὲ οἱ ἐν ταῖς οἰ-
κίαις, τῆς ὑρὸς αὐλὴν τὴν ὕλην ἔχουσιν ἀνδρῶν ὑροσ-
αιλεῖν ὀρῶντες αὐλοὺς ἀναδιδόντας δύρας φαρα-
ρικὰς, τοῦτο δὲ τῆς ἐσοπτικοδίλης τῆς ἐξαβείας
τὸ ὄχθον ἐποιοῦντο τῆς τῶν ἐσὶ παιδοποιΐα
δόξαν τῶν τῆς ἐνδυμίωνος ὑροσωπεῖον ὑπολαμβάνειν
ὑολαροὶ ἀσσυρίοαλες αὐλῶν ἀσιρχονται. ἐσὶ δὲ
καὶ σαλῆς τοῦ ῥυσικοῦ τοῦ βίου δεσποίδα-
ρίνην σαραπεπλασμένον τὴν διήγησιν. δύλη
γὰρ δοκοῦσι τῆς ἀφελεῖς ἀπορρίπτουσι καὶ τῶν
τοῦτον οἱ ἐσὶ σωφρονιοῦσι τῆς οἱ ἐναγεῖς
δι' ἐνυπνίων τῶν τῆς ὑπὲρ παντὸς ἐκκλησίαν ἀνα
βάλλον τῆς ζηλοῦσι ῥᾴδιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς
ἂν τῆς ζηλοτυποῦσαι, ἢ τοῖς τοῦ βίου τοῦ μοναδι-
Β τικοῦ μεταχορίνοις, ῥᾴδιον τὸ παραμυθεῖσθαι
τὴν ὑροφανῆ παιδοποιΐαν ἢ καὶ σὺν ἐνύδρα με-
τεκκαιδεκάτην ἐξεστοτίζ ἀσυβίᾳ. τῆς οὐκ
μὲν οὐδὲ ἀρξαμένου ἐκσυβεῖν οὐδ' ἐκβολῆς τέκνου
τοῦ τὸ ἐκεῖ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κήρυκος, ἢ ἀναγκαῖον
τινος συμφοβίας ἀμφίλεγε τοῦ τοῦ μοναχι-
βίου τῆς ἐμφορῆς ἐνώδιον τὸ σωφρονεῖν τῶν ἀνα-
καίνειν ἡδύνασθαι τὸ ὑρᾶγμα τοῦτο ἐν οἴκῳ
σωφρονεῖν μεθυσθεὶς ἐν τοῖς αὐλοῖς δύρας τροσπεσὼν

(παραπομπή)

Περ. Δελτ. ΝΒ΄ 1942–1948

Ειδικότερα για τις σχέσεις του
με τον Βασιλειάδη βλ. Ν. Γ. Πεντζίκη
Ιστορία Μικρασιατ. βιβλίου
σ. 52.

Απόγ. εφημ. Πρωί, Κ΄Σ – Κ΄Θ΄ Ιουν. 1916
Ο Δημ. Ήρως Πλουτάρχου
ανακοινώνει στο κοινό της πόλεως
ότι μετά δεκαετή σταδιοδρομίαν
εν τω θεάτρω, αποσύρεται
οριστικώς από της σημερινής
παραστάσεως. Ευχαριστεί
δε πάντας τους φιλοτίμως
συνδράμοντας αυτόν
κατά τας παραστάσεις
αυτού. Δ.Π.

Β.

Αστικαὶ παραφυάδες ὑποξένων.

314-319, 320

Ἡ ἐμπορικὴ ὁδός, ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐν μέσῳ τύπος τοῦ ἀθηναϊκοῦ ρυμοτομικοῦ κανόνος φαίνεται ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἀπελευθερώσεως διὰ σχολαίου καὶ ἀστοχήτου ἀπαιτήσεως τῆς Ν τοῦ ὄρους ὡραίας· μετὰ τὰ καταστρεπτικὰ ἔτη, ὅπερ ἐν ἔτει τοῦ μεγάλου ἀπορρήτου μάχου μεγάλου ἀποφράδος βράχου, ἐπιμήκυνεν μακρόθεν, ἐν 1881 ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ὁδὸς ἔχουσα ὑποδιάβασιν ἐν χρησιμοποιήσει ὑπὸ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ ὄρους ± 42 τοῦ αὐτοῦλου μέχρι τῆς μορφῆς παίγνιον ἐν ἐμπορίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους μου οὗτος ἐμφανίσθη τὴν ἀρχὴν ἐν τῷ διαβάσει. . ἤτο ἀκμὴ ἐμπορευόμενος, ἔξοχα πεπτωκὼς, αὐτὸς ὁ πρῶτος ἐκπρόσωπος ἐν τῷ ὄρει καὶ ἀναβάσεως τινὰς ὁδοὺς ἄνωθεν ὑδάτους. Σχοινίνης ἐξ ἐμπορίου ἀπὸ τὸν ὄρον ἐκ τοῦ ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἐμπορικὸν ἐν τῷ διαβάσει. ἀπὸ τὸν ὑποδιαστρεφόμενος ἐκεῖθεν διὰ τοῦ μέσου τοῦ ὄρους τὸ ± 343 ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἤχου 50° βαθμῶν θερμοκρασίας ἐκ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἐκ τοῦ ῥάδου αὐτὸν πρῶτον ἐκπρόσωπον ὁρμίαν, σχεδὸν ὅλως οἱ ἐκεῖθεν καὶ τὸν χῆνα, ... ρίψαν αὐτὸν ἐξ ἡμέρας ἡλίας, τὸ μέσον ἄρτου. Οὕτω διῆρχετο τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ἀπὸ ὡ/ αὐτὸς τὸν ὡρισμένον ἐφιππεύοντα, ἐκεῖθεν διὰ τῶν χειρῶν τὸν μεγάλον αὐτοῦ κόσμον, ὅτε ... διηγούμενα σαφῶς ἡμᾶς ἀνέβαινεν ἐν τῷ ἐμπορίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους τὸ ± 343 ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἀποστολὴν ἐν τοῖς καθιερωμένοις τῶν ναυτῶν ἡμῶν. ἐμαχητοὶ εἰσὶ δὲ ἀπο- 46. δίδουν τοῦτο διάφορα, ἐρωτήσαμεν ἐκείνους ἐὰν ἔχουν τι ἀνθρώπινον τὸ τοῖς ἐρωτήσεις τοῦτος τὸν ὄρους (ποικίλαι χρησιμοποιοῦν διὰ τὸν χῆνα termite. = ἐρωμύτης, τὸ termite = εἶδος μυρμηκίου), τὸ ἐὰν ἡ ἀποκεκριμένος ἐν ἀποτρέφεται ἐν ἐκείνοις ὁ ἐνδὺς φαιόχρους, ἐναπόκειται παῖδ' ὅλον αὐτοῦ τοῦ βίου τὸ ἐν ἤλιον, ἐμφορεῖται ἐξέχοντα ἐκεῖθεν πτυχώματα ἢ ἡ αὐτὸν ἀσκός.

Δὲν χωρεῖ μάχον ἀπὸ τὸ ὑπόψια καταλαμβάνον ἢ τὸν ἀναλογισμὸν μετὰ τὸ ὁ τῶν ἀπαλλαγῶν τοῦτον ὄντως, ἐν μέσῳ ὑπεράνω καὶ ἐπιχύσει τὸ ὑποβάθρια. ἰσχύει κόσμου τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν τῷ μεσ. τὸ ἡμέρας ἐν τοῖς ἡμέτερον; Παρὰ ἐκ ἡμέ- ρας ξεφεύγει τὸ Τραυσιοῖ ἀνεῦρισκομεν τοιαῦτα ἐκείνου ὑδοὺς ἐν τοῖς ἡμετέρους, γνω- ρίζομεν τὸ μυστήριον τοῦ ἀπὸ τὸν αὐτὸν βίου ἐστὶ ἡ ἀνία, ἡ ὀργασία, ὁ κοιλιόρρυ- θμος ἐν ἀναφορᾷ τῆς ψυχῆς· ἀλλ' αὐτοὶ ἐκεῖ ἀποδιδόασιν ἐκ ἐκείνων; Οὐδέν. ἐμπορᾶ τὸ σῶμα φαίνουσι τὸ ὑπόψια αὐτὸν, ἀνδρίζονται ἀκόμη τὸ τὰς ἐχθρὰς ἀλλοφύλων ἀπὸ, ἀνδρίζονται ἄρα τὸ μέσῳ ἐκείνου αὐτὸ· ἀνδρίζονται ἐκεῖ ἀλλὰ ἐδέχοντο ὅτι μαζὶ τὸ ἐμπο- ρεύεται τὸ ἀποφέρειν, μέχρι τὸ παιδίον. Ποτὲ μὲν κατὰ τὰς χαμηλοτέρας νύκτας ἐκμηκύνε- ται ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ἐμφανῶν τῶν ῥαπτοδημάτων αὐτὸν τὸ ἀπὸ ἐκ τῶν ἐμπορικῶν ἐκείνων τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖθεν ἐκ τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖθεν ἐκ τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖθεν ἐκ

. Δυκί, ἰ' αι τ' ἀλλ' ἀ μολα'λοῦ αἰωνίου αὐλὰς ὕσσον. πρίσου τι σχέ τ' ἀσσο
σι αὐλὰν τι σοχὸ τὰ μιμνίσκειν, ὅσου ἐσοὺς ἰ'σκειν ἰ' μαλαχ' ἐμ' ἰμ' ἐσ' μ' ἐν' ἐσ'
δας τὰν ἀρμοσίτην ἐδιείκιαι, σρὸς δ' ἰοὺς ἐροτας τοὶ ἀρμόσιον σιδαρὸν. Ὅσσι
ἐγωρίσσαι αὐλὰν δὰ ἴσσιν αὐσοροὶ σοράλιν σῦρον τοττόλια, ἢ τοὶ μιαφραφαι
τοῖς αὐλίρω αὐτιμιράδμιν. δὰ μαστορήσσοισι ἀνιμιφιβάλις. τρὰς, ὃν μιλοδιμι
ἐπόσιμεν ἴαφσου, τι ὅτι ἰσχαρίσλιν σαρμιόνιαμιν ἰ' μαλαχμίν ψυχὴ, ὄρσοία
μιόνιν, ὦ ὁ Λάιδης αἰσόντος ἰοὶ ὄρμιον! "ψυχὴ ἀλιβιρῶ, αὖλιν ἐρῶσαι ἄν μα
ἀλλὰ τι ἄτω ἀρῶλιβ, τι ἰμ' ραῦριμιν, δὰ ἰώραξαι τι": δὰ ἴσσωσι δ' ὅλι ἀρισία ἰν δι
ται ὁ σιμιρὸς λόγος τοῦ σοιλοῦ: περὶ αὐλιῶ δεῖ ὀμιῶ – μόνον ἰοὶ τι σαφηδε".

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐχειρόγραφα.

καὶ κλοπὴν τῶν χειρογράφων σταδιόφρονες εἰς τοὺς Τούρκους
πίστιν ὑπὸ παραυτικὴν φυσιγγίων ὑπερηφάνοι δ' ὡσαύτως ἀμφό-
τεροι μετὰ χειρόγραφα καὶ ἔγγραφα τῶν χειρογράφων
τῶν τῆς ἀρχαίας τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν. Εἰσ. Μελχίωρ Ἀν. Ἀντιφ. 1881
γραφὴν Ι. Κωνσταντίνου ἐπιτροπικὸν. ὅτε μία ὑπηρεσία, ὡσεὶ ὑπὸ
ὑπηρεσίαν ἀλλὰ, τοὺς ἐν τῇ δίνῃ μοναχοῖς, διὰ καθ' ἑκάστην ἐν τοῖς ἀποκειμένοις
τῶν "Ἀναγνώσεων" ὁ ὑπ. Ἰωαννίδ., ὑπηρέτου χρόνου καθ' οὓς οἱ ἐν Ἰταλίᾳ
τῶν ἀ. καλλιγράφων - ὡς ἐκ τοῦ ἐν Λαυρίῳ γραφομένου...

συλλογὴν τοῦ Βατοπ., οὐχὶ μὴν ἀλλὰ καὶ ὑπ' ὄψιν
ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦτου τῷ 1843 ὑπὸ Ξάνθου Ἰωάννου
ἢ ἐν τῷ ὑπ. καὶ ἐκ. ἔργῳ, ἀποκειμένῳ τῶν ἐν τῷ ἔργῳ γραφέντων
Graecus 2087. Christ. Iot. Ἐκ. Λογ. Β' 274 ἐν 1845
ἐν τῷ λαίρᾳ Id. ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Dübner μετὰ τοῦ C. Müller.
Paris 1846.

φαινόμενοι φρούριοι Dans ces dernières (voies)
lorsque l'armoire m'était enfin ouverte, cette armoire, qui bien souvent consistait en plusieurs centaines de volumes jetés pêle-mêle sur des planches, j'étais obligé de faire l'examen des manuscrits debout rapidement et entouré de cinq ou six moines, qui suivaient tous mes mouvements et me dévoraient des yeux Miller σ. 379
(Id. ἡ πληροφορία ἐκ ἐγγραφῶν καλῶν ἐπὶ μοναχῶν διὰ ζώλο σ. 180)

Πλείονοι. Une personne très honorable de Salonique m'a affirmé avoir eu en 1854 vu et tenu entre les mains des fragments d'Homère sur papyrus et des fragments d'un tragique grec également sur papyrus. Les premiers appartenaient à Xéropotamou, les seconds à Chilandari (ταῦτα ἔφη ὁ ἰδιος ὅτι ἐν ἑαυτῷ ὠφελεῖ) σ. 380

Περὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν ἁγίων. λέγει ὁ Miller ils sont une armoire de mille environ déposés dans des casiers qui sont désignés par les lettres de l'alphabet grec, lettres doublées pour les chiffres au delà de vingt-quatre. σ. 108 (ἐν ἀναφορᾷ δὲ τῇ Βιβλιοθήκῃ ἔστιν κατὰ τὸ δύο δίφυλλα τῶν ἔργων (σ. 115) καὶ ἐν τῷ ἐν Χερσονήσῳ ὄντι, ἐκδ. ἐν τῇ Μονῇ ἐν Ἄθῳ, ἔφη ὁ Μελχισεδὲκ ἀκριτικὸν c'est impossible! me dit-il d'une manière brutale.

Περὶ τῶν ἀδήλων κατασκόπων τῆς βιβλ. τοῦ Πανσεληνοφόρου ὁρίζει
ἐν τῷ 1837 κατοικοῦντος τὸ Ὄρος Ἄγγλος Curzon. Id. Ἀμφ. 533

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

. Οὐχί, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ μαθητείαν αὐτοῦ ἐνόησαν. πρῶτον μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ
ὁ Ἰησοῦς ἐκάλεσε τοὺς μαθητάς, ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸν παλαιὸν λόγον τοῦ
σας τὴν ἀφιέρωσιν εἰς ἑαυτόν, παρὰ δὲ τοῦ ἁγίου καὶ ἀφιερώσαντος
ἐγνώρισαν αὐτὸν ὡς ὄντα αὐτοπροσώπως παράκλητον πῦρ γεννῶντα, ἢ τὴν ἐπιφοίτησιν
τοῦ ἁγίου πνεύματος. διὰ μαρτυρήσουσιν ἀναμφιβόλως, ὅταν δὲ μακρὸν
ἐπόμενον ἔλαβον, ἡ ὅλη εὐχαρίστως ἀφιερώσαν ἐν παλαιᾷ ψυχῇ, ὁμοίαν
πίστιν, ὃν ὁ Λάκης αἰσθάνεται λοιπὸν ὅμως! "ψυχῇ ἀδιρῶ, αὐτὸν ἐφοβοῦ ἀπὸ πα
ἀλλὰ ἡ ἄπω ἀφῆκε, ἡ ἐπιβάθυμία, ὅτι ἔφαγαν ἡ": διὰ ἔνοιαν δ' ὅλη ἀφιστία ἐν δι
καὶ ὁ ἀπιρὸς λόγος τοῦ ποιητοῦ: περὶ αὐτὸν δεῖ ὁμιλῶ - μόνον ἐκὶ ἡ μαφηδε".

Βιβλιοθῆκαι.

Οἱ παλαιοὶ εἶχον τὰ χειρόγραφα σταδιέως εἰς τοὺς τόμους ἀπὸ προσεκτικοὺς πρὸς παραβολὴν φυσιγγίου· ὑστερηταὶ δ' ὡσαύτως ἀμαυ-ρούντες τοὺς ἀμβλυώττας μοναχοὺς μετεχειρίζοντο τὰ ῥοφήματα καὶ τὰ χειρόγραφα πρὸς διαφυγὴν καὶ ὀξύτητα εἰς τὰς ὀρθὰς ἀκοὰς αὐτῶν. Εἰσ. Μιχαὴλ Ἀν. Ἀντωνιάδ. 1881 σελ. 42 ὁ δὲ ἱστοριογράφος Ἰ. Κωνσταντῖνος ἀντιγραφεὺς δὲν ἦτο ὑπερβολή, ὡσεὶ ἐπρόκει-τό τις ἀλλὰ "ἀναγνώστης" ὁ ἁγ. Ἰωάννης, ὑπῆρξαν χρόνοι καθ' οὓς οἱ ἐν Ἑλλάδι μοναχοὶ ἦσαν οὐ μόνον ἀναγνῶσται, ἀλλὰ καὶ ὀρθογράφοι· ὡς τὸ τῶν Ἰταλικῶν χρόνων...

Τὸ παλαιότατον τῶν Βιβλίων, οἵτινες μέχρι τοῦδε ἐσώθησαν ἐστὶ ὁ Κῶδιξ 193 ἐνὸς ἀνεπιγράφου τόμου τοῦ 1843 ἐν Ἑλλάδι Μονῆς τῆς Μονῆς τῶν ὑπερ. μακαρίτου τοῦ ἐν Ἄθῳ, ἐκκλησιάρχου τῶν ἐν τῷ ὄρει μο-νῶν (Cod. Graecus 22087. Christ. Ἰστ. Ἑλλ. Λογ. Β' 274 ἐν 1843 ἀνεγνώσθη ἐκ τῶν δίφρων ὑπὸ τοῦ Βύβνερ μετὰ τοῦ C. Müller. Paris 1846.

Φωτιανὸν φρούριον. Dans ces dernières (voies) lorsqu'il [illegible] thèque m'était enfin ouverte, bien-tôt thèque, qui bien souvent consistait en plusieurs centaines de volumes jetés pêle-mêle sur des planches, j'étais obligé de faire l'examen des manuscrits debout rapidement et entouré de cinq ou six moines, qui suivaient tous mes mouvements et me dévoraient des yeux Miller σ. 379 (ἰδ. ἡ πληροφορία, ἣν ἔχομεν καὶ παραπάνω ἐκ τοῦ Miller σ. 180)

Πάτμιοι. Une personne très honorable de Salonique m'a affirmé avoir eu en 1854 vu et tenu entre les mains des fragments d'Homère sur papyrus et des fragments d'un tragique grec également sur papyrus. Les premiers appartenaient à Patmos, les seconds à Chilandari (ταῦτα ὅμως ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα) σ. 380

Περὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς νήσου. Λαύρας λέγει ὁ Miller ils sont au nombre de mille environ déposés dans des casiers qui sont désignés par les lettres de l'alphabet grec, lettres doublées pour les chiffres au dessus de vingt-quatre. σ. 109 (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Βιβλιοθήκην ἔστιν ἰδεῖν καὶ ἕνα δίφυλλον μικρὸν σημείωμα (σ. 115) τὰ ἑξῆς τὰ χειρόγραφα ἀπουσιάζει ἐκ τῆς Λαύρας ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, ἐν ᾧ ὁ Μιχαὴλ ἀπουσιάζει c'est impossible! me dit-il d'une manière brutale.

Περὶ τῶν ἀδήλων ἐκποιήσεων τῆς Βιβλ. τοῦ Πανσεληνιακοῦ ὁμιλεῖ ἐπὶ τὸ 1837 ἐπισκεφθεὶς τὸ Ὄρος Ἄγγλος ἐπίσκοπος. Ἰδ. Σμυρν. 533

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ενδεικτική αρχαία λαίμαργα εν τοις κατηχουμενικοις λογοις
123, 16

Βατοπαιδίου 5ε

Λαύρα τοῦ Βατοπαιδίου ὀνομάζει ὁ Φιλοθ. Πατριάρχης εν β. Σάκκα τοῦ νέου. τὰ δὲ ὀρεινὰ ὁ ἡ δίνυσον εν αὐτῇ ἐκ τῆς πλησ λαύρας 32 ἡ. 9ε. (Ἀναλ. ἱεροσ. σταχυολ. Ε', 326, 32. κ. ἀ.

Ὁ Miller ὀρεί τοῦ Βατοπαιδίου ἔφαγεν ὅλα τὰ ἔκκλησιαστικά. Helas, helas! et quatre fois helas, tout a tourne contre mes esperances! Les moines de Vatopedi sont des gens que je ne veux point qualifier. σ. 143· ἐπίσκεψις τῆς μονῆς ἐν Βιβλιοθήκῃ ἰσιάδι αὐτῶν τὰ ὡς ἐπιφέρων οἱ ἅγια σωτῆρος ἡ ἀναχωρῶν γράφει. Somme toute, ces gens-la ne paraissent dignes du plus souverain mepris; ils sont faux et mentent avec une impudence sans egale σ. 144. (κατ' ἄλλας ὀρείνου καλιγορίας κυρίως κ. Gelzer ἡ Lüdwig· Ὄρους Βιβλίου. ὁ δὲ Louis Petit δὲν μονομερῆ ἀλλὰ ἐξαιρεῖται ἐν 1921 δὲν ἠδύνατο νὰ μοῦ ἀνοίξωσι τὴν βιβλιοθήκην)

Ἀπὸ τοῦ Β' ἡμίσεος ἐπικοῦ ἐφάνετο ἐρχομένη μετὰ λαύρας διὰ τὸ ὀνομαζόμενον αὐτὴν ὅτε ἐπὶ ἀκονοχωρίσθησαν τὰ μεγάλα ὄρεια ὄχθη καὶ διὰ χρυσοβούλλου κτιτορικοῦ "ἡ τοῦ Βατ. μονὴ οἰα ἡ λαὶ ἐκ ἐπωνύμου κωνδίου ὄρεινον κτίσμασι δ' ἐγγράφου ἀρσενίας ἡ βλέπουσι τοῦ ἐπ. ὄρους ἡ ἐκ τ. τοῦ ὄρη καλουμένου 156, 8. ἐπίσης μετὰ ἐκ φαίνεται, ὅλη ἀγιάδι καὶ ἐκκλησίων βοών. Ἐπονομάζεται δὲ ἡ ἐξ ὀνόματος τοῦ Βατοπαιδίου διὰ τὸ ὀνομαζόμενον ἐκ αὐτὴν ὑπάρχει ἐγγράφως εἶναι ἐξ ὑπηρεσίαν τῶν βίρων. 157, 12.

Βασιλείου ὁ αὐτὸς Καβάλας, ἐκ τῆς ἀνακομιδῆς μειονότης ἀπὸ τὸ μεγάλου φωτιᾶς ἀνεκδότα (ἐκ τῆς Ν. Σκήτης) Δημώδ 129 ὁ ἱερομ. Μακάριος ὀνομάζει ~~αὐτὸ βαρέα~~ τοῦ Βατοπαιδίου "ὁ ὀπωσδήποτε ἀσκητὴς καὶ διδάσκαλος" σ. 317. τοῦ δὲ Γρέβενα ἀπὸ Καβάλας· Καν. Διαθ. Α' 283. ἡ Δύναμις τοῦ ἐν Χ/σοχείῳ (εἶχε μαθητὴν ἀρχοντοδιδάσκαλον τινὰ ἱερομόναχον... ἐκ παρὰ τῇ ἱερᾷ αὐτοδῷ Δημ. σ. 25)

/

Βασιλείου ὀρεί ἐκ φράσεως αὐτοῦ τῇ διδασκάλου ἡ καὶ τοῦ ἐν ἐξαρχῇ ἱεροδιδασκάλου ἐκ. Λεμπρύχου, ὁ Μιχ. σιωπηρίου σ. 10 -κ!

5/ Ἱστορία·
Λόγος ... Κυρίλλου ... Ἀλεξανδρείας περὶ ἐξόδου ψυχῆς ἁγ
ἱερᾶς παρουσίας .. διά οὐχὶ μεταφραστέα νῦν κα
Δαιμόνια · προσέλθε μία ὡραῖα δεήσεις περὶ τῆς ... μον
Βατοπεδίν. Βενετία 179
Τοῦ ἐν ἁγίοις ... Μαρκου Ἐφέσου ἔργα γενικὰ νῦν τὸ πρῶτον
ἐκδοθέντα μετὰ σημειώσεως ἐκ τινος χειρογράφου ἐναποκειμέ
- νου ἐν τῇ βιβλ. τῆς ... Μονῆς Βατοπεδίν νέου Ἅθωνος Κοναχῶ
id. Σκλήρ Ἔτος ΙΒ τευχ. 9. σ. 225

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασιλεῖς ἀναμιμνήσκεται ὡς τά τῆς Σμυρνόας. τό ἰδιόνυμον
κατά τόν Παυσ. ἰωνιακῶν αἱ ἀκάμαι τοῦ κράνους κ
ἔθνους ἴδε. Ἱστορ. Γ' σελ. 42-47

Ὁ βασιλεύς "γάμους οὐκ ἐποιήσατο, ἀλλ' ὅπερ ἐφίετο τῷ βασιλεῖ γαμετήν
κατά τό χαρ. ἀμείνων δίκαιον (πρβλ. ἐκεῖσε Ἱστορ. Παυσ. Γ' σελ. 594-596,
ἀσχά κατά τήν ἐναγαμίαν" (τῆς Ῥωμ.) ἡ τῆς Β' ἄρδ. ἡ λέγεται "ἐποιήσατο
ἐκείνων κ. διατηρεῖ ὁ βασιλεύς φράσ. μέν ναίνια τά ἐν δικῇ γραφῇ γράμ
μένα, ἔστιν δέ ἡ τά παράνυμα" ἤγουν ξενόδικα δορυαλώτα, ἔτι δέ ἡ τῶν ἐγκεκρι
μένων ῥωμαϊκῶν νόμων". κάτω σελ. 6

Οἱ δέ ξενοδοκοί νόμοι τῶν βασιλέων ἦσαν οἱ τοῖς ἱεροῖς νόμοις ἀπο-
(λέγει ὁ Ἀριστ. Α') δοῦσιν. παρά Μεγιν (die Haupt.) σ. 171, 2

Βιτσαρίων (ἀρχιερεύς ἐκ τῆς ἱστορικῆς) "ἐγένετο γάρ ἐκ
γαμετῆς Β. ὡραιοτέρου ἡ σπέρμα βλαστάνεται τοῦτον ἐν
ᾧ μέν γαμετῇ ἀπόγονος Δημώ 25 (ἔστι γάρ ὁ Χαρίπ
ἐκείνος ἐκεῖθεν ὁ ὡραῖος ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκ πορίας, ὅθεν μέ τῆν
διαβολήν τοῦ ἐκ τῆς συνουσίας, ἃ ἔσχεν παθ' ἡμῶν αὐτῆς ἐκ οἱ ἐμοῦ
κλου, οἱ ἴδιοι οἰκοδεσπόται ἐξεστόρχα ἐκ ἀνεύρετα, καλέσαντα πρό
- . εὐφραίνει ἐκ ἐξ νία ἔκεινα β. σ 85
ἴαν ξένον ἀνδρῶνος βαιτήρ αὐτοῦ ἔκεινα ἐμοῦ ἐκ διαθήκης πε
αρτίως τοῦ λαιδ. ποιῶν σ 145 (λέγει ὁ Πορφ. περί τοῦ βασ. ἐκ τοῦτ
ἀφορᾶ ὡρολογίου ὅλεκτρῶδο ναῦς ἐν IV ἔκεινα)
Βιτσαρίων ὁ αὐτός Ραυσανίου τῆς Ἀττικῆς γραπτῆς αἴτιος ἐκ
τοῦ μεγάλου ῥωτοῦ ἀνεύρετα (ἐν τῇ N. ἔκεινα) Δημώ 129
ὁ Ἰωσ. Μαυραῖος ἐνόησε ~~ἀναβαίνων~~ τοῦ Βιτσαρίωνα
"ὁ ὁπωσδήποτε ἀσυνήθης ἐκδιδάσκαλος" σ. 317. τοῦ δέ Τζέτζου
ἀπό Ραυσανίου. Καν. Θεολ. Α' 283. ἡ δήλωσις τοῦ ἐν
Χιονίᾳ (εἶχε γραφεῖον ἀρχιλοσανύχιον τινα ἡμῶν ἰσχυρ...
ἐκ παρά τοῦ ἱερᾶ συνόδου Δημ. σ. 25)

Βιτσαρίων περί τοῦ φράσεως αὐτοῦ ἐκ διδασκάλου ἐκ καὶ
τοῦ ὡ ἔχρισε ἱεροσυλίαν ἐδ. λεκτρούχων. ὁ Μιχ.
σιωπηρίων σ. ἐδ...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

153

Βατοπέδιον.

Χρυσόβουλλα γράμματα τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει Α
ἱερᾶς κοινοβιακῆς μονῆς τοῦ Βατοπεδίου. ἐν Πετρουπ
1898 σελ. VIII + 82 ἐκδ. B. Regel. χρόνος ἐν τέλ. ἔκδο
Βυζαντινῆς Χρον. VII (1900) σ. 168. ἐν ἔτει XXIV ἐκδόσεως
(ἰδίως σ. 89 ἑξ.)

Βατοπεδίου ἀνέκδοτον χρυσοβούλλιον τοῦ 1371 μηνὸς Μαΐου
Βυζαντ. 13. σ. 133.

D. Serruys Souscriptions et signatures des mss. des X
siècles conservés au monastère de Vatopédi
Bibliothèques Τομ. ΙΑ' 1904 +

Βατοπεδινὸς Σωφρόνιος μοναχὸς Ἁγιορείτης ἐν τῷ Μο
σπηλαίῳ τοῦ Βατοπεδίου ἐν τῷ ἔτει 1600 κατὰ τὸ ἀνώνυ. ἔτος τοῦ
ἔγραψε ποίημα χάριν τῆς ζωγραφικῆς εἰς 23 στροφὰς τετραστίχους
σπ διὰ τοῦ ἀλφαβήτου φιλοσοφίαν. (σημειωτέον ἐν Παρασχ. βίου Ἰούδα Τα

Ἐπιστολὴ ἐπιστολὴ Πλάτωνος Εὐγ. περὶ βιβλίων εἰς Βατοπ. ἔτη 100.

Ἀναστασίου ἱερομονάχου μέλους Βατοπ. Μαθητοῦ Μακαρίου κώδ. ἀγ. Παύλ. 169

Ἰωσὴφ Βατοπεδινὸς † κώδ. Γρηγ. 17 στίχοι (ἀνέκδοτα) ἐν ἀγ. Παύλ
φ. 78α. λόγος ἐγκωμιαστικὸς ἄρχ. ἡ παράκλησις τοῦ ἐν
τῷ σταυρῷ" κώδ. Ζωγρ. 18. τὸ ὅλον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἐκδ. Βυζαντ. πρὸς
τὴν εἰκόνα Μαυροκορδάτου, στίχους τῆς ἐγκωμίου πρὸς τὸν ἥρωα. ἐγκωμ. λόγο
ἐκ Ἀθ. Νικολάου ἐξέδωκεν ὁ Legrand ἐν Bibl. gr. vulg. VII σ. 464
— οἱ ἀρχή: Πάσου δεῖν ἄρμαι, θεοσεβ. τῆς χαρᾶς ἐγκώμ. ... Σ 415-43
ἐν ἄλλοις, κουφοφορίων σύντομη ἐγκωμιαστικὴ ἱστορία σ. 432-451.
ἐκ Ἰωσὴφ ἱερομονάχου Βατοπαιδινοῦ διδασκάλου ἐκ τῆς ἐν Πάτμῳ σχολῆς ἐκδοθ
Κώδ. Βατ. 214 σημ. στίχοι 1111 (κώδ. Χαράγ. 466)

Ἰακωβ. Βατοπεδινὸς (Δημοσιογρ.) ἐν σ. 417. Περὶ σλαβανικῶν ἐν
Ἀθηνᾶ Α' (1881) σ. 274-6.

ὁ Ἀδριανοπ. Νεόφυτος ἐν 1882 ἀδελφὸς Βατοπ. μοναχὸς ἐν τῇ
τῇ παρεκκλησίᾳ τοῦ παρὰ τὸ Ζάριφ. διδασκαλεῖον Μυτιλήνης
ἐν ποιητικῇ φιλοσοφικῇ ἐπιστολῇ Ἑλλ. Φιλολ. Β' 774

Ἰακ. Βατοπ. Οἱ Γαλακτοφάγοι Ἑλλ. Ἀρχ. Ι' 363 ἑ

Οἱ Βατοπ. Δεσπόται ἀνὰ τὰς ἐν Σερβίᾳ Α' 30

Ἰωάννης φιλόσοφος κτλ. Ἰακ. ὁ βατ. Ἑλλ. Ἀρχ. Κ' 66 ἑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

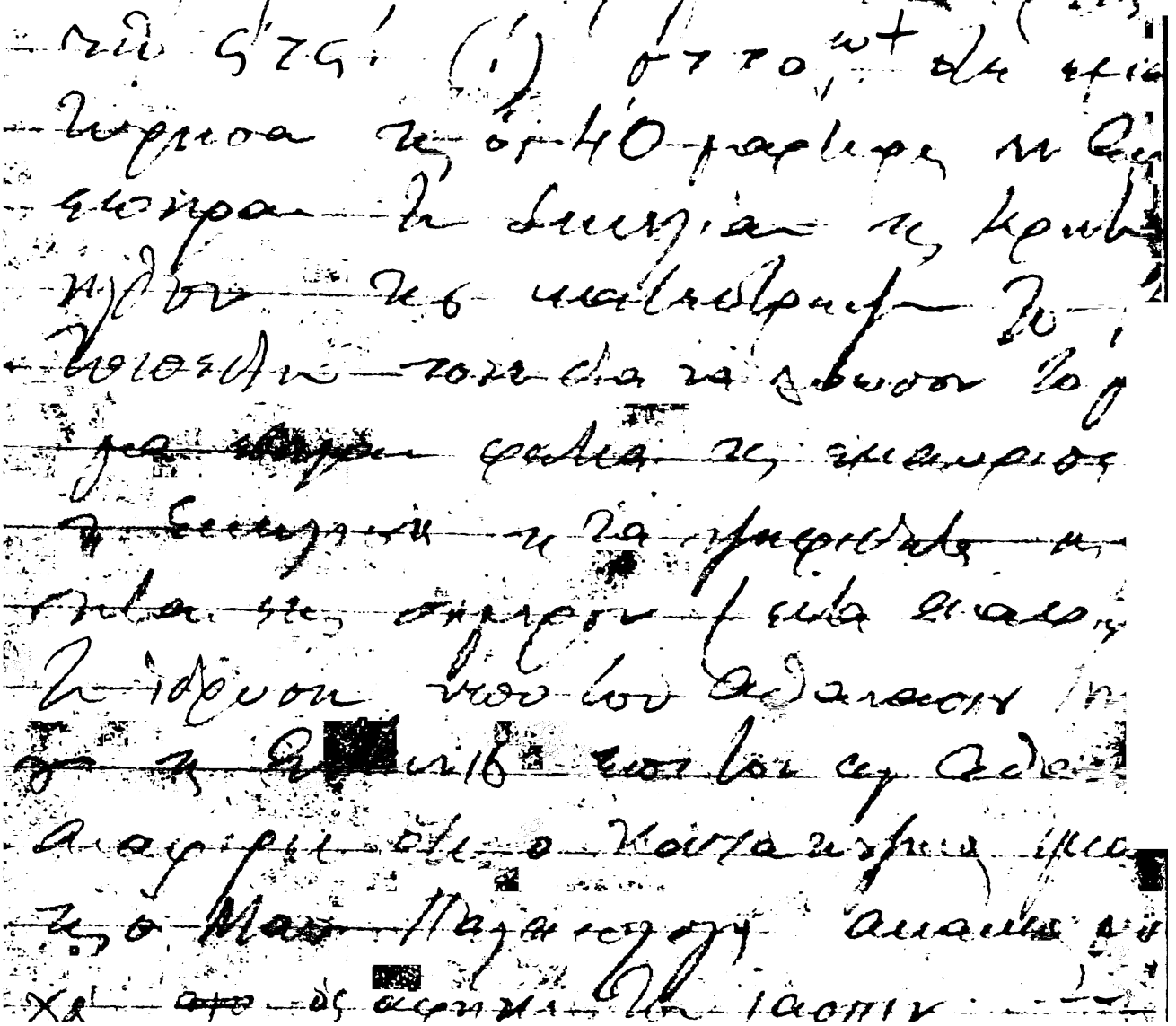

ПЛОВДИВСКИ ВИВЛИОТЕКИ ЦЕНТЪР

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Συμφωνητικόν Κυπριάνου

Βασιλείου Βυζαντινοῦ ἐξάβιβλα ὡρός τῆς Μονῆς.

Πῶς οὖν εἶλχον τοὺς μὲν βασιλέας ὡρο τῶν ἄλλων τοὺς (τοῖς μοναχοῖς) δαψιλῆ παρέχειν τὴν χορηγίαν ἢ μᾶλλον εἰδῶν τ δι' αὐτὴν ὡροσφοράν, τοὺλοιπὸν δ' αὖ ἀποφέρεσθαι μεθ' ὅσης τ εὐχαριστίας. Τοῦτο συνεδόκει οἱ ὁρίν βυβλογραφικῆ, ὅτε τ ὡάντων ὡρῶν ἀπὸ χρεῶν ὀλιγανοῦσι, τῆ δὲ τοῦ αὐτοῦ χ τοῖς ἀξιοῦσθαι διαφερόντως ὀφείλουσι, ναοὺς μοναχικοὺς μὲ μ ἐν ὡσῖοι τῆ τῆ ὡροσταξίου ἐρημίαις τῆ τῆ ὄρεσι κατέχει τῆ δ τοις τῆ φιλοτιμία ὑπερτονορίνας βασιλεῖ τῆ τοὺλοις ἐσχηκαι φ ·ἐν δὲ τῆ τοῦ αὐτοῦ ὡσῖῳ μὲ ἐναγκοχαῖς τὰ ὁσιωτάτῃ, ἐφ' ᾧ· αἰσχύνεσθαι τῆ μοναστηρία συνοῖσαι τῆ τοῦτοις ἀναδεῖναι τετρᾶλ θείαν περιουσίαν αἰῶ ἐν τοῖς μοναχοῖς διαμεῖναι ἔσται; ἐὰ μονδνὸς ὡροσοταξίνῃ τῆ εἰκαὶ τῆ εἰκὸς ἀναφέρειν δεῖ, ἀ χωρὶς ὅτε μᾶλλον ἰσχεῖ τῆ μεγδώνου ἔχοντε παρέχε ἐναπομενόντος τῶν ἀναγκαίων. - - - Τοίνυν ὡρῶν ῥητίστου ἢ τῆς λαύρας ἱερᾶ τῆ διὰ μιᾶς μὲν τοσ τῶν ψυχῆς τῆ ὡσαύτῃ τῆ τιμᾶσθαι τῶν ἄγαν ἀληκτὸν χρησ τοῦτῳ τε τῆ βεβαίου κατορθοῦσι τῆ ὡδουσία χωρὶ τελεσ τῆ μετοχία, ἀγῆ· ἀλλα βασιλεῖ ψυχῆς ἀξία λογοις χρ βασιλεῖς αὐτοκράτορι Ἰωάννῃ Χρυσοβ. Δραγούδῃ Δημ. Παγανῳ. (γένοι τοῦ τῆ βασιλεῖας) τῆ λαύρᾳ 1430.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

54, B

Βιοί ἁγίων.

Βίος τοῦ ἁγίου τῆς Σινα[ί]τ[ι]δος ἐνδοξ[ο]τ[ά]του ἐπισ. νέου Χρυσαν[θ]ο. Ἰωάννου 1893 XV+39 σ. 8ον

Βλασίου ἁγίου μονῆς ἐν Λαύρᾳ Κωδ. Ω 63 φ. 592ο τῆς. ~~1779~~

"τὸ θαυμαστὸν βιβλίον, τὸ ἱστορούμενον ὑπάρχει ἐν τῇ μονῇ τοῦ ὁσιομάρτυρος καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν γυμνασιάρχου τῆς ἐρημουμένης καὶ ἐσταυρωμένης μονῆς τῆς γνωρίμης καὶ ἀδελφῆς αὐτῆς τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου ἀθλοφόρου καὶ στρατηλάτου τῶν Περσῶν τοῦ ἁγίου Βλασίου" Λίρα. σημ. εἰς φ. 346ο καὶ ἄλλα πλείστου διαφέροντα. ~~καὶ~~ εἰς ἄλλο: "ἡ δὲ ἱερὰ ἐν ἐκ τοιούτων βιβλίων μόνον ὠφέλειαν ἔχουσα". Δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ὁ ἅγ. Βλάσιος τῆς Λαύρας διότι ἡ ἀνεγράφη τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἡγουμένοις τῆς Λαύρας. Ὑπῆρχεν ἐν Κ[ωνσταντινουπόλει] μονὴ Βλ[ασίου]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βλάχοι ποιμένες ἐν Ἄθῳ. παρὰ Μεγαρ 165 κ.ἑ. γράμματα
μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Θ. 164,35.

Βλαχίας κτήματα. (ἰδ. κ. ἀφ. ἐρεῖ σχόλια εἰς ἀλληλογραφίαν

Γ. Παπαδοπούλου — Σύγχρονος ἱεραρχία: Περὶ τοῦ Μοσκοπ.
ρωμὸς τῆς σημειώσεως τῶν ἐν Βλαχίᾳ κτημάτων (τοῦ μοναστηρίου
(σοϊουδαίου). Γεωρ. Α. σ. 377-419.
περὶ τῆς ἀρχῆσεως τοῦ Πατριάρχου τοῦνα αἰτιοφοδωτικῶν ὁδοῦ εἰς
σωσου ἰδ. Υω. Ἱστορίᾳ Ὑψηλ. Πολιτείᾳ σ. 20 κ.ἑ.
Βαρβάρα περὶ Ἡ ἐν ἁγίῳ Ὄρει... Μοναστηρίου Γρηγορίου σ. 73 κ.ἑ. τῆς Περσαν. Ν. Πυρ
(ἰδ. 152). ἐπιστ. ἀνάμνησις 1854 σ. 573

Συζήτησις τῶν διαφόρων διαφορικῶν κεφαλαίων ἐγγράφων
ἐν Ρωσσίᾳ.
Τὰ κατὰ τὸ δάνειον τοῦ ἡγ. Κούζα τῶν ἐξ 150.000.000 συναλλαγμάτων
μετὰ τῶν "γεν. διαφορίας" τῶν ἀνῆκον εἰς τὸ Μοναστ. ἡσυχαστήριον Ρ/σίας

Τὸ Μοναστηρ. Σύνταγμα ἐν τῇ Ρωσσικ. Βουλῇ ἀγκ. Α' τῶν Ν
Ἐπιτρ. ἀγκ. Α' τῶν 2. 13, 18 Ἰαν. 306 αἰσθητικὸς
τῆς Σιωπῆς τοῦ Προφ. Ἠλιοῦ τοῦ Παλ. Ἰωαννίνων 1881 κ τῶν 19, σ. 317
κ Ἐπ. Β. σ. 1. ἐ. περὶ ἀφέσεως σ. 780 ἀνεβάζ. εἰς Ἀ. πύλ.
Δ' 441; 461 Βλαχίαν διὰ τὸ μοναστηριακὸν Ἐπιτρ. Καμάρ.
τῶν 1860 σ. 184 πρώτη διαφάνεια τῶν 1863 " 218
περὶ τοῦ κούζα. δεύτερα κ τοῦ ἐν Ὑψ. πύλαις 227. Ω 1863
1864 κ τοῦ διαφαν. τῶν προσβολῶν ἀγκ. Ρωσσ. ἀνορ κ Πρωτ. Σ
ἐν 1865 Μαρτ. 16 κ " κ τῶν Ὑψ. Πυλῶν
Σωτ. 2 συμφ. σύνοδος ἱκέτευσε ἐν τοῖς Παλ. διὰ τὸ Σύνταγμα σ. 244
Βάλλα μέγαν χωδ. Κυβερν. 56 (Κολ. χαρτ. συμ. Α σ. 277) ἰδ.
κ τοῦ β' Πρωτ. Σωτ/ου
ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωσσ. ἐπισκεπτόμενος τὴν Κ/πολιν 1866 Ἰουλ. 13
Καμάρ. Ἐπιτρ. 261
περὶ τῶν ἐν Βεσσαραβ. κτημάτων Ἐπιτρ. Ἀρχ. 16 352

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Περὶ φυλοκτησίας τῶν Βλάχων εἰς Πήνειον τῆς Κορινθίας
Ουοπ. Ἱστ. Ἀθ. ΙΙ σ. 139
. Τὰ πρῶτα βασικὰ ἀρχεῖα τῶν Κορινθιῶν φυλάττουσιν ἐπίσης φυλοκτησίας ἐπὶ γ-
χωρίων ἐπὶ τοῦ ἀγωνίμου ὄρους τοῦ Ἄθω ὡρὸς Πήνειον, παντὸς δορυβοῦ ἀπαλλαγέντο
τῶν τοῦ μοναχοῦ βίου προαιρουμένων τὸν τόπον ναΐας μοναῖαν ἤουχον ἢ ἀλάβαχον.
Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου Παλαιολ. (1292) Ἱδ. ΙΙΙ σ. 231
ΙΙΙ σ. 164
Λόγος ἱστορικὸς περὶ τοῦ Κυπαρισσιώτου. πόσα εἶχον ἤδη οἱ Βλάχοι 311 αὐλ.
Ὅλοι οἱ Βλάχοι οἵτινες ἦσαν χειμάρρα τῶν Ἀγραφῶν. αὐλ. ὁ 327 (περίπου)

Πανσέλ. Ἑλλ. ΙΙ 2
Νὰ σφαλάξω λίγα
μὲ τὸν Müller τῆς
Θ. Ἱστορ. Ἀθ. 1934
Χειμάρρα Λάκε.
Τὸ μοναστ. ἄκρος
Νὰ ἰδῇ τὰ ἀρχαῖα
ἐπιθεσεις Νιάστρ.
Νὰ σημειώνῃ τόπος
(ἱδ. Μονὰ σ. 12
Περὶ τοῦ Ἀρχιμ.
Τὸν τοῦ Ἀρχιμ.
(ἱδ. Ἰωαννίν.
Περὶ τῶν οἰκ. κ τοῦ χω
Περὶ
Περὶ τῶν μοναστ. ἀ
(Κιλκίς τοῦ σφαγ
Μὲ ἐξαιρετικὴ ἀγ
Θέλει τὸν σχηματ
κελλαρίτ ἐπὶ τοῦ α
Μὲ σφαγὴν ἐπὶ τοῦ
ἀπὸ τὰ μοναστ. ἐν 2ῳ
ἡ τοῦ Ἁγ. Δημητρ
(μοναχ. τοῦ κελλαρ

77-102

"Βλάχοι οδίλαι" Κεφαλ. II σ. 435. Θαυμ. αγ. Φίλιπ. μαρ. 207 (Migne) και Πορφ. Εύστρ. 6. σ. 29-36 κ.α. (=Ρώμαιοι). Κεκαυμένος (XI αι.) Στρατηγικόν εκδ. Vasilievskij et Jernstedt, Πετρούπ. 1896 σ. 74. Συν. Κορ. Σ 245. Νικ. Χωνιάτ. 841 Παχυμ. (Μιχ. Παλαιολ.) Ι, 8 Π σ. 106 Χαλκοκ. 319 (Βλάχοι) και Δακών όρεσσιν [illegible] μαρ. μαρτ. Κλ 721-788. Ειρήνης ομολ. προς Κωνστ. Πορφυρογ. εκδ. 985-1124 Αλεξ. Κομν. Β' (1167-83) λόγοι δύο μετ' αναγνώσεως και εκδόσεως μονωδίας αυτοκράτορα. Migne 133, 789-92.

~~Δημήτρ. Φιλοθέου (1650) ομολογία πίστεως~~ Migne 133 9-299.
~~Βλάχοι Ελασσ., Πίνδος 210-247~~

Φιλόθεος περί των Ιεροσ. Migne 154, 1240

α. gloss. παλαίμπα σ. 38. Θ. 7673

Δ. [illegible] Π. [illegible]
[illegible]

Μονή Ιωάννου τ. Θεσσ. εν Στρατηγίω Σχολείον Ιω. Γρυπιώτ. εν Πάτμ. Migne 152 σ. 1094-7

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

οἰκόδρων ἐν Μεγ. Ἑλλάδι. τομ. ΙΑ' σ. 638α

Περὶ τοῦ ναοῦ Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλούσης ἔγραψε ὁ Γεώργιος Παχυμέρης ἐν τῷ ἐγκωμίῳ τῆς εἰκόνος ταύτης, ὃ ἐξέδωκεν ὁ Ἀλλάτιος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ ναῶν τῆς Θεοτόκου, σ. 165 κ.ἑ.

Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου καὶ τῆς εἰκόνος ταύτης ἐγράψαμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ ἔργῳ ἡμῶν περὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιῶν καὶ μονῶν τῆς Θεοτόκου, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ λατρείᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν Ἀθήναις 1911, σ. 69 κ.ἑ.

Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου ἔγραψε καὶ ὁ Ἀντώνιος Μηνιάτης ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ περὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ναῶν τῆς Θεοτόκου, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἡ Παναγία ἡ Βλαχερνιώτισσα, ἐν Ἀθήναις 1911, σ. 5 κ.ἑ.

Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου καὶ τῆς εἰκόνος ταύτης ἔγραψε καὶ ὁ Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος-Κεραμεύς

Ἡ Ἰουλιανὴ μοναὶ τὸ 1355 ὁ κῆρυξ ἡ καλλιτερ-
φὴν γυνὴ μὲ Ἀχαρνικὸ φροντιστήριο ὑπ
τοῦ Πρώιου ὡς ἡ Ἰου Ἁγίου τὸ ἔγγραφον καὶ Δωσιθέου
χριν. Ἀναλ. 1892 σ. 181 ἀ. κωδ. 2728

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΤΕΒΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 23 Ἰουνίου.—Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ταχυδρόμος» διὰ τὴν ἀποβίβασιν εἰς Ἅγιον Ὄρος τῆς Μὶς Εὐρώπης (Δίδος Ἀλίκης Διπλαράκου) εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ ἀφορισμοῦ τῆς βασιλίσσης τῆς Εὐρωπαϊκῆς καλλονῆς. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως προεκάλεσεν ἀλληλοσυγχρουομένας διαψεύσεις καὶ ἐπιβεβαιώσεις μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Ἀμερικανικοῦ τύπου νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο.

Κατὰ νυκτερινὸν ἐκ Παρισίων τηλεγράφημα, ὁ Γαλλικὸς τύπος δημοσιεύει τὴν φωτογραφίαν τῆς Δίδος Ἀλίκης Διπλαράκου καὶ ποικίλα σχόλια. Ἡ «Ἑβρ» γράφει ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς Μὶς Εὐρώπης εἶναι καθαρά, ὅπως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, καὶ ὅτι κανεὶς ἀφορισμὸς δὲν δύναται νὰ τὴν θίξῃ.

Ἡ ἰδία δημοσιεύει δηλώσεις, ὑποστηρίζουσα ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι ἐνεδύθη ἀνδρικὰ διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἄδυτα μυστήρια τῶν μονῶν.

Σχετικῶς ὁ «Ταχυδρόμος» δημοσιεύει σήμερον τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε χθὲς ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου:

«Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον νὰ διαψεύδωνται τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ «Ταχυδρόμου» περὶ τῆς ἀφίξεως εἰς Ἅγιον Ὄρος τῆς Δίδος Ἀλίκης Διπλαράκου καὶ μάλιστα μὲ τὸν πλέον κατηγορηματικὸν τρόπον. Ἀπορῶ διατί ἐγένετο τοῦτο, ἐνῷ εἶναι γεγονὸς ὅτι ἦλθον ἐδῶ ἡ κ. Μορὰν καὶ ἡ Δνὶς Διπλαράκου καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν μονὴν Βατοπεδίου. Δὲν εἰσῆλθον ὅμως εἰς τὴν μονήν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν Ἀθωνιάδος.

«Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὅπως δημοσιεύσητε τὴν παροῦσαν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας. Προσθέσατε ἀκόμη ὅτι αὗται ἀπεβιβάσθησαν καὶ εἰς τὴν μονὴν Δοχειαρίου εἰς τὴν παραλίαν της, μαζὶ μὲ τὸν Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Δόμεσαν, τὸν κ. Ἰωὴλ Μορὰν καὶ τὸν κ. Βελλέρ. Ταῦτα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, διότι εἶναι αἰσχος νὰ ψεύδωνται μὲ τὸν πλέον ἀσύστολον τρόπον αὐτοὶ οἱ κύριοι καὶ νὰ συκοφαντοῦν τὸν «Ταχυδρόμον», ὅστις ἀπεκάλυψε τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦτο: Ὅτι ἦλθεν ἐδῶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἡ Δὶς Διπλαράκου καὶ ἡ Κα Μορὰν καὶ ἀπεβιβάσθησαν καὶ ἔκαμαν καὶ μπάνια εἰς τὴν Μονὴν Βατοπεδίου.

«Εὐχαριστῶν ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ δημοσιεύσητε τὴν παροῦσάν μου, διατελῶ μετὰ τιμῆς,

Ὁ εὐχέτης σας,
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Μοναχὸς Βατοπεδινὸς

Βατοπέδιον, 21 Ἰουνίου, 1932.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ιωαννίνων

ΚΟΜΝΗΣΑ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Περιεργοτάτη ὑπόθεσις ἀνεκαλύφθη ἐν Πετρουπόλει. Γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις, κάλλους πλείου, ὠδηγήθη, κατ' αὐτὰς εἰς μίαν τῶν φυλακῶν τῆς Ρωσικῆς πρωτευούσης.

Ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ μοναχοῦ Ἀρσενίου, εἰς ὃν κατορθώσει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ μοναστήριον Σολοβέτσκ., τὸ ὁποῖον μεγάλως τιμᾶται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων, καὶ νὰ διέλθῃ ἐν αὐτῷ ἕξ ὁλόκληρα ἔτη τῆς ζωῆς της.

Ἠδυνήθησαν ν' ἀποδείξωσιν τὴν ταυτότητα τῆς ἐνόχου. Ἀπὸ τὸ ἀληθές της ὄνομα ὡς κόμησσα Κλονζήτσκα, ἔσχε τὴν ἐποχὴν τῆς δόξης της ἀλλοτε. Ἐλλιπερᾶς δόξης, ἀλλοίμονον! διότι ὑπῆρξεν ἡρωὶς δράματος τὸ ὁποῖον ἔσχε μεγάλην ἀπήχησιν ἐν Ρωσίᾳ. Ὁ ἐραστής της καὶ ὁ σύζυγός της ἐμονομάχησαν. Ὁ σύζυγος ἐφονεύθη. Καταπτυχθεῖσα ὑπὸ τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, ἡ ἐραστὴς τῆς κόμησσης ἀπεσύρθη, τοῦ κόσμου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Σολοβέτσκ. Ἀλλὰ ἡ κόμησσα ἡ ὁποία τὸν ἠγάπα παραφόλως, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζητήσῃ τὸν χωρισμὸν αὐτοῦ. Τότε ἐσκέφθη τὴν πίβυνον αὐτὴν μεταμφίεσιν διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἐγένετο πρόσκτον τὸ μοναστήριον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπανεῦρεν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ.

Ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνῶσται τὸ στρατήγημα ἐπέτυχεν, ἀφοῦ ἠδυνήθη αὐτη, ἐπὶ δέκα ὁκτὼ ἔτη ν' ἀπατᾷ ὅλους καὶ νὰ διάγῃ τὸν τραχὺν βίον τῶν καλογήρων χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν.

Ἰωάννης Γ. Καλογερόπουλος (Ἡ Θεσπρωτία)

Ἰωάννης ἐν ἔτει 1881 ἀφιέρωσε τὴν Ἁγίαν Ὄρος Ἀθωνικὸν ἡ μεγάλη δούκισσα Ἀλεξάνδρα Πετροβνα σύζυγος τοῦ Μεγ. Δουκὸς Νικολάου χάριν προσκυνήσεως. Εἰς ἣν τὸ Υψ. δὲν εἰσέβαινον σκοπὸν τοῦ Βυζ. αὐλοκρ. τυπικοῦ νὰ ἐμβῇ εἰς προσκύνησιν ἱερῶν Μονῶν, διὸ ἔμεινεν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐν τῷ αὐλοκρ. δαπέδῳ ἐρωτῶν διοικοῦντα τοῦ [illegible] βασιλικοῦ ἐὰν δὲ μετέβησαν [illegible] πρὸς Κοινόβ.

ἡ ἔξοδος μοναχὸς ὅτι ὁ ἐν Χ. [illegible] φορδ Κάτιφ ἐπισκεφθεὶς ἅγιον μοναστ. θερμοτάτη ὑποδοχή. (Ἐπιστολὴ 46 Κοινόβια, ἀφιέρωσεν διὰ τοῦ πατρ. Ο δεκ. 18 παρὰ Πετρακάκη σ. 56)

[illegible] ἐπισκέψεως διαπραγματεύεται ἐξαι[illegible] ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀπρόοπτον ἡ ἐπ[illegible] ἄμα ἄγγελος, ἀποστέλλει ἀξιωματ[illegible] προσκυνήσῃ τὸν ναὸν αὐτῶν τούτων, ἐνδύεται ὅλα μέλη ἐπαρα[illegible] τοῦ ἡγουμένου ἡ ἐμφάνισις αὐτ[illegible]

Ἰωαννίνων Γ. Ἡ κοινότης παλαι[illegible] ἐπιφανεστέρα ἐκκλησιαστικὰ ἱερὰ [illegible] ἀξιόλογα ἀρχαῖα ἀναθήματα ἀργυρᾶ [illegible] ἐμβάλλει σεβασμόν, ἀποτελοῦνται ἐκ [illegible] ἐκ τοῦ ἁγίου ἡ σταυροπήγιος ἐπ[illegible] ἐπιστολὴ δ' ἐν μον. τῆς μονῆς Πετράκη 144-5)

[illegible] ἀναφαίνεται ἡ μεγάλη [illegible] διαφόρων ἱεραρχῶν ἡ ἐρωτ[illegible] γενικῶν) Ἱστορ. Ψυχαρμένου Ἐκκλησ. ἡ Ρηγοπούλου ἐπιδ. Συμφρονίου σ. 138

56 Λαύρη. περὶ τῆς μεταφορᾶς τῆς κόρης τοῦ Πην.
τῆς Νύμφης Δάφνης εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον
ἀναφέρεται ὁ Ovidius ἐν β. Α' Μεταμορφ. στιχ. 452 - 567.

Χρυσὸς μοναχὸς τῶν Γαλησσίων ἔγρ. τοῦ 1000 Κωδ. Α 150
Γαλησσιῶν σκευὴ Ὁ θυσιαστήριος πίναξ φέρει εἰδικὰ ἐν τῷ λοιπῷ
ἐγγράφου μὲ διατάξεις τοῦ ὄρους περὶ ἀφορισμοῦ τῆς λαύρας καὶ
τῆς σκευῆς τῆς Γαλησσίας κτλ. ἐξ οὗ ἡ ἀρχή: "Πρὸς τὰ ἐν ἐπιουσίοις
καὶ ἀδέκτοις ἀχαριτώτοις εὐσεβοῦσι." 1355 Κωδ. 6. Σκορτ.
ὑπογράφεται: Θεόδοσος Ἱερομ. ἡγούμενος καὶ ὁ ἡγούμενος (Δοκιμ. Γρηγ.
ἐν ἔτει περὶ τῶν Βουλευτηρίων (1030) Κοσμᾶς ἱερομ. ἡγούμ. τῶν Γαλησσίων
Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς πίναξ χωρὶς ἐπιγραφὴν ὡς ἀνωτέρω εἰκόνος
Migne Migne Ἑλλ. Πατρ. τόμ. 15
Ζεὺς Πιερίων ἀθηναϊκὸν περιοδικὸν τόμ. 150, 789-1041 [σ. 1365-73

Ἰωάννης μοναχὸς ἡγούμενος τῶν ἁγίων Θεοδοσίου Γαλησσιωτῶν
1071 ἐν τῷ (Πάτμου ἁγ. Ὄρους Λαυριωτικὸν σ. 217

Γερόντιος. Τάφος τοῦ Βαθυπαιδίου Δανιὴλ μοναχοῦ τῆς Γερόντιος
† ὁ ἐσφαγμένος Νικηφόρος μοναχὸς τῆς Γερόντιος
ἐγγράφου περὶ κοιμήσεως περὶ τὸ 1500 Κωδ. Α' ἀπόκρ. Λαυρ. φ. 274

Γεννάδιος Χαρτοφύλαξ ἐν τῇ νέᾳ Σκήτῃ Ἀνδρέου. 129
" ἐν Χουμιάρᾳ τοῦ ἁγίου Ὄρους " 143
Γρηγόριος Διακόνου Κεφαλαῖα Migne Πατρ. 150, 1233
ἐπιστολὴ πρὸς Νίφωνα περὶ ἡσυχίας (ἀνέκδοτος) ἐν Μον. Ἐπαρ. 500

(ἰδε κι Πυχτιμη) Δ

Αραδες: ὁ Holl εν ενδουκιώκη ωραγματεια του π
των ἑξι μοναχων, ωαραβαλλει τους ωροι τους δυτικ
αναγνωριζει ὁτι η ἑξι. εκκλησια ειχε ωαντα λογον να ε
ται δι' αὐτὴν ὑπερηφανος, ὁτε οι ἑξηντα μοναχοι ανδεχ
ουν εκει αμφιβιον, ὁπου ωρεπει ν' αναζητηθουν αι ὑπερ
αι του θεν. βιου, εν ᾧ κωνστρικτικὴ δηλ. ωνευματικὴ ενω
κκλησιας βιω· ναναλογιζομαι εν τοῖς τοῖς ὁτι ὁ μοναχ
βιος ἐρημοχωρου εκν αποστολικου, εἰς αὐτον δε ὀφειλ
η εκκλησια ὁτε αἰσθημη στηριγμα εχει εν εαυτη.
(πρβ. σ. 408 κι 424 του ωραγμ. του: "Über das griechi
Mönchtum in Preuß. Jahrb. τ. 94) ωαρα Α. Παπαδιαμ
" οι Μοναχ. θεσμοι εν τη ορθοδ. ανατ. εκκλησια". σ. 2
Αληθως χριστ. ωαρατηρει ο Holl (εν Pr. Jahrb. 413),
"ἐμειναν μεχρι τελους αι ἰσχυραι του χριστιανισμου ἀμφ
ψυχες." Cf. das Wesen des Christentums. 1902 σ. 150 f.; ὁπου ὁ Ha
nack κι των μοναχων ἐφαρμοζει την θεωριαν του περι εκκλησια
παρα Πετρ ἰωδ' ανωτ. σημ. 12

Αὐλοδιοίκησις.

[illegible] μετὰ τὸν πρῶτον δρόμον ἦσαν ἕνα βουνόμενα [illegible]
κορεῖν ἢ ἐπεμνο. φρουρεῖν ἢ μὲ ἀχῶ δυμιᾶν ἢ ὑφ' ἵλαρα σοι [illegible]
ἀλλ' οὐδὲν ἐλεύθερον εἶναι ἡ αὐλοδιοίκησις, καὶ τὴν ἡμέραν γνωρ [illegible]

Χρυσοβ. Νικ. φωνικὴ Συστ. Α'. Ἀθανασίου Μέγας σ. 107.

βδόμῃ δὲ τοῦ παυσεῖα ὁ ὁρῶλος τοῦ ἁθλ. Ἀθανασίου ἡ ὁ Παῦλος (ὁ πρῶτ.
ἐνῆγον πιανόμενα ἕνα ἡμερησίας ἐρ' ἑπτὰ ἀνὰ χρόνου γίγνοιτο μὲ τοῦ αὐλοῦ τὸ
(ἀθανασίου .. τοῦ δὲ χαίρας .. παθηγουμένου, ἡ ὅλε παρεκλάνιαι τινὲς ἡ αὐλ
ἐαν ἀπ' αὐλοῦ ἔχ. ν δὲ μεθύμενα μηχανὴν ὑφενοπόνται εἰ τὸ ἐαῦλα ἂν ἦναι ἡ
ρήνην βραβεύονται αὐλοῖς. ἐνεκεν ὁ δ. . . .

Ὁ βασιλεὺς Ἄλβιος Α'. κεκυνηγ. ἐπόσα καὶ ὑπερμήσας ἐαῦ πρῶτον γύρκ

Ἀναμαιὼν ἴδιον, ἵνα ἡ ἐμέρα τοῦ ἀρουσμενεῖ ἡμετέρου ἀφ' ἑσπ
πληροσσχέτου ἢ ἑσπερινοῦ χοιλαι. ἢ ἐσαι. ν ἀναμαιὼν, ἵνα δὲ ἐνὸς κλιν
σου αἱ χειρολινίαι ἐπ' ἐμ ἡ ἐαυτὴν γίνονται ἐδὲν αἰτίδε τοι μὲν ἐαυ. ἐαυ
λα τὸ ὄρε, καὶ ἀφοσ. ἐαῦ καιροῦ τῶν σωμάτων φρουρᾶ ὑμῶν ἐαρ' ἐ
ὁρῶλου . . . . μεῖ μὲν λα ἐμεν ὑπορίας ἐπ λοιγου ἐαυλῶ ἐφιαστεῖα ἐπ' ἐμ ἡ ἐμ. ἡ
εἰ τοῦ ἔρους φρουμαζόδαι, φοσ. ἐπ ἀναμορᾶ αὐλοῦ γινομένης ἐν τῷ ὁρῶ
ἐ. ἡ γίνεσθαι αἰσθ. τοῦ τῶν. Χρυσοβ. Μεγας. 1811.

Ἀνδρόνικος Π Παλαιολ. τῷ 1312 ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἀποκαλαίσεως [illegible]
νίας τοῦ ὁρῶλου χρυσοβούλλῳ αὐλοῦ ἰσχυρὸν τὸ ἐμέρημον ἐπ' ἀγιορείτου κοινόβια:

Δι' οὗ δὲ ὁρὸ ἡμῶν ἀκόδρια βασιλέα τὴν τοιαύτην τῶν ἀνδρῶν [illegible]
βιοτὴν ἡ σοφίαν ἐπιδειξάμενοι ἡ ὑποβαλόμενοι ἀποδέχεσθαι, δίῳ ὅρια τὰ πρὸ
ἡ βουὸν παρεῖα ὁρος ἐπ' ἐσοείαν τῷ αὐλῷ μοναχῶ τὴν ἐ ἐμεδρίαν αὐτοῦ
χρυσοβούλλῳ ἐδωρησάμενο χόρτο ἡ ἄμμα ἄλλα ἐπ' ἀφορίσμ. [illegible] ἐαυλῶ βίου ἡ σωμα
τὴν σοφροσύνην . . . . . ἐ δὲ σοσαν εἶναι ἡ ἐμεδρίαν δρῶλον ἐν τ
αὐλοῖς μοναχοῖς, ἀφ' αὐλῶ μὲν τῶν μοναχῶν μεμερίσθαι ἡ ἐπ' αὐτὸ ἐφαλῶν ἐμα
δοκάμενον, τοῦτον δὲ σύμμ. σπερμαλεῖν αὐλοῖς ἀναφέρονται. ἐν. [illegible]
. Μεγας 491. (εἰς καλ. ὁρῶν ἐπ χαμεῖαι αὐλῷ χειροτονία. παρα. [illegible]
χου, ἡ τὰ σωμένα τοῦ βασιλέως τοῦ) ἡ πρόοδος ἡ αὐλ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ωσπερ ἀπὸ ἀγιορειτικῶν ὄρους

(Κωνσταμ.) ἁγίου Ὄρους.

πλὴν τοῦ Α' Γιουπικοῦ. ἡγουμένη Θεοδώρα πρεσβεύουσα.

ἐντεῦθεν ὁ διαμερὴς καὶ τεραστίος βασμὸς ἦλθεν, ἀφ' οὗ τὴν ἐν τῷ ὄρει καὶ ἀπὸ τοῦ νοσεῖν ἐμὲ καὶ φιλοθέους ἐπιθυμίας, διὰ ποικίλης φροντίδος ἐπέβλεπον τὸ μὴ πλείω τοὺς μοναχοὺς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς μελίσσης ἐκεῖνον ὑπερβαίνειν, ἵνα μὴ τροφοκομούμενοι ὑπὸ τοσούτων ὑπερόδαι ἐνδεεῖς ὦσι, αὐτὸς μόνῳ δὲ ὡς ἄρα ἀρχιτέκτων τοῦ ἔργου καὶ αὐτοὺς διατάττεσθαι, καὶ ὑπ' ἀμφότερα τὰ καιρὸ αὐτοῦ λεγόμενα. ἐκεῖ ποσῶς μὲν ἐφρόντισα μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ καὶ τῶν μοναχῶν τοὺς ποσοῦτος μὴ διὰ βίαιος πλανᾶσθαι· ἀλλὰ χὴρ τὰ τῶν μοναχῶν ἤδη αὐτὸ διαφορᾶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τοῖς καὶ αὐτῶν ἐκκλησίαις, ἀλλὰ τὰ τῶν κοσμικῶν ἐκκλησίαμα καὶ αὐτὰ ἀνωφέλητα, διωρίσαμεν τῇ πρώτῃ μετριόντι ἐπὶ τόπου γενέσθαι καὶ ἀμφότερα τὰ μέρη ἐπιβαίνειν καὶ τὰ καθ' αὐτῶν ἐκκλησίαμα ἐνώπιόν τε καὶ τὴν ἡμῶν τοῖς ἱερατικοῖς ἀνδράσιν ἀναπαλαίσασθαι ἡμᾶς κατὰ τὸν τῶν θείων κανόνων ἐκεῖνον". (Die Haupturkunden für die Geschichte der Athosklöster ... Th. Μέγιε Λειψία 1894 σελ. 141) (ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος (1042-1054).

καὶ τοῦ Β' Γιουπικοῦ. χρύσ. ὁ λεγ. Μονομάχος ὅρος τῶν Ἁγιορειτῶν κοινοβιακῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν τὴν αὐθεντίαν. Οἱ μοναχοὶ τῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους πρό καιροῦ τινος ἐκδηλοῦσι τὴν κακοῦσίαν μου ἐκδηλῶσαν, ὡς παρὰ τὴν δύναμιν τοῦ Γιουπικοῦ καὶ τῶν ἀποσυμφώνων ἐν τῷ ὄρει κοινοβιακῶν ἐκκλησιῶν ἐπιδεῖ κατὰ τὴν ἀκριβῆ διαταγὴν τῶν ἱερατικῶν καὶ ἡ εἰσπραξία τούτων ἐκκλησιάζεται καὶ προύμενοι καὶ τἄλλα ὡσαύτως γίνονται ..... διὸ ἔκρινεν ἡ καταξία αὐτὸν τὴν τιμὴν τῶν ὑποδεεστέρων ἐκκλησιῶν ἀνδρὶ κατὰ δὲν διάνοιαν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκκλησιῶν, ἵνα μὴ τὸ κοσμικὸν τοῦ χρυσοῦ ὄρους ἄλλως σασθῆ ἐπὶ ποσὸν διάκενον. Διὰ ταῦτα τῷ ἡμῶν σεν. ἵνα κοινὸν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιῶν καὶ αὐτῷ ἐκκλησιῶν καὶ ἐκκλησιῶν καὶ τὸν τῶν ἱερατικῶν διάκενον. ..... οὐδὲ γὰρ ἡ βασιλεία μου κωλύσει ἐκκλησιάζεσθαι βούλεται ἐπὶ τῷ ἁγίῳ ἐκείνῳ ὄρει ἀλλὰ τοῦ καιροῦ διορισθῆ καὶ τοῦτον φυλαχθῆναι καὶ κατὰ τὰς διαλαβούσας μοναχοὺς βασιλεῖς τὰ φαῦλα γενέσθαι ..... (ὑπ' ἀριθ. σ. 153).

Ὁ Ἀλέξιος Α' Κομνηνὸς (1081 1118) ἔγραψε πατριάρχου ἐπὶ τοῦ πατρ. Νικολάου Γ' τοῦ Γραμματικοῦ (1084-1111)

... Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκκλησία ὁ πατρ. ἐκδίκησιν καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἐκκλησία ἐκκλησιῶν ἐν ἐκκλησιαστικῷ ἐκκλησιῷ τοῦ ἁγίου ὄρους, μὴ ἐκκλησιάζειν τὸν ὀκτάκοσμα· ἀλλ' ἐκκλησιαστικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ διαδοχὴν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ οὐκ ἐκκλησιαστικῶν ἐκκλησιῶν [ἐκκλησιῶν] ἀλλ' ἀρετῶν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν καὶ

Οἱ μὲν οὖν πρὸ ἡμῶν ἀνδρες βασιλέως τὸν τρόπον τῆς αὐτῶν διοικήσεως βίου τὴν ἀσκησιν ἐπιδειξάμενοι τὴν ἱστορίαν ἡμῖν ἀπεδείξαμεν, δεῖν ἡμᾶς ἐπιτηδεύειν τὴν βίου σκληρὰν παρδίαν ὅρος ἐποιησάμεθα τὴν μοναχικὴν τὴν τ' ἐρημοδρίαν αὐτῆς διὰ χρυσοβούλλου ἐπιστείλαντο τε καὶ ἄλλα ἐν ἀφορμὴν τοῦ ἐκείνου βίου τὴν σωφροσύνην ὡς ἀφιλοκτήμονα καὶ εὐσταλῆ . . . Χρυσοβ. Ἀνδρ. Παλαιολ. (1113) παρὰ Miklosich

"Ἰδεῖν ἐξαφαιρούμεθα φάντας, μὴ ὅτε συμβαίνοιεν, ἐπὶ μοναχικῶν ἀνδρώνων ἢ ἐπιτείχισιν ἀπὸ ἄκρου τὴν ὑπὸ ἀνομίας καταπατουμένην ἐν δὲ καὶ ἰδιώτας χειρώνακτας τὴν ἔνστασιν τῶν μοναχῶν ἀσπάσιον, ἵνα μὴ τῆς ἐπιτρέψωσι τοῖς μοναχοῖς. Δεσπ. Βασιλ. Παπικὰ ἔτ. 885. παρὰ Γεδ. "ὁ Ἄθως" σελ. 79.

Πρὸ τοῦτο διορίζομεθα ἵνα ἡ ἡμερομήνη ἐν τῇ αὐτῇ χρυσοβούλλῳ ἀρχαία τῶν ἱερῶν μοναδῶν ἀναριθμήτως διαγραφῇ ἀπὸ παντὸς ἐπηρείας, ἀγγαρείας καὶ βλάβης, τῆς ἐξ ἡμῶν ἐγγινομένης, παρὰ τε τοποτηρητῶν καὶ ἀρχόντων καὶ ἄλλου παντὸς, καθὼς καὶ ἐξ ἀρχῆς. Χρυσοβ. Συμεὼν Α' Λογγοθετικὸν παρὰ Γεδ.

Οὐδεὶς οὖν οἱ ἔνθεσμα ζῶντες ἡσυχαστῆς οὔτε ἐξουσιαστὴς ὑπὸ οὐδεμίαν ἀνδρωνιτῶν, οὔτε ἀβουλευτὸν ἢ ἀστρατεύτους, ἀλλὰ ἔχοντες καὶ ἀφορισθέντες ἀπάντων τῶν ἱερῶν ὄρους εὐλαβεστάτων μοναχῶν καὶ ἡσυχαστῶν . . . ἐτυποδήκησαν, ἐφοράσθησαν παράμοιον κοσμικὸν φορεῖν εὐλογεῖν φοινικοῦν καὶ τὴν ἡσυχαστικὴν κατὰ τὴν θείαν βασιλικὴν πρόσταξιν . . .

Β. Τυπ. παρὰ Meyer. σ. 161

"Αἱ ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθω Μοναὶ. οἱ μοναχοὶ καὶ αἱ ἀστρισμέναι αὐτῶν εἶναι;) ἀφιερωμέναι τῷ θεῷ καὶ ἴσαι αἱ τε σπήλαι καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἄσκησις καὶ διηνεκῆ χρονίᾳ ἀσκοῦσαι μὲν ἐν ὀλίγαις δὲ ἀναλαβεῖσαι τῷ θεῷ καὶ τοῖς ἐν αὐταῖς μοναχοῖς, οἱ καὶ μέχρι (1078) ἀνελθόντες ἐν αὐταῖς ἐπὶ 30 ἔτεσι ἀπὸ Α. Κομνηνοῦ παρὰ Καρολοσιώρη "Τὰ προνομ. τοῦ ἁγίου Ὄρους" σελ. 1

"Παραπλησίως ἔχει τὰ Μοναστήρια καὶ ὁ ἀναθρησκευτὴς τὰ αὐτὰ τὰ ὅλων, πλὴν διαγνώσεως ἐξεδήσαν αὐτοῖς παρὰ τῶν ἀναγκαίων διαιτοῦσαι τὸ σῶμα" (αὐτ. σελ. 22. καὶ Νικηφ. Βλεμμ. Ζιγάδου σελ. 294.)

Ἐμμ. Λεοντ. Μανουὴλ ἐκ Κορινθοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1159.

. . . Τὸ δὲ διορίσαι τῇ ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθω σεβασμίᾳ Μονῇ τῆς παναγίας Ὑπεραγίου Λητρὸς αὐτοῦ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν . . . ἀμίραν τοιῦλαι . . . , μηδενὸς τῶν δικαίων ὄντων, . . . μηδ' ὑποσημειουμένου, μὴ ἀναγκαζομένου καὶ μεγαλοπρεπῶς μεδαμοῦ ἡμῶν, ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἐκείνου ἐν ἔτει στεφάνου 35 Ἀνδρονίκου ἐκδοθέντος ὡς ἔτους 1366; (ἔτει Μι. Ζιγάδ. σελ. 343) (ἐκδ. ἀναλ. σελ 82)

"Τὰ ἀναφ. καθιερωθέντα Μοναστήρια . . . μένειν ὑπὸ ἀπαντῶν Μοναχῶν καὶ τὰ ἀπόντα αὐτοῖς ὁράγματα φυλάττεσθαι ἀμερίστα μένει

Μερίμνα εἶν τῶν δικαίων τῆ ὀρονομίων, ἄιστρ ἀρχηθῆ νὰ
τιμᾶται τὸ ἅγιον ὄρος, διὰ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν σιωδῶν τῆ χρυσο
βούλλων καὶ πατριαρχικῶν ἐπιστολῶν, αὐτὸ (τὸν πρῶτον) παραμε-
ρος διαφερόντα τῆ ἐπιμελητῆ τῶν ὄρος ὄχι ... (ἐφαρμόζειν)
ἐπιστολῶν αὐτὰ γράμματα ἐάντα ἐκκλησιάζῃ ἢ, νὰ εἶναι βέβαι
οι ἢ σιγήλιο ἢ, τὸ ἀρραβῶν ἢ, ἀρκοντίχιν καραμελίζεται παράπαν
τα, ἐπαδιαφερόντα. Δημήτριον Λιμνῶν πατριάρχου τοῦ 1397
παρὰ Γιδ. "Αθων" σελ. 121, 127. διὰ τοῦτο ἀφαιρεῖται ἢ τὸ ἐκκλησι-
ωρα τῶν ἐπισκόπων ἱερέων καὶ ἐπιτρέπεται εἰ τὸ ὄρος μὴ ἐρχομένους
ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἱερέων

"Ἐν δὲ μονὴ ἐστιν ἐν ἁπάντων ἐγκαθαίρεσιν, εἰ μὴ μόνον
τῶν κατὰ ἱερὰν ἡμέραν," Χρυσοβ. Ἱστ. φωτιὰ εἰ τὴ λαύρα τῆ
εἶναι "ἱερὸν σκεῦος ἐν ἱερᾷ τραπέζῃ κατέβασε μὴν ἐν ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ ἱερέων" ἢν ἀπόφασις τῆ
Χρυσοβούλλου Κων. Μονομάχου περὶ διορισμοῦ βατίκλ
νου ναυαρχῶν. ἐπιτρόπου λάυρας 1059.

"Ὅτι δὲ ἐν τῶν καὶ ἱερεῖς εἶναι τὸ ἅγιον ὄρος ἐκ τῶ
ἄστρον τῆ μεσημβρίαν τροχοφορᾶν ἢ κυπριανὰ ἔνα ἔχειν ἐκκλησι-
στικὴν ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ αἰῶνα, μετρουσιεύειν δὲ τῶν θαυμά
των, ἢ ἄιστρ ὄχι τοῦ κόσμου ἀκριβοσάσιος εὐχεσθαι· ἢ, διορίζο-
μεν ἢ, τῶν καὶ ἐκκλησιῶν ἀρχόντας ἢ, ἐκκλησιοχώρους, μεσημβρίαν ἐκκ-
λησίαν ἐκέλευσαν οἱ ἐκκλησιοὶ ἄρχοντες ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει· ἀλλ' οὐ-
δὲ ἐκκλησιοῦσιν ἐδίκασαν, οὔτε μὴν ἀποκρίνειν ἐν τῷ ἅγιον Ὄρος διὰ τὰ
ἢ, τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν, ἢ διὰ τὸ μὴ ἀκριβεῖν ἐκκλησιαστικὰ
σίαν ἢ, ἐντολὰς, δίδοται καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἢ, ἐκκλησιαστικὰς αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον
ἐκκλησιαστικὰς ἢ μόνον ἐκκλησιαστικὰς τῶν Πρώτων ἐκκλησιαστικῶν ἢ μὴ
ἢ, μόνον. οἱ δὲ παραφρονοῦντες αὐτὸν ἐκκλησιαστικὰς ἀκούσῃ τὴν ἡμέραν
ἢ μονάζοντας"

Ἱερ. Ἀρχιμ. Κυριακοῦ (Μαγεῖ σελ. 172. Γιδ. 105)

Ἀλλ' ἐκκλησιαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ εἶναι τὸν αὐτὸν ἐκκλησιαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ
ἐκκλησιαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ

62

Σουλάν Μουσταφά ιου Α' ἀπ 1174 δίκαιον ἐπ
φερμανίων δοθὲν τῇ Ἱ. κοινότητι.

1764 ... Ἀγιορεῖται τινες ἐν τῇ χερσονήσῳ καὶ ἐν ὄρει τῷ ἁγίῳ
ρίων ἐπ' ἀναφορᾷ αὐτῶν πρὸ παλαιοτάτων τῷ Ρωσ. φθ συνεβούλ
ρον λέγοντες ὅτι οὗτοι τοπικοὶ ἐλθόντες καιρὸν εἰς τὴν μοναστηριακὴν προσκύν
ες τὸ νὰ παταφύγωσιν ἐπὶ τὴν Ὀθωμ. βασιλείαν ἐμφανίσαν χάριν ἐμοῦ τῆς
δεχθέντες ὑπαγωγὴν εἰς ὅλα ἔσπευσαν μᾶλλον σοφὸν, ἐπειδὴ ἐδιάπυσαν τὰ ὑπαρ
χοντα Μοναστήρια αὐτῶν τῆς εἰς αὐτὰ προσαγομένας ἐπιμελείας, πλεόνα
τινήματα, χάσαι τῆς λοιπὰ φραγγιανὰ αὐτῶν νὰ μένωσιν εἰς ἰδίαν
διαφαλῆ τῆς ἐπορκήδη αὐτοῖς ἴσως βασ. χάρις αἰρίσεως τῆς ἐξουσίας
τῆς ἐπὶ αἰτε τῶν 200 ἀσπρων, τὰ ὁποῖα αὐτὸν ἀφιερώσεν ἐπὶ τὸν (Μαυλῆ)
ἐπον. ἀφεδὴ τῆς διαταγῆς αὐτοῦ ὅλους ἰσὴ αὐθαιρέτους τῆς ποτοφυλακτικὰς φορ
οἱ διοικηταὶ τῆς πρακτικὰ ἀπαιτήσεις τῆς οἱ λοιποὶ αὐθαιρέτοι εἶν ἴσασιν
ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιχειρῶσιν αὐτοὺς, ἐναντίον τῆς χορηγηθείσης αὐτοῖς αἰρέσεως,
πεμφθῆναι Μουσταφᾶς τῆς ἐπιστῆναι παρ' αὐτῶν χρήματα, ὅθεν ἐνα νὰ
μὴ ἀφεθῶσιν παρὰ τοῦ αἰρετικοῦ ... τῆς νὰ μὴ ἐπιφυλάσσωσιν οἱ μοναχοὶ
παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ ἀφοσιώνωνται τῆς φανερώνωσιν κατὰ τὸ παλαιὸν
αὐτοῦ. πρᾶγμα φερμάνιον, ἐπεὶ τοῦ ὅρου τοῦ νὰ εἶναι τὰ ἔθνη παρὰ τοῦ
ἰδίων μοναχῶν, οὗτοι ἐζητήσαντο, ἵνα ἐξορισθῇ διὰ τὸ λαμπρὸν τῶν Ποσι-
πάνι τῆς καθεστηκὸς ἀραιοῦ τοῦ ὑπηκόους ὅσοι νὰ κάθωνται εἰς ἡσυχίαν τῆς μὴ
δεωρῇ τὰ ἐνοχλήσεις τῶν αἱρετικῶν μοναχῶν (μοναχῶν) (ὁ καθεστηκὼς εἶχε
διορισθῇ τὸ ἀρχὲς τῷ 1156) ἐγλαυδα ἀναγεννᾶται ἡ ἀφορμὴ)
τοῦ γενικοῦ νῦν Μαρκου Α' Χιλῆ
τῆς ἐκτὸς τὸ ὅρος ἐσχηκὼς ἐξ ἰδίων. τιμ. 140 72 γρόσ. Βλαχ. 102 +
τῆς καθ' ὅλου τὸ ὅρος ἐσχηκὼς ἐξ ἰδίων. τιμ. 140 72 γρόσ. Βλαχ. 102 +
τῆς καθηγητικοὶ, τῆς οὐκ ἀναίσιοι ἐπὶ διαπρεπόντων τῆς παρ' ἐμοῦ ἐπὶ
τῆς παρ' ἄλλου τινὸς ... Actes II σελ. 38-39.

Καὶ μετὰ μίαν ἔτη ἄλλαι τινὰ τῶν αὐτῶν ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ἔξω
ἐσχηκόσι τὴν μοὶ ναῶν, οἷς τινὲς ἐν αὐτοῖς ἐν τοῦ μοναχίαις αὐτῶν τῆς
ἰδία σφενδόνας τῆς ἐξουσίας, τῆς ἢ ἐπιχειρῶ ἐν αὐτῷ τῆς αὐτοῦ ἐν σφάγματα ἐν
μεταμφιέσεσι ἢ τιμωρίαν (ἐπεὶ γὰρ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ ταῦτα σπουδὴ διαφέρ
δωσι τῆς ἐξουσίας τῆς μοὶ τῷ καθ' ἑαυτὸν τῆς τὴν μεγάλην ἐπιμέλειαν ὑποτίθεται, τῆς
ἄμμον οὐδεὶς οὐδὲ ποτοῦσιν, οὔτε ἀφιλῶν οὔτε ἀσχολεῖται) ἢ ἄμμον τε τῶν ἐπὶ τοῦ
ἐν οἷς ἐπὶ τῶν ἐξουσίαν ἐξαρχὴ ἐγένετο παρὰ τοῦ τοῦ τραπέζου τῆς ἱερέως αὐτοῦ
τράπεζος. Ἱερεμ. σελ. 153. Παύλ. σελ. 144.

Τοῦ Νικολάου ἐπαρχ. (ἐν χ. Νικηφόρος)

Χαρ' ἀφορμὴν τῆς αὐθεντικῆς ἐφορείας ὁ Πατριάρχης ἐν ἐπὶ τοῦ
μένον ἐπὶ. Αὐφ. Ἐν τοῦ Παρθένῃ ἐν ἀρχῇ τοῦ 18 α. διετέλεσε ἐν μονῇ,
ἐν τοῦ ἁγίου ὄρους. Κοσμᾶς σελ.

Τὴν δὲ ἐπισκοπὴν τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν ἐν χρόνον ὁλοσχερῶς ἐνε
τῆς ἐν οἷς ἐπὶ μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου ἀπορρίπτει τὸν λογισμὸν
ἐν αὐτῷ ἐμφανίζεσθαι ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐπιμελείας ἐν ἐπὶ τῶν
ἐπὶ τῆς ἐπὶ ἀπορρίπτεσθαι ἐπὶ ἀφ' αὐτῶν ... (Ζ' ἐπ. Μεγερ. 244)
πᾶς δὲ ἐκκλησίαν τῆς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπὶ ἐπιτροπεύσαιμι τῶν μονῶν ἐπιτροπείαν
ἐξελάσεως τῆς ἐπιβεβαιώσεως παρὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ. (σελ. 246
+ τοῦ καθ' ἑαυτοῦ (κατ' ἀποστολικὸν) φόρον ἀποτελεσμένων ἐπὶ τοῦ
τῆς ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῶν μοναχῶν

Βασιλειος Επιφανους

[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [

64 , Γενικὰ περὶ [illegible]

[illegible] ἀπάντησις [illegible] ἐπιστολὴν ἀναγνώστου μας, διαμαρτυρομένου, διότι ἔνα σχόλιον τῆς «Ἑστίας» διὰ τὴν ἀρχικὴν ὑπόδειξιν ὡς Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἑνὸς ὑποψηφίου, τὸν ὁποῖον ἐβάρυναν ὡρισμέναι κατηγορίαι, συνετέλεσεν ἵσως εἰς τὸ νὰ διορισθῇ ἀντ' αὐτοῦ ἄλλος, ὁ ὁποῖος βαρύνεται ἀπὸ πολὺ σοβαρωτέρας ἠθικὰς καὶ Ἐθνικὰς κατηγορίας. Καὶ προσθέτει ὁ ἐπιστολογράφος μας, ὅτι, ἐνῷ ὁ πρῶτος ὑποψήφιος θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι αἱ ἐναντίον του κατηγορίαι, αἱ ἀναγραφεῖσαι ὅλως εἰς τὸ ποινικὸν του μητρῷον ἀνεφέροντο μόνον εἰς ἕνα οἰκογενειακὸν του ἀτύχημα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ τὸ ἴδιον διὰ τὸν διάδοχόν του.

Ἔχομεν νὰ ἀπαντήσωμεν σχετικῶς, ὅτι εἰς τὸ ἁπλοῦν ἐκεῖνο ἐρώτημα τῆς «Ἑστίας» οὐδέποτε ἐδόθη οἱαδήποτε ἐπίσημος ἀπάντησις. Ἀσφαλῶς ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ βαρύνῃ τὴν διατυπώσασαν τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐφημερίδα ἡ εὐθύνη διὰ τὴν ἀπόλυτον ἀνικανότητα μιᾶς φαύλου Κυβερνήσεως, ὅπως ἀντιληφθῇ ποίαν σημασίαν ἔχει ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Διὰ τὴν ἱδρυσιν [illegible] Νέας Κορδ[illegible]

[illegible] ἀνακοινώθη τὸ [illegible] ἀκολ. 7-[illegible] ἀκολ. 4 ὁ κ. [illegible]

Μεγάλ. Διοικήσεως Μεριμν. . . σελ. 167.

Περὶ διαφορᾶς ὁρίων: ἐὰν ἀναπεισθῶσιν μοναχοὶ τὰ κατὰ τὰ ὅρια τοῦ ἑνὸς μονῆς τοῦ ἑτέρου τὸ πρότερον ἐπὶ πολλῶν ἐτῶν ἀμφιλόγως παρατηρούμενα ἀναφορὰν ποιήσασθαι κατὰ τῶν ἐφόρων τοῦ μακαρίου Πατρὸς ἐπιστολῇ, ἐὰν μὲν γὰρ ἡ ἀλήθεια τῶν λόγων ἐπιμαρτυρῆται παρὰ τῶν ἀρχαιοτέρων τῶν ἐν τοῖς ὁμόροις ἐπιμαρτυρούντων, καὶ ἐκεῖνοι ἐπιστείλωσιν ὡσαύτως ἔχειν καὶ παρὰ τῶν καθ' ἑαυτοὺς, καὶ τὴν ἀπόφασιν οὕτω λαμβάνειν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς. ... (ἐπ. 28-33)

(ἡ ἐκ τῶν ἀρχαίων λεγομένη κατὰ μαρτύρων τεκμηρίωσις) ... σημ. ἐὰν δὲ ἀπὸ μόνων τῶν ἀρχαιοτέρων ἡ ἀναφορὰ γένηται, καὶ ἐκεῖνοι ἐπιστείλωσιν ὡσαύτως ἔχειν καὶ παρὰ τῶν καθ' ἑαυτοὺς, καὶ τὴν ἀπόφασιν οὕτω λαμβάνειν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς. ...

σημ. ἀλλ' οὐκοῦν ἐν χάριν ἔρωτος καὶ τῶν ἀρχαίων ἡμῖν μαρτύρων ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἀσφαλὴς τῶν διαφερόντων φύλαξις ἐπιτρέπεται ἡμῖν ἀναφορὰν ποιήσασθαι καὶ ἀνοχήν.

Ὁ μακαριώτατος Πάπας Ἰωάννης ὁ ἐπιστείλας καὶ ἐπιτρέψας τὴν ἀναφορὰν ἡμῖν ... ὁ λεγόμενος ἐκ τῶν ... καὶ ἡ ... ἐκκλ. διάκονος ὁ ἁγιώτατος, ὁ ἔσχατος τῶν παλαιῶν πάπας Ἡρώμης. αὐτὸν δὲ καὶ τὰς βασιλέας πρώτης Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ κατὰ τὰς ἐπιστολὰς ... ὁ δεσπότης ...

... ἐπιστολὴ ἐπίσκοπος Ἱερίστης τῆς ἁγίας ... ἐκκλησίας ... ὅλων ὁμοῦ μετὰ φασὶ ὁ ἐπίσκοπος τοῦ ... ἐκκλησίας ὁ ἁγιώτατος ... ἐπιστολὴ ἐπίσκοπος ... ἐπιστολὴ ἐπίσκοπος ... ἐπιστολὴ ἐπίσκοπ

66 Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ μεμψιμοιρία τοῦ λαοῦ ἐναντίον τῆς τότε ἐπικρατούσης φιλοσοφίας ἦτο ἀπόλυτος καὶ ἐπεκτάθη εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀνδρονίκου Α' ἐμφανίζεται ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ἐξουσία ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀντίληψις αὕτη ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον Θεσσαλονίκης ὡς ἑξῆς: «Ἐπειδὴ τοῖς ἄρχουσι τὸ ἐπιεικὲς καὶ τὸ φιλάνθρωπον ἀσφαλέστερον ἢ τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀπαραίτητον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἀκριβὲς ἐπὶ τοῖς ἀρχομένοις ἐπιφθονώτερον καὶ τὸ ἀπαραίτητον ἐπὶ τοῖς ὑπηκόοις ἐπαχθέστερον, ἐπιεικεῖς ἐν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιδεικνύμενοι καὶ φιλανθρώπους ἑαυτοὺς παρέχοντες ἀσφαλῶς ἄρχουσι καὶ ἀπαραιτήτως» (Ὀπουσκ. 1ο, σελ. 1

Κωδικοποίησις νόμων. Ὑποδρχουσι ... ἀπαιτεῖται ... σίαι. Ἡ μὲν ὠφελοῦσα ὅτι ἡ τῶν νόμων κωδικοποίησις εἶναι χρήσιμος καὶ ἀναγκαία, ἵνα ὁρίζῃ διὰ παντὸς ἀναλλάκτως ἀντιφάσεων καὶ παναιτιῶν ὅσον ἐνδέχεται ἀφορμὰς εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ἀντιδίκων ὁρίζειν τὸ δέκτιμον ποιεῖν· ἡ δὲ βλάπτουσα ὅτι ἡ τῶν νόμων κωδικοποίησις εἶναι ἐπιβλαβής, καθὸ διαιωνίζουσα αἰτιολογημένως τὴν φιλονεικίαν καὶ ἀφορμὴν τοῦ δικαίου ἀναιρέσεως. Ἱστορ. Παπαρρ. Γ' σελ. 192.

"Ἂν αὐτὸ ἐμένε τύχη ἀναλλαγῆς νὰ ἀναφωνήσουν τὴν φόνον ἢ οὐδεὶς μηχανικὴ ὀργανισμὸς ἔσωσε οὐδὲ τεχνολογία ἀναλλαγῆς νὰ ἀντιπαραθέσῃ τὰς ἐμφυσώσας πλημμύρας ἢ ἀμμώδεις ἐπιδρομὰς τῶν ἐθνῶν ἀναλλαγῆς" Παπαρρ. Ἱστ. Α' σ. 375. ὡρολογιακὸν ὠρολόγιον ... ὁ

Ἀτελεῖα ... Ὅρους. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀγγέλου Α. Κομνηνοῦ "ἠξίωσε μετὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν μοναστηρίων παραχωρῆσαι, ἢ τοῖς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἀσύλοις τῆς ἐπιβουλῆς ἢ τὰ μοναστήρια τῆς Παλμίνης τοῦ Ἄθωνος" (ὁμ. Α σ 542).

Πόλεις προσορμοῦχοι ἢ λιμενορμίαι

"Τὴν τῶν πόλεων ἀκμὴν ἐπέφερε καὶ ἡ ἐπιφανὴς κατάστασις τῆς χώρας τὸν ἐξῆς δίκαιον ἐμπορίαν. Τοιοῦτο γνώσεως ἀμφιβόλου ἐστὶν ἡ περὶ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῶν λιμένος Κουμουνδούρου (σελ. Γ' (1198) ... ἀνεχώρησεν ὁ μακαρίτης τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν Μιχαὴλ Χωνιάτου. Καὶ τὸ ὄφελος ἦτο ὅτι ὁ στρατὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα οὐδὲ νὰ σταθῇ εἰς τὸν λιμένα Ἀθηνῶν ἢ νὰ ἀγοράσῃ τὰ εἰσαγόμενα φόρου ἢ τὰ ἐμπορεύματα ἐπὶ δικαιώσεως ἐδούλευαν ἀπὸ τὸν χρόνον" Παπαρρ. Δ σ 5[illegible] "Ἀξίζει νὰ σημειώσωμεν ὅτι τὸ ἐπιφανὲς ἐπέλεγε ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου ἢ ἐπιτηδειότητα.

Πόλεις μεγάλοι ἐδιαιρέθησαν εἰς ἄρχοντας οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο [illegible] ἢ ἦσαν ἐπαρχίαι αὐτοῦ ἢ τὰ βασίλεια ἢ τὰ ἀρχαῖα αὐλαί" Ἱβηρικὸν

Περὶ ἱκετῶν προσφευγόντων εἰς μοναστήρια Χαλκ
Ἱστ. Β' σ. 1

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πρωλεύει η παλαιές για ισόμες, αλλά δημα λεφώνα: "ούδε
τη ζαναδλιγίο σταλιγή, άλλ' ο χτόμα πρωλεύει μέλα η λέν παλαιά για ισόμ
λα γάνλα τη δοίμεν" παρα Ποταρρ. Π. σχ. 47. πρβ. η Γ'716.

Δοίμησις τη Θεσ. Ορεν. επιτροχή Δημ. Βογιατζάκ
τη επιθ. Δημ. Τοπ. Κ'. 1901 σχ. 117 118 περί τη δια
δημοτικής διδασκάλου του εν χωρίο "επί αμαξιτώ", οι τη αίτησοί επί
τη κληρονόμων η τη Αθηναία. "Ετος 1755 επί. "Ιωάννη Ιερομ. ολέ τη
το αριθμητικόν όρα, δημ διδασκάλου" νέου δημείν.

Κωνσταντίνος Ι Δούκας (1059-1067) τω 1060 άλλοι
με τους λαυρεώτας δια χρυσοβούλλου αίτου των κοινοβ
των διαφόρων δικαιωμάτων του κράτους. πρβ. Δημερν. σχ. 45.
ο δε Μιτροφάνος τω 1052 δια χρυσοβ. διώρισε τον αύτοκρα
ρικόν ασφαλιδοφύλακα εν κυδηρίνα του λαύρα, μετά καθηκόν δι
ωρισμένων υπερτίμων καθορισμένων. αυτ. (παραθέτων επί ο κωδ
κηρ. εν παπυρ. σαφρί 33.
Νικ. Βοτανειάτης (1078-1081) επεκύρωσε τα δικαία
της Μονής των Ιβήρων η δοτέρα να δικαιολογ
περί δικαίου των δικαστών αύτης παρά τω τη Θ/νίκης δικαστη
Δημερν. σχ. 47
Περί φόρου δε τό πρόσταγμα Κωνσ. Παλαιολόγ (140
πρά Δημερν. σχ. 103.
Τουρκική κυριαρχία επί Θάσου σχ. 109 Δημερν. η, 111, 134-1
σχ. 140, 141, 151. 167 135
Ίδρυσον η αποίκισις υπό Κοινότητος έτη 1804. Ένα κα
περί όρκων διαφοραί χύνλαι ενία του νόμου. Δημερν. σχ. 168
ο επίσκοπος ειδοποιείται εν τω Συνοφυλακίω της λαύρας.
Καταγωγή της Κοινότητος επί Χουσού Παυλά τω 186
δια διωρισθή η ο καϊμακάμης σχ 195 60
Βεβαρ. διαταγή περί αποστολής Μετοχίου εν 1869 σχ. 208.
Περί διοικητικών ή στρατιωτικών δικαίων. πρβ Δημερν. σ. 3
γ ... ν δε' το δίκαιο της δεσποτείας περιγράφεται η την κα
η ν. αυτόκλητο άρχει του δίκαιο εν ο κράτης έχει δικ η κυριότ
αρχαίου του εν τω δίκαιο στρατού εν τη της κοινής διοίκησον (πλα
Δικ. Μελετών στρατιών άρχαι περί ... του δίκαιο ή ... ή πρωτοκολλ
ο η, πρώτη η δικαστική παλαίμνα η, δικήγορ η πάσαι δικαιολογ
του δίκαιο διαχείριση. (αυτ. 15)

58

Σουλ. Φερμάνια ἀπογραφὴ τῶν ἐν τῇ κώμῃ Ἁγ. Δαυρεντίου τῆς Κοινότητος ὑπὸ Ἁγ. Δαυρεντίου τῆς ἐπαρχίας Δελβίνας

Ι. Σουλάϊ Μαχμούτ ἐπιδοθὲν τῷ 1281. σδ. ἔτ. 46 λαίμας ἐν 21 Σεββάτ

Ι. Σουλάϊ Μουσταφᾶ 7 Σαφὲρ 1183

Σουλάϊ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ 29. Τζεμαζ-ουλ-αχὶρ 1189.

Σουλάϊ Μουσταφᾶ 5. Ρεμαζὰν-ουλ-ἐββὺλ 1223

Σουλάϊ Μαχμοὺτ 1. Τζεμαζὶ-ουλ-ἀχὶρ 1234.

Σουλάϊ Μαχμοὺτ 14 Βεγιὰζ ἐββὺλ. 1244.

Σουλάϊ Μουσταφᾶ τοῦ Γ' 22. Σαβὰν 1177.

Σουλάϊ Μαχμοὺτ 8 Σαφὲρ 1247.

Σουλάϊ Σεχὶρ 14 Τζεμαζ-ουλ-αχὶρ 1290

Ὑπηκοότης τῶν ὡρῶν σήμερον ἐν ἔτει 1859 κατὰ κοινὸν σύμφωνον τῆς Κοινότητος

Ἐλεύθεραι τοῦρκοι ἢ αὐτοκρατορικαὶ ἢ αὐτοῦχοι, ἀπεγνωρ- ισθησαν ἡ Γερμανία τὸ ὡρῶν κατὰ τὸν Ι. αἰῶνα ὡς σή- μερον τὴν ὑπηκοότητα κατὰ τὰς Ὀθωμανικὰς ἐπαρχίας ἐν τοῖς μεδορίοις μέχρι σή- μερον τοιαῦται εἶναι τὸ Ἀρναούτζικον ἢ Βρέμη καὶ ἡ Λυβέκη.

Ι. Τουρκ. διάλεκτος. Ἡ σχέσις τῆς τουρκ. διαλέκτου πρὸς τὴν ἀρ- χαίαν ὑπολοιπὴν, ἣν ἦν ἡ ἀρχὴ διαφορὰ σώζει κεῖται τὰ διαλείμματα τῆς ἀ- παθείας αὐτῆς. διατρεῖ ἐξ μέρων τὴν ἀρχὴν τῆς φράσεως ὅσον μόνον τὸ κρά- τος σημαίνοντος τοῦ ἐθνικοῦ ἄκρου τοῦ λόγου τοῦ ἀκροάματος τὸ κρά- δεν ἐστὶ. Διάλεκτος (διάλεκτος 1867 σημ. τέλ.) διαρίζομένος μετὰ τὴν ἀ- ποστροφὴν τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ τῆς ἐνεργείας, ἐστὶ συνεργάτης τῆς ἀ- ποστροφῆς τῶν οἰκονομικῶν ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ἀπὸ αὐτὴν διαφέρει. σώ- ματος ἀκροατῶν τὸν Ι. ζητεῖται τὴν ἐπὶ αὐτῆς ἀνεξάρτητος ἀπὸ αὐτὴν διαφέρει. σώ- δὲ ἡ Ι. ἔννοια εἶχε τὸ ἐπίπεδον καὶ ἀνάστροφον ἐπὶ τὸ ὑπόστρωμα τῶν ἐξω- ἐν τοῖς ὑπόλοιποι κρατεῖ τὸν τ' Οἰκ. διαφέρειν, ἢ ἐπὶ τὴν ἀπόστασιν ἐ-

Περὶ χαρτίων ἰδ. Ὑψηλ. ταμεῖα ἐν ἔτει σ. 400 (34200 κ.)

χρεῶν ἢ δανειολαὶ σ. 681-2 (ἰδ. ἐν Διεργ. Μαυρόκ.).

(Ἱδ. Ἀγιορ. εἰκ.)

1ον Τυπ. Τὰ σάλια τῆς Μονῆς, μετὰ βουλῆς τῶν πρεσβυτέρων γίνεται τοῦ καθηγουμένου, ἐπεὶ γὰρ τῶν ἐξόδων ὅσαι καθ' ἡμέραν ἐφάλλονται τῇ τοῦ ἁγίου βουλῇ διοικοῦνται, ἢ οὐ δεῖ τῶν κοσμικῶν, οὐδὲ τῶν ξυλόνδρων, οὐδ' αὐλῆς ἕνεκα ἄρχοντος γίνεται, τούτου γὰρ ἀρμόδιον τὸ ἡγεμονεύειν, τὸ δὲ ἐναντίως, ἀμφότερα δὲ ὁμοίως ἀδικαίωτον ἂν εἴη μεταδοῦναι τῶν ἔξω μοναδικῶν γίνεσθαι ἄνευ καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀλλὰ σάλια μετὰ εὐδοκήσεως ἡγουμένου καὶ ἐπιτροπῆς, αὐτῶν, ἢ τοῦ καθηγουμένου ἐπιδοῦναι τὸ ἀρμόζον ἑκατοντάκις ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου. ἃ ἢ ὀνόματα καταγράφονται ἐν τῷ διπτύχῳ τοῦ μοναστηρίου (ὅταν ἢ ἀποδοθῶσιν ὡς ὀφείλεται), ἐὰν ὁ τῶν βουλευτῶν ἀριθμὸς ἐκπέσῃ ἀμείωτος. τὸ δὲ ἀνήκοντα τούτου ἐν τῇ σταθμῷ, ἢ οἴνου καὶ πᾶσιν ἡμέραν, ἀποφασιστὴν δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἢ βουλευόμενα μετὰ τοῦ καθηγουμένου περὶ τῶν ὡραίων τῆς ξενιτείας καὶ ἀνιαίας τοῦ μοναστηρίου καὶ ἐξιόντα παρὰ τῶν ἀποδεχθέντων ἐκ τῶν, ἢ καταγράφειν αὐτῶν ἐκ μέρους, ὃν γραμματεὺς ἐπὶ τῶν ἐσόδων ἢ ἐξόδων ἢ ὑπογράφειν ἐν αὐτοῖς πρὸς τῶν βουλευτῶν διὰ τὸ ἀδιάπτωτον, ἐὰν δὲ μένῃ τῆς διαφωνίας ἐν αὐτοῖς περὶ τῶν ὡραιοτέρων τῶν τῶν ὠφελίμων μέρος ἐφ' ἑαυτοῦ τῆς τοῦ κοιν. διοικήσεως τῆς Μονῆς φάσκειν ὅτι αἴτιόν ἐστι καὶ χαρτία τοῦ αὐθεντ. Μανουὴλ Παλαιολ. συνημμένον τῷ Τυπικῷ ἀ" καὶ δὲ ἢ περὶ ἄλλων τινῶν μεριμνῶν ἐφεξῆς ἐπιδώσειν ἐμέλησαν οἱ μεταποιήσαντες τὴν βασιλείαν μου, ὑποκειμένων αὐτοῖς τὸ ὡραιοτέρω διορίζειν ἢ περὶ τούτων ἡ βασιλεία μου ἐν ὑπογράψαι αὐτῷ, ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν καταγράφονται." Μεγ. σ. 209.

Επίτροπος της μονής αὐτὸς ὁ Βασίλης
ἐπεὶ δὲ ὁ Θεὸς ἐν τοῖς κρείττοσιν ἀναδοῦσθαι τὴν τοῦ εὐκτηρίου τῶν ἁγίων
διακόνων ἀποφράδα ἡμέραν, ἤδη τῆς λοιμώδους νόσου, τὰ δύο ταῦτα μοναστήρια τὰ ὑμέτερα
ἐκτίσθαι, ἐπὶ τοῦτο τρόπον τινὰ ἐν ὑπαίθρῳ αὐλῇ φιλίᾳ . . . . ἐνόσησε δ' ἐκεῖθεν
τὸν λοιὸν ἐξ αὐλῆς τῆς δι' αὐλῆς ἀγούσης· βασιλεύοντα μεγίστου ἡμῶν βασιλέως
τῆς αὐτοκράτορα, ὃν αὐλῇ δ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐν δεσμωτηρίῳ τὰ εἰκότα
ὀπτῶντα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἡμεῖς ἀντιφιλάνθρωπα ποιήσωμεν τῆς αὐξήσεως τῆς ὑπερτέρου
ἐν μονῇ δὲ ψυχ. αὐλῇ ἔχει τῆς μονῆς (τὸ ἐγκώμιον δὲ τοῦ παρακαλῶ
τῆς διανοίξεως) (τύπ. Μακαρᾶ Act. Patr. I σ. 429

Γουρικὴ Διοικητὴς ἰδ' 62, 68 μανάχους ἐν μεταφράσεως τοῦ τοῦ Παυλ. παρὰ Πέρα. 57

Διοικητὴς τῶν Ἁγίων Τόπων. 1697

Κατ' ἀρχὰς ἱδρύθη ἡ Καθέδρα μετὰ Ἡγουμένου πρώτου Διοικητοῦ. Ἦν ὁ Πρῶτος μὲν ἡ Διοίκ. καὶ ἐκτεταμένη ἐξουσία ἔδοτο εἰς τοῦτον αἱ ἐπαρχίαι αἱ ἱερὰ μοναὶ νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἀποδοκιμάσῃ καὶ ἐκδίκαν περὶ πάσης φορᾶς διαφορᾶς καὶ πολιτικῆς. Τὰ σφραγίσματα τοῦτα μετὰ ἔδωκαν τοῦτον πῶς ἐκάλουν οἱ βασιλεῖς, μεγαλειότητας καὶ δικάζειν ἐπὶ δικαίοις ἢ κατὰ ἐπαρχίαν, εἰ μὴ μόνον τὴν εὐσεβῆ Κράλη Γερμανίας (Η. Φραγκ.) οὗτινος ἀποφάσεις ἐφ' ἑκάστου [illegible] ἐδύνατο [illegible] ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες [illegible] τὸν Ὅρος, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦτον [illegible] ἄλλα καὶ ἄλλαι ἡγεμονικαὶ [illegible] τοῦτον ἐδόθησαν καὶ Τσαρικὰ ὁ Ἰβὰν Β΄ τοῦ Μιχαὴλ Θ. Παλαιολ. σφραγίδια καὶ [illegible] Ἐλ. Α΄ τοῦ τοῦ Σ. Βρετανίας. Διοικητὴς

προσῆλθε ἔτος ἴδιον τῶν καὶ Πατριάρχου τοῦ Ὄρους ἀφ' ἑνὸς Ἁγ. Ἀθανασίου. Διὸ καὶ μὴ οἱ μοναχοὶ ὑπὸ μοναστικὸν ἄρχοντα περιφέρουν ἀποστολὴν ὁ Διοικητὴς ἐκδόσεως τοῦ ἐκ τοῦ Σουλτᾶν Εὐδόκιμον [illegible] Κοσμᾶν Τζιντζιδούνην [illegible] κοινὴ συνεννόησιν καὶ συνεργασίᾳ μετὰ [illegible] ἐπάρχου συνέλεξαν τὸ Τυπικόν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

5. 64 ἔτ

Β' Τυπικὸν Κυρίου Θ. τοῦ Μονομ.
ἀναγνώσεως τοῦ ἱερολογίου 1916.

Τυπικὸν εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικοὺς
ἔκτυπτο οἱ δεσπότες οἱ Ἡγούμενοι ἱερο-
χειροτονοῦντο τὰ ἱερατικὰ διακόνια. ἦσαν
ἀποστολικὸς κανὼν Μον. Τριστιδονικὸς
ἐπαναγαγεῖν τὸ ἐπαρὸν Τυπικὸν εἰς
πλῆρον τάξιν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἐκκλησιαστικὰ
διαφόρους ἐν ἐάντες αἰσθάνεσθαι τὴν ἀνάγκην
χρείας. ἐκκλησιαστικὸν ἐδοῦλα τὰ ἔχωσιν οἱ
Μονὴ ἐπὶ ἡμέρᾳ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν
διακόνων δὲ ἐν ἀναγκαίαν ἐστὶ μέρη τὴν
ἐν Κ'πολ. ταχθέντων ἐκτὸς τῶν ἱερῶν ἐν τῷ
Τετραπόδιον, ἐπιστροφὴν ἀγγελικὸν ἐν
ἀγγελοπροόδων, ἐκκλησιαστικὸν δὲ τὸν λαὸν
ἀγγελικὸν ἐκκλησιαστικὸν, ἐν ἀναγκαίᾳ
Μονὴ ἐν ἀδελφότητι, ἐν παραπομπῇ
τὸν ἀοδὸν ἐκκλησιαστικὸν, ἐν παραπομπῇ
τὸν ἀοδὸν χάριτος διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν
ἱερατικὸν δὲ ἐν ἔτερα 3 χειρ τὸν ἐκ δε
τὸν χειρ τοῦ ἄρτου. ἐκκλησιαστικὸν ἐν
ἐν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν δεδεῖ.
ἐκκλησιαστικὸν δὲ τὸν καρὸν ἐκκλησιαστικὸν δεῖ ἐκκλησιαστικὸν
ἐκκλησιαστικὸν. ἐκκλησιαστικὸν τὰ ἐκκλησιαστικὸν δεῖ ἐκκλησιαστικὸν
Κοιν. ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν
Ἡγούμενοι μεθ' ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν

Ἐπίτροπος Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου ὁ Θεολόγος

ὅρη δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα λαβεῖν ἐν τῇ
διαφορᾷ εἰ μὴ ἀφῇ ἀναμφίλογον τοῦ
Ἡγουμένου, μελλοῦσι πέμπειν τοῦτο δι'
ἀξιολόγους ἀποδείξεως.

Γ. Τυπικὸν Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου

Ἐν αὐτῷ διατάσσονται αἱ δοθεῖσαι εἰς τὰ
δικαιώματα τῆς Ἁγ. καὶ Ἱερᾶς Λαύρας
Φαυστίνας μονὴ οἰκοῦσα τὸ λαύρας
ἔχειν σχοινίον τὸ δικαίωμα τὰ κελλία
ἐν αὐτῇ. ἀπαιτῶν δὲ τὰ διάφορα παρ'
ἐν ὁ ἡγούμενος τοῦ Ἁγ. Θεοῦ ἐπιμελητὴς
νεοῦ τοῦ πατριάρχου Κ/πόλεως αὐτῷ δὲ
ἐπιτρέπει ἐπιμελεῖν τῆς Ἡγουμενίας καὶ τοῦ
λαύρας ὅλης ἀπ' αὐθεντίας χειροτονίας
νεοῦ τοῦ πατριάρχου. ἐστὶν δὲ καὶ μοναστὴς
σα... ἐν τοῦ πλησίον τοῦ Βαλαίου. ἐὰν
μὴ τὰ ὀφειλόμενα αὐτῷ ἀποκαταστήσωσιν.

Ἐν ἀποφάσεσιν ἐν τῇ Θηβαΐδι ἐν
τῇ Μεγάλῃ Λίμνῃ ἐστὶν μοναστήριον
τὰ Ὄρια τῆς Καρσίας, ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσὶ πολ-
λοὶ εἰκόνες τῆς Μονῆς.

Καὶ τὰ 3 τοῦτα ἐστὶν τὰ
ἐκκλησίαι ἀνοικτὰ τοῦ ὄρους ἐν χερσὶ
τοῦ ἡγουμένου ὅλης τῆς παρ' αὐτῷ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Η
ιω Ιον Οἰκονόμου τὸ Μέγα ὄνομ
Αὐτοκράτωρ αὐτὸ ἔχει τὰ διακονικὰ Ιω
Τόπου παρασχεθέντα δύο ἢ τρεῖς ἡμέρ
ρεις μὲ τὴν χειροτονίαν Μονῶν.
διάφορος δὲ ὑποδέσεις συνεχίζει ὁ
χειρονόμος Συμβούλιον τοῦ Κράτους —
Παπαμιχαήλ, Παπαρρηγόπουλος.
ὁ ἐν τελικῷ τῷ ψηφίσματος ἔχει
βαλον μέρος καὶ οἱ λογιώτεροι τῶν
φιλελλήνων· ἡ ἔφοδος τῶν τοῦ
Πεύλου ἐν ἐκστρατείᾳ, τὸ ὁποῖον
λογικὸν χρή ὀνειδίσαι τὸν αὐτὸν
ἐν "ἐκείνοις τοῖς οὐρανίοις πάτρᾳ". οὐδεμ
Μονή εἶπε τὸ δικαίωμα τὰ χειρο
αὐτὸ τὰ κοινὰ αὐτῶν.
αὐτὸ γραφεῖσα ἐν ὀνόματι τοῦ
Πεύλου. οὐδὲ ὁ πατριάρχης κοινὸν
τὰ ὑπὲρ ἡ ἔξαρχον χωρὶς τὸ συμβαλ
θέσιν αὐτοῦ· αὐτὰ χειρόλογοι τῆς
Ηγουμένης τὸ ὑποδιακόνου τὸ ἀναγνώσ
οἱ Κρητικοὶ κατὰ τὸν ἑαυτὸν τὸ
ἐκείνου τοῦ Πεύλου ἄμεμπτον ἄνα ἐκεῖ
οἰκουμενικὸν διὰ ἓν τὸ ὅσα χειρόλο
ὁ Πεύλος ἔφερε ὑποδιάκονον τὸ οἱ
ἀρχιερεῖς τοιοῦτον τὸ
παρακαθῆσθαι τὸν τῶν ξενόδοχον μὲ
ἀρχιερέων.

Επίτροπος της μονής αὐτὸς ὁ ἁγιώτατος

Δ. Τσουκιού Μιχαήλ Β' τού Παλαιολόγου 71
μ. 1406. Εκοιμήθη πρωΐαν τα ὅσια καὶ
θεοφόρα πατέρας ἡμῶν καὶ θεο-
φόρος ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης
κυρ Συμεών ὁ νέος ὁ Θαυματουργός
καὶ διάδοχος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου
τοῦ Παλαμᾶ. Ἐτάφη δὲ ἐν τῇ μονῇ
τοῦ Βατοπεδίου. Εἶπεν δὲ καὶ τὴν προφητείαν
ὃν καὶ ἐπλήρωσεν. Ἦτον ὁ πατριάρχης
ἀφῆκεν τὰ πλάτη τὰ ἔσω καὶ πρό-
σθεν ἀνατρέχοντα πρὸς τὰ ὀπίσω τοῦ
ἁγίου. Ἐν ᾧ ἀπεκρεμάσθη ἀπὸ τὸν ἀέρα ἕως
ἔτους ἑνός.

Τσουκιού Ε' ἀνεψιὸς μεγάλου
~~υἱὸς~~ υἱοῦ τοῦ
Πατριάρχου Σιμεὼν ἐν ἀπεκρεμάσθη
τοῦ πρώτου καὶ τοῦ ἑτέρου Σιμεὼν
ἐκεῖ ἔξω τῶν ἀρχαίων ἐν τῷ πυρᾶ
ἐν τῇ ἐν τῷ Σερμίῳ
τοῦ Β' τῷ 1575

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

6/ναι· αὐτὸ διαφορεύεται να ἔχῃ δύο
ἔχῃ αἱ ὑποδιαίρεσις τοῦ ὅρους να ἐκπέμπῃ
ὡρόσημα. διαφορεύεται ἡ ὁδὸς αὐτὸ
να μηδὲν να ἠ συνομορφὴ τῶν ἀλλων κλάδων
των· ἡ παραλιακὴ βάση. εἶναι ἀσυνήθη
ἡ πολλὰ ἔρχεται εἰς ὠφέλειαν ἡ μὴ ὡρα βαίνῃ
να ἠ ἐμπορία.

† Τὸ ὄνομα. 1783. Σύμβολον τοῦ Πατρ.
Γαβριὴλ τοῦ Α΄ ὑπερ. τοῦ πρώτου
καὶ τὰ λοιπὰ διαιτήσεως τοῦ θεοῦ.
διορίζεται παρ' αὐτῷ μοὶ ἡ ἐκκλησία,
αὐτὸ γὰρ ἡ ὀνομασία τῆς Μονῆς· ὁ Παῦλος
ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ, εἰ δοκεῖ μοι φαίνῃ, τὰ
μεῖζα ἐφ' ὅρου ἔχει. οὐδὲ χειροτονίαν
ἐδόθη τοῦ Πατριάρχου. διαφορεύεται αὐτὸ
λέξις τὸ ὑγρὸν. ὑπάρχουσα τὰ ὑγρὰ
καὶ συνδρομὴ ὑποδεχῆς. πρὸ τὸν
ἐκκλησιῶν τὸ συμφέρον. καὶ ὀφείλει
διαφορὰ καὶ δὲ λόγῳ τὸ ὄνομα ἐκκλησιῶν
ἐκκλησιὰ τοῦ Πατριάρχου.

Να ἐκκλησιῶ ὁ Παῦλος μέλλει τὸν αὐτὸν
τὰ λόγια αὐτὰ ὁδοῦ ἐδόθη ὡρο-
πλάνη ἐκκλησιὰ τὴν ἄγιον Μονῆς· ἐδόθη
δὲ αἱ ἐκκλησίαι τὸ δίδυμον ὑποχρεῶν

Ἐπίτροπος τῆς μονῆς αὐτὸς ὁ Ἅγιος

τὸν Δορδούαν.
Ὁ Δορδούας διδει Δορδούαν ἔλαιον, σιτάρι-
τὸν Διάβην.
Ὁρίσαντας δύο ἐκ τῶν ἐφοπλίτων ἐπιβά-
βασι καὶ ἀνεπλεύσαμεν.
Οἱ ἐφοπλισταὶ ἔκαν τὰ ἀπαραίτητα,
ἐν τῷ λιμένι. ἀπὸ τὴν ἐμπροσθινὴν
Δαρβαίνα καὶ ἀπὸ πρωΐαν τὸ ἀπόγευμα.
Συνοδεύαν ἕως μακρὰν δημοσίαν
ἐκ Κ/πόλεως διὰ τὰς ἐνοδίους ὡσὰν τὴν πύλην
τῆς ἀδριανοῦ τοῦ ὄρους (ἤτοι 2) καὶ ἐν-
ἐρχόμεν τὰ ἀνατολικὰ ἀναβάδην καὶ
γυναρόδην καὶ δύο παπουτσιαρίδες
ἀπροβασταν καὶ ἐξ ἐπιρρίας ἀκολουθοῦν
ὄρεινοι ἀπὸ τὸν Ἀρμένι.
Τοὺς Κυρίους ἀπὸ χρεοῦ ἀποδίπουσι
ἐξ τὰ ἀρχικὰ χρήματα ἐν Πραβάδι.
Ἀπαγορεύεται τοῦ μοναχοῦ τὰ ἀσπρα-
φόρα τὰ χαρτία ἔξω.
Κρίνονται τὰ ἐγκλήματα τῶν Καρνάδων.
Ἀπαγορεύεται τοῦ μοναχοῦ τὰ ἀσπρόμαυρα
καὶ τὸν ἔχει ἢ ἔχει ἀπὸ τὴν ἀδελφ. του
Ἀπόστολο. καὶ ἢ ἔχει δ' ἀπαντήσουν ἐνόδιον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

5, 69 Συνέχεια τῆς 2ης Ἀρχ.

(Ὑπάρχει ἡ Τουρκικὴ γενικὴ Διοίκησις ἐρωτᾷ τὸν πρόεδρον τοῦ Βυζαντίου, ἂν ἐπιθυμῇ ἀντιπρόσωπον ἀποστεῖλαι εἰς Σμύρνην ἢ Κύπρον, ὅπως ὑπάρξῃ κοινὸν συμβούλιον καὶ διδαχθῶσιν.

Τὰς ἐπιούσας ἡμέρας δ' ἴδιαι ἐφημερίδες παρέθεσαν ἐν ἐκτάσει τὰ ὑποκείμενα ἔργα. Ἡ πόλις γενικὴν ἐπέδειξε συγκίνησιν ἀφοῦ ἡ πᾶσα τὰ ἔθνη ἐν τῇ ἀρχῇ ἄφησεν ὁ Καιρός.

Τὰ δημόσια ἔργα καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Ὁμίλων ἐπεκοινώνουν τηλεφωνικῶς πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Βυζαντίου διὰ χρυσοβούλλου νὰ ὑπάρξῃ ἡ Πατριαρχεῖα διὰ συμπαράστασιν ἢ αἰτιολογίαν τοῦ ἔργου καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ Τουρκικοῦ καὶ τῶν ξένων ἐπεμπτικῶν διὰ διαφόρων ἐφημερίδων. Ἐφημοσεν τὸν Τσιαούς ἔργον καὶ τὸν Κυβερνήτην διὰ ὁ Διοικητὴς διορίσῃ ~~ἐφη~~ τὸν ἐπιθυμοῦν τὴν ὁμιλίαν, ἡ δὲ συμπρόεδρος τὴν ἐπὶ τὸ Δ. Συνάξεως εἰς τὴν αἴθουσαν

πολιτικής κ καστικας ευδοξίας.
πληρωμή σκόνη το ἄχυρο ὅς φορὰν [illegible]
προσίμι 22400 δηλ. 224 νδ. λίρ. φόρος
δι' ἡ δεκάτη ἀπαιτεῖται εἰς τὰ κτήμ
τοῦ αἰῶν Μολόχια ὅπου καὶ οἱ λαϊκοὶ
Ἐκ δὲ σεπτεμ καὶ καλοκαιρῆ οἱ
Ρωσσοὶ ἤρχον τὸ δικαίωμα τὰ προσλάβει
νὰ δικαία κτήνη. κ ἐπιβάλλουν τόκον
διὰ δὲ τὸ σεπτέμ τοῦ ἔτους ἔδωσε ἀκρι-
βέστερα νὰ ἐν Μεγ. Βασιλείου τὰ
προσόρια τοῦ χ. αἰῶν ἀπαραλλάκτως
τὰ σημειούμ.
Οὔδεν κ ἐπιτίμιον δικαίου τὰ ἔχα
σιν τὰ ἐκκλησίαι τοῦ Διαμερίσ
κ ἀμὲ ὄρη ἀπὸ τὸ ἀδεια τοῦ Βασιλ.
ἀφ' οὗ ἐδόθη δὲ μαγίστρ ὁ Τόκος.)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐ. Τυρνάβου τοῦ ὄρους. Ἐνοο τὴν
Ἀμφιτρίτη γεννᾶται υἱὸς τὸ ὄνομα
Διονύσιος τὸ 1810. 1783.

Τὸ σωσιδαίμονος τοῦ Τυρνάβου
λοιπὸν εἶναι ὅτι "ἐπαθε μονὴ ἐχουσα
ἰδιαν σφραγίδα δα ἔχῃ καὶ δύο ἐπιτρόπους
διαχειρίσεως καὶ δ σφραγὶς αὐτὴ ὅπως
ἐ λοιπὸς ἐπάθε ἔτσι δα ἔνωσι ἀφοῦ δύο
ἀντίτυπον τὸ ἐκκλησίαν. ἡ ἀποφάσεις
μὲ χεῖρ ἔσεται τὸ μικρὸν φυσικὸν
καὶ ὅτι " Συμφώνως τὸ αὐτοκρατορικὸν
καὶ οἱ 20 Μαΐου δα ὑπογράφουν τοὺς
ἄρχους αὐτοκρατορικοὺς αὐτὴ ἐ καρέας οἱ-
λης δα συγχαίρεται μετὰ ἐπιτυχία
τῶν ἀρχῶν διαφορετικὰ ἐ ἀποφάσεις
διαφορετικὰ ἐκφράσεις.

ὑπογράφει καὶ οἱ καὶ ἄλλοι ἄν-
δρες ἀφοῦ ἐ 3 φορές.

Τὸ 1825 εἰς ἐναντίον τοῦ Β' ὑποστη-
ρίζουν οἱ Ἀμφιτρίτη τοὺς σκλάβοι καὶ ἐ
ἐ Κ/γεν. ἀρνοῦνται δὰ ζοῦσι ἡ ἐναν-
μετὰ τοῦ Δ. Μ. Συμβουλίου ὑποστὰ ἐ ἐ
σκλάβοι αὐτὸ, ὑπὸ ἐπιτροπὴ ἐ ἐ ἐ
καὶ ὑπερόπτης. καὶ οἱ ἀποστάτες
νοοῦν ἐ Ἀμφιτρίτη πάλιν ὅμως ἐ ἐ Θ. ἐνοῦ

νησις τῶν Πατριαρχείων τοῦ τόπου χρόνου
αὐτοῦ· τῇ τε δ' ἔτους τῶν 6ῶν. μαΐου ὀγδόῃ.
Σύνοδος τῶν δ' ἔτους τοῦ μαΐου ὀγδόου
τοῦ τοῦ ἔτους οἱ ῥασοφόροι τοῦ ἁγ. ὄρους
ὅτι ὁ ὅσιος ἡγούμενος ἀποφαίνεται τὴν
ἐφαρμογὴν χαρίζεσθαι τὰ παλαιὰ ἐκκλησίας
τὰ ἐν τοῖς κώλοις τοῦ ὄρους

Ἐπίσης τὸ ἐν ἀρχῇ τῶν διατάξεων
σύστημα ἀπορρίπτει ἐκεῖ ἀρχαῖα χορίσματα
ἐδῶ, τῶν παλαιῶν, ἐξ ὧν ἀφαιρεῖται-
ται ἐπαρχίαι ἀλλαὶ ἐπὶ παπαδοχίαι.
ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ παπᾶ τὰ ἀφορᾷ
ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστοῦ, ἢ ἀρχι-
μανδρίου σύνδρου· συνέρχεται ἐκκλησ
ἢ τῶν ἐκκλησιῶν δικ. Τρέπ. τῶν Παρακλητῶν· ἐκλα
βὼν δ' ὅσους ἀφαιρεῖ ἀπάρχων. ἀφορᾷ
ἐκκλησίαν ἀφιερώσεως τῶν $\frac{2}{3}$ κτημάτων τῆς
Μ. ὑπὸ ὅσους ἐκκλησιῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἀφορᾷ
ἐκκλησίαν διαφορὰ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Μονῆς
ἀφορᾷ τὰς ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ ἐκκλησία ἐκκλησίαν
μᾶς τῶν ἐκκλησιῶν ἐκκλησίας ἐκκλησιῶν τῶν ἐκκλησιῶν
ἐκκλησιῶν ἀλληλοφόνων.

Ἐκ τῶν μελῶν ἀφορᾷ ἐκκλησίαν ἐκκλησίαν ἐκκλησίαν
ἐκκλησίαν ἀρχὴ ἐκκλησίας ἐκκλησίας ἐκκλησίας ἐκκλησίας
ἐκκλησίας, ὅλα ὁ τῶν ἐκκλησιῶν ἀφορᾷ. ἐκκλησίαν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

5.61 12ου αιώνος ἀρχίσει ἡ ῥάβδος νὰ ἔχῃ ἡμέρας νὰ σφραγίζῃ. Ἡ περίοδος τῆς Ἐνοπλοποιΐας εἶναι ἡ Μονὴ Ἰωαννίτσιον καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Βασιλικὸς ἐκτὸς τῆς Μονῆς Λαύρας Βατοπεδίου Ἐσφιγμένου Χηλανδαρίου καὶ Διονυσίου. Καὶ ἐκτὸς τῶν Ι.Κ. ἡ ἀπόλυτον πρωτεύουσα σήμερα δύναμις καὶ ποσοτικῶς κατακτήσασα διὰ τῶν δύο χρόνων εἶναι τὰ ἀσφαλτικὰ καὶ ἐλαστικὰ ὑπὲρ ποσοτ. οἱ βαφεῖς τῆς Σιντρίβης καὶ τῆς Ἐνοπλοποιΐας εἰς ἐνεργοποίησιν ~~αὐτῶν~~ ἡμέρας εἰσέρχονται τὰς ποσοτήτας τῶν Ι.Κ. καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐλαστικῶν.

Τὸ πατριαρχεῖον ἐκδίδει ἐμπορικὰς ποσότητας κατὰ τὸ κανονικὸν δικαίωμα τῆς ἐνεργοποιΐας καὶ εἰσάγει εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ἐπόμενα ἐμπορεύματα καὶ ἀγοράζει ἀπὸ τὰ ἐπόμενα τὰ ἐπόμενα τὰ ἐπόμενα ἔτη τὰ ἐπόμενα ἔτη τὰ ἐπόμενα ἔτη

ως εφεξής δε "Αρχης Πάρης" εκπροσωπούσαν
δικαίως ή εν κλοσει Ι. Συνοδος εν τω Α.Ε.Β. Δικα-
στηρίω.

Εν τω μηνί τω 1860 συνοδικώ Πατρ. Βρα-
ιλ ενώπιον της Ιεράς Συνόδου αναφέρεται ότι "το
Αγιον Όρος δεν εξαιρούμενο τα αναγνωρίσε-
ται Πατριάρχου κλοσίας, αναγνωρίσει
δε αυτόν δι' ανοδόσεως και αφορήσεως εν τη
Πατριαρχ. Διπλωματικη ενοδρομη του" κατ-
δη παρατηρούν εν τοις έγγραφοις αυτού λόγος
περί "μοναστηρίων και αρχοντικίων του Πατριαρ
χη και δε υποταγής και το δρησκευτι-
κού καθήκον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασιλειὸν ἔρουσα εἰσ' ἐοῦ ἄεθλα.

(γ'δ. προοίμια)

Εἰ δὲ μὴ τοῦ καιροῦ ἐροιόντος ἡμῖν παύεσθαι χίνδυνος γίνεται, τὴν τοῦ θεοῦ συμμαχίαν καὶ χάριν, βουλοίμην δ' ἂν ἡμῖν πᾶσιν ἡμέρας οὐλάζειν γενέσθαι (διὸ καὶ αἱ τῶν τριῶν ὡρῶν μοίρια τὰ ἐγίνεται ἐκάστη) χαίροιμεν ἐοῦ τούτων ἡμῖν ἡ ἀγαλλίασις, ἐσχὴν παραλειπόμενον δηλοῦσθαι ἡμᾶς τὴν ἱερὰν αὐλὴν, ἵνα μὴ παρίωσιν λαθόντες καλαίειν τὸ ἐοῦ τυπικοῦ ἐκκλησίαν οἱ μὲν ἡμῖν ἐκ τύχης τριγαλλοδαλάσσοδε, οἱ δὲ διὰ παρίσθας, ὡς οἱ ἐκ μακρόθεν, καὶ σθένοντας ἐκ τῶν φιαγάλων βαιμῶν ἡμῖν ἐδάκτυλοι ἐκ τοῦ ἀσυ οἰκείου ἡμῖν ἐκ τῶν γνωρίμων πάντων ἐκ ἡμῶν ἐκλεκτὴν τῶν ἐν τῷ ὁρᾶν τῶν ἐοῦ ἀθλοθετήσειν. (ἔστω ὁ ἡγούμ. τοῦ Σλουδὶν εὐθυμία αὐλαγ ὀρθώσας τοῦ καθίσαι ἐν τῇ συνήθειαν τῶν καθηγουμένων τοῦ ἄεθλα) καρ

Α' Τυπικὸν. Περιγ. 145 [illegible]

ἱεροχράφοι δὲ ἰδιοχείρως ὁ βασιλεὺς ἐστὶν οἱ 56 ἡγουμένοι.

Α αὐτορυπῆς τὸ ὄντι ἡ θεία καὶ βασιλικὴ φρενὸς [illegible] τοῦ τὸ μὲν μόνη ἐσθῆτι ὑφάγματι καμήλου ἀμφιβαλὼν καὶ ὑποδὰς ἡ σφρ. [illegible] ὑφῆλθεν ἡ ἰδίᾳ ἐρουσιάδαι σχήματα . . . . . ὡσαύτως καὶ δεῖπνα ἐξαγγέλλει ἡ ἐνφρίνα (ἡ μέρα πανόπλων ἀντίκρυσθαι ἡ τῶν λῶν δὲν ἀναπαμένων ἡ νόμων φυγόντων ἡ τὸ ὄρος διαλειμένων ἡ μόνου ἐκ τοῦ θεοῦ, ἀρίστα ἡ κατηχουμένων ἐρουσθαι πάντων ὑμῶν εἰδότων ἐκ ἔξω καὶ καὶ ἐκ τρόνου ἀν ἡ μὴ μόνον [illegible] πάντων καὶ σωτῆρ, ἄμμι πανάγιον ἀνάκρουσιν αὐλοὶ σὺν τῶν ἡ φεδρίμια ἐκ ἀμνίβιοι καὶ ἐκ ἡ ἐκ τῶν ἡ ἐκ τῶν, ἀλλ' ἡ, ἵνα τοῦτο παραλειπόμενον ἐκ τὴν σάρκα ἡμῶν ἐκ καὶ διορθώσεις σὺν αὐλοὶ ἡ ὁ τῶν λόγων ἄμμι τὸν ἐξαίρετον τοῦ χωρὶς καὶ ἐκ τῶν ἐκ τοῦ. Κ' Τυπ. 151-2[illegible]

Β' Τυπικὸν. Οὗτοι οὖν οἱ ἡδυσμοὶ τοῦ ἡ ψυχωφελὴς ὄντως ἐφοπλιστὴς αὐλὴ μὴ ἐνδεὴς, αὐλὴ ἀκοινώνητος, ἀλλ' ἄφιλος ἡ ἀγαπητὴ ἐκάστου τῶν ἐοῦ σοῦ ἐκκ. μ[illegible] καὶ ἡ καθηγουμένου . . ἐκκλησιαστὴ ἡ ἐφορεῖ σοι παρ' ἐκοῦ Κοσμᾶ εὐλογεῖ μοναχοὶ ἐκ τῶν πρώτων, καὶ ἐκ τοῦ ἐστὶ ἡ καὶ τῶν αὐτῶν ἐφόδων ἡ ἐκκλησιαστὴ καρ' ἐκ αὐ ἐφορεῖν ἡμῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀδὲ ἡ ἐκ τῶν μοναχοὶ ἐκκλησίαν, ἀπεκλείσθη ἐφόδου ἐκ τοῦ ἐκ τὴν ἡμέρα καὶ ἐκ, ἐκ τῶν ἐκ ἡ ἐκκλησία ἡ

Δ Τυπικ. Παντ. Παλαιογ. 406.

§ 75 Ἐπὶ χρόν. τῶν ἐν ταῖς κατὰ τὸ ἅγιον Ὄρος λύσεσι ἀδελφομίαις μονῶν πρώτη κατὰ τάξιν τῆς μοναχικῆς ἀρχαιότητος ἦτο ἡ τοῦ Καυσοκαλυβίου ἡ τῶν Καρυῶν ἀνωνυμία, ἣν ἔχει καὶ σήμερον τὸ καθολικὸν αὐτῆς ἀνακαινισθὲν ὀψὲ τοῦ ἔτους 1312 ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Διδύμου ὁ ὁποῖος μετὰ τῆς ἀδελφότητος ἐκόσμησε καὶ τὸ μοναστηριακὸν ἐκκλησίασμα. Τεῦχ. 203.

Ἐπιγραφὴ ἐσημειώθη ἐν τῷ "Γρηγορίῳ Παλαμᾷ" τοῦ Ἔτους ὑπὸ Ἀρχιμ. Βατοπεδινοῦ, Χρυσοβούλλιον πρὸς γράμμα Μιχ. τοῦ Παλαιολόγου περὶ τῆς συνθήκης του μετ' "Ὄρους, ὄρος τὸν Πλαγιτὸ, τῆς Ἀθωνιτικῆς αὐτονομ. βασ. ἐπιτροπῆς αὐτοδι. . 1918.

Μιχαὴλ Η' Παλαιολ. ἡ λαύρα Ξ. Ἀγγ. βασ. ἐξουσ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασιλεὺς ἀναμιγνύοντος τὸ μεσοπόλεως τὰ ἐκ τοῦ ἀγίου
ὄρους μοναστήρια. Ἐν τῷ Actes. Ι Δεκεμβρίου. 1903.

Ἐπιβεβαίωσις τῶν δικαίων καὶ προνομίων τοῦ ἁγίου Πρώτου. 1083.

Ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ Α΄ τὸ 1083 ἔτος ἦν μονὴ ἡ ἁγία
ἀποκαθίσταται εἰς τὴν ἰδίαν μονήν. τότε ἡγούμενος ἦτο μοναχὸς Γρηγόριος ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀναπλιώτης
ὁ συγγράψας καὶ βραχυτάτην ἐξήγησιν τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἥτις ἐκδίδεται πρώτον
ἐνταῦθα τὸ σιγιλλιῶδες τοῦ αὐτοκράτορος ὑπὲρ τῶν μοναστηρίων συγγράφεται
καὶ μετὰ ταῦτα ὑπογράφεται ἀρθρικῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν ἀρχόντων ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει. ἔτη 20. ἐπειδὴ ὁρμὴ οὐ
μικρὰ ἐγένετο τῶν ἀρχιερέων μοναχῶν, "διὰ χάριν τοῦ ἁγίου ἦσαν διηνεκεῖς αἱ
μοναχῶν καταβολαί. ἐμοὶ δὲ ἐν μέρει τῶν τοιούτων οὐδὲν βέβαιον τῶν ὅρων ἐδόκουν
ὁ ἐμὸς ἀνεψιὸς τῷ ἁγίῳ ὄρει ὑπὸ ἀρχὰς ἐγένετο ἀρχιερεὺς τῆς [illegible] ἀλλ' ὡς σαφῶς
παρεῖχεν ἡμῖν δέησιν τῶν ἀρχόντων ὁ τοῦ ἁγίου ἡγούμενος καὶ ἡ ἁγία γραφὴ
τοῦ ἁγίου τριῶν πατριῶν τοῦ ἡμῶν (ἐκεῖ ὁ πρῶτος) διορίσαντος ἐκεῖνα."
ὁ Ἀλεξ. ἀποδεικνύει αὐτὸν ἐχθρὸν τῶν λατίνων.

Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ υἱοῦ τοῦ Βασιλείου μου διορίζεται ὅσοι ἐν ἀγιορείτῃ
συνόδῳ αἱρέσεως ἢ πάσης ἄλλης ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ ἁγιωτάτου πρώτου θρόνου
τῶν τιμίων. ἐκεῖθεν δὲ λοιπὸν καὶ οἱ αὐθέντες παραδώσουσι τὰ λατινικὰ μοναστήρια
εἰς τὸν κανόνα καὶ πρέπουσαν τῷ ὀρθρῷ. παῦλος δὲ βουλγάρου χρῆναι αὐτὸν
ἀναθεμάτισε τὸν ἀντίχριστον. ... καὶ οἱ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν καὶ
αὐτὸν καὶ ἔκγονα. παῦλος μὲν χάριν ἀναπλάσει καὶ ὁ αὐτὸς τὰ βασιλεία μου ἐκείνῳ
ἐκ διαχύσεως εἰδὼς τὰ κάλλη ἐκεῖνα καὶ τὰ τῆς παραδόσεως ἔθνη πρεσβεύσαντα
πρὸς τὸν βασιλεῖα μου .... τοῦτο γὰρ βούλομαι καὶ διορίζομαι. ἐν χρόνοις
οἱ λοιποὶ μετὰ τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἐν σοφίᾳ καὶ παιδείᾳ, τοῦ χάριν
δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ἐκεῖνα παραδόσεως ἔθνη ἐν τῷ καὶ ἐκεῖνα ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει
ἐκκλησίᾳ ἐκεῖνα καὶ ἐν τῷ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἐκκλησίας μου.

Ἐν Ἀθήναις τυπώσας ἐπιμελείᾳ τοῦ "Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου" ἐκ χειρογράφου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ Παναγίου Τάφου ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου Μηλιαράκη ἐν τῷ Ἐτησίῳ Ἐκθέσει τοῦ Συλλόγου τοῦ ἔτους 1883. σελ. 1-11.

Ἐπειδὴ μικρὰ ἄβατον ἐστὶ τὸ ἁγιώνυμον τῆς βασιλείας τοιαύτην αὐτὴν ἀνδρείαν
τὴν ἀσύστασιν ἐν ἀγίοις παραδόσεων" Ἰουστ. ἐν Νομ. 133 πρόοιμ.
Ἡ ἐκ τῶν θρησκευτικῶν φροντίδων ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία τοῦ αὐτοκράτορα ἐστὶ
ἀρχὴ ἀναμφίλεκτος πρεσβευομένη ἐν Βυζαντίῳ (πανσοφωτάτη). Πᾶν δίκαιον, ὅλη
ἡ ὀρθοδοξία, ἐξ ὧν τὰ ἱερὰ θρησκεύματα ἀφορᾷ, ἀποφαίνει ὁ τοῦ αὐτοκρ. ἐν αὐτῷ
οἱ πάντες τῆς Συνόδου ἔμενον καὶ τοῦτον αὐτὸν ἐξ αὐτοκρ. ἐκκλησίαν. Νικηφ.
Βρ. σελ. 53.

Εἰρήνης ἡ βασιλεία μου τῆς ἀφ' ἡμῶν ἡμερόπλους μετοχῆς εἶναι τοῦ διὰ τὸν
ἐνώσεως ἐκκλησιῶν, ἐξ ὧν ἐξῆ ἀναμφίλεκτον αὐτοῦ κράτος, παρακλῆσις καὶ φιλο-
νεικίας καὶ διαφόρων ἀποδιοχωρίσεως καὶ ἀποδόσεως. Χρυσ. Ἀνδρ. Β.
Παλαιολ. τῇ Λαύρᾳ Ἀπ. 1314.

Πατριαρχικὴ ἐπίτρεψις Ἰδ. ἀριθ. σ 87

Μετὰ τὴν ἁγιορειτικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἡ ἱερὰ σύνοδος τῶν ἀνατολικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἐπεδίωξε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τάξιν καὶ εἰρήνην διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 5 Ἰουνίου 1839 ἐκδοθέντος ἐπισήμου ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον ἐκυρώθη ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει μονῶν καὶ ἐκτελεστικὸν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον.

"Ἐν τοῦ Ἁγ. Ὄρους ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ 1839 ἔτους ... ἐν ἔτει ἑπτακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ ἕκτῳ ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Νῶε κατακλυσμοῦ ἀρχῆς ... ἡμέρᾳ γ' τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἡμέρας ἔχοντι ἀριθμὸν ἐπὶ τῆς ἑνδεκάτης ἐπινεμήσεως ... ὁ ἁγιονυμφόρος ὄρος, ἡ ἐνοίκησις τῆς ἐν αὐτῷ μοναστικῆς πολιτείας ἐκ τοῦ ἀνεπινοήτου τοῦ ἐν αὐτῷ σεβασμίου μυστηρίου, ἤγειρεν ἀπορίαν τις ἐφ' ἑαυτῷ, ἐπειδὴ τὸ ἐπιμέλειαν τοῦ ὄρους ἐκεῖνο ἐπιτρέπεται ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ἁγίου ὄρους ἐκδοθέντων ἐγγράφων, ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης

δι' ἣν αἰσθάνονται ἐν ὑδάτῳ καὶ ἐξομολογοῦνται τὰς
Μαρ. τοῦ ἁγίου Γρηγορίου † (1806) σχέδιον ὡρῶν τῆς πανη
ὑπὸ ὅρους σωζόμενον Ν. Πυλ. σ. 15-16,
ὑπόδ. δ' "Πηδᾷ ὅλη τοιχωνὴ τοιούτων ὑποφήμιν καὶ χειρολόγια κ
σ.16 ἢ διακόνου ἢ ἱερομονάχου ---- τοῦτο τοῦτον τὴν ὑποχείρωσιν
τῆς τῶν χειρολογίων αὐλοδὴ ἐν ὑδατί μοναστηρίῳ τῆς νοητοβίου κ
ἐκκλησίᾳ ποιήσεως (sic) καὶ διακονίαν, ὑδὲ μενδία τὰ
ἀρχιερέων τοῦτοαι τοῦ ἁγίου χειροτονῆσαι τινα μήτε διάκονον
μήτε ἱερομονάχ. ἀλλ' ὅσοι μέλλουσιν ἱερωθῆναι ἢ ὑποχειροθετῆναι
εἶεν νοοι ἢ ὑποβύθιοι ὀφείλουσιν ἔρχεσθαι ἐν ὑδάτῳ ἐξομολογεῖσθαι
ὑπ' μεγαλομερημένοι ὑπαρὰ τοῦ μοναστηρίου αὐτῶν ἢ νοητοβίου διάγρα
φειν ὑποία ἐστὶν ἢ ὑποφοίτησις ἐκείνου ὑπὸ ἱερέως ὑποδέξεως ἢ δε-
μενέρνειν ὑπαλάβῃ διακονίαν ἐν ἱερῷ τόπῳ χειροτονῆσαι,
ὑπαρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, εἶτα ἐκτελέσωσιν εἰ τὴν αὐλοδὴ μετανοίαν
ὑπαῦθις" ὑπόδ. δ' τὸ αὐτὸ ὑπάρχειν καὶ ὑπὸ τῶν ὑπομενομέ-
νων" καὶδὲ τὸ τοιοῦτον ἔργον ἴδιον τοῦ ἀρχιερέως ἐστὶν καὶ ἀλλοῦ
ὑπομένεται ἢ ὑποφοίτησις ἐκκλησιαστικοῦ ἱερατείου ἢ ὑπαρ' αὐτὴν ἀδελφ
ὑπ' ἐστὶν ἢ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου --- ὅθεν καὶ οἱ ὑπὸ τῆς συνέ
τὸ ἱερὸν τοῦτο δεκτέον τὰ ὄρη ὑποῦν ἔχειν τὴν ὑπαρ' ἡμῖν ἐγγρ. ὑπομ. ἄδειαν
ἢ μυραρχοῦν. ἐν αὐλῇ ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει διὰ ὑπαρ. ὑποχρίσ
γραμμάτων ἢ ὑποῦ ἂν ὑπὸ ἀδῶν τοῦ ἔργου .... ἔχουν ἢ
αὐτοῦ τὰ ἀφιέναι ὑπαρ' ἡμῖν ὑπαρ. ἐν ὑποχρίσει γράμματα.
ἢ τελευτὴ: σ. 17. Ταῦτα τοῦτον ἢ σύμφωνα ἐκ θεῖα, τὸ
μοῖς ἐκ ἱερῶν ὑποῦν. πατέρων, ἢ καὶ μοναδ. διάλαμψιν ἢ ὑπ
ὑπομνήματα ἐκ ὑποδιαγῶν αὐλοδὴ ὑπαλαμβάνειν ἢ σμικύνειν --- ὑπ
μεθ' ἢ ὑποτίθεμεν διὰ σπουδαίας ἀξίας.

Πρὸς ἀναπόκρισιν τῶν ὑπολοίπων (Πηδαλ. 14-17) ἐν ὑπάρ
ἐν ὑποκειμένῳ .. σ. 14. τ' ἅγια τοῦ χ. ἐκκ. ὑπάρχοντα ὑποτάσσονται αὐτὰ
ἐκ τοῦτοῦ αὐτοῦ τρόπου, ὑπαλαμβάνει ἢ ὑποκαταλλήλως ἐν ὑπ
δίας ἢ ἀγνοίας ὑπερβάντα τῶν νομίμων ἢ ὑπὸ τῶν ὑπομενομένων ἐκ
ὅπου ἢ ὑποδεχθῆ ὑφαιρέσεως, τοῦτ' αὐτὸ δ' ὅσοι ὑποκειμένῳ ὑποῦν ἐν
ἐκκλησίας ἢ ὑποφοίτου ἀδιακόπως ὑπερβάντος ἢ ἢ ὑπαλαμβάνει ἢ ὑποκαταλλ
ἢ, ὑπὸ ὑπὸ ὑποκειμένου· οἱ γὰρ ὑπὸ τοῦτο ὑπόμνημα χωρίσθησαν ἀπὸ

τ. γραμμ. Γ' ἐν 1905 Δεκ. 16 ἐκ Ι. Κοινοβ. (Πελ. σ. 108)

---. ὁμοίως ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις τῆς τοῦ κοι
νοβίου ἱερᾶς αὐλῆς ὀφείλομεν ἀρχιμανδρίτην, γνωστὸν ἡμῖν ἐκ τῆς ἐπιμ. ἀδελ
φότητος αὐτοῦ ἐκ τοῦ ὁμοπατρίου καὶ ὁμομητρίου ἀδελφοῦ ἡμῶν τοῦ ἐκ τοῦ ἐπ. παρ. ἐν Ὀδησσῷ ἐμπορευομένου καὶ ἐκ τούτου ἐκπαιδευθέντα καὶ ἐν τῇ ἐπ. ἐκκλησίᾳ ἀναδειχθέντα ἱεροκήρυκα καὶ ἐφημέριον τοῦ ἐν Ὀδησσῷ ἐπ. παρ. ναοῦ τοῦ Ἁγ. Νικολάου καὶ ἐκ τούτου ἐκλεγέντα ἡγούμενον τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπ. ἐκκλησίας καὶ ἐκ τούτου ἐκλεγέντα ἡγούμενον τῆς ἐν Ἱερουσαλήμ ἐπ. ἐκκλησίας καὶ ἐκ τούτου ἐκλεγέντα ἐπίσκοπον Ἀρσινόης καὶ ἐκ τούτου ἐκλεγέντα ἐπίσκοπον Κιτίου καὶ ἐκ τούτου ἐκλεγέντα ἐπίσκοπον Κιτρ

"Ανδρέας ὡ 1841 Ἰουν 27. ἐπλήρωσα τὴ Ἰ. Κοινότητα ἕνα παλιὸ
μεδ' ὅλη τὴν ἐγγύηση τοῦ Μανῆ κ τοῦ Δημ. Πέτρου ὡς
ἐμπορίη" ἡ ἐπιμ. ὡρολογοῦσα ὡρὶ σιαδοχὴ κ ἄπε παλαιοῦ
ἀφῶ κ φρονίμως ἐσυμπέρανε . . . " (Πέτραν. σ. 68).

(Διαδοχὴ ἐκ Ἰ. Κοινότητα τῶν ἀνακτόρων) "ἀφοῦ ἐσὺ σαμάνος ἐμὲ
ἀφεντικοῦ γράμματα ἐκ ἐσυνάξαμε ἔδωμε ἕνα μεγάλο φρονίμου
ἐπιτροπὴν ἵνα κ ἐσὺ κ ἐμεῖς τοῦ νέου ἐγγυητοῦ.

Ἱστορία ἐγγυητοῦ κ δοσίματος ἐπιτροπῆς ἐπὶ Ἀνδρέου 1864.
Ἐκ τοῦ ἱερ. Ἀνδρέου ἱερομ. κ ἱερ. Σταμάτη ἀγιανάχου καραπαμπίνου.
Ἐκ τῶν ἐγγράφων ἐκ τοῦ ἐν. ἐγγυητοῦ διοικητοῦ καὶ ἐφέρη ἐπιτροπὴ ἐ
ἐφορίη γενομένη ἐκ τῶν Μελετίου ἱ. μον. ἐκ Μελαμορφώσεως, π. Ἀ. Ἐκ Χ.
ἐπιμελητὰ ὡρολογοῦσα ὡρὶ ἐκ παιδὸς κ ἐναρμονίου ποιμένος ἐκ ἱερέως
ἐγὼ παντοῖ ἐνεκατάλειπα ἐκ ἱερ. διοικητὴ ἐκ κατάστασιν κ ἀνάδε-
σιν ἐκ ἐν ἐγὼ ὡραγράμμα . . . ἐμαντοχαράξαν ἐπιμελητὰ χρέη
ἐγκυμονίας μέχρι ἀγγὺς ἐπιμ. ἐγκὼ διαλαμβ. (Πέτραν. 72.)

Ἀριθμὸν κατάστασις ἐκ ἐπιμελείας δ' ἐπιμελητὰ ἐγγυητοῦ. ἐπὶ διακυ
-75 τοῦ Β. τὼ 1882 Δεκ. 18 (Πέτραν. σ. 73-7)
οἱ καρπαμβ. ἀρχίζουν ἐκ ἐπιμ. ἐκ ἐπιμελητὰ τοῦ Ἐνοράλειφ φηφιδίου. κ
ἐκ σιαδοχὰ: ἠσφαλισμένη κ ηὐαναπόδαρτη σύμπαντα, καθὼς ἐμαρ-
τυροῦσι ἐκ ἐλοις ἐχουλας διαιώρα κ ἐμοῦσαν τὰ σαιόσιλα τῶν κανόνι
ἐκ ἐγὼ ἐγγυητοῦ (προσελθὼν ὡρὶ τοῦ ἀνακ. διοικητὴ) κ σοῦ εἶσι ἐκ
ἐκαταγράφησα διαιώρατα ἐκ χορηγήσατα ἐγὼ ἐκ ἐμοῦσαν (κάθε
ἐγὼ ἐκ ὡρονόμια ἐλοῖα, κ ἐκ ἐκ ἐκόσιμα ἐμείνατε ὅλ ὡροίσιλα
ἐπιμελητὰ, ἐνομίσαμε ἐχρεῖα ἐκ ἐκαπεκυρώνα κ ἐκ σιαδοχὴ
ἐγγυητοῦ κ---- (ἐφεξῆς τὰ καταγράφοντα ἐκ ἐπιμελητὰ ἐκ ἐγγυ
σ. 75. κ ἐκαρ' αὐτὰ κ ἐκτακτ. ἀρχὴ ἐγὼ τὰ χρεῖα ἐκ σιαδοχὴ
ἐκ ἐκαδὲ ἐκαρπὸν ἐκδαφοῦ ἐκ ἐ. κανόνι κ ἐκ ἐπιμ. ἐλαῖα ἐκ
ἐγκυμονίας ἐκ ἐκαπεκυρώνα καταγράφεται αὐδαμὰ κατὰ κ ἐπιμελητὰ
ἐγγυητοῦ αὐτὸ κ αὐδεμὰ τὸ κανονικὸ ἐκαπεκυρώνα ἐκδαφος
. . . ἐδικαιοῦ κ αὐτὸ ἐοιαῦτα, ὅτα ἐγὼ φανταζόμαι ἐκδαφος
ἐ ἐκαφορία, ἀναγραφὰ διαιώρατα τοῦ σαιόσιλα κατὰ τὸ ὅλοκλ
ἐγγυητοῦ . . . . (κ τὸ ἐπιμ. ἀναφορὰ ἐκ τὸν ἐπιμελητὰ, ὁ δὲ διοικητὴ
ἐκαφοναδὰ τὰ ἐπιμελητὰ ἐκαφοναδὰ. κ αὐτὸν αὐδεμὰ . . τὸ ἐπιμ. ἐδικαιοῦ
ἐμ κ τὸν ἐν ἐορτὴν Μιχαὴλ κ ἐκ ἐγγυητοῦ ἐκαφ. κ ἐγ. Παῦλον πρὸ ἐκαφ
σαν).

Πρὸς διαιώρατον τοῦ καθεδρικοῦ ἐπὶ ἀρχιερ. τοῦ πρόσφατ. ἐκ ἐκαφ
ρειὰ κ γυναικὸς "τῆς ὡροσκυ
ν κ διάδους κ ἀγροίας" . . . κ τὸ ἐγκ ὅμως δηλοῖ ὡροσέχει κ ἐκ ἐκα
κ ἐκοῖον φυσικὸν κ ἐκ' αὐτὸν ἐκ ἐγὼ κανόνι ἐκαφορεύεται δικ
αὐτὸν ἐδοκῆ ἐκ μικρὰ ἐκαφία ἐπιμελείας ἐκαφορίσαται αὐτὸ ἐγγυητὴ ἐγκ
χίλια ὀγδοήκοντα (Πέτραν. σ. 56)

Πλήθ. Κυριακού ἐν 1835 ὁρίσ ἀποκαθίσαν τάξιν
100 τοιμήτης τε ἐς ἀγορὰς ἐπ παθηγούμενα ὁρος, ἐπ' ἐν ἐφ
ήσυχον ἀθροσοχὴ τοῦ ἁγ. Αγιώρας Γερασίμου." καὶ ἐπ' ἐτ' ἐν
ε ἐπ. τρίφε ὁρόνοιαν ἀπαχθέντων ὑπερ τῶν ἱερῶν ἄνδρα ἀπορα
ἐπ ἐποδημοῦσα ἀπόσολ ἐπ' ἐρυθρίαν ἀνδρ ἐς ἐπ' ἔτος τῶν ἐ
αὐτοῖς δροφῶν ἀποσυρέντα .... αἱ ὅσοι αι (ἐξιλάσεις) σπουδ
ἐπιδηταὶ ὁρίσαντον ἐπ' ἰσανόρθωσιν τῶν ἀρχαίων ὁρῶν
2 102 ἐν τάχει Η. ψυχρ. τῆ ἐξιλάσεως: Β' Παραπρόσος σχέτε πα
ριαθῆ ἀκριβῶς τὸν ὅρους τοῦ σοχέτρατος καὶ ἐν κύκλ τοῦ
οὐ ῥοῦν παλὰ τὸ ὄρ. ν. ἰσάγγελα. ἀλλὰ ἐ παλὰ τοῦ χαραπτῆρα
τοῦ ρομβοειδοῦς. Δ' ἔχει ἐχεῖνον τὰ σοσχήρατα ἐπιπόδων
καθήρετ πόδα τῶν ὠδῶν Ε' ἔχει ὀχυροφορικὸν ὁρίζει τὸν ἄνω
πρεάτων ἐκαστον ... Ϛ' ἔχει ἐχεῖνον ἐαὶ ἕκαστον τῶν κοινο
βίων ἐὐχαριστίας ἐ ἐπ κοινοβιατῶν παλαίσεων ἐλειτουργ.
Ζ' ἔχει ἐχεῖνον ἐαὶ ἕκαστον τῶν ἰδιορρύθμων μετὰ εὐχαρι
στίας ἐς τὴν ἱερ. παλαίσεων ἡ ἡσυχ. τάξιν.

Αφοσιοῦ ὁ ἄρχον τοῦ Καισαρείας ἐ μήρισμὸ τοῦ ἁγ. Πα
τοῦ 1842 Οκτ. 26. Γερμανὸς Παρ. Πρὸς τὴν κοινότητα
102 102 ἐς ἀναφανέσαν τε κοινότητ "μεγάλην ἐχεῖνόθησεν εἰσ' ἐαὶ ἀ
φερόμενον ἀναφερόμενον τοῦ σπουδῆ τε ἐκκλησίας .... ἡ κοινότ
αὐτὴ ἡ ἱεροπολίτης τῶν ἀσκητικοῦ ἱ. ἐκκλησιῶν ἐ ἐχεῖνα σε πνευ
μων, ἐχόντουσα τὸ ἱ. τόπο κοινόβιον (τὸ ἀ. Παύλου) μετ' ἀλλοῖ ἐφ' ἑ
3.103 τοῦ καιροῦ στερεᾶν τινα ἀναίνων ἐς τὴν κοινοβ. παλαίσεων ἐς
παλαιοῖς δίκην τινὸν ἐπ ῥυθμισθῆ ἀλλ' ἀσκητῶν ἔλεγε ἐ ἐκ
ροις ἐπιστολικαῖς ἐ ἐγκύκλιοι ἐπιστολῶν, καθ' ἅπερ ἐφοιτᾶ ὁ ἐκαρ. α
θρόνῳ ἐφονόμεα, ἀπέχαβε τὴν ἀρχιερωσύνη αὐτὴ ἐφόνοιαν ἐ ἐ
τὴν ἐκκλ. ἐ ἐχεῖ. ἐαὶ τοῦ ἐκκλησιῶν ---- ἐ ἐαλ. ὁ 104 ἐ ἐ
λων ἔχουσα ἐφοσωσίας ἐφονόμεα, χωρὶς τὰ ἐαρεβῆ ἐπ
σουρούλια, ἐ' ἔδρα ἐ ἐφονόμεα τὰ κοινοβιάρχῃ ἐχεῖ ἐ ἐα' ὅσο
παλὰ τὰ ἐοινὰ οὐδὲν ἐ ἐο κοινόβιον ἐαὶὸ ἔχει εἶναι ἐα
τῶν ἰσοκειμένων ..... ὁ.105. ἐρημονὸς δὲ ἐ τὰ' ἐαρεῖο
πων τὰ ἐπ. ἐχεῖ ἐφονοίᾳ ἰσόερ τοῦ ἱ. τόπο κοινοβίου ἐρχ.
ας ἤτε τὸ ἐπ. ἐχεῖ ἐξάρχω ἐα' τὰ ἐπρεῖον τὸ ἰσοκρηπίδ τοῦ αὐ
πῆς παλὰ ἐπ ἐννοιαν τὸ' ἐπ. ἐχεῖ ἐρημάτων ἐπισκαδιοῦ
κοινοβιάρχῃ τοῦ πὸρ ἐπρατεῖ ἐς τ' ἄγα ἐαὶ τὰ ἐρατεῖο.ου
ὁρᾶ στερεᾶν ἐαὶ ἐπ τοῦ κοινοβ. ἐ (ἱδ. Παύ. ἐ ἁγ. Νικ.)

(Πέφαν: 102-105)

Περὶ τῶν ἀφορισθέντων παρὰ τοῦ ἁγιορειτικοῦ τόμου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας

Γράμμα Ἰωαννίκιου Β' Πατρὸς Δημ. Ἰδιαιτέρου πρὸς Μελέτιον (Πύρρου σ. 105-107) ἐν Ἁγ. Ὄρει Ἰουλίῳ 1862.

σ. 106. Περὶ τῶν ἀφορισθέντων παρὰ τοῦ ἁγιορειτικοῦ τόμου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας εἰδοποιοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος ἡμῶν, ὅτι αὐτοὶ ἤρξαντο ἀναφαίνεσθαι ἀπὸ τῆς ἐν τῷ προσκυνητηρίῳ ἡμῶν, πέμψαντες δὲ εἰς τὸ προσκυνητήριον τῶν ἤδη ἀποθανόντων, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἀποκείμενοι ὀστᾶ ἐκ διαφόρων σκηνωμάτων, οἱ μὲν ἐρημίται καὶ τὰ ἀρχαῖα μοναστήρια τοῦ ὄρους. Τοῦτον δὲ οἱ προσκυνηταὶ τὰ μεγάλα χρήματα ταῦτα εἰς ἀνάθεσιν, ἐπερωτῶντες τὸν ἐν ἁγίῳ Ὄρει τὰ ἐκεῖ ἀποθανόντα ἀνεξαρτήτως τοῦ ὀνόματος τοῦ ὄρους νὰ διακρίνωνται εἰς τὰς ἀποθήκας ἀσυγχύτως καὶ ἰδιοσυντήκτως ἀποδανθήσονται εἰς τὰς ἀσφαλεῖς αὐτῶν σορούς ἀπὸ ἀσβέστου καὶ λιθαρίου, καθὼς μέχρι σήμερον ἐποίουν οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει ἀποθνήσκοντες νὰ διακρίνωνται εἰς τὰς σορούς των, ἀνεξαρτήτως μάλιστα καὶ ἐὰν ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν ἅγιοι, μέχρι οὗ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας νὰ λείψωσι τοιαῦτα τὰ λείψανα τοῦ μέρους τῆς γῆς ὅπου ἀναπαύονται ἐν τῷ ὄρει καὶ ὁ θεοφιλέστατος προϊστάμενος Μολδαβίας ... ἤρξατο μὴ ἀναγινώσκεσθαι τὸν ἀφορισμὸν τοῦ ἁγιορειτικοῦ τόμου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας

Ἐπαρχιοδοσία Σμύρνης Ἰανουαρίου Γ' 1882 Ἐγ. ᾱγ.' (Πρ. 112-1
Ἐπειδὴ ἡ εὐχὴ ἔργον ὄντως μὴ γένηται καὶ ἔργον ὠφελίας καὶ
αἱ τοιαῦται διοδεύσεις διαφόρως αὐξάνουσι τὴν ἔμπροσθεν ἔχουσαν πρᾶ
γμα καὶ ἰδιοκτησία τῶν Ι. μονῶν ὀφείλει, ἐὰν δύνηται ἔχειν ἐπὶ τὰ
τῶν ἀσφαλῆ γνῶσιν, ἄγομεν καὶ διὰ τῆς χάριν τοῦ παντοδύναμος τοῦ ἔτους
τοῦ, σύλλογος ἐφαρμόζεται αὐτῷ τῆς ἐκκλησίας, ὡς χρεία, ἐν ἐκεί-
νῃ τῇ 11/3 ἡμ. ἐπὶ τοῦτο ποιούμενοι τὸ καθῆκον τῆς τὰ ὀφεία τοῦ τόπου ὄντα
ἐν πάλαι οὐκ ἄλλον ἀκριβῶς ἀσκήσεων ἐνίσχυον τῆς ὅλη περὶ ἧς ἀρχὰς τῆς
ἔχει ἐκεῖ τοῦ οἰκ. κόλον ἔρανον ἀνηρρήσεως ἡμῶν ..... ἐπόμενος τὸ σκάφος
τοῦτο ὡδὸς ἐν μὴ (τὰς διαφορὰς) τοῦ ἐκ ἡμ. κοινόβιος, καὶ ἔργον
τοῦ ἐκ ἡμ. ἐν περιοδίοις καθ' ἃς τῶν διαθήκων τῆς ... ἀνεφρίλο περὶ αὐτῶν
τὰ ἐκεῖνα οὖν τὸ ἡμ. ὥρισε τῆς ὁρίσει ἵνα προσδέχηται ἄπτε διαφόρως
ὅτι καὶ ἔργον ἐποδαχορεύσῃ αὐτῷ ἐποδείκνυ τῆς ἀμφ., διότε δοσ αφορᾷ
τοῦ ἐκ τοῦ ἔρημ. Ὁσιόλιος ἐπιτρεύσῃ διαφόρως, οὐδὲ ἐκδ. .. ἐπάρχει τὸ
προσφέρον ... ἐν ᾗ συνλάζει τοῦ γεν. τοῦ τόπου ἡμῶν παντοφιλ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δοχειαρίου

Ἱδρύσεις μονῶν. Ἔγγρ. Α' Κωνσταντίνου Σουλιώτου διδάσκαλου τῆς περιλῶν Βολιτσοῦ Σελ. Ινδ. ς' ἐν ἔτει ἐγράφη ἐν ὄρει τοῦ ὀνομαζομένου τοῦ ἁγίου Νικολάου ἱδρυμένη μονὴ Δοχειαρίου . . . . . καὶ τοῦ Δοχειαριώτου . . "

Δοχειαρίου Μονῆς Ἑλληνικὰ Ἔγγρ. Ἀρχ. Η 334. σωζόμενα ἀναγνωσματάρια ἀπὸ 1712 ἕως τοῦ 1911

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

77u Nachricht aus, dass zur Zeit des Florentin. Concils der Sultan mit einer Flotte am Athos gelandet sei. Unterwerfung verlangt und die widersetzlichen Klöster habe plündern und anzünden lassen (Fried. Emil. Gassii de claustris in Monte Athonitis, commentario historica Gissae 1865 p 34-5 ὁ Fallm. Δημ. Παῦλος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ) (περιγράφει τὸν Μουράτ ὁ πορθητὴς der grosse Held u. Sieger, aber auch der blutbefleckte Unmensch u. grausame Tyrann. Zu dieser übertriebenen Gerechtigkeit verstand sich das christ. Gewissen eines Athosmönches, er zählte den Unterdrücker Griechenlands u. der christ. Länder zu den Kaisern ersten Ranges, ja er ging so weit seine Schrift dem Sultan zur Beurtheilung zuzusenden — Alles doch nur, um ihn günstig zu stimmen u. den heiligen Berg seiner Grossmuth zu empfehlen. Dieser Zweck ist allerdings erreicht worden, u. die egoistische Politik der Bergheiligen schlug zu ihren Gunsten aus. (αὐτ. σ. 36.)
... unter Suleimân I mütheten 1534 Feuer und Schwert auf dem heil. Berge, mehrere Klöster wurden zerstört u. die Mehrheit auf Lemnos u. in Kleinasien eingezogen. (αὐτ.)

Κῶδ. Βατ. 1751. σ. 703 "1764 ἤρθεν ἐδῶ τὸ ἅγιον ὄρος ὁ ἀφορισμὸς ἢ ἔδοσεν χαράτσια τῶν παπάδων νὰ ἔχῃ τὸν μαραφόρον τῶν παπάδων ἢ δὲν ἄφησεν ψάλτην οὔτε ἀναγνώστην οὔτε σακελλάριον ἢ ποτὲ ἐβλαστοχαρίδιασαν οἱ ἐδῶ".

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τυπικά ή Διοικητικά έγγραφα

(κατά τόν κατάλογο τοῦ Π. Θυσπίνου)

(τά εἰκόνα-
σπιτῶν ἀναβολῶν
σπηλαίων ἀναφορικῶν τοῦ
πλησ.)

ς' 1 Τυπικά (σ. 18-22) ἀδημ. χειρογρ. Βιβλ. Κωνσταϊνων ἀρ. 25.

1 Τυπικόν Τσαμπουνᾶ ἔτ. 6480 Πρωτάτου

2 Τυπικόν Μοναχάχου 6554 " "

3. Ὑποχρεώσεις τοῦ Πρώτου Χρυσοβ.
ἀνδρῶν τοῦ Κοινοβίου ἄρχ. καθηγεμόν
τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεσσαλονίκης. Μεγ. σ. 190 6821 Ἰβήρων

4 Ὑποχρεώσεις τῶν ἡγουμένων τοῦ Πρώτου
ὑποδεχθῆναι ἐν ἄθω ξενώνα ὑποδοχῆς ἡγουμένου
ἄρχ. ἐπιτρόπου τοῦ Παρ. Ἀντωνίου Κ/πόλεως Μεγ. 195
ἄρχ. Γερμανὸς πατέρας τοῦ ἁγιορείτου 6902 Πρωτάτου

5. Τυπικόν Μονῆς Παλαιοῦ. Μεγ. 203.
ἄρχ. Καὶ ἱερεῖ σὺν ἄρα ἀφιερῶ τοῦ ἐκ τοῦ ἡγουμένου Γαβριὴλ τοῦ Βαρβάρα Δανιήλ.
ὑπομονητικοῦ ὑποτεταγμένου. 6914. Ἰβήρων

6. Τυπικόν ὑποδοχῆς ἐν ἄθω ξενώνος ὑπό
τοῦ Ἁγιορ. Διονυσίου ἐπιτρόπου τοῦ Παρ.
Κ/πόλεως Ἱερωνύμου Μεγ. 215.
ἄρχ. Ἐποίησε τὸν τῶν μοναχῶν τὴν πρᾶξιν 7083 Λαύρα
Τυπικόν ὑπό τοῦ Παρ. Κ/πόλεως Γαβριὴλ Μεγ. 243
ἄρχ. Ἐκτὸς μὴ ὡς ἂν τελεσθῇ ἡ ἐπιμερίδα 1783 Ἰβήρων

Σημ. Τὰ ἀρχαιότερα καὶ καλλιτεχνικὰ ἀντίγραφα τῶν
ἐπισήμων διαταγμάτων τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐν μεμβράναις
φυλάσσονται τὰ ἐξῆς ἐν τῇ Πρωτάτῳ. Λαύρα Βατοπαιδίου καὶ Διονυσίου.

ς' 2. Διαγνώσεις καὶ διαδικασίαι τῶν Ἡγουμένων. 8.
καὶ Διονυσίου Ξηροποτάμου Σταυρονικήτα. 2. Κουτλουμουσίου.

§3. Πίνακα Βασιλέων τῶν Ἐξήντα (σ. 22-23) 7

1. Βασιλείου τοῦ Βασιλειοσάντος μετὰ τοὺ Ἰω. τοὺ μισοῦν παρὰ τὴν ἀναφορὰν Ἰωάννου τοῦ ἀρχιερέως τῆς Μ. Ἐβήρων διὰ τὴν ἐκ Μονῆς τοῦ Πυλαγίου 6505. Ἰνδ. 10 Ἐβήρων

2. Ἀγγέλου Κομνηνοῦ ὁροὺς τοὺ Πατριάρχου Νικόλαον περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ Πατριάρχου. Μεγ. σ. 166

Ἀρχ. Πάτερ ἅγιε τῆς Οἰκ. Πατριάρχα, οἶδας ὅτι. Ἐβήρων

3. Τοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς οἰκουμενικῆς τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐν ταυτοίαν δογματίσεων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοιχικὴ ἀρχῆς

Ἀρχ. Θεοπίζομεν τοίνυν τῆς ἡμᾶς εἶναι τὸ ἅγιον Ὄρος ἐξωδίρων Μεγ. σ. 172 (Ἐβήρων (

4. Τοῦ αὐτοῦ ὁροὺς τοῦ Πατρ. Νικόλαον περὶ τῆς οἰκουμενικῆς πονδέσεως μοναχῶν τινων καταφαλόντων τὰ τοῦ Ἁθω Μοναστήρια. Μεγ. σ. 172

Ἀρχ. Σιωπὼς ἐλθὼν τὴν οἰκουμένην. 6589 (Ἐβήρων

5. Τοῦ αὐτοῦ ὁροὺς τὸν Πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὄρους Χαρέα ἐν τοὺλῳ, ἵνα μὴ ἀποῤῥίπτωνται οἱ ἁγιορεῖται ἀπὸ τῆς ἀρχίας αὐτοῦ ἐκ τὴν Κ/πολιν. Ἀρχ. Χαρὶς ἐκδιδόσθου. Μεγ. σ. 17 (Ἐβήρων)

6. Τοῦ αὐτοῦ πρὸς πάντας τοὺς ἁγιορείτας περὶ τῆς πνευμ. σημασίας τοῦ ἁγ. Ὄρους. Μαγ. 174

Ἀρχ. Πατέρες ἅγιοι.... οἶδατε ὅτι πανάσπερ ἡ Κ/πολις (Ἐβήρων)

7. Τοῦ αὐτοῦ διάγνοις ἐν πρώτῳ τάβρῃ τὰ ὀρόσημα τῆς ἐν Ἄθῳ τοῦ ἁγιωνυμίτου ἐπισκοπείου διὰ χειρογράφου Ἱερομ. τῆς Ἱεροδιακόνου. Μεγ. 183. 6626. (Ἀθήνας)
Ὄρ. Ἀναγκαίων ἴσων, ἵνα ἡ ἐκδοχὴ τοῦ Ὄρους

84. Χρυσόβουλλα. Σιγίλλια καὶ Διατάξεις 98+3
τῶν Βασιλέων Διατολὴ καὶ Ἰωαννουπολίτων ἐκ τῶν σ. 24-38

1. Σιγίλλιον Βασιλείου τοῦ Παλαιολόγου: ἵνα μηδεὶς ἐν τοῖς ἁγίοις ἐν οἱονδήποτε ἀγνοίᾳ τοὺς ἀναχωρητὰς ἐκ τῆς Ὄρους τοὺς τοῦ ἡσυχίου βίου ἐχομένους. 6393. Πρωτάλον
2. Σιγίλλιον Βασιλέως Λέοντος τοῦ Σοφοῦ περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀναχωρητῶν τοῦ Ἀθηνᾶ μεγάλου Μοναστηρίου Ἰωάννου τοῦ Κολοβοῦ.
Ὄρ. Πάσης ὑπερορίας.
3. Χρυσόβουλλον Ῥωμανοῦ καὶ Κωνσταντίνου ἐπιτρέπον τὰ ἄνωθεν Σιγίλλια Ὄρ. τὸ ἐκ δαδῶν πράξεσιν ἐκκλησιῶν. 6453 Αὔγ. 3 Ἰνδ. 7. Πρωτάλον.
4. Χρυσόβουλλον Ῥωμανοῦ δοθὲν τῇ Ἀθων. Μονῇ τ. τοῦ Κολοβοῦ διὰ 60 ἐκκλησιῶν. 6468. Ἀθήνας
Σημ. Ἐν τούτῳ τῷ χρυσοβούλλῳ μνημονεύεται ἤδη περὶ τῆς Σλάβας Βουλγάρας ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποκαταστάσης ἐν τῷ Ἀθων. χωρίῳ Ἱερισσῷ.
11. Χρυσόβουλλον Ἰω. Παλαιολόγου ἐκκλησιῶν τὸ διὰ χειρὸς τυπικὸν τοῦ ἁγίου Ὄρους. 6554 Πρωτάλον

12 Χρυσοβούλλιον Κων. Μονομάχου περὶ διορισμοῦ καστελλανίου ὑποκειμένου ἐπιτρόποις Λαύρας.
Ἀρχ. τῶν ἐξαβενταίων μοναχῶν. 6560 Ἰαν. Ἰνδ. 5 Λαύρα.

+ 13. Τοῦ αὐτοῦ Χρυσόβουλλον δοθὲν ... τῇ Ἁγ. Λαύρᾳ ἵνα ἀνομάζηται τὸ λοιπὸν ἄβατος ὄρος Ἅγιον — Λαύρα
Ἁγ. Ὄρους. Ἐγὼ οὖν οἶδα (λέγει ὁ συντ.) τοῦτο δ' ἔγραψα

15. Χρυσ. Κων. Βούλλα περὶ τῆς ἀποκοπῆς τῶν λαϊκῶν τῆς Λαύρας τῶν κοσμικῶν ὑποχρεώσεων ἐχρῆν τε καὶ ἐσχηκότων
Ἀρχ. Καλὸν μὲν τὸ πόλιν ῥᾴδιον φυτεύσαι τῷ ἀγαθῷ"
(πρβλ. τὰ κατωτ.) 6568 Ἰουλ. Λαύρα.

17 Χρυσ. Μιχ. Βοτανειάτου περὶ τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων. (τὴν χωρὶς τὴν σειρὰν συνδέσμου ἀναζητῶνται) ... φροντιστήριον ἱερὸν καλούμενα Ὄρος
6586 Ἰουλ. Ἰνδ. 2. Ἰβήρων

20 Χρυσ. Ἀλεξ. Κομνηνοῦ διὰ κτήματα τῆς Λαύρας
Ἀρχ. Λύσις ὑπὲρ τῶν ἱερῶν φροντιστηρίων ἱερᾶς ὀρεινδίας
6598 Αὐγ. Ἰνδ. 7 Λαύρα.

23. Ὅρκιον Μιχ. παλαιολόγ. Ἀρχ. Κυπρίοις ἄλλοις πάλαι.
6767. Ἰαν. Ἰνδ. 2. Λαύρα.

24, 25 26 Τοῦ αὐτοῦ περὶ τῶν κτημάτων Ἁγίου Παύλου, Ἐσφιγμένου καὶ Ξηροποτάμου. ἐν αὐλαυσυλλόγια.

28 Χρυσ. Ἀνδρ. παλαιολόγ. περὶ τῶν τῆς Μονῆς Ἰβήρων
6791. Ἰαν. Ἰνδ. 14. Ἰβήρων

Ἐφεξῆς τὰ ἑξῆς περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπερ. περιουσίας, ὀλίγα περὶ ἀφιερώσεως ἁγίων λειψάνων καὶ ἄλλα περὶ προσκυνήσεως καὶ ἱερῶν κειμ. τῆς Μονῆς

76 Χρυσ. Ιωαν. Η' Παλαιολόγου περί ἀποσχάσεως τῆς λαίρας ἐν τῇ ἱερᾷ ἀκολουθίᾳ ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων τοῦ ἁγίου Ὄρους Μονα- στηρίῳ τοῦ Βατοπεδίου ἔτους ζωῆς 6912 (1) Αυγ. Ἰνδ. 12 λάυρα
Ἀρχ. Ἐμεῖς αὐτοκράτωρ ἤτοι βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος
87. Χρυσοβ. Αὐτοκράτορος βασιλέως Ἀραγωνίας, Σικελίας, Βαλεντίας, Ἱερουσαλήμ, Οὐγγαρίας κτλ. δοθὲν ἐν Μονῇ τοῦ Βατοπεδίου τῷ ἁγίῳ Ὄρει (διὰ βο- υλλαρᾶς) χρυσίνου.
Αρχ. Alfonsus Dei gratia rex Arragoniae Siciliae et cet. 1456. Βατοπεδίου

Πλαισιόγραφα χρυσόβουλλα.

95. Δύο ἀντίγραφα χρυσόβουλλα βασ. Ῥωμανοῦ τοῦ Διογένους περὶ τῆς ἀναμανίσεως τῶν Μ. τοῦ Χηροποτάμου καὶ περὶ τοῦ ἁγίου ξύλου 6432 Χηροποτάμου
Ταῦτα τὰ ἀντίγραφα ἀπεικονίζονται ἐν τῷ ἄθῳ
96, 97. Χρυσόβουλλα Ἰω. τοῦ Παλαιολόγου διὰ τὸ Μοναστήριον τοῦ Χιλιανδρίου ἐν τῷ Ἄθῳ. 6864 Λογιαρίου
98. Χρυσόβουλλον Μονῆς τοῦ Παλαιολ. διὰ τὸ Μοναστήριον Σκαμανδρηνὸν ἐν τῷ Ἄθῳ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

§8 Πίνακα τῆς Δεξιᾶς Πατριαρχῶν Κ/πόλ. σ. 1

1. Πίνακα τοῦ Πατρ. Νικοδαυιερός τοῦ θαυ. Ἀρχιε-
πισκόπου Κορυτσᾶς περὶ τῶν ἁγιορειτῶν. Μεγ. σ. 167. 1 βιβλ.
Ἀρχ. Καμβ. ἔτους Διονυσιάμου Ἁγίου, ὅτι οὐ δύνανται ἐπιφοιτᾶν
2. Πίνακα τοῦ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἁγιορείτας. Μεγ. 174. 1 βιβλ.
Ἀρχ. Σκύρισμα καὶ παραπονημὸς ἐπὶ τοῖς ἁγιορείταις γίνεσθαι.
3. Τοῦ αὐτοῦ περὶ Ἀρχ. Κορυτσᾶς, ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς
Κ/πόλεως οὐκ εἶχον ἐξουσίαν νὰ βγαίνουν ἐκ τοῦ ἁγίου Ὄρους. 1 βιβλ.
Ἀρχ. Γνωστὸν ἔστω σοι, ἀδελφέ, ὅτι οἱ μαζόρ-
οροι τῆς πόλεως. Μεγ. 175
4. Λύσις τοῦ Πατρ. Χαρίτωνος περὶ τῆς ἐπαναστά-
σεως τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Μεγ. 182 1 βιβλ.
Ἀρχ. Ἡμερολόγιον γραφὲν ὑπὸ τοῦ ἀναφερομένου
ἐπαναστάντος [illegible].
5. Σιγίλλιον τοῦ Πατρ. Νίφωνος, ὅτε οἱ πατέρες τοῦ
ἁγίου Ὄρους ἔλαβαν ἐξουσίαν ἐκ τῶν
Πατριαρχῶν 6821 λαύρα
ἀρχ. Μὴ ἐχέτω ἐξουσίαν ἡ ἁγία ἀριστερὰ μὴ ἐπιμίγνυσθαι
ἐπὶ δυσὶν ἡμέραις τοῖς ἐξουσίοις τῆς Κ/πόλεως Πατρ.
ἤρχοσαν νὰ ἔχωσιν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἀρχόντων
τοῦ ἁγ. Ὄρους.

Τὸ ὅλον 54 σιγίλλια σχεδὸν ἅπαντα ἐπιτιμητικὰ τῶν
μοναχῶν, περὶ διαφόρων ὑποθέσεων τῆς ἀριστερᾶς μονῆς
ἐπίσης καὶ περὶ μεταβάσεως ἐκ τῶν μονῶν εἰς τὰ Μοναστ-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Διήγησις Μαΐου 1744 δι' ἣν μανονίζεται ἡ ἐξ
ἁγ. Κοινόβιος ἡ Σκόρπιστα ἐν ἀναλήψει τοῦ αἰ.
Ὅρους ἀρχὴ τὸ ἐν Κ/πόλει χρυσόβουλον τῶν Τουραόλη
(Ν. Πηγαῖ Πηδαλίου σ. 5-14.)
Γράμμα Ἰω. Παλαιολόγου περὶ συνδίκης τοῦ ἁγ. Ὄρους κατ'
τὴν Μιτυλήνη ἡ ἀποστολὴ βασ. ἐπιβρίσου αὐθεντί.
Ἐν Γεν. Πασαρᾷ τῷ 1918 νεοῦ ἀρχιμάνδρ Βαρσανουφίου

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

836

ἡ παράκλησις εἰς τὴν παστοφόρον
Στέφανος ἐν Χριστῷ τῷ θεῷ πιστὸς
βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ
πάσης Σερβίας καὶ Ῥωμανίας καὶ Βουλγάρων
καὶ Ἀρβανίτων Act. de Chil.
137 σ. 292, 156. τοῦ 1348

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ Ξηροτύπου τοῦ ἁγίου
περὶ ὁμοσπονδίας
ἔγραφον ἔτους 982 περὶ διαχωρισμοῦ ἀπὸ ὁρίων τῆς
Μονῆς τοῦ Ἰβήρου (ἀνέκδ. σχ. 23)

Χρυσόβουλλον λόγος τοῦ σοφοῦ περὶ τῶν δικαίων σχ.
Ἀρσενίου βασιλέως, ἐκκλησιαστικῶν καὶ 24.
πορφυρογεννήτων, δι' οὗ ἀφορίζει τὴν Ἱερὰν Λαύρα ἁγίου Χαρίτωνος
ἔτους 978 - σχ. 31-35

Πυρσινίτης πράξις χαρτίου τοῦ 980 (σχ. 36) ἐπὶ τοῦ
πρώτου θεμελίου ἀφορίσας τὸν εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ Μοναχοῦ
Ξηροφάγου ἁγίου τοῦ Ξηροποτάμου (ἐκ μεταξὺ τῶν ἁγίων
Ἀθανασίων) : μονασταὶ σ. αἱ διαγραφαί. ὁ Μοναχὸς
τῆς ἡγουμένης τῆς Μονῆς Λιμνίσκου ὑποχρεοῦται ἐκεῖ
Ἀναβάσεως ἐπὶ τοῦ πρώτου θεμελίου θεμελίου (985) δι' ἣν ἀφορ.
αὐτὸν ἐκ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἰβήρων Ἰωάννην τὸν
ὄντα τῆς Μονῆς τοῦ Κυπαρισσίου υἱοῦ Βασιλείου τοῦ
Βαρδαρωνίτου. παρέχει τὸ ὄνομα μοναστήριον τῆς Μονῆς Ἰβήρων τοῖς διὰ χρείαν
διαφορᾶς ἐμπεριλαμβάνει τὸ Ἱερισσὸν (μοναστήριον)
Ἀφιερωμάτων ἄρρου τῆς Μονῆς τοῦ Γαβριάρας σχ. 36-39
ἔτους 1054 (σχ. 45)

Ἐγγράφων τοῦ Κοινόβιος δι' οὗ παραδίδεται ἡ
Μονὴ τοῦ Ξηροφάγου τῷ ἁγίῳ Ξηροῦ πρὸς ἀνακαίνισιν
σχ. 48 - 55. πρβ. τὸ Actes σχ. 18-29) de Xeropk

8. Ἔγγραφον συμβιβαστικόν (ἔτ. 1108) μεταξὺ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τοῦ Κονόνα καὶ τοῦ Λαυρᾶ. (σελ. 62-63)

9. Χρυσόβουλλον (ἐν ἀντιγράφῳ) Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου (ἔτ. 1294) ὑπερτιμητικὸν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Χαριτείου (σελ. 78-80)

10. Ἔγγραφον μεταξὺ Μονῆς Βατοπεδίου καὶ Ἐφημερίου τοῦ χωρίου Ἀνταμοχωρίου (Μοναστηρίου Ἐφημερίου Βατόπεδι) (ἔτ. 1316) σελ. 83-85

11. Σιγίλλιον Καντακουζηνοῦ Α' ἐπὶ τῆς διενέξεως τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς Ἰβήρων (1354) τὸ πρῶτον (σελ. 88-92)

12. Χρυσόβουλλον (ἔτ. 1357) τοῦ παλαιολόγου πρὸς τὴν Μονὴν Ἐφημερίου ὑπερτιμητικὸν κτημάτων καὶ ἀλλαγῆς (σελ. 92)

13. Χρυσόβουλλον (ἐν ἀντιγράφῳ) (ἔτ. 1364) τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ Ὄλγας, γαμβροῦ τοῦ Σερβίων Πέτρου διαιτοῦντος τοῦ Κυρίλλου Λουκαρέως (σελ. 93)

14. Ἔγγραφον (αὐτοκρ.) Διγενοῦς Φιλανθρωπηνοῦ πατριάρχου (ἔτ. 1368) περὶ τῶν δικαίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους (σελ. 99.)

15. Χρυσόβουλλον ἔτ. 1407 Μανουὴλ τοῦ παλαιολόγου ὑπερασπίζοντος τὰ κτήματα τῆς Μονῆς τοῦ Διαφαντρόπου ἐπὶ τῶν τοῦ Κουτλουμουσίου. (σελ. 104-107)

16. Ἔγγραφον περὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Μονῆς Σταυρονικήτα (1533). σελ. 112 - 115. τὸ πάθημα τοῦ Σταυρονικήτα ἀντὶ τῆς Μονῆς τοῦ Φιλανθρωπηνοῦ.

17. Ἔγγραφον τῆς Μονῆς Φιλοθέου περὶ τῆς χαρακτῆρος τῶν Ἱερέων τῶν παιδίων. ἔτ. 1533 (σελ. 117)

18. Ἔγγραφον τῆς Κοινότητος Σωτήρ τῆς Μονῆς τοῦ Σταυρονικήτα περὶ τῆς προεδρείας. ἔ. 1541 (σελ 118)

19. Σιγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ περὶ ἐπιστασίας ἐπιγραφὴ Ἰανουάριος (1541) σελ. 120.

20. Ἔγγραφ. τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Ἰωαννίνων περὶ τοῦ Σταυρονικήτα ὅτι ἐκ τῶν μοναχῶν. ἔ. 1541 (σελ 123

21. Ἀλαδάμου Ἱερομ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (σελ. 124–132.)

22. Ἔγγραφον τῆς Ἱ. Κοινότητος (ἔ. 1581) Σωτήρ τῆς μοναστηρίου Μονῆς Σέλιανη Πέτρα (σελ. 133)

23. Σιγίλλιον (αὐτοπ.) περὶ τῆς διαιτησίου ἁγίου Ὄρους ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς τοῦ Παν. Πατριάρχου Δ' Μεγαλομ. (1663–1668) σελ. 136.

24. Σιγίλλιον Κυρίλλου τοῦ Ϛ' (1753) περὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς Ἀθανασίας Σχήμ. σελ. 143

25. Ἔγγραφον τῆς Ἱ. Κοινότητος δι' οὗ ἐπιβεβαιοῦται ἡ ἀμοιβαία παραίτησις τῶν ἀγ. Ὄρους καὶ ἐπὶ ἐμφύτ. παραχώρησιν. σελ. 152–155

26. Σιγίλλιον Γαβριὴλ Πατρ. (1784) ὑπὲρ τῆς Μονῆς Ξηροφάγου. (σελ. τῶν Acten.) σελ. 157.

27. Ἔγγραφον τῆς Ἱ. Κοινότητος περὶ τῆς ἐπιστ. καλογήρων τοῦ Τόκα (1791) καὶ ἐπιλύσεως διαφορᾶς. (Τυπικόν) σελ. 158–159.

28. Συμβόλαιον διὰ λιμέρας μεταξὺ τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Παταίων τῶν ἱερέων περὶ τῆς μεταβολῆς διὰ μιᾶς αὐλῆς "Παντανάσσης" τῆς Σιάτιστης. ἔτη 1810 (σελ. 17
29. Ἐγκύκλιος τοῦ Ἱ. Κοινοβίου τὸ ἔτος 1821 εἰς τοὺς ὀρθοδόξους μεταξὺ τῶν Μονῶν. (σελ. 174.)
30. Δίκη περὶ τῆς ἀδείας ἀνακαινίσεως τοῦ Ἁγιονορίου Πύργου. (σελ. 174)
31. Ἐπιστολὴ Ἰωσήφ Πατριαρχικοῦ πρὸς τὸν Μητροπολίτην Φιλίππων, περὶ τῆς τύχης τῶν φυλαττομένων παρὰ τῇ ἐκκλησιαστικῇ θησαυρῷ τοῦ Ἁγίου Ὄρους
32. Ἐπιστολὴ Νικηφόρου μοναχοῦ περιγραφουσα τὸ 1825 τὴν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ταραχήν. σ. 15
33. Σουλτ. Ἀβδοὺλ Μετζὶτ φιρμάνιον ἀναιρούσης τὰ δίκαια τοῦ Ὄρους τὸ 1841. (σελ. 188)
34. Σιγίλλιον Διονυσίου Γ' διὰ τὸ κεκλεισμένον μοναστηρίων ἐν ἔτει 1864 (οὐχὶ ὀλίγων) σελ. 206
35. Βεβαιωτικὸν διάταγμα περὶ ἀναιρέσεως Μετοχίων. ἔτ. 1867 σελ. 208
36. Σιγίλλιον Ἰωακείμ Β' (1867) ὑπὲρ τῆς Ρουμανικῆς Σιάτιστης. (σελ. 229)
37. Σιγίλλιον Νεοφύτου Η' (1892) πατριαρχικὸν ὑπὲρ τῆς Σιάτιστης τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ. (σελ. 249.
39. Παρ. γράμμα Ἰωακείμ Γ' (1901) περὶ διορθώσεως τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει πραγμάτων. (σελ. 276)

40. Τυπικόν Ἰωάννου Τζιμισκή. (970.) σχ. 293.
41. Τυπικόν Κων. Μονομάχου σχ. 301.
43. Τυπικόν Μανουήλ Παλαιολόγου σχ. 308
44. Τυπικόν περὶ τοῦ ἁγίου ὄρους, τῆς ἱερᾶς διοικήσεως τοῦ ἁγ. Ὄρους. 1780. σχ. 312

Ὅσα ἐγράφησαν ὁ Γιδὲ ἐν τῷ "Ἀθωνι"

1. Ζεμήλιον Βασ. Μακεδόνος σχ. 79.
2. " " Λέοντος Σοφοῦ. σχ. 81
3. Χρυσόβουλλον Τιμισκῆ Α' Ἀλεξιάδι σχ. 83.
4. Ὁδοιπορικὸν περιέχον ἐν τῷ Θεοδωρήτου περὶ τῆς ἱδρύσεως τῶν Μονῶν σχ. 91-94.
5. Ἀγιογραφία τῶν μοναχῶν τοῦ Ὄρους περὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Κορυφοῦ σχ. 101-106
6. Συγγράμματα Ἀθανασίου Πατριάρχου ἐτ. 1392 σχ. 124-174.
7 Οἱ ναοὶ τῶν Λατίνων παπισσῶν ἐν Ἴδῃ σχ. 137/145 (ἐν τῷ Ἀνθρωπ. Ἰσι. τοῦ Σχίνδα σχ. 7024)
8. Περιοδος τοῦ Πατριάρχου Πορφυρίου σχ. 241-244.
9. Τὸ "Κανονικὸν" τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου σχ. 245-278
10. Νικηφόρου Πατριάρχου περὶ τῶν Πρώτων ἀνδρῶν ἐν Ἴδῃ Τυπικοῦ σχ. 273 (ἴδιον περιεχόμενα τὰ ἀκόλουθα σχ. 280-288.
1. Ἐρωτήσεις ἀγιορειτῶν περὶ τοῦ Πατριάρχου Νικηφόρου σχ. 289-296.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

12. Ἀνώνυμος περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους Ἄθω ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας (Διονυσίου Φιλοσόφου;) σσ. 297.

13. Θεοδωρήτου περὶ τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου σσ. 307-311.

14. Ἡ περὶ κτήσεως Μονῶν σσ. 318-320.

Ὁ Λεμερλέ ἐξέδωκε (ἰδ. κατωτέρω) Χρυσοβούλλιον ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ τοῦ ἔτους ,ςωιγ. - Ἐν ἐπιγράμμασι .... Ἀλέξιος ἐν Χριστῷ .... ὁ δεκόμενος γῆρᾳ, ἐμὲ δεχόμενον ... (ἔχει τινὰς ἐσφαλμένας ἀναγνώσεις εἰς παραγράφους) σ. 120-123

Ἐπίσημα ἔγγραφα ἐπῃσιοσεσαν ὁ Ἀλεξ. Λαυριώτης ἐν τόμῳ Ἐπ. Ἑτ. τόμ. 25 σ. 161-168

Ἰακωβ. Βασιλειάδης Πληρέα χρον. τέχνης ἐν Ἄθῳ (Ἐπ. Ἀθηνᾶ XXII (1902) σ. 560-62, 570-77.

XXIII (1903). 73-75.

Ἐν Βυζ. Zeitschr. XII (1902) 1-2, 293-296 ἔγγραφα ἐπίσης ἀπ': Sechs Urkunden des Georgskloster-Zographu von H. Gelzer τόμ. XII. (1903) σ. 498-532.

Ανδρονικος III Παλαιολ. χρυσοβ. δι' οὗ παραχωρεῖται ὑπὸ (1329) λιμένα τῆς Σωσθ. Πηγῆς. ν. "τὴν Σωσθ. Πηγὴν" σ. 71-72. ν.
Φιλοθέου Πατρ. (1367) σιγίλλιον δι' οὗ παραχωρεῖται μέρος τῆς κλίνης ἁγίων ὡραίων ἱερουργῶν ἐν Ἁγίᾳ. αὐτ. σ. 73-76. ν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασ. Διαταγή περὶ ὁρισμοῦ τῶν ὁρίων τῆς Βατοπ. ἐν Ἱερ. Παγαρίᾳ Β' σ. 449-452
(διορίζεται Βασ. ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ὁρίζει τὰ ὅρια)

Χρυσόβ. Νικηφ. Βατταικάλου (1080) δι' οὗ παρέχεται αὐτοδυναμία καὶ μεγαλόχαρις τῇ Μονῇ Βατοπ. Περιδιόριον Ἀβαρινικὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ κατοικήματα μετόχια. Ἱερ. Παγαρίᾳ Β. σ. 207.

Χρυσ. Ἀλεξ. Κομνηνοῦ (1082) διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν σ. 211-13
" (ἀντίγρ.) δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ὁ ὅρος τοῦ Χερμένικου μεταξὺ τῆς ἁγ. Ἀναργύρων ἱερατικ. τῆς Μονῆς σ. 213-15.

Ἐπιστολὴ Ἀλεξ. Κομνηνοῦ ὅρος τοῦ γειτονικοῦ Χρυσοβ. Μαρμάρου ἐν σχέσει ὅρους τῆς μετόχου τῶν ἁγ. Ἀναργύρων (ἀνέκδοτος) σ. 215.
" " ὅρος τοῦ Δούκα Σερρῶν ἀμφοτ. διὰ τὸ αὐτὸ. " σ. 215-16
πρὸς τὸν Μον. ~~Βρα~~ Βατραχωνίου " " σ. 216-17.
" "

Ἀντίγραφον ἀνεπιγραφ. ἐγγράφου τοῦ ἀνεπιγράφου Ἰω. τοῦ Παναρέτου κ.ἄ.

Χρυσ. Ἰω. Παλαιολόγου πρὸς τὸν Σουλτάνον Ζητᾶ μοναχὴν σ. 217. (1344).

Χρυσ. Στεφάνου βασιλέως (1348) διὰ τὰ μετόχια τοῦ Ἁγίου σ. 218-21

Συμφωνητικὸν Κων. Κυπριανοῦ μεταξὺ τῆς Μονῆς (ἀνέκδ.) 221-23.
(πάντα ἀνεπιγράφως)

Διγλώσσιον περὶ τῆς μονῆς Χελανδίου, Πελαγονίας κ.τ.λ. Διοικ. Δικαστ. τοῦ Μαγαχᾶ (Α' Ἱστ. Παγαρίᾳ 15. Νοεμ. 1917) σ. 787-91 (ὑπὸ Ἰωάν. Μοχοβοδοβουνίου Πελ. Ἰουλίῳ (1323-34) 15 Δεκ. " σ. 833-35. Ἰδιαίτ. Πελαγονίας τοῦ 1320 (Β' 1918 Ἰαν. 15. σ. 26-29).
Διγλώσσιον Νίφωνος Πελ. (1312) τῆς Κωνστ. τῆς Ἱ. Κοινότητος δὲν εἶδε τὸ φωτότυπον αὐτοῦ ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχει ἐν τοῖς ἔρχεσιν τῆς Ἱ. Κοινότητος Φεβ. 28 (1919) Γ' σ. 101-106.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σιβίλλιον Γαβριήλ περὶ τῆς συνάξεως τοῦ ἁγίου Ὄρους διὸ
διωρίσθη ὁ καιρὸς τοῦ ἁγ. Ὄρους (γρα.
λαμε ἐν Χ/σίῳ) καὶ διὰ ἀγιορείτας ἁλοντας νὰ συναναλωθοῦν διὰ τὴν ἀνα
θεσιν τοῦ ἔτους 1785 μηνὶ φεβρ. ἰνδ. γ΄. Γρηγορ. Παλαμᾶ Β σ. ~~3[illegible]~~
489–492 ἐν τῷ χριστ. χρυσῷ (1918

Ἰω. Καζαντζάκου. "ἵνα οἱ διαπερῶντες εἰς Χ/σοῦ μονὰς
συνδεύωνται διὰ γραμμάτων ἐξ Ἰωάννου" Γρηγ. Παλαμᾶ
Τομ. Β΄. (1918) σ. 557-61 (Ἔτ. 1806 ἰουν. ἰνδ. θ΄
Καὶ αὖθις "ἐπιστολὴ (ἐν ἐπισημάνσει) δημοσιεύει ἐκδιδοῦσα ὁ Χρυσῷ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

W Regel Χρυσόβουλλα τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας ἁλώσεως τῆς ἁγίας ἱερᾶς καὶ οἰκουμενικῆς μητρόπολης Μονῆς Βατοπεδίου ἐν Πετρουπόλει 1898 σ. VIII + 82

(Βιβλιογραφία ἐν Βυζαντ. χρονικῷ 7.7 (1900) 168-1

1. Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου (1
2. " τοῦ αὐτοῦ (1301). 1299
3 " " (1324) (3 id. ὁπιοδ
4 " Ἀνδρονίκου τοῦ Γ' παλαιολ. (132
5 " Ἰω. Παλαιολόγου. (1344) ... σ
6) ἀντίγραφον χρυσοβούλλου τοῦ Ἰω. Παλαιολόγου ὑπὲρ διαφορᾶς ἁγίου ὄρους καὶ Μονῆς Ξηροποτάμου 1346. (id. Τοπ. φυλλ. 1880 σ. 97-98) 767
7) Χρυσόβουλλον Ἰω. Παλαιολόγου (1356).
8) Γράμμα τοῦ μεγ. Δομεστίκου Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ πρὸς τὸν Μελοχίτ. περὶ τῶν Μελοχιτῶν (1309).
9) Πιττάκιον πατριάρχου Ἀλεξίου Δ' (1395) περὶ διαφορᾶς ὄρους καὶ Μονῆς Ξηροποτάμου (τοῦ αὐτοκρατορικοῦ αἰτήματος ἐν Acta et dipl. Graec. Tom. II σ. 240-41.
7) Πιττάκιον πατρ. Ἀλεξίου Δ'. (1395)
(Acta et dipl. II σ. 246-248).

Αρ. 896 (1)

11) Γράμμα τοῦ μεγ. χαρτουλαρίου Παναγιώτη Μελισσηνοῦ τοῦ 1405 (ἢ 1420) περὶ τῆς ἀμπελικῆς.
12) Τοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως 1406 (ἢ 1421)
13) Χρυσόβουλλον τοῦ Παλαιολόγου τοῦ 1407. (Ἰδ. Ὀικονόμου σ. III, σ. 2. 660 - 661. καὶ Α. Ι
14) Χρυσ. Μανουὴλ Β Παλαιολ. (1414) [179 - 180
15) Γράμμα Παύλου Εὐγενίου (1439) Ἰδ Ὀικον. Τ. III, σ. 2. 66. [Α. 1. 181-2
16) Γράμμα Ἀγγέλου Ἀραμονίας (1450).[2]
17) Γράμμα Γεωργίου ἀρχιέρεως 1485.[3]
18) " Θεοδώρας Ἰωαννοβοῦς 1589
19) Γράμμα τοῦ Βοεβόδα Ἰω. Ἱερεμίου Μογίλα (1606
20) Ἔγγραφον τοῦ πατρ. Κυρίλλου Λουκάρεως (1622)
21) Γράμμα Μ. Θεοδωροβοῦς 1627
22) " Ἀρσενίου Μιχαηλοβίτου 1650. Ἐκ Σοφίας
23) " Γαβριὴλ τοῦ Ἱερομονάχου Μολδοβλαχίας 1664
24) " Ἰω. τοῦ Πέτρου τῆς Σοφίας Ἀρσενιεβίτου 1688

---

1. Δι' οὗ συγχωρεῖ πάντα ἐρχόμενον τῶν ἀρσενίων τοῦ ἀσπίνου, ὡς μὴν ὅλα τοῦτο πρᾶλλα δὲν ἀφαίρεται.
2. βασ. Μιχουανίας βεβαιοῦσα ὅλα τὰ λαμβάνουσι ν' ἀσπίνου τὰ μοναστ. ἐπιβάλλεται πρόσθεμον 10000 ἀσπρίων
3. Δοῦλη τῆς Σεβουλίου Θεοδ. τοῦ Σαφαντινοῦ κτίτορα τὰ μονῆς τῆς Τριπροδρόμου ἐν Βερροίᾳ δι' οὗ παραδίδεται ἡ μονὴ ἐγκάρδια τῆς αὐθεντίας καὶ τὸ δίπτυχον σταυροπηγιακὸν φερμανικὸν ἐπὶ τοῦ πατριάρχου φορ' οὗ γράφει τὰ ἴδια σταυρικὰ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἡρακλείας Innocentius
Archiepiscopo Heracliensi (περὶ τοῦ τρόπου τῆς τοῦ III
ἱερωσύνης καὶ ἐξάρχου πάσης Θρᾴκης καὶ Μακε-
δονίας ὑπ' Ἀγκυρ. βιβ. IV) et decano san-
ctorum quadraginta Cstano.

De abbatis Ecclesiae Sanctae Sophiae re-
stituendis.

Dilecti filii capitulum S. S. ecclesiae Cpol
nostris auribus intimarunt, quod nobilis vir
comes Bertoldus ac nobilis mulier relicta
Marchionis et quidam alii Cpol ac Thes
salonicensis dioeceseos quasdam possessio-
nes ecclesiae suae, de quibus ipsis debent et
necessaria ministrari, in ipsorum detinent
praejudicium occupatas. Quocirca discretioni
vestrae per apostolica scripta mandamus
quatenus defensores praedictos ad restitutio-
nem debitam defensorum monitione prae-
missa per censuram ecc... cum appellatio-
ne remota cogatis. Testes autem qui
fuerint nominati... usque testimo-
nium perhibere.

σε 455-7.

Migne 216. III 129. Innocentius
III
ἔτ 1211.

10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 1 2 3

p. 229 Heracliensi archiepiscopo et cardicen
et Termopilensi episcopis (sic). Epist. XL.
. De custodia monasteriorum Montis sancti.
Cum dilectus filius Benedictus tituli sancta
Susannae presbyter cardinalis, tunc apostolicae
sedis legatus, Sebastiensi episcopo salvo mo
dato nostro custodiam monasteriorum Montis-
oti, quae ad sedem apostolicam immediate perti
re dicuntur, duxerit committendam, et ipse illa
tipliciter aggravarit, easque committat enormita
quae non sunt dignae relatu fraternitate vest
per apostolica scripta praecipiendo mandamus qa
tenus ipsum a custodia monasteriorum ipsorum pe
nitus amoventes, ipsa monasteria cum consilio char
simeae (sic) in Christo filiae nostrae Mariae quondam
Ostanae imperatricis illustris, quae Thessalonicense
regni ratione filii curam gerit, alicui personae
discretae auctoritate nostra usque ad adventum t
gati nostri quem, in imperium Romaniae auctore
domino destinare proponimus, committatis. Qu
si non omnes ... duo vestrum, etc. (1210).
Innocentius

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

. Die herrschaft der Lateiner --- ward auch dem mönchstaate des Athos verderblich. Schon unter kaiser Alexius K. Bestand ein lat. kloster "τῶν Μαγερῶν" genannt, auf dem Athos, ein greuel in dem augen orthodoxer Romäer. kurtz nachher aber brachte die festsetzung eines "feindes gottes u. der kirche." der sich mit seiner bande auf dem Athos verschanzte, plünderung u. verwüstung über die klöster, die ihrer kostbarkeiten an edlem metall u. reichen gewändern beraubt wurden, u. martern aller art über die mönche, von denen man, mit der beute nicht zufrieden, geständnisse verborgener schätze zu erpressen hoffte. In solcher noth wendeten sich die bedrängten mönche an den röm. bischof um hilfe, u. ein schreiben papst. Innocenz des III ... nimmt den h. berg unter den schutz des stuhles Petri. (Επε. Ζ. σύδρι γραφίσφεν γίγρε περί Ἄθω. Eine spur des aufenthaltes fränk. kaiser auf dem Athos glaubt Papety in einem gemälde in der kirche des kl. Lavra endeckt zu haben welches er mit folgenden worten beschreibt. . Les peintures byz. et Les couvens del' Athos in der Revue de d. mondes Juni. 1847 s. 777

Müllers Schlar. Bibl. I. s. 131.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

"Μονῆς Διαδίκου τοῦ ὁσίου Προικοδούχου" (1093) Act. et Dipl. II o. 81

(id. ἡγουμ. εἰσαγωγή – Διαδοχή 1)

Διαδίκιον (σχεδὸν τὸ ὄνομα) περὶ Sabbas – πὼν οἱ μοναχοὶ τὸ μονὴ εἶναι

" ἀνορύσσειν τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἐμπιλεκτὴν ἀπὸ ἡγουμένου τὸ Πάλμου σελ. 144-9

Διαδίκιον Ἕρρεανου τοῦ Πάλμου " αὐτ. 229-33.

" Sabbas " " " " 241-246. ἐν τοῖς Διαδίκιον

ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προεδρεύοντος τῆς συν. ἐκκλησίας τὸ μονὴ περιοχὴν μὴ

χρὴ τὴν ἐξαίρεσιν τὴν δίδουσι τῷ δούλῳ περὶ αὐτὸν οἰκήσεως ἀπορρίπτουσι

λοιπὸν τοὺς ἀδελφούς.

Διατάξεις κανονικαί: "κατὰ μὴ ἀκολουθοῦσαν ἐξαίρεσιν ἐξ ἄλλης μονῆς

μοναστηρίου εὑρίσκεται, καὶ τὸ κτῆμα εἰσελθὸν εἰς τὸ μοναστήριον

ἵνα ἀποκαθίσταται κἀκεῖσε καὶ μοναχὸς διάγει, προσκτᾶται καὶ αὐτὸς

ἀκριβῶς κατὰ πάντα τὸν τοῦ κανονικοῦ τὸ τυπικὸν διαταγὴν ὑποκείμενος

ὅπου δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς κανόσι τὰ τῶν μοναδρίων ἐναντιοῦται τὰ τῶν μοναστηρίων

ἐπὶ Πατ. Νικήτα (1400). Act Patr. II o. 415.

Δυτικοί κι ἅγιον Ὄρος. (id. σ. 182)

— Ἰννοκεντίου Γ΄ ἐπιστολαὶ πρὸς τοὺς ἁγιορείτας ὁμογλώσσους libri XI de negotio Romani Imperii Patrologiae Latinae tomus CCXIV Innocentii III Romani pontificis Epistolae. Ballerini 2. στ. 827-30. πρ. Migne Patr. gr. tom 150. 990 εἶδε ἐπίσης ὁ ἱερομόναχος Μιλτιάδης Α΄ στὴν ἐφημερίδα του καὶ μεθερμηνεία ἐπιστολῆς τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου Γ΄ πρὸς τοὺς ἁγιορείτες ἐκ τοῦ Migne Patr. Lat. tom. CCXIV σ. 699 ἐν Ἀθηναῖς 1907.

— Ζ. Παπαγεωργίου Μονῆς Λαύρας τὰ ἔγγραφα τῆς Ρωμ. Ἐ

σίας (Ἀθήναι. μην. παράρτ. 1286-92) 1907.

Ἀναμνῆσαι ὀλίγως τῆς ἱστορίας τῆς Βατοπαιδίου τῆς Ἁγίου Ὄρους πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν τὰ κατὰ αὐτὴν ἀναγραφόμενα (Ν. Σκόκου 1906 σ. 41 -6.

— Ἐπιστολὴ Διονυσίου ἱερέως τοῦ ἐν τῷ βουνῷ τοῦ Μονοβύζου ἐπὶ τῇ τῶν Ἑβραίων πρὸς τὸν ἅγιον Ἰωάννην Παλαιολόγον. Ἐκκλησιάζουν ἐν ἀρραβῶνι ἐκφεύγοντα ἀναίσχυντα τὰ ἀρχιερατεῖα ἀντὶ φόνου ἐμοῦ ἐμοὶ ἀνάφορα. ἡ ἐπιστολὴ ἀναγράφεται ὑπὸ τινὸς τοῦ Μοναχοῦ Ἰβήρων ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ περ. Ἀθηνᾶ 1888 σ. 331. κατὰ Μ. Γεδεὼν σημειοῦται "ὅτι ἐπὶ τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ (τοῦ διορθωτοῦ) τὸ ὄνομα ἁγίου ῥητῶς ἀπὸ σκοπιᾶς ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ τοῦ ἅγιον Ὄρος καὶ πατρίαρχα βιαίως τὸ ὄνομα ἁγίου ῥητός. ἐμοὶ ἐμοὶ ἐμοὶ εἶναι χρονικὰ ὁρόσημα" σελ. 332.

Ἰννοκέντιος. ἐπιβεβ. μέν τὴν σταυροφορίαν διὰ λόγους διαφορε "ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἱεροσυλίαν ὅσαι ἐπιφέρουν ἐν Χριστῷ ἁγιορ ὄρους ἁγιοβορείου ὅτι οἱ ἔχοντες ἐπιμερισθῆναι ἀπὸ τὰ ἀφαιρέμε αὐτῶν καὶ ὅτι οἱ σταυροφόροι ἐπιθυμοῦσαν ἔργα τῆς εὐσεβείας καὶ ἐπιλεκτοι τῶν θείων ἀποστολικῶν" Ἰω. Πανᾶ σχρ. Α΄ σ. 727.

Τὰ κατὰ τὴν Βατοπαιδινὴν ἱδ. ἐν ἐφημ. ὀρθ. σκέψ. Νεμέ σ. 167-84.

δρυδη τὸ καθολικὸν τῆς Ἀποσαγκίτισσης ὑπὸ τοῦ Βενεδικτίνου ἐπ
Μοντεκασσινίου (Ἰταλίᾳ) καὶ ὁ ἡγούμενος ἀναίμακτος ἐν τῷ Ναῷ
εἰδὼς τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Βουλγάρων
ὁρίσας δεήσεις τὰ διπτυχὰ τῶν ἱερατικῶν τάξεων
καὶ τοῦ ἱερέως τὴν ἀρχιερατικὴν μεγαλοφωνίαν καὶ πάλιν τὸ φωτοφόρον
ἱερὸν ἀσπάζεται. (ν. 36)

Τὰ ἱερὰ τῆς ἁγιωτάτης Ἀποσαγκίτισσης μοναστήρια ἀνανεώθησαν
καὶ ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν ἁγίων τῆς Δύσεως πρεσβειῶν. Μετὰ τὴν
ἀνεύρεσιν τῶν ἁγίων λειψάνων τοῦ ἁγιωτάτου Πάπα Ρώμης κ. Κλήμεντος
ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐν ᾧ ὁ μακάριος Κύριλλος (ἀδελφὸς τοῦ Παπᾶ Ρώμης Κλήμεντος) ἔζησεν μετὰ
τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ ἡσυχαστικῶς. Συμπαρῆλθεν ὁ ἁγιώτατος οὗτος ἄνδρας
ἡσυχαστὴς τῆς Ἀποσαγκίτισσης βαρέως ἐκπεσὼν ὡς ὄντως εὑρὼν τὸν ἀμέτρητον
θησαυρὸν τῶν χρυσῶν, ἀργύρων καὶ τῶν λοιπῶν, καὶ ἵνα φοβερὰν βασάνου τὰ κάθε
μοναχοῦς, ὅσους ἐνόμιζε πρώτιστας χάριτας ἐξέβαλεν ὁ ἁγίας ἡσυχαστὴς
τῶν λοιπῶν διαφυγὼν τὴν ῥίζαν ὁ Ἕρμιππος, ἵνα μὴ ἀναιρεθῇ καὶ ὁ ἁγιώτατος
ἥλιος τῶν 12ῃ παθῶν ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὴν ἐπαυλίαν πρεσβείαν τοῦ Ἰννοκεντίου
χρι τῆς σήμερον δ' ἀνέβλεπε ἐν τῇ μονῇ τῶν Λατίνων τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ ἔρ
ν τὴν ἀνορθωτὴν Ἰω. Μοναβ." Ἰστορ. Παπαρρ. Ε' ν. 210.

Ἀλλαχοῦ [illegible] ἐν Ἄθω. Ἰστ. τῆς Ἑλλ. Λαμπρ. Κ
ὁ Μεγ. Ἀλεξ. [illegible] Ἰδιόγλωσσον id. die Hauptur. 53-54 τομ. ΙΔ ν. 390

Ἐπὶ τοῦ Ἀθηνῶν μοναχοῦ Γρηγορίου Ὀλιγοροφώτου.
σαμμαλα (σελ. 215) μεταφορὰν ἱερὰν ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων ὅτε ἦσαν Ἰβ
Γραικοὶ ἡ οἰκία ἐνοικιάσαντο τῷ Παπᾶ "ἐξαίτης δὲ ἀρχιερεὺς τῷ ἁγίῳ Πα
τοῦ Παπᾶ καρδινάλιον ἀποστόλου, ἐν ἀποσαγκίτισσῃ ἀφιερώσεως ἐχρήσατο, ἐν
τῷ Παπᾶ καρδιναλίων ἐν τοῖς λατ. ἐπισκόποις ἦσαν ... ἡ οὕτω πάρ
ἱερέων τοῦ Παπᾶ καρδιναλίων ἐν τοῖς λατ. ἐπισκόποις ἦσαν ..." J. B. Card. Pitra.
τῶν Γραικῶν μοναχῶν ἀφιερώσεως ἐπεκράτησαν ἐν τῇ συνηθείᾳ." Analecta
analecta sacra et classica Spic. Solesmensi parata, T. VII ... Ἀναλέκτα
ἱερολογικῶν κωδίκων Βυζαντινῶν ἐκ τῆς ἀποστολικῆς βιβλιοθήκης. Parisiis
1891.

Δυτικοὶ ἐπὶ τῶν σταυροφοριῶν (ἴδε καὶ ἀρχαιολ.)

Le Barbare d'Occident, dont les scrupules (αἱ λεπτότητες τῆς συνειδήσεως) s
sont usés de longue date à piller (ἐξῆλθον ἀφ' ὅλου ἱεροῦ διαρπαγ
les moines Lombards ou rhénans, est peu sensible aux dolentes litanies d
ces schismatiques et les rançonne sans pitié (ἀφειδῶς). En même temp
à l'instigation (κατὰ παρόρμησιν) d'Innocent III, une tentative est faite po
latiniser le principal centre monastique de l'orthodoxie." Mélc. de Vogü
ἐν Ἀναπλ. Ἰω.

Διονυσίου Μονή. "Το ιερόν μοιχοβιον του Διονυσίου
ψαλμῳδὸς καρσιγκίου" υπό Α.Δ. Μυρταϊτίδου. Παρνασ
XVII 1894. σ. 17-33.
Vom Dionysioskloster auf dem Athos υπό S. Gräseke
byz. Zeitsch. II 1893 σ. 79-95.
Κωδ. Κουλχ. 192 φ. 154. σημειωσις ὅτι η μονη εκαη
Ζ. 250 μ.Χ. 1543.
εἰ τοῦ Gräseke δὲ ἀσυντόνων ὁ Λαμπρος σ. 440 μ. 609-18

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

13 Δουλοπάροικοι (ἰδ. Γεωργία τῶν Ἁγίων) Καλεῖτο ἡ περὶ δουλοπαροίκ[ων] Πανδ. Ι.
ἐπὶ Ρωμαίων κοινωνικὴ τάξις τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ δούλων καὶ ἐλευθέρων
οἱ δουλοπάροικοι προσωνομάζοντο καὶ ἐδαφοπρόσκοποι καὶ μόνον ἐργάζεσθαι
καὶ γεωργεῖν. (adscripticii, censiti = ἐναπόγραφοι). σ. 74.
ἡ προσωνομασία αὕτη καὶ ὁ ἔδαφος ἦτο ὑποχρεώσεως καὶ δικαιώματα αὐτῶν, ἃ ὅλα
δὲν ἦσαν ἀποβλητοὶ παρὰ τῶν κυρίων αὐτῶν . . . . . σ. 75.
ὁ ἐναπογραφόμενος εἶχε τὴν χρέωσιν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας
ἀπ' ὑποχρεώσεως νὰ δώσῃ πρὸς τὸν κύριον ἐπίσημα τοῦ καταμετρηθέντος κανόνος, ἀφ' ἧς περι-
ουσία αὕτη ἤρξατο νὰ μένῃ παντοῦ παρὰ τὴν ἐναπογραφὴν ἢ μεταξὺ αὐτῆς καὶ
τῆς γεωργίας, ἢ διὰ τοῦ ἀποχωρεῖν ἢ ἀναχωρήσεως παρὰ γνώμην τοῦ κυρίου σ. 76
(μετὰ τὸν ἀνάλογον δὲ τοῦ ἐξαδιαδίκου ἐναπογράφου περιορισμὸν καὶ τὸ κυρίου δικαίω-
Πορ' Αρμεν. Γ' ἢ 10 ὁ εἰσὶ 30στιανὸς μισθωτὸς γεωργὸς οὐδὲ μισθὸν αὐτὸν αὐτ.
ἀποδιώκεται, αἰτῇ' ἢ παλαιότης αὐτοῦ δὲν ἦτο παλαιὸν ἢ τοῦ ἐναπογράφου ἢ ἐφαίνε-
ἢ Πεῖρα ΙΕ'.6' "Ὅτι ἀφορίσας ὡρισμένην ἀδιαιρέτως γεωργίαν καὶ τὴν παροικίαν
αὐτὴν τόπια καὶ τὸ πᾶν τὸν δίδοτε εἰς 30στιανὸν ὁ Βίσιγκ ἔλεγε μὴ ἔχειν τὸν δικαιοῦ-
χον ἐκδιώκειν αὐτὸν, δοκοῦσι γὰρ οἱ δικαιοῦχοι τῶν τοιούτων τὴν χρονίαν νομὴν, αἰνάγ-
καν δὲ ἔχουσι παρέχειν τὸ πᾶν" Διὰ τοῦτο ἐν Ἐκλογῇ (ΙΓ'.α') καὶ ἐν Ἐπαναγωγῇ
(Σ'.β') ὁρίζεται νὰ μὴ γίνηται μισθώσεις τοιαῦτα τῶν 30στιανῶν. Ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἔχει
μόνα τοῦ Α'αι. ἀλλὰ ὅπερ ἔχει μόνα τοῦ Γ' κοσμεῖ ὁ μάγιστρος . . . λέγει ὅτι ὁ ἀφορίσας
ἀναχωρεῖν δὲν δύναται νὰ ἐμποιήσῃ τοῖς παροικιῶν ζυγὸν ἢ ἀναπλάσσει . . .
ἂν ὅμως πρὸ τοῦ ἀφορισμοῦ, αὐτὴ ἡ διὰ μισθίων ἀποφορίων ἐπιτρέπεται
ἐν τῷ τρυβ. τοῦ Μ. Βασιλείου ἢ ἐν ἄλλοις σχολίοις γίνεται λόγος περὶ τριῶν ἐξ
ρητῶν γεωργιῶν ἦσαν περὶ μεσοχίου "μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ παροικιῶν ἀφορισθέν-
των καὶ τῆς ἐξαιρεμένης γεωργίας" . . . . . .
προσκαθήμενος ἦτοι οἱ μὲν αὐτοκτήτως τοιοῦτον δικαίωμα
προσκείμενοι (ὡς οἱ ἀφορισμοὶ) ἐξαιρεμ. δὲ γεωργίαν ἦσαν αἱ ὑπὸ
μενὰς κατὰς οἰκήτορος, διότι μεταξὺ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ γεωργίου αὐτὴν ἀφορι-
δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δουλεύειν ἐφ' ἑτέρου ἐν μεταβολῇ. Οἱ ἐναπογραφόμε-
νοι ἦσαν ἢ ἐγγεῖοι χωρικοὶ ἢ ἐμφυτευταί, αἰτῇ' αὐτ' ἀναίτιος εἰ ἦσαν ἐξηρημέ-
νοι καὶ παλαιότατοι ἐξαιρεμένοι . . . . . σ. 105.

Δαμασκηνή Θ/νίκη. Ὀδηγὸς φρ. 1386. ἐφ. 282.
Δαμασκηνοῦ ἱεροδιακόνου τὴν ὁσιακὴν καὶ θεοφόρον ἁγ. Παύλου
Θεσσαλονίκης μεγαλομάρτυρος ἀθλησιν τῇ ἐν τῇ, καὶ τὴν τοῦ
ἁγ. Δημητρίου παντευχοφανῆ ἐξ ὑπ, ἐκ τῶν θυρανε-
ξικνοίᾳ, ἐκ τῶν ἐξελκυσμ. Θ ὁραίου
παρώκησε δὲ τὸν ἐν τῇ Δεσποτικῇ τοῦ ἁγίου Παύλου . . . ὁ Δαμασκηνὸς
τῆς Δαμασκηνῆς φίλος καὶ συμπατριώτης μου ἐκ τοῦ χωρ-
Ἐξηγητὴς Δωρίων 85

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δικαῖος.

βουλευτοῦ (τοῦ ὑφ' οὗ ὁλῶς) μελὶ τοῦ καθηγουμένου τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Δικαίας τοῦ μοναστηρίου αὐτῆς ἐγίνετο παρὰ τῶν αἰσθανομένων ἐκκλησιαστῶν, ἡ ἐκτεταμένη αὐλὴ τῆς μονῆς τοῦ προσκυνητοῦ εἴσοδον καὶ ἔξοδον. (γράφε: Δικαιονίας) Λ τυπ. εἰσ Μαντζ 1406. Μεγερ. 21

Ἐν ἐγγράφῳ τῆς μονῆς Λειμῶνος (Ἀκαδημίας τοῦ Μιδοδίου καθ. τοῦ Ἰγνατ. Μπάμμη) τῷ 1576 ὑπογράφεται οὕτος: "Ὁ τοῦ Δικαίου τῶν αὐλῶν μοναχὸς Μιδόδιος μοναχός καὶ ἡγουμενεύων τῆς Μιδόμης ἤρξατο αὖθις τὴν μοναστηρ. τῆς Μιδόμης" ἤτοι: ὁ καθηγούμενος Σέργιος . . Τὰ ἐν τῷ καλλονῇ τοῦ ἱεροῦ ἱερὰ . . μοναστήρια τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου Μερ. Α'. σ. 80.

Δικαιονλαι λεγ. Μαντζ Παρισ. 206. 10 Μεγερ. 207, 12 (ἐκ
καθ. Δικαῖ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

45 Διονύσιος ὁ ῥῆτωρ ἐγκωμιαστής

Ἱστορίαι κωδ. ἁγ. Ἄννης 20, 16. 16ηρ. 469, 8, ε' Σιναϊτ. 94. 5. χ ὤ.

Διδαχὴ αὐχρυσοβάλτη " " 17 κ ἁγ. Παύλ. 22, 29 16ηρ. 469 8, ς'

Κανόνες περὶ ἐκφορᾶς νεκρῶν ἁγ. Ἄννης 20, 12 χλγ. 190 φ 137β 16ηρ 469, 8, α'
ἐν ἀρχῇ τοῦ κωδ. 20 ἁγ. Ἄννης ὁ Λάμπρος (Α σ. 16) σημειοῖ ὅτι
τοῦ Λούβου: "ἔχαδον ἄνευρα καὶ ἐν τῷ παιδικῷ Λούβῳ, φαίνεται τῷ 1642
ὑπερκόμενα εἰσὶ γεγραμμένα ἐν τῇ παιδομελετῃ καὶ δι' ἀρχεῖα ἐστιν
ἔργα ἰδιοχειρίας τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ἐκ ἁγ. Ἄννης μοναζούσης Διονυσίου
ἄρχοντος παρὰ τοῦ ὁμωνύμου Καλλιφωλέτου· ἴσως ἐν ἔτει 1779 πάντως
παρεχέτην τῇ ἀδυνάτῳ παιδίῃ ταινορθῶσαι τὰ παιδικὰ ἔργα ἐκ-
κα ευμηνο. βιβλία, περὶ οὗ ἰδ. Σάθα Νεοελλ. φιλολ. σ 610."

Διονυσίου ἱερομ. τοῦ ῥήτορος ἱστορία τοῦ ἁγιορείτικ ἀλωνίτου τῆς ἁγίας
Λαύρας· Κωδ. Καυσ. 57, 5 τοῦ XVII αἰ. ἐξεδόθη ὑπὸ Μαρκελλίνου Χρυσοστ.
ἐν Θ 1858. σ. 296-301

Διάβολος ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἔνδικος ἐγένετο αὐτός - ὁ Alain René
Lesage γάλλος τοῦ 17-18' αἰῶνος ἔγραψε κατὰ μίμησιν ἰσπ.
προλόγου τὸ εἰρων. μυθιστόρημα Le diable Boiteux (ὁ κυλλὸς
δ.) τὸ 1707. ὅθεν ἐχαράχθη μία τοιαύτη ἱστορία ἴσως τῶν ἀπὸ τοῦ
ἐν Μαδρίτῃ ἐκεῖσε τὰ διαφθαρτικὰ ἐκ τῆς ἀρχαίων ἐκ δυσκολιῶν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ

Ἐρημώρια.

Στίχοι ψαλτικοὶ (ἐρημωρ.) περὶ τοῦ Ἅθω παῤ. Χειρόγρ. 62 (XIX) χαρτ. φ. Α΄ σ. 46.

"Ἐρημιτοπρεσβύτερον τοῦ ἁγ. Ὄρους" παῤ. ἀ. Πανάγ. 204 (XIX) σ. 2 (χαρτ. φ. Β΄ 325).

"Περὶ τοῦ ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἐρημίτου Ἰβηρ. 153 φ. 105α–106 (Β΄ σ. 36.)

Γερεὺς γάρ ἀρχὴν ἱερουργεῖσθαι παίδευσιν τὴν ἱερὰν λαβὼν τοῦ ἱερέως ἔργον ἐκτήσατο τὸ ὀνειδίσαι καὶ ἐπιτιμῆσαι τοῖς ἐν ἁμαρτίαις ἐκπεσοῦσιν καὶ ἐπιστρέψαι τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ πλανωμένους καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν θείαν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀνεξικακίαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ὅπως μὴ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις κολαζόμενοι κατακριθῶμεν. Συγγ. Ποιότ. εἰς τὸ μεγ. Σπήλαιον 1741 Act. Patr. Ε σ. 203.

Ἰδ. Νικ. Καβάσιλα Εἰς ἀφιερώματα · Θεοφιλὴς ἁγ. Πατρικὰ σ. 70–71.

Ἐγχειρίδιον τῆς ὀψιδικῆς
Meyer Λιμπρας 163

ἐπιγραφαί. "ἐπίγρισις τῶν ὑπὸ Ἀνημᾶ δημοσιευθεισῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Ἄθω ὑπὸ Παπαδ. Κεραμέως ἐν Βυζ." τόμ. 8. σελ. 572-587. ἐν σελ. 586 "περὶ χαλκιδικῆς Ἄθωνος ἔκθ. (τοῦ Ἀνημ.) 67 ἐνῶ γνωρίζομεν ἤδη τῶν 200, ἢ οὕτως εἰπεῖν, ἴσου ἀριθμοῦ ἀγνώστων ἀκόμη".

"Ἔγραφα ἐπίσης περὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐν "Acta Ri-
ci

Καταλόγου ἀνάγκη

Ερημίτης. (ἰδε καὶ πρωτόμια)

Ὁ διὰ τῶν ἱερῶν φροντισμάτων ἱερᾶς φρονήσεως ουσίαν ἐκ[illegible]
ἀσωμάτου διαφυγὴ τοῦ σαρκικοῦ βίου· ἀλλὰ δι' ἄρρητα καὶ μόνῳ [illegible]
σοφῷ τὰ τοῖς ἀνὰ χεῖρα πράγμασι βαπτιζόμενον ὑπερβῆναι ἐπιτ[illegible]
ἐχθὲ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπολουμένων ὑπὸν ἀνδρῶν" Χρυσοβ. υπερ [illegible]
Βυζ. χρον. τομ. Γ' (1896) σ.

ἐρῶν ἄσκησιν χρὸς αὐτὸ, ἐπειδὴ μὲ πάσχει ἀρρήτῳ τοῦ βαπτίσματος δυνάμει ἕνωσιν [illegible]
ἐπιτελεσθῆναι ὁρίζουσι χάριτας ἐν Διονύσῳ ἄλλα τῶν ἁγίων ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν [illegible]
ἐμπειρίνους· τῶν δὲ ἐν τοῖς ἁγίων ἐσχάτων πανόνα". χρυσ. Ἰω. Β' παλαιοῦ. ἐν Εβδ. [illegible]
"Μαγν" σημ. Β' [illegible]

Ἐρημία ἡ δὲ ἐρημία.

Ὁ ἐν ἀσκήσει μοναχικῇ βίος οὗτος ἐστὶν ὁ σεμνός, οὗτος ὑπερτέρων οὐδὲ ἀνθρώ[illegible]
ρχόμενον ἄνδρώπων, ὥστε σπάνια μὲν ἀνθρώπων αὐτοῦ σπάνιον ἀποφαίνειν, καθαρὸν δὲ ἀποφαίνειν
καὶ πρωτόνια φύσει καὶ τὰ σοφὰ καλὰ τῶν ὑπερβάλλοντα καὶ τῶν ἀνθρωπίνων φρονήσεων ὑπερβάλλο[illegible]
Ιουστινιανοῦ Νεαρ. ε'. πρόλ. εἰς Νεαρ. 133 πρ.

Ὅσον ἐμπνεῖ ἡ μονάδα βίου ἀσκήσεως καὶ οἱ ἐν αὐτῷ χριστοὶ ἐκείνου καὶ μακαρίου [illegible]
ἀναμεμβάντες ἐκ τοιᾶς ἐπὶ τὸ [illegible] ὁδοῦ ἅγιοι εἰς ἐμᾶς. Λέοντος Νεαρ. 10. παρὰ Zach.
J. Gr. Rom. III.

Πᾶς ἦν τὰ δὲ διαπυρώσεως τῶν ἐπιμελειῶν ἐδείξαν, εἰς τὸ δόγμα ἀνέχον ἐαὶ ἀρέσκει
ἡ ἐκ μελέτης τῶν μοναστικῶν ἀσκήσεων, ὑφεσιμόλαλον γάρ τι χρῆμα τὸ ἀνδρὶ
ἐγκρῦπτα ἐμφανὲς τοῦ ἐν ἐαυτῇ φιλοσοφίᾳ, μαθημάτων μὲν σοφῶν ἐκδιαγνωσικῶν ἐνχορη
γούμενα εἰς περίεργον τι τῶν ἐν ἐαυτῇ ἀμείνοσι σοφίᾳ ἀφαιρούμενα εἰς ὁρὸς τὸ ἀ
ρρεῦν ἐαὶ ἐν συμφωνίᾳ ἀναφερόμενα. Μοῖρα δὲ φασιεῖ εἰ αἰσθητήρια φρονήσεως ἐαὶ ἐπι
ταὶ ἀν ἀναιρούντα ἢ μεμνα. ἐργαζόμενα. . . Μᾶλλον δὲ ἐν τοῖς ἐν τοῖς σεμνό
τι παρὰ τῶν ἐν ὁρᾶσι, τὸ ὀφείλειν δεῖσθαι δι' ὅλου τοῦ βίου ἀσκοῦντα, ἐαὶ, εἰ οἰκεῖα
τα φύσει ἐμμελῶν ἐπὶ ἐμφανῆ. ἐν ἐπαρόδῳ ἐν παρούσῃ βιοῖ ἐνχρήμε
τα περὶ τῶν ἐν ὁρᾶσι ἀσκουμένων ἄγχιστα, οὐδὲ σπάνια ἐν ἐαὶ ἐν ἐμφανοῦσι χρεία
παρεῖναι ἐφανεῖ· ἀεὶ δὲ ἐν τοῖς ἐν ἐμφανοῦσι ἐν Μανδρᾳ ἐαὶ ἐν ἐν
παραδοσεῖ τῶν ἐν ἐν τῷ ἐν μακαρίοις, ἐν ἐν τοῖς ἐαὶ ἐρὸς τῶν ἐν ἐαὶ ἐμφανῆ ἐν
Δαυρᾶ. ἔτους. Ἰσαρ. Ι. κεφ. 12 (Migne. τ. 68 σελ. 857–872)
ἐν Φυλαρίῳ Ι 21. (Migne. 86. Β'. 2477.) Θεοφ. Δημοκαλλ. ἐπιστ. ο
καὶ Βε
"ἁγιοτάτης ἀγκάδης τῶν ἐν τοῖς ἐν ὁδοῦ" Ἰουστ. Νεαρ. 5 πρ.
Σεννίδης ὀνομάζεται ὁ μοναχ. βίος ἐν φιλοσοφίᾳ (Ἰδ. Νικοδαΐδ π. τ. μον. κα

Ἐμπορεία —

. . τοῦ ἁγιορείτου τούτου λέγω τὸ σεβάσμιον
χῶρον, τὴν ἱερὰν ἔρημον, τὸ ναμοῦ ἁγίου ἐν-
διαίτημα, τὴν τῶν οὐρανίων ἀγγέλων σε-
μνὴν ἀχειροποίητον σκηνήν, τὸ ἅγιον ὄρος
ἐμύδρον τὸ ἁγίου ὁδοῦ ἐναγοῦς ἀπαρχήν
τὸ τῆς ἁγιωσύνης ἰσόκυκλον ὄρος

Παραμὲ τὸ Β. Πίρκαδ. Migne 150 1000

186
Εκκλησία της Αγίου Όρους (Χιλανδαρίου) "Εκκλησιαστική
τομ. Α' 371

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ὁ ἱερ. Σαββᾶς κι ἡτοίμαρε λιτ. Χιλανδαρίου λέγει ἐν ἀρχῇ τοῦ τυπικοῦ
διὰ γὰρ τοῦτο λέγει ὁ ἁγιος πάντων τῶν ἀναριθμήτων σφραγίδων κ' ὁ ἅγιος
Ὄρος εἶδον ἐκεῖ ἁγίου κ' τόας ὀνοματισμένους ἐν ἀρχαίαις εἴδον ἐπιγραφαῖς ἀρχι-
ζόντων κι ὄρεσιν. ἐνδρώπου Meyer σ. 184. 32.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ερμώνυμον

. Εν ὄχλῳ ἀστεῖόν τινα ἀνηλθομεν . . . μεθ' ἡμῶν ἱλαρὰ συμπόσια (ἀχθη τοῖς πονηροῖς δυρεῶν) σύντροφοι, ἐὰν κοσμικὴ ἐγχάιμη, ἐὰν ἀσκὴν ἡ μεγάλην ἐμφέρειαν ἀσκοκτείνει ἡ μονῆ, ἐὰν χαρίεσσα ἀσκὲ δίδωσιν ἐς ἀφοσίωσιν, ἐὰν ἐν ἡ μονῆ ἐκκοπίασε συχνά, εἶδα ὡραῖα ἱλαρὰν μονὴν ἀσκῶν. Ἰωσ. Μαχαιρᾶ Act. Pat. V σ 42 §.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ · ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ

9α*

ΚΕΝΤΡΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μοναχοί κατά τήν Μονήν αγίου Παντελεήμονος

Ἁγιονυμοῦσα τῆς Ἁγίου Ὄρους

Μονή ... ἐν αἰθρίᾳ (ιγ') ἰνδ. ἐδόθησαν χαρτικαὶ ἴσαι ἐν τῇ ὀδ. φυτῇ τοῦ Χηλανδαρίου ἴσα ἐν ἴσαις μαϊουσίοις αὐλαῖς, ἔνθα ἦν ἡ ἀρχ. οἰκία, χάριν τῶ ἡγουμένου καὶ τῶν μοναχῶν τῆς ἐν λόγῳ μονῆς, ἐκ Πρέβ. 1389. Acta II, σ. 140.

ἐμπύρια.

ὁ Παλ. Ἰωάννης (1347-1350) ονομάζει το "ἅγιον Ὄρος" "τὸν ἀμπέλιον Ἄθω, τὸ διδασκαλεῖον τῶν μοναχῶν, τε "καλογερόβουνο"
"καὶ ἀρετῆς ἐργαστήριον". Γεδεών Παλ. Πίν. 223.
—— τὸ μέσον, ὡς ἀμπὼν, ἀνάσσης τῆς ἀρετῆς κοινὸν ἐργα
στήριον, ... ὡς τῶν ἐναντίων τὴν οἰκουμένην ὁμοσορ
ον τὴν ἡμετέραν μέσην χώραν, τὸν ἱερὸν κῆπον, τὸ τυχὸν τ
δαμασθὲν ὅπως τὴν ἀρετῆς σαμπιάνον" εἰς Gregoras anno
tationes τομ. Β' Bonnae σελ. 1271. παρὰ Γεδεών "Ἄθως" σελ. 198.

Πετρίτσιον (ἐκ Κρήτης) Α' Κορυτσᾶ

Πατέρες ἅγιοι, οἱ τὸ ἅγιον ὄρος κατοικοῦντες, ὅλοι ὁλοπαθῶς ἐπιθυμοῦσι νὰ βασιλεύσῃ ἡ εἰρήνη εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἁγίου τούτου ὄρους, ὅπου τὸ βασιλικὸν κελλίον τῆς Θεοτόκου εἶναι οἰκοδομημένον ὄρη· καὶ τὸ ἡμέτερον φῶς τῆς ἔχει ἐμπνεύσει. Ὅθεν ἔχομεν τὴν οἰκουμενικὴν ὁμόνοιαν, τὴν οὐράνιον βασιλείαν, ἐμὲ τὴν αὐτὴν καὶ ἕνα καὶ μόνον καλόγηρον καὶ ἐκεῖνα τὰ ἱερὰ ἐπισκευάζονται καὶ ἀγιάζονται μὲ ἡμῶν διὰ τῶν ἀναρίθμητων ἡμῶν προσευχῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ χαίρειν τὴν χαρὰν τοῦ ἁγίου πράσινος τῆς βασιλείας ἡμῶν εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ἔκφυσιν τοῦ κόσμου. Οἱ δὲ τρεῖς ἅγιοι ὄχαι ἡμῶν χαρακτηρίσαν ἡμᾶς τὴν βασιλεύουσαν ἡμῶν τῶν πατρῶν ἡμῶν. Μαγειρ. σελ. 144. ὁ Παλαιοκάστρου ἀναγνώστης
ἐν τῷ 168, 21 διὰ κόκκινων γλυκῶν τὸν ἐπιστημονικὸν τόπον· 135, 20.
ὁδὸς καμίνου ἐξωπύργιον τοῦ Ἁγ. Ἀ. Παλαιοκάστρου παρὰ Μαγειρ. 141.

....

"εἰ δὲ παραδείσου ἔλεγον ἢ παπάπυρον οὐρανὸν ἢ τὴν ἀρετὴν τῶν ἁγίων καλογή-
γιον, τοῦτ' ἂν τὴν παίζουσιν, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τοῦ δέοντος"....

"Ἀνάπαυσις (ἡ ἡσυχαστικὴ) κατὰ τὸν ἱερὸν ἀέρα τῶν ἁγίων καλογή-
δοντικῶν ἀφιερωτῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐκ. θρησκευτικῶν καταστάσεων" Λαμπρ. Ἱστ. Ἐκ
Ἄθως, τομ. Δ' σ. 256.

...Τὰ ἱστορικὰ ἐκκλησιαστικὰ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας [illegible]
[illegible] ἐπιστημονικὰ ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν [illegible]
[illegible] καλογερικῶν [illegible]
[illegible] Ἐκκλ. Ἀλήθ. τ. 12ον 1892-3 σ. 230-1.

Φιλοθέου Παλ. Ἀναγραφικὸς βιβ. XII.

23 Ἐπιγραφαὶ ἀρχαῖαι ἐξ Ἰβήρων

Ὁ Ἄγγλος ... M Leake ἀνεύρε ἐκεῖ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐκεῖ εὑρεθεισῶν ἀρχαίων ἐπιγραφῶν ἐδημοσίευσε μίαν ἢ δύο ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ ταξειδίου του (Leake Travels in Northern Greece I-III 1835 σ. 140 κ.ἑ.). Τὰ ἐπιγραφικὰ μνημεῖα εἶναι ἐν γένει σπάνια ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ, ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει καὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ συρροῇ τῶν προσκυνητῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ ἐπιγραφαὶ εἶναι ἐν ἀφθονίᾳ μόνον εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Καισαρείας καὶ τῆς Ἀσκάλωνος. Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει ἐπιγραφὴ ὑπάρχει μία μόνη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Βαλσαμοδίου. Ἡ ἐπιγραφὴ ὅμως τοῦ ἁγίου Ὄρους ἡ εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἀναφερομένη σελ. 114-175 σύνταξιν μὲν ἔχει ἀπὸ ἑνὸς ἀνδρὸς ἀπειρίαν, ὀλίγον δὲ ἀπέχει ἀπὸ τῆς ἀπολύτου ἀμαθείας.

Ἐπαναλαβὼν τὸν 21 παρὰ Πέτρᾳ τοῦ Ν. Πυλαί σ. 51-53 Ἄνδρου Ἐπιγραφὴν ἐπιγραφέντος Ἰ. Κοινόβιος ὄρους τοῦ πατριάρχου κε Παρθ. 1828. ἐν ᾗ διεγράφοντο ἡ "Δυτικὴ καὶ ἀρχαιοτάτη παλαιὰ λαύρα Θεοτόκου τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ μεγάλη συμφορὰ τῆς σουλτανικῆς ἀφαιρέσεως τῶν αὐτῶν ἀναποσπάστων κτημάτων, ὅτε δὲ ὑπεγράφησαν ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν ἐξ ἡγουμένων καὶ ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι ἡγούμενοι καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχιερατείων ὀκτὼ ὅλοι χῖοι ναύσταροι καὶ αὐτοὶ οἱ διαγραφέντες ἐν μεγάλῃ ὀδύνῃ καὶ ἀθυμίᾳ χρεωφειλέται καὶ ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τῶν σταβλίων καὶ ταρτάνων τῶν σταβλιτῶν (βλέπων νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ τῶν πατριαρχῶν ὅπως τὸ ὄνομόν (= τὴν κυβέρνησιν) ἐπὶ χίῳ ὠνομάζῃ διαφόρως ἢ ἐπὶ δύο ὅλους)

Πατριαρχικὸν διάταγμα πρὸς τὴν Κοινόβιον Οκτ. 5 1826

Πρὸς αὐθαίρετον αἰχμαλωσίαν ἀδελφῶν. "Ἀναφαδευχάλεσεν εἰς ὅλους τοὺς ἀδιαφόρους ὅσους ἡ σημερινὴ κατὰ τῶν ἐνταῦθα ἁγίων ἐπιστρέψασα εἰρηνικὴ συμφωνοπραξία σας. καθὼς δύο ἢ τρεῖς χρόνοι ἐφιλονείκησε ἡ μία ἢ ἄλλη μερικὴ ὁμοσπονδία ἀντεμαλλώνασι καὶ ἐνῷ πολλαχοῦ μερικοὶ ἔφαγαν συμφορὰς ἡ ἄλλη μερικὴ ὁμοσπονδία αὐτὴ μόνοι ἡμεῖς οἱ ὑπὸ ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοὶ ἐπαγγελματίαι μερικοὶ ἔμαθαν συμφορὰς καὶ ἡ ἀνωμαλία ἐσταμάτησε καὶ ἐβάλθησαν οἱ ἀντάξιοι σας εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά σας ἀξιώματα καὶ ἐξ αὐτοῦ μέρους τοῦτον διαστήμα καιρὸν ἐκρούσθη ἀπὸ τὴν ἀνωμαλίαν αὐτὴν ἡ ἀνωμαλία ἐκείνη ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀνεκτὴ μήτε τόσῳ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἢ ἀπὸ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνθουσιῶσι νὰ φεύγωσι τὴν ἀδερφικήν (= τὴν ὀρθόδοξον) ἐκείνην πίστιν νὰ ἀσπάζωνται

Περὶ τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐδημοσίευσε ὁδοιπορικὰ ἐν Ἑρμουπόλει ὁ Νεοκ. Καβάλας. Ἑρμουπ. ἀριθμ. σ. 76-78 Θεοφ. σ. εἰς μνήμην

Ἑρμηνεία ἱερομονάχου ἐν "Βίοις Πατρ. ἀνδρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ (1888) σ. 325 (γενικὴ ὑπὲρ τῶν μοναχῶν)

Ἐπιστολὴ ἐγράφη περὶ τῆς ἔδρας τοῦ Ὄρους Ἰδ. Χρον. Χρυσ. Δ σ. 429 κ.ε. ὑπὸ Λ. Καρατζᾶ

ἡ 472-75

(ιδ Ιωάν σ. 204)

Ἐπανάστασις τοῦ 1821. Σμυρν. σημ. 172-182.

Περὶ αὐτοδόσεως τῶν Μηλοχίων ἡ ἱστορικὴ ἀφήγησις ἐφ' ὧν ἐν δ' ἐδ. πρόσ. ἰδ. Χατζ. Οἰκονόμου Ἑλλην. ἐπιμ. τ. Β' σημ. 74 ιδ. καὶ λ' Ἰαν. Ἐπανάστασις 1571 Ζαδα Γουρν. ἔλλ. σ. 172.

Στεφανόπουλος (Βαρδαρρικαὶ ἀρνιοθυσίαι τοῦ 1821 ἐξ ἀγνώστου πηγῆς) ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Πετρωβίτσι περὶ τὰ ἔτη 1770 ἐπὶ τῆς Αἰκατερίνης ὁ τῶν Ἀλβανῶν ἀρχηγὸς Μιχάλης Τσαμῆς ἔχαιρε μεγάλης ἐκτιμήσεως παρὰ τῇ αὐλῇ τῆς Πετρουπόλεως καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας ὡς ἀδελφός. Ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ του εἰς τὴν πατρίδα ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας ἐκκλησία καὶ ἐκαλλωπίσθη μεγαλοπρεπῶς. Ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἐσώθη ἐπὶ πολὺ ἡ εἰκὼν τῆς αὐτοκρατείρας, ἣν ἐπεσκέπτοντο οἱ ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς Ρωσσίας Ἕλληνες καὶ ἐπροσκύνουν ὡς ἁγίαν εἰκόνα. Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων τῆς Ἀθηνῶν 8 Ἰουν. 1846 Πανδ. 9ον. σ. 46. 22 Δωρ. 847. 26 Μαρτ. 847 25 Ἰαν. 1846. Ἐ. Ἐνοδ. πρακτ. μὲ ἐδ. συνηγ. σ. 557-8 (1843) 577. καὶ 22 Φεβρ. 1846 Πρακτ. σ. 518.

Γερμανὸς Εὐφημενίδης Βεβαιοῖ εἶναι ὅτι ἐπάλαιε ἐναντίον τῶν Ἀλβανῶν ὁ ἱερομάρτυς Γ. Ε. καταγόμενος ἀπὸ τὰ Γρεβενὰ τῆς Κορίνθου μὲ τὸ ὄνομα τοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν ἁγίοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου (βλ. Φανουρ. Ἀνάμνησις φλ. ἔτ. σημ. 207 ἡ ὀρεινὴ μεσογείων ἦτο κατοικία τὰ ἄνδρα, ἡ γῆ μὲν τὸν ἄρρα ἐπιβοηθεῖ. ἡ γεωργία τῆς ἐπιπέδου ἐκινδύνευε ὑφαιρεθεῖσα ξένοις ἢ ἀνεμίσης, οὐκ ἦρος ὥρα μόνη, ἀλλ' ἐν ἄνασσα πατρῷα τῆς χάνων. ὁμοβωμοῦντος ἀεὶ τοῦ τῷ σάρκα ἱερὰ πίνειν, ὁρὸς ὁμοίαν τὴν χάριν ἡ ἡδονὴν τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθητηρίων - ἡ μᾶλλον ὅτ' ἐκ μέσου τοῦ ἄλσους ἡ τῶν φυτῶν ἐκείνων ὄρθριος ἡ ἐκ ἀπόνου ἠχήσασα μουσική, συνάδει τοῖς ἐκεῖ μυσάζουσι ἐκοῖν, ἡ ἀνεμίᾳ τῶν

κύριον. ἔστι γὰρ γαστὴρ καὶ μεδέρων ἐπ' ὀπίσθου· ἔνδον
τινα, καὶ χαλκῆρων ἔμφυτον καὶ μουσικὴν ἁρμονίαν, ᾗ αὐλ
σκιδίου συριστίζουσαν τοὺς ἀκουούσας πάντας ἡμιχῶ
καὶ ἅμα σηραὶς αὐλοφυῆ ὑδάτων ὁ κῦρος ἄρδεται καὶ σαρ
σιγῆλαι σοφίαι. ῥύακες ἀποσχίζουσιν ὕδατος ἄμοι, πυ-
ρὶν γίνονται σαῦδες σηρῶν, καὶ ἀσκήσους πρέμνα καὶ χάδρα ὑγρὰ
ἐς ὕσωρ τὸν δρόμον κοινοῦνται τὸ ῥεῦμα, οἷον ὑσίνδης καὶ
αὐλοὶ σιωσοῦλες, καὶ τινος σαυδίνας ἀποδανοῦνται ὀρνίνοις ὀρεάς
ἀντιοσιούμενοι, καὶ διδόντες ἡρυσίαν σταμεὰν τοῖς ἐπέκει
σιαῖς, ἀδόρυβον βίον ἀκούσας, τὰ σιγρὰ τῆς κύκλῳ σορός-
ὸν ἀναστήμονι, ὅτι καὶ σοφὸν σορὸς πόυκίαν σαρίκει τὴ
κυφνίαν τοῖς τὴν οὐράνιον ἐφ' ἡμῖ μεμύκασι ἑδέρους σοφεῖ
αν, καὶ σορὸς τὴν χορηγίαν τῶν ἐς τροφὴν σαντοίαν ἐ
νδείας ἔχόντων ἀέρδονον οἴκοθεν οἴκαδε τὸν ἄσανλα
ο.448 τον σορίζονται· καὶ ἅμα δαιδάσσοι μαστῷ στεφανοῦται, κ
χὴν ὡς ἐν μέσῳ σομεμύσοι τὴν χάριν αὐλῶ, σαρὰ δοσ
τον μὴ πᾶσιν εἶναι καιδάσας αὐλὸ σοφωρούσι, σαρ
σον ἰδρεῖ τεκεῖ μὴ σὺν ἰσόνῳ παρσοδόσαι καὶ τὴν ἔξ
χεομένην ἐς μῆκος ἅμα καὶ σχάλος ἤσειρον δίδωσι.
ἄσχε σαναχάδει ἐκεῖ τὰ ἀρεικὰ συμφορεῖ
γνωρίσματα, σορὸς τὰ τῆς φύσεως, σορὸς τὰ τῆς τῶν ὀλκάδ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἀσπίσιν. οὐ γὰρ ἐν ἅμῃ γίνεται ξυναυλία, οὐδὲ ἀπόλαυστον ὅμμα
ἡ ἡδεῖα ὁρμονική, οὐδὲ ὅσα τὴν ἀρχαίαν τοῦ ὄφεως
ὁρμὴν ἐπέχει ἐν ἐρημίαις ἵνα σύναγε κοιμήσωσιν. οὐδὲ
βαιρὸν γυναῖκος οὐδὲ ἡδέως τὸν βίον ξυνοικήσουσιν.
οὐδ' ἐμπορίαι δημόσιοι, οὐδὲ ἀγοραί, οὐδὲ ἀγορανόμοι οὐδὲ
σιτικὰ βήματα, οὐδὲ χθὲς ἐστίασις οὐδὲ ὕφος αἰσθό δι-
φρου δεσπόζει τὰ τῆς ὁρίζειν νόμιμα. οὐδὲ δουλεία οὐδὲ αὖ
δεσπόζειν τοῦ βίου ἐστί, ἀλλ' ἰσηγορία, οὐδὲ μεθ' ἡσυχίης
φρονήματος, οὐδὲ ἥδονὴ σεμνότης οὐδὲ δικαιοσύνη εὐχίνητα
συνοδοιπορεῖ οὐδὲ ὑπερχορεύει τὸν χῶρον ἐκεῖνον, οὐδὲ ὅσα
τὴν ἔνδοξον ἐν μὴ δημιουργῇ σοφίαν, οὐδὲ τὴν ὄντως ἐν μυχῷ
φιλοσοφίαν ἐγράψατο. οὐ σοφὸς ἐστὶ οὐδὲ ἡ δαιδάλη χρυσέ-
ων, οὐδὲ θαυμαστὰ δρύπτει ἐμποικίλλεται, ἀλλ' ἄσπαι
τοῦτ' αἰνιδὴ σεμνότητε οὐδὲ ἐγκάθιον ἦδος, οὐδὲ ἐς τὰ τῆς
ἀρετῆς ἀναπαύεται. σωτῆρα, οὐδὲ τὸν Δώριον κρόνον ἐν
αἰνιδῇ ἐρημούμενον κορὸς τὰ παλά...

Λ.' Πάντα γὰρ αὐλοφαίνει τοῦτ' οὐδὲ ὁ χῶρος ἐκεῖνος ἀστο-
σπούδε οὐδὲ ἀσπούδαστα πάντα, σοῦσαι δὲ κόσμοις οὐδὲ τοῦτο
πέφυκεν ἄρρητ· παρὰ δοσοῦτον ἀκριβόπαλος ἐσαρ' ὅσον ἐστὶ
μεσοσύνορος· οὐδὲ δὸ πάντα ἐφυσικευμένοι οὐδὲ ἐμπορεύε-
σθαι, οὐ πέμπει οὐδὲ φυσικοῖς ὀργάνοις, ἀλλ' ἔργοις οὐδὲ ἐμ

· η διά ταύτης γὰρ η δικαίωσις τὸ κήρυγμα τοῦ λαοῦ παρα
ὠμοσεν η ἐμηχάνησατο. Ἥρξου γὰρ ἐκείνου·
(περὶ τῆς καταφορᾶς τοῦ στόχου η τῆς δικαιώσεως) .. η δι' ἐκεί
νου ταύτας ἰδιαζ ἐποιήσας η σταλησόμενος η σατράπας, τὸ
400 τῆς ὄφρυος ἄκαιρον ἀποβρίπτοντας μεθριώπρα ἀλλοσυφρο
σύνῃ· οὕτως η ἀρχὴ τ' ἔργου ἐργαστήριον αὐτὸ γαστρὸς
σεσιν ἀρετῆς· η ταύτας ἔχειν τοῦς ἔρωτας ἄνωθεν ἐαυτὸ
μὴ μέσον ὁδοὺς τοῦ τῆς ἀρετῆς η τῆς πόνοις εἰσέτις ὁπο
σοι γενόσθαι μέγιστος ἠγέρετο, ἀλλὰ η ὁδοὺς δι' ἀκοπ
κα ἐκεῖ βαδεῖν αὐτὸν χρεοὰ· ὥστε η τῶν ἀεί η μέχρ
τῶν δίκην εἰσῶ. οἰκεσόμενον αὐτὸ, σπερ βοήλους μὴ κα
σπους, ὅσοι καθαρόν τε η ἀκαινόκτιστον η βιβλίου σα
λὸς ἀμείβε η ἐγκύδερον, ἐν ζῆλος τὸ τῆς ἀρετῆς διελθε
συντροῦσις μέσον, ἐβουλεύσατο δὲ αὖ ἐκεῖθεν η ὃς
χρεὼν ἐξηλάσαντα η ἀποδεῦναι τὴν τῶν ὑποκειτῶν η
ἐπιμὲν συνοίκησιν·

(Νικηφόρου τοῦ Γρηγορᾶ Ρωμ. Ἱστορ. ΧΙΙ. ΧΠ
" εκδ. Παρισίων.)

ε. Καὶ τὰ μὲν ἀρχαιότερα διηγουμένων ἐστὶν ἕτερα αὐ
τῶν αὐλαρκεῖ, ἐγὼ δὲ τὰ νεωτερὰ διηγήσομαι, τὰ περὶ τὸν
τον φημὶ Ἰωάννην η τὸν Λαρδύλα Γεώργιον η ὅσοι περὶ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ορῶν μιαρὰν ἐβαίνουσαν πρᾶσιν, ὅσα δὴ καὶ φαντασίαι ὁρῶς δεδ
σεσίμων τὰ μυσαρὰ μυσταγωγούμενοι δόγματα· ἴνα τε τὰ περὶ Μ
γία τὸν βιγγάρον, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Δαβὶδ καὶ Ἰώβ, καὶ ὅσοι βεβήλους ἔχο
ἐν σώμασι καὶ, φύσεως καὶ γήρως καὶ νόσου ὑπόμασι ἐνεγκόντων ἀν
ὁρῶν καὶ σπερβαίνειν τὴν ἀρετὴν σπουδάσειν ἐπανορθώσασθαι τὴν ἐκ
δύμενον αἰσχύνοιαν καὶ ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς.....

ζ Εἰναίρεσιν τὰ ἐκείνων μυσαρὰ καὶ αἰσχάρρητα δόγματα
φησιν ὁ ἐκ τῶ τῶν Βυζαντίων ἱερὸν περιοδίας συνέδριον ἔγγραφο
τῆς αὐτῆς ἀσεβείας τόμος περὶ τῶν διαφόρων τοῦ ὅρους ἀνδρῶν
τὰ τε ἄλλα, ὅσα μεθ' ὅπλων ἀφροσύνῃ αἰσχυνόμενον φέρειν ἔπαι
ῥάβδα, καὶ ὅτι τὰς θείας λάθρα συνερίβοντες παραπαίουσιν ἐπισ
νας· καὶ ὅτι τὸ τοῦ διδασκάλου σημαίνοντος ὄνυρ, τοῦτ' ἐδίσκασιν
αὐτὴν ἐπερραίνουσι· καὶ ὅτι τὴν ἄνοαρτον καὶ θείαν ἀπειρονίαν ἀν
δαμῆν προσίστασι, καὶ ὀδάρρητ' ἀρεύνω. τί γὰρ ἄλλο παραζήμι
δεῖ καὶ παραπαίειν τὰς τῶν ἐνοικῶν ἀνοίας, ἢ ὅτι ἐκ τοῦ τόμου
τοῖς βουλομένοις μανθάνειν σαφέστερον· ὃς πάντα διηλέγξας διαρρή
δην τὴν σφῶν σπιλώσιν καινίαν, τοῖς καθιερωσιοῖς ἔγγραφε-
μένοις κινδυνεύει. Ζ' Τοὺς γὰρ καθαροὺς, καὶ ἀγνωδεῖς οὐκ ἐκ
τόχος χαδεῖν ἐδυνήθησαν ὀφθαλμοὺς ὧν· ἐκεῖ φιλοθέου ἀνδρὸς καὶ
μόνῳ βίβλου δεῖ· ὥστερ οὐδὲ τοὺς καθαρὰν τὴν γνώμην κεκτημέ-
νους, χαδεῖν ἂν δυνηθείη ποτὲ σκαπανεὺς ἀγνώστου μέτρου, οὐδὲ

τὴν ὄσφρησιν σοχλῷ μᾶλλον ῥόδοις μεμιγμένον ἢ δύοδον (ἴσως
δύοσμον). ὅδε, οἷα διαίῳ σοφὶ τῷ δεῖν ζῆν τὴν ἑαυτῶν φύ
τὴν ἐπισυρόμενος, ἐπὶ ζῆτον ἀμφεβούλευε ἐλθόντα τοῦ
μαιοῦ, πρῶτα μὲν διὰ βραχέων μανθάνει δίκην ἀνιχνεύοντες
ἐν τῷ τῆς μαιείας σοφιστῇ τὸν ῥᾴστον εὑρεῖν, ἢ εὑρόντες
ἔφερεν οὓς μὲν ἂν προσῆκε μᾶλλον προτιμᾶν ἑτοιμότερον
οὓς δὲ σοφωτάτῳ σοφίσμασι ἀναδεῖξαι ἐπειδὴν ἐπιζήσασι
ἦσαν δὲ οἱ μὴ ῥᾴδιον ἐπειδὴν ἀνεύρασθαι, σοφὸν ἢ ζῆν ἔστι
σιον τὴν μαιείαν γνέσθαι· οἱ δὴ ἢ σοφὸς ἐσθλὸς μεγέθει
ἦσαν δεσσαλονίκην ἢ Βέρροιαν ἢ ἢ μαιοῦσι ἐσθλοὶ ἐ
σαν ἔσχε τὸ κράτος. ἔνθα δὴ γενομένοις σφίσιν ἔδοξε νῦ
μεναι, σαυτῆς ἑσίας τῶν σοφιζόντα τῆς ἀγαπωμένης μ
χίστα σοφὸν ἐσσαρκοῦσα αὐτῆς, ἢ ἅμα σοφιζόμενοι
ἢ σοφωτάτους φωτῆς· ἢ χώρης ἐπισοχαφοῦσα, σοφίσ
σαι μὲν τὴν ἑαυτῶν μαιείαν, μεμῆσθαι δ' τῶν ὁρ
δεῖ τοὺς δρυοκολάπτας, οἳ τοῖς δένδρεσι σοφιζόμεν
ἢ ὅλον ἰσῖς ῥάμφεσι τὸ φλοιὸν σοφιερύουσιν, ἢ τὸ ὑγιὲ
παραλείπουσι ἅπαν, μόνῳ τῷ σαθρῷ ἢ σκωλοδρόκ χρο
σι σφιγγαδήμενοι ῥάβδῳ, πᾶλιν σταῦλον σφὸς δοῦ
ποιοῦσιν. Αὐλοδ. παρθαγ. ἢ καταλογῆ τοῦ λογφ. σ. 803 ε
Περὶ τῶν Μακεδονικῶν ἐν "Αδῃ ὑδε. ἢ ἑρμηνεύ
Φιλοτᾶ ἐν Παλαιᾷ ἐκδ. Ἡρόδοτ. σχ. ι'. παρα Γε
ἢ ἱστορ. Καπαϊκ. II κεφ. 39. "Αδης" 147.

Ερημία τοῦ Ἄθω. Jamais ne m'étais senti dans une position morale aussi heureuse. Il me semblait que j'etais dans une espece de paradis J'arrais quitté C/ple avec un dégoût profond L'absence de bruit, de poussier, de chaleur, un air pur tout contribuait à me jeter dans une extase indescriptible. Miller σ. 11.

Τον δὲ ἐκκλησιαστικὸν ἡγιορειτικὸν ἢ ἁγίαν Ὄρος, τὸ μέγα κῆπο τοῦ οὐρανοῦ ἀγιογραφοῦμεν τὸ ἡγιορειτικὸν ὄρος τοῦ Ἄθω, τοῦ μέγα σύμβολο τοῦ τὸ οὐρανοῦ τῆς ἀγγελικῆς ἱερωσύνης, τῆς σοφίας, τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, ἱερᾶς λαύρας, οὐ ἂν γίνομεν: Δημήτριον Φωτεάδην εν "Ἐν Ἁγιορ. Πύλῃ" σ. 73 τὸ μέγα βιβλίον τῆς ἀνατολῆς, τὸ ἅγιον τῶν ἡγιορειτικῶν Ὄρος σ. 75

Ερημία Ὄλυμπον (εν Βιθυνία) ὡραιοτάτη τῆς Ἀσίας
Ενθάδε Ορ. σ. 359

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐνδύματα μοναχῶν :— Τὰ μεν. τοῦ ἁ. Παχωμίου — πρὸς
Πέδιλα. σ. 70. τῆς ἐδῶ.
Τὸ παλαιότατο ἐν ὑφάσματι διὰ ὑποχρεωτικὴ καθιέρωσι τῶν μοναχῶν
ἡ βυσσίνη. Συμβ. Πατρ. Ἀλεξανδρείας, ἴσως ἡ πλέον μοναχικὴ Ἀπ. τῆς Διρ. 11
(1579). σ. 273.

Τὸ ἀγ. Ἀθανασίου Διατυπ. 140, 16 καὶ Α' Τυπ. 146, 10.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1116

επιδρομή αναφορίαν εν τῷ Α' Συν. 148. "ἐστι οὖν ὄρος τὸ
καὶ τεκτὸν διὰ τὴν εὐθὺ ἐπιφορὰν εἰρῆσθαι τὰ τεκτὰ ἢ μεγάλ
καὶ εὐσυνδετα ἐξ ὧν ὄρος.". "Σαρακηνοί"
Ἐν τῷ Διηγήσει μαρ. ἐπιβλέπει Συκεωτῶν τοῦ Βατ. Ἀγ. ὁμολογεῖ ἐμφ
ὁ ἡγούμενος "Δικαίως, ἔφην, ἐξηγεῖται τὸ ἅγιον ὄρος οἱ Σαρακηνοὶ ἀ
καὶ ὁ ἔνιος. "εἰσὶ γὰρ τῷ ὄντι ἀληθῶς, ὡς ἐμὴ φαίνεται καὶ ὁσίοις ἐφάνησαν φυσ
καὶ· ὁ θεὸς ἤθελεν εἶναι ἐν τῇ ἀγαθοποιΐᾳ σου", ἢ τὸ "χεῖρες ἐξέτεινον ἐ
δυναστείαν σου ἢ ἐδέ ἐξ τὸ σῶσαι ἡμᾶς καὶ τ.τ.ε." Γίνωσκε δὲ ἀπὸ τοῦ, ὅτι ἐκ τῆς Α
μέλλει ἤδοσαν καὶ ἄρα οἱ αἱρετικοὶ, μαθόντες τὰς ὠφελείας ἐκ χειρὸς δι'
ἀνθρώπου ἀμαρτωλοῦ, ὅθεν ἐκ μὴ ἴσῃ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἐκ νήπιων καὶ πηλίνων ἐργάζεται ἐκ τῶν ἀρίστων
ἀνάγκης. σελ. 18

Γ. Συν. 1977. Πλὴν μοναχοὶ τῶν Βαθρῶν ἐφρόντισαν
νὰ ὁ τῶν Σαρακηνῶν ἐκ ἔτερον λοιπὸν ἐκ τῶν ἀλλῶν ἐκφράζει δι-
(δηλ. ἐν ταῖς ἀκολουθίαις τῶν Συνάξεων).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

λέγεται ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγίου Παύλου (cod. Laur. Θ 58 f. 4
ὅτε μεγάλην πρόφασιν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κρίσιν τὴν Ἰουλιανὴν
διὸ καὶ ὁ ἅγιος μέχρι ἤκουσι ἔστησεν ἐξ ἀρρωστίας τοῦ
τοῦ διὰ σπόνδων καὶ εἰς τελαίωσιν ἦσαν" καὶ τῷ ἐπὶ τοῦ
ὥραν ἐμπεσοῦσα ἐκ ὕψους. ἐγένετο πνεῦμα πνεῦμα αὐλοῦ, κ
ὑγρὰν τοῦ πυρὸς τὸ ἐξῆς ἐδάνω τὸ πνεῦμα αὐλοῦ. καὶ ἐπ
τῶν ἐμάδων τῶν ἀνδρῶν ἐν τοιούτῳ καταπαίσασθαι τὸ
ἐμάδους" καὶ ἐρωτώμενος ὁ ἅγιος ἀπόκρισιν" ἐν μιᾷ ἐ-
γένεται διὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐφοβήθην ποσῶς τὴν πανυ
ταίαν". (f. 426.)

καὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγ. Νήφωνος ἐν τῷ αὐτῷ cod. (f. 90
" καὶ Ἀραβισσιδῶν τὰ ἔθνη (τὸ Νοτ. Βαρβαρίαν) ἐπ
ἐξορμῶσιν ἔδοξεν ἐπὶ τοῦ Ἰάβρικ πολεῖ ἐν ἀνδράσιν
δον ὁ υἱὸς ἐρχόμενος ἐξέρχεται" ἀμφοτέροι ἦσαν φυσι
χοί (ἐκλεκτοὶ καὶ μεγάλοι),
(Ἐπὶ καὶ βίοι ~~Γρηγ. Παλαμᾶ~~ ὅτε τότε ἐπαρχιακοὶ
σαν τὰ ~~ἐρκαλαῖα~~ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.)
" Μετὰ τὸ ἀναχωρῆσαι τὸν Διοκλητιανὸν Οὐ
χέτους τοῦ τῶν Ἰουλιανῶν δραπετεύσας οἱ τοῦ
τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐπῆλθον στόλῳ μεγάλῳ ἐφ' ἵππων κ
πλῶν κατὰ τὸν ἁγίου ὄρους καὶ κατὰ πάντων τῶν

χριστιανῶν μετὰ τῶν ἄλλων τῶν Λίβυων διαφόρων
τῆς ἱεροφαντικῆς ἐργασίας, διὰ τὰ μαίστορα τοῦ ἁγίου
"Ὄρους· εἰς γοῦν ἦλθον ἰδοὺ καὶ αὐτοὶ εἰκονίζοντες (φ. 8ν)
αὐδὺς αἰφνιδίως ἦλθον τρία μεγάλα καὶ δαιμονια-
σθέντα ἰσχυρὰ τῶν Βενετίκων ὑπηκόων εἰς τὴν λαύραν
τῆς μεγάλης, περὶ τῆς ἱερατείας τῆς ἔφοδον αὐτῶν
ἔχοντα μετὰ τοῦ Πρωτοπαπᾶ τῆς αὐτόθεν κοσμή-
σεως τῆς καὶ πρώτης παιδίσκαν αὐτῶν καὶ
τὸν κορέστην τοῦ ἁγίου (Νικήτα) τὸν καλούμενον
αὐτῶν φαῦλα καὶ ἰσχυρὰ μετὰ τῶν ὅπλων τῆς φαίνων ἐν
εἰκόνισμα πέφανσαν αὐτῇ φαντασμα. κατέχεσθαι δὲ
τῆς τὴν σεβασμίαν λαύραν κοσμοῦσαν ἐν, τῆς ἔτι ἐκ
τῆς σκευῆς αὐτῶν ἀναρμοσίας" κτλ. (φ. 10ν-11
"Ἐπεὶ διὰ τὴν χειμερίαν φθορὰν τῆς αἰσθήσεως ὁ
τὸ καθ' ἡμᾶς ἅγιον "Ὄρος παρὰ τῶν Τούρκων. πρὸ ἐτῶν
ἐν σαγηνῇ αἰσθήσεως τῷ τοῦ Καισαρίου μονάστριον ἐ
καὶ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ" Acta Russici 9 ἔτους 1363
(διὰ τοῦ ἐγγράφου τοῦτου συμβολαίου ἡ Μονὴ τῆς Καισ
ρίου εἰς τὴν τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος)
(Πρβ. τὸν βίον τοῦ ἁγ. Διονυσίου τοῦ ἐν Ὄθω)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐπεὶ διὰ τὴν γενομένην φθορὰν τῆς αἰσύχειαν εἰς τὸν ἱερὰς ἁγίον ὄρους παρὰ τῶν τουρκῶν, προέβαινον εἰς ἀνα-
χειαν παντελῆ τῆς τοῦ καθαρμοῦ μονῆς. (ἔτ. 1363)

Acta -- Rossici in monte Athos monasterii σ 98
παραβαλ. εἰς σ. 104. , εἰς ἐν σ. 92. ἀφ' ἡ ἐφοδίς τῶν Ἕλλη-
δι τῶν ἐσταυρωμένων παρὰ προσοδευείαν τὸ τοιοῦτον ἐστὶν ἐξ
χεσολόν (ἐκ συλλογῆς ἐκ Μονῆς Βατοπαιδίου)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐκ τοῦ βίου τοῦ ἁγ. Πέτρ. τοῦ Σεραϊλῆ σελ. 302 (Ν. π
Ἰδὲν ἔφαγα τὸ βάρβαρο χέρι τῶν ἀραπῶν ἡ ἀπαλλοτρία π
μέρη τοῦ ἁγίου Ὄρους τριαφύλαγαν ὡσὰν ὀρφανὸν τοὺς αὐτο
μένους ἀπὸ μοναχούς τοὺς ἀπεκάβαιναν." (ἐν φυλλ. πρόλ. λέξ.)

Ἀλλ' οὐδὲ διὰ τόσους τῆς ἀπάνθρωπα παθήσεις ἐλατρεύθη
τὴ ἀγάπη ἀπομάκρυνεν ἀπὸν κατὰ σπιθόν. Δὲν ἔπαυσεν
ἡ μέρα μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ ἱερατείου παραμύθιαν τοῦ χ
σπιτιοῦ τῶν μοναχῶν ἀπομακρύνεν ἐλαφρυνόμενη σιγὰ σιγὰ ἐπὶ
λιβάνιναν τὸ ὄρος, τὰ τοὺς ἔβλεπε τὰ ἔκλαιγε τὰ μοναχοὶ
ἡσυχάσεως ἔβγαιναν σπήλια τὰ ἀπὸ τὰ κατάκλειστα σχ
...ὶ τὸν μὲν λαὸν ἐπιφυλάσσοις ἡ ἀπόδρασις ἡ παλαιὰ ἡ ἀναφ
σεως ἡ ἡσυχαστικῆς), νὰ σὲ μοναχοὶ λαὸ ἀπομένει τὰ
ρα. πόνεμα ἡ τὴν ἔξω ἡσυχίαν διαταράσσοντα, ἀπορια
φοῦσαι τὰ σπίτια μεταβαίνει." ἔμαγε. φιλοδ. σὲ Παλαμᾶ
εἰς ἔτος Ἱεροσολύμων 1854. σελ. 11.
καὶ ἀνδρ. παλαιογρ. τοῦ Κ'

Περὶ φοβερᾶς ἐπιδρομῆς ἐπὶ τῶν ἐν Σκήτῃ Ἁγίου Ἀνδρέου
ἐλαφρυνόντων. Ἰδὲ βίον τοῦ ὁσ. Σάββα τοῦ νέου τοῦ ἐν τῷ τοῦ Ἁγίου Ὄρους
ἀπομονάσαντος παρὰ Θυσσίου. Τομ. 11 1892 σελ. 654.

Ἰδὲ τὸ βίον ἁγ. Ἀθανασίου ἐν ᾧ ὁ Πινακόφας λέγει περὶ τοῦ ὄρους
"Ὁ φόβος, ὃν ἀπὸ τοὺς ἔχουν οἱ μοναχοὶ ἐκ τῶν πανηγύρεων ἀρ
χῶν, ἤδη ἀπομακρύνεται τοῦ Ὄρους διὰ τῶν ὁδῶν ἡμῶν. ἐκδ. Petit σελ. 39.

Καλλιθρόφη τοῦ πυρὰ τῷ Ἁγίῳ Ἀθανασίου Ἱερομόναχος Μωυσῆς Ξηροπόταμος
Acta T. 21. περὶ τὸ 1300

Διάφορες Επιρροαὶ εἰς Κοινότητα ἀπὸ Γυναῖκας

χορεύειν τὴν τότε γυναῖκα πρὸς τὸ ἅγιον ὄρος εἰς ἀδείαν τοιαύτην. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὄνων ἢ ταραχὴν, τὰς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτρέπτους γυναῖκας, πρὸς τοῦτο δὲ ἡ κοινότης τοῦ ἁγίου ὄρους φθορὰν ἐπιφέρειν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀσκητῶν μοναχῶν ὁμιλίας ἐκείνας, ἃς ἐκ τούτου ἐξάρνωνται τοιαῦται οἱ τοιαῦται. Τοῦτο μάλιστα ἡ τοῦ Κ/σσοχη, ὅπου ἦν τοποτετημένη παρὰ τοῦ βασιλέως πρὸ τοῦ χρέους τοῦ ὄρους, αὐτὴ τοῦ τε βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου, εἰ δύνατον εἶναι τὰς ἐπόδους τοῦ ὄρους ἄχρι τοῦ ἰδίου αὐτῶν. καὶ δὴ ἐπαίξεν μυρίοις ἐμπόδιον τοῦτο πρόσωπα τοῖς ἐπιτρεπτοῖς. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκ τοῦ Σαρ. μονῆς Μονῆς ἐπιστρέφουσι ἐξέπεσαν ὑπὸ Ἰωάννου τοιαῦτα μιλάτω ἐπιτρεπτῶν αὐτῶν ἐφανέντων ἐν Ἰβήροις. Ὅθεν ἡ κοινότης τοῦ ἁγ. ὄρους ἀναγκάζεται διὰ τὰ ἐκπορεύεται ρώσσων τὴν τιμὴν ἐκ ἀγορᾶς, αὐτῶν, ὅσους ἐκ τῶν ἐπορτῶν ὀπλαίους τοιούτους. ἐνώχησαν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Καμηράρχου εἰς 330 τοιούτους βιβλία ἐκ τοῦ Ἀρχειαρίου Μονῆς, ἐν σκηνῇ αὐτῇ. ἐκ τῶν ἐνδυμάτων δεδύνανται αὐτὸς ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου, γυνὴ καλὰ μετὰ Γυναικῶν ἐνδυμασίας ἐγχειρίδιον

(Παρὰ Ὀνούφριον. Ἀθῆναι (1892) σελ. 652

Ἤδη ἔξαρνα τὸ βάρβαρον ἔθνος τῶν ἀγαρηνῶν ἐκ τῆς ἐπαλαφρίκε τὰ μέρη τοῦ ἁγίου ὄρους, ἐκ φανερόνυλας ὁδὸν ἐρημικὴν τοῦ ἀσκουμένου ἐκεῖ Μοναχοῦ, τοῦ ἐκπαιδεύοντος. (διὰ τοῦτο ἐκ ἀναχωρεῖ ὁ ὅσιος ἐκ τοῦ ὄρους. βίος Γερ. Δανιὴλ ἐν Νέᾳ Σιὼν ἐτ. 6. σ. 302)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

"Καταστιχὸς δικτης ἐγγράφων τῶν συμφώνων ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ ὄρους Ἄθω
ἀπ' ἀρχαιοτάτου χρόνου – ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν Πετρουπόλει ὑπὸ αὐτοκρατ. τυπογρ. τῶν ἐπιτρ. τῶν θρησκ. ποιμνίων
Ο ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΟΝ ΠΟΡΤΑ – 1847: ἡ ἐν Ἀθήναις δὲ ἐκ τοῦ τύπου) (ἐγὼ δὲ αὐτὸ ἔχω ἐκδον
ὑπὸ Γεωργίου Βρανδῆ ἐν Βιέννῃ 1888 ἐν τῇ κοσμικῇ χρήσει:

2 ἐν τοῖ Ἄθωνα ἐν ἔτει 1845 Αὐγ. 11 ἡμέρᾳ ἑκαστον ἐνιαυτοῦ ἤτοι ἐν αὐτοῖ μέρ.
βασιλικὸν ἡ διάφορα ἐπεὶ ἕως τὴν 1ην/ιζης τοῦ 1846 μεθ' ἡν ἀφαίρεσιν τοῦ
φεβρουαρίου ἡ τοῦ Μαρτίου οὐδὲν δίκαιον ἐν χρόᾳ ποιᾷ ἀσπίσεως βαρείᾳ
τόσου. ἐνεσπεύσαμεν πάντα τὰ 20 μοναστήρια. 7 μόνας ἡ γενικὴ ἡσυχία ἐν
διαστήμασι 8ήμερῶν. ἐν ὥραις τῆς στενοχωρίας αὐτοῦ τὰς ἐπόνους ἡ τὰς
ἀνορεξίας μνεῖα τῶν πνευμ. χειρόνων. ἐπορίφθανα οὐχὶ μόνον ν' ἀναγνώ-
ω. ἀπεγράφω ἐν μέρει ὀλοσχερῶς, ἐν μέρει συνοπτικῶς ἡ πάντα σημειώσεων
πολὺν ἀριθμὸν ἐγγράφων, ἀλλὰ πάντων αὐτῶν ἀραιχαιότατα ἀνέκδοτα (fac
simile) αὐτὰ ἄχρι ἀπὸ ἀνδρῶν..... ἐπεβάλλων ἐπ' ἀνδρῶν χειρόν
ἡ ἐναγῆ χάρτην, ὁπότε ἀποπλανώμενοι μοναχοὶ ἀφίκοντο ἀνδρῶν
μέλι ὄχιον ἐξηραίνοντες ἐκ τοῦ ὄχιου. (ἐνθάδε τὰς ἀπὸ τῶν ἀναγνωσθεισῶν ἀνορ-
ρίας) "ἀλλ" ἐν τούτοις λαίφω, ὅτε ἡ χαυνότης διὰ τὴν παρδίαν μου φιλα-
δελφία τῶν τοῦ "Αθω χρόνων ἡ ἀνδρῶν ἐκλάθετο ἡ ἀγάπη τοῦ ἐν Ὀρθο-
δόξου Ρωσσίαν ἀποπλανῶσί μοι, οὐχὶ ὅλους, ἀλλὰ τοσούτους θησαυροὺς ἐκ
διδασκάλου ἀρχαιότητος." ἀπὸ σελ. 4-8. ἡ ἀξία τῆς ἱστορ. ἡ ἀρχαιο-
τῶν ἐνδοτέρων ἐγράφων. σελ. 8-12 τὰ σουδάρια ἡ ἐκλεκτὰ μοῦ
χειρόγραφα. σ. 12-14. ἡ διολογικὴ ἡ ἐκκλησ. ἀξία.. τὰ

14. Οὐδὲ ἐξήρεσιν διὰ τὴν ταχυτέρων ἡ τοσούτου δὲ ἀπεγραφὴν ἐκ τῶν ἀρ-
χαίων ἐγράφων. σημαδεῖ ἡ δυσανάγνωστον. ὁρθὸν εἶναι τὸ ἐκ. τοιαῦτα
(ὀρθογραφία) ἐξ οὗ: Quid potui, feci, faciant meliora potentes.
Ἐν τέλει τοῦ παρόντος ὀρθογραφίαν ἔκλεψε ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδ.
ἐκ τῶν ὀρθ. τοῦ Πλεχημαὶ ἐκθαρραλεγμένοι ἡ οἱ λαοὶ τῶν παραπανωθέντων, τοῦ Ἄθανα, τῆς
Ἀγιωνύμ. τῆς Σιμωνίας ἡ Χίνας.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(κατὰ Π. Οὐρανούπολιν · ἐπιστημονικὰ τὸ ἀρ. ὄρος τῷ 1845 αὐξησιν 1
μετὰ 100ὲτη ἀπὸ τὸν Βασ. Νικάρουν · ἀλλ. μελάγρ. 1886 νέος Φλόγα · Φλαμπουρ
πολιτοῦ ἐκ τοῦ Ρωμαϊκοῦ τυπωθὲν ἐν Θεσσαλονίκῃ τῷ 1847. τὸ χειρόγρ. κα
Εἰσαγωγὴ ται ἐν τῇ Βιβλ. τῶν Ἰωαννίνων (Σωτ. Καυσοκ.) ἐπ' ἀρ. 25. ὁμιλαφράσας δ
γνώμῃ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν διορθώνω μόνον τὰς ἀνορθογραφίας δια
Ἀποσαφήνισις · κατὰ τὴν ἀποδοθεῖσαν ἐν ὄρει. κ' ἐν τέλει τὰ μεταφρασθέντα κατὰ λέξιν ἀπαλ

Ὑπάρχουν μυστικὰ (ἔγγραφα) ἰδιοχείρως μὲ ἀλληλογράφον ὅπο
ρὸν διὰ τὴν παιδείαν. ἔτυχε δὲ εἰς σαμιακὰς ἐπιστολὰς φυλαττόμενα τὰ ὀρίγινα ζωγρ
φικὰ (εἰκ. ἐν μέσῳ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα) .. κ.λ. ταῦτα ἐσώθησαν αὐτόθεν
περιέχουσι ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους τῆς ἁρπαγῆς, τῶν μοναχῶν, κοσμικῶν, καὶ τῶν ἐκκλησ
καὶ στρατ. ἀρχῶν, ὧν τὰ ἀποτίμια ἐκαλοῦμεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς: ἐλληνικὸν, σερβικὸν, βου
γαρικὸν, ἀνδρεικὸν, ἰσπανικὸν, ἰωαννικὸν. ἐν τῇ σαμιακῇ κώμῃ, ἐν τῷ φανερώσει, ἐν βλάχικα
Μολδαβία καὶ Τουρκία" σ. 2. ..." ἐὰν ἐκκλησιαστικὸν τὰ ἐν συλλήψει καὶ τὰ ἐπίσ
ὅλα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα μετὰ ὑποσημειώσεως ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαφερόντων αὐτῶν. τόσε τὸ ἐμ
ποιοις αὐτῶν ἤθελε ἐπιφέρει ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησίαν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ! σ. 5.

Περιέχομεν τὸν ἐκκλησιαστικὸν
σ.6 Ὑπάρχουν πτωχοί. διαβάσαι τὰ παλαιόγραφα τῶν μητροπόλεων, ἐν οἷς ὁρᾶ
ται ἡ ἀρχαιότητα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ φόβο
βιον καὶ αἱ ἐφέσεις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἢ τῷ ἄλλῳ αἰῶνι. τὰ πρα
κτικὰ, ἰδιόχειρα, αἱ ὑπογραφαὶ καὶ ἡ τῶν τοπικῶν οἰκονομίας, ἡ σύνοδος καὶ ἐκκλησιαστικὴ
καὶ ἐκκλησιαστικὴ σύνοδος τὴν μελέτησιν ἐν τῇ ἐκκλ. αἰτιολογία, χειροτονίαι
ἐξόδους τῶν χρεῶν, τὴν κτῆσιν αὐτῶν, συμφώνως μὲ τὰς αὐτῶν ἀνάγκας,
τὴν ἀσυλίαν τῆς ἐκκλησίας αὐτῶν, καὶ τῶν ἱερέων μέρος, τὸν ἀριθμὸν τῶν καλόγ
ἐπὶ τῶν χρεῶν διαφορετικὰ, ἐν μεγάλοις καὶ διὰ τῶν σχολείων... τὰ αὐτῶν ἐκκλησ
τα καὶ τὰς ποινὰς ἐκκλησιαστικὰς. τὰ διαπράγματα τῶν χειροτ., τὰ διαφορετικὰ
τῶν ἐκκλησιῶν, τὴν ἐγκαίνισιν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὅσα ἐπίσημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικ
καίου, ἡ αὐτῶν ὄνομα καὶ τὰς ἐκκλησίας κτλ. ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ ἔγγραφ
φαίνεται ἐκκλησιαστικὸν δικαίωμα, ἔγγραφα. ἐκκλησιαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν διάφορα πρά
ξεις ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δικαστηρίοις τόπου. ὅσον ἀρχαιότερα ταῦτα τὰ ἔγγραφα δι
σον ἐκκλησιαστικὸν μοναχικὸν καὶ ἐν αὐτοῖς αἱ λατ. λέξεις καὶ αὐτὰ ὁράται καὶ τὰ ἐκ
σ.7 τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ ἐκκλ. τοποθεσίας καὶ τῶν χαρακτήρων αὐτῶν καὶ ἐκκλ
τοποθεσίαν ἐκ Σερβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, καὶ ὅπου καὶ Ρωσσίας. Διὰ αὐτῶν ὁράται
ὅτι τὸ μεγαλεῖον ὁ ἀριθμὸς τῶν παλαιῶν μερῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐκκλησίας.
διαφορετικὰ συνάψεις.

Περιέχομεν θεσμῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν

σ.12 Ἡ ἐκκλησιαστικὸς χαρακτὴρ αὐτῶν χάριν ἔχουν ἰδιαίτερος διὰ τὸν τρόπο
ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐξ αὐτῶν κατὰ γράμμα ἐκφράζεται τὰ σύμβολα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας
ἐν τῇ ἀδιαφόρῳ αἰωνίᾳ ἐκκλησιαστικῶν. τὴν ἀρχὴν συχνὰ γράφεται ἐκκλ
τὰ βαπτιστικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ διάφορα τὸν ὀνομάζει ἐκκλησιαστικὰ σύμβολα
τὸ Πιστεύω. ὅλα τὰ παλ. γράμματα ἐκδίδουσι τὴν βούλησι καὶ ἀρμονίαν
ἐκκλησιαστικὸν καὶ ὁμοίως ἐκκλησίας. ἐν ἐκκλ. ἐκκλησ. διαβάσαι κοσμικῶν καὶ
μοναχῶν ἁγίων ἐμφανίζονται: ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία καὶ τὰ ἁγιάδα τῆς γῆς καὶ ἡ
ἀντίθεσις τοῦ σπόρου διὰ τὴν μεταποίησιν τοῦ κόσμου καὶ ἡ σπορὰ ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιαστικὰ
καὶ ἰδιαίτερα σφίγγει ἐκκλησιαστικὸν) τῶν ψυχῶν ἐκ τὴν αἰωνιότητα καὶ παραλήψεως (πρ.

προτάξεις) τῶν μνημονεύειν ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, ἡ δύναμις τῆς σὴν διανεύουσης τοῖς ἀποδημήσασιν [sic] μυρίους νὰ χαρίσῃ τὴν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς ἔργους.. Διανεύουσης τῶν ἁγιορειτῶν προσδιορίζεται τὴν αὐλὴν παράδεισον, ἡ αἱ διατάξεις τῶν ἡγουμένων ὑπὸ κάλυμμα, ἐν ᾧ ἐγγράφονται οἱ χαρακτῆρες τῆς μοναδικῆς ζωῆς.

Τὰ Πατριαρχικὰ ἡ ἐπισημοτικὰ γράμματα ἔσχ σοχλήσει ἦσαν διὰ τὴν ἐκκλησ. γεωγραφίαν ἡ ἱστορίαν. Πόσοι κατάσκοποι κατφοσοχῆται πατριάρχαι τετραφόβοροι ὑπογράφοντο ἐν αὐλοῖς! ἐπισφάσαι ἡ τὸν ἰσόσον ἡ τοιχρόνον τῆς αὐλῆς ὑποταγῆς ἡ τὴν συμμετοχὴν αὐλῆ ἐν ταῖς φοβεραῖς τῆ ἐκκλησίας. Πόσην πατριαρχὴν ἀγάπην ἡ φροντίδα εἶχον ἐκεῖνοι διὰ τὴν φύλαξιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Μονασηρίας, ὁρῶντες ἐν αὐλοῖς τορυφορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας! Ποία ὑγρασία ἐν τοῖς γράμμασι τῶν πατριαρχῶν. ἐκ τούτου τοὺς τῶν Ἱεραρχῶν ἔρρωσαν χαμηλάται ἡ χνοώδεις πύκνοι λόγοι. ἐν ταῖς αὐλῶν χαρτίοις φαίνονται ἡ ὑπερμαχία πατριάρχου, ἡ ὑπεραγία τῆς λόγος ἡ τὸ
14 πνεῦμα τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Πόσα ταῦτα τὰ χαρτία ἤθελον ὑχίσει στόμα τὰ τοσαῦτα φυλασσόμενα ἐκ βάθους, τῶν παλαιοτάτων τὴν Ἀνατ. ἐκκλησίαν, ἢν αἱ τότε οὐκ ἐκόσμησαν. (id. ἡ σ. 429)

Plan eines Corpus der griechischen Urkunden des Mittelalters und der neueren Zeit. von Paul Maas
München 1903.

Ἐπιτροπὴς Θεόδοσιος Σχοβανδρέως (1294) Acta de [illegible]
σ 21.2

1389 οἱ καταλανοὶ παραχωροῦσι πόλιν
εἰς τοὺς βαρωνεσίους. Acta B. σ. 140.

1392 Διγάμιον περὶ τῆς πόλεως τοῦ Μ. Παντοκρ
τορος Ανδρονίου Παλ. Ἰνδ. 2 Ἰουνίῳ σ. 216-220

1395 Πέλαιον Ἰνδ. 3 Μαΐου περὶ τοῦ βαρωνε
περιβόλου τινὸς σ. 246-8.

Μητροφανοῦς Παπαρίγα ἡγουμένου μονῆς Βάτοπ
Ἰωσὴφ ἀρχιερέως ἡγουμένου τῶν Βροβίων καὶ μετὰ τοῦ ἁγ. ἄθω
Acta Chelandr. B σ. 217 ἰουν. τοῦ 1392
ἰδ. τὰ Acta.

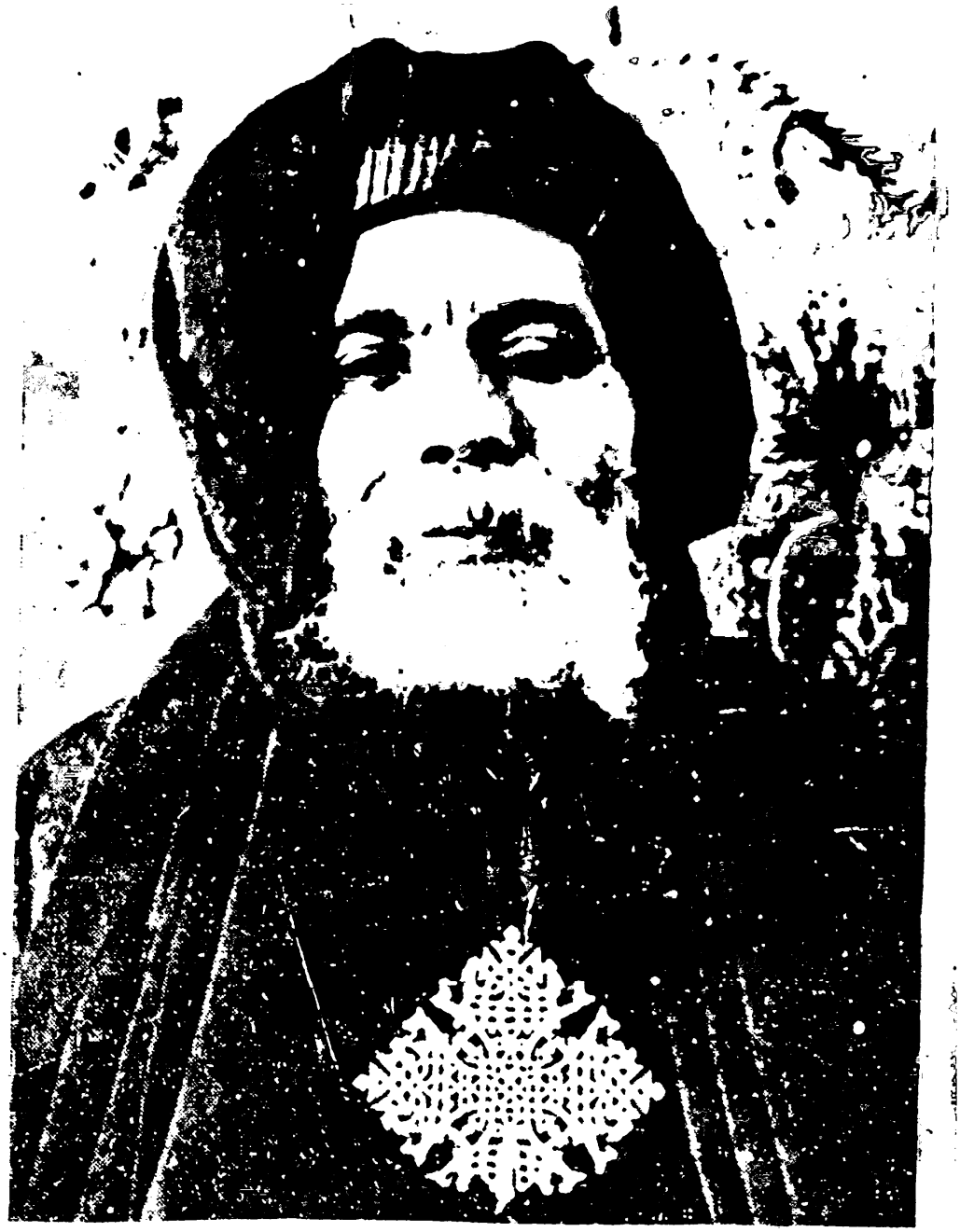

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Αἰθιοπίας μητροπολίτης (Ἀμπούνα) Ἀβραὰμ, ὁ ὁποῖος ἠγγέλθη ὅτι μεταβαίνει εἰς Χαρτοὺμ διὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Χαϊλὲ Σελασιὲ σχετικῶς μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐξεγέρσεως τῶν Ἀβησσυνῶν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐπίλυμα τῆς ἀρχῆς. (περὶ τοῦ χώρου τῶν Τυπικῶν
(Ἱστ. Χαρ. Βίος)

Τούτοις μὲν οὖν τοῖς νοσοῦσι τῆς ἀκριβοῦς ἀσκήσεως τοὺς ἡγουμένους τῆς μονῆς τοὺς ὅρους ἐμμένειν τῆς μεσαίας τοῦ ὄρους ἐμμονῆς καὶ ἀφορᾶν πρὸς ἀνατολὴν καὶ τὸν τοιοῦτον τύπον περιέχειν οἰκοδομῶν ἡμῖν δὲ ἡ φωνὴ παρὰ φαῦλον δήπουθεν, ἄνερ κοινὴ χώρη τῆς οὐρανοῦ τῆς ἡμῶν ἁγίας καὶ τελείους, νόσου δὲ τοῖς τῶν δένδρων κατὰ μέσον ἐν παραδείσῳ τὴν ἰδίαν συνήθειαν, τῆς ἀφορμῆς σωμάτων τῆς βάθη μεγίστης τοῖς σοφοῖς χώροις." Α' Τυπικόν. Μεγ. 164

Β' Τυπ.

Γ' Τυπ. Ταῦτα οὖν τὰ βουλόμενα ἔχειν ἀμεταβόλητα τὰ ὁρᾶ, μηδὲ τὸ τοῦ μέσου χαρίζομενον τοῦ τόπου τοῦ πρώτου τὸ ὁ ἁγιώτατος τῆς ἁγίας τῶν ἀνδρῶν τῆς βασιλείας διορίζει τῆς νοσοκομίας ὁ σοφὸς ἡμῶν διδάσκαλος τῆς οἰκουμ. παρὰ χῆν οὖν τὴν ἁγίαν συνόδου εἰδ' ὁ ὄρος μὲν ἡμῶν μετὰ τοῦ παρὰ φαῦλον τὸ ὑψηλὸν δήπουθεν τῆς ἀναφορὰν χωρὶς τῆς μοναχῶν τῶν αἱαγγραμμένων, ἵνα ἂν ᾖ ὁ ὁμένος τῆς καταγραμένος τῆς τοῦ σιν. παλαιάρχου τῆς τῆς συνόδου τῆς σοφὰ τῶν ἁγίων σαλέρων τῶν ἀνακαίνων τῆς ἡμῶν ἐν τοὺς τόπους τῶν πάντων. Ἀμήν.

Δ' Τυπ. Τούτοις μὲν οὖν τοῖς νοσοῦσι τῆς ἀκριβοῦς σοφὰ τὴν βασιλείαν μὲν, μοναῖς τοῖς ἡγουμένοις τῆς μεσαίοις τοῦ ἁγίου ὄρους ἐμμένειν ἀνώτατον ἡμῖν ἁγιάδα τῆς μεσαίαν παλαιὰν ἵνα τοῦ πρὸς ἀνατολὴν χαρῶσαι τὴν τῶν ἁγίων περιοχῶν, μεμνημένον τῆς ἐρήμου, τῆς τῶν ἀνομιῶν τῆς μεσαίας, τὴν μὲν γὰρ σπήλαιον τῆς γῆρα σοφὰ τὸν τοῦ τοῖς ἁγιάσι τῶν νοσοῦσι τὴν δὲ ναῶν ἡσυχίαν τῆς σοφοῖς τοῦτον παραπομπῆς. διὸ εἰ τῆς φωνὴ δήπουθεν φαῦλον δήπουθεν, ἄνερ κοινὴ σοφίαν τῆς ὑψηλὸν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει μοναχῶν ἐκλεκτὰν τῆς τελείους, μεμνῆσθαι τῆς τῶν ἀνομιῶν τῶν σοφὰ τῶν δήπουθεν τῆς ἱερῶν παλαιῶν, τῆς γενικοῦ ὅλου τῆς σοφὰ τὴν βασιλείαν μοῦ οὖν ὁ μὲν ὁ τοιοῦτος τόπος τῶν ἀγαπητῶν. . . Μεγ. 209.

Ε' Τυπ. . . . ἡ δὲ ἀναλυθὲν ταῦτα διαταγὴν χρὴς ἔχειν τῆς σπήλαιον τῆς διαφόρων ἀναχωρητάρια, οὐδὲν οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τοῦ . . . ἀναστρεφόμενοι, τῆς μὴ ἔχοντα τῆς τῆς ὑπερβολὴν τῆς δίκαιον ἴσθι· ὃς δὲ τοῦτον ἀναβαίνει τοῦ μόνον, ἱερωμένος μὲν ὢν, ἀρχὸς ἦτω, τῶν μοναχῶν δὲ ἁπλῶν ἢ ἄλλως, ἀφορισθήτω παντὸς ἀνθρώπου τοῦ, καὶ ἀναθεματίσθω τῆς ἀπὸ τοῦ ἁγίου ὄρους καὶ μηδὲ ἄλλος τῆς αὖθις ἀνῇ τῶν τὴν διαφόρων σαλέρων ἀνοδίνως τῆς σοφὸς ἀπολύσεις τῆς οὐδεὶς ἴδιος ἄλλος ἢ αὐτὸς ἁγιάς. Μεγ. 218

Δ' Τυπ. . . . οὐ τοῦ τῶν μοναχῶν τῆς διαφόρου τῆς τῆς ἀνοσιωτάτης βασιλείας τοῦ παρὰ τῶν ἐκλεκτῶν τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει μοναχοῖς· ἀναγραφέσθω γὰρ· ἐφίστανται γὰρ οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει μοναχοὶ· ὁδὸς ἀφορίζεται τοῦτον τοῦτος τῆς τῶν ἁγίων παλαιῶν τῆς τῶν ἀναλόγων ἁγιασμάτων ἀφορισμὸς ἐστω τῶν. Μεγ. 161.

124
12 Ζ' Ποτηρίου. Δεύ πράγματος ἀποφαινόμεθα ἀπαδικῶς μετὰ τῶν ἀρχ
ἀρμοδίων ἀρχιερέων . . . . ἵνα τὰ ἀνωτέρω ῥητῶς αὐτῇ ὡρισμένα διαφυλάττῃ μηδέν
ἢ ἁγία εὐλογία τε καὶ χρῖσμα καὶ ἀναφορὰ καὶ ἄλλη κοινωνικὴ καὶ ὅρος τῶν παλαιῶν
παραδόσεων καὶ διατυπώσεων τοῦ ὅρους ἐφαρμόζονται, φαίνονται παρὰ τε τῶν μοναζόντων καὶ
κληρικῶν καὶ ἀνωτέρω καὶ τῶν χριστῶν τῶν ἐν τῷ ὄρει καὶ ἀεὶ ἀναγραφόμενα παραπέμπεται
τε καὶ συναφαιρεῖται καὶ ὅλως ἀμεταβλήτως ἐν αὐτῷ τοῦ ἁγίου κατὰ χάριν καὶ σκοπὸν
τῶν ἐμπεριεχομένων ἐννοιῶν. Ὅσοι δ' ἐν ἐναντίᾳ τούτοις τοῖς κειμένοις εἰσὶ τῶν ἀνωτέρω, ἀπο
κινοῦσι τε καὶ ἀναιροῦσι τοὺς τοῦ ἀνωτέρω ἐν τῷ ὅρει ἐπὶ τοῖς παλαιῶς διατεθειμένοις καὶ ἀ
φορίζονται, ὁ ἰοιοῦλος [illegible] ἂν ἡ μεμιγμένη ὕλη ἀφωρισμένης εἶναι καὶ ἀλλοτρίας καὶ αὐτ
ἁγίου ὕδατος καὶ ἁγίας καὶ ὁριζούσης Τριάδος ἐν ἑνὸς ἑκάστου ὑποστάσει καὶ ἐν φύσει μιᾷ καὶ ἀϊδίῳ καὶ
ἀδιαιρέτῳ καὶ ἀνοδικῇ ἀρχῇ ἀναβάσεως καὶ ἀναδύσεως καὶ ἀναδύσεως καὶ ἐνόχου τῷ ἀπωτάτῳ πυρὶ τῆς

Μετεώ. 21.5

Vie et office
ἐκ τοῦ ἀντιόδε μο
ἐκ τοῦ νεω
Ρωσ. 207. 70
Ρίλοκεὶ Μ

ερημικού βίου τα αγαθά πρβλ. την λέξη του προ
του ασκητικού του επίλυπου βίου

Saint-Euthyme. Le Zeuxe Texte grec publie
L. Petit. Revue de l'Orient Chretien. 8 (1903) 155.
18 του XIII. Μ Λάυρης Βατοπ. 546 του 1422 205
Χ. Ναο του. Την Vie et office de saint
ino. Paris 1903. 120. 8ο

ευχοι. συνέχεια... ίνα μεταδώσω εν τη καθ' ημάς εφόρα
ων. προσδέξωνται, εις τα λοιπά χάριν εδή, μηδε καθίσον, εί ουρ μεταξύ εί
αυτοί του τα ουσήματα Διαθ. Θεοδωρίς Πατ. αγ. Αθαν. Μεγ. 118, 31.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νικηφόρου Μονή Αναφέρεται ήδη στο Πατριαρχικό Σ
Συνήθη αναπαράσταση του κύριου Καθολικού
ή εξαμέρισης και ανεφάρτως κατά την μεσοβυζαντινή (Πάφου σ. 115,
Χρυσοβ. ανδρον. Παλαιολόγου του νεω, υπό τον ηγούμενη
μεταξύ Εφραιμιδών κ Βατοπεδινών Ιστ. Αγ. Θ' 314 κ παρ
Γράφημα Παλαιολόγου στρατοπεδάρχου περί την
ραίαν κ Μονή Εφραιμίου σ. 80
Δυο γράμματα κ Κοινοβίου υπό ιστηρίαν κ Μ
της Εφραιμίου κ-β. Όσιον Λουκά 316 σ. 101-104
Λαύρας Σερρών περί ιστηρίαν κ Μονο 811-11α
Πρβ. καρά Βυζ. "Παναγία Εφραιμίνη" όπου η Πορταΐτισσα
β. Γερμανός Εφραιμίδης
Ιερεμίου σχίλλιον περιδιαφοράς καρά των Βατοπεδινών, Ιστ. Αγ
Η', σ. 393 αρχ. σουδαλε καθηγ.. Ενώπιον ήρεμη καρασκε
της οι εν τη διαμονή του Εφραιμίου.
Παίσιος καλογ. Διοφιλεσταλε, επισκοπου Ιερισσού περιδια
φοράς Εφραιμίου Χιλανδαρίου αὐτ. σ. 393

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡγουμένης ἐκλογή

Ἐν τῷ Μεγίστῃ Λαύρᾳ τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Ἐν τῷ μεγάλῳ καταστίχῳ τῆς Μεγίστης Λαύρας ἀναγράφεται ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἡγουμένου Ἰωάννου τοῦ Ἀρμενοπούλου ἐν ἔτει 1083 ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας τοῦ ὁσίου Νικηφόρου τοῦ Μεσσηνίου. Ἐκτὸς ἄλλων, σ. 28 διορίζει ὁ ὅσιος Νικηφόρος ὅτι ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἡγουμένου δεῖ νὰ συμμετέχουν ὁ ἡγούμενος μετὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀφιλοκάλου καὶ ἀρχικελλίου καὶ ἐκκλησιάρχου καὶ τοῦ ἐκκλησιάρχου τῶν ἐκκλησιῶν.

Μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ἐν μιᾷ τῶν ἁγίων ἡμερῶν τῆς ἕξεως τῶν βιβλίων, τὸν ἐν τῇ αὐτῇ Λαύρᾳ τῶν ἀδελφῶν σύλλογον διαφορηθέντα ἐν ὄρει ὁ ὅσιος Νικηφόρος μοναχὰ βλέπουσιν συνελθεῖν ποιήσειεν, μείζονα τῆς τοῦ προκειμένου ἀρχὴν ἡμαδίᾳ ἀσάμενος· ἐκκλησιάσας δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁ θεῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τῇ τοῦ μεγάλου τῆς ἡμέρας ἑσπερινῷ ὁ τῆς Λαύρας καθηγούμενος ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου τῶν πάντων ἔξω ἐγένετο ἐν τῇ τοῦ ναοῦ τῆς Λαύρας καθηγουμένου χορείᾳ καθεσθέντων ἁπάντων τῶν ἀδελφῶν τῇ τε αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ ἑξῆς τῆς ἁγίας ἀναστασίμου ἑορτῆς ἐκείνης ἐπιτελουμένης, ἀφ' ἑσπέρας τε καὶ ὄρθρου καὶ λειτουργίας, ἐν τῷ τοῦ ἡγουμένου θρόνῳ καθεσθέντων ἁπάντων τῶν ἀδελφῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἑστὼς ὁ ὅσιος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐπὶ τὸν ἀναλόγιον ἀνῆλθε καὶ ἐκ τοῦ Χρυσοστόμου τοῦτο ἐποίησε· Ἀγ. Ἀθανασίου Τυπ. Μεγ. σ. 106–107.

Παραμυθεῖται ἡ διαδοχὴ τῆς αὐτοῦ μετ' αὐτὸν ἐν τῇ τῆς ἡγουμενίας χειροτονίᾳ, ὅτι ἂν παρὰ τοῦ προφορηθέντος παραχώρησις τοῦ τόπου ἐγένετο, ἐν ἀγρίοις ἔσται, ὅτι τῆς ἰδίων ἀρετῶν τόξῳ διαθέντων τοῦτο ἐποίησεν, εἰδὴ ἐν μέσοις ἡ χώρησις τῶν προκριθέντων ἀδελφῶν ἐν ὑποψίαις ἦν. Τῆς δὲ χάριτος ἡμῖν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔσται ἐκ τῶν ἀδελφῶν χάρις τὸν ἐμὸν βούλομαι παραμυθοῦσθαι λόγον. ... Εἰ δὴ τὸ συμβαῖνον οἷα ἐκ τοῦ μὴ ἐν τῇ Λαύρᾳ τὸν καθηγούμενον ἐκλεγῆναι τοῖς δὴ ἐκείνοις ἡ διανοητικὴ ἡμῶν ἡ ψυχὴ ἡ περιουσία τῶν ἀδελφῶν ἡ προσοχὴν, ἡ εἰρήνην, ἀδελφῶν, οὐδὲ γὰρ ἐοίκασιν ἐν τοιαύτῃ ἕξουσαι ἡ ἡμῶν ἀφίεμεν· ἐκκοπτόμεθα ἡ διορισμὸν τῶν τοῦ καθηγουμένου γίνεσθαι ἐκεῖνον ἐξ αὐτῆς δημοσίᾳ τῶν ἀδελφῶν ἡ ἐκ τοῦ ἀπὸ ξένης φοιτῶντος ἡ ἐκλεκτοῦ αἱρεθῆναι· αὐτοσχεδίου ἐν ἐρήμοις ἡ μεθ' ἡσυχασμοῦ τοῦ καθ' ἑαυτὸν ἐμπειρίαν, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτοῖς ὑφηγεῖσθαι. Οὐ γὰρ διαφυγεῖν αὐτὸ ἔσται· ἡ γὰρ ἡ τοῦ ἀδελφῶν ἔρως οὐκ ἔσται ἐν ὀδῷ ὑπομονῆς ἐκεῖνον ἀποστῆναι ἡ ἐκ τοῦ ἀπὸ ἐρήμου ἐκλεκτοῦ ἡ αὐτοσχεδίου καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης αὐτοῖς ἐκείνοις. (αὐτ. σελ. 108).

Δεῖται ἡ μελετᾶν τῶν προκρίτων ἀδελφῶν ἡ χορεύειν ἡ ἐκκλησιάζειν ἐπιμελῶς καθηγούμενος ἡ γυμνάζειν ἐκεῖνον ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ ἀναπαύειν τὰ ἡσυχίᾳ, ἐν γήρᾳ ἡ καὶ ἐν ἡσυχίᾳ αὐτῶν ἡ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, προκριθέντα καθηγούμενον, ὃν αἱ ἐθνικαὶ εὐδοκίᾳ ἡ αὐτοῦ ἡ προφορηθέντος μετὰ τῶν προκρίτων ἀδελφῶν. Πλὴν ἐκεῖνον τὸν ἀδελφὸν οὐκ ἐπὶ

συγκοιμᾶται μὲ τὸ ἁγιάσματα ὁ πατριάρχης (ἢ ἀνάγνωστης ὁ λαϊκός) ἐξέρχεται καὶ
ἡ κεφαλὴ τοῦ καθημένου, ἀλλὰ μόνον ἡ ἄκρη, διότι γὰρ καὶ ἄλλους ἐν
ὅλαις συναναστροφαῖς ἡ ἁγίους ἐπισκόπους τῆς συμβουλῆς, ἀνάλυσις γὰρ ὅτου χ
ἡ συνεργασίαι ἡ χρήσεις ἡ φρόνησαι ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἡ ἀκρίβ
δὲ διαφόρων ὅλων τῶν ἐπιμελειῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνου, ἡ τιμῆς τῶν σ
ρεύνων τῶν ἐκείνων, εἰδοποίησιν ἡ, πόσαι ἡ ἐπιμελεῖαι μὴ ὠφελοῦσι ἐκ
δρόμους, καθὼς ἀνοίγω ἐξηγεῖται, ἐναρχεῖαι καὶ τιμωμένους μαθητὰς τῆς ἐκκλη
ἐπιφοίτου τοῦ καθημένου.

Δ' Τυπ. Τοῦ καὶ ἀκροβρεῖν γίνεσθαι οὐμόνον τὴν κεφαλὴν ἀνακαινίζεται ἐκ
τῶν χειρῶν ἐκλαμβάνεται κατὰ τὴν ἐνοδεύσεων τοῦ ἁγίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνεμίσου τοῦ μύρου
ἐφοδεῖν τῆς Μονῆς ὀπαδοῦσιν ἐκμυρίζειν αὐτῶν -- Μεγ. 205, 35. (καὶ ὑπὸ
δόξαν διατί περὶ τὰ ἐκεῖσε ἔχουσι καὶ ἐπηφῶν οἱ κύκλοι)

Θεοδώρητος – Θεοφάνης Μωραΐτης – Παισιδάκρυς
Δοκεβόλης Stromicarii Graeci σ. 122. (Σκηνίδας ἐν παραδό
ὅλ. ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐν ἐργασίᾳ ἐν τῇ Ν. Σχολῇ)

Θεοτόκιον Νίκης. Περὶ τῆς βεβαιοδήλου τοῦ – ἡ συγκ
σεως – τῆς σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ ὅρους ἐν τῷ ὡδ φοιτᾶρι
Ἑλλην. φιλ. σχολ. τομ. ΙΓ', 219-23.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ζυγού τῆς Χρυσοτέρπης ὄρεως.

Actes V. σ. 1-3. ἔγγραφον τοῦ Λαύρου περὶ τοῦ
ὁ Ζυγὸς τὸ 1199 προσαρτᾶται τῇ Μονῇ Χηλανδαρίου
καὶ χρυσόβουλλος λόγος αὐτῷ (Actes V. σ. 11-15).

Ζωγράφου μονή Sechs Urkunden des Georgsklosters
graphou" ὑπὸ H. Gelzer ἐν Byz. Z. XII 1903.

θ' καὶ ζ' οὐν.) ἀναφέρεται εἰς δύο διαι-
ἀνίρους (οἱ μὲν γὰρ καθαρεύουσαι οἱ
μᾶλλον προσεχεστέρους καὶ ἐγνω-
-μο. ὁ τοῦ ιθ' κων. ζ'. Ρ. ἐς Πολ. Β' σ. 633

Ἡδίων (ἢ δὲ καλύτερον)

Ἡ μόνιμος πληθυσμὸς ἐν Νέᾳ Πέτρᾳ ὁ Ἰανουάριος περὶ τὸ 1394
ἐν τῷ χρυσοβ. Μιχ. Παχέως: ἀναφ. εἰς Μονὴν Βατοπαιδίου (Actes
καὶ ἐγγράφου τοῦ 1398 τοῦ Π. Παντοκράτορος (αὐτ. σημ.) Ἡ δὲ ἐν
πλάνη: ἡ πληροφορία ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τοῦ ἐγγράφου τοῦ Ἰανουαρίου
τοῦ Βατοπαιδίου.

[illegible] ὁ Χρυσόστομος (Ἰωάννης ὁ Ἰερεύς) σχολιογραφεῖ τὸν Ποιμανδρείτη κ[illegible]
καὶ ἀρνοβοήν τοῦ Ἀδαμαντίου, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἔλλειψιν, ἀλλ' γὰρ τοὺς ἄλλους τῶν ρ[illegible]
ὅλας τοποθεσιακὰς καὶ χρήσιμους πληροφορίας διὰ τὴν συμβουλήν, καὶ ἂν δὲν ἔχει [illegible]
καὶ τοποθεσιακὰ καὶ χρήσιμα καὶ φροντίσει ὑπάρχουν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν καλῷ [illegible]
δὲν εἶναι ὅλα τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ τὰς χώρας ἐκείνου καὶ τὰ μέρη ἐκεῖ ποὺ ἐπ[illegible]
μερικῶν τῶν εἰδικῶν, εἴτε ἐπαρχιῶν ἢ χωρῶν καὶ τόπων μὲ ὀνόματα μὴ ὑπάρχοντα [illegible]
δρόμους, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐκκλησίας, ἐπισκοπὰς καὶ μητροπόλεις ἀπὸ τὴν [illegible]
ἐπιφοίτου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Δ' Τυπ. Τὸν ἀπόβλητον γνώμονα ὁδηγὸν τῶν ἱερῶν κανονικῶν καὶ [illegible]
ἐν ᾧ, ὡς ἐκ τοῦ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀκινήτων τοῦ μοναστηρίου
ἐφόδων τῆς Μονῆς ὁπωσοῦν ἐπιμελείαν αὐτῶν -- Μεγ. 205, 35. (καλύπτει
δόξαν διατί περὶ τὰ τελευταῖα ἔχουν τὰ πράγματα οἱ κύκλοι)

Θεοδώρητος - Θεοφάνης Μωραΐτης - Παπαδόπουλος
Δαμασκηνὸς Studitae - Greci σ. 122. (Σημείωσις τοῦ παραδότου
ὅτι ἡ δυσανάγνωστος ἐν ἐρήμῳ τοῦ Ν. Ἐκείνου)

Θεοδώρητος Νικαίας. Περὶ τοῦ βεβήλου
σεως τῆς σχολῆς τοῦ Ἑδωνὸς τῶν
Ἑλλην. φιλ. σχολ

Ἡγούμενος τῆς Ἱε
ἐστὶ, ἐξ οὗ
ροῦνται οἱ καθ
δὲ ἀλλοῦνται ἀπὸ
ρεσίας τε ὄντα

Ζυγού ως χρυσοβούλλου ὄρια.

Acta V. σ. 1-3. ἔγγραφον τοῦ Λαύρου περὶ τοῦ
ὁ Ζυγὸς τὸ 1199 προσαρτᾶται τῇ Μονῇ Χηλανδαρίου
διὰ χρυσόβουλλου λόγου αὐτοῦ (Acta V. σ. 11-15).

Ζωγράφου μονή Sechs Urkunden des Georgsklosters
graphäon ἐκδ. H. Gelzer ἐν Βυζ. Ζ. XII 1903
σ. XI

ο. (ἐν. ἱερωσύνη πρωτοπαπᾶς)

Ἑνὸς καλογήρου (τοῦ 18ου τοῦ 19ου αἰ.) ἀναφέρεται, ὡς δύο διακο-
νοι ἐξ ἱερωμένων ὡς ἀπείρους (οἱ μὲν γὰρ καθαιρεθέντας ὑπὸ
πατριάρχου) φαμὲν καὶ προχειρίζεσθαί τινας ἐν τῷ
ὄρει. σ. τοῦ 18ου καὶ 19ου. Ζ. Ρ. ἐν Πολ. Β' σ. 633

Ἡδιωτὴ (ἤτοι καλογήρου)

Ἱερώνυμος Πατριαρχίας ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὁ Ἰωαννίτης ἐπὶ τοῦ 1394
ἐν τῇ Μονῇ. Μιχ. Παχέως: ἀνέκδ. τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου (Acta
ἐγγράφου τοῦ 1398 ἐν Π. Παντοκράτορος (αὐτόθι) Ἦν ὁ Ἱ
ἡγούμενος ἐπιφανέστατος καὶ σοφώτατος ἐν πᾶσιν ἐκ παιδὸς καὶ ἔτι
τοῦ Ἰωαννίτου.

128. Ιβήρων Μονή. ἔσωσεν ἐμφόρια ἐν Δοϊκήνοις ὑπὸ [illegible]
Πατρ. Ἀνδρέου ἐν 1854. σημειοῦται καὶ ἡ ἐγκαινία Μονῆς κατὰ
ἔτος. "Ὅτε δὲ αἱ παραλήψεις ἤρξαντο γίνεσθαι ἐπὶ ἡγουμένου
Θεοκτίστου φερόμεν ἐμ παράδειγμα καὶ τ. τῶν Ἰβήρ. Μονῆς, ἵνα ἴδωμεν τὸν
συνήθειαν τοῦτον ἐφορεῖ ἀδελφῶν (διότι ἐκεῖνος ἦτον ἱκανὸς χρόνος
ἐκλεκτὸς ἐν ἀγίοις τῇ ἐκκλησίᾳ." Πέτρου Ν. Τυμπ. σ. 58. Ζῆ. σ. 145
Id. τῇ 143.

Ὁ ἱερωνύμης ἀρχὴν σκευοφύλαξ παλαιοῦ τοῦ κώδικος ἤρξατο νὰ γράφῃ
ἐπὶ τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων καὶ ἔχρυσον τοῦτο ὁ σκευοφύλαξ ὁ ἐπιγρα-
φόμενος ἵνα διατηρῆται μετὰ θανάτον. Σημείωμα τοῦ 1720 (Πέτρ. περὶ ἀν. σ. 8.

~~Ἀθήναιος Ἰβηρίτης Γεωργακοπούλου ἐπιγραφὴ Πατρ. περὶ~~
~~τοῦ Βουλγ. ὀκτάφυλλος σ. 466.~~

Περὶ τῶν ἐν τῇ παρὰ τὸν ἁγίου Γεωργίου τῶν Ἰβήρων εἰρηνικῶν τε-
λουμένων τῷ ὁραμένῳ τῷ ὁσίῳ Γεωργίῳ ἐκ συνόδου ἐλαίας ἐκ τοῦ ναοῦ
τοῦ ἁγίου τοῦ Βατοπ. ἐκ τῶν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἐν πράξεων εἰδικὰ καὶ τῶν ἐν ἑκά-
στῃ πράξει συμπεριλαμβανομένων. Δοσιθέου περὶ τῶν ἐν Ἱεροσ. Πατρ. σ. 715.

Ὁ Χρόνος ἀναφέρει τὸν ἀνεψιὸν τοῦ πατριάρχου Θεοδώρου καλ-
μένον Βαρος-βατζῆ ὡς συνδιαφέροντα τῆς ... μονῆς τῶν Ἰβήρων
οὗτος παρὰ τοῖς Ἰβήρων συγγραφεῖς δὲν ἦτο ἄρχων εἰμὴ τοῦ συγγρα-
φικοῦ μοναχοῦ Γορνίου ὁ αὐτὸς, τοιοῦτος παραδόξου ἐὰν
ἀμφότεροι ἐγκωμιάζονται ὡς ὁρμώμενοι ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Χρ.
Ἀθηνᾶ σ. 56.

Περὶ τῆς ἐκλ. τοῦ Ν. Θεοδώρου Μιχαηλ. ἀνάγ. Γεδεών σ. 475
Λόγιοι τῆς ἐκκλησ. τῶν ἐν Ἄθῳ Μονῇ τῶν Ἰβήρων ἐκκ. Ἀλ. 478, 502, 508, 521

Τὸ ἐν Μοσχᾷ ἐξ. δευτέρου β. Μοναστ. τοῦ ἐξ. Νικολάου
..... τῶν Ἰβήρων ἐκδ. ἀρχιμ. Γαβριὴλ 1900 σ. σ. 25
(Ρωσσιστὶ ὑπὸ Ν. Δουρνοβοῦ)

περὶ τῆς ἐκκλησ. Θεοτόκου τῆς σπηλαιωτίσσης τῆς Ἄθω
ὀκτὼ εἰκόνες τῶν τοῦ φανερίου (φιλ. συλλ. ΙΓ, 219-231)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

131 63

Θεοδωρηλωσ(πορίς) Εκκλ. Αλήθ. τομ. Α'(1887) σ. 41-2.
ν ζή λαμπρά ὑπάρχουσι τά γράμματα τῆ τοῦ ὁμωνύμου τοῦ
καθ' ὑμᾶς Προφήτου. Ἐν Θεοδωρήτου δὲ τοῖς ἄνω τρόποις ἰδία
χειρὶ " ἠγράφησαν αἱ τοῦ Μαρκιανοῦ ἡμερήσιαι ὠφέλειαι Θεοδώρη
του τῆ μεθ' ἡμῶν πολλῶν ἀφιερωθεῖσα αὐλῆ εἰς ἐπ[illegible]ν ἀξ. ὑμῶν Μονῆ ἐσφρα-
γίσαν. τῆ καλ. Ὀκτωβρ. μηνὶ ἐπιστρέψασαι τῆ ἀφιερωθείσῃ ἡμῖν
ζή λαμπρᾶ παρὰ τοῦ ἰδίου τῆ (ἀντίγραφον)
Κοινόβιον τῆ 24 Φίλιος Ἰω. Θεολ. Λειψία 1799 ἰουλ. Θεοδ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

132

Θεοχτίστου. βιβλιοθήκη Παν. Πλάτωνα 146 σ. 141-2. 146.

Θεοφάνους ἱερομ. κωνσταν. πρὸς Παχώμ. ἐν τῇ περ. ἐφ. Ὀρθ. ἐκκλ. ἀλήθ. Η' (1887) σ. 331-2)

Θεοδόσιος ὁ κοινοβιάρχης ἵστησι μονομερῶς ὅλως διάφορα κανόνα κυρίλλου τοῦ Δενδοσωρίτου "~~πάτερ~~" κοινοβίου μέχρι τῆς σημερινῆς ἀνθρώπων (ἐφαρμόζεται ἔτος 693 μον. πρόσφ. κοινωνίδι 16) αὐτὸς συντάσσεται ὡσὰν τὸν κανόνα τῶν ἐν τῇ Παχωμιακῇ κοινοβίῳ (βλ. καὶ κοινωνίδι σ. 88).

αἰχμὴ μάχης διότι "φοβοῦ τὸν ἁγίους ἀββᾶ Παχωμίου ὃν κε. κοιμηθέντα φάλλει οἱ τοῦ ἱερήμου μοναχοὶ συναθροισθέντες παρὰ τοῦ ταμίαρχη Σαγουσίου ἀρμωδίαν τῆς μιᾶς χρήμης ἔτους ... προσβάσαντο τοὺ μεγάλου τούτου θεοδόσιου ἀρχιμανδρίτου τοῦ νιοῦ τοῦ ἁγίου Παχωμίου .... αὐτ. 90.

Βλ. παρόμοια ἐν Λαύρᾳ σ. 10 κ

Θεοφάνης Λακεδαιμόνιος ἐν τῇ Νέᾳ Σιὼν, ἔνθα τῶν ξοινῶν λειτουρ. τῆς ἀγρυπνίας διηγήσεως ἐκκλησίας παρακαθησόμενοι τὸ ἐκεῖνοι οἵτινες προσβάσονται τὸν Λακεδαιμόνιον μονῆς δὲ παρὸν τῆς ἄγιον ὅτε οὐκ ἐφάνη ἐδιδάχθησα τὰ περὶ αὐτοῦ. ὅτε αὐτὸς ὁ Λ. πολύκλιτος ἐφοίτησεν εἰς τὴν Νέαν Σιὼν Δαυΐδ σ. 143. "ἤμεναι (ἔχειν) ἐφείσω νὰ ἀκολουθήσωμεν τοῦ πάτερας τοῦ ἁγ. Αννης, ὅτε αὐτοὶ εἶσι τῆς παραδόσεως τῶν ἁγιοπατέρων τῶν ὅτε φράζουσι ἐκεῖνοι τὸ αὐτὸ τῆς ἤμεν" σ. 145

ὁ δρόμος λαυρ. ἐστάθη κοινὸς τῶν ἁγιαννίτῶν κατὰ πάντα ἁγ. τῆς κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς καὶ τὸ αἶρα τοῦ ἁγιοπατέρων 144 ἐκκλησίᾳ γὰρ οἱ ἀκμαζόμενοι (κατὰ τὸν Μακαρίτ Κορίνθου) αὐτοὶ ἐκ Κορίνθου ἦσαν τῶν ἱερῶν Λακεδαιμονίων τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ ἀσκησαντὶ συμφώνως ἔχουσι. τί τοῦτο; ὁ Λακεδ. ἐξ ὧν ἁγιοπατέρων διὰ τὸν τόπον. ἀποφαδίζῃ τῆς ἀσκήσεως ὅθεν σχεδὸν τὸ ὄχθον αὐτοῦ ἐκ τῆς ἱερᾶς νικοπολιτικῆς φύσεως ἀσκοῦσι τὸν τόπον τὸν ἱερὸν τὸ ἱερὸν ὄρος τῆς ὅθεν οὐκ ἠκούσθη τοιοῦτο μέλος δαιμόνων ἀκούεται τὸ ἁγιάσαι τὸ ἱερὸν δον ἐκεῖ τοῦ Κορίνθου ἐκεῖ τὸν νικοπόλιτον ἐνδα οἱ ζωῦραι τῆς ἀκούσης ἐκεῖνα ἱερὰ τὸ τοιοῦτο ἄκουσμα. σ. 122. Δαυΐδ.

σ. 123 ἀναγνώσεις τῆς σ. Παρία Δαυΐδ ἀγιανίτης ἐκκλ. ὁρισμοῦ

Ἀμέλεια ἡ (id. ἡδύ)
---Ὅταν δηλ. ἡ γλῶσσα δὲν προφέρει σωστὰ τοὺς ἤχους τῆς ὁμιλίας.
Τσιμπ Β' 131
Λεξ 682. Ρ 411.

Θεοχτίστου ἡγουμ.

Θεοφάνους ἱερομ.

Θεοδοσία ὁ Κοι
νιαλὲ Κορίτζον
ρίγα 1α τ ωσηνία
Κοινοχίδι 1β) αὶ
ερομοναδέλφιον

θηλὰ μαζον διὸ
τοιμένισα σάνι
τὸ σαφιάρχη λεγο
τ... ερομονάχου
τὸν υἱὸ 1ν ἁγίαν.

Θεοφάνης Λοι
τὴν Δοιπὸν 1
γιαγανοποιὸν τὴ
μονὴς δὲ παρθεν
αυλοῦ. ὅτι αὐτὴ
Δηλ. σ. 143. "ἤμενε (ἐ
ρας 1ν ἁγ. Αννης, ὁ
τ ὅτε σράλλουσι ἐκ
δέρπδεις λαικ. ἱστιάδ
μαρά 1ν σαράβασιν 1ὶ ε
σοκεδὴ γὰρ οἱ αἰκμερε
κορίνδου Λούλου 1ῆ
σοκεσσάκι σιγμέν
διὰ 1ε λόγ. σαιοσά
νόκμενεν νικολαΐλι
ὅδη σὺν ἡγουδὴ τοσ
δου ενλὴ 1οῦ Κοσρα
εκεῖνα ἡγούσι ες

σελ. σ. 123 αναφορικὸς ἐκ τῆς Σπάρτης ὅπου ἐκεῖ ἀναφέρεται ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Λακεδαίμονος.

ἐπὶ τοῦ Β' Τυπικοῦ τοῦ Ἁγίου Σάββα: «Ἀπὸ τῆς ἁγίας τῶν βαΐων ἑορτῆς ἕως τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ Κοιμητηρίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ ἄντρῳ τῆς Θεοτόκου τῆς Θεοσκεπάστου (ἤγουν Λαύρας) ἐν τῷ ἁγίῳ Εὐθυμίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ Θεοδοσίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ Γερασίμῳ καὶ ἐν τῇ καθ' ἑκάστην λαύρᾳ μεγάλαι προσευχαὶ ποιοῦνται, ὅπως ἐμοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἑκάστην λειτουργοῦντος, πᾶσαι αἱ ἐκτενεῖς ἐν τῷ ἁγίῳ ἄντρῳ τῆς Θεοτόκου τῆς Θεοσκεπάστου ποιῶνται, καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ Εὐθυμίῳ καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ Θεοδοσίῳ καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ Γερασίμῳ καὶ ἐν τῇ καθ' ἑκάστην λαύρᾳ ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ τῆς Θεοτόκου τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ Κοιμητηρίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ ἄντρῳ τῆς Θεοτόκου τῆς Θεοσκεπάστου (ἤγουν Λαύρας) ἐν τῷ ἁγίῳ Εὐθυμίῳ ἐν τῷ ἁγίῳ Θεοδοσίῳ

132.34
C

Ἰωαννίκιος ὁ Γρηγοριάδης ὁ ὀνομαζόμενος Νέος Γρήγ
"οὗτος ἰδὼν παρ' ἐμοὶ τὴν Νίκαιαν (τραγελαφορν
ἀγραπτῶν) ἐν τῇ βασιλευούσῃ ... ἔγραψεν παρ' ἐμοῦ δὲ τὰ
" μετὰ τραγέλαφον ἀκατονόμαστον ἐν τῷ τοῦ Νικομήδους
δὲν ὠδύ. πρὸς τοὺ δυναίου τῆ σουηδου τῆ χηρε αὐτῆ : παρα αρχ
δροσοδα ἐνα φυλαξη τῆ γυρὶν τοῦ καλλιον ἐν ἀμ. ου
εἶναι τῆ γηνεῖο· ὁ γὰρ Νικομηδείας προσαναγεοάμενος τοὺ γραμμ
τοὺ αρχιανδρου επειχειρουν ἐνα γραψῃ τὸ τῆ τὸ τοολεοῦν ἢ ὁ τεο
Ἰωαννίκιος ἱερομόναχος σ. 17
Παΐσιος Πρωτοσ αρχιμανδρίτης (σουνοδαῖος) ὁδὴ ἀφτοσ
νὸ αὐτὴ τῆ μεσοκ (Δισνυτίο) εἰ τὴ Μοσχοβία ἐνα τ
δεβη ἐπεσεδα τὸ ... βασιλειῶν ἔλεος. Πάρις, Δάγωσος.
ποῦλος (ανεκωρησεν ἐξ αρ. ανης διὰ τοὺ αποστρεφομενου τὴ παε
τῆ τοχίον εωτοπρία ἐσλαδη ὁ φασὰ Ἰσαιεβα ὁ ὑστερον ἐνὴ ε
Διονυσίου ιερᾶρχης χρηματίσας αρχιμ... τῆ αξίᾳ γινομενο
αὐτὸ τῆς Μουσ ανεστούργησα, τότε δὲ τῆ οὗτος ὕστερον ἀφὸ 3ε
νου οὐ ἐχρημάτισεν ἐν τῇ αὐτῇ Σμύρνῃ, ἔτε δὲ τῆ Πατριαρχ τῆ
ἤλθ. τότε ανεκωρησε τῆ αὐτος μελὶ τὴ χρονοῦ οὗτος ἱερομον
εἰ τὴ Ν. Σμύρνη. σ. 127-9.
Ἰγνάτιος Ξανθόπουλος Ἱ. Ξανθόπουλοι.

σ. 123 αναφερεται εἰς τὸν Παΐσιον Δημητριάδος (Λαρίσης) ὁ ὁποῖος γεννηθεὶς τὸ 1767 ἐν Ἰωαννίνοις ἐκάρη μοναχὸς εἰς τὴν Μονὴν Δουσίκου καὶ ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος (Λαρίσης) Νικηφόρου.

* Τό γεγονός τοῦτο ὡ ἀξιοσημείωτον ἀνεγ
ει 1784, Δεκεμβρίου 24. μια ἐφόρτωσαν ἡ μεγάλη
ἐρεαζωχάσαν ὅλοι εἰς τό ἀρχοντορέμι ἡ ἐτέχη πα
διά τό χρέος τοῦ ἁγιαντρους, εὐεκδ ἡ ἔρριξαν τ
νά πληρώση τό μοναστηρίου διακόσια πουγγιά

Ἰβήρων αὐτοτύπωσις 1865. Δεκ. 24. Καλλιφρ. Ἐπιγ. 248 143-7

Ἰβήρων Μονῆς χρονογραφία, περιεχόμενα
τῆς ἀφιερωματικῆς βιβλιοθήκης. ἐν Ἐπιγ. Ἀρχειδ. Γαζ. Κ 2ε
σελ. 539. 5815. S 87.

"Χρονικὸν μοναχικῶν ἀναγράφων τοὺς ἀρχαιοτέρους
ἡγουμένους τοῦ ἐν Ὄρει Ἁγιωνύμου ἱεροῦ
τῶν Ἰβήρων" γεγρ. Μ. Γαδέως ἐν Ἡμερ. "Ὄφαρος τῆς
νεολαίας 1902.846

Ἀθανάσιος Λίνδιος Ἰβηρίτης, ὅστις συνέταξε τὴν ἀκολουθίαν
τοῦ ἁγ. Γεωργίου Μιτυλήνης. ἐν Κωδ. Ἱεροσ. 19 καλαμπα
φη ἡ εἰκὼν μεσάνια 218 μονὴν Ἰβήρων σ. 317 σ. 38
κρητία ὁ ἔξαρχος εἰς τὸ ἀρχοντάρικιν, ἡ οἰκοδομὴ
τὴν ἀφορισμὸν μικροῦ καὶ μεγάλου. ἡ αἰτία ἦτον
θεὸς νὰ μεγάλῃ μέσα εἰς τὴν αὐλὴν ἡμῶν ἔρριξα
φρα"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

34 Λοιποί Δανιὴλ ἱερομ. Παρασιώτης Ἀθηναῖος Ἰβηρίτης ἀκουσ[τὴς]
ἦτον ὁ Γαβριὴλ ἀπὸ τὸν Χρυσόστομον ἀπὸ 1585 πρὸ τοῦ[τον]
ἔγραψεν· ἰδ. συνοπτήριον Γραμμα τοῦ Χρυσοῦ εἰς Μυτιλήνην Κεφ[α]
λαῖον τομ. Α' σ. 210 ἰδ. ἑπερ. Σειρᾶνος Σ' σ. 5[α]

Δανιὴλ ἱερομ. Ἰβηρίτου (τοῦ ὁμολογητοῦ) συγγενὴς τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ποθὲν πρώτου Χρ[υσο]
φ.οστόμου τοῦ πάνυ" κωδ. Διον. 247, 3 XXIII. 384, 4 Κν.
τοῦ αὐτοῦ Περιμετρημαρχίας αὐτ. 4. " " XII "
Μυροφόρου τοῦ μαρτυρήσαντος τοῦ ἁγ. Παρασκευῆς ἐποχὴ κωδ. ἰδ. Π. Ν. Λαμπρ[ου]
503

Διονύσιος ἱερομανδρίτης Ἰβηρίτης ἔγραψε Δίπτυχον περὶ τῶν ἁγ[ίων]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ιούλιος.

Οἱ χαρτουλάριοι ἀναφερόμενοι ἀφ' ὑπάτου Γ' τοῦ ἀγίου τοῦ 1198 ἡ αὐτοκράτειρα τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν Πόλιν τοῦ Βαλσάμ[ου] ἐπέβαλλον: "καθὼς ἡ ὕλαξ μονὴ ἐστὶ τῆς βασιλείας σου ἐν τῷ ὄρει αὐτῆς διαφορὰν ἐποιοῦν τὴν ὕλην ἢ τὴν ἀμαξαγωγίαν".

(id. σ 128) (πρβλ. καὶ 10.60). Acts V σ.6.

Τὰ μοναστήρια τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Πέτρου Τυπ. αδαν. Πανεπ. 118: ἀφῆκε αὐτοὺς ἐπίτροπον διὰ ἀναβαλλούσας ἡμέρας ἢ ὑλικὸν Διατ. 124: ἐν διαλείψει χρόνου παρακινοῦσαν τοῖς ἀδελφοῖς .... ὡρὸς ἀνορθῶσαν ἢ ὑδο. ἐπὶ τοῦ καθηγουμένου αὐτῶ "33.

Δυμιὰ ἐξ μεγάλη (ὁ Ἰωάνν.) χρωλᾶν παλαιχριωανίδιν ἀπ' αὐτοῦ ἐπ[ί]

ἡρωσον τοῦ κύρ Ἐδ., τὸ ὀπυρ. μου χίλιον, ἢ ἐκείνου παλαιὸ ἄρμα καὶ ὀπύρια χίλ. ἢ αὐτὸς πάλιν μεγάλη ὑμυλᾶν παλαιωανίδιν εἰδ' ἐκ τῶν αὐτῶν ἡρως, ὅτι ἐκεῖ ὅρους ἐστὶν εἰρηδὴ δόξιος ἢ ὀπυρικιός καὶ διαδοχὴν ἐπίτροπον ἢ εἶπεν ἢ οἱ παδρῆς. 134-5 πρβλ. ἢ 195. ff. . ἐνδα ὀνομάζει ὀπυρικιὸν ἐκ τῶν μεδρῶν ἢ "σαλίρα".

ὑοὶ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ μοναστ. τοῦ Ἰωάννου ἢ ὡρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἐκεῖ παρ[ά] τὴν ἐπὶ τὸν αὐτὸν διαθέσεων ἢ ὀπυρ. ἀγάπων ἐπιμέρειαν διαφωνηθῆναι παρ' ἐμοῦ τῶν ἐκεῖσε τοῦ λαοτικοῦ ἡμῶν ἢ ἀμαρτιῶν ἔχοντα ἢ διαπραῦλα ἢ ἡμᾶς ὡφε[λ]ῆσαι διὰ τὴν ἀπὸ τὴν κοινὴν ἐν ταῖς παλαιχώροις ἢ ἰδίας ἴσασιν. Διαλυτ. 124, 6.

100

Βλ. Ἰουστ. σ. 1ω. ἢ ἐνδυμεῖν Oriental. Bull. XXXVI-VII.

νεοῦ Refers. ἐκ τοῦ

Ο Θέλω

Ἰωάννου

341.16

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἰδιόρρυθμοι — κρήνιαια.

Ἵνα μὴν ἡ φορολογήσεις ἀνάγκη νὰ καλαίσῃ ἄνω τῶν 10ε-
ρῶν ἡ τῶν λαϊκῶν τῆς Μονῆς ἐπὶ ὅλων. τοιοῦτόν τι παρόμοιον
ὑπῆρχεν ἐν τῇ Βυζ. ἐποχῇ ἐν ἡ αἱ οἰκίαι τῶν ἀλλων ἀνηρ-
μοσμέναι, ἐφ' ὑψηλῶν ἐπὶ ἀπλῶν ἐπιπέδων, ἀναλόγως τῆς χαμαιτυπικῆς
μισθοδοσίας, τὸ ὁποῖον ὁ Παναρ. ἐπεξηγεῖται ὡς γραφικὴν
φράσιν "διὰ τὴν ὀφρύν ὁ ἔχων ὑψηλὰ καλύβιον αὐλὰ ἡ
ὁ ἐμπρόσθιον ἵνα αἰσθάνεται τὸν ἥλιον ἀπὸ 3-10%."

Παναρ. Α σελ. 30

---

97 Ὁ ἰδιορρύθμιος βίος "δὲν ἐπιτρέπει ἀναγκαίως τὴν ἰδιο-
δικὴν τοῦ μοναχικοῦ συγκεντρώσεως, εἶναι ἐπιτρεπτὸν ἐν ὅλῃ ἐκτὸς
ἐν τῷ διαδήματι τοῦ ὄρους Ἀθανάσιος, τοῦ ἔχοντος ἐν ἀκροτελευταίᾳ δι-
αιτησιν τὴν κοινοβιακὴν ἀσκησιν, ἐπὶ ποινῇ διαλύσεως ἡ ἀποβολῆς
τῶν καθηγουμένων. . . . . Διὰ ὁρίσει ὅμως νὰ ἐπιτρέπῃ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἰδιορ-
ρύθμου βίου εἶναι ἐπικινδυνώτερα τοιαύτης φύσεως ἡ ὅτι ἐπιτρέπει δημιουρ-
γεῖ ἐπιφάνειαν ἐξ ἐρίδων καὶ ἀποσχάσεως ἀπὸ τοῦ κράτους τῶν μοναχῶν ἀπο-
βλέπει, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους ἐπεκράτησεν ἀρχαῖον μοναχὴν ἀπο-
βλέπει, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους ἐπεκράτησεν ἀρχαῖον μοναχὴν ἀπο-
βλέπει. . . . . .

98 Ἐξ ἱστορ. μαρτυριῶν συμπεραίνεται ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἰδιορρ. κοινο-
βίου κατὰ ὁρισμὸν τὴν ἀπαρχὴν αὐτοῦ ἀνάγεται εἰς τὸν 14ον αἰῶνα καὶ μάλι-
στα μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1300-1400, ἐποχὴν ἐκλύσεως ἐσωτερικῆς,

99 ἐξ ἧς καὶ τὸν ἑκάστου χρόνου τοῦτου, ἔχομεν τὸν Μονῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιφανείας, ἔχομεν ἐκκλησιῶν
ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς ἐφέρθη μοναχὸς καὶ μοναχὴ ἐν ἑαυτῷ κοσμικῇ ἐποχῇ, αἰσθα-
νόμενοι διαλύσεις ὑποτυπώσεως καθ' ὅλον ἔκαστον, καὶ ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ Χαν. κοσμικῆς ἐπιφανείας, ἐπὶ
βαθέων δυνατῶν ἐν ἄλλοις, διὸ ἐν κοσμικοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐν ἑαυτῷ καλὸν
ἦτον ὅρος ἀνεπιτρέπειας Μονῆς - ἀναχρήσεως ἐν τῷ κατὰ 1406 ἐκδοθέντι χρυσο-
βούλλῳ τοῦ Μανουὴλ Β' τοῦ Παλαιολόγου - πρωτίστως τὰ ἐκεῖσε ἐκ μοναχῶν κοσμικῶν
10. ἐν ταῖς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἀπορίαις" ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται ἐκ τοῦ Μεγ.
αἰῶνος ἐν τῇ μετρ. συγκεντρώσεως τὸν πολὺν ἐπιφανείων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
10. ἐν Ἀθῷ κατὰ τὰ ἔτη τοῦ 14ου αἰῶνος (Ταῦτα γράφει ὁ Κυρ. Δημήτριος
ἐν τῷ "Περιγραφικῷ καταλόγῳ" τῶν ἐκκλησιῶν περὶ τὸν ἐν Ἄθῳ Μονῶν. (1402)

κατὰ τὸν ἰδιορρεύθμου ἐκ. καθιδρύσεων ἐν Παλαιστίνῃ Πρ. Ἐτ. 544-9
(1921)

199 c 36. Ἰδιορρυθμίας καιρὸ : ὅτι γὰρ οὐ ταὐτὸν τοῖς ἐν κοινοβίοις καὶ ἐν ἰδιορρύθμοις γίνεται καὶ ἐν γραφείοις ἢ ἐν ἀγορᾷ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τοὺς μὲν ἐν κοινοβίοις ἢ ἐν ἀγορᾷ ἢ γραφείοις ἢ ἐν ἄλλοις τισὶ τοιούτοις ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἅπαντας ὁμοίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ κοιμᾶσθαι καὶ ἐγείρεσθαι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐκκλησιάζειν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐν τῷ ἐκκλησιάζειν ἑστάναι καὶ καθέζεσθαι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐν τῷ καθέζεσθαι ἐν τῷ ἐκκλησιάζειν ἐν τῷ αὐτῷ

ἀδειαν ἐν τῇ λαύρᾳ· ἐν τῷ ἡμέρᾳ δὲ ἐρχόμενοι μὲν κατὰ τὴν ἀκολουθίαν
τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἢ τὴν λοιπὴν ἱεραρχίαν μηδὲν αὐτοῖς ἰδιάζοντα ἔχει
..... αἱ δὲ τῶν ἐρχόντων αὐτοῖς κελλῶν ἀρχόντων τοῦ ἀκουμένου αὐτῶν ἀκο-
λουθεῖς ὁ βουλόμενος ἐρχόμενος ἐκ τῆς τῶν ἀναχωρήσεως. ἀφορμὴν ἢ εἰς τὸν
ἄγιον ἢ ἀμφοτέρων. (Meyer. σ. 204-205)

Ὑπολαυλιῶται· φαίνεται δὲ παρὰ τὴν κατὰ τὴν Δ' ἑπτ. οἰκοδομὴν τοῦ
λαυρεωτικοῦ ἀναχωρίσθησαν ἢ διαφωνία τῶν γερόντων: Μετὰ δὲ τὸ κοινὸν
δεῖπνον ἐν τῷ τραπεζαρίᾳ ἐν τῷ [illegible]) ἀναχωρεῖσθαι ἀφ' αὐτοῦ (τὸ ἡγ.)
καὶ τὰ κατ' ὄδον γυμνὰ ἢ κεφ. ἀναλαμβάνειν.... τὸ δὲ ἢ εἰς τοὺς ἀκουμένους
ἐκτίνεται τῶν γερόντων μονῶν, ἐν γὰρ αὐτοῖς οἱ γέροντες μετὰ τῶν ὁμοίων ἐμμεί-
νωσιν τὸν κοινόβιον, ἐκεῖθεν μᾶλλον τοῦτο ὁρᾶσθαι αὐτῶν ἐπιδιώκεται
ἀκουμένους, ἢ ὅτι ἀν φανῶσι μᾶλλον τοῦτο οἱ ἀκουμένοι, ἐν τοῦ βίου ἢ
ἐν ἐκκλησίαν οὐκ ἐμμένουσι. Meyer 206. 25-34.

Ἰδιορρυθμίας κανά: Οἱ ἐν ἰδιορρύθμῳ τῷ μονάχ. μεμερχόμενοι, ἢ
ἀκέραιοι ἢ τὸ ἴδιον κανόνι ἢ τόσο στοιχοῦσι, μὴ
μόνον τῇ κτήσει ἢ παθῶν ἐπιμιξίαι, ἀλλὰ καὶ αὐθεντίαν γυναικὶ ἢ ἀδίκημα εἶναι
δεν ἐρρεπόμενοι, ἦσαν αἱρετοί, οἱ δὲ ἐν κανόνι, ὑμὲν κατὰ κοινόβιον σαχτιανίας,
ἀλλὰ γυναικὶ ἀφιλτάτη, ἢ ἔμενον ἄπρα παρὰ τὸν κόμιτον οὐ χιλιάδες
ἐν δὲ οὐ κατὰ κοινόβιον ἀλλ' ἰδιορρύθμῳ μοιχαλίδι ἐοικασιν, ἢ ἰδίδιμ ἀπ-
δρὶ ἀλλ' φαρμακεύεται ἢ ἱερεῖς αὐτῶν συμφύρεται ἢ μοιχεῖται, διὸ ἢ πᾶσαν ἀπρεπῆ
ἱερᾶς ἐμπορᾶς ἀπὸ τὸ σώματος." Meyer. σ. 213. Παχωμίου μοναχοῦ.

Τὰ ἔγκ ἢ ὀφθήματα

Καὶ σαρκὸς ἄσπρα μὲ τὸν νόμον. ἄσπρα δὲ μαλλὰ.. ὅτι εὐδοκίμη-
σε ἢ τοὺς ἑβραίους τοὺς κρεοπώλους καὶ σπλάγχνα τὰ ἱερεῖα ἢ καὶ μὲ
τὰ ἀλλὰ μόσχους ἢ σπλὴ ἢ ἐκλεκτὰ ἱερεῖα. ἀλλὰ γυμνὰ ἐσπερίδες ἐσπερμάτων,
ἢ πλαγιαστὰ ἄσπρα ἐμμένα μὲ σπλὴ σαρκὸς σαρκίδια, μὲ μοναλεῖα
μιᾶς. Ἢ ὁ λόγος ἀναλαίνει ἢ μᾶλ. ..... ἢ μᾶλλα. ἔχαν σαρκὰ τῶν
σαρκῶν ἢ ἀλλὰ ἀνθρώπινα, ἀμὲ τὰ ἰδιαίτερα ἐν τοῖς ἱεραῖς) ἢ τὰ ἐκκλήσια ἢ μόν
διὰ τὸν λόγον..... διὰ λόγο σαρκικὰ ἱερά, ἐὰν αἰσχύνεται ἢ σπλάγχνα ἄσπρα
μὲ ἢ μαγαρικὰ ἱερά, ἢ κοινὰ, ἢ ἄνομοι ἢ ἐκκλησία σαρκὸς τῶν χρειῶν, ἄμα
τὰ χοντρὰ, ἄμα σκληρὰ μόνον τὰ μὲν χρειαζόλε...
ἦσαν ἄλλα μόνα ἱερά, ὅσα ἔχαν ἀκόμα ἀνθρώπινα κακὰ ἱερά, κάθε κρέατα
ἢ σκληρὰ αἰσχύνη ἐκαρ ἄσπρα. ὅσα ἔχει καὶ σπλάγχνα ἄσπρα, ἢ ἀλλὰ τὰ αἰσχύνη,
ἢ ἐβγάζαν τὰ σπλάγχνα ὅσα ἔχουν τὰ ἰδιορρύθμα, ἢ ἄλλα σπλάγχνα. ἐκ-
σαρκὰ ἄλλα κρέατα, ἐμμένουν τὰ ἱερεῖα ὅσα ἔχουν κόκκαλα κρέατα
σαρκὰ ἢ τὰ κρεοπώλεια τὸν μέσα τὰ κοινὰ ἢ τοὺς ἱερεῖς σαρκὰ τοὺς ἱερεῖς .....
μόνον τὰ χρειάζα τὰ σκληρὰ, ἐκεῖνα τὰ μοσχάρια τῶν. ἑβραίων τὸ χρειάζε
(Meyer. σ. 221-223. φαίνεται ὅτι αἱ τοῦ Διονύσιου ἐμπνεύσεις ἐμείνωσι ἐπὶ μᾶλλον καὶ
ἀλλὰ. Νῦν κανὼν ἰδιαίτερα πάντα ἢ μὴ τὰ χορηγίαν ἢ κανόνια ... σωματικὰ
ἱερά, τὰ χρειάζα τὰ ἐκκλησία ἢ τὰ σαρκ ..... ἢ μὲν σπλάγχνα μαλακὰ καὶ σκλη-

38 Περὶ ἱερωσύνης.
347. 3[illegible]
Ἐκκλ. Ἀλήθ. Ἰ τευχ. 2 σ. 19 ΙΒ΄ σ. 333, 350
Ἐκλογή 1889 σ. 275.
Ἱέδεων κανον. Διαταξεις ἢ Κανόνες Ι σ. 183 ΙΙ σ. 127
Miklosich et Müller Acta Patriarchatus VI σ. 278
Migne Patr. Τομ. 88 σ. 969Α. 1028Δ Τομ. 65, 1036Α,
Βίβλος Χρυσοδήμου Ἀκ Παλμου σ. 887-8 ἐκδ. Βοϊνη 1854

Ἰδιορρυθμία.

Οἱ ἐν Ἰδιορρύθμῳ τοῦ μοναχικοῦ μετερχόμενοι, ὡς ἀκέραιοι τῆς ἰδίας κατὰ τοὺς στοιχοῦντας, μόνοι μὲν τῆς ἁγίας καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας, ἰσοτίμως ἀποχωρίζονται γυναικὸς καὶ ἀθέρμου εἰκαθεν συγγενοῦς, ἢ ἀνδρογύνου φύσεως, οἱ δι' ἐν κοινοβίῳ, ἢ μὴν καὶ ἀπὸ κοινοβίων ἀποχίζονται, ἰσοτίμως καὶ ὁμοιωτάτη τῆς ἱερᾶς ἄνδρα χωρὶς ἰσαρίθμου καὶ κοινοῦ ἀδιαιρέτου ---

(Παχωμίου μοναχοῦ παρὰ Μεϊερ σελ. 213)

Ὅλως αἱ παραχωρήσεις ὡρισμένοις ἐγκειμένου τοῦ ἰδιορρύθμου. Ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐξῆλθαν.

Ἀπόφασις τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐν τῷ Κυπριακῷ Μονῇ Βατοπαιδίου 1406, καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας ἐπῆρε τὰ κτηματοδάφη καὶ ἐγένετο ἐν ὄρει, ἔστερ μιὰ δανεῖον μοῦ ἐν τῇ Ἁγίᾳ. σταυρὸν τοῦ Κυπ. Τὸ ἀρχεῖον...

Ἰδ. Μεϊερ Πιέζ. 58 -- Ἀρχ. Μον. 204-205

Ἰβήρων. ἐρὶς μεταξὺ Ἰωάννου τοῦ Ἰβήρου
.. Πρόκλου Κωνσταντινουπόλεως Migne Patr. 132 σ. 1355-6
ἀρχ. Ἐν τῷ τῶν ἐπισκόπων τῷ συνόδῳ
1355 Α" κανόνας ἐπιτίθησι μετ' ἐξήγησιν περὶ τῶν
τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτιμίων τῶν λοιπῶν, ἀλλὰ
ὅτι ἐκεῖνον ἔδοξεν ὁ ἁγιώτατος τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ
τῶν αὐτῶν, οὐ τοῦ Ἰβήρων ἔτι τῶν καὶ τοῦτον ὅτι
τῶν μετὰ ἀρετῆς τῆς καὶ ὀφειλόντων τοῦτον τῆς
συνεπιτιμίου τοῦτοις ἐπιτιμωμένοις
μὴν τῶν ἐπιδοχῶν ἀρχῶν τῶν μετὰ τοῦ ἐπιτ.
ἐπὶ, οὐδὲ μέντοι ἐχόντων ἐπιτιμίων ἐν αὐτῷ ἐπι-
κρατῆσαι, ἀλλ' ἐν πάντων ἐρημίων δοκιμ-
μετὰ τῶν τοῦτον ἀναγκαῖον, ἀλλὰ μετὰ
τῶν μετὰ τοῦτον τὸ μετὰ τῆς, μετὰ τοῦ ὀνό-
μα καὶ τοῦ Ἰβήρων κρατοῦσης .. (σχολὴ
αὐτῆς τῆς, ἐξελεύσεις τῆς ἀνεφέρθησαν οἱ κύριοι
1356 Α. Ἐνθεν καὶ τῆς, τοῦ σωτῆρος ἀνδρὸς, χώρ
ἀφορμὴ ἐκείνου, τοῦ ἐν Ἰβηρίᾳ ἀποδεδεγ-
μένου τοῦ ἁγ. τοῦτο ἐπισημειωτέον τῆς τοῦτοις
μετὰ τῆς τῶν Ἰβήρων τοῦτο τὰ μετὰ ἀρετῆς
τὰ ἰδιότητα τῆς τῶν ἁγίων τοῦτο, ἐν τοῦτο τὰ
ἐν. ἐπιτ. τῆς, τῶν ἁγίων ἔθνη τῶν μετὰ τοῦτον
------ ἐπιδόσεων οὖν δ' οἱ Ἰβηρες-σωτῆρες,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

356 1428

Βυζαντινή κοινωνία και η γένεση του ελληνικού έθνους

Ο Ρωμαίος Ρωμαίος ήταν ένας από τους πολλούς που ζούσαν στην Κωνσταντινούπολη. Αντιπροσωπεύει τη μεσαιωνική αστική τάξη της πρωτεύουσας, η οποία αποτελούσε τον κύριο φορέα της οικονομικής και πολιτιστικής ζωής του Βυζαντίου. Η ιστορία του Ρωμαίου είναι η ιστορία μιας κοινωνικής ομάδας που διαμορφώνεται, αναπτύσσεται και παρακμάζει μέσα στο πλαίσιο μιας αυτοκρατορίας που αλλάζει συνεχώς.

Η γέννηση του Ρωμαίου τοποθετείται στα τέλη του 11ου αιώνα, σε μια περίοδο κρίσης για την αυτοκρατορία. Οι Σελτζούκοι Τούρκοι έχουν καταλάβει μεγάλο μέρος της Μικράς Ασίας μετά τη μάχη του Μαντζικέρτ (1071), η οικονομία βρίσκεται σε βαθιά ύφεση και η κεντρική εξουσία αδυνατεί να ελέγξει τις επαρχίες. Μέσα σε αυτό το κλίμα αβεβαιότητας, ο πατέρας του Ρωμαίου, ένας μικρός έμπορος από τη Νίκαια, αποφασίζει να μεταφέρει την οικογένειά του στην πρωτεύουσα, ελπίζοντας σε καλύτερες ευκαιρίες.

Η πρώτη γενιά των μεταναστών δεν γνωρίζει εύκολη ζωή. Ο πατέρας δουλεύει ως μικροπωλητής στην αγορά του Φόρου του Κωνσταντίνου, ενώ η μητέρα φροντίζει το σπίτι και τα τρία παιδιά. Ο μικρός Ρωμαίος μεγαλώνει σε μια γειτονιά γεμάτη μετανάστες από όλα τα μέρη της αυτοκρατορίας — Αρμένιους, Σλάβους, Ιταλούς, Εβραίους — και μαθαίνει από νωρίς ότι η επιβίωση εξαρτάται από την ικανότητα να συνεννοείται με ανθρώπους διαφορετικής καταγωγής.

Η εκπαίδευσή του είναι τυπική για τα παιδιά της μεσαίας τάξης. Στα επτά του χρόνια φοιτά σε δημοτικό σχολείο κοντά στην εκκλησία της Αγίας Θεοδοσίας, όπου μαθαίνει γραφή, ανάγνωση και τα βασικά της αριθμητικής. Στα δώδεκα περνά σε γυμνάσιο, όπου διδάσκεται γραμματική, ρητορική και λίγη φιλοσοφία. Ο δάσκαλος της ρητορικής, ένας πρώην δικηγόρος ονόματι Θεόδωρος Πρόκλος, θεωρεί ότι η καλή ομιλία είναι το κλειδί για κάθε επαγγελματική επιτυχία, και ο μαθητής αφιερώνει ώρες ολόκληρες στην εξάσκηση της δημόσιας ομιλίας.

Στα δεκαεπτά του χρόνια ο Ρωμαίος μπαίνει στο εμπόριο, ακολουθώντας τα βήματα του πατέρα του. Ταξιδεύει στη Θεσσαλονίκη, στη Σμύρνη και στην Τραπεζούντα, μαθαίνει να διαπραγματεύεται τιμές και να συνάπτει συμβόλαια, και σταδιακά χτίζει ένα μικρό δίκτυο πελατών και προμηθευτών. Μέχρι τα τριάντα του έχει παντρευτεί, έχει αποκτήσει δύο παιδιά και διαθέτει ένα σπίτι στη συνοικία του Αγίου Μάμαντος. Είναι, με τα μέτρα της εποχής του, μια επιτυχημένη ιστορία κοινωνικής ανόδου.

Η ζωή του Ρωμαίου αλλάζει δραματικά μετά την Τέταρτη Σταυροφορία και την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους το 1204. Η πόλη λεηλατείται επί τρεις μέρες, η περιουσία του χάνεται σχεδόν ολοκληρωτικά, και η οικογένειά του διασκορπίζεται. Ο ίδιος καταφεύγει στη Νίκαια, όπου ξαναρχίζει από το μηδέν, αυτή τη φορά ως μέλος της αυλής του αυτοκράτορα Θεοδώρου Λασκάρεως. Η ιστορία του Ρωμαίου μετά την άλωση είναι η ιστορία μιας ολόκληρης τάξης που προσπαθεί να επιβιώσει σε έναν κόσμο που δεν τον χρειάζεται πια.

τ. 89. καταγράφει εἰς Ἀ'περί σων. Μεταφέρει ἡμέρα.
92-96. ἡ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ ἡ λειτουργία
12 ἀρθρα. τὸ τροπάριον τοῦ ἁγίου ἀναγράφει ἡ χειρωδή.
101. εἰσοδικὸν ἀναγνώσματος ἀποστόλου ῥητὸν (12) παραινεῖ
τὰ ἀναχωρήσαντα ἐν ὄρει. ἡ μνήμη ἐν τῷ ναῷ τοῦ
ὄρους καὶ ἐν Ἀ'θήναις. ἡ "παλαιὰ" τοῦ ἁγίου Μονῆς
ὄρους .... τὴν δὲ Μεταμόρφωσιν ἡ ἐν ἄρμι 40 μαθητῶν
105 κοιμᾶται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πάρου
106 τὸ 1813 ἦλθε μὲ τοὺς 12 ἀδελφούς ἡ τοῦ Ἁγίου
Δ. Γεραστήμου καὶ ἐν τῷ ναῷ ἡ ἁγιαλεσιάδη
ἐν τῇ προφ. Ἠλίᾳ ἔνθα ἀνέβαινε τὸ 1814 ἐν
τρισὶν 52 λεπ. 43 ἡμερῶν. συμβίωσις φοινῶς
καὶ λέγει "Ὁ ἀσκητὴς βίος ἀγαπητὸς ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις
καὶ τὸ Σάββατον ..... παρὰ τοῖς ἐν τῷ ὄρει ἁγίοις
καὶ ἀγαπητοῖς πάσῃ ἐκκλησίᾳ καὶ φιλόθεος καὶ τοῖς χαροῖς οἱ
τρισὶν ἀδελφοῖς, Κοσμᾷ, Θεοδοσίῳ, Ἀρσενίῳ, Θεωδώρῳ,
Σάββᾳ, Γρηγορίῳ, Γερασίμῳ, Θεοδώρου, Ἱεροθέῳ, Δημητρίῳ
καὶ Γεδεών. Οὕτοι εἰσὶν οἱ ἐξ ἀρχῆς Ὄρους ἐγκρίτως ἐνάδε
καὶ ἀναγεραῖς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἁγίου Μονῆ" τὸ

λεγο-

Βίος κ πολιτεία [illegible] πάτρος ἡμῶν Ἰερο-
που ἐν τῷ Ἀγιονυμίτῃ ὄρει τοῦ Ἁθω ἀσκησαντος, κ ἐν
τῇ πατρίδι μου τῇ Ὕδρᾳ σταθεῖσα διαπονηθεὶς
ἐν εἴδει ἀπλῇ συγγραφεὶς παρὰ τοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ
τῆς ταπεινῆς συγγραφεὶς παρὰ τὴν αὐτοῦ μοναὶ
[illegible] εἰς ὄνομα τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ. Ἀπρίλιον θ.

ἀρχ. Ὁ ὑποτεταγμένος τῆς ἐκτηρεῖν θεός.

φ. 4 ὁ ἱερεὺς ἦν ὁ εἷς χωρὶς ἐκκλησίαν τοῦ Κορίνθου
ἐναρξη ~~μοναδοκτησεν~~ δόμησεν (i) ἐν Ἰωαν. κ ἐν μονῇ τοῦ ἁγ. Γεωργ
φ. 12. τοῦ φονέως.

σ. 21 καὶ ἀρχαὶ ἔχθει κ τὸ ὄρος ποιοῦσαι κ κ
τοῦ ἁγ. Δημητρίου ἐν τοῖς [illegible] ἱερεῖς οἱ ἀδελφοὶ ἀγαθοὶ τῆς Ταβρίου
οἱ ὁσιοὶ τοῦ συνέλθωσι κ τοῦ πνευμ. Παρθενίου
Σεβῆρλεν "τοῦ δώσῃ τὸ χάρισμα ἐκείθεν ἀγία κ
σ. 23 ἀναπαύσεως τοῦ". κλαυδᾶ παρὰ τῶν αὐλαδέλφων κ
θαυμαστῆς ὀνομασθεὶς ἡσύχιος

σ. 25. Μεταβαίνει κ ἐν Δευτέρᾳ τοῦ ἁγ. Δημητρίου
(Βατοπ.) ἐν τῷ πνευματικῷ (ἀσκητηρίῳ) Χιονιᾶ
τοῦ εἰς Διατίσιμα ἔτει εἰσόδου κ σπηλαίῳ ἀρίστῃ ἐρ
σ. 27 μοναχοῦ ἱερέως. ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἱερεῖ
1790 ἀπὸ τὸν Ὄρους ἱεραστηρίου ἐπιστρέφοντα
σ. 66 Μετὰ τοῦ δανεῖον τοῦ χρόνου μετὰ κ ἐν Δευτέ
ρου ἀκόμη κ τὸν Στεφάνου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
σ. 68 Μετὰ ταῦτα πολεμικῶν κ τοῦ ἁγ. Ονουφρίου ἀσκη
ρίου τοῦ ἁγ. Ἄννης ὄρους ἀνεπαύσατο
σ. 74. εἶδα μετὰ (ἄλλα 6 ἔτη) εἰς τὴν ἐρημίαν (Τσουρ
σ. 77. ἐπανέρχεται κ τὸν Δευτέρου τοῦ Βατοπαιδίου
σ. 77 ἐκεῖθεν πάλιν τὸν ἁγ. Ονουφρίου τοῦ Σταυρονικήτα
σ. 79 ἐγένετο ἀνεπαύσεις κ. Κοσμᾶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1806
[illegible] ἐκκλησιαστικοῦ κ πνευματικοῦ πατρὸς τῶν ἐν αὐτῷ (στρέφω

πδωρος Παφιάρκη,

Academiae Ioannensis Bibliothecae Manuscriptorum

Παρ. Μαγ. 152 σ. 1297-301

1297 Δ. ...ἔμοι τοίνυν θρίνιμι ωοκρὶς κ, φορός, ἐν αὐλῆ
χρόνους μελικοχοῦ κ, τοῖς βουβρωτίνοις μελίδωνα, κ
τοκλοί μοι τοῦ βίου κ, τὸ διαμεμ[illegible] ἐπειμι μάρτυρες
1298Α. ἐωσὶ δὲ κ, ἐν μελικοχοῦ ἐλυσοα... ἀποῦ αἱ
ἐπι τὸ θρίνιμι, ὡ δὲ διδασκαλεῖον τῶ μοναχῶν
ὁ τὸ αρχῆς ἐργαστήριον τῶν ἁγιωτάτων ἀδελφῶν
μεμβιαν, ἐν τοῦ δαιμόνου μεγάλη ἐκαδίου ἐμαυτοῦ
κ, ὅσοι δ' ἐμοὶ ωοκεῖν οἱ διορατορίσκες ἐπι-
νοι, ωαρ' οἷς ἐφοίτησα κ τὰ' τῶν μοναχῶν ἐλυσ-
αδιν, κ' ἀνδρὸς τῶν τῶν μὲ ηγαδεῖ ἐωνδύμησα
(διηγεῖται ὧν ἐνεργείᾳ ἀβ' τὰ' τοῦ διωγμοῦ, κ
τοιαῦτ' ἐστ Βαρ. ἐμὲ, κ Δαμασκηνοῦ)

146° Ιωάννικος ὁ Λήμνου Ἐκκλ. Ἀλήθ. Η΄ σ. 314-16

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ιστορικά Αγ. Όρους

1461-

Λαυριώτης τοῦ ἁγ. Ὄρους καὶ τὰ μοναστήρια (Σοφρόνιος) σ. 3

Συνδρομεῖς (Jelzer) σ. 3, 57. 102 284, 373

Λαυριωτικά Η.Σ. 16. 90-91 181. 182 (ἰδ. καὶ στοιχεῖα πρὸς διαφ. σαυδῶν) Δίονυσ. σ. 634-637. μαρτυρίαι (1892) σ. 622. 33 σοῦ 640, 644 Μιχαήλ

Σιμωναῖα ἀρχαῖα Η.Σ. 18, 27. 375

Πρώιμη ἐγκατάστασις μοναχῶν ἐν ἁγίῳ Ὄρει 171-2 301-309 181. 308a
(για ανεύρεση μέλη του βίου και τη βιβλιογραφία) 300, 1 295-8. 293 κ.ἑξ. ἰδίως σ. 324-26

Κουκουλαῖ καὶ καλαμιῶται ἐπιτύμβιοι Μ. Βασ. Η.Σ. 28 ἀγνῶτες ἀρχαῖοι μνημεῖοι Καυσ. 274. ἀρχ. τόμ. Δυονυσ. 683

Ἰδιορρυθμία Η.Σ. 15. 135-138

Βασιλικοὶ ἀναμιμνήσκοντες καὶ διὰ ἰδιορρυθμίαν, μοναχῶν. Ζηλωταί Η.Σ. 52-76.
99. Ἰουστινιανοῦ Η.Σ. (ἀναφέρεται καὶ τοῦ μοναστ. βίου, 274 — καὶ τοῦ ἁγ. Ὄρους αὐτάρκεια 74

Αὐτονομία Η.Σ. [illegible]

Αρχαιόλατα εγγραφα του Θ. Παυλου · σ. 1 - 4. προ και σ. 801-4. και 88 -

Δυσχρονα εγγραφα συχνα εν Δεσποτικω Προσκυνηματι Αγιου Ιωαννου του Μοναχου
Actes 18-29 και 48-55. Αγιος Λαυρας 81,20. 85,8 Ιερ. 273-88. 264-96
Νικηφορου Ξανθοπουλου Γεδεων Καν. Διαταξις Α' 9-16

Α. Τυπικων εγγραφα συχνα βλ. Μανουηλ Ιστορια 79, 84 (επι συμπεθ. 4-5

Β. Τυπικα συχνα εγγραφα 81, (χρυσ. Μονομ. Λαυρας Δουκα, Βοτανειατης) 84,6

Γ. Τυπικον 82 (Ιω. Παυλου Λαυρας) Συγκρ. Σμυρν. 93 94. Τα δικαια του Αγιου Ορους 99
Μαντζη Σμυρ. 104 (ο Ονουφριος αδελφος σ. 82) Επιδοσις Μαρκ. Ευγ. 100 · Πετρακιν. Ρωσ. 119. 9-10. Λαυρ. 120 χρυσ. Ιωαν. Μαν. Β. Παλ. 120, 14. Ευγ. 121. (Καραλης) Πανσεληνος. Βατοπ. 12

Λαυριωτικον 82 (βασ. χρυσοβουλλος Βατοπ) Μιχ. Παρασκ. 81, 24 - Ιερ. 137
Μεγεσ. 147-89. 90. 119 (χρυσ. πανσ.) 120 πανσ. Ευγ.

Ανδρ. Παρασκ. Ιστορια 81, 85 (Καραλης) 9. 119 (Βατοπ) 1-3. Ευγ. 121.

1 χρυσ. 302 καταλογ. μοναχων 148 - και 121 αυτοθι. Παλ. Ιω. 121... Μετοχιτ 119, 8 καταλ. 179
ΙΔ' αλλα εγγραφα. Ευγ. Καλλιστου Ιστορ. Σμυρ. 88. Ιωαννου. 94 Συμ. Ιερ. Παρασκ. 119
Εστιαν. 102 Σοφ. Παφ. Διαδ. Παλ. αυτοκρ. σ. XIII (Ιωαν. Ευγ. Παλ.) Γρηγορα 106 186. Ποικ. συγγραμ. 338. 412

Συντομη ιστορια 249

Εικονοστασι κρεμαχοί 283, 297 : (ιδ. και Πλάτ. 9)

Εκκλησια 99. 179 183 Ονοματ. (1882) σ. 428

- Λειτουργικα ιερού φυσικ. παλ. in Acta Patr. A' 555-7 και 569-70.

Αναφορα του αγ. Ορους 345 Ιωαννικ. 96

Επιτιμια 123.

Ηδονιστικες μπορουσης 128α

Κουκουλαι (βαρβαρ. - ιωνικ) 128β-ε Παναρ. Ε' 257-262 Σκαιλιτ. 128η Νικηφ. Ξανθοπ. 128η

Κοινόν 195. 197-8

Κελλαμώνιοι 178-9 και Σλάβοι

Σχέσεις πρός τους αλλους μον. συνοικισμός 187 (λάθρα)

Η σημασία τ. κουκούλλιου 199-202.

Διπλωτικά σ 65 (ναυτρεγίου ὁ ερμῆς) παρὰ τὸ κοινὸν δρ. μν 67..

Προνόμια πόλεις προνομιοῦχοι ἐν τῷ Βυζ. γράφει Ηζ 66
(χάνουν επιγ. σελ. ἀναφορῶν 173, 308α 324α 340-4 ἰωαννίνων 9 413 ἐν τεργεστίῃ 68

Πεύκος 67. 186

Ἀνίχνια 66, 67. 81 προσλαχρια Μανοὴ (1405) 67, 82. 302. 408

Ὑποδήκτοι τοῦ γράτους εἰς ἅγιον Ὄρος 67.

Διαλιπόντος ἡμερῶν λαυρᾶς, Δοχειαρίου, Χιλιανδ. Σλαυρον. χειμ. 78

Ἱπποδρασία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπὶ τοῦ ἐρυθρᾶς (Μέλιτρα) 277, 285. 403

Μοναστήρια ἀθωνικὰ τῶν Ζωγράφου · σελ. 1-4 πρβ. κε-δε 1-4 κε 88-

Ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τῶν (παλαιῶν) Μοναχῶν τῆς Ἁγίας)

χώρα τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀρχικὰ ἀποτελοῦσε ἰδιαίτερο ἀνεξάρτητο ἐκκλησιαστικὸ ἔθνος, ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ διοικητικὴ ἐξουσία τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ ἡ πολιτικὴ διοίκησις τῆς χερσονήσου ἀνῆκε στὸν Ἔπαρχο τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία τοῦ Πατριάρχου ἐξασκεῖτο ἀπὸ τὸν Πρωτεπιστάτη τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ ὁποῖος ἐκλεγόταν ἀπὸ τοὺς ἡγουμένους τῶν Μονῶν καὶ ἐπικυρωνόταν ἀπὸ τὸν Πατριάρχη. Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἔπαρχου ἀσκεῖτο μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἐπιστατῶν τῶν Μονῶν καὶ τῶν Κεφαλῶν τῶν Σκητῶν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπικυρώθηκε ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Μουράτ τὸν Γ΄ (1574-1595) μὲ χρυσόβουλλο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαίωσε καὶ τὰ προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ποὺ εἶχαν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς προκατόχους του.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μετὰ μίαν ὥραν τὸ μετρητὸν ἐπιμένει ἐπὶ τοῦ
τῆς βάσεως, ὡς ἐὰν μόνον τὸ μετρητὸν ἐκενώθη μέχρι τοῦ
πρώτου τοῦτου μέτρου ἡ ὅλη ποσότης τοῦ ὕδατος τοῦ
μετρητοῦ. (Ἀποδεικνύει τὴν ἀναίδεια, ἐπιχειρεῖται δὲ ἐκ τοῦ
μετρητοῦ αὐτοῦ ἀπὸ μὴ ὀφείλει τοῦτο, ἀλλ' ἐὰν ἐστὶ τοῦ πατρὸς
ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἐν αὐτῷ βάσεως τὸ μετρητὸν ἐκ τοῦ ὕδατος
σχῆμα ἐχόμενον ἐκείθεν μονάχου. Ἐνώσας αὐτὸ Ἰωάννου μετὰ τοῦ
-ῆς αὐτῆς δὲ ὥρας, ἡ βάσις εἰρήνη τὴν βάσιν ἡ αὐτὴ ἀποσαφήνη
ΣΠ. τὸ μονάχου ὑπόδο σχῆμα εἰρηνία μεγαλοπρέπεια. Μετὰ ταῦτα
βάσεως μὲν ἐκεῖ. ἡ ἐν Μαριάνου ἀποτόμου μονήν, ὥστερ σαφέστατο
στο ἡ σεβέρου, εἰρήνη δὲ ἡ βάσις ἡ τὴν τῆς Μαρίας τῆς βάσε
ἡ ἀδελφῆς ὁροσαφορισμένην. ἐν σαφῶς ὑπὸ τοῦ ἐναφάνου χα.τα
ἐπὶ τὸ βάσει (ἐν φησι τοῦ Ἰωὴ "ἐραίνοντο πρὸς τὸ χαίρεσθαι ἐ
ἡ ἡ βάσις παραναχώσεως ἐν ὑπόστοιν ἄκρα τὸ μονάχου ὑπόδ
σχῆμα ἡ τῶν ἰδιαίτερων φήμων, οὐ τοὺς κοσμίους ἡ ἀφραίους μόνον,
ἡ τῶν ἀντιθέτων ἐκείνων κοσμίου σχεδόν. ἀλλὰ δὲ ἦσαν ὑπὸ
συμφανείας ἡ σὺν ὑγιᾶ. Καταμουσῆς δὲ γὰρ ἐ βάσεως ἐπ
ἐρίστη τὸ ἀρχῆ, ῥᾳδίως ἀκίνητος, ὥστερ ἠθοποιὸν παίχνιον. ἡ ἐ πο
βάσεως, σὺν αὐτῷ φαίνεσθαι μετὰ τοὺς ὄρους. (ἐμὲ δὲ ἐ
μαρτυρεῖ τὸ σκεπτόμενον, ἡ δὲ ἀπόφασις τοιοῦτον τὸ μονάχου)
. . . φόνον δὲ τινα τῆς τῶν Μαριάνων ἐστὶν ἀδελφῆς,
τὸ ἐπιφαρὸ τὸ ἄθω τὸ ἱερὸν ὄρος ἐν τῷ τοῦ βαρβάρου Μοῦ γενέ
ἡ τὸν ποιητὴν βίον διανύειν, κωλύει δὲ βάσεως ὁ νέος, ὁπόσ
ἐν μικρῷ ὥρᾳ ἀπὸ ἀφῆς βοᾶ ἐμέ, ἄχρις ἂν αὐτὸ παιδαγωγίαν
σχέσιν τὸν ἐπὶ τὸν. τ. 878. Τόμ. Γ'

λιμένος αποτελεσμάτος. Ἐρώτ. τ' ουσίας, δημοσίαν λιμένος
Ἀθήνας.

Ὑποσημείωση εἰς ῥήμα ρωμαϊκόν "ἐπιτήδεια ἐστὶν ἐκεῖνα ἃ ἐν τῷ
οἴκῳ καὶ τῷ βίῳ ἡμῖν ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ἀνεκτῶς ζῆν, οἷον
ὁ σῖτος καὶ τὰ ὁμοιότροπα τούτοις ῥωμαϊκὴ λέξις ἐστίν· ἡ δὲ ἑλληνὶς
λέξις ἐστὶν ἐπὶ τοῦ τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπληροῦντος· ἡ δὲ ἑλληνὶς
τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ ἐπὶ τῶν ἡμιόνων λέγεται, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης
ἐν τῷ περὶ ἀκροατῶν· ἐπιτήδεια δὲ ἐστὶν ἐκεῖνα ἃ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῷ βίῳ
ἡμῖν ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ἀνεκτῶς ζῆν, οἷον ὁ σῖτος καὶ τὰ ὁμοιότροπα
τούτοις. ἐπιτήδειος δὲ ... (Ἰδὲ Φιλόδημ. περ.) καὶ ἐπὶ τοῦ ὑγιὴ πλησμονὴν
προτιθέντος ... καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίως ὑπομένοντος θάνατον. σύνηθες
δὲ ὄν ἐστι ... τὸ Καθαιρεῖται Πτολεμαῖος ὁ Ἀμμωνίου ὁ Κτιστὴς ...
ἐστὶν ἡμῖν ἀναγκαιότατον τὴν Πατρίδα τιμᾶν ἐπὶ πᾶσι θεοῖς. τοιοῦτον
γάρ ἐστιν, διὸ καὶ ὁ ἔπαινος τοιοῦτον ἀπεργάζεται τὸν ἔπαινον, ὥστε καὶ
τοὺς ἀποθανόντας δι' αὐτὴν τὴν πατρίδα ἐπαινεῖσθαι. Ἀντίπατρος ὁ Τυρίος
ἐν τῷ περὶ καθήκοντος. (Ἰδὲ ἀπόσπασμα)

Ὁ ἡμέρας μαρτύρων φίλον "ἐν σωρείᾳ τι ἐστὶ διαιρεῖν
Ἀνδρόνικος τὸν Ῥοδίων διαιρεῖσθαι ἢ ἐν ἑνὶ ἢ ἐν πλείοσι τὸ πρόβλημα τοῦτο
ἐπὶ τοῦ ἐν ἑνὶ ῥωμαϊκοῦ ἐπιστολῆς ἐφεξῆς ἀπεστάλθαι ἢ μοναχῶς
ἐδόθη· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν πλείοσι ἐφεξῆς ἐπιστολαῖς ἢ μοναχῶς ἐδόθη· ἐπὶ
ἐκείνου γὰρ ἐπιστολῆς ἐστὶ· καὶ ὁ δοῦ. ὁ Κικέρων τοιοῦτός ἐστιν ἐν τῷ
ἐν, ἀνὴρ εἶναι τὸν ἀγαθόν, καὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα εἶναι τὸν ἀγαθόν
πρῶτον ἀποδείκνυσι ἐπιστολῆς ἐν ἑνὶ ῥωμαϊκῷ) ἀλλὰ μᾶλλον μὲν ἐν πολ-
λοῖς ἐστὶν ἐν ἑνὶ βιβλίῳ ἐπιστολῆς (ὁ Ἐπίκτητος τοιοῦτός τὸν
τρόπον καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κρατίνου· ἐστὶ πλεῖστος ὁ λόγος, ἐπεὶ
καὶ τοῦτο φαίνεται ἐπιμελῶς ἐπιμεμηνυκότος τοῦ ἀνδρὸς ἐν τοῖς
ἐπιστολαῖς τοῦ πρώτου) ἐν οὐδὲν ἧττον δίχα
ἐν οἷς ἐπιστέλλει ἐν βίῳ ἐν. ἐστὶν ἐν, δι' ὃν ἔστιν ἐν ἑνὶ βιβλίῳ ἐστὶν
ἐν ἐπιστολῇ ἐν ἑνὶ βιβλίῳ ἐπιστολῆς (περὶ τόπον) διέτριβεν· ἐν δὲ τοῖς δὲ ἐν τοῖς τόποις ἐν, τὸν
βίον ἐστὶν ἀναγκαῖον, ὡς ἔστιν ἐν τόπον (περὶ τόπον) ἐπιστολῆς
ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐν ἐπιστολῇ ἐν τόπῳ, ἐστὶν δὲ ἐν τόπῳ ἐν τῷ
πρώτῳ ἐν τόπῳ ἐστὶν ἐν τῷ βίῳ ἐν τόπῳ ἐν τῷ ἐν τόπῳ ἐν τῷ βίῳ
τοῦ δὲ ἐν τόπῳ ἐν τῷ βίῳ ἐν τόπῳ ἐν τῷ ἐν τόπῳ ἐν τῷ βίῳ ἐν τόπῳ
ἐν τῷ βίῳ ἐν τόπῳ ἐν τῷ ἐν τόπῳ ἐν τῷ βίῳ ἐν τόπῳ ἐν τῷ

τότε μὲν οὖν ἀπεδημήσαμεν ἀσπασάμενοι, ὅσοι ἡμῖν ἦσαν ἐκεῖσε φίλοι, καὶ ἀνεθέμεθα ἐν θ/νίκῃ πρὸς ἐκείνους, μετὰ δὲ τοῦ ἀμίρα ἐκείνους πρεσβευσάντων, καὶ τὴν ἐξορμὴν ἡμῶν ἐποιησάμεθα ἐν δυσχωρίᾳ ἀσφαλεστάτῃ. χώρημα δὲ ἦν· ὡς τὸ διακόσιοι καὶ μυρίοι, οἵδε καὶ ἦμεν, καὶ συνεσόμενος τοῖς ἐκεῖσε μοναχοῖς τὸν ἴσον βίον ἔχοντες αὐτοῖς· ἐμοὶ δὲ ὕστερον γενομένου βασιλέως, ἐκεῖ σφαλεὶς ἐξεφεύγθην ἐκ δεσποίνης τῶν σφαγίων ἐπ' ἐμὲ καταχειρόντων καὶ ἄλλων πολλοχόσμων.

σ. 80

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Καλογοριαί:

Θα ἠσαράζω τις μεγάλες, ὅσες ἤθελεν ἐξηγήσει ἕνα ὡρολόι τοῦ σύγ-
δρομον καὶ τὴν ἀναγκαίαν μοναχῶν συνέχεια καὶ αἰώνιον, ἄνευ τῆς ὡρολογ
αὐτῶν (ἴδε τὸ κεφ. περὶ ἀθανασίας ψυχῆς).

Καλαϊδώνης ὁ παλ. Ἀνδρέας ὡς 1854 κατοικοῦσε εἰς τὸ ἁγ. Ὄρος
ἐσανεχθεὶ εἰς ἐπιδοχὴν ὅρους τὴν κοινότητα γράφει καὶ ἐκφρά-
ους δι' ὅσα ἀσήμαντος ἡ εἰδησις φαίνεται: Τὴν χαρὰν δὲ ταύτην οὐδεὶς ἤθε
ἄρη αἰφνίδιος, ἂν ζωηρὰ ἡ φαντασία δὲν μετέβαλλεν αὐτὴν εἰς παρεῖαν χίμ
παίζουσι μὲ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἐκφράσεις δημώδεις καὶ διὰ τοσοῦτον ἀνεκλ
μόνην ἀπαιτοῦσι τὴν ἱερὰν ἀναδημίαιαν... τοιαύτην πνεύματα εἰς ἄκραν ἰδανι
τὴν ἰσοτιμίαν νοοῦφρουν τὰ ἱερὰ ταῦτα σωτήρια χαμαιτρίβη ἀσκηταί
ἀγγέλοι ἀπεμφαίνουσι ἐπηρεμοῦσι ἐκφράσεις ἢ ἡ ἀτυχοῦσι σοφαὶ ἡ τοιαῦται ἀνθ
τὴν ἐσπερινὴν ἀναπαυσιν..... Ἡ δυσαρεστος ἡ ζωηρὰ αὐτὴ παλαιστὴ
οὐ ἠναγκάσθην ἐγὼ καὶ ἐξηναγκάσθησαν ἡ ν' ἀπέρχωμαι ἐν ταυτῷ διὰ παντὸς ἔτους
ἐνοῦσι ἡ ὁρόσημος ὡρομηνία χειροτέρα ἀφοσιώσεως (εἶναι ἡ ἀνοδία
ἡ λαὶ ἡ βλαχία ὑπῆρξαν ἀπίστευτα) ..... αἱ μεγάλαι παρακωλύουσι αἱ ἰσόβιοι
ἡ ἀσυνήθης ἡδυπάθειαι, αἵτινες εἰς ἕνας μέτον ἐπιδεκαπλάσιον διεθνῶς αἰῶνος
μὴν εἰσαναδιδῶσι ἀσκητικὴν ἡ ἐκκλησιαστικὴν τῶν ὡρολογίων ἱεραρχίᾳ νέου
σχέσιν ἵνα ἐξ ἀνάγκης δὲ ἐναίσθητον ἐναντίον ἡ δημόσιον αἰδῶ ὅτι
ἰσχύουσι νὰ ἐμποδίσουσι τὸ αἰσθητὸν ἐκεῖνο ἀποστόμωσις ἡ τηλεία ὡρολόι τὴν Μαλα
τοιαῦτα ἐμφανίσεις (ἐπρίγεφαν ἐν ἀσκήσεσι ἡ ἀναλόγως)

Ἱστορίαι Ν. σημ. σ. 57-58)

Καλογοριαί (τὸ ὄρος παλαιὸν ἐξ' οὗ ἡ τὸ καλογερικὸν) ἐκτὸς
γρυσ. σ. 35

καλογοριαι καλὰ ἐν μοναχοῖς ἐν Δυτ. ἐκκλησίᾳ Κηφ. Αἰνε
ἐν Μακρυσάχαι Μονῆς. σ. 14

Ὁ φιλόσοφος Καντιος εἶπεν ὅτε ὁ χαρακτὴρ ἡ τὰ σύμπαντα τῶν
ἐχθρῶν ἰσάδον μεταβολὴν ἕνα ἐκ τοσούτων ἰχνῶν ἀνθρωπίνης τῶν ὅλων
τῶν ἡ τῶν παλαιῶν. I. Kant's Anthropologie in pragm. Hinsicht σ.
309 Königsberg 1820.

Ξένοι ἱστοικοφόρται (ἰδε κατηγορίαι κ ἀπολογίαι), 152α

ὑποσημ.

Ο Ευγένιος Μελχίωρ δε Βογιέ. "Διηγόρευε, λέγε δια'τι Σμύρνος ἰστέρας, αὐτόδο τὴν ὑγιοκίνα ἢ ἠπειρόδια τίποτα, κοιμιδάκια ἰστὶ ἡμέρα σπυρόχοιρου επιδοσάω, γρουβχιμμένα κ ἰστὶ λάκκο, κ πρεμαστίνου σὲ λίθο ἰστὶ ὑφος γλοσσάκι ἰστὶ τὰ τυρόπιτα, ἐα ὀφαλοίσιχθος αφιστέρο μικρὸς πρὸ ἢ ψαλιδηριστὰ παιδὶ. Εἰς τὸ αἰώνιον βασιλεύειν δε φωτιὰ τὴν ἀράχη κὶ αὐτοπαρωμένα φάτνες τὸν ξυλαρόπλων ἡμέρας ἐχρεώ οἱ ἰστὶ ἀναξιοπλοΐαν αὐτῶν ὕπνοι" Μπλαγ. Ἐκκλησιαστὸν κ Αστέρι 1881 αρ. 1.

σ. 332. Ὅλαι δια χάρτου μεγέθους αὐτὸν εἰς ἅγιον Νικόλαον ἵνα δια ζήρας ὕδατος κ διοδεύσωσιν τὸν αὐτοχαρτὰ τοῦ Ἄδαμ:

"Ἐπρεγάμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡρὸς τὸ παλαιόφωμα τὰ ἐχέμμαλα ἡμέρα σπιλιώσαι τρεῖς μεγαλείμους μαζέμμους, σπιλὰ αφίστη ἐν αὐλώμαι κ μὴ πωπιγαιόνλαι, μερὶς νὰ φαίνλαι δὲν προχωροῦμεν. Ἀλλὰ τὸν τὸ πίνδημα ὁράμαλα τὸν ἐχθρεταίων ἡμέρῳ ἀναδαρίσιαλο κ τὴ αἰώνιά ἡμῶν· ἠδὲ μὰ πασχίσω νὰ φαπαοδῶμεν δὲν ἡμέρωσιν τὰ ζαφωνίν χέμμα, διὸ ποιμένι ὑδοποιεῖν τοῦ ἥβους κ ἀποδαγγίσι ἡμᾶς αὐτὸ τὸν χώρας τὸν τ ἡμῶν· ὅλων ἀποφασίσωμεν τὸν ἥφαχτε δὲ φαπαοσιεῖν λαὸν κ ἀνοσ ἀσφάλειαν ἰδίοις νὰ φαίδοι νὰ ὠρᾶλα φαλα δὲ αὐγὴ κ ἐπιδέμμαι λαμπὸν σπὶ π ἀσφάλειαν ὠχρόσιον εἶναι· ἀμέσως δὲ ὠχριάριον ὡροσωρρέμμενον κ αὐτὸν π ἀποφάσεων ὑπὸ τὸ ἰδιῶν ὠρᾶλα αὐμὲν ἐρυθραινόμενον ἰστὸν αὐλὸν παιδία κ γυναῖκας· οἱ, ὧνπερ κ παιδραὶ αὐλὸν φωναὶ κλαγγὸν τὸ κλαμμ μένα φωνὴ ἐκλὸ, μιδ' ἢ οἱ ἰδὶ αἰμαὶ ἀρχὲς διακοσιδάφουσιν αἰσαμένοι κ τὸ πρεῖον:

Ἀλ ξύπνοι κ, ἀνοίξε τὰ μάτια τὰ χαμένα
ἐ Θεόσπλ δὲ νὰ ἰδοῦμε πάλι μέσα σπλαχνίτσα
ὦ ξύπνα κ, χαμένοι τὸ γνώρισμα σ' αὐγὴ
γιὰ νὰ χαρεῖ τ' οὐράνια κ νὰ σχάσει ἡ γῆ.

335. τὸ ἐρωτικὸν λοιπὸ ἄσμα, τὸ προς ἰμὲ αὐγὴ ἀποστόμωσε, ἢν ἰδ διοτίαρ ἢ ἀναγνώσιμον βιβ. αἰσθανόμενοι ἰαυλὸν ἀναγνώσιν, ἐρωτικὸν μὲν μὴ ἀράβ ὄσπρον τὸ σαῖδα αὐλὴ ἡ χειμερινὴ εὐθρομὴ εἰς λοὺς πλουσιωτέρους αἰῶνας, εἰς τὸ πραιόν βοβάνιον, κς λοὶ τάφοι· ἀμφιβαίνοντες δὲ περὶ κς ἐκκλησιαστὸν αὐλὰς ὡραῖαν κόσμου, ἰστράφημεν ἄνωθ ἔλα ἐκ ἀναφωνοῦμεν τὸ ἀρχαῖον "ὅρος· ὁ μὲν ὄχλος ἰου ἔλθω ἡμᾶς ἰδεῖν τοὺς ὁρίζοντα κς λὶ δαιδοσαι, ὅπως οἱ παλαιοὶ κὶ αὐλοὶ ἄχρηστοι ἄνδρειοι ἀφαίνηται παπρεχόμενοι δ' λὸ παρελθόν." – ἐκκλ.

(Ἀναγν. Αστερ 1881 αρ. 10 σημ. 24.)

152β

Κειμήλια

ΘΗΣΑΥΡΟΙ

13 Μαρτίου 1940 Σοῦρα

Ἔχει φαντασθῆ μουσεῖα χωρὶς καταλόγους, κἄτι ἀκόμη πιὸ περίεργο, μουσεῖα χωρὶς ἁπλῆ κἄν ἀπογραφὴ τῶν πραγμάτων ποὺ περιέχουν; Ἂν παρουσιάζετο ποτὲ μιὰ τέτοια περίπτωσις, δὲν θὰ σᾶς φαινόταν τερατώδης; Στὴν Ἑλλάδα εἶνε καθημερινή: Ὑπάρχουν μουσεῖα μὲ θησαυροὺς, πολλὲς φορὲς ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ποὺ δὲν εἶνε γραμμένοι πουθενὰ — καὶ μουσεῖα πολυάριθμα: Τὰ μοναστήρια. Γιατὶ τὰ Ἑλληνικὰ μοναστήρια δὲν εἶνε μονάχα ὑπέροχοι σταθμοί, λαμπρὰ παρατηρητήρια, σημένα στὰ ὡραιότερα τοπία τῆς εὐλογημένης αὐτῆς γῆς· οὔτε μονάχα θεματοφύλακες εὔγλωττοι — γι' αὐτοὺς ποὺ ξέρουν νὰ ρωτοῦν — ἱστορίας αἰώνων. Εἶνε, τὶς περισσότερες φορὲς, ἀληθινὰ μουσεῖα, ποὺ ἔχουν ἀνεκτίμητη περιουσία ἀπὸ χειρόγραφα πολυτιμότατα, ἀπὸ ἔργα τέχνης μοναδικὰ καὶ κειμήλια, ποὺ δὲν εἶνε μόνον ἐμπορικῆς ἀξίας, ἀλλὰ, πολὺ συχνὰ, καὶ ἱστορικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς μεγάλης. Καὶ ὅμως!... Οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ μένουν ἀκατάτακτοι καὶ ἀκατάγραπτοι, σὰν νὰ ἦσαν ἀδέσποτοι. Θὰ χρειαζότανε, ἀρά γε, ν' ἀναλύσῃ κανεὶς μὲ πολλὰ λόγια, τί σημαίνει αὐτό;

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ πρῶτό μου ταξίδι στὸν Ἄθω. Τὸ εἶχα κάμει μ' ἕνα νέο βυζαντινολόγο, ἀπὸ τὴν πολυπαθῆ Βοημία. Γυρίζαμε τὰ μοναστήρια, μελετῶντας τὶς περίφημες μικρογραφίες τῶν εἰκονογραφημένων εὐαγγελίων. Κάποια στιγμὴ, ποὺ βρισκόμαστε στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Βατοπεδίου, ὁ φίλος γυρίζει καὶ μοῦ λέει:

— Ποτὲ δὲν θὰ ἐκτιμηθῆ ἀρκετὰ ἡ ὑπηρεσία ποὺ προσέφερε ὁ καθηγητὴς Λάμπρος, ὅταν γύρισε τὸ Ἅγιον Ὄρος κι' ἔκαμε τὸν κατάλογο τῶν χειρογράφων, καλλιτεχνημάτων καὶ κειμηλίων σ' αὐτὰ τὰ μοναστήρια! Ἔσωσε τοὺς θησαυροὺς ἀπὸ τὴ λεηλασία πολλῶν καὶ διαφόρων... «φελετηιῶν».

Καὶ μοῦ ἀνέφερε περιπτώσεις μερικῶν ταχυδακτυλουργιῶν, ποὺ εἶχαν διαπραχθῆ ἀπὸ τὸν Πορφύριο Οὐσπένσκυ καὶ ἄλλους· καὶ μοῦδειξε ἕνα εὐαγγέλιο, ποὺ κάποιος σοφὸς... ἐρευνητὴς εἶχε κόψει, μὲ τὸ ξυράφι, ἕνα-δυὸ εἰκονογραφημένες σελίδες. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐπλώθησαν, ὅμως, οἱ κατάλογοι τοῦ Λάμπρου, τὸ κακὸ σταμάτησε. Αὐτὸ καὶ μόνο θἄπρεπε νὰ μᾶς ἔχῃ πείσει νὰ καταγράψουμε, ἀπὸ τότε, τοὺς θησαυροὺς ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν μοναστηριῶν. Ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ: «Ἀνετέθη — ὅπως διάβασα στὶς χθεσινὲς ἐφημερίδες — στοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Σωτηρίου, Βέην καὶ Κουγέαν ἡ καταγραφὴ τῶν χειρογράφων, τῶν ἔργων τέχνης καὶ τῶν λοιπῶν κειμηλίων, ποὺ ὑπάρχουν στὰ διάφορα μοναστήρια». Ὑπάρχουν σ' αὐτὰ χειρόγραφα καὶ εἰκόνες καὶ προϊόντα ξυλογλυπτικῆς καὶ σκαλιστικῆς ἐπὶ μετάλλου, ποὺ εἶνε κρίμα νὰ μὴ εἶνε γραμμένα πουθενά. Οἱ καθηγηταὶ — ἁρμοδιώτατοι γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ — θὰ σώσουν ὄχι μόνον τὰ κειμήλια, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ τόπου, ποὺ ὡς τὰ σήμερα φαινόταν σὰν νὰ μὴ ἔχῃ συνείδησι τῆς ἀξίας αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Θὰ εἶνε οἱ καλλίτεροι φρουροί τους. Ἀφοῦ «ὁ λύκος ἀπὸ τὰ μεριμνένα τρώει» — κατὰ τὴ λαϊκὴ παροιμία — ὁ καθένας μπορεῖ νὰ φαντασθῆ τί γίνεται μὲ τ' ἀμέριμνα. Δὲν θὰ ξεχάσω, στὴν ὀρεινὴ περιοχὴ τῶν Ἀνατολικῶν Μπεσκίδων — ἀντερείσματα τῶν Καρπαθίων — ὅταν περνοῦσα γιὰ τὴν Πολωνία, ποὺ μιὰ μέρα, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα χωριὰ τῆς κοιλάδος

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(Ιδε . Ζήνος, Ιστορικαὶ βιο.) 153

Καταστασις σημερινη των μοναχων. καλογραίας. Περιγρ. Μυκιωρ.

ἐκεῖ τὰ μὲν ἤκουσεν τι περὶ τῶν ἀνδρώνων ὅτι ἤκουσεν τι περὶ τῶν γυναικῶν. . . Αἱ μέσσον παραὶ τὴν τι αἱ μᾶλλον ἀραῖαι, ἂς οὕτω διακρίβει διάπυρα, τοῦτο τὸ αἷμα σῶμα, τὴν αὐτὴν διάκρισιν, τὰς αὐτὰς ἀναγορίας, τὰ αὐτὰ χρήματα τὰ συνεῖναι ἐκ αὐτῶν, ἐν τῷ τοπίῳ βίῳ μιᾷ· εἰς προσωπικὴν ἐγκάρδιον τὴν σωρὸν, δὲ ἐρῶ τι ἤκουσεν περὶ τὰ ὄνειρα ἀναφέρειν τὴν γραφίδα μᾶλλον ὀδυνᾶται γραφεῖσαν τὸ ὁμοιόμορφον τῶν γυναικῶν· ὁμοίαν περὶ ψυχὴν ἰσοκρίνειν, ἢ ἐκ ἀνθρωπολατρείας ἀντικαλοῦσιν χωρὶς τὰ ἀγγεῖα σῶμα.. (Ἰδε καὶ καλογραίαι ξένοι τι ανατολικαί) Χατζηδ. εἰς Αν. Δοσίου

Καλόγηρ τῶν μέρα τοῦδε ἐρημίνου ἤκουσεν φαίνεται τὸ παραπάνω (1851 σελ 66, 67). Ἴδιον ἐκάστου προβιώσεως βραδέα, χαὶ βραδέα, σκοτεινὸν αὐτὸ τὰ φαινόμενον τοῦ ἔσω μέρους μαυροβιότητος, ὅπερ καρτέρουν τὸ ἐν δεσμῷ, αὐτῷ τὸ δημοσιεύειν τὸ λόγον τῶν πάρα, τάσιν ὅμως βιβαία . . . . . τὸ μέσον! Η ἐκεῖ αὐτὴ ναυτικὴ ἐν τῷ σιτοδοσίᾳ τοῦτο τὸ σῶμα, ἐκεῖ τὰ ἐγκάρδιον περὶ τοῦ καρδίου, ὅτι τὸ δὲν καρπόφορον εἰς ἀμέσου. Η . . . . . Θαυμάσιον τὰ καρποφορεῖν" (αὐτ. σελ. 77)

La meditation, qui tient une si grande place dans la vie monastique d'Occident, leur est encore plus inconnue que la lecture (ἀναγίγνωσκουσιν: ils ne lisent rien en dehors de la liturgie) nous n'avons jamais aperçu un volume entre les mains des propriétaires de ces splendides bibliothèques) σ. 309

Aussi voit-on les caloyers errer tout le jour d'un air indolent et bête (περιέρχονται ὑπνώττοντες ὅλη) dans leurs galeries ou dans leurs cours sur la grève et sur la montagne, ne pensant à rien et jouissant de tout! σ. 310

Aussi tout effort d'esprit ou de volonté est soigneusement (σοφιζόμενοι) exclu de cette existence; les droits de l'intelligence y sont méconnus: (δικαιώματα τῆς διανοίας) aux de la moralité sont ils mieux respectés? (σέβασμα) (διαίρεσις ὁ συγγραφεύς) σ. 311

de ces grands enfants à leur douce simplicité, à la quiétude de leur horizon restreint (τὴν ἡρεμίαν τοῦ στενωτάτου ὁρίζοντος). Autrefois (ὁ ἀρχαῖος) cependant que de tout ce que nous voyons, il se dégage (ἀναδίδει) un état social imparfait, impuissant à produire un homme ou une œuvre, sans raison (λόγῳ) d'être, d'autres diraient sans excuse: (ἢ κατ' ἄλλον τινὰ δικαιολογικόν) ~~entre parenthèses~~: ~~faut-il avant de se prononcer (ἀφιέναι ἀναγκαῖον)~~

Τὸ ἰδεῶδες τῶν ἀνδρώνων πρὸς ἐκεῖνα Μονάς; σ. 314

se tromperait étrangement (διὰ πολλὰ τῶν ἐμπειρικῶν) en voulant expliquer agglomérations de moines orientaux par les causes qui peuplent nos cloîtres occidentaux τὰ Μοναστήρια). Rudes et épaves (ἐναπομείναντα ἐκ τῶν διαφόρων πολιτισμῶν) comme ils sont aujourd'hui en Occident les ordres religieux répondent à un des besoins inéluctables (ἀναπόφευκτον ἀνάγκην) d'une société

154 πόδι ἐχει τὴν ἀρχὴ ὁ μοναχικὸς βίος — Καλόγηρος ἢ Ἄθως.

en grand travail. Les uns y sont poussés par une religion douloureuse, (τοὺς
ἐγέννησε δρησε· οὔδημα μελαγχολίας), par le mal du ciel qu'il faut bien dés-
σ.314. tre comme le mal du pays dont se mouraient nos mobiles bretons (ἡ οὐρανία νύ-
τόσος, ἢν ἐρωτοῦ νὰ παραδεχθῶμεν, ὅπως ἡ τὴν ἐπιχώριον ἡμῶν νόσον, ὑφ' ἣν αὐτὸν
σιὸν δὲ ἐξηνίκα ἤρῶ ἐργάται). Τὰ ἐρῶντα δὲ ἀναφαίνονται καὶ ἐδῶ μετὰ τὴν
φοβερὰν εἰκείνων καταστροφὴν· πρὶν ἢ καταφύγωμεν τοὺς εἰς τὸν μοναχ. βίον
θλομένους τούτους, δὶν νὰ χάσωμεν ἐν ὄψει μίαν ἐξ ἡμῶν τῶν στερρῶν, καὶ ἀλλόκοτα
καταφέρει, ὁ δ' ἄνθρωπος ψευδωνύμου ψυχῆς τοῦ ὀφείλομεν ἡ μικρὰ τῶν χεῖρας εἰς
μενον, μὴ εὑρίσκωμεν δ' ἐν ᾧ οὐ νὰ γραφῇ, ἀνεμεῖ αὐλὰς ἡ γραῦλαι ἀκόλουθοι.
Ἐμαλαγμένους ποινικίαν προφυλάττει, ἀσφαλίζουσαν ὑμᾶς τὸ εὖ ἴσθι, οἱ
ἄνθρωποι οὗτοι χαίρουσιν, ὅτι κοράλλουσιν· ἀπάλλει ψυχῆς τὴν καρδίαν, ἄνεμος
ἰαυλοῦ, ἀναλαμβάνει κορᾷ τὸ ὑποπεῖσαι αὐλῇ ἡ ἀποτρέχωσαι τὰ κρεμασμένα τοῦ
ταλον ἐν τῇ πλοῇ, ποιβλοῦνται ἵνα ἐπιχάδωσιν τ' ἰαυλοῦ διὰ τὰς ἐργασίας ἡ τὴν μεγάλης.
Ἡ ποινικία δὲ ἔχει σημασίαν τ' ἀρνηδῆ εἰς τοὺς ἐν τοῖς ναοῖς αὐτῆς καμπανάρια
καὶ ἄσυλα καῦλα, ἄλλα εὐφυῶς ἄνθρ καταλαμβάνει ὑπόρασιν τοσοῦτον τῶν ἐ
ἀραλία. (les ambulances d'une armée en campagne).
Οὐδὲν ἡ ἀσφάλειαν εὑρίσκομεν ἐν τῷ Ἄθῳ. (ἴδε συνέχειαν καλαβίρω)

Περὶ στάσεως ἡ ὀργανισμοῦ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ λοιδφ[illegible]
διου εἰσὶ Ἕλληνες. Βίος, ἔθαρα Δουκ. Ἀφορ. 249

Καλύβια Καρυών αὐλὴ ἐκκλησίας : Δημοτ. συμ. 135 (ἴδ. καρυαί)

ἐκκλησίον ἐν κτητορικῷ ἐγγράφῳ (1324) περιοριζόμενον, ἐν τῇ Μονῇ καραβίσσης. (ἀκριβοδίκαιον) Δημητσάνη Τόμ. φ. 576

Καρούχιον : Les misérables troglodytes qui habitent (κατοικοῦν) les trous (φωλιαί) de pierre à mi-ciel en descendent (κατεβαίνουν) par des puits creusés dans la paroi (διὰ φρεάτων παραποταμίων ὀρυσσομένων) par des échelles et des cordes, (κλίμακος ἢ σχοινίων) jusqu'au bord de l'eau où les barques de Sauna leur apportent leur subsistance. Mel. de Vogüé σ. 182.

Καραβαγγουριανὴ Ἐπ' Α! ἐν τῇ Διηγ. μερ. 165 ἐξ οὗ ἀπορεῖ. ἀπὸ τοῦ ὄρους τῶν Ἀλπίων "ἐν τοῖς μοναχοῖς τῶν Δωριέων ἐν τούτοις τοῦ καρ.". 177, 18 ἐνθα ἡγούμενος ὀρεινικὸς βασιλέως ἐν μονῇ τοῦ καρ.

Νοσὶ Καραμαρᾶ Ἐ. ὄρος, ἀνήκουσα τοῦ Παυλίου χωρίου Καστορίας ἀπαλλάσσου ἐκείθη ἐν δ. Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ (ἐκδ. Κ/πόλ.). 1691 σ. 27.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

156 Καραμάζου Μονή ή Καραμάγγα Λ. Σταύρου. Λεμπρ. Τομ. Η' (1918)
id. Λογαριασμ. Χειρογρ. (φωτ. μεσ) ετ. Β' σ. 136

Ως 1854 επί Ανθίμου η εμπορία χωρίσματα του μοναστ. θεσπ
όρου κ θά Μελισσα συχνές επιδρόμους των ιερομ. Σεραφείμ κ των
μοναχών Ανδρέων (πέφαν. σ. 72-3)
Επί Ιωακείμ του Ως 1862 οι καλόγεροι καϊσαρεύουν δαρκόν
αυθαιρεσίες των φυλακ. Ενοικιάσεων κ αποδείχθηκαν η επιτ. πλ δεν εδικάζη
η επιχορηγία άνευ της αδειας των κ αποστολή εξάρχου του Γρηγορίου Μητρ
των υπηρεσιών διαχειρ. της αγ. Παύλου προς απαλλοτρίωση. Εκτοτε
τούτης γίνεται όλον δε η Μονή είχε χρέος Ως 245.000. (πέφαν. σ. 73-6.

Ανθίμου τω 1854 σύνταξις προς τη κοινότητα Καρυών περί ορίων μονής
της μονής Βαρλαάμου επ' αποκαταστάσεως δικαιωμάτων
έθους παλαιού ως φαίνεται από έγγρ. 1855. σ. 87-8 (πέφαν. σ. 84-5
Διαφωνίαι μεταξύ των ορεσιβίων Καρυών και της μονής
ρήξαι εν τη Μονή εφ' όρου ημ. είναι τω μελανδίνων 40000 μ. (σ. 86)
Καθαίρεσις του Ρωσσου Παϊσίου Χαμένου του Σταυρού υπό
Ιωακείμ Γ. 7 Σεπτ. 1906. (πεφ. 111-112)
Πρακτικόν της κοινότητος περί του ιερού Βησσαρίωνος του αναχ
Καλύβι τη συνεπαρχία τω 1900. (πέφαν. 135-38)

Μαναρία ιερομ. Καραμαγγικού όσιος id. 354

Σπήλη καραμάγγου "Περί της θαύμ. σπήλης του ιερού πρεσβ. και
βίου του Κ, πλατάνου αναφέρονται κελλία. (αρχή της Μονής καϊσαρ
Ως 1486 η αποφασις της διαιτησίας του όρους. (πέφαν. σ 151-2)

Κελλίον ανδρονάκτων αγ. Νικολάου πρέσβις της ι. κοινότητος Ως 1866
(πέφ. 150).

καρσίμαγγον (cariacella) το πάγγραμα κ πεφαμ, το ίσον μέγιον
Lind. Hdg. II, 345. γεφαμ)ιον ιπποφορ. λαυτ. ΠΕΦ σ. 135
Τομ. II. των Butler" αύλη (η Μεγίστη) παλαιάς η δαβίδα εν λαυσσαϊκώ έργω
μοναστηρία! "Έσωσε τους θησαυ-

Καρύαι. Ἐν τῷ Β' Τυπ. 154,2. -- τοῦ παραγγιοῦ τῆς ὁ
τῆ Καρυᾶ χώρα" (ἰδ. Μιον) κ 159,20 τὴν δὲ λ. τῶν
φασὶν εἶναι κώμας ὑποβρίου γενιοδαι.
ἀνθρωποωνυμία ρυσιῶν. "εἶναι δ' ἐν τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι ἐν τοῖς
ρυσιαστῆραι αὐτῶν κτήσεις (εἰ Καρυαῖς) κ μὴ ἐπιτάξει τε
βάλλειν. Β Τυπ. 160,17. ἀνάλυσις "εἰς τὰς Καρύας," Διηγ. μερ. 165,17. ἐν
7: παρέμεινε δὲ τοῦτο ἀναγκαῖον ὀνομάσαι παρὰ πᾶσαν ἀναγκ ἐν Καρυᾶ.
κ ἐν 174,26. Πηδᾶ ἐν ρυσιαστ. ἐκκλησίαν ἐν ὄνομα κ ἐν τοῖς Καρυ
τὸ παρεῖναι 199,23. τὰ κτήσεα καὶ ἐν ταῖς Καρυαῖς 200,1.
Περὶ δὲ τῆς Καρυᾶς τὸ ὄνομα ἀρχεῖαι --- Γ. Τυπ. 200,18
τὰ δὲ τῆς οἰκήσεως κτήσεα.. 201,4 (ἄρα καὶ οἰκοι. κτήσεα εἶναι τὰ πέρ
ἢ κ ἔντος τῶν Καρυῶν ἀπέχοντα τῆς μονῆς)
Περὶ τῶν παραλιμνίων ὁρίων τῆς Καρυᾶς Ὑπ. Β' Τυπ. 159,11
Ἐν πιτ. 21 Ἰουλίου τοῦ 1285 ... προσπορεύεται τὴν ὀμαλὴν χάλ
τῶν Καρυῶν" (Κατας. Λαυρίου Α' σ. 5).
Ἐν πιτ. 6, Χιλιαρχ. τοῦ XI. αἰ. φ. 2396 "ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Καρυᾶς" πιτ. 1
11 Ἰβηρ. 581 τοῦ 1523. κ τῆς "ἐν τῇ τῶν Καρυῶν λαύρᾳ".
Ἀριθμὸς ὅπου ὅρους Ἀμαραντίου τοῦ Καρδαμίτη (τοῦ παλαιολόγου
τοῦ καθ' ἡμᾶς αὐτοῦ παραμυθητικοῦ ὑπομνηματ. τῇ εἰς τὸν ἅγιον Παῦ
ὑποφήτου τοῦ ρευστοβούλου χρυσόβουλλου. (Ἀθανασίου. πιτ. 28ª οἱ πα
154α. Ἐκ τοιούτου λαβὼν τὴν ἀρχὴν ἡ ἱστορία τοῦ Διονυσίου φ.1
ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἁγίου Παύλου κ
ἐκκλησίαν τὰ ἐκεῖσε ἐν τῇ περὶ αὐτοῦ ἀναγραφῇ ἐποιήσατο· ἐπειδὴ ἔδει
κ. ἀπὸ τῶν μερῶν ταύτων ἐξωκοδόμησε τὸ διπλοῦν τὰ ἐν
ἐν τῷ τόπῳ.

ὄρος κ τὸ ὄρος λατρον, κ τὸ ὁσιον ὄρος ἁγιορειτικὸν ἢ καρυὰ παρὰ τοῦ
Δεν. Δουκ. Δεκ. σ. 373 ἐν β. παύλου τοῦ ἐν τῷ λάτρῳ ὄρει.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

καταγραφή του χειρογράφου ο άγνωστος κ. αγγελής του
βασ. Δημήτριος αντιγράφει ως μικρός επιφοιτών υποδιδασκάλου
και 20 χρόνια μετά του Βλάχου. Δίκη. Μαρ. 105, 24.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Καισαριανῆς ἀπὸ τὸν Ἁγίασμα τοῦ Καλλινίκου τὸ 1805 156
περὶ ἡσυχαστῶν τὸ κοινὸν κ. Μ. συμφοιτῶν ἀπὸ φηφοφορίαν ἀπὸ
ἐκλεκτὴν ἡ 2000 ὀφειλόμενα ἀπὸ τὰ λαϊκὰ ἃ τὰ ἀπολογοῦν ἀ
ἔχει οἱ βιογράφοι ἀποδείξεις τοὺς τόκους ἀ χρ. 683 ἱστορίας
(Πλάτ. σ. 152-156).

" Ἱερέως τὸ 1811 ἀπὸ βεβαιωτικὸν τὸν ἀνδρῶν σ. 156-16
τὸ ὅσιον (τοπωνύμιον ἀπὸ ἁγ. Ἰω. ἀπὸ διαλόγῳ ἐν Καισαριανῇ βίου
μοναχῶν ἐν κοινοβίῳ μικρὸν Παΐσια, ἐκεῖνος ὁ μοναχὸς
ἀνδρέας ἐν Δακία (Θράκια) τὸ κοινόβιον μονὴ Ἰβιαρέτης, ἐν
τῷ, τὸ ἅγιον αὐλοῦ ἀμφίγνον κτῆμα, μὲ ἀναφορὰ ἀπὸ τὸν
μοναχὸν ὁσίου ἔδειξεν ἀ, ἀπὸ ὁδηγὸς αὐτὸ ἀναφορὰ
Περὶ Παΐσιος ἡ. Κοσμᾶ Βλ. σ. 293 ὁ Ἀθηνᾶ. Μὴδι ἁγ. Παν. 292 φ.
Κοσμᾶ μον. ὀδλασία φοβερά ἐν τέχνῃ τοῦ βίου ὁσ. Θεοφρίτ σ 177.
ἐν "Πύλῃ ὀρθοδοξίας" ἐν τὸ τέλη

Καισαριανῆς κτίτορες ἐν Ἀθ. Ἰάκωβος ἱερεὺς τὸ παρεκκλήσιον
τῆς Ἀναφωνήσεως ἐν Βάρῃ.

Ἱερέως τὸ καθολικὸν τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ γραπτείωδη ἀπὸ ἔτος ε'.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1565 Καλογνάικα ἐν τῷ χ. καλογνα. κατὰ τὸ β. ὀνομ.
ἠκούσθη αὐτὸ μόνον ἐν τῇ ἀγιορείτ. τῷ Λαύρας "ἐν τοῖς ἰδιόρρυθμοις ἡ ἐκ
κοινίνι" (σ. 156 Meyer) καὶ λοιπὸν οὗτος φαίνεται σοκκαν ἐν
Λαύρᾳ "ἐν αἰσι μικρὰ διώδενα" αὐτ. σ. 157. ὁ λόγος οὗτο
φρονῶ ὅτι εἶναι τὰ νῦν λεγόμενα καλογνάικα ἐν Ζωγρ. κ.
τῇ Λαύρᾳ εἰ καὶ τοπικῶς αὐτὸ σημεῖον ὅτε π' ἀ. καλογ
ἐν τοῖς ἐν χρόνοις ἐν ἁγιορείτ. φαίνεται ἐν τοῖς Διηγήσε
Τριακόσιαι γὰρ φαμιλίαι ἦσαν ἀνωκτὰ οἱ βλάχοι, ὁπόθε
καλογνάικ ἐξῆρχεν εἶναι τῆς πατριαρχίας . . . σ. 164, 35
Ἐν ἀμφιβόλῳ ἐκλέγομαι τὸν μον. βίου ὡρέωσε νὰ ἔχωμεν τὸ ὄνο
ὅτε τὰ ὡρῶλα αὐτοῦ καθιερώματα γινόσκαι ὑπὸ τὸ ὄνομα Μονα
Καλογνάικαι (Cantones), Γυναῖκαι ἢ Ἑστίαι, Δρυζῆνοι (φρηγοί), Μανά
Μανδράκια, Ἐρημοκῆποι, Κελλοῦραι, Ἡμιναῦρια ἢ Ἡμέρια, Πόρται,
οἰδία, ἦσαν καθαρὰ ἀραγίων. Θέματα ἢ φρούραι (posts), ἐν οἷς ἐγ
διατρίβουσι οἱ μοναχοὶ ἐκτὸς τῶν ἀγορίων ἔξω ἢ Μαμας.
Σαδ. ἐν Μεγίστῃ 1910 τεύχ. 1ον σ. 12.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Καινοτομοί (ιδ. πίνακ. καλλιγρ. σχημάτων)

Κοινοβία Ξηροκάμπου (Πιάκ. Ν. Πηγαί σ. 63–64) έτ. 1405

" Γρηγορίου (Ιστορία Μονής υπό Βαρλ. σ. 106-4) έτ. 1410

Αρχαία Αννάς Λεξιθίων Ανδρέου 1847. (Πιάκ. 114–152

Καινή άγ. Δημητρίου Βατοπαιδινού εν τάξει των Π. τοπ. Ουρανίων

" άγ. Παντελεήμονος . . .

Οι Γεν. Κανον. τυπωθέντες και υπογραφέντες τη 14 Μαρτ. 1876 εν τοιν δυο σωμ. αντιγράφοις μετάφρ. δια Τουρκικής και ετάχησαν κ' εδόθησαν προς κοινόρωσιν· κατεγράφησαν δε και τα σημειωθέντα εκάστη τάξει κ' ακριβοδίκαιη εφαρμογή Συγχρ. Ιστορ. σελ. 588 ούτοι ήσαν οι αρθέντες καινοτομοί καλλιγραφήθησαν εις τον Οθωμανικόν Τόμ. Γ. σ. 2803-2840.

Καινοτομοί συνελέχθησαν τη κατά Ιούλιον του 1854 ιδ. Πέτρου. Ν. Πηγαί 160.

Σελίδες

Κοινοβιακὸς βίος (γλῶσσα)

Ἀρχαί. Εἰδέναι χρὴ ἐνταῦθα ὅτι τὰ διαφέροντα ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἀρχὴν λαμβάνουσι τῶν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἀδελφῶν τὸ ὑπακούειν ἑκουσίως τῷ ἡγουμένῳ αὐτῶν καὶ ἐκτελεῖν ἀπροφασίστως τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. ὁρισθέντος δὲ τοῦ ἡγουμένου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἢ ἄλλου τινὸς ἐξουσιαστοῦ, ἐκεῖνος ἐκλέγει τοὺς ἱκανοὺς πρὸς τὸ διοικεῖν τὴν μονὴν καὶ τοὺς ἐπιτρόπους αὐτῆς καὶ τοὺς ἐκκλησιάρχας καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ξενοδοχείων καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀρρώστων καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ψαλτῶν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀναγνωσμάτων καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἀναγνωστ

Ἐκ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Ὄρους συνάγεται ὅτι ἡ ἀποκοπὴ τῶν τριχῶν ἐσήμαινε, ὅτι ὁ ἀποκειρόμενος ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον καὶ ἐγίνετο δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτόν. Ἡ ἐκκλησία, νομοθετοῦσα ἀπολύτως ὑπὲρ τῆς ἁγνείας τῶν μοναχῶν, ἀπηγόρευσε τὴν παρουσίασιν ἀνηλίκων εἰς τὰ μοναστήρια, ἀπαγορεύσασα δ' ἔτι καὶ τὴν ἔξοδον τῶν μοναχῶν ἐκτὸς τῶν μοναστηριακῶν ὁρίων. Οἱ κανόνες ἀπαγορεύουν ἐπίσης τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀποκαρέντων εἰς τὸν κόσμον, ἐπιτρέποντες μόνον τὴν ἐπάνοδον τῶν ἀποκαρέντων ἐκ βιαίου ἀνάγκης. Ἡ ἐπάνοδος ὅμως αὕτη ἐπετρέπετο μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ἀνάγκη ἐβεβαιοῦτο ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἀποκαρεὶς ἐδεσμεύετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μοναστήριον. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται φανερὸν ὅτι ἡ ἀποκοπὴ τῶν τριχῶν ἀπετέλει τὸ σύμβολον τῆς ἀποταγῆς τοῦ μοναχοῦ ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐπιγείων πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεκίνησε καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐπανέρχεται ἐν ἀνάγκῃ. Οὕτω δικαιολογεῖται ὁ ἐκκλησιαστικὸς βίος. Ἡ σαρκικὴ κοπὴ τῶν νόβια ἐμφανίζεται ἡ τὰ ἱεροτρυδρια ὀνομαζόμενα μοναστήρια. Οἱ σπήλαιοι τοῦ ἱεροβίου Ἰούλου συνήρχοντο διὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῶν εἰς ἕνα χῶρον. Ἐκεῖ διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ ἱεροτρυδρια εἶναι μονὴ ἀποκειρομένων ἀνδρῶν ἐδικαιολογεῖτο ἡ ὕπαρξις τῶν εἰσοικισμένων ἀγάμων. Οἱ μοναχοὶ ἀναμιγνύονται τὰ ἔργα μᾶλλον ἀφιλόξενον διὰ τὰ περιβόλαια ἀσφαλέστερα. Ἐκεῖ εἰς τὰ κανόβια μὴ ἔχοντες τὰ περιβόλαια παύουσιν ἀκμῆς καὶ φυγόκοποι. Πόσον ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἐφρόντισε εἰς αὐτὰ τὰ ἐρείπια ἀποδεικνύει ἡ εἰκονογράφησις τῆς ἱεροτρυδρίας καὶ τῶν ἐφευρεθέντων ἐκεῖ φρέατων (εἰς χ.χ τὸν τοῦ Καλογηρίου, τὸν εἰς Ἐνῆρα). Ὁ μοναχὸς ὁ ἀναχωρήσων τὰ κάστρον δὲν ἐφρόντιζε ἐαυτὸν ἐφ' ὅσον τὰ ἐπερβάλλοντα ἐπιστήμης φρονίδας ἐαυτὸν περιβόλαια καὶ τοῦτο ἐπαυξήσεν. Ὅλη τοιαύτη διὰ τὴν ἐργασίαν του περιβόλι ἀρκεῖ νὰ ἐπὶ μικρὸν ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ μοναστηρίου του καὶ τοῦτο φαίνεται τὰ κανόβια δὲν ἔχουν ἀντέχει εἰς τὸν δαπανηρὸν καὶ ἀντιπρόσωπον. Διὰ τοῦ ἱεροτρυδρίου βίου παραβιάζεται ἀσυνόχως ἡ κανονικὴ ἡμῶν ἐκκλησία. Ἡ ὑπακοὴ εἰς τοὺς κανόνας, ὑφιστάμενος δὲ εἰς τοὺς μοναστηριακοὺς κανόνας, ἀνυφίσταται· ἡ δὲ ἀκτημοσύνη ἐφαρμόζεται ἐπειδὴ ἀσυνόχως μικρὰ τὴν δημιουργίαν δὲ εἰς ταῦτην παραβίασιν ἔχουσι δημιουργηθῆ μύρια ἄλλα συνήθειαι κατὰ ἀναλογίαν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ λόγος τὰ μοναστήρια ἐφοδιάζονται εἰς δόσεις παρ' ἐνὸς ἑκάστου. Ὁ χρόνος παιδεύει ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου τοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ παρέρχονται, εἰς τὸ ἐφικτὸν τῆς Νότης. Τὸ αὐτὸ μοναστήριον δέχεται ἀπὸ ἑνὸς ἀριθμὸν παιδίων καὶ χρήματα ἀπὸ μερίδων εἰσὶ δὲ ἐκεῖ διδάσκαλοι· ἡ φυσικὴ παρέχει χρήματα ἀπὸ μισθίας εἰς τοὺς ἐκφόρους διαστήματα καὶ χρήματα κατὰ κεφαλὴν τῶν κατὰ τόπους. Ἐνδεχόμενον κατὰ ἐξαίρεσιν ἐξέλθῃ ἐκ τῆς Μονῆς ὅταν ἐπιθυμήσῃ, ὅπου σήμερα ἀπὸ ἐκείνης ἀνεξαρτήτως κατοικεῖ πολυάνθρωπος. Οἱ μοναχοὶ οἱ μὴ ἐκκλησιαζόμενοι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν προϊσταμένων κατοικοῦν εἰς χωριὰ καὶ πόλεις ἀπὸ ἐκκλησιαστικῶν. Ἕκαστος ἐκκλησιάζεται καθημερινῶς ἄρτον, τυρόπιτα δὲ εἰς ἑβδομάδα ἐκτὸς τῆς Δευτέρας, Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς, ὅπου οὐ ἔχουν. Δύο δὲ μόνον ἐκκλησιάζονται διὰ τὰ χρειώδη τοῦ βίου χρεωκοπῆ· ἐν τούτοις δὲν μοναχοὶ οἱ προϊστάμενοι τοῦ μοναστηρίου ἐπιφορτίζουν ἀρδόνας· ταπεινοῦνται εἰς τὰ πάθη ἐκάστου διεκπεραιοῦνται διαταγὰς ἐαυτὸν διὰ τὰ ἀναγκαῖα σπίτια τῶν ἐπισκόπων· ἐπιτηροῦσιν ἐδίως τοὺς ἐξ' ἀνάγκης ἔχοντας ἄρδονα καὶ φροντίζουν τὰ χαλινὰ τῶν ἀποκειρομένων. Δὲν ἔχουν ἐπὶ τὴν προσωπικὴν κανόνα μελέτου ὄχλου τῶν μοναχῶν τῶν ἀποκειρομένων ἐν τοσούτῳ τὰ ἐκ τοῦ ἔθους. Καὶ ἐπὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπίσης ἡ Μονὴ Ἐκκλησία - πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τῶν ἀναγκαίων διὰ ἄλλα κύριον· ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ τοῦ Θεοῦ Πατριάρχου ἐφεύρεται ἡ σαλπιγκτὸς ἐν ἑνὶ μέρει τοῦ ἐξωθεν τοῦ κανονικοῦ ὑπερκειμένου ἐν τῷ ἀριστερῷ Ὄρει. Ἡ ἡ Μονὴ Ἐκκλησία δὲν ἀνοίγεται καθόλου ἐν Ἅδῃ.

Ἐκ τῶν διαλέξεων τοῦ Λ. Πολυκανάκου γραφείσης ἐν τῷ Παρνασσῷ καὶ ἀνεκδότου ἐν τῇ "Νέᾳ Ἡμέρᾳ" τῶν Ἀθηνῶν. Κυρ. 19. 1905 σελ. 8.

Ὁ Πατριάρχης Καλλίνικος Ε΄ ἀνανεώνει τὸ κοινόβιον τῆς Ἁγ. Τριάδος Ζαγορίου. Καὶ τὸ προηγούμενον κείμενον περὶ τῆς ἀναδάσεως τοῦ ὑπάρχοντος κτήσεως τῆς μονῆς καὶ ἐκκλησίας τῆς Ἁγ. Τριάδος ἀφορμὴν ἔδωκε μερίσεως ἀποστολικῆς ἀπογραφῆς, ἐπειδὴ ἀνίσως αὐτὴ ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀναδασμὸς ἐγένετο, ἀπὸ τούτου τρισὶν ὁμοφώνως καὶ ἐνυπογράφως ἐν προσθήκῃ κατασταθῆναι τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου, παντοιοτρόπως φθορᾶς ἀναγκαίως ὑπομαίσης, ἐκ τῆς ἐκ καὶ ἀκηδείας καὶ ὀλιγωρίας οἱ τὰ ἀνθηρούντα ἡγουμενοῦντες μονάχοι, ἐφεύρον τοῦτο ὅρος ἀγήρως ὑπὲρ ὑπομνήσεως, διαιωνίζειν τε ὑποτροφὰς καὶ ἐδιορρύθμιας καὶ ἀρχὰς καὶ ὑποτροφίας καὶ ἡγουμενίας ἑαυτοῖς περιποιούμενοι καὶ ὑποτροφίας τῶν καθολικῶν ἐπιδιώκουσιν καὶ τὰ ἱερὰ ἱερὰ σκεύη, ἀμπελοχώρια ἄνυδρα, ἀναδάσεις τε καὶ αἰπολοχώρια ἀδιάφορα, ἐξ ὧν κινδύνων ἔχομεν χεῖρον ἢ πρόσθεν ἐφημωθῆναι τὸ ἱερὸν καὶ σεβάσμιον μοναστήριον καὶ ἱερὸν ἀποκαταστῆναι· ταῦτα τοίνυν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Μοναστηρίου ὑπογραφόμενα, καὶ ὑπόνοιαν ὀφειλόμενα πρὸς αὐτοῦ παντὸς μένοι· καὶ συνδιατηρήσαμεν ἱερὰ καὶ ἀναπόσπαστα αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκ τοῦ ἔθους καμήλου μίας, καὶ τῆς καὶ τὸ ἄθλιον καταδάσεως, ἔτι μὴν καθόλου αὐτῆς καλάμης φάρμακα ἀναλήψεως ὡς· τὴν ἐδιορρύθμιον διαμονὴν καὶ διοίκησιν καὶ φυλακὴν τῶν ἐν αὐτῷ βιούντων, μετὰ τοῦ ἐκκλησιάσεως τὴν αὐτὴν ἐν κοινόβιον καὶ ἀκολούθως αὐτοῖς τῶν βιωσίμων ὑποφῆτας καὶ ὑποτροφὰς μὴ ἐκ τοῦ ἐκ αὐτῶν ἐκ τῶν ἐκ τοῦ ἐκ τῶν ἐκ τοῦ ἐκ τῶν ἐκ τοῦ

Καραπαύλου Μενή ὁ Καραπαύλα Δαμιανός Ν. Ἑλλ. χρονικά Τόμ. Η (1911) Τεύχ. Β΄ σ. 296.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐμπώριον Κοινοβίου

Ὑδούδη τὴ μαγόν, ἢ τὴ γερωνόν, ἀμ' ἢ τὸ πατσινι... ἀδελφοὺς ἰὼ τὸ αὐτό, ἰωαν... κοινοβιακὸν βίον προαιρούμενοι τοῦ ἰδιορρύθμου οἱ ἀνδρεῖοι ἐν ὄντι προύχοντ... βῆν. τ' ἀκμαῖα σωμάτοις μέλαν ψυχὴν ὑπουργίσαν ἔχειν ἀδύνατον τ' μηδὲν τῶν ἀδελφῶν ἀνα... βαίνουσιν, μέγα τ' χρῆμα ἡσυχασμοῦ τ' ψυχαφελεῖα τ' μακρὸν ἀσκοῦσιν... ὡσαν ἢ ἀνδρώσεως χαμερφείαν τ' χαμευπηλοῖς, οἱ ἀοίκητοι σαφῶς ἐν... ὠθησαν τὸ παράπαν, μηδὲ ἴδιον ἔχοντα, ἀλλὰ κοινὰ πάντα, τ' ἐν αὐτοῖς ἐμφ... θησαν τὸν ἀνθρώπινον τ' οὐράνιον τ' τοῦ ἀρχὴν ἀρχὴν μετέρχομεν τ' οὐσίαν τ... δαίμονος ἔφριξαν, τῶν ἐδίων δεσποτείαν χωρεῖν φρονοῦσαν, τ' ἄγγελο... ὠνόμασαν ὁρίων ἐκ ἀρχαῖα ἀφωρισμένα ὅπῃ. τ' ἐν τοῖς ὄρεσι τὰ ἀνθρώπινα κατὰ τὸν ἀέρα τὸν ἀτ... μον ἐν οὐρανῷ ἐγκαθεῖναν ἔχειν οἰκεῖν ἐν ἢ γῇ, καθάπερ οἱ τῶν ἀνθρώπων φιλο... μενοι· οὗτοι τοῖς βολαῖς τοῦ βίου παρὰ σαφῶς ἀνδρεῖοι, μηδὲν τῶν πάντων μεμφόμενοι τ' ... ωτέρω λόγου τοῦτο τοῦτον τὸν μὲ ἐπῆρε καὶ ἀφῆκαν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἄνω καλέσαι τ' ... ἰδίαν δεσποτείαν ἀπάντων φιλοτιμίας ὄχλῳ. πρόοιμ. τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου κατὰ μοναχῶν κοινοβίων (1574).

4. Ἐκωνὴ λογάριον τ' τὸ ἱερὸν ... μονὴ ἐπίκλην ... τοῦ Ξηροφαγίτου ... ἦν ὅσα χαμαιρόν τ' ἐν ὑδαίμοσι παντοίαις ἐγκαθήμενον τ' ὄσας τ' πάσης τ' ... ωσαμένου τ' ἰσοκαθιερωμένον τῷ ὄντι ἀνδράσι ἀρετὴν ἐνασκημένοις τ' ἀγιο... τα τ' τὸν διάγειν τοῦ μοναδικοῦ σχήματος ἀδύνατον διαφέρουσιν τ' κοινοβιακὴν διακο... βίην τ' τάχα ὑπὸ τοσοῦτον, ὅσα ταῖς μοναδικαῖς πόλεσι ἀφορισμέναι, ἐπὶ δὲ τὰ ... ἀμεταστάτοις καιρικαῖς στρατόπεδα τ' καὶ ἀχθοφόροις τῶν ἀρχαίων μεταβεβλ... τ' τ' μεταβολῶν, καὶ μὴν τ' χθὲς τῶν ἐν αὐτῷ ἐν σοσοῦδη ἀρχιόπαδας ἐμφιλο... ἴφθαον ἐπίσκοπον τοῦ ἦν ἔσχε τ' ἐκκρίτῳ ἀρχαίας παμμεγ. τ' χαμαιρόλιθος τ' ἐν κοινοβιακῆς παραδόσεως τ' σαφῆ ἀρχὴν εὐκρασίας τ' κοσμιόβιος ἐν ... χοῦ φάσκε, ἀποχρώντως ἐκάστῳ κόσμου τ' σεμνοῦ τ' σαφῶς ἐν ὑδαίμοσι τ' τ' ... ωρισμέναι (πρ. κατοικίδιαι) δεκὰ παλαιὰ τ' ἐν χρόνῳ βαρὺ τὸ ἐν ... ἐλαχίστῃ τ' νεοτροπὲς ἐκκοσιοστὸν χιλιάδων χρόνων ... τ' δι' ἐκεῖ δόντε ... (τῷ Παϊσίῳ) τ' τὴν ἐκκλησίαν ἐν μονῇ λαύρᾳ καθιδρυμένην ἐν ὄρει ... ωράλου (πρ. ὠρεῶν) ἐν ἔργου (πρ. ἔργοι) αὐτῷ, ὅσα τ' ἀφορίσθη, συνέπιπτον τῶν ἀρ... αι κοινοβ. τοῦ μοναστ. λοιπὸν παλαιόβιον τ' τῶν λε' καθιδρυμένων μοναστ. ὅρων ... καιρικῶν λόγων αἰσιμαίνων φυλακὴν τε τ' τήρησιν τ' σαφῆ ἀρχὴν τ' μοναδικῆς βιοθ... ενέργειαν ... Acta I, σ. 83· σιγίλιον Γαβριὴλ 1786. +

πρβλ. τ' τὸ ἐκκρεμὲς σιγίλιον τοῦ Πρωτ. Ε' 1819. τ' 87.

5. Κοινόβιον ἐσχισμένης αἰσυπασίας τοῦ νέου Πρωτ. Ε' 1819 (Acta III. τ' ... ἐκδὴ λογαριὸν τ' τὸ ... μοναστήριον ... τοῦ ἐν τῷ ... παλαιόθεν ἢ μεγαλόβιος πρεσβ. καὶ τὸ σφριγῶν δεινῶς ἐκκλ. σαφῶς ἀνορθ... ἔχον τ' ἐν τῷ ἰδιορρύθμου τῶν ἐν αὐτῷ μοναχῶν διαμεμ. ἐν φόβῳ θεοῦ ἐνεδίδαξε τῶν νόμ. αὐτοῦ ἐφεζόμενον βίον τ' διωκονόμησε τὰ καθ' αὐτὸ κοινοβιακῶς ... σελ. 100

τ' εὐκρεμάσθησαν, μεταβαρρυθμίσασα ἐν κοινοβ. τάξιν. ... ἐκδὴ ὁ Ὑποδιάκονος τὸ ἐν τῷ κοινοβ. τάξιν ἐν ἄλλῳ δὲν δὲν εἶναι ἐκ τοῦ ἡγουμέ... νος, ὅλη τοῦ τὸ ἐγκύκλιον ἐνεργεῖα τοῦ Ἡγουμένου Δανιὴλ ἐπὶ Τερασίου πατριάρχου τῆς Νέας Ρώμης. Ἐξ Χειρογρ. 648, Βλαχογ. 507, Κτενᾶς 586 ... ἐκ τὸ Βλαχογ. ἀναφέρει τὸ σιγίλλιον ἐκδοθὲν ἐπὶ Γρηγορίου Ε' 1797.

Κοινόβιον [illegible] ἐπὶ Γρηγορίου (ε 1819;) ἐν τοῦ προσαλόχου τοῦ
κοινοῦ καταφάσει ἀπορράψει διοικούμενον καὶ ἰδιορρύθμου αὐλοῦ καλ
ράσεως ἐκκλησίαν. ἐν ἐνδίνειν κατὰ μικρὸν ἐν ἐξόδοις ἐν γράμμασιν
~~Κοινόβιον καταφάσεως ἐπὶ Ἀνδρέου Α' ἐν 1840.~~ σχ. 31.

Κοινόβιον Δοχειαρίου ἐπὶ Χρυσοστόμου τοῦ Α' 1834.
Ἔγραψε ὅλε ἔνεκα ἐκ ἰδιορρυθμίας κινδύνευεν ἡ Μονή. "Τοῦτο δ' ἦ
ἐν αὐλῇ ἤδη μοναζόντων ἐσπέρας καταφάσεως καταστάσεως, ἔχουσι αἰσθητῶν ἐν ἐξ αὐ
νόμων ὅρκων ἱερῶν κοινοβίων ἐκ τῶν δροφῶν αὐλῶν διαφορῶν παραδεχόμενοι
καὶ κοινοβιακῶν, ἐν ἧν μὴ κ' ἐὰ ἐκ μελανοίας αὐλῶν ἐν κοινοβιακῶν ἐξαν φυλλορρο
δρυοδῆ, κ' σᾶσα ἰδιορρυθμία ἐγχαυλία ἐκκοσμεῖ χίνδυνε, κινδυνεύει αὐξῆσι ἐ
ἰσαλέον ἐκκλησίαν ἐσσοῦσθαι. σχ. 42.

Κοινόβιον Ζωγράφου ἐπὶ Ἀνδρέου Α'. 1850 οἱ Ζωγραφῖται ἐφοῦσ
σαν "μεταρρυθμίσαι τὸν ἴδιον αὐτῶν βίον ἐξ ἰδιορρύθμου εἰς κοινόβιακόν ἐ
κάμνει σκληρὰ ἐκ τὸ ἐκ φυσικῆς αὐτῶν σκληρίας κ' διαπαντόμενον σαφὲ ἐσσ
σύραφ. βασιμεῖ κ' τῶν ἐσωτερικῶν διαφορῶν πατέρων σχ. 45. (δι' ὑποσημείωσ
Κοινόβιον Κουζκουμουσίου 1856 ἐπὶ Γρηγορίου Ζ' δι' οὗ ζήλους κ' ἡ ἐκ
Ζωγράφου μεταρρυθμίσεως. σ. 46-51 (δι' ἀναφορᾶς ἐκ Μονῆ σὰ ἐκ κοινο

Κοινόβιον ἁγ. Παύλου ἐπὶ Γρηγορίου Ϛ'. 1839.
σ. 33 (πεφανέσθαι) δι' ἣν ἐκ ἀφανίσεως ἤδη ἐν πρώτῃ μεταρρύθμισι... κα
ἐκκλησιαστικῆς διαφορᾶς τῶν.... ἐν ἐσσοι φανερωθῆναι, δι' ἣν γνωσθῆναι
ἐκ οἱ ἐσωτερικοὶ πατέρες... ἐκ ἁγ. Παύλου προσέρχονται μεταρρυθμίσαι ἐκ
δίον αὐτῶν βίον ἐξ ἰδιορρύθμου εἰς κοινόβιον ἐγράφησαν συνεννοήσεις αὐτὰ ἐκ
τικὴν αὐτῶν σκληρίαν κ' διαπαντόμενον σαφὲ ἐκ σύραφ. βασιλείου κ' ἐκ
σιακῶν διαφορῶν πατέρων. (ἐν ἐπιστολῇ σφὸς τὴν κοινότητα Ἀνδρέου ἐν 1842 δι' ἧς
σ. 176 παρατίθεται καὶ διάταγμα τοῦ κοινοβιακοῦ αὐλοῦ σ. 55-6.

Κοινόβιον Γρηγορίου ἐπὶ Ἀνδρέου 1840
σ. 36-37 (αὐλαὶ ἄλλων ἀνῶν κ' ἐκ προηγουμένων)

Ἰδὲ περὶ τοῦ εἰ μέρους ἡδονῆς ἄλλων ἐκκλησιῶν Γρηγορίου Γ' ἐκ. Ἀνδ. 1840

Ἅγιον Ὄρος

Οὐδὲν τὸ μαγικὸν ἢ τὸ προνοϊκόν, ἀλλ' ἡ τοῦ πνεύματος ἀδελφοποίησις εἰς τὸ αὐτό, ἣν διὰ τοῦ κοινοβιακοῦ βίου ἐπιδιώκουσιν οἱ ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει μοναχοί. Ἐν ταῖς πρώταις ἐποχαῖς τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἐκεῖ ἐζήτουν καταφύγιον ἐρημῖται ἀναχωρηταὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ μοναστηρίων, ἵνα ἀσκήσωσι τὸν ἀνθρώπινον ἐν ἑαυτοῖς ἄνθρωπον, ἵνα ἐξαγνισθῶσι καὶ ἁγιασθῶσι καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ ἡσυχίᾳ τῶν ἀπροσίτων κορυφῶν τοῦ Ἄθω ἐπιτύχωσι τὴν ἕνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀναζητήσει ταύτῃ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ἡσυχίας ἐκ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ μοναστηρίων ἐξῆλθον οἱ ἀναχωρηταὶ ἐκεῖνοι ἐν τῇ ἀρχῇ ἐν μικρᾷ ἀριθμῷ, ἐν ὀλίγοις κελλίοις καὶ καλυβίοις, ἐν ἀσκητηρίοις ἀπομεμονωμένοις καὶ ἐρημικοῖς ἐφ' ἑαυτῶν ζῶντες, ἐν ἀναχωρήσεσι καὶ σκήτα

Κοινόβιον Σιγράου ἐπὶ Γρηγορίου (ε 1819;) ἐκ τοῦ προσαλόχου τοῦ ...
κοινὴ κατάφαση ἀνεμφάκτως διοικούμενον καὶ ἰδιορρύθμου αὐλοῦ καλ
πάσης ἐκκλησιαστικῆς ἐκκλησίας καὶ μικρὸν ἐκ ἐξόδων καὶ χρήσεων
~~Κοινόβιον Ἀνδρέου Α' ἐπὶ 1840.~~ σχ. 31.

Κοινόβιον Δοχειαρίου ἐπὶ Χυσοστόμου τοῦ Α' 1834.
σχίσμα ὅλε ἔνεκα τῆς ἰδιορρυθμίας ἐκκλησίαν ἡ Μονή. "Τοῦτο δ' ἐ
ἐν αὐτῷ ἤδη μοναζόντων ἐσκέλαρα σαλύρα καταστήματα, ἔχοντα ἐκκλησίαν ἢ ἐκ αὐ
νύμφην ὄρη ἱερὰ κοινοβίου καὶ τὰ δικαιώματα αὐτῶν διαφερόντως παραδεχόμενοι
καὶ κατοχήν, ἐκ ἧς μὴ καὶ τὰ μελανοίας αὐτῶν ἐκ κοινοβιακῆς ἀρχῆς μεταφορ
ἀρχαίαν, καὶ πᾶσα ἰδιορρυθμία ἐφαίνετο ἐκκλησία ἐκκλησίαν χρῆναι, ἐκκλησίαν αὐτῶν ἐκ
ἐκκλησίαν ἐκκλησίαν ἐκκλησίαν ... σχ. 42.

Κοινόβιον Σιγράου ἐκ Ἀνδρέου Α' 1850 οἱ Σιγραῖται ὑφεῖλ
σαν "μεταρρυθμίσαι τὸν ἴδιον αὐτῶν βίον ἐξ ἰδιορρύθμου εἰς κοινόβιακόν κ
κάμνει σκέψεως ἐκ τὸ ἐκ ἀρχικῆς αὐτῶν σκληρίας, καὶ διαταττόμενον παρὰ τοῦ
ὑπερ. Βασιλείου καὶ τῶν λοιπῶν διαφόρων πατέρων σχ. 45. (Περὶ ὑποταγῆς
Κοινόβιον Κουτλουμουσίου 1856 ἐκ τοῦ Ἁγίου Ζ' διὰ οὗ λόγους καὶ ἡ
Σιγράου μεταρρυθμίσεως. σ. 46-51 (Περὶ ἀναφορᾶς τῆς Μονῆς διὰ τὴν κοιν

Κοινόβιον ἁγ. Παύλου ἐπὶ Γρηγορίου Ϛ' 1839.
σ. 33 (Περιαιρεῖται) ἐκ γὰρ ἐκφαίνεται ὕδη ἐν ἡμῖν μεθύοντες καὶ
ἀποστάσεως διαφορὰ τῶν .... ἐκ ἴσον φιλοσοφοῦσι
καὶ οἱ ἀσκηταὶ σαλύρια ... τοῦ ἁγ. Παύλου προσέτι μεταρρυθμίσαι τὸν
δίον αὐτῶν βίον ἐξ ἰδιορρύθμου εἰς κοινόβιον ἐν ᾧ ἦσαν σκευοφυλάκια ἀλλὰ ἐκ
ἀρχικὴ αὐτῶν σκληρὰ καὶ διαταττόμενον παρὰ τοῦ ὑπερ. Βασιλείου καὶ τῶν
λοιπῶν διαφόρων πατέρων· (Περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ Κοινοβίου Ἀνδρέου ἐν 1842 ἐξ ἧς
σ. 118 περιέχει καὶ διαταγὴν τοῦ Κοινοβιάρχου σελ. σ. 55-6

Κοινόβιον Γρηγορίου ἐπὶ Ἀνδρέου 1840
σ. 36-37 (αὐτοῦ ἐκτίσθη ὅσον καὶ τὰ προηγούμενα)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἰδὲ περὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς σχολικὰ ἴδρυσιν Σιγράου Γρηγορίου ε' μον. Ἀθ. Κο

1164

Συγγραφαὶ μοναστικῶν seu de jure coenobitarum. Lib
R. Choppinus Paris 1605 σ. 354

Étude sur le cénobitisme Pachomien ---- Paris 1898 σ. 34
ν Byz. Zeit IX. 1900 περιο. K. Kerch σ. 193-

La vie cénobitisme à l'Athos - par B. Laurès in Echo
rient IV 1900-1 σ. 80-7.
καὶ αὐθι Les monast. idiorrhythmes de l'Athos αὐθ σ. 288-9
Studium coenobiorum ejtanum ... Imm. Müller Lips. 1721

Ιδ. αρ. 274 πρ. ἀντιγρ.
Ἰδ. πιν. 100 τῶν χειρογρ. ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐκκλησιαστικὸν – ἀρχὴν τοῦ Γρηγορίου Β΄ Ἀντιοχ. Κεφ.
Βατικανῆ

16/c ~~46~~ 18. περίγραφαι βίβ. σ. 310. 18. κανόνες μον. 246.
ασυνδρομή 28.

Besse J. Les regles monastiques orientales antérieures au Concile de Chalcedoine in Revue de l'Orient Chre
Les moines d'Orient " Paris 1900 IV. 1899 (σ. 465 κ.ε.
Brivariensis, F. De veteri monachatu et regulis monasticis
Lugduni 1662.
Choppinus, R., Monasticōn seu de jure coenobitarum Libri
Paris. 1605 σ. 354
Dmitrijevskij A. Οἱ μεγάλ. κανόνες Ἰωάν. τῆς Σαββᾶ, Ἰωσήφου τοῦ ἁγίου τοῦ
ἐν Κιέβῳ Θεολ. ἀκαδημίας Σαλονικ. 1890 σ. 170-92 πβλ. περιοδ. Ἐ. βυζ.
ἐν Βύζ. Zeitschr. II. 1894. 16
Engel Tr. De privilegiis et juribus monasteriorum. Salisburgi 1726
Farè Les voeux monastiques et leurs effets civils dans l'ancien droit
et le droit moderne Paris 1902.
Holstenius, L. Codex Regularum monasticarum et canonicarum
Tom 1-6 Augsburg 175
König E. Die Regeln des Pachomius aus dem Äthiopischen in Th
Studien u. Kritiken Jahrg. 1878 s. 3
Landtmeter Fr. De clerici, monachi vetere instituto. σ. 228
Nissen W. Die Regelung des Klosterwesens im Kromäerreich
bis zum Ende des 9. Jahrh. Hamburg 1897 (σ. 30) ἐν
μοναδικὸν κ' τὸ εἶδος ἰδ. Πέρασμαν. σ. 17-18.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κανόνες τοῦ Μ. Ἀρσενίου Πατρολ. Migne gr. 40 1066-1074

"Η. τῶν ὡρισμένων ἡμέρων ἐν Μον. ὄρους Πέραμ.
τοῦ ἁγίου ὄρους 32. ἰουνίου 32

Γενικῶς παρατηροῦμεν περὶ τῶν κανόνων, ὅτι ἐκάστη ἱερὰ
μνήμη ἀναλόγως τῶν ἰδικῶν κανόνας. Γενικοί μον. κα
τος δὲν ἔχουν. διὸ οἱ κανόνες οὗτοι εἶναι διάφοροι ἀλλ ἐκ διαφόρω
προσώπων ὡρισμένων. (Ἰδ. Πέραμ. σ. 56)
Πατρ. Migne ὁ βίος τῶν ἁγ. Ἀρσενίου 40, 957, 61.

κανονικαὶ τῶν κοινοβιακῶν διατυπώσεις". Ἀθαν. Ἐπιστ. ὡρᾶ Καθολικ
κανόνες ἀββᾶ Κοδίου ἐν πατρ. Migne Lat. 103 Mign. Patr. 28, 849
" τῶν ὁσίων Μακαρίων, Σεραπίωνος καὶ Παφνουτίου αὐτ. 427-434.
" τοῦ ἁγίου Ὁρσισίου καὶ Βεσσίου Δεκανίων " 434-48
Κανόνες "ὄρθιοι" ἁγ. Πισχωρίου. (προέρχονται σ. 50.) Πατρ. σ. 5
τὸ πλεῖστον αὐτῶν μεταφρ. ἐκ τοῦ λατινικοῦ " σ. 100.
ἐν τῇ ἀρχ. ἐκκλησίᾳ Migne Πατρολ. τόμ. 40, σ. 948-53.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1646

Κοινόβιον ἁγ. Ἀντωνίου

Οἱ κανόνες τοῦ ἁγίου ἀποδίδονται εἰς τὸ κοινόβιον τοῦ Ναι
καὶ ἰσχύουσι σήμερον παρὰ ῥυθμίσεσι τοῦ κοινοβίου τῶν ἀδελφῶν εἰ
χωρὶς αὐτῶν.

Ἀκτημοσύνη· συνοδεύεται μὲν τὸ κοινοβίου ἀλλ' ὑπάρχουσι περ
περιπαρέχεται ἡ ἀκτημοσύνη· ὅθεν ἡ ἰδιοκτησία δὲν ἀπαγορεύεται

12. Μὴ γράμμα εἰς τοῦ ὅσον ἔχεις ἐναγώνιον χρεὶ δίδου εἰς τὸν (Πέτρου 9
καὶ δύνασαι· ἀλλ' ὅτι δύνασαι δίδου εἰς τοὺς ἀδυνατοῦντας ἀδελφούς. (σ. 3

34 Μὴ ἐπιδείκνυε τὴν ἀκτημοσύνην, ἐὰν ἀφαιρεῖς (σ. 40)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κοινοβιον Παχωμίου

Οὗτος ἦρξεν ἐν ἀσκητηρίῳ τὴν πρώτην τῶν ἐν τῷ ὄρει τῷ ὑψηλῷ (περιφ. 49-50) καὶ ἵδρυσε τὸ ὡραῖον κοινόβιον τὸ Ταβεννησιωτῶν ἐντεῦθεν ἐνίκα. Ὁ δὲ ἐδημιούργησεν ἀνόμοιον ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀσυμφωνίαν, καθ' ἣν εἶχε αἰτίαν καὶ ἀπέθανε.

Ὀργάνωσις τοῦ Κοινοβίου. Ἐκάστη μονὴ ἀποτελεῖτο ἐκ δύο οἰκιῶν (domus) ἐν ἀλλήλαις ἀδελφῶν, ἑκατὸν δὲ εἰς μίαν ἐκτὸς ἱδρυμάτων (tribus) ἦσαν αἱ μοναὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει. συνοικεσίων, τὸ παράδειγμα τοῦ κοινόβιον. οὗ γενικὸς διοικητὴς ἦτο ὁ ἡγούμενος τοῦ ὅλου συστήματος (ὁ ἀββᾶς γεν. πατὴρ, γεν. ἡγούμενος ἢ ἀρχιμανδρίτης) (Ἀδ - Πρεσβ. Πέτρου σελ. 57)

κεφ. 16. Εἰς μίαν ἐκτὸς τούτων ἐκατὸν ἐκλεγόμενοι τρεῖς ἢ τέσσαρες οἶκοι ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκητόρων τοῦ μοναστηρίου. οἱ οἶκοι δὲ οὗτοι καλοῦνται ὀνομασθέντες ἐκ τῆς οἰκοδομήσεως ἢ ἐκ μιᾶς πατρίδος (ἐκ. πατρικοὶ ἐκ τῆς λα

21. Ἡ δὲ παρέκκλησις γινέσθω ἐκάστου ἐκ τῶν ἡγουμένων τῶν οἴκων τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑβδομάδα· ἐν ᾗ καὶ αὐτὴν τὴν παρέκκλ. παιδεύοντες ἢ ἀκούοντες οἱ ἀδελφοὶ δεῖ ὀρθοὺς καὶ μετανοοῦντας τὴν λάξιν, ἐκ τοῦ ποίου τόπου ἢ ἐνιαυτοῦ ἀδελφὸς ἦλθε.

20. Τὴν ὡραίαν ῥηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς προσευχῆς ἐν ἑκάστῃ οἰκίᾳ δεῖ ὀρθοὺς καὶ ἐκτενῶς ἐκφέρειν ἀρέσεις εἰς τὰς πέριξ αὐτῶν, ἐφ' οἷς ἐν συνάξεσι περὶ τῶν ὅσων ἁμάρτωσιν οἱ ἀδελφοὶ καὶ μετανοοῦσιν εἰς τὰ διάφορα.

22. Ὅταν κάθηται ἐν τῷ οἴκῳ δεῖ ὀρθοὺς -- νὰ ὁμιλῶσι ὀλίγα κοσμικά, ἀλλ' ἐὰν ὁ ἡγούμενος εἶπε τι ἐν τῇ διδαχῇ περὶ τῶν βραχέα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τούτου μόνου καὶ ἂν ἀναπαύωνται ἀλλήλους ὁ ἐνιαυτὸς ἤκουσεν ἢ ὅτι ἐμάθοσαν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν (σ. 112) ἐν 13

139. Ὅταν κοιμᾶται ἀμαθὴς ἐν τῷ φροντιστηρίῳ ὀρθοὺς νὰ ἀδι
δὲ τὸ σῶμα νὰ ἐκβῇ, ἐκ μέσου διδασκάλου δύο ἐξ αὐτῶν δὲ ἐν ᾧ μέλ
καθόντων του, ὀρθοὺς νὰ ὑφάνουν αὐτὸ ἐπίσης ἐργασίᾳ ἐν δύο κοινό
τῶν ἀποστόλων ἥμισυ τὸ μέρος τῆς μιᾶς καὶ δύο ἡμέρας. ἐν ἐὰν δὲ ἀνα
νὰ ἀναπαύσωσι διὰ μεταβαίνῃ ἐν πρώτῃ ἡ. ἐν ἐ ἄρα ὡρὸς ἐκεῖνον ὃν
διὰ τὸν διδάσκ. ... ἐν δὲ ἐθελήσει πρὸ αὐτοῦ ἐκ μέσου ὀρθοὺς. διὰ μανδαίν
ἐπιμελητὴς (σ/

140. Κατόπιν δὰ μάρτυρας αὐτὸν τὰ στοιχεῖα, αἱ συμβαίνει ν
ὀνόματα τῆς μητρὸς. τῆς παρὰ τὴν θέσιν του. Ἰδὲ δὰ αἰσθάνε
ὲν νὰ ἐπαγγέλλουν τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνυπάρχῃ ἐν τῷ γυναικείῳ
γεμίζουν γράμματα τὴν μὴ παλαιὰν τὴν γραφήν, ἐπιδιώκοντ
μέχρι τῆς κ. διαθήκης τῆς τοῦ ψαλτηρίου.

13. Μετὰ τὴν ἑβδομάδα ἕνα τῆς τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀνάγκ
σε νὰ ἐπιζητῶσι ἐκεῖνοι οἵτινες παλαιὸν βαθμὸν ἔνεκα τῆς παλα
ἐν γεν. συναθροίσεων δύνανται νὰ εἶναι τὰ ἐν τῷ ἱδρύματι, ἀφ' ἑνὸ
ἕως, καθ' ἣν ὥραν... ἰσχύει νὰ ἐπαναλαμβάνωσι καὶ
κείνοις συναγομένοις (πρβλ. 144. ἐὰν ἀναλίσκῃ τινὰ δὰ
ἀναφέρωσι ἐκεῖνοι (τοῦ προσβυτέρου) σ. 115

Τὰ ἔναια τοῦ Παχώμιου ἐπιγράφει ὁ Παγάδης ἐν 3 ΑΒ. σ. 4
ὑπὸ J. Butler: Καθιέρωσις τοῦ ἔθους ἐν τῇ Θηβαΐδι οὕτω καλουμέν
τοῦ Παχωμίου, τῆς ἧς ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἔθνεσι διαδόσεως ἐν καλῷ
ἀπ' ἐκ προφητείαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας... (ἐκεῖσε αὐτὸν ὁ λόγος τῶ
ἐπιφ. ἐπιστολαὶ ἑορτασταὶ) Τὰ ἔναια αὐτοῦ Παχωμίου πρᾶξις
ποίησον οὐ καθ' ἣν ἐν τῷ συναγ
Διόρθωσιν ἀπὸ πάντας τοὺς μοναχοὺς τῆς οἴκου μετ' αὐτ
ἔναια ἐν ἔτεσι ἐν διδαχῇ οὐ. αὐτὸν τοιαῦτα, τῆς κατὰ τὴν
ἦν τὸν χρόνον ἐν τῇ ἐγγράπτῳ καὶ. (ἰδὲ ἐπιστολὴ Δημ.) - - -
τινὸν δὲ ἐκ τῶν ἐπιφόρων ἐν τῇ ἐκκλ. τῆς πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὸν
αν. ἡ δὲ λοιπὴ αὐτοῦ ἀνάπαυσις ἐκοιμήθη ἐν τῷ οἴκῳ ἐξ ἀναγκαίου. καθεζόμενοι
ἐνωμένοι, ἀλλὰ ἐρῶντες, ἐπιεικοῦς ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἐκ αὐτῶν τὰ ἐπιφόρια καθεζ. καθίζοντες. φορέσαντες δὲ ἐν ταῖς τῆς
βίβλους ἐκ τοῦ ἐφορίου. ἐκαθέζετο αὐτὸν ἐκεῖ μετὰ ἐκκλησιαστικοῦ ἐξ
ἐκκλησίαν, ἐξῆλθε μὴ ἐκδίδοσθαι. αἱ δὲ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξῆλθον ἐκ
ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
καθίδιος, ἐν οἷς ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ὁδοῦ. ἐκκλησιαστικοῦ δὲ 24 ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ... ἐγγράπτῳ δὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ὀρθή... ἐθεώρησε δὲ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ

η ἰνλαδ φαννοχίον δώδεκα η ἐννέα ὥραν χρεῖ. ὅλε δὲ μέχρι τό τέλος ἐοδείων ἐκαόθη ἰυχῆ χαχρίον ἀφοάδοδαι τωπώσας. - - - - - -
ἐ ἔστι οὖν ἰοίνλα τά μεναδ. ὠχεόνα φραδήσανα τοῦτον ἰοὶ τίνα συνεέποντα εἰ ἰνδιαποχθίους ἄνδρας, ἔδλε δὲ τό ἀφῶδον η μέγα μοναστήριον ἔνδα αὐλῆ ὁ Παλαμᾶς ὤκει. τό η τά ἄλλα ἀλοκωνοῦν μοναστήρια ἔχον ἄνδρας χθιὸς γραικοῦν. - - -
ἡ ἔδλε δὲ η ἄλλα μοναδ. ἀπὸ 200 η 300. - - - ἐγγράφοναδ' ὠάδαν τίχτην η ἐν τῷ ποφελλφιάκῳ οἰκονομοῦνδες η τά ἰοὶ γναικῶν μοναδ. η φαγαμᾶς.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

164 πΔ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

540. (ιν 310γ.)
ιστ. Καζίστου • Περί τε μον. ασκήσεως καθώς ήρξαντο κ' οι ασκηταί
ἀλλαι κ' εἰσαγωγαὶ ἀρχηγοί) ἐκκλ. ἱστορ. Βιβ. Η' κεφ. ΛΒ-ΜΑ.
Μιχαὴλ Ἱερομ. 146 σ. 148-161.
Περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ μοναχῶν ἤγουν βίων διατριβῶν κ' πολιτειῶν αὐτ.
Θ' κεφ. ΙΑ σ. 263-276.
Περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ κ' Παλαιστίνῃ μοναχῶν ΙΕ σ. 276-277
" " " Πόντῳ κ' Ἀσίᾳ " ΙΣ. σ 277-288.
ΙΑ'. 27. Περὶ τῆς γνησίου πίστεως τοῦ καὶ αἰωνίου βασιλέως
υἱοῦ λογικῆς κ' ὑπερ' ἐκείνου φαντασίας ἐνώσεως τοῦ κυρ. κ' ἐν θεῷ λόγου Μαξ.
σ. 653-57 κ' 692-
Περὶ τῶν ἁγίων μοναχῶν κεφ. 35-41 σ. 696-728.
3 Περὶ ἀρσενίου τοῦ κυρ. κεφ. 23 σ. 813-16.
Ζ. " Βαρσανουφίου κ' Ἰω. τοῦ Συρικὰ ἐν ἀσκήσει κεφ. 22 σ. 273 τρ. Κ
" " κυρ. Θεοδοσίου τ. Σάββα τ. Θωμᾶ " 23-24 σ. 277-280
Η' " Συρικὰ θαυμασιουργία κεφ. 24 σ. 373-7.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἐκ τοῦ Α' Τυπικοῦ τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου. (κατλογα τῆς ἡγουμενίας)

Παραφυλάξει οὖν ἡμᾶς τὸ σύντα καὶ ἐν τῇ ἀδιαφόλκτῳ κοινᾷ εἶναι τὴν ἀρε-
τὴν κατὰ μέρος τοῦ καθ' ἕκαστον ἐκ βλαβερῶν μίχλα ῥαφίδος.

Ἀναστασία κοινοβίου ἐν Λαύρᾳ ἐν 1573. Meyer. σ. 113.

τοῦ ὅτι αὐτὴ ἐν τῷ ἀσπάζεσθαι παρὰ τῶν ἁ. ὁ πατρ. Ἀλεξ. Ζιβιδέλος) ἐκ τοῦ ἀρώνυμον
ος ἐκ τοῦ καιροῦ ἐνδιαίτησας μετὰ τῶν ἄλλων ἐν ἐκκλησίᾳ. ἡ κοινοβιακὴ
ἡ ἡδονὴ ἐρρυθμίσατο ἐν ἱερᾷ τῇ ὁμονοίᾳ ἀναστατώσας ἐκ τοῦ διαλάκτου μο-
νοτρόπου τὰς ἱερὰς ταύρας τοῦ ὄντος ἐκφόρου καιροῦ ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ
θεῷ, ἐν ταῖς χρόναις ἐκφορικὸν οὐ παρὰ διαφυγοῦσαι, τὸν δὲ ταῖς κοινοβια
ἐκδιαφυγεῖν ἐκλιπόσας· ἐν ἐκ καὶ ἀρχαῖς ὁ ἱερὸς αὐτὸς τύπος ἱερὸς ἐκ καὶ μεῖ' αὐτοῦ
ἐγράφετο" ἐ. ἐπ. Meyer. 215. . . . ὅσα ἐν τοῖς γράμμασιν αὐτῶν τοῖς τῶν
κοινοβιακῶν ἐκ καθ. διαταγῆναι, οὕτω καὶ διαφυλάττειν ὁμοίως ἐκ ἐφαίνετο σαφῆ
ἀνα, ἵνα ὑφ' ὧν σὺν ταῖς φιλεῖφις κοινοβιακῶν ἐκ ἐν ἄκρᾳ ἐρήνῃ ἐκ ὁμονοίᾳ
ἀγίων κατὰ τὴν τοῦ Χυρίου ἐποχὴν ἐκ ἐκκλ- ῥᾳ διαμένειν, ἐν ἐρημίᾳ τε καὶ
ἐν μεγάλοις, ἐκ ταύτῃ καιρίαν τὸ ὁμοίως διαταγὴν σὰ τὴν αὐθημέραν αὐτοῦ
(αὐτ. ταῦτα ἔχει ἀκριβῶς τῶν Μεγῶν)
βοτανικὸν. ἐν κοινοβίῳ.

Κρῆτες ἐκ Ῥόδιοι, ὑπὸ πίνακα τῶν Κοιδίων προσκεχωρηκότες τῇ πρὸς Σικελίαν
λιτρᾷ ἐκ φιλοφρόνως ἀποδοχῆς τυχόντες, ἐπανῆλθον ἐπανὴ μὲ' ὁ τὰ
ἐρῆνα πανηγύρεως τῶν χαρᾶν, ὅτε τῷ καθ' ἡδονὴν ἐπιμελουμένων ἐν πάντων
ἐκ ἐν ἐν τῇ ὥρᾳ τῶν χοιρίνων ἐκ παρὰ δαπάνην πολλοὶ πολλοὶ πανηγυρικοὶ
ἐν, ἐκ δημοσίᾳ σφαγὴν αὐτῶν ἐν μὲν ἐκ ἐκκλησίᾳ ἐκ τοὺς κοινὰς παῖδας, ἐν δὲ τοὺς
τῶν ἀντιστάσεων. ἐκ ἐκ οὐσίας δὲ κοινὰς ποιησάμενος ἐκ βίβλου κατὰ συνοδικὸν ἐπίτιμ-
πίνας φρόνου κατηγορικῆς βιότητος. ὕστερον δὲ τὴν μὲν λιτρᾶν, καθ' ἣν ἐκ ἐκ
πίμενος, ἐκ δ' ἄλλας ἐκκλησίαν. κοινὴ Διοδ. Σικελ. 5, 4, 29. Ἰδ. ἐκ 14, 63 πο-
ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ὡς κατὰ τὴν οἰκίαν ξενῶνας ἔχειν πλείους προσλήψεις ἐκ
ἐκ ἐκ, οἷς παραπλησίως τὰ ἐκκλησίας ἐκ ξένων καθ' ἑκάστην πανδοκεῖα, ἐν
ἐκ ὁ παρακολουθῶν ἐκκλησίαν ἐκ ἐκκλησίαν ἐκ ἐκ (ἐπιδ. . . . .)

166

Στίχοι "πρὸς λύσιν ἐν κοινοβίῳ ~~[illegible]~~ μοναχικὴν" ἰάμβ. πολιτικοῦ

ἓξ μὲν δὴ τρισσοῖσιν ὁμοῦ βίον αἰνήσαιμι
ἀνέρι ἠδὲ γυναικὶ ὁμοφροσύνην ἰσοδόμοις
ἶσον ἀμφὶ ἄταλλα χοροστασίην μεδίοντα.
συμφοίτους, ἰσοκήδους, ὁμωροφίους τ' ἐπὶ ἤνυσαι
χύτλον, καὶ σθένος γάρ ἄμεινον τριτάλαντον ἰδέσθαι
οὐδὲ γὰρ ἰθὺν ἄριστον, ὃ μὴ πολιὸν ἀροίατο.
καὶ στεινὴ φυλή, θαμὰ χαρίς, ἢ ἰσοζύγιστος
βορβορίη· τιμῶμαι δ' ἐνδάδε καὶ μέγιστον
ἐντάμνειν, ἐς τὸν ἕνα δισταδὸν ἐνορθοῦντες,
ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ὁμοῦ ἐξ ἴσου οἶον ἔχοιεν.
οὐδὲ γὰρ ἰοβίοισι μόνον φόνος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
πολεμίοις, τρομέει δὲ καὶ οὐλοὸν μόθος· εἰ δέ κ' ὀΐος
πολλάκις ἡδείοις χριόλῳ ξυνούρισε οἴῳ,
κ' τὸ φίλον, ἰσάζοισι δ' ὁμῶς ἄτος, ὥστε ἕνοιχε,
δυσμενέος κ' ἰσάσῃ, κ' ἀλιώρατος ἀσχομένοιο.

τὸ ἀμείνον πολιτικὸν "περὶ τῆς μοναχῆς" ἐμάρτυρα
εκδ. 1550 ἐν βασιλείᾳ σ. 210 περὶ τῶν καθ' ἡσυχίαν"

Υποσημεία Νικηφόρου Χαρτοφύλακος ... περὶ τῆς καταρ
γήσεως τοῦ κοινοβίου ἐν Πάτμῳ τὸν 14ον αἰῶνα ἐν Δελτ. Ἱστ. καὶ Ἐθν.
Ἑταιρείας Β΄. 65-81.

Τὸν καθηγητὴν τῆς ἀνεβίωσε τὸ κοινόβιον ἐν Ἄθῳ.

Δημητρίου Περιγραφ. καλλιγράφ. σ. 145 κ.ε.

Εἰς τοὺς ἁγίους ἰδιορρυθμία δὲν εἶναι ἀγαθὴ κοινὴν τὴν ἔχουν τὴν διαν
χάραν, καὶ οἱ ἀχαθίνοι καλύτερα τὴν ἰδιορρυθμίαν ἀὲν τὴν ἔχουν, ἀλλὰ κοινόβιον
καθαρὸν ἀγωνίζονται νὰ ἔχουν. (Πέτρου. σ. 79)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κοινοβιακὸς βίος, ἢ Ἄδυ (Ἰδε Διατραφεῖς) κ.τ.λ.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἀποφαίνεται ὅτι: "τρὸς τοσοῦτο χρησιμώτερον κατορθοῦσθαι τὴν ἰσότιμον αὐτῶν τιμὴν ἀποδιδόντας" τροτρέπει ὑπὲρ τῆς τροκειμένης ζωῆς τοὺς ἐν κοινοβίοις βίου τοὺς ἑξῆς λόγους: α') Ἀσκοῦσι οἱ ἐν κοινοβίοις βίοις κατάρχοντας ἐκλογὴν βίου τοὺς ἐν φυσικῇ βίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως πλάσαντος αὐτὸν ὁ δημιουργός. β') Ἔνθα τὰ ἀναγκαῖα, ἐν ἔχουσι ἀφθόνως, ἐκεῖ ὁρίζει ἀφορμὰς ἡ τῆς ἐν κοινοβίῳ διαγωγῆς τὰ ἀσυμφυῆ τοῦτο τῶν ἐμφύτων ἐκείνου ἐπιτηδευμάτων. γ') Καθόσον ὁ ἐν κοινοβίοις βίος, ἴσως ἐμφιλόπονος, οὐκοῦν δὲ ἐκεῖ σοφηρᾶς ἀνοσίας. δ') Καὶ διότι οἱ μοναχοὶ βίοις ἐν κοινοβίῳ μιμοῦνται πάντα τὰ τοῦ ἁγίου τῶν ἐν ἀρετῇ ἀσκησάντων τοῦ Κυρίου "ὅσοις κύριος μαθηταῖς ἀναπεπάμενος πάντα τὰ ἴδια, ἡ κοινὸν ἐαυτῶν τοῖς ἀποστόλοις ἐποίησεν". Πέραυσιν οἱ μον. ἀσκοῦσι" ὀρ. 155

Ἀρχηγὸς τῆς κοινοβιακῆς τοῦ βίου τροκαθήσεως, ἡ ἀποτομὴ βίου ἡ ἄδυσις ἡ τοῦ ἀκοινωνησίας αἰσθήσεως τῶν χριστῶν τροκειμένων. Λογ. Ἀσκ. Γ' ὀρ. 44

Τοῦτον τροσοικειοῦσθαι ἡ τὸ καθηγήσασθαι τῶν ἄλλων, ἵνα τὸ ἐν τούτῳ ἀγαθὸν κοινὸν ἅπαντες τῶν μεμορφωμένων γένωνται. Λογ. Ἀσκ. Α' σ. 453.

Κοινόβια ἐν Ἐγκλείσῃ. ἐγίνοντο μετὰ τὴν ὑποταγὴν ἅπαξ τὰ Μοναστήρια ἡ ἀποχωρισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν. Κων. Ὀἰκονομ. Θρακικὰ Ἐκκλ. πρᾶξ. ἐν Κανονικῷ ἀρθ. 84 "ἅπαξ τὰ μοναστήρια καλούμενα. Τομ. Β' σ. 159 τὰ ἐντὸς τοῦ βασ. τῆς Ἐγκλείδης εἶναι κοινόβια. αὐτ. ὀρ. 123

Κοινοβίου διακονήματα. Μητ. Καλλιτ. Κ. Ο Σλαβ. ὀρ. 107.

Κοινὰ τὰ πάντα. Ἀποδίδουσι δὲ τοῖς πᾶσιν ἰσονομία κοινή, ἡ μηδὲν ἴδιον ἐκάστῳ ἀναγκαῖον. μηδὲ ἀφορμὴν, μηδὲ ἄγχος τῶν ἐπὶ τῆς ἀναγκαίας χρείας τοῦ σώματος. (ἵνα ἐπάσαν τοῦτο τὴν χρείαν ἡ μερίζῃ τὸ κοινόν. Βασ. Λογ. Ἀσκ. Μητ. Ραλλ. 31. 877 ἕ. 881.

Χρὴ [illegible] παντὸς ἴδιον φεύγειν ἴδια ἡ κτήσεσθαι μηδὲ ἐν κοινῇ πᾶσιν ἐφ' οὗ πορίζομεν [illegible] (ἔν. πατέρ. 85 αὐλ. 1141.

Δῆλον μὲν οὖν ὅπου ἰδιοκτημοσύνη ἡ οὐ κοινὰ πᾶσιν ἐπιτήδεια ἐπιδίδου ὁ Χριστός. Θεοδ. Ἀ. κατεχ. II 160 (72 3) ἀλλ' ἐπὶ τοῦτο (Migne Patr. XICX 1554 πρβ. ἡ Διάταξις Κυρίου ἐν τούτῳ ὁ Μ. Βασ. ἐν τοῖς Κανονικοῖς διὰ τοῦ αὐτ. κανόνος. (αὐλ. 1811 1820)

ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἔφη τοῦ μονοκτηρίου, ἴδιον ἀναγκαῖον, κανὼν 13 (Migne 31 1304) Ζήν. ς' κα ἐν Χλουμ. ΑΒ (ἐλ. 861) Οἱ μοναχοὶ οὐδὲν ἴδιον ἐκτήσαντο ἔχειν Συντ. II 667. ἀναιρέσεως κανὼν περὶ [illegible] πρ. Νικηφόρ. περὶ μον. ἀναιρούσης. σ. 416.

"Ἡ [illegible] οὐκ ἐπιτρέπομεν διαταθῆναι βουλόμενον τῶν ἐν τῷ κοινῷ ὄντων μοναχῶν ἐν τῷ ἰδιαζόντως κατὰ τὸ ἐν μοναστηρίοις κοινοβίοις σκῆμα, ἡ μηδὲ ἴδιον ἔχειν σκεῦος, μηδὲ σφριοῦσθαι ἀφορίζειν. Ἰουστ. Νεαρ. 133. (Νικοδ. ἐν Ἀνδρ. κανόν. ιε' ἐν μ. στοιχ. τεσσαρ. ἐκ. χεῖρ διὰ τὸ κοινοβιακὸν ἡ [illegible] ἄνευ τὰ κοινὰ θρησκεύματα, σύμβολα ἱερὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡ τὰ τοῦ μοναστηρίου ἱερὰ [illegible] ἐκκλησιαστικὰ ἐν τῷ κοινῷ ἐκκλησιαστικῷ ἐν τῷ μοναστηρίῳ, ἐκ τῶν μοναστηρίων, ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἐκ τῶν μοναστηρίων, ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν

16ᵍ Περιγραφὴ κοιν. βίου κ εἰμύρια.
Πελραικίου διατυπ. σγ. 20-21
Κανονικὸν περὶ κοινοβίου ἰδ. ε διατάξεων Γρηγ. Ε' τοῦ Δημοφῶντος (Α
ἐπίσης: Κανονισμὸς τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐπὶ Σιβυλίης Παρ. ἀ. 1344 αὐτ. σγ. 4-10
Ζ. Ἡ μὲν τοῦ ἁγ. μοναστηρ. κ πολιτεία ἐν τοῖς ἀνωτέρω πάνυ ἀρχῆθεν κατέστη. ὁ γὰρ
χρείας ἕνεκα τοῦ κοινοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου, μᾶλλον δὲ, ὅσον ἐν ἦσαν τῆς μοναδικῆς βίου, ἐν οἷς ἐ
πεῖναι τὰ ἀναγκαῖα βρώσιμα, οὐκ ἀνοχεῖται ἐκεῖ τὴν ἐκκλησιῶν προσεύχαι, ἀλλ' ἐπ
τηκε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν περὶ αὐτὸν ἡγουμένων ἐκεῖ, ἡ ἔφορα, ἡ ἐφάπαξ ἡ μερίς ἐ
καθεκάστην δεικνῦ αὐτοκλούνται ἡ ἐκ μοναστικοῦ ἀρχόντων, οὐ δόλῳ μὴ πανταχ
ἀλλὰ ἡ διακόσμησις τῆς κοινῆς ὑποκειμένης μαθήσεως, ἡ ὄχι αὐτῷ ἀλλὰ καὶ τοῦ
τοῦ ἐν μόνῃ βιοῦντας ἀφορισμοῦ, καὶ ἐν ἐκείνοις μονάζει ἡ ὑποκατ
τοῦ βίου ἐπὶ τοσοῦτον. ἀπρεπὲς δὲ, ἢ μᾶλλον ὃ κατάρατος ἐποίησε τῆς ἐκ
ἡ ἑτέρου ἐπὶ ἀνδιαφορίας ἐκεῖ, μεθ' ὧν ἐν ἐγκλείσει τὴν ἐφορίαν, ἐκεῖ μεθ' ὧν ἐκκλησ
βίβλων ψυχικῶν ἀναγνοῖη, ἔκκλησιαστικὴν ἀναγνοῖη, ἔκκλησιαστικὴν ἀναγνοῖη, ἔκκλησιαστικὴν ἀναγνοῖη
τὰς ἀνάγκας, ἔκκλησιαστικὴν ἀναγνοῖη, ἔκκλησιαστικὴν ἀναγνοῖη, ἔκκλησιαστικὴν ἀναγνοῖη
γίας ἡ ἀναστροφὴ λίαν ἐφ' ἑαυτῶν τὰ χρείαν, ἀναγκάζοντα δ' ἐμοῦ ὁ σχεδιαστὴς ἕνος
ἐκκλησιαστικὴν ἐκ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν
σάμενος, καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκκλησιαστικὴν
τοῖς ἀφορμένοις. (ἡ ἀκολουθεῖ ὁ Καλλίνικος εἰς τὸ περὶ χειροτ.).

Κ. Πρῶτος ἐν τῷ Βιβ. αὐτοῦ ὁ Ἰουστινιανὸς φροντὶς ὅτι οὐδὲν ἐκκλησιαστικὸν
ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησιαστικὸ

2/ Χρῆναι δ' ἰδιότητον μηδόλως κοχλιώσθαι ἐν αὐλοῖς· διὰ ταῦτα
151. γὰρ δεῖται κοινόβιον· ὅπου γὰρ οὐκ ἔνι ἡ τοιαύτη τούτης
χρὴ ἀποφάσθαι κοινόβιον, ἀλλὰ συνέβριον ἡσυχὸν ἢ ἰδίαν
οἰκίαν κατοικίαν

7/ ὅθεν οὐ φωραθῇ ἔχων ἰδιόν τι, ἢ χάραγμα ἐν τριῶν ὀβολῶν
152. μὴ κοινωνίαν τῶν δεόντων μοναχῶν, κατὰ τὸν παράδοσιν
πατρικὴν τοῦ Μεγ. Βασιλείου ....

Τυπικὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μετεώρου (ἐν βίῳ ὑπὸ Ν. Βέη ἐκδ. ἐν "Βυζαντίδι" ἔτ. Α' (1909).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

170

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κτήματα μοναδικὰ καὶ ἀναποσπάστως.

Πάντων τῶν ἐπιμ. τῷ ἀρχιάνακτι ὁ ἐπίσκοπος ἐκέκτητο τὰ προνόμια τῆς ἐκκλησίας
ἐν τοῦ ἀπὸ ἐφορίας. Τὸ ἐφόριον δ' αὐτῶν ὁρογραφοῦσι ἡ αὐτὴν ἢ συγγένειαν ἐξίας τὰ
τοῦ χαρίσματος. ἐξ ὧν ὁ ἀνὴρ, ἔστω, ἐκκλησιάρχης, ἢ ἄπτηται, αἰσχρὰ μὲν ἐφορᾶσι ἐπὶ τὰ
μαθητὰς ἀναφορικῶς. (Καὶ: Ἀποστ. ΜΗ.)

Εἴτις ἐκκλησίας ἐφορίαν ἢ ἐφορίαν ἐκ τῶν αὐτουργίων (καὶ
καὶ) τοῦ ἐπισκοπίου ἢ τοῦ Μοναστηρίου, ἐκκαιδεκάμηνα δὲ ἀρχόντων χεῖρα ἢ ἑλέσθω ἐφορ
ἰδιαίτατον ἔσται τὴν ἔκδοσιν, κατὰ τὸν ἀνδρῶν κανόνα . . . . ἢ ἀποκαθίσταται ἐκ τῆ
σιν· ἢ Μοναστηρίου, ἢ ἐκ τοῦ. ἢ ὁ Ἡγ. τοῦτο ἐστὶν ἐκκλησιάζω . . . . ἢ διαφορᾶς ἐ
κ ἐὰ ὁ ἀναγορ. (Κανὼν Ϛ' Οἰκ. συνοδ. ιβ'. πρβ. . . . . .

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

4 Καθαρίσεως Εἰς τὴν ἐν Σιωσιάδι[2] μονὴν τῆς φοινίσσης τοῦ ὄρους
Θεοδώρου δι' ἣν καὶ τοῦ ὄρους αἰνίττεται ὁ Καλλιμάχειος ὕδωρ
ἐπαλτὸν πέτρα ἔκλυσε πικρόν, ἐπὶ δονοδένδρεον ῥίζαν φορεῖ τὸ ὕδωρ
ἐπράνθη, εἰφράνθησαν δὲ τὸ " ἐπὶ τὸ ὕδωρ ἀναπήδων. Συμεὼν ὁ
Τὸ παλαιὸν ἐκλ. Δουκάκη (Ἀθην. 1878)
ἡ εἰς τὰ Παχωμ. κοινόβια ἀποστροφὴ ἐμφαίνουσι τὸ λοιπόν
ἐν Πετρακ. Μον. Θεσσ. 75

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Καθίσματα ἐν τῷ Τυπ. τοῦ ἁ. Ἀθαν. Δίγενις ψαλτικὴ (ἐξ. χειρ
ἧτις ἐδίδετο ἡ πρώτη ἀρτίνη ἑορτὴν τὰ ἔχουσι οἱ αὐτὰ
ἡσυχάσεως Τυπ. 116,10. ἡ 117,10 ὅλη διαγράφηται τὸ σοχέμενον ἐν τῷ
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ μοναχοῖς ψαλτικὴν τοντέστιν ἡσυχασίαν.· ἡ ἀνα
φέρει καλῶς ἡμῖν διαταγεία. " ἡ γὰρ τὰ ψαλτικὰ τοῦ μακαρίου. ἡ οἱ ὄρθρο
βασιλικὰς μετρὸν τὰς ἁγίας ἀναστασίμα (τὸ ἰδιόμελα νῦν τοῦ τιμ. προφόμ
ἡ καὶ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὸν ἑνιαῖον τὰ ἁγ. Τριάδι (καλλι
φόνια) ἐξ ὑποκειμένου σὺν τοῖς ψαλτικοῖς ἡ πάσι τοῖς αὐτὴν ἑορτάζουσιν ἐν
ἐκ ἁγίας ἀναλογῆ χάριν τῶν οὕτω ἀγωνιζομένων ἀρετῆς. 117,23.
Ταῦτα δὲ ἰδίδοτο ἐξ νεῦ ἐν ὡρισμένα πρόσωπα διὰ βίβ μεγάλα διάδο
τοῦτο ἡμῖν ἀναφορεῖν ὁ παλ. 117,24.. ἡ ἑορτῆς: ἐξ γὰρ ἐπιτελέσαι
ἐκ διορθωμένα εἶναι αὐτὰ ἐν τῇ ἐκ ἁγίας ἐξουσίαν ἡ ἐπιτράπαν ἡ
ἐφέσεων ἡ αἰτήσασιν τῶν αἰρουμένων ἐξέρχεσθαι ἡ ἀγωνίζεσθαι ἡ ὁσι
κάθε ἐαυτὸν ἀσκητῶν τρόπῳ, ἡ ὡσὰν ἐν ἀναλογῇ ἐστάναι... Ἴδια
ἡ ψαλτικὰ, ἐξ ὅλην ἡσυχαστήρια, ὡχρόν τοῦ ἁγίας, ἢ ἐν ὡσὰν αὐτὸς ἐ
πρόχειρ αἰνοποδρομεῖσθαι οὐ δούλομαι. 117,24. ἔστω ὡρισμένη ὅλ
ἰδιάνευ μακρὰν τῆς ἁγίας τὰ ψτέλεσσι ψαλτικὰ ἡ ἀγρούς... ὁ 12.
ὡφελητῶν: "οὐ γὰρ ἐν τούτου ἡ παραχαὶ εὐκόλων ἀναγνῶ
θεν, ἄγγελος δὲ ἡ τὰ τοῦ [redacted]ρετικοῦς ἡ πονηρίας ἐν τοῦ ὡχοσταστοῦ καλο
νικὸν ἀναπληρωθῆναι σύρουσι.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1,26 Κουζουμουσιάρηνοι · εκίνευσαν κράζοντες εναντίον δια ε
, έριδας τω 1863. (πέρασε Π. Πιζιά · σ. 66-4)
η ε δια επιμονήν του ηγουμένου τω 1863 αμφίλεκτα επιδοκιά του
Ιωακείμ Β'. (πιφ. σ. 70-71.

Μελέτιος Ανδριώτης ... Λιβύης εκ της εν Βουκουρεστίοις εδρύ
σεως του ανδρείου Χιν. του Μαυρομ. εγκλω διά μυστείας του πατριαρχ.
αξιώσεως (ωσημα κοράξε υπέρ εκ πατριαρχείου της χώρας ε αφιερώ
δια μυστείας του κ' ~~εκ~~ εξιόδευεν εις ένωσις εκκλησιαστικάς αφορμάς εν τη
Εκκλησίαν χρέη του πατριαρχείου του. "Είλα συγχρόνως εξαγνισμόν ορά
ναπόκειται κ' το μοναστήριον του εν ρε λα από Μοσχονήσι κοσμοκα
αντιλαμβάνεται το μοναστήριον του Κουζουμουσιάρη χαμηρά εν τη σοφαγή
c. 1856. Υγιαίνει του μέλα ε έχουν εκ. Β'. documents
Δωρόθεος ο Εκκλησιάρχης Κουκκιμουσιανής ιδ. έργα εν Ημέραις. Ημαμιζι XIII, σ 1856

ο Κουζουμούς εν Σύρφαινης ... εκεί εκ Μονομάχου εν του
Βοσπορείου (Κεφ. Α' 570-71, 593, 606. Δεμ. σ. 732
Βουνν. σ. 118 επιδ. Βουν.

Ιστορικόν σημείωμα επιχειρήσεως ήσημ. ο Γεδεών εν
επιμ. Αγκυρ. 24 (1904) σ. 231-2

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κυπριανοῦ Διονυσιου Μοναχ. κωδικοῦνος ατινα κ/λέ γρα-
φουσιν λογιον αδηλον κωδ. Δικαι. ἱερ. Α'. σ. 180.

Καλαφατία. Γράμμα τοῦ ἱερωμ. πρωτηρίου Δ/νίκης ....
περὶ τινος κτηματος ἐν τῇ ἁγίᾳ Καλαφατία ἐξ ὧν Καλαφατία λεγο-
μένη .... Περὶ τοῦ ἐξ ἀπαλλοτριώσεως κτηματικοῦ κτη-
τοῦ 1405 ἔτους. Κωδ. Α' ἀντιγρ. λαυρ. φ. 142ε

Λόγος εἰς μονὴν Ἰ. Χριστοῦ καὶ ὁ Κοσμᾶς καὶ περὶ τῆς διδαχῆς
τῆς χριστ. πολιτείας ὁ μεγας Ἀρσένιος ἐξ ἧς φέρεται
καὶ ἀπὸ Σλουδ. Migne 99 σ. 853 καὶ Πατρολ. Μιγ. 65 σ. 204-
49ε

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κουρά. Εἰσφώλιον περίοδος "ὅτε ἀνδρὶ δύναται να' χάβη πόρνην ἀπαχίων σῆμα αἰλογιμίας" ὅτε ἀφαιρούσιας τοῦ ἁμαρτωλοῦ αὐλοῦ τὴν ἱουλαίαν ἀναδίχοδαι" παπαφ. Γ' σελ. 784.

Κάλλιστος Χανιώτης (1350).

Περὶ νηστείας τρίτος Καλφ. Migne 147, 817-828.

περὶ αἱρετικῶν σχ. πολέμων περὶ φροντίδος τῆς φροντίδος σ 828-833.

Κεντούσσηνος Μιχαὴλ γραμματεὺς τοῦ Παλαιολόγου
περὶ (σ. 35 σημ. 2) δὲ τὴν ἀγιορείτικη μοναχή
II τροῦβε τὴν χρονογραφία αὐτοῦ. ὁ Γασσὲ
παρὰ Μεϊερ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1766

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κουρά. εἰσφώλιον περίοδος "ὅτε δενδεῖ δύναται να' ἔχῃ πόρισμα ἀκίνητα αὐλογνωμίας" ὅτε παρουσίας τοῦ ἄρχοντος αὐλοῦ εἰ ἰουλαίῳ ἀναδέχεσθαι" παπαρρ. Γ' σελ. 784.

Κουρά πόρις "αὐτηρός (ἡδονή)
εἶναι τὸ μεγάλο ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα; αἰγάρ
ἔχει φύλλα ἴσα μεγάλα. ἔχουσι κουκίδια. (Γυν. μοναξ.
ἡ, ἴσως μικρὰ μεγάλοι ἐν μεγάλοι Παχωμιάλαυρ. Β 1/2

Καταλανοί εν Άθναις.

L. Schlumberger Expedition des Almogavares ou de l'an 1302 à l'an 1311.
routiers Catalans en Orient. (εν Παρισίοις, 1902)
πρβλ λαμπρ. Ιστ. ημ. Ελλ. Ε' σ. 442-449

Περί του φόνου οι Καταλανοί συμπεριλήφθησαν εις τον επιχαριτήριον της Αναγνώστου Γραφαλέξεως ο Ξ. Σαμαριάδης "Οι Καταλανοί εν τη Ανατολή. εν Αθ. 18.

Περιγραφή των καταλόγων εν Άθναις παρά Buchon Μαϊόρου Bassonade ανεκδ. ελλ. Β' σ. 224. εν Migne 14. σ. 4

Τω 1305 οι Καταλανοί νικώσι τους Βυζαντίους, Γουαλτιέρι εκκλησιάζεται εις ένα ναόν της Θεοτόκου εκτός των τειχών της Μεσήνης εις τον χωρίον τω 1307 ο Γουαλτιέρι καταλαμβάνει μεθοδικά την χερσόνησον των Καλλιπόλεως εις αφού εις φόβον επιφέρει εις τα κάστρα των δουκικών πρωτευόντων, καθώς χαρακτηρίζει ο Μανουήλ ο Παλαιολόγος. Ιστ. Παπαρρ. Ε'. σ. 206.

Το άγιον "Όρος και οι Καταλανοί" εν Ν. Σιών. Ε' σ. 219-

Δημοσιεύει ο Μαϊόρης έγγραφον του Βερνάρδ de Arenson προς τον βασιλέα Ιάκωβον Αραγωνίας de Villanova στρατόν (εν Καταλ. χρόνοις) εν τη 1 Ιουλίου 1308. κατ' αντιγρ. του βασιλέως Ιακ. Αραγωνίας Ιακώβου του Β'. (κοπίωσις της εκδόσεως). Η Μονή του Μαϊόρης, εξαρτάται εκ τινος αποστολής είχε αποστείλει δύο μοναχούς να παρακαλέσωσι τα μέλη χριστιανοί και φίλοι ειρηνικοί καταλανοί. . . . .

Περί του επιταφίου του αγιορ. καλλιτεχνικού των εν τη ιδ. σημειώσει του κωδ. 176 της Εθν. Βιβλιοθ. σ. 34

Χειρόγραφα περί αφροντικας Παλ. Migne 147, σ 813-817.

Κάλλιστος Πατριάρχης Κωνσταν. Ιδε Σαββάϊος οι 326

Τοτε δι' ιατρού τινός ὁ πατριάρχης ἐπιδήμει. τοῖς θεοῖς εὐάρεστος
[10] ενδημικώτατος, ἐν τῷ σώματι σωφρονικῶς διεκειτο, τὸν καθεστῶτα οἶκον
φιλοχρίστοις δρόμοις ἐφιστᾶ, τῇ μετὰ τὸν λόγον μετὰ τὴν ἐκ
νέου ἀναπαυόμενος ἐπιμελούμενος. ὃν ἰατὸς εὐδοκίμει ἀφ' οὗ καὶ ἐπιδημοῦσα ἡ ὀρεὶς τὰ
ζοιωτὴν ἐπιμέλειαν ἔσχε ποιητὸν, ἤγαγεν ἐκ Συρίας ἐπιτήδειον ἐφεστῶτα ἰατρὸν ἐπιμέλειαν
ἐπιμελητὴν τῶν ἔνδον ἐφεστῶτα. Ἰω. Καντακουζηνοῦ Ἱστορίας λογ. Γ'. σελ. 763
ἐκδ. Βενετίας.

223 Παρασκευάζονται δ' οἱμαι. ἡ Ἄδελ τὰ συμφορὰς ἡ ἐκ ἀλόγου ἑαυτὴν
τῶν ἐμφύτων κατρικὸν ὁμόνοιαν ἐκ ἄρτιδος ἀσφαίας τὰ ἀρχὴς ποιητὴν ἐργασίμων
ὁ ἐκ ἐπισκόπου τὰ ὀνομάσαι (οὐδ' ἂν εἴποιμι) ὀφειλόμενος ἐξεμπλίου μαχ
πλα χόρος, ὥστε οὐκ ἀναχορίσαι, οἶμαι, τῶν πλείω τοῦ προφόνου ὁρίων ἐλλάσσαι μᾶλ
λον δ' οὐκ ἂν ἀμφι φθόνου ἐκείνῳ ἀξίαι καλὸς γένος φρόνημα ἐμφ ἐκ οἶδα ἑαυτὸν χειρ
τοῦ αὐτοῦ μ — καίμας γὰρ διωρισμένα νοσοῦσι ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν διάφορα ἀσαι καλα
σκευῆς, οὐχ ἡ αὐτὰ ἐκ ἀνθρώπων ἐκ ἀνοῖ δίκαιον εἶναι (οὐ γὰρ ἐμοὶ ἐμφρονῶ πιστεύειν), ἀ
ἐκ αὐτὰ ἐστι κατηγορεῖν οὐκ ἐμοὶ ἄρμοττ' ἐστὶ ἐμὲ ἐκ ἀσοτοίας ἐκείνου ἐκ τῶν ἀλοῦ φά
σκειν, ἐκ αὐτὰ τροπῶν ἐκ ἐκ ἐστὶ, ἐκ νοῦ ἐκ ἀσοφίαν ἐκείνου ἐκ ἐκ ἀλλ' ἐκ ἐκείνου
σχοῦσιν ἀπορίας, ἐκ ἐμφανῶν αἴρει ἐκ ἐκ ἐστὶ. ἐκ ἐκ ἐκείνου, ἐκ ἐκ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου
ἐστὶ! ἐστὶ! ἐκ ἐκ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου
ἐκείνου

[illegible] Μάνη αἰσθανόμεν κατὰ τὰς ἐμφανεστέρας πτῆρας φαίνεται κατ' ἀνάμ
σιν τοῦ ἀσσύνου ἔθνους. τὸ σῶν ἐφαίνετο ἡμῖν ἀκατάσκεπτον σωφροσύνη. μάτηρ ἡ αὐτὴ [illegible]
'ροδοδάφνης, πλὴ ἀδύνατος ἡ ἀπαλλαγὴ ἔχειν τὰ κατεστημένα αὐτὰ ἀπὸ τοῦ φο-
νοῦ λοιχοῦ τοῦ φονωνυμίου. Τὰ,

κατηγορία κατὰ μεταγ

[illegible] orant de terminer cette introduction je devoir de remercier [illegible]
fesseur . . . , qui pendant les heures perdues de notre séjour commun au Bulletin [illegible]
n'hésita pas m'offrir son concours pour copier et collationner le texte et
voulut bien consacrer à ces cartes mineures des loisirs qu'il aurait sûrement préférés à mieux
rexaloire de quelques Παννυχίδες [illegible] καλὰ ἐμμέτρως [illegible]
[illegible] καὶ τὸν 1906 [illegible] ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἐκ. Ἱστορ.
καὶ Βυζ. Ἑταιρ. ἀρ. 210 ἐπὶ τρόπου

Γεωμ. Κ. Ζ'. σελ. 300-303. "Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μανουὴλ Γρηγορᾶ
ἐστι, εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παπαγιαννίτη Γαλάτη ἀπὸ τὴν ἐκδοσιν
μὲ τὰ ἑξῆς ἀπὸ τὸν κώδικα τοῦ καθ. Σ. Κ. Γρηγορίου ἐν ᾧ εἶναι τὸ
ἐπὶ τρόπου ἐπιστολὴ τοῦ Μανουὴλ Γ. Κ. Ζ'. σελ.

Γράμμα τοῦ Μανουὴλ Γρηγορᾶ πρὸς τὸν Ἰωάννην Ἀσάνην Καλοϊωάννην τὸν Βουλγαροκτόνον.

Πάσιν ἡμῖν ἐξεστιν ἀποστολὴν ποιεῖσθαι τὴν βουλὴν καὶ ἐπιστολὴν ἀποστέλλειν
ὁ γοῦν δίδυμος τοῦ ἐν Δακεδαίμονι ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφειν ἐμοὶ μὲν ἀφορμὴν
ὁ δὲ παῖς ὁ Μανουὴλ ἐστὶ μοι φίλτατος μᾶλλον ἢ ἐμαυτὸν ἀγαπῶν. καὶ
φέρουσιν ἀμφοτέρην αὐτὴν τὴν μνήμην καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον
μοιδολῶ αὐτὸν ἐκ παιδὸς ἀγαπῶν· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ φύσεως ἐσχηκότα τὸν λόγον
ἢ ἐκ παιδείας καὶ ἀσκήσεως ἐπιμελοῦς ἐκτήσατο· ἐγὼ δὲ τὸν μὲν ἐκ φύσεως
τὴν ἀσκησιν καὶ τὴν παιδείαν ἐπιμελῶς ἐπεδειξάμην. καὶ ἐπειδὴ τὰ μὲν
ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ γένει ἐπιτηδεύματα ἐστὶν ἃ καὶ ἐπαινεῖται καὶ ἐπαινεῖται
καὶ ἐπαινεῖται καὶ ἐπαινεῖται καὶ ἐπαινεῖται

Διήγησις ἀρχιεπ. Ἰω. Διηγήσεως μερικῶν... παρὰ Πάγει 180α

καὶ ἡγουμένου (λέγει ὁ Παῦλ. Νικόλαος ὡρα
βασιλεία (κλῆρον) τ' ἔχουσι ψευδοπανσελάς ἀγοράζειν, πωλεῖν
λύειν τε ψευδόχρεα. ἀγοράζουσι δ' ἀπ' ἡμᾶς τὸν ἱερέα
μας καὶ μοναχούς οἱ ἀρχιερεῖς τε καὶ χειροβοσκοί .... τε γινώσκε.. ὅλε
μετὰ τῶν παλαιῶν ἀντιφάσεων ἐν τῷ τῆς ἐκκλ. γνώσει. ἐκκλησίαν τε ἀπο
φασίζεται ἐν τῇ οἰκείᾳ τε καὶ ἰδίᾳ πόλει. χαίρουσι μεμφόμενοι τοῖς αὐτῶν παρε
ον. ἔχουσιν ὄχος, ἵνα ἀπὸ τῆς καθέδρας αὐτοῦ τε καὶ χαίρων αὐτὸς. ἐξέλθῃ πα
ἐπισκοπὴν οὐκ εἰρηνὴ (sic) πατρίων ὄχους. οἱ δ' ἀγιορ. βασίλεια ἔχο
μεγάλα τε οὐσίας τε χρυσοκαλαία (sic). τε διὰ τοῦτο μεμφόντων ἀποστ
χει τῶν ὀνάρων, τε διὰ τὰ τε αἰτήσεις τὴν ὁδὸν τῶν πατέρων. 169,8 υ.
γράβ τε 174,20 υ.ε. Γένεσις δὲ τῶν μεμφομοιρῶν (τε τῆς ἐκκλ) ἐκκλησ
τε ὄρους ἐγένετο πρὸς αὐτὸν (τὸν πανσελάν) ... αὐθέντα. εἰ ἐκεῖνος ἐκκλη
τ' ὅτον, ἐκκλησίαν τε μοναστήριον, ἵνα ἀνοικτὰ τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὅτου αὐτοῦ
τε οἱ πανσελάδες ἀγοράζειν τὰ καινοτόμα κεφάλαια τε τὰ νομίσματα ἐκκλ
ἐκκλησιαστικὰ τ' ἀρχ. ἐκκλησία γράβ. 176,30.

ἐκκλησιαστὴς τῶν ἡγουμένων ἐκκλ τε ἔτους τοῦ παῦλ. "Δέσποτα, αὐτοὶ οἱ παῦλοι
ἄνθρωποι μανθάνουσι τε τὰ κτήματα αὐτῶν" τε παῦλος αὐτοῦ ὁ παῦλ. εἶπεν αὐτοῖς:
καὶ ὀρθόδοξοι, αὐθέντα, τε ἐκκλησιαστοὶ ἵνα γένωνται. τε οὐχὶ ὀρθόδοξοι; παῦλ. τε
ἐκκλησιαστὴς πῶς ἔστιν, ὅτι ἐκκλησιαστὴν ἕνα τῶν ἀγιορ. οἱ ἱερεῖς οὐ διορθοῦσι
τε ὀρθόδοξον αὐτῶν ὁ νόμος οὐκ ἔχει. (καὶ "ἐκκλησία πρέσβεις ἐρωτ. βασίλ
γένεσις τοῦ παραπλησίου) σ. 177,8.

ἐκκλησιαστὴς Βασ (Ioannes diac. τοῦ Ἀγκύρ) ὅτι ψευδοχρεῖαι τε καλοῦσι χρεῖ
ἔστε δόγοι οἱ μεμφόμενοι τε ὡρὸς τοὺς ἐξορύσσειν, ὅτι ὑποχρεῦται ἐκκλ, τε
ὑπόκεινται τοῖς, κουρσαίρου τε ὅτι ἀρνεῖν τε ἐκκλησίαν τε ἐκκλησίαν
τε τοῦ τοιούτου ἔκκλησις. 181,9.

Τοῦτ. Νῦν δ' ἐκ ἡγοῦμεν, πρακτικαὶ κατὰ τοῦ οἰκείου διακ
σώζει ἐκκλησίαν τε ἐκκλησιαστὰ ὄρια τῶν ἁγίων πατέρων τε κατὰ ἐκκ
δοχεῖα ἐκκλ. ἐκκλησιαστὴν ψυχὰ ὀρθοδόξου τε ψυχὰ ἐκκλησίαν παράδοσ
ἐκκλ. ἐκκλησίαν οὐκ ἐκκλησιαστὸ ὁ ἐκκλησιαστὴς ἐκκλ βίᾳ, ἀλλ' ὑπερέκκλησ
τοῦ ἐκκλ τοῦ ἐκκλησίου ἐκκλησιαστὴν ἐκκλησίαν τὰ ἐκκλησία τε ἐκκλησ
τε ἐκκλησίαν, βοᾶτε! ἐκκλησίᾳ αὐτὸν ἐκκλησίαν αὐτὸν ἐκκλ. ὅτου
τοιούτου ἐκκλ τοῦ πολίτου ἐκκλησίας, τοῦτο δ' ἐκκλησία ἐκκλ. τοῦ
τε ἐκκλησίαν, ἐκκλησιαστοὶ ἐκκλησίαν πρὸς τε ἐκκλησίαν ἐκκλησ.
ἐκκλησίαν ἐκκλησίαν αὐτὸν (παῦλα ὁ Παῦλ) σ. 175-6

τοῦτο παρὰ ἀγιορείτῃ Ν. ΞΧΧΧ. 877

οὐ κοινωνήσουσιν εἰς τὴν γῆν τῆς ἁγίας ὑμῶν, οὐδὲ φύσει ἡ ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἁγίας ὑμῶν Λευίτ. ιδ' 27 (ὅτου ὁ κύριος) ... ἔχω· θρίξι δὲ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ ἀφαίρεσιν δεκάτην ἀφαίρεσιν. Κορίαν ἐπιφέρουσαν ὠφέλειαν διὰ ... ν Σεπτ. Ναυ. 5386

Εἰ δέ μου ἡ ἐν ἀγνείᾳ τε καὶ σωφροσύνῃ εὑρεθεῖσα φρονήσει ὅτι ἀληθῆ τὸ δῶρον ἀγαθὴ κοινωνεῖ σοὶ τὸν ζηλωτήν. Πῶς δὲ τὸν φρονοῦσι ἐν ἀνθρώποις; Δεῖ γὰρ τὸν ὅτι ἐν σωφροσύνῃ οὐσίαν καὶ ἐν δρεπτὸν μεγάλην τὸν φρονοῦσι σωφροσύνῃ. Βαν. ε Ησαΐας γ' 2 Γεν. Α' 637 Β. 768 ε ἡ ἐν ἡ πρ. ἐκείνῃ ἔσονται Κύριος τῷ ξύλῳ ... βουλεῖται ἀσσυρίαν ἡ γυναικί ... ἡ τὸν ὠφέλημα αἰρεῖ ε' 20. ἔστιν ὁ λόγος αἰνίσσεται ... τὴν συμβουλὴν ψυχὴν ἀποδεικνύει (μισοφορ. δηλοῦσιν) τὴν ἀσσυρίαν βασιλείαν τὴν ἡ τὰ ἐνδεῖξα αὐτὸς ὠφελεῖσθαι [illegible] τὰς ἰδίας ἡ γυναικὸς αὐτοῦ. — ἔστι γὰρ ἡ αὐλὰ τὰ ἡμίσεια ἡ τὰ ἀνδρείας συμβουλὰ, ἀφ' ὧν ἀφορᾶν γυναικὸς τοῦ ξύλου τοῦ ... ὠφελεῖσθαι δεῖται.

περὶ ὑμῶν (ὡραῖον) ἔσται τοῦ· ξ', 73) ἡ γῆ μου ἔχει θρίξι, ἕνεκεν Κορὲ Πρὸς δὲ τοῦ (τὴν μονὴν τοῦ) ἡ γῆ μου ἔχει θρίξι, ἕνεκεν δηλονότι σοφίας, ἀπὸ ἰδίας τρόπος, οὐ τοῦ ἐναρμόνιος σοφία ἔσται, οὐ τοῦ ἀποδοῦναι δέξασθαι. ὁ γὰρ ἁγίος Παῦλος ἀφεῖναι αὐτοῦ τὸ σχῆμα

Επιστ. περὶ πίστ. σ. 585 ἡ τοῦ VI τοῦ Δ. Μ. Α.

Κατηγορίαι πρὸς τὸ ἁγ. Ὄρος (ἰδὲ Ξενόν)

2. τὰ πρὸς τὸ μοναστήριον ἱδρύματα ἡ ἀσκητικὴ πολιτεία

[illegible] τὸ ὄνειρον τῆς ἱδρύσεως τῶν ἀσκητικῶν καταφυγίων ἀρνούμενος ἴσως καὶ δὲν εἶναι ἐσκεμμένος ὁ ἀποκλεισμὸς αὐτὸς τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ ἱδρύματα καὶ οἱ ἱδρυταὶ αὐτῶν ἐπιβεβλημένην ἀσφάλειαν, ἀρρωστίαν, σχετικὴν ἴσως ἀπομόνωσιν ἢ δὲ ἐπιθυμοῦσαν αὐτῶν ἡ ἴδια ἀπαίτησις; [illegible] ἀπορῶ διὰ τὸ σχῆμα μεγάλη τοῦ μοναστηρίου καὶ οὐ πάσαν ἀνοικοδόμησιν ἀποδεικνύουσαν ἀφθονίαν χρημάτων καὶ ἀφθονίαν ἐργατῶν) . . πάσαι αἱ ἐργασίαι, οἱ μοναστικοὶ κανόνες, ἡ στάσις τοῦ ὄρους ἡ ἴδιος ἡ ἐξηγοῦσιν, μᾶλλον πολλοὶ φέρουσι σὺν ἀφ' ἑαυτῶν ἀρχὴ καὶ ἐπιτρέπουσιν ἐπιμονὴν τῆς ἀσκήσεως. . . . . μικρὰ ἀφθονία τῶν μοναστηρίων ἢ καὶ ἄδεια ἀνοικοδομήσεως ἦσαν ἄμεσα καὶ παράδοξον ἀποτέλεσμα τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας καὶ τῶν ἀρετῶν τῶν ἀσκητῶν. . . . . μικρὰ ἐπὶ τῆς ἀνοικοδομήσεως ἐπὶ τοῦ ὄρους αὐτοῦ ἐπὶ ἀποκλεισμὸς ἐφ' ὅλης τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας. ἐν αἷς ὁ ψυχικὸς, ἡ ἴασις καὶ ἡ μεταβροχὴ ἦσαν ἡ μόνη ζωὴ ἐκεῖ . . . . ἡ ἄδεια ἐκείνη ἔφερεν ἐπιμονὴν ἐν τῇ ἀναχωρήσει καὶ ἔφερε μέχρι τῆς ἡμέρας τὰ ἐρείπια τῶν ἀσκητηρίων καὶ τὴν ἀσκητικὴν μεταβροχὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους . . . . . ἀφοῦ τὰ μοναστήρια ἐπὶ τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας ἐπεβλήθησαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας

109 καλλονας. id. ib. Sparsa ἐπὶ σελήνης ἐννοίαν ἔχει καὶ τὸν
Migne v. 165
s. 956. Sancti Athanasii caeterisque abbatibus et monachis montis sanctis

Relatione illustrium et magnorum virorum nostrorum est apo
stolatui declaratum quod ille qui est. Mons domus domini prep
ratus
in vertice montium, ut ad eum confluant omnes gentes Sanctu
videlicet sanctorum, qui Ecclesiae fundamenta in Sanctis mo
tibus collocavit; montem vestrum, super mare situm, ad in
habitandum suis fidelibus praelegit, qui effectum suis nomini
et numinis in se habens, licet aridus sit et fertilitatis gra
destitutus, est tamen inter alios mundi montes maxima spi
tualium ubertate mirabiliter fecundatus. Nam cum trece
tis monasteriis et gloriosorum virorum multitud
arctam et pauperem vitam ducentium, decoratur; tan
usque modo reflorvit excellentia honestatis, tanta religion
eximiae claritate refulsit, ut de ipso cum Jacob recte pos
quis dicere admirando: (id. ou vixeai ivati) ~~Migne 150 omn. 920. (περὶ τοῦ ὄρους~~
~~"Αδου" ου. 149. Σμυρν. "τὸ ἄγιον ὄρος" ου. 72)~~ ~~"οἱ Γραικοὶ~~
Δαμασκοί

Καὶ τοῦ Melchior de Vogüé.
Nulle autre part, dans les sobres paysages (ὧν τοῖς αὐχμοῖς τοιούτοις) du Levant, la m
ne déploie ce luxe alpestre et ne se produit avec cette intensité féconde (ουδ
ἀναπτύσσεται τοιοῦτος τοῦ ὄρους παραδείσιος) σ. 270.

Vere sanctus est iste locus (Gen. XXVII), quia hic est domus dei, et quaedam quodammodo porta coeli, ubi multitudo coelestis exercitus, tanquam castrorum acies ordinata, et parata suscitare Leviatam, victoriose pugnat jugiter cum draconе, praellens Domino sapienter. propter quod cum jamdudum fama vestri nominis, quae fuerat effusa sicut oleum circumquaque, multos populos ad se traxerit in odorem unguentorum vestrorum, ipsos currere facere a remotis, Ecclesiarum prelati et imperatores Christiani pluresque principes saeculares per privilegia sua multa olim tantae libertatis praeeminentia vos dotaverunt ut post deum, cui vos volebant libere famulari, nullius unquam essetis jurisdictioni subjecti. Caeterum, peccatis exigentibus nunc ex parte vestra infregit mundana potentia libertates per quorundam dei et Ecclesiae inimicum, qui latronibus congregatis in quodam castro quod idem in monte vestro construxerat per auxilium brachii saecularis, non solum ecclesias vestras tanquam praedo sacrilegus et crudelis, auro, argento et ornamentis omnibus spoliavit, rerum etiam ac pecu-

---

ὁ Jasse o Ibovμ.? παράλαμβε Wer dieser Gottes- und Kirchenfeind gewesen bleibt unentschieden; man denkt am ehesten an einen kreuzzügelnden Ritterbruder, also etwa von einem fränkischen Fürsten (auxilium brachii saecularis) unterstützt wurde.

ὁ τ. Βουλγ[ά]ρ[ων] ἀρχ[ιεπίσκοπος] ὑπὸ τὸν [illegible] Ἰσαὰκ [illegible] Ἰωάν[νου] τοῦ Ἀσάν[ου]

Νεκτάριος Ἡγεμόνος τοῦ Ἀργείου. Ἀπόστολος [illegible]

niam ehauriret, quam vos credebat ille perditionis filius congregasse, tanquam insanus carnifex atque tortor peremit crudeliter quondam vestrum multiplici genere tormentorum. sed tandem sua prava intentione frustratus, quam in camino cupiditatis ignis avaritiae succendebat, exinde justitia exigente per imperatoris potentiam est dejectus. Unde ne cujusquam praesumptoris audacia volentis jurisdictionem aliquam super vos sibi temere usurpare vestra pax et tranquillitas de caetero perturbetur, nobis humiliter supplicastis ut vestris vobis libertatibus confirmatis, sub beati Petri ac nostra protectione vos suscipere dignaremur. Volenter igitur paci et quieti vestrae paterna sollicitudine providere, vestris justis postulationibus inclinati personas et locum in quo divino estis obsequio mancipati, possessiones etiam et omnia bona vestra quae impraesentiarum rationabiliter possidetis, vel in futurum justis modis, dante Domino, poteritis adipisci, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus. Libertates autem et immunitates rationabiles et antiquas ac etiam approbatas, prout in vestris privilegiis dicitur contineri, vobis et per vos monasteriis vestris auctoritate apostolica
958 confirmamus et praesentis scripti patrocinio communimus: Nulli ergo, etc., nostrae protectionis et confirmationis etc. Si quis autem etc.

Datum Laterani XVI kal. Februarii pontificatus nostri anno sexto decimo. (anno Xp. 1213).

Καμμοναί ἁγιωνυμ. (ἰδ. κ βίον ἁγ. Ἀθαν. Ν. σ. 15)

Νικηφόρου Γρηγορᾶ ἱστορ. ἔκδ. Βόννης σχ. 714 κἑ.
τ' ἡ ἄγκα τό' ὄρος ὁ Ἄθως θαυμαζόθαι ἄξιον ἔναι δοκεῖ μοι ὅτι
ἡ φορὰ ἀπὸ πάντα τὸν ἰσφυῶν κ ὅτε σοφίᾳ γένει κ
ἀντιθαιῶν τῇ χθονὶ σωρεύεται κ σφόδρα φιλοτιμίᾳ ἐκόντων
ἐ τοῦ βάθους καὶ ἀνωγαιόντων τὴν αἴσθησιν ὀρύσσεται, κ ὡς
μὴν εὐθὺς προβαίνεται τὴν τῆς τέρψεως ἡδονήν· κ ἐκεῖ θαυμα
ἔνδον ὑποῦρ ἐκ θησαυρῶν τό' τι εὔσπουν τῆς ὁρμῆς κ τό' τοι
ἔνδους τύπτουσι κ παθαρᾶι τό' ὠχρότατον ὁμιλεῖ ταῖς τοῦ ἡλίο
ἐκτίσει· ἀνδρεῖοι τε ὠσχυκότα νομᾷ, κ ἄμοσ κ χειμῶνας ὑο
ἐμένας, ἔρρα κιρκ ἀνδριώδων ὠχρύει· κ γένε θαυτοίων ὄρε
θαν σπριπτεῖται· κ σμήνη μιγέντων ἐκεῖ σπριτρέχει τά' ἄνθη
ε ἡρμένα τοῖ ἄμα σπριληφθεῖ. κ τέρψεώς κε ὠσεώλος ἐστιν
ἐν ὑφαίνεται ζῆνος ἐκεῖ σιγμερμῆς· οὐκ ἔρος ὥρα μεύη, ἀλλ
ν ἀνανκε καίρῳ κ χρόνῳ, ὁμοζυγοῦντος ἀεί τοῦ καὶ τεκτό
ων ὧρεν κιόνεσσον ὥρος ὁμοίαν τὴν χάριν κ ἡδονὴν ἐκ
νθρωπίνων αἰσθητηρίων κ μάλιστ' ὀλίγ μισοῦ τοῦ ἄγους κ
ὁ φωνῶν ἐκείνων ὀρφεὸς ἡ τῆς ἀηδόνος ἠκόασα φωνιστικ
νάδι τοῖς ἐκεῖ μινάβουσιν ἐπῶν κ συνυμνῶν τὸν Κύριο
κε γὰρ καλιάν κ καθάρσιον ἐπ' ἀηδόνος ἔνδοθεν ἔνα, κ ὑφα
ίριον ἔμφυτον, κ φωνικὴν ἐναρμόνιον, ἢ αὐτοσχεδίᾳ προ
ε, τίθησιν τοὺς ἀκούοντας πάντα τοι ἔμμετρῶς· κ ἅμα

πηγαῖς αὐτοφυῶν ὑδάτων ὁ χῶρος ἄρδεται τε καὶ φυτευόμενα
πολλαῖς. ῥύακες ἀποβλύζοντες ἄχρι θεν ἄχρι μερίμνης γίνονται
παίδες ὑπηνῶν, καὶ ἀχλύης ἥκιστα καὶ ζάθρα, μειώνοντες ὥστε
λοὶ δρόμων. καὶ νοῦν λαι τὸ ῥεῦμα οἷον ἐωίνδει καὶ αὐτοὶ σι-
ωπῶντες τε, ἡδόντες ἡσυχίαν μακράν τοῖς ἐπὶ μονάτας
ἀθόρυβον βίον ἀνύοντας, τὰ ὁμοῦ πᾶς ἐυκτὴ ὥρα
δεῖ ἀναθέμενοι; ὅτε καὶ ὁσυχὴν ὥρος ἡσυχίαν φαρέτρα τὴν
εὐφυΐαν τοῖς τὴν οὐράνιον ἢ μὴ μεγίνεται ἐδέχουσι σοφείαν,
καὶ ὁμοῦ γε τὴν χορηγίαν τῶν εἰς τροφὴν φανερῶν ἐπιτη-
δείως ἐχόντων ἄφθονον οἴκοθεν οἰκάδε τοῦ ἀπαντα τρο-
φὴν ὁμορίζεται καὶ ἅμα δαιδάσση μακρὰ στέφανοῦται, ὁσχὴ
ὡς ἐπὶ πλείστου τερπεύσῃ τὴν χάριν αὐτῷ, ὁμαρᾶ τοσοῦτο
μὴ πᾶσιν εἶναι παδάταις αὖλο συγχωρούσῃ ὁσαρ' ὅσον ὁμ
γυνὶ μὴ οὐ τοῦτο ὁμαρτοῦσθαι τε τὴν ἔμφυτον ἐκ μέτα
ἅμα καὶ ὡράτος ἤπειρον δίδωσιν. →

ὁ Γρηγ. Παλαμᾶς εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγ. Πέτρου οὕτω χαρακτηρίζει
"Ἄγιον Ὄρος" τὸν περιφανῆ λόφον καὶ σεβάσμιον χῶρον, τὴν τῶν
ρενῶν ἑστίαν, τὸ παλαιὸν φανὸς ἐνδιαίτημα, τὴν τῶν ἐσόπ
νῦν ἀνίτυσόν τε καὶ ἀκηρασίητον σκηνήν, τὸ φανὸς ἄρ
ἐμπύδρον καὶ παντὸς ὁσάδους ἀναγοῦς ἀνώλεθρον· παρὰ Μιχ

στιχ. 1000

Κόσμου τά καινά ἐμπίπουσιν.

Οὐ γυναικῶν ὅμως ἐστὶ ξυνουσία ἡ ἀνεπίστατον ὄφελμα ἡ χιδῶσα
ἐμμανεστάτη ἡ ὅσα τὴν ἀρχαίαν τοῦ ὄφεως ὑμιλίαν ἐκείνην εἰς ἡ
καινὴν τινα συνάγει κατήγορον ἡ μαυρὸν τινὰ λύκον ἡ χιόν
νος τὸν βίον ἐμποιήσηται· οὐδ' ἐμπορίαι σκηνίσει, ἡ ἀγοραί ἡ
χορανόμοι ἡ δικαστικὰ βήματα, ἡ χλώσσης ἐπιδείξις, ἡ λω
νος ἀπὸ δίφρου δικαστῶν τὰ τῆς ὁρίζεως νόμιμα· οὐδὲ δουλε
ἡ αὐθεντία μιμήσεται τὸν βίον ἐκεῖ· ἀλλ' ἰσηγορία ἡ μετρίοπτος
τροπήματος ἡ ἡδονὴ σεμνότης, ἡ δικαιοσύνης εὐχρήσια σωτη
ρίαι ἡ κοσμοχορηγὸν τοῦ χώρου ἐκείνου ἡ ὅσα τὴν ἔνδοξον ἐν τῇ
δημιουργῇ σοφίᾳ, ἡ τὴν ὅπως ἐν ψυχῇ φιλοσοφίαν ἐργάζεται
ὁ κοσμοῦτος· καὶ ἡ δαιδάλη χρημάτων βλαπτόντων δρέπη ἐκ
κλίνεται, ἀλλ' ἅπαν ἐστὶν ἀχηδὲς σεμνὸν ἡ ἡ ἐμψύδρου τῆ
ς ἡ εἰς τὸ τῆς ἀρετῆς ἀνάκτορα σπεῦδον ἡ τὸν Δώριον ἵππ
αχηδὲς ἡρμοσμένον ὡρὸς τὰ καλά"

Ἀλλὰν ἡ μακρὰ ἱστορία χωροῖ τοὺς λόγους καὶ εἰπό
ἂν ἡ προσθεῖναι ὅτι οὐδεὶς ἐπὶ γῆς ὡροσφυέστερος τοῦ Ἄδα
τόπος ὑπάρχει ἡμετέρα ἡ τῆς ἱερᾶς ἡ τῆς ποιμενικῆς τέχνης
τοῦ φράσαι, ἡ τοὺς τῶν γραμμάτων χάριτας" Μ. Γιδεών "ὁ
δως" σελ. 19

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΩΡΖΩΝ

Τὸ ὄνομα τοῦ λόρδου Κῶρζον δὲν εἶνε,βέβαια' ἄγνωστον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινόν.Ἀπὸ δέκα ἐτῶν ἤδη τὸ πιπλίζομεν συνεχῶς ὡς διαρκῆ καραμέλλαν, καταλιχασμένοι, λόγῳ τῶν περιστάσεων, νὰ παρακολουθῶμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τοῦ Ἄγγλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἕνα νέον βιβλίον του, ἐκδοθὲν πρὸ μηνὸς ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τὸν τίτλον "Ταξειδιωτικαὶ ἀφηγήσεις", μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωμεν κἄπως καλλίτερα τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτὸν μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος—πρᾶγμα σπανιώτατον δι' εὐπατρίδην,καὶ δὴ Βόρειον—εἶνε εὐφυέστατος, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συγγραφεὺς ἐκ τῶν ἐλκυστικωτέρων. Ὁ Ἄγγλος ὑπουργός, ὁ ὁποῖος, πρὶν ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φόρειν Ὄφφις,διετέλει ἀντιπρόσωπος τῆς Μ. Βρεταννίας εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς ὑφηλίου καὶ διεκρίθη ἰδιαιτέρως ὡς Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, ἔχει ἤδη τὰ παραδοξότερα μέρη τοῦ κόσμου. Καὶ δὲν εἶνε βέβαια κοινὸς ταξειδιώτης, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει, ἀπηλλαγην ἤ καὶ ἐντυμεῖται ἁπλῶς :

«... Τὴν μουσικὴν-χιλιάδων χελιδονιῶν ὑπταμένων ὑπεράνω τῆς θαλάσσης εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἄνω τὴν ἀφάνταστον θέαν τοῦ κάνσον τζίγκα (Σ. Ε. Μάξ κορυφῆς τῶν Ἰμαλαΐων) διαλύοντος τοὺς πέπλους τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης, τὴν διάβασιν μιᾶς σχοινινης γεφύρας τῶν Ἰμαλαΐων, κατεπτομένης ὑπὸ τὸ βάρος μου καὶ αἰωρουμένης ἐπιφόβως ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου, τὴν ἐπιβλητικὴν ὄψιν τῶν πυργωτῶν τειχῶν,ποὺ περιβάλλουν τὸ Πεκίνον,τὴν κεφαλήν και τοὺς ὠμους ἑνὸς Ἰνδικοῦ ἡγεμόνος ἐμφανιζομένου ἀπρόσπτως καὶ χωρὶς τὸν ἐλάχιστον ὑπόρυγον πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου κυνηγοῦ, τὸ καταπληκτικὸν μεγαλεῖον τῆς ἐρειπωμένης Ἀγκόρ (Σιάμ), τὴν χιονοσκεπῆ κορυφὴν τῆς Ἰεννεσέϊκας (μιᾶς τῶν ἀκαρίων νήσων), τὴν αἰθερίαν καὶ θεσπεσίαν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κόλλυβα. Σεργ. Μαυρ. παρά Σκιάδα. Γ' Μον. Βλ. σχ. 290, 317
Ἁγιαζόμενοι: Ἀθαν. ὁ Παρίς Ἰωαν. ἱερομ. ὁ Ἁγνίας, Ἀγαθάγγ. ἱερο
μοναχὸς ὁ Καισαρία κ. Χριστοφόρα μοναχὴ ὁ Ἀφρικὴς " Δηλιακ. 31
πολιτικὴ νέου βιβλίου ἀναγνώστου)

Κεραβά αὕτη δὲ ἀμφίσημος οὖσα τυγχάνει ἢ τῶν ἀμυδρῶν πόλεων τινὰ
χῖλο τόπαχαι γὰ καρυβάντιων ἢ κερβάνια ποιητ. ἐμφανῆ δὲ οὐδὲν αἰσθ. τινὰ
ἐν αὐτῇ ἐκφωνεῖται διὰ τοῦ ἰνιαυλοῦ καρυβαντίων τῆς Ῥέας μυστηρίων. Ἐξ ἄλλα
κεραστροφος μετονομάζεται ἀπὸ βωμοῦ τινος τῆς ἱεραφρ. Ἀρτέμιδος λαβοῦσα
ἐπίκλησιν. (Σμυρν. (ἰδ. συγγρ.) σ. 127)

Ἡ ἐν τῷ ὄρει κατοικία ἐμαρτύρησεν, ἐν ταῖς μνήμαις τῶν ἁγίων
Δαμιανοῦ ἰατρῶν. Οὗτοι δ' ἐμαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ (πρεσβύτου λεγόμενος) ἐκ μοναχῶν
ἀνδρῶν ἡγιάσθη ἡ ἐκεῖσε ἐρημος ἐκ παιδαρίου. Λεγόμενος γὰρ ἐν τοῖς ἀναλεκτ.
τοῦ ἐκείνου καιροῦ ὡς ἐκ βαθέων ἀναστενάσας ἐκ τοῦ ὑπνου, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
δοῦλον ἐπιφωνήσας, ἐξ ἀμφιπόντας, ἀγγέλου γὰρ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἐξ οὗ ἐκεῖ ἐπιμένει ἐν Βλαχερνίαις, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ ἐπιμένει ἐν τῷ
06-07. — ἀκολουθία ἐν ὕμνοις ἱεροπρεπὴς ἐκδοθεῖσα, Γ' ἀθηνᾶ. ἐν
τῇ ἐκκλ. τῆς Ῥαϊδοῦ. ἐκείνη σώζεται ἐν ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων
ἐκκλησίᾳ, ἐν ᾗ τὰ 12 σημεῖα τῆς ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίσεως (Ἐξ. 15, 42) ἀκόμη ἐν ἐκκλ.
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Κοντάκιον ἦχ. πλ. Α. σχ. 217-226 ἐν τοῖς βιβλίοις
τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκκλησιῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου σχ. 181-202 ἐκτυπωθὲν 1788. Ἐν ἐκκλ. τῆς
Ἁγίας Παρασκευῆς ἐν Ἀθήναις ἐκκλησίᾳ τῶν Μητροπολιτῶν.

Χάρι ἀπόχη, χωριόσοχις ἐν "Αθω μεσόγειος ὄρος ἀφιερώθη, ἐν
χαριουδίου ἱερόν.... ἐστὶ δὲ χαρὶ αὐθεντικὸς· ὅθεν χαριαὶ γράφει σφαγὴ
τὴν ἐκκλησίαν " ὁ ἅγιος ὁ χαριαφολίτης ....." (Σμυρν. σ. 128)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

188[illegible]

Κοσμᾶς Ἰνδικοπλεύστης ἔγραψε: "περὶ διαφώνου τῆς αὐτῶ δογματείας" ἐν κώδικι Vatican. Ottob. 459 χαρτ. 15 φύλ. 67-108. Ἱστ. Βυζ. λογ. Κωνστ. Τομ. Α΄ σελ. 319.

Κ. Σάθα Ὀνόματα Ἱστορικὰ τόμ. III σ. 338.

.

.

Ἐωσοῦ ἡ μακαριτίνη μὲ τὸν υἱόν μου παρῆλθον Ἐρισσόν ἔγραφον τὸ παρὸν ὁριακὸν ἔτος 882

Τί σχέσιν ἔχει ὁ Ἰνδικοπλεύστης πρὸς τὸν Κοσμᾶν, τὸν παρὰ τὸν Σαβαρίαν σοφιστὴν σύγχρονον ἡμῶν αὐτοκράτορα, οὐδεὶς ἐν ἴσῃ ζητεῖ φέρεται διάφορα ρόθια ἀφεύκτως ἕως.

Κυπριανὸς Μοναχ. ἐν Ἁγ. Πέτρου ὑπὸ Νινοῦβ πρεσβ. ἐκδ. Lake σ. 33. "καὶ οἰκονομίαν δὲ θεοῦ ἔσθ' ὅτε τὸ ποιεῖν ἐν ἡμῖν πράξει ἢ ἴσως χαίρειν τὴν μονὴν, ἢ ἡ ἀφοσίωσις τὰ Χριστοῦ. μὴ δαιμόνιον δὲ μονὴν ἀποῦσαν ἢ γὰρ τὸ θεοῦ πρόσωπον ἦλθ' ὁρᾶσθαι. καὶ ἦσαν . . . . . (ἰδ. τὸ βίον ἐν τοῖς ἁγίοις Πέτρου) ἐν ᾗ καὶ ὁ Παῦλος βίῳ παραινεῖ καὶ τὰ τῶν ἀποστόλων εἰ ἐν τοῖς ἐν ᾗ ἐνοῦ τοῦ Παύλου βίῳ παραινεῖ καὶ τὰ τῶν ἀποστόλων εἰ ἐν τοῖς Χριστοῦ, οὐδ' ἐν τούτῳ τὸ ὄνομα ἀναιρεῖται, οἱ φέροντες τὸ μυστήριον παρακαλοῦσι τὰ ἐνδεῖαν εἰσὶ Θρᾳκῶν - ἢ εἰς τιμὴν φωτεινῶν παραπλησίως ἐνδεῖαν εἰσὶ Θρᾳκῶν.

Migne 150 σ. 1036 C.

Καισαρίου Σπόνδια ἔργα ὑποσιῶν τοῦ Ζωή. Κων. Καισαρίου γεν. ἐν Γρανίαν ᾧ 1736 ἡ ἀποδ. ἐν Μόσχᾳ ἐν 20 Δεκ. τῷ 1806 ἔτει. Ἐν Μόσχᾳ 1809 σ. 4ον σ. 109 (ἐν Ρωσ. μεταφρ.)

190

Κεφαλίνια ἀξιωμάτων Act. Patr. B' 566-7.

Καπετανία, ὅτι οἱ τιμαριοῦχοι ἀγορεύονται κι ἀπὸ τὰς ἄλλας ἰσχύσεις Νεοφύτου Δαρίτση σ. 121: "ἔργα", σπουδ. Καπετανίας πατρ. (1689) ἐν ἄλλοις σημείοις.
Δαῒδ. Ν. φύλ. 355.

Κυρία Ἀλεξάνδρεια ... ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς καὶ δίκαια (ἐκ αὐτόπτου) ἔργον τῆς καλλιφώνου τοῦ ἱερομονάχου ἢ ἄλλου γνωρίμου ἀοιδίμου κυρίου ἀνδρὸς τοῦ σοφωτάτου φήμη τῆς μεγαλοφωνοτάτης ... Κ. ἡ δυνατὴ ἐκείνης φωνὴ γνωρίμη φιλοφρόνως ὥρα ἐν ἐρημίᾳ κηλήσεων εἴδους ... ἐσκεμμένη ἐν ἀσυνήθειαι
Ἐ. Σταυρίδαης 1911 Ἀθῆναι σ. 88 ἐν

Κοσμικὴ ἔξωσις τοῦ 1712 Τυπικὸν Λαυρ. Α 106 τοὺς αὐτοὺς ὅρους
περιαυτοβολῆς κοσμικῆς ἐν ψι

Κώδ. Διον. Ἕλα αψις μηνὶ ὀκτωβρίῳ. χεῖρ Διονυ
Κώδ. ἐκ Ἱερ. ἀγ. Λαύρας Κώδ. ἀγ. Παντ. 32

Κεφαλλ. Διοικ. Συμβουλίου ἡ ἀποσχεσιν αὐτῶν 1768 ἡ παρονίζουν τὰ ονόματα τῶν τοῦ φόρους ὡς "ὅλων τῶν ἐν τῇ ὁροσειρᾷ ... συμφερόντων μεριδίου τοῦ κτήματος τοῦ Μοναστηρ. Βαυφίου αὐτοῦ, ἔχει δικαίωμα τὸ μοναστήριον τὴν ἁρμοιρίαν ἀφῃ, καὶ τὴν κατεφθαρμένην ἀρχὴν (sic) ονήθειαν, ἀλλὰ δι' ἀφ τῶν ἐν τῷ κτήματι τοῦ μεριδίου αὐτοῦ ... ἔχει δίδειν τὸ μοναστ. ... τὸ δ' αὐτὸ μέρος ἐκείνων οἱ ἔθεσται, ὁ δὲ ἀγοράσας αὐθὶς ἔχει δίδειν τὸ μοναστ. τὴν ἁρμοιρίαν ... ἅμα μέρος ... μετὰ δὲ τὴν ἀποθέωσιν τῆς ζωῆς μου τοῦ ... συμφέρεται τὸ κτῆμα ἐξαιρέτως τὴν διανομὴν τοῦ μέρους οἱ δὲ ἐφημέριοι μοναστ. καλέσῃ οἱ ἐν μέρει τὴν κοινότητα ἐκ τοῦ μοναστηρίου ἀποτάσσει, ὅπως αὐτοῦ τοῦ τῆς τὸ ἔξης μηδὲν ἀρχὴν ἔχω ἐν παρὰ ἐκ τῷ μοναστηρίῳ ..." Κ τὸ ἀποσχεσιν τὰ ἴδια κ ἑξαίρε παραγραφῆς. (Πέρα. σ. 146-150).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ρωμαϊκή ή Βυζαντινή αγορανομία εν Δυτική Θρᾴκῃ
υπό Παύλου Καρολίδου εν τῇ εφημερ. περιοδικ.
Αρμονία. Τομ. Α'. (1900) σελ. 38. 41.

... ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ αγορανόμος τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ ἀνδρὸς βουλῆ
ορκίζει πάντα τὰ ἀγαθὰ ὅρκον. ἀναμιγνύουσι εἰς ἀγγεῖόν τι ὕδατος
ή αγορανόμος, ἡ μᾶλλον ἡ ἱέρεια ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τὴν Βυζ. αγορανόμον, τὸ
βιβλίον φέρουσα τὸ πρῶτον ἀνδρὸς καὶ γαμετῆς τὰ διονυσιακὰ συμ-
βόλια καὶ ἴδιαι φοινικαῖ ἐξ ἑκατέρου ἱδιορρύθμου ζυγοῦ (αγορανόμου
καὶ ἀνδρὸς εἰς τὸν αὐλητοῦ καὶ τοῦ βουκάνου).

Ὅπως ἐν τῇ Ρώμῃ συμβαίνει ἄλλως καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ ἀνδρὶ γυναικὸς
ἀνδρὸς ἔχει καὶ ἰδίαν αἰτίαν ἄλλην, ἐπειδὴ ἔθος ἐστὶ τὰς παλλακὰς αὐτῶν
καὶ τὰ ἐν τῷ Ρώμῃ αγορανόμου πραιτόρια καλοῦντα "ἐὰν φανερὰ ἔσται
ἡ θυγατὴρ ἐκ πρώτου ἀνδρὸς ἐπιτηδείως τῷ πατρὶ ἀνδρὸς ἔσεσθαι πάντα τὰ
ἐπιτήδεια καὶ διάφορα ἐκ τῆς φορᾶς ἢ ἀπαρχὴν αὐτῶν
ἐν ὑπολόγῳ καὶ λαβεῖν δύναται πατὴρ ἢ μήτηρ. ἢ ὁ αὐ-
τοῦ παῖς ἐὰν ἔχῃ ἐξουσίαν (pater) ἢ πρό-
γονος τοῦ ἀνδρὸς ἢ φορεῖα ἄλλη ἀνδρὶ τινὶ ὄφειλε ὑπὲρ τῆς ἰδίας
γυναικὸς καὶ τὸ ὄφος τῶν ἀνδρῶν βουλῆ ἢ σιανδήποτε ἀνάγκην, ἀφ'
ἑαυτοῦ αὐτῶν ἢ ἐν τῇ Ρώμῃ αγορανόμου πραιτόρια καλοῦσι τοῦ ἀνδρὸς
τοῦ ἐπιτρόπου τῆς γυναικὸς, ὅταν ὁ πατὴρ ἢ ὁ πρόγονος τοῦ ἀνδρὸς
τῆς γυναικὸς ἐν τῇ φορᾷ ἀπῇ, ὅταν ὁ πατὴρ ἢ ὁ ἀνδρὸς τοῦ ἀνδρὸς
τῆς γυναικὸς ἐν τῇ φορᾷ ἀπῇ (si pater aut socer mulieris absit dum
primum sententiam rogari habitus dum dicere). ὁ δὲ ἱερεὺς αγορα-
νόμος καὶ ἡ ἱέρεια ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τὴν βυζ. αγορανόμον τὸ βιβλίον
τῆς γαμετῆς ἀνδρὸς καὶ ἴδιαι φοινικαῖ ἐξ ἑκατέρου ἱδιορρύθμου ζυγοῦ
ὁ ἱερεὺς ὁ ἴνιαλος (ἢ ὅπως καὶ ἡ βυζ. αγορανόμος μᾶλλον ἡ νυμφευτρία
ἡ αὐλητρίδα) διὰ τοῦ παρόντος τὸ πρῶτον ἔτος ἐξ οὗ τοῦ ἱερου
ἀνδρὸς τὴν χαρὰν παρεῖχε ἡ παλλάδιον ἐν ἑαυτῷ ἔχουσα.

Ο. ὁ ἱερεὺς ὅπως ὁ Ρ. ἴνιαλος πάντα τὸ ἀνδρὶ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἀγ-
αθοῦ τύχου χάριν τῆς ἱερουργίας αὐτὸ ἔθος, ἀρτίως ἡ ἀνδρὸς δι-
ωρίσας τὴν ἡμέραν τοῦ χριστοῦ (nuptiarum diem quem Romani vocant
(Quod bonum felix faustumque sit) ὁ παῖς ὅπως ὁ Ρ. ἴνιαλος
Ρ. ἱερουργία παρεῖχε συμβουλὴν περὶ τῆς διανυκτίου ἡμέρας
(ferre ad senatum) τὴν τελευταίαν ἀνδρὶ τινὶ πάντα τὴν ἡμέραν
καὶ ὥραν ἐν τῷ ἔθνει ἐν ἐφεστῶτι ἀνδρὶ ἢ πρὸς τὸ ἐν Ρ. ἱερουρ-
γίαν (ordo in sententiis rogandis) τὴν γνώμην ἔχοντα τὴν αὐλη-
τρίδα sententiam rogare, interrogare, senatum consulere) ὅτε τὰ
ἐν ἔθνει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ἡμέρᾳ ἀγορανόμου ὁ ἴνιαλος
ἱερεὺς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς ἢ ἱερουργίαν
ἐκάλεσεν ἐν ἀνδρὶ ἱερουργίαν ἐπὶ ἔθνει (ludis per omnem senatum

Κοινόβιος ἱδανικὰ τοῦ θράσους καὶ σύζας τῶν Μονῶν. Πρωτοκόν
τὴ 27 Νοεμ. τὴ 22ᾳ συνδρίασις τοῦ ἀφορμὴ τὴ ψηφοφορίας
τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων Δοκιμαρίων. (Πρακτ. 139–141) ... αἱ ἐκλογαὶ
ἐπιγνώσεων διὰ τὸ τομέρειον ὁδοῦ νεοῦ τὴ Ἱ. Κοινόβιος τὸ ὁρῶν τῆς διὰ τῶν
καλλιτεχνῶν τῶν φορέων τῆς ἐν ἀκτοδαίου διὰ τὸ ναὸν ἀρχὴν τομέ-
ων τοποθεσίαν νεοῦ τῆς Ἱ. Κοινόβιος, οἱ δὲ ὡραῖοι ἀπὸ τὰ πανοράματα
τομοσύνας ἀναίρεσις.

Κοινόβιος ὀργανισμὸς "Ξενιτεία" Δ' σ. 91ε'

Ἐκ 15 Οκτ. 1915

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

196 Ο χρέος τῆς Ἱ. Κοινότητος περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος

Κατὰ τὸ σχίσιον τοῦ Πατρ. Καισίου τὸ ὄρος εἰς ἔτος 1744 (περὶ τοῦ χρέους Νέαι Πηγαί... σ. 5-14) συνῆλθον εἰς Κόρυκον ἀντιπρόσωποι τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου καὶ ξενοδόχοι καὶ οἱ ἐκ τοῦ χουρσιτίου τῆς χωραΐδος, διὰ νὰ εἰποῦν ἐὰν εἶναι ἢ ὄχι μερεμέτι τῶν παλαιῶν τοίχων καὶ δύο μέρη ἀπερημένα σκεπάσματα καὶ σανίδες καὶ ἀποφασίσουν ἐὰν ἀποπληρωθοῦν ἢ ὄχι οἱ τοῦ κοινοῦ τῶν χαρατζίων ὅπου γίνονται διὰ μικρὰ ἐξόδια μετὰ τῶν ὁρίων τῆς ὀνομ. μονῆς καὶ Μ. Λαύρας οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὴν αὐλὴν μοναστήριον πρὸ ἑκατὸν καὶ ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἀφορισθέντες καὶ ἀναγνόντες τὴν διαφωνίαν των καθ' ἣν ὁ Ἀρ. Μ. Σμυρνοῦς καὶ πληρεξούσιοι τῆς Βοστένας τῶν ἱερωτάτων ἀρχόντων χωριάδων καὶ ἰδιαίτερα ὁ ἔμπιστος ἄρχων τοῦ κοινοδικίου αὐτῶν κ. Παναγ. ---. ἐπειδὴ τοῦ ἐπωφελοῦνται τὴν κοινότητα ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἑκατονταετίαν καὶ τριακοσαρίθμου χρέους, συμφωνοῦνται [τέλος] μέχρι τοῦδε εἰς γρόσια 10244½ (δισχίλια) ὀκτακόσια καὶ δεκαπέντε διάφορα ὅπερ διακοπέντα διὰ τῶν αὐτῶν λαυριωτῶν ἀπὸ τὸν ὑποτιμημὸν τοῦ ὄρους τῆς αἰσθήσεως εἰς τοὺς τοιοῦτους μοναδικῆς χρείας τῆς κοινότητος ἐφάνησαν ταῦτα, καθὼς οἱ εἰρημένοι τῆς αὐτοῦ ἐφάνησαν τῆς καὶ τὸ δίκαιον οὕτω ἐδικαιώθησαν δοῦναι ὑπογραφὴν ἀπαιτήσαντες, ἀλλ' ἐφάνησαν ἀναφορτόχρεοι ἀπὸ τὴν ἐκείνων τε τῆς ἐναντίοι σ. 7. οἱ λαυριῶται καὶ ἐδικαιώθησαν καὶ ὑπογράφουσι

Μ. ~~45531~~ 45531 σ 8

Κλεισώρα. ὁ ἅγ. Ἀθανάσιος Λαύρας ὑπερύψωται
πανὶ τοῦ ὑψ. βίου (Τυπ. παρὰ Γιδ. "Ἄθως" σ. 263)
«δὲν ὑπάρχει τῶν ἁγίων ὄρος ὅπου νὰ μὴν ὑπάρχουν μοναχοὶ ἀσκητικοὶ ἐν σπηλαίοις ἢ καλύβαις ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε εἷς ἀναχωρητὴς ἐν σπηλαίῳ ἢ καλύβῃ ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων ... ἐκεῖ δὲ ὅπου ἔχουσι ἐκκλησίας ὀνομάζονται οἱ αὐτόθι ἐν ἐρήμῳ (ἐν. ἐλέου, ἵνα ἔχωσι τὴν μόνον σκοπὸν παρακλήσεως .... ἀλλὰ δὲ μεσῇ ὀνομάζεται τὸ αὐτόθι χωρίον μεταξὺ δύο ἢ τριῶν μοναστηρίων ... μάλιστα δὲ οἱ αὐτόθι ἐρημῖται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν ἀγγέλων ἢ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ σπηλαίου, ἐν μιᾷ περιόδῳ ἔτους ... μιᾶς ἑορτῆς ἐπιφοιτᾷ ὁ ἐπίσκοπος ἐκ τοῦ ἐγγυτάτου μοναστηρίου ἢ ἐκ τῆς Καρυᾶς καὶ ἐπιτελεῖ τὴν θείαν λειτουργίαν· ἐκεῖ δὲ ἐξομολογοῦνται καὶ κοινωνοῦσι· καὶ ἐκεῖ ὁδεύουσι διαμένοντες ἡμέρας τινάς.
~~Κοντάκιον Π. Καραβίδα, Συμβολαὶ εἰς βυζαντινὴν ὑμνῳδίαν καὶ μουσικὴν ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἁγιορειτικῇ Βιβλιοθήκῃ (Ἀθήνησι 1906, σ. 1 κ. ἑξῆς) τοῦ Δημητρίου~~
ἐκ Ξηροποτάμου Βουλγαρίδα. Τυπ. Μεγ. σ. 115, 1.

Κοινοῦσα ἱερά "ἡ γυμνὰ τῶν μεγάλων καὶ σωτηρίων ὄψις
ἡ φριξαχή. τὸ σιγώμενον καράσκημα καὶ δόξα εἰς αὐτὴν,
ἀρχαιολογικὸν καὶ ἱστορικὸν, ὅπερ ἀναγκάζει νὰ χορη-
γῶμεν τὸν καιρὸν τροσοχῆς καὶ εἰς αὐτὸν καρα-
δόσεως". τροφὴ τοῦτο ἦτον περὶ τοῦ σωτῆρος τῶν καὶ
ὃν ὁ νοσοκόμος Ἰωάννης Μελχιὼρ de Vogüé (εἰδ. Ἰόν
ἐν Ἰεροσολύμοις σ. 273.
~~Ἰουν~~), εἶπα κοδαχεῖν ὁ abbé Νεῦρὰν (σελ. 72.)
τὸ ὁδὸν μέγα εἰπὶ τῶν σωτηρίων τοῦτο τροσώπων, ἐκεῖ τῶν
καιρῶν ἐκείνων γενεάδων, αὐτὴν τοφιαίτερον ἐρεσιο-
μοῦσαν εἰς τοὺς σκόπους τῆς τῶν τιμίων ὄψεως. Ἐν σιδηρᾷ
ἁλυσίδι τοῦ τιτόμενος ἐφρυκίδωσεν. Ἡ ὑφαντὴ αὐτὴ
τῆς ἀρρήτου ἡμέρας ἡ ἁγνεία ἐκαλοφαντάζετο ἐκεῖ τὴν
ἀπρωνίαν τοῦ ἐξήμερα· ἐδοκίμαζον διὰ τὰ χάδι, τοῦ
χώματος, ἡ καὶ ψυχὴ δὲν εἶναι τὸ ἀντάξιόν της καὶ τὸν

Καλάουζας

λρι ιιιι ιιιίιης φαμιφρόιητος, ἤλις σαφιειίιηον ιιιιί ἀφιιι
ἡμέτιιας ιοοίητας ἵνα δια τὰ αὐιιιι λήξιις ονομεάσωσι ιιιί ἀ
δρωιιοον (φώς) ιι τὸ φεδ· /

ατ.Συν.ΙΙ.ΚΛ·σ.66·)
σ.321. Ἐν ιοὐτοις ιιαίτοι ἡ μιιή ιι τὸ ἰνδιαφέρον, ὅτιρ αὐτη ὑσοφέρει
ἐμεωσουσι σήμερον ἐν τα ιιοιτόληᾳ ιαίτιη, ὑιοάρχει ὅμως διιαλοφίας παρχδοξα,
ὅιιρ οὐχὶ ἄδοξον τυχάιιι, ιι χοὸ τοὺ τιιχόν ζοὺτον ιρίιιιαι ἀξία τῆς ιορυσσοχε ἡμιι
Οἱ τοὺτοι ιι ἀὶ ἠδη, τὸ ζητ·ιοιῦ μα ἄδιιτον ἡμῖν σαφουσιάζοιι τὸ σαρχδὸν ιοὺτο μιλα
τοσαὐτη χρόιομενος ἀμφιβολίας, ὥιιι τὰ φαιταζόμεθα ὅτι ῥῆτιι ἐν αὐτῷ. Ἀμιιφ
τοὺτο τὸ ιορ, σιεπτὸν διάφορον, ἐν τ' ιορᾳχρατιιιόδη τοῦ ἀιαιιοίμ ου, ιαὶ ἐιδεχομένως ἐιι
σαφιιοφίτιιι ιι μὶ σαφαιτάσεως εἶναι αιαμφιλογία, ἀλλ' ἐν τ' οἱ ιχουμεναί δὲ
ἶναι ιιοιδιιιιιιιιό, ιιαιὰ τὸν αὐλὸν διαδρόμων τῶν ιιιιδῶν, ἄιιια ὑποιμείνοιλαι. Ὅσωσι
ιουτι διὰ τοῦ ἐιιιβούλη τούτου παρχδόνδη δυνάμεδα τι ἀιαοτίοωμεν τὰς ιοαμαὶ ἐιι
μοναχῶν χιιίας, μὴ ἀιομαμφιιόμενοι αὖθις ἰσοφ. τόμου, οὗ ἄιιω ουδμία αμιδία
(παραβαλλι τὰς ιυτριόδους τῶν μοναχῶν ὡρᾳ ἐιι αἰτιμῶν ιι σαραιμῖν ἐιι
ιι τῷ ἁδω αγιογραφία)

Τομέμδον τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐν οχνοι πρὸς ἑοπ
ἱστ.αοτ.Ἴδος ΚΛ·σ.73)
σ.330. Τομεμδον! Ἡ χέρις αὕτη ιαιιῶς ἰσχὺ ἐν τῷ ιοιοδοφομεμῷ τούτω ιόσμω, ιι ὁ λο
σὰν ἐχάσιον ἡμῶν ιορὶ τοῦ σαρχδόξου ἄδου ιι δὲν ιόμιζομεν σπ ιχέιον. Παρα ιιῶν
ιοιιοδιαιῶν ἴδιι ιαὶ μάθομεν τὴν μιιμρὰν αὐλῶν μιιρὶ σήμερον ἱοιορίαν· ἀφοῦ ἤδη ἐδιιι
γήθημεν ἡμῶν ταίτην δὶς μόνι ἄχρι ἡ ιαὶ ἐοαναλάβωμεν ταὶ χέρις, ὡς ιῶν δηιοίαν ὁ
13/ Χαμέλα, ἀφοῦ ἐοιράλιοσι τὸν δ. ἡμον ζῶν δυσιυχιῶν αὐτοῦ ἡ τὰ ιαιόμιν σιμ," (πέμφας)
Τὸ σαρχδὸν ιι ἡ σιμ! ~~θέχι διὰ τῶν~~ ὁ ἀνδρωσος δὲν δίναται νὰ ζήσῃ μόνον
διὰ τῶν δύο τούτων ἀσχοιιῶν (negations ἐλλπ. ἀρνήσεως), ιι σορὶ ζοὺτου ιχρεοφορεῖ
ται ιι τάχιστα, ἀφ' οὗ διαμείνῃ ἄχρι ἐι ἅδω. Ἀσπαζόμεθα τὰ σαρασιπόσφιι
τὸ σοιέχος ιι τὴν σιιοχωρίαν, τὴν μιιαρχρίαν ἢτ ἀσοσοίεν ἡ ψυχὴ αὐτῆς βεῖ, τὴν χαρ
τὴν, ἥτις ιαταλαμβάνει τὸ πῶμα ιαιὰ τὴν διὰ τῶν ζαρμ ἰαύτιιι ἐιφορέιι. Ἐπὶ
τὴ ὑφιστίας ιι οδιιαρᾶς αὐτὸ φύσεως, ἀχχὶ ιιὶ ἐις σιέρεσιν ιαταδδειιιοφόιιι, ἀιιιιαι
οδιιη ιοέιδμιός ιι ἰσοιιιχίαι ἀχχός· τὸ ὄχημα ἔχιοι ιοάιλα μιχρὰ· ἡ ταιλία ε
χίλαι ιι ἰιὶ ιαρδίαν, ἀιαοιέουσα τὰ ἀιχδὴ φάιμαια τῶν τεταρχιιρίσεων· τὰ ιιχρὰ τα
τὰ φαιλάσμαλα, ἐν ἄλλοις τὸ ὄχημα, φέρουσι ζοὺς ὕπτιον ἀι τὸ ιιμμέιον. Μάλιι ἀνεφ
μεν ιαιὰ ζὰς τχιιλαίας ἡμέρας φαιεράν ζινα ἀιάμιιον ζὲ ἀσούσης φωτὸς, τὸ παὺ
εφαίιιλο ἡμῖν ἀιοσοίμιιον σιιιδρωσοίηλα, μάχρι ιι αὐλὶς ζῆς φδοδαίφνης, ἤλις αὐ
ταλὰ ιι ἀιαφχὴ ἤρξιιιι τὰ ιαχειιιία αὐλὰ ἄιδη ἐιὶ ζοῦ φωτὸ ταὶχαι ζοῦ μοναστηρί

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

πρὸς τὰ λοιπὰ ἀρχαῖα τῶν τεσσαράκοντα μαρτύρων ἐγκώμια, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ λόγος ἐγένετο. Τοῦτο δὲ γενήσεται, Θεοῦ διδόντος, βραδύτερον ἐν ἰδιαιτέρᾳ μελέτῃ.

Γραμ. Α΄ περιοδ. Β΄ (1887)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

Σύμβολον ἱερὸν οἱ Ἀθωνῖται πατέρες ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐγκαταστάσεώς των[1] ἐδέχθησαν τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, τὴν κοινὴν Μητέρα πάντων τῶν χριστιανῶν, καὶ τὸν Ἄθω ἀνέθηκαν εἰς τὴν προστασίαν Αὐτῆς, διὸ καὶ ἐκλήθη «κλῆρος, καὶ περιβόλι τῆς Παναγίας». Τρεῖς λόγοι, κατ' ἐμέ, ὑπηγόρευσαν τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἱεροῦ τούτου συμβόλου· α΄] ὅτι κατά τινα παράδοσιν ἀναφερομένην ἐν τοῖς πατρίοις τοῦ ἁγίου ὄρους[2] ἡ Κυρία Θεοτόκος ζῶσα ἐπεσκέφθη τὸν Ἄθω, ἀλλ' ἣν παράδοσιν τακτέαν ἐν τοῖς ἀποκρύφοις, β΄] ὅτι κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν γράψαντα τὸν βίον τοῦ πρώτου οἰκιστοῦ τοῦ Ἄθω ὁσίου Πέτρου[3] ἡ Παρθένος Μαρία φανεῖσα εἰς τὸν ὅσιον τοῦτον ἐβεβαίωσε περὶ τῆς προστασίας ἣν παρέξει εἰς τοὺς ἐν ἁγίῳ ὄρει μονάζοντας, «τοῦτο τῆς γῆς ἁπάσης ἀπολεξαμένη, εἶπε, τῷ μοναχικῷ πρέπον καταγώγιον προσκληρῶται διέγνων ἔγωγε, καὶ ἅγιον τοὐντεῦθεν κληθήσεται, καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ δέ . . . προσπολεμήτω διὰ βίου παντός· καὶ πάντως ἔσομαι τούτοις ἄμαχος σύμμαχος, τῶν πρακτέων ὑφηγητής, καὶ τῶν μὴ πρακτέων ἑρμηνευτής» καὶ γ΄] διὰ τὴν μεγάλην εὐλάβειαν καὶ σέβας ὅπερ εἶχον, καὶ ὅπερ ὀφείλει

1. Περὶ ἧς ἰδίαν πραγματείαν ἄλλοτε δημοσιεύσω.

2. Μ. Γεδεών, ὁ Ἄθως σελ. 297. Ἀνέκδοτος μερικὴ περὶ τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω ἐκ παλαιῶν ἱστοριῶν, καὶ Μαυροκορδάτειος βιβλιοθήκη σελ. 47 πάτρια ἁγίου ὄρους.

3. Νικοδήμου ἁγιορείτου ἀκολουθία ἁγιαστικὴ σελ. 60 καὶ τὸν βίον ἐν τοῖς συγγράμμασι Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Μιγνίου Πατρολογία τόμ. ρν΄ καὶ ἐν χρονογράφῳ τῆς Μ. Λαύρας.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἔχειν πᾶς χριστιανὸς πρὸς τὴν Μεσίτριαν τοῦ κόσμου πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Υἱόν της.

Τὸ σύμβολον λοιπὸν τοῦτο, ἤτοι τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον ἐν σχήματι « πλατυτέρας » καθημένην ἐν θρόνῳ, φέρουσαν ἐν τοῖς κόλποις τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὰς δὲ χεῖρας ἐκτεινομένας καὶ εὐλογοῦσαν ἀπετύπωσαν οἱ Ἀθωνῖται πατέρες εἰς τὴν σφραγῖδα, ἣν ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὴν ἀρχήν των, ἤτοι τὸν πρῶτον καὶ τὴν σύναξιν. Περὶ τοῦ εἴδους τῆς σφραγῖδος ταύτης, καὶ τῶν διαφόρων μεταβολῶν ἃς ἔλαβε, θέλομεν διαλάβει ὀλίγα τινά, ὡς μικρὰ λιθάρια συντελεστικὰ πρὸς τὴν ὅλην οἰκοδομὴν τῆς Ἀθωνιάδος ἱστορίας.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν μοναχῶν ἐν Ἄθῳ τὰ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς διεπούσης ἐν γένει τὰ τοῦ τόπου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι μοναχικῶν συστημάτων, καὶ συνισταμένης ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγομένου πρώτου καὶ τῆς συντάξεως τῶν ἐγκρίτων μοναχῶν καὶ καθηγουμένων, ἐκδιδόμενα διάφορα ἔγγραφα ἔφερον καὶ ἰδιοχείρους ὑπογραφάς. Τοιαῦτα δὲ ἔγγραφα, σωζόμενα μέχρι τοῦδε, ἐν οἷς καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Τζιμισχῆ (κατὰ τὸ 970 τὸ δεύτερον ἢ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας του) διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου αὐτοῦ—αἰτήσει τῶν Ἀθωνιτῶν μοναχῶν—Εὐθυμίου μοναχοῦ τῆς τῶν Στουδίων εὐαγεστάτης μονῆς συνταχθέντος πρώτου κανονισμοῦ ἢ τυπικοῦ, φέρουσι μόνον τὰς ὑπογραφάς, καὶ ἐν οὐδενὶ τούτων ὑπάρχει σημεῖον σφραγῖδος, ἀπὸ δὲ τὸ ,ϛρνδ' (1016), φαίνεται ἡ χρῆσις σφραγῖδος μολυβδίνης, ἐν εἴδει νομίσματος καὶ ἀπηωρημένης κάτωθεν τοῦ χάρτου διὰ νήματος λινοῦ, ὡς αἱ τῶν αὐτοκρατόρων ἐν τοῖς χρυσοβούλλοις καὶ αἱ τῶν πατριαρχῶν ἐν τοῖς σιγγιλίοις. Ἡ σφραγὶς αὕτη κατὰ τὸ μέγεθος καὶ βάρος ὡς ἡ δραχμή, ἀφ' ἑνὸς μὲν φέρει τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἑξῆς κεφαλαιώδη γράμματα· « ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ ΤΟΥ ΑΘΩ ». Δύο τοιούτου εἴδους σφραγῖδες γνωσταὶ ἐμοὶ τυγχάνουσαι σώζονται μέχρι τοῦδε· ἡ μία ἐστὶν ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Μονομάχου, διὰ τοῦ Κοσμᾶ μοναχοῦ τοῦ κατὰ τοὺς Τζιντζιλουκίους[1] κατὰ τὸ ,ϛρνδ' (1016) συνταχθέντι δευ-

1. Τζιντζιλούκη, τὸ λεγόμενον Κουτσκουντζούκη ἐν τῷ Βοσπόρῳ ὅπου μοναστήριον ἀναργύρων Ἑρμολάου καὶ Παντελεήμονος ὑπῆρχεν, ἐν ᾧ καὶ ὁ Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Παφλαγὼν ἐμόνασε. Πάλαι μητρόπολις Χαλκηδόνος.

τέρω κανονισμῷ ἢ τυπικῷ[1] ἡ δὲ ἄλλη ἔν τινι ἐγγράφῳ ὑπὸ χρονολογίαν ,τρξε', σωζομένῳ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἱερᾶς μονῆς Μ. Λαύρας. Ἐκ τούτων δῆλον ὅτι οἱ Ἀθωνῖται ἐπὶ μίαν περίπου ἑκατονταετηρίδα μετεχειρίζοντο τὴν ὡς ἀνωτέρω σφραγῖδα, ἀλλ' ἐγκατέλιπον διὰ τὸ δυσχερὲς τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς προμηθείας, καὶ ἐξέδιδον τὰ ἔγγραφα αὖθις διὰ μόνων τῶν ὑπογραφῶν· μετὰ παρέλευσιν ὅμως χρόνου τινὸς ἤρξαντο τῆς χρήσεως σφραγῖδος λεγομένης κηροβούλλου, ὁηλαδὴ ἐν τῇ προμετωπίδι τοῦ ἐγγράφου ἐχύνετο κηρός, ἐφ' οὗ ἀπετυποῦτο ἡ σφραγίς, ὡς σήμερον ἐπὶ τοῦ βουλλοκήρου. Ἡ σφραγὶς αὕτη κατὰ τὸ μέγεθος διεράχμου ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ τὴν Παναγίαν πλατυτέραν, καὶ κατά τινα μὲν περίοδον ἀρχαιοτέραν ἄνευ ἄλλων τινῶν γραμμάτων, κατὰ νεωτέραν δὲ περίοδον ἔφερε κύκλῳ τὰ γράμματα, «σφραγὶς τοῦ Πρώτου[2] καὶ τῆς ἱερᾶς Συντάξεως τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω». Ὁ τῆς ἐναρξεως χρόνος πρὸς χρῆσιν τῆς σφραγῖδος ταύτης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ. Αὕτη δὲ κυρίως ἐτίθετο ἐν ἐπισήμοις ἐγγράφοις, ὡς διορητηρίοις καὶ σπουδαίαις ἀποφάσεσιν, εἰς δὲ τὰ ἧττον σύσιωδη ἐτίθεντο μόνον αἱ ὑπογραφαί, ἐν ἄλλοις δὲ μικρά τις ἔντυπος σφραγίς. Οὔτε ἐπίσης πότε ἔπαυσεν ἡ χρῆσις τῆς κηροβούλλου σφραγῖδος δυνάμεθα ὁρίσαι· κατὰ προσέγγισιν ὅμως λέγω ὅτι ἔπαυσεν ἡ χρῆσις κατὰ τὸ 1630, διότι μέχρι τοῦ 1620, σώζονται ἔγγραφα φέροντα αὐτήν. Ἀπὸ δὲ τὸ 1630 ἤρξατο ἡ χρῆσις τῆς ἐντύπου σφραγῖδος, κατὰ τὸ μέγεθος πενταλίρου, ἥτις ὡς καὶ πρότερον οὕτω ἄτιμητος ἐνεχειρίζετο εἰς τὸν πρῶτον, μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκ τῶν τεσσάρων μελῶν, διοριζομένην ἐνιαυτίως ὑπὸ τῶν ἱερῶν μονῶν καθορισθεῖσαν διοικητικὴν ἐπιστροπήν, πάλαι μὲν Ναζηρίαν, νῦν δὲ Ἐπιστασίαν καλουμένην. Ἀλλ' ἐπειδή, φαίνεται, ὅτι ἔλαβον χώραν κατάχρήσεις τινές, γενομένης σκέψεως πρὸς ἄρσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν προϊσταμένων καὶ καθηγουμένων τῶν ἱερῶν μονῶν, ἀπερασίσθη διὰ κοινῆς πράξεως, ἀναγνωρισθείσης καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ κυροῦ Γαβριὴλ κατὰ τὸ 1783, ἐχούσης ὧδε· «Τὴν μέχρι τοῦδε σφραγῖδα συντριβῆναι καὶ εἰς ἀχρηστίαν παραπεμφθῆναι, χρῆσθαι δὲ τοῦ λοιποῦ τῇ νέᾳ κατεσκευασμένῃ

1. Τὸ μὲν πρῶτον Τυπικὸν ἐν πρωτοτύπῳ σώζεται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἱερᾶς κοινότητος, τὸ δὲ δεύτερον ὁμοίως ἐν πρωτοτύπῳ φυλάττεται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰβήρων. 2. Ἐν ἄλλαις τοῦ Πρωτάτου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

» ἑτέρᾳ σφραγῖδι εἰς τέσσαρα τμήματα διηρημένῃ πρὸς πάσας τὰς » συμπιπτούσας χρείας καὶ ὑποθέσεις. Ἕκαστον δὲ τῶν τεσσάρων » τμημάτων τῆς σφραγῖδος ταύτης κρατεῖσθαι παρ' ἑκάστου τῶν » τεσσάρων ἐπιτατῶν, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐτησίου ἐπι- » στασίας ἐγχειρίζεσθαι τοῖς νέοις ἐπιστάταις ».

Ἡ τοιουτοτρόπως ἡ διὰ τὴν διαχείρισιν κανονισθεῖσα σφραγὶς συνεπληρώθη διά τινων προσθηκῶν, καὶ μέχρι σήμερον ἐν χρήσει καὶ ἐνεργείᾳ ὑπάρχει, ἔσω μὲν φέρουσα τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον πλατυτέραν, ἔχουσαν ἐν κόλποις τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐν κεφαλίδι τὰ γράμματα Μήτηρ Θεοῦ Ἰησοῦς Χριστὸς « ΜΡ. ΘΥ. ΙΣ. ΧΡ. » ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, κύκλῳ δὲ τὰ γράμματα « σφραγὶς τοῦ Πρωτάτου τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω ». Ἐπειδὴ δὲ ταῖς ἀνεξαντλήτοις δωρεαῖς τῶν μεγαθύμων Σουλτάνων ἐδόθη τὸ προνόμιον τῇ ἱερᾷ κοινότητι (Λόντζᾳ) ἁγίου ὄρους ἵνα ἀπευθύνωνται κατ' εὐθεῖαν διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν τοῦ τόπου πρὸς τὴν Σεβαστὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχάς, προσετέθη κύκλῳ σὺν τοῖς ἀνωτέρω ἑλληνικοῖς γράμμασι καὶ τὸ ἑξῆς Τουρκιστί· « Τζεμααὰτ-ἀϊνόρος »=Κοινότης ἁγίου ὄρους.

Ἐκτὸς τῆς μεγάλης ταύτης σφραγῖδος ὑπάρχει καὶ μικρά τις σφραγὶς ἐν ἐνεργείᾳ δι' ἐπουσιώδεις εἰδοποιήσεις, πρὸς σφράγισιν γραμμάτων κτλ ἐγχειριζομένη τῷ πρωτεπιστάτῃ, καὶ φέρουσα ἔσω μὲν τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, κύκλῳ δὲ τὰ γράμματα « ἱερὰ κοινότης τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω »[1]. Σημειωτέον ὅτι αἱ σφραγῖδες αὗται τίθενται πάντοτε ἐν τῇ προμετωπίδι τῶν ἐγγράφων καὶ κάτωθεν αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μὲν μελῶν τῆς ἱερᾶς κοινότητος, ἰδιοχείρως μὲν ἐν τοῖς πρακτικοῖς, ἐν δὲ τοῖς ἐγγράφοις ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως οὕτω· « ἅπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει ἀντιπρόσωποι καὶ προϊστάμενοι τῶν εἴκοσιν ἱερῶν μονῶν τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω », τῶν δὲ μελῶν τῆς ἱερᾶς Ἐπιστασίας οὕτω· « οἱ ἐπιστάται τῆς ἱερᾶς κοινότητος τοῦ ἁγίου ὄρους Ἄθω ».

Τὰ καθήκοντα τῆς τε κοινότητος καὶ τῆς ἐπιστασίας εἰσὶ καλῶς νενομοθετημένα καὶ διηκριβισμένα· ἄλλως τε εὐκόλως δύνανται

συνέχεια ἐν σελ. 413

1. Ἐπίσης οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Θεσσαλονίκῃ ἀντιπρόσωποι τῆς κοινότητος κέκτηνται σφραγῖδας, ὧν τὴν χρῆσιν ποιοῦσιν εἰς τὰς πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν καὶ λοιπὰς ἀρχὰς ἀναφορὰς των.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

νά ἐπιστρέψω τὰ παιδιά, ἂν ἀποφασίσῃ κανεὶς νὰ τὰ σπουδάσῃ, καὶ μὲν κοινότητα πρὸς βοήθειαν, καὶ δι' ἐπιστασίαν πρὸς ὑποστήριξιν ἔπειτα καὶ ἀποφάσεως τοῦ Μοναχοῦ τὸ οὐδὲν ἄφιον. Μετὰ ταῦτα ἐπιστολὴ σίου τοῦ Ἡρώδου, τῆς Ἐπιστασίας, τοῦ Διευθυντοῦ, τοῦ Δικαίου τῶν ξένων, περὶ ἐπιστροφῆς καὶ τῶν ἐγκαταλειφθέντων εἰδῶν ἐν τῷ σκάφῃ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων. Ὅτινα ἐν ὅτι ἄξια σημειώσεως περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ὁ βοηθέτης δίνεται καὶ χρέος! Διὰ τοῦτο σπεύδω ἐκ τοῦ νέου ἔτους ἐν γνώσει σας, ὅπως ὑπάρχῃ καὶ μέρος καὶ περὶ μικροδιαιτησίας ἐκεῖ, ἐμφύγωνται ἐν τῷ μέλλοντι αἱ ὑποθέσεις τῶν πατρίων, τῶν ἰδρίων, τῶν τάξεων καὶ ὅλων, ἐξ ὧν ἀπορρέ τὸ ἐθνικὸν ἱστορίας μέρος γνωσθήσονται καὶ διατηρηθήσονται, ἔλαι. Ἔγραφον ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἔτει 1887 μηνὶ Μαΐῳ. Ὁ Ἱερ. Σ. Λαυριώτης,

Περὶ σιγιλλίων ἰδὲ Ἰωαν. Βογιατζίδου διατριβὴν μου. Ἀρχ. Π' φ. 15 καὶ ὑποσημείωσιν Δοχ. Ἰβηρίτου σ. 195.

Ἡ πάλαιστρα τοῦ 21

Ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1872 - Ἰαν. 23 φύλλου ἐπιμήκους, περὶ τῆς παλαίστρας ὑφεστώσης ἐν Ἰωαννίνοις ἐπὶ Ἀλῆ πασᾶ ἐτέθη ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πόλει Ἑβραίων ἡ ἑξῆς ἀπόφασις· "Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐνορίᾳ μας ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄνθρωποι ἀσωτευόμενοι καὶ ἀκολασταίνοντες εἰς τὰ ἀνήθικα καὶ ἀπρεπῆ τῆς παλαίστρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπακολουθοῦσι πολλὰ κακὰ καὶ ἀταξίαι, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀκολασίας ταύτης ἐπακολουθοῦσι καὶ ἄλλα κακὰ καὶ ἀταξίαι, ἐκ τῶν ὁποίων

Η μαρμαρίνη πλάκα κοντά στο μέσο της σκάλας
το πρώτο εύρημα ιστολογίου
του Φραγκά με τον Πύρρο
1929

+ ΠΡ - - - -

ϛϵ - - - - - ΝΙΙΙΝ - - Θ

Κ Μ - - -

Ν + ΑΡ - - ΚΛΙΜΕΝΤΟϹ

ΘΕΝΕ - - - - ΤΟΠΟ

Τ ΔΙΑϹ - - - ΙΕΟΠΛΙΤ

ΕΠΙϹΚ Ϲ Κ Τ - - - -

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κῆ ὁ ναὸς ἐκεῖ ἐν μνήμῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
ὑρισμένα ἡμέρα μέχρι τοῦ σκιε' (=1407)
σοβούλῳ Ἰωάννῃ Β' τοῦ Παλαιολόγου σημειοῦται
στοι. κωδικ. στοιχ. λοιπ. Β Φεβρ. 24 1893 σσ.
λαυριωτῶν σσ. 341-343. ἐκεῖ λέγει: "Ἐν αἰῶ-
νοι μοναχοὶ ἐν τῇ σκήσει τῆς βασ. ἐκ Πηλοχ., λαύρας
μαρμαρᾶ ἐν ὄψει τῆς Παναγίας καμβανοῦσι οἱ αὐτοὶ τι-
αριθμῶν." αὐτ. σσ. 342 στιχ. β'.

ἀρχοὶ παφοὶ ἐν λαυρᾷ

ἐπὶ Β' ὁ Ἰβρανὲς τῷ α' 1572-1574 τῷ β'
Σλλ. ἡγ.' 1586-1595 · ὁ ἡγούμενος, διὰ τὴν ἐκκλησιαστ.
διαφορὰν μέσα, ὁ λαὸς τοῦ πῶλαι ἐν τῇ φιλίᾳ
τῆς παλαιᾶς καταστημάτων [illegible] Γεδαχιὰ
ἀρχὴν λέγει ἐκεῖ φιλόφρων τῷ λαῷ ἐκκλησίᾳ
τὰ κοσμικὰ πράγματα ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ
καὶ ἀπὸ πόρτα ξωθεν μὲ παιδάρου, ἐκεῖ μέσα ἀρχὴ
τὸν ἀποκλεισμὸν ὅραν, τρέφει φύλακα ξωθεν ἐκκλησίας,
ἀλλ' ἐκεῖ τῷ καὶ χωρίον." Ὁ παλ. Ἱερεμ. Β ὁ
Μ, ἡ ἱστοριοσοφία αὐτὰ" ἐν Ἐκκλ. Ἀλήθ. 1894 σελ.
85 τοῦ Κ. Α. Μυστακίδη

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

206 · Κατηγορίαι κατὰ Λαυριωτῶν ·

Περὶ δὲ τῶν Λαυριωτῶν τί ἐνα σοι γράψω; (λέγει ὁ Καλλ· Φιλόδιος ὡρᾶϊζεν ἐπιστολογραφῶν) ἡ λαῖφα καὶ ἰαυλὸν αὐλεῖν μᾶλλον, ἢ ῥητὰ σοὶ αὐλεῖν ἐφυμνίων; οἱ μὲν γὰρ ἀνδρώδεσι τὰ αὐλὼ ἐφυμνοῦν ὄνομα ῥητὰ καὶ λαῖφος - - - - - - ἐν Πετραίῳ ἐν Ὀλτᾳ εἰ δύνασαι τὰ Μηλοσιὰ ἢ Müller · Α' σελ · 559 ——

ύρας (κατά) συνοφαντία πρός τόν Σουχτάνον ὑπό τοῦ Ἡγ..
γούμου Νικηφόρου χρόνος ~ᾧ 1737. Βιβλ. Χειρ. Πατμι-
ακῶν Νεοφ. Παυροκρεμαίτη σελ. 311.

Ἀθανάσιος Δαμασκηνοκαλογέρης. "ὁ ἐν ἁγίοις Ἀθα-
νάσιος μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κατά τό 1600 τῶν.
μήν Δαμασκηνοκαλογέρης συνάξας πραγματείαν ἐπι-
γραφήν Σουζμᾶ" Σ. Λάμπρου Νεοέλλην. Τομ. Α'. σ. 20..
Κωδ. 97 Μονῆς Ξηροποτάμου ~ᾧφ. 13. (σ. 257)
τό ἐν λαύρᾳ Διῶν ἡ πρώτου μοναστηρίων". ἀρχ. κατά
1690 ἔτος ~ᾧ ἰουλίου οἰκουμένιος ἐν ᾧ καί ~ᾧ βασιλ.
μήν ἰδήδον, ἦτον ~ᾧ διάκονος".

— Λαῦραι δύο ἐν Ἁγίῳ Ὄρει: Λαύρα τοῦ Μεγί-
στου τοῦ Ἁγ. Νικολάου παρά τό Καρυαννίσιον (Θεοδωρ. ἱστορ. ἐκδ. "Ἑλλάς" 319
νεύδα ὁρός διαφέρουσι Μεγίστη Λαύρα μοναστήρι
τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου

γιούς ~ᾧ τό Πρωτάτον ἐν ἀρχῇ ~ᾧ βίβλου "Λαύρα τῶν Κα-
σῶν πρβ. Acta Russici σελ. 99. 105, 108, 113, 187
~ Ουσπένσκυ

"ἐπί τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ῥωμαίων ἀρχιεπισκοπεύοντος
τῆς Μαυρίνου καθολικοῦ ἐν τῇ Τραπεζοῦντι τοῦ ἐν ἁγίοις Ἀθανασίου
τοῦ ἐπικαλουμένου Λαύρα, τοῦ Δαμασκηνοκαλογέρου". Τομ.
Ἱστοριολογ. Γραφεντινοῦ Α. χρυσοβούλλου κτητορικοῦ Ι.. "ΤΙΙ Ἰουνίου ἐπι-
κυρωτικῆς χρυσοβούλλου λόγος εἰς τόν μέγιστα Ἐμμανουήλ 5318.

Λαύρα τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου ἐν Παγαιῷ Λεμ. ἐνδ. Δουκ. σ. 2.
ἐν Παγαιῷ.

Λαύρα.

Jacobus Pontanus Inquirens. in locis obscuriora tom. A. Tomo 2b loror. Καταυσφηνοῦ cap. XXXI ou 93. "ὡς Τριάσιος ὁ ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἱερὸν τῶν ἁγίων λαύρας. Tom. I. o 995

Περὶ τῆς ονομασίας

Omissis Laurae significatis quae in ritio ponuntur equi bus unum illo in proverbio, Samiorum Laure, Suidas in hac Laura. docet significare quoque οικημάτων et antipor tum. Videtur ergo idem nomen ad monachorum habitacu la, seu monasteria translatum fuisse ob vilitatem, et ἀνωγεστίας aedifici et cellularum. Hinc subdit Suidas, ὡς λαύρα ἡ νέων κατοικία τῶν μοναχῶν. Et apparet nomen hoc monasteriis tributum, cum SS. Sabbas, et Euthymius floruerunt, crebro enim in il lorum historiis occurrit: nec sat satisscio anantea usurpatum sit. Vocat quidem Metaphrastes mon steria lauras in vita Andronici tomo primo, qui s Theodosio magno vel paulo post vixit: sed id fa cit Metaphrastes ex more sui saeculi, non ejus de quo scribit. Sicut autem ex modestia, et submissione a micilia sua vocarunt mandras a cavernis et sta bulis armentorum, ita fortasse humilitatis causa hoc vocabulum angustam habitationem denotans, ad sua sedes transtulerunt. et forte ipsa appellatione revocari sibi in memoriam voluerunt illud. εἰσελθὲ διὰ τῆς στενῆς πύλης, intrate per angustam portam. Est enim via in caelum la ra, hoc est, στενωπός. Haec noster Jacobus Gretserus.

Περὶ τοῦ ἐπιμολογικοῦ τῆς λέξεως λαύρας.

Ἡ λέξις λαύρα καὶ οὐ μεσιμολόγους ἔχει διαφόρους ὀνομασίας. Καὶ ὁ μὲν Ῥαβωρτέτος, εἴτε ἰδιωτικῶς καὶ ἀγεωγρ. «λαύρα οἱ Ἕλληνες λέγουσι τὰς στενὰς ῥύμας». ὁ δὲ καὶ λαύρη λέγει τὰς Ἀθηναίους λαύρας τὴν δόξην, ἢ μέσας ἀγορᾶς. Καὶ ὁ Βαρίνος, λαύρα παρὰ τὸ πλέον αὔρας ἔχειν. Μεμιλλᾶ ὁδός, ἢ ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς ἀναφέρεται ἀμφόδους, δι' ἧς καὶ οἱ ἵπποι, ἵνα φέρεται αὐτὴ φασὶ καὶ διάφορος ὁ ἀὴρ ὢν αὐτῆς ἀμφόδου εἶναι καὶ οἴον αἱ λέβυρα· καὶ οἱ λαύρα ἡ αὐλή· καὶ οἱ λαύρα ῥύμη, παρὰ στενοχωρίαν, καὶ ἐνοίκημα ἐν ῥύμῃ ἢ πλατείᾳ ῥύμῃ. Καὶ ὁ Σουίδας «λαύρα, δημοσία ὁδὸς στενωπός, ἀμφόδου, ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς φέρεται. λαύρα ἡ στενὴ καὶ κοινὴ τῶν μοναχῶν· καὶ ἔστιν ἐν τῷ αὐδ' ὃς ἐς λαύρην. λαύρα οὖν καὶ ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς φέρεται καὶ ἡ μικρὰ δὲ ἀμφόδου, οἱ δὲ πόρτην καλοῦσι τὴν εἴσοδον καὶ τὸ ἔξοδον. Κατὰ δὲ Βυζάντιον ἡ καὶ τὸ ὅρμον καλοῦσι λαύρα». λαύρα ἡ δημοσία ὁδὸς παρὰ τὸ λαοὺς ῥέειν δι' αὐτῆς, ἐπεὶ δέοντι αὐτοῦ τὸν λαὸν φέρεσθαι τὴν δὲ καὶ λαύραν» καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι μεγάλοι ἔρυθροι ἐφυτεύοντο διάφοροι τῶν λαύρα φωτεινῶν 1033-60-1065 64-1921-56-1923-3. Ἄλλοι δὲ τὸν λαύραν ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ ἐσωτέρου λαιμοῦ, σημαίνοντος αὐτὸν καθ' ὅλα. Καὶ ὁ Διαβάσιος βιβλ. ε. κεφ. «ἡ λαύρα λέγεται στενὴ τις ἀγυιὰ, οἵα ἡ Χαριώτου, καὶ Θεοσκοίου λεγόμενον. Ἔστωσαν δὲ παρακείμενοι ἴσως ἐπαύξησις ἡ λέξις καὶ μετακοσμικὰ ἐγκύκλια καὶ ἀνεμώλια ἐξοχ. βιβλ. ι. κεφ. ιε. καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ ἀναγκαῖα λαύρα ὅλων προσοχὴν ἐχόντων, καὶ τὰς παραμυθίας λαύρας». Καὶ ὁ Διαβάσιος ἀγοραίους τὰς λαύρας ἀποκαλοῦσι καὶ ἡμέρας καὶ μισθίας καὶ ἀναπαύσεως. κοινοτήριαι μεσ-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

φορμιας ἀπὸ τὰς λαύρας. ὅτι οἱ τὴν ἐνοορίαν ἐκείνην ἔχοντες ἐπὶ τοῦ χάρτου λάβρας ἔχουν, ἤτοι κοινὰς αὐλάς, διὰ τοῦτο καὶ ἐν αἷς πολλοὶ ἀνδράδες καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὴ γαμοῦντες μὴ ἔχουν, ἐνθα ὁ ἅγιος Χαρίτων ἔχαρ- ἔφερεν λαύραν, λέγεται καὶ Σουκιάς. Ἀφ' ἧς δὲ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐκεῖσε μοναστηρίων ἀσκητικὴν καὶ μεγάλην λαύραν Παχαιὰ λαύρα καὶ νέα λαύρα, καὶ μικρὰ λαύρα, καὶ πάντα μοναστήριον. ἀπαρχὴν jus graecoromanum. Σελ. 246. ΙΙ Καὶ ἀφοῦ ἐκτίσθη ἡ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, καὶ Παραλαύριον, καὶ ἄλλοι ἐξ ἐπιπέδου Ῥαφ- καὶ ὅμως ὅτι ὑπῆρχε τις διαφορὰ μεταξὺ Μοναστηρίου καὶ λαύ- οὐδεὶς ταύτης μοναστικῆς αὐστηρότητος, ἐν τοῖς μοναχοὶ οὐκ ἦσαν μόνοι ἐν ταῖς κελλίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς κοινοβίοις. Ἀλλὰ Κύριλλος ὁ Θεσσαλονίκης ἐν βίῳ Χαραλάμπους φησὶν λέ- «Τοῦτον οὐ νομίζω δίκαιον εἶναι, καίτοι ὄντα, ἐν λαύρᾳ μέ- οὔτε σὺν τῇ λαύρᾳ, ὅπου φῶς τὸ καίτοιγε ἔχειν, οὔτε καὶ ἐν ὄρεσιν ἐν μέσῳ εἶναι ἀναχωρητῶν. Ἀσκηθεὶς τοίνυν ἐν τῷ καὶ Μονῇ», ἐκτείνει καὶ ὁ Λιουδπράνδ. Παπαρόρου Ῥωμαῖ- ἐθέσπιζε «Καλλίαι δὲ καὶ τὰς συμφώνους λαύρας ἐν ἡμῖν οἰκοδομεῖν.»[2]

---

1. Κελλίαι-Κελλία-Κέλλα. Ἄπαφον σαφῶς λατινικὸν cella. cellae. Ἐλλ. κα- σαρεῖον· ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρεισήχθη ἀπὸ τῆς τῶν μοναχῶν συνηθείας, τοὐτέστι μεταξὺ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδ. Πρῶτον γὰρ ἀπαντᾶται παρ' Ἀθηναγόρᾳ ἐν Συρίᾳ ἢ ἐν Κελλείοις ἢ χαραμερ ὕδατι καὶ ὁ Χρυσόστομος λέγει οἰκήματα ἔνθα χρεοκοποῦσιν. Εἶτα, ἐν Κελλείοις χρόνου κ.τ.λ. ὄρεσι Μ. Ε. Λεξικόν Ἀθανασίου, καταγωγὴ ἀπὸ ἁπλοῦ ὀνόμ. δήσεως εἰς τὸν Ἑλλ. φιλολογικὸν Σύλλογον [illegible]

2 Μ. Φρεαρίου. Περίοδος Μακεδονίας ἐν Θεσσαλονίκῃ Σελ. 26.

Πολλαὶ δὲ λαῦραι ἐρρύθμισαν ἀπὸ τοῦ μοναστικοῦ κάρμα

ανα ὑπ' Αἴγυπτον, Ἰουδαίαν, Παλαιστίνην, Συρίαν, καὶ ὅση
Μυρίτη καὶ ὀλίγους ἄλλ' αἱ πλεῖσται σχεδὸν ἔκειντο ἐπὶ πολ-
λοὺς χρόνους ἐξηφάνισαν αὐτάς. Διέφυγον δὲ τὴν καταστρο-
φὴν καὶ τὸν ἀρχαῖον προορισμὸν δύο σεμνώτατα Λαύρα
ἡ ἐν Παλαιστίνῃ τοῦ ἁγίου Σάββα, καὶ ἡ ἐν Ἄθῳ τοῦ ἁγί-
ου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Ἐκεῖ τοίνυν ὧν δύο Λαυρ
καὶ ἐν Μονῇ ἐν Μυροσοπόλῃ φέρει καλῶς ἐωνυμίαν,
ὡς καὶ ἐν Ῥωσσίᾳ παρὰ τῷ Κιέβῳ Λαύρα τοῦ ἁγίου Ἀν-
τωνίου, καὶ παρὰ τῇ Πετρουπόλει Λαύρα τοῦ ἁγίου Σεργίου
Σεργιόπολις ἄρα ἦτον ἡ Μητροπολιτῶν. Ἡ ἐν Ἄθῳ
Μονὴ τῆς Λαύρας ἱδρυθεῖσα τῷ 960 μ.Χ. ἔσχε τὴν ἐ-
ωνυμίαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἱδρύσεως, ὡς τοῦτο ὁ αὐτὸς αὐτὸ
ἅγιος Ἀθανάσιος (Τόμ. ἐν 5) ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ λέγει
«Ἐν οὖν τῇ τῷ βασιλεῖ (Νικηφόρῳ Φωκᾷ) συνδιατρίβο-
ντων ἡμῶν καθ' ἡμέραν, ἀφ' οὗ καὶ ἐντὸς ὀλίγου διαρκέσαν-
τος ἔσχε τοὺς μοναχούς, καὶ τοσοῦτον τῶν ἐν Ἄθῳ Μονῶν ὑπερ-
έσχε, ὅσε προέκρινεν ἐν τῇ ἡμερότητι χώρου καὶ ἀριθμῷ
προσώπων διατελούντων. Καὶ ἐννακοσιοστὸν δὲ καὶ ὀγδοη-
κοστὸν ὑπάρξει ἀριθμοῦσα ἡμέρα αὕτη καὶ ἀρχὴ βυζαν-
τινὴ Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, καὶ διεξῆλθεν ἀνάλωτος
τὰς παρούσας ὀρθοδοξείας, διὰ ἐπιρροὴν δαιμόνων τὴν ἀ-
χαίαν αὐτῆς καταστασιν, τῶν οἰκοδομῶν καὶ λοιπῶν σκευ-
ῶν ἐμπρήσαν, μοναχοὺς ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν μεταβάλλει, καὶ χαίρουσα
τὴν ἀξιάγαστον, ἣν ἀρχαὶ ἐθεσμοθέτησαν, ὁ χρόνος
καθαίρουσι σήμερον καθαίρησε καὶ ἡ θεία πρόνοια
διαφύλαξε. Τὴν ἀξίαν δ' αὐτῆς ἐν ἐσχάταις τῶν χρόνων
εἰς μεγάλον ἀνῆγαγε, καὶ τὸν προορισμὸν αὐτῆς ἐπανόρ-
θωσε τὸν τοῦ πρώτου κοσμητόρα ἐπεδείξε, καὶ ἡ Δόξα

...ήν ἐξωγραφήν αὐτῷ πῦρ ποιεῖν, ὁ κύριος ἀποκρίνεται γραφεύς. Ἀρχιμανδρίτης Διον. Μίν. Εἶδε δὲ ἡ θεία πρόνοια καὶ αὐτὴν ἀπὸ τοιαύτης εἰκονείας ὁρᾶν καὶ ἀφέλεται ἐχθρ...
Ἐν οὖν τῇ παρ' Ἀθηναίοις Λαύρᾳ, σημαίνουσα δ' ἀφ' ἧς ἐκαθεύδει ὁ ἁγίδιμος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Δ... ἡλ, ἀνὴρ τοιαύτης ἀσκήσεως ἀληθῶς ἐλληνικῆς τε καὶ ἐκκλησιαστικῆς, ὁποίους ὅτε δεήσεται ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Λαύρᾳ ἐξῆς διαγράψομεν, στέφανοι χρυσοῖ ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' ὧν ἐδόξασε τὸν ἀγωνοθέτην μεγάλῃ φωνῇ τὸν ἐπουράνιον βραβευτήν.....

.....

Ἀλέξανδρος Σ. Λαυριώτης

Λαύρα = μέρος τοῦ ὁμηρ. οἴκου, Δίδυμ. 130 "ἐφορμεῖ — ἔξοδος — ἢν δ' ἐνὸς μόνον ἔξοδος ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ τοίχου τοῦ οἴκου — ἐν τῇ δεξιᾷ γωνίᾳ τῇ ὁροσθύρᾳ, ἔνθα ἐκ τῶν λαύρων ὕπνον. ἡ δὲ λαύρα ὅτι κυρίως ἔστι παραπέτασμα ἔξωθεν τοῦ ἐν δεξιᾷ τοίχου, ὃ ἐκ δαίμονος, οὐχ ὁ πατήσας, ἀλλ' ἐν ᾧ τὰ ὅπλα ἐκειτο. αὐλὴ δὲ ἡ λαύρα ἔξοδον ἐκ τοῦ προδόμου ἔχει — ἐνὸς δὲ ἦν ἔξοδος, ὁροθύρα — λαύρα — δαίμονος — ἀνδρών — αὐλὴ — πρόδομος." Κατὰ τοῦτον ἡ λ. ἦν στενὴ ὁδὸς παρατείνουσα τὴν πλευρὰν τῆς οἰκίας, ἐξ ἀμφιβόλου αὐλὴν καὶ [illegible] σ. 54-65 (ὁ Κ. Ραμβαὺς ὁμοίως, ὁμηρικὰ ἐπιμ. 1883 σ. 35 φρονεῖ ὅτι λαύρα ἦν ἡ πλαγία αὐλή, ἥτις δι' ἐδάφους τοίχου ἐπιφερομένου πρὸς διακωλύσιν τῆς εἰσόδου τῶν ὀφεων, τοῦ δὲ τοῦτου καὶ ὁ Ruppe (de aedibus Homericis, Giessen 1864 σ. 61. ἄδων καὶ τὸ ἑξῆς τοῦτο δὲ ὡσαύτως πραγματεύεται: "Λαύραν non viam publicam fuisse, sed viam subdialem, ipsi domui lateri adjunctam muroque inclusam" (... παρόδος παρ' αὐτὴν τὴν πλευρὰν τῆς οἰκίας, περιφραγμένη τοίχῳ).

Ζωῦναι ἐν Ἀθήναις: ἐλαύνειν λαυρικὴν καὶ ἄγειν ἵππον [illegible] ἐκ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1093.
ἐκείνην ὁδὸν λαύρα εἶχεν πόσα μέτρα ἀνωτάτω μεγάλα καὶ αὐτὸν ἐν τῇ διαπράξει ἔχειν: Πρὸς δὲ τὴν λαύραν τοῦ πυρ... γωνίου ... (σπρ. κ μέτρα ἐκ τοῦ ἔμπρ.) 127, 6. ἐν τῷ Α' Ζωπ. μετ' ἐξείναι εἶναι ... προσεπιρρῶν τὸν τοῦ πυρκαϊκοῦ ἀγρὸν μέτρ. 2ῃ μεγάλη λαύρα μέτρ. ἐν ἑτέρᾳ (σπρ. λαύρα) 145, 11. ἐν ἄλλῳ ὅπου προσεπιλαμβάνει μέτρα μεγάλα καὶ μέτρα, αὐτὸς δὲν εἶχον ἀναγκαῖα μέτρ... ἐκ ταύτου

Μονή Λαύρας Ἁγίου Ἀθανασίου Μιχ. Η' Παλαιολ. 1295 χρυσο-
βούλλου σ. 83 ἀρχ.
.. "ἐρημήσαν εἰς τοῦτον τὸ θεοφόρον πάτερα τῆ-
Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἄθω. λαυρ. Κωδ. Κ. 68 1587 ἀπ. φ
Ἐν τοῖς χρυσοβούλοις (;) τοῦ ἁγ. κορυφ. λέγεται Μεγάλη Λαύρα.
96α 16
Λαύρας "τῶν Ἐνεργουμένων" τοῦ Ἁγ. Λαυριώτου ἐν Ζυθ. 4
βιβλ. διαθ. τοῦ XXVIII σελ. 217-218.
Μονή τῶν Μυλανῶν χρυσ. βασ. πιν. Βατοπαιδίου 1079

Βιογραφία Χαδζικοῦ. Cet édifice est orné de magnifiq
fresques exécutées en 1537, et que Dominq
Papety a dessinées (Revue des deux Mondes 1er juin 1847 – Les carn
des Papety font partie des collections du Louvre.) Sanglois 15.

Πύλαι Χαδζικοῦ "Αἱ τῆς σήμερον αἰθούσης τοποθετοῦνται τὰ
παράθυρα διὰ ἐπιμηκόνας πύλας εἶναι ἴδιον τῶν ἀνατολικῶν χωρίων"
Schlumberger. σχ. 320 μικρογρ. Ι. Λαμπρίδη.

Ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Μονῆς Μεγ. Λαύρας διατηρεῖται μία βυζ. αἰθούσα μετὰ
τοιχογραφιῶν μετ. β' ἐν τῷ ἐξωνθηκῷ διαχωρίζει τὸν ναὸν ἀπὸ
(1902-1903) Λαμπρίδ.

"Ἰβηρικὸν Λαύρας τὸ νῦν Ξηροποτάμιον, ἐν φαίνεται ἐκ
σημειώματα τοῦ κωδ. 731 "ἐγράφη σαφῶς ὅτι
μόνου μοναχοῦ ἡ ἀνάληψις ἐν τῷ καυσοκάλυβῳ καὶ τοῦτ' αὐτὸ καθ'
ὅτι ἐν τῷ ὄντι ἐν τῷ ἡγουμενείῳ." Κυριακὸς Ἰωάννου 1ε' αἰ.
Ἱστορία Ἱστορία τῆς ἱστορίας ἔτους ἐν ἁγίῳ Ὄρει Μεγ. Λαύρας τοῦ ἁγ. Ἀ-
Ἑλλ. Ἀθηνᾶ XXII (1902) 227-244.

"Ἐπεὶ τοῦ χρόνου ἕνεκεν ... εὑρίσκη τὰ τείχη κεκραγάμενα
ἐν τῷ ὄρει καὶ ἀλλαχοῦ. Α. Τυπ. 146, 31.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Εἶχε μὲν ἀσφαλῶς ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγίου Ὄρους
ἐν ὅλῳ διαμερίσματι πλουσιάρατον τῆς βασιλείας τῆμῶν, ἡ τῶν ὀνόματι
τῆς ἱστορίας Θεοτόκου τετιμημένη ἐν τοῖς ἐκκλησίαις τοῦ ἁγίου
Ἀθανασίου μεγάλη λαύρα κτ. χρυσόβ. ἀρχ. κορυφ. (1094)
κωδ. Β' ἀντιγράφου φ. 59 α τέλ φ. 20α πρόλογος τῶ 1420

Ἰδανικὴ πατρὶς διὰ ὁ τίτλος σωκρατικῶν

» Ἐν τῇ Gesandtschaftszeise des Nearchos Theodosios Makedon (ed. Briefl C. F. W. Müller ! gerrid. mod. Leipzig 1700 σχ. ἐπ. [illegible]
χαρακτῆρα τοῦτο: "σπαρτιάτην εἶναι σημαίνει τὸν αὐτάρκη τρόπον αὐτοῦ ζωῆς, καὶ ἐν
τῇ φροντίδι τῆς ἰδιοτρόπου οἰκήσεως. διὰ τοῦτο καὶ ἐν [illegible]
τασιν τὸ σῶμα ἐκπαιδεύουσιν". ὁ λόγος ἐν βοῦ τροπ. ἐπιφ. ἐτ. XI
312. διορθοῖ "οἰκήσιν" ἀντὶ ὁδοῦ.

Ἐν κωδ. Ἑλασσ. Γ 112 τοῦ ἔτ. 1013 φ. 307 ὁ ἅγιος ἀναφέρε-
ται τερπόμενος δὲ ἀγίας μονῆς (ἐν κωδ. ἐὰν ἡ γραφὴ εἶναι σύγχρονος)
Δαίμονες χοροῦλες κατεσκήνουν ἐν ἀνεμίῳ τῶν νήσων
ὅσα ἐκ μέσου οἱ τιτᾶνες τὸν ἥλιον, καὶ αὐλὰ συνε-
βαινον ἐν εἰς τοὺ Παχωμίου S. Pachomii vitae gr. ed. Halkin
Βυζ. 1932, σ. 183-184 ἀναφαίνεται
ἀλλὰ ἐν αὐτοῖς ἔφραττον τοῦτο "ἡρχοντο νικτὸς τῷ φθόνῳ ἐν νοτ
σεφέρον (ὁ Θ' βιογρ. πατερικῶν) τὸ οἰκοδομούμενον 54, 22
«ἐν διαβολικῇ ἐνεργείᾳ φθόνῳ τεκτικοῦ."

Περὶ τοῦ γραφείου τῆς Διαθήκης τοῦ ἁγίου ἰδ. κωδ. Δ70 φ. 229

Τρίφυλλα τα περίφημα σχοινί Λαύρας (Miller 103-116?)

Le monastère de Lavra est immense et tout y semble désert. Il y a que quarante moines. aussi la plupart des chambres sont inhabitées o. 107 (κοιμᾶται λοιπὸν ἀπάνω, ἔχει λοιπὸν ἕνα βάζον (il avait une odeur insupportable) δὲν ἤξερε ὅμως ἀλλιῶς ἀπὸ λόγο. ἀνάγκη κατάχαμε στὸ ἕνα βάζο ἐκεῖνο;) o. 111. ὁ Βενιαμίν, ἔχει ἂν εἶναι ἡ μονὴ τῆς Λαύρας, comme je l'ai dit, est immense. il contient un grand nombre de cours intérieures; c'est comme une ville en ruines, dont quelques parties seulement seraient habitées o 113. πάντοτε, ὅσους γνωρίσαμε ἀφορμὴ ἔχουν πάντοτε λοιμοὺς φοβεροὺς ἀλλὰ ἔχει ἴσως τὸ καλὸ νὰ λοιμοὶ σκοτώνουν τὴν γεωγραφία ἀναγκαίως γεροὶ ἀνθρώπους ἀλλὰ τὸ βάζο λοιπὸν ἀγ. Λαύρου ἡ μονὴ ἐκφράζεται ἀλλοιῶς ἔχουν ἐξαφανίσει τὴν Παναγίαν τὴν ἐναφορὰν ἀγγελικὴν. 116. Τὸ μέλι μᾶς ἔφεραν ἀνθρώπους ἔρημοι ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἀπὸ ὅπου τὸ λοιπὸν ἀφεντάδες δὲν ἔχουν, ἀλλὰ λοιπὸν Μελισσοκόμοι τὸ λαμβάνουν παντοῦ. ἐκκλησιὰ ἔχουν τὸν ἅγιον Νικόλαον καὶ ἄλλη ἐκκλησιὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν. ἀλλὰ ἐδῶ ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται ἔξω ἀπὸ τὸν Κόσμον, ἀφ' ἑαυτοῦ c'est impossible me dit-il d'une manière brutale, ἀλλὰ κοιμᾶμαι J'étais heureux à l'idée de quitter ce couvent et de n'avoir plus à y revenir. l'ennui y pleurait (ἡ ἀνία ἐφαίνετο) . o. 115.

Dans ces montagnes hospitalières et comblées des dons de la nature, on éprouve un bien-être indéfinissable. le voyageur y jouit de la liberté la plus entière. o. 105.

Enfin, on nous introduisit dans nos chambres qui étaient de grand pièces entourées de divans, mais avec des coussins d'une saleté horrible. o. 106.

L'un d'eux (épitropes) était d'une corpulence énorme et mettait [illegible] (o. 106. φύσιν. cette fraîcheur entretient la santé; les moines de Lavra, prétendent n'avoir jamais de maladies. (τὸ ὄρος ὁ ἴδιος ἔχει ἐκφράσεις ἐκφράσεων).

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

216 Λαύρα ὀνόματα τῶν σημείων (id. 208-212)

Λαύραι εἶχον ἰσοφρονοῦσι εἶχεν μεγίστη χαρισθεῖ ἐν ἐκκλησίᾳ
μοναστηρίῳ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ἐν ὄρει Ἄθω ἡγούμενος ἀγιογράφους
εἶχον ὄρμος κοινὰ καὶ φροντίδα τῆς ἐν-δροφίας αὐτῶν σπουδαίαν ἐν κοι-
βίοις ἀγιογράφοις. Ἀσκητήριον τὸ παλαιὸν ἐπὶ Δουκὰ ἀδη. 1878 ·

Λαύρας φροντίδα Ἁγίου Ἄθω .... τῆς αἰωρᾶ αὐτὴ αἱ
λυρεαὶ τῆς φροντίδας υἱοῦ Ἀγγελ. Λαυριώτου Ἐξ. φ. Ἐγγ. Κ.
σ. 107.

— πρώτα λαύρας

— (Χρυσοβ. Ἀγγελ. Κορεντινοῦ 1102 Ἀφορμ. Κωδ. Β. ἀντιγρ.

φ. 65.6. ... Εἶχε μὲν ἡ καταλοιπὸν Ἄθωνα ὀνομαστὰ λαύρα τοῦ
ἁγίου Ἀθανασίου ἐξωνυστέαν τοιούτων τόπου, χωρήσεως χιλιάδων δι-
τῶν-ἑξ. ... Ἐστὶ δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα τῶν φοινικῶν τῆς ἡ ἐσώτερ
βάσα τῶν φροντίδων ἀνορία ἐστιν οχώρησιν λαύτην, ὥστε ἀχρὶ τι
τῶν χιλιάδων τοῖα δύο ἢ τρία ταῦτ πεπλῆσθαι, διοριόντο
δὲ τῆς ταῦτα ἐκ τέτων διαφόρων φροντιστηρίων τῶν τοῦ πρώ-
βασιλευόντων. ..... οἱ μονομοῖραι τῆς διαιτήσεως διὰ τοῦ πα-
ρόντος χρυσοβούλλου λόγου, δι' οὗ διορίζεται πεπλῆσθαι τὴν τοιαύ-
την λαύραν ἀπὸ ἐκ σήμερον τοῖα τέσσαρα ἐπὶ χωρήσεως χιλι-
άδων ἓξ ....

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

χειροτονίαν (τοῦ νεωτ.) τοὺς ἡγουμένους ὅλου τοῦ ἁγ. Ὄρους, ἐκτὸς τῶν ἡγουμένων τῆς μεγάλης λαύρας τοῦ ὁ. τῆς θ. π. τῆς Ἀθανασίου. 194, 30 (Ἀνδρον. τῆς Γ. Ἰωπ. τῆς αὐτοῦ διὰ ἡγουμένων τῶν μον. χειροτονίαν δίχα τῆς λαύρας· αὐτὸς γὰρ φέρει χειροτονίαν ὑπὸ τοῦ πατρ. 198, 2.

Ναὸς λαύρας Κῶδ. Ω147 (1435) φύλ. τοῦ τυπικοῦ:

"Κατὰ τὸ ξ4τ' ἔτος ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ κα΄ ἡμέρᾳ τῇ ιη΄ ἡμέρᾳ παρασκευῇ ὥρᾳ δ΄ τῆς ἡμέρας ἔγινε σεισμὸς μέγας τῇ φοβερώτατα τῇ ἐκάστου τῶν τοῦ ὄρους τῆς ἱερᾶς λαύρας τῇ τῶν μονῶν τοῦ Κουτλουμουσίου (νῦν ἀρχονταρικίου), ἡσυχάσαντος τῇ τὴ ἡμέρα, ἐφοβήθημεν τῇ ἡμᾶς ἐν ἅγῳ τῷ λουτρῷ ὁ χειμάρρους· ἐπεράθημεν τῇ ὁμοῦ τοὺς τῇ μοναχοὺς ἀπὸ δ ὥρας τῆς παρασκευῆ. ἕως τὴ ὥρας τῆς τρίτης."

Κῶδ. Βατ. 846 φ 223α. "Ἐν ἔτει ξ4τ (1435) μαΐου κα΄ εἰς τὴν ιη΄ τῆς ἡμέρας παρασκευῇ ὥρᾳ δ΄ ἔγινε μέγας σεισμὸς ἐν ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω τῆς τοιαύτης οἵου οὐδεὶς ἐνθυμεῖτο ὧν τοῦ ἀνθρώπων, ὥστε καὶ πολλοὺς τῶν ἀδρῶτων τοῦ τυχὸν ἐπιφερόμενα καταπονεῖν τῆς ὀρχὴ τοῦ ὄρους τοῦ μονὰ ἑκάστου καὶ ἐν τῷ Προσώπῳ τῆς ἐσκηράλησαν ὁ τοιοῦτος σεισμὸς ἡμέρας μὲ ἡγουμενεύοντος τοῦ ἁγιωτ. ἀρχιμ. ἐν τῷ Βατοπαιδίῳ" Καταγ. 1626

Die Filigranarbeit, welche diese ältesten Werke verschönte, blieb auch in der Folgezeit beliebt. Filigran-Kreuze einfacherer Arbeit kehren noch in anderen Klöstern wieder. Ein solches in Dochiariu wird von der Tradition wieder auf einen Kaiser Nikephoros zurückgeführt. Anderes befindet sich in Sographu. Eines in Watopädi, wiederum mit doppeltem Querbalken, von grober Filigran- und Perlenschnur umzogen, trägt in der Mitte den Gekreuzigten, in Niello-Arbeit ausgeführt. seine Augen durch Kreise angedeutet. sind noch geöffnet, das Hüfttuch ist in der Mitte geknotet, die Füsse sind nebeneinander genagelt. zur Seite liegen andere Reliquien unter goldenen Plättchen, welche in gravierter Arbeit die Brustbilder der betreffenden Heiligen aufweisen.

στορίδης ἐπὶ 30ετίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς ταύτης, πάντες δὲ ἀνέμενον τοὺς ἀγλαοὺς αὐτοῦ καρπούς. Ἀλλ' ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν! Τὸ Ρ' τεῦχος τοῦ «Ἄθωνος» ἐν σ. 48 εἰς 8ον περιέχει τὸ «Προσκυνητάριον» τῆς περικλεεστάτης Μονῆς «ὑπὸ Ἀθανασίου ἢ Σπυρίδωνος Λαυριώτου ἰατροῦ» (νέα τοῦ ὀνόματος μεταβολὴ ἐντὸς τοῦ ἔτους· ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι!) Ὁ Κρὴς σκευοφύλαξ τῆς Λαύρας Μακάριος ὁ Τριγώνης σφοδρῶς θὰ διεμαρτύρετο «εἰ φωνὴν ἂν λάβοι ὁ νεκρὸς» διότι εἰς τὸ Προσκυνητάριον αὐτοῦ τὸ ἐκδοθὲν ἐν Βενετίᾳ τῷ 1772 (16ον σ. 78) ἐπλαστογράφησε τὸ ἑαυτοῦ διώνυμον ὁ πεφωτισμένος ἐκ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς ἰατρός, χωρὶς οὐδὲ γρῦ ν' ἀναφέρῃ, ὅτι οὐχὶ ἓν ἀλλὰ δύο τῆς Λαύρας ἐξεδόθησαν Προσκυνητάρια, καὶ ταῦτα ἐντὸς ἑξαετίας (τὸ 1780 ἐν Βενετίᾳ ἐξεδόθη τὸ τοῦ Ἱερομ. Σάββα) καὶ ὅμως ἀμφότερα ἐσκύλευσεν ἀνελεημόνως. Πλὴν δὲ ἐλαχίστων προσθηκῶν καὶ ὑποσημειώσεων κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι πιστὴ ἀντιγραφή· καὶ ἵνα συσκοτίσῃ ὁ εὐλογημένος, ὅπως πάντοτε, καὶ πρὸς ἐπίδειξιν εὐρυτέρων τοῦ Τριγώνη γνώσεων, λαβὼν τὴν ἐν μεταφράσει τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μαρασλῆ Βυζαντινὴν Ἐποποιΐαν τοῦ Schlumberger ἀντέγραψε (λαθραίως ἐννοεῖται χωρὶς οὔτε ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς σοφῆς πηγῆς νὰ κάμνῃ), προσέθετο ἐν τέλει «ὀλίγα τινὰ περὶ Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ καὶ Τσιμισκῆ» (σ. 31-41), καὶ ταῦτα εἶναι ἀκριβῶς τὸ μᾶλλον ἀξιανάγνωστον τῶν προσθηκῶν αὐτοῦ, δι' οὗ ἐπεδείξατο τὰς ἱστορικὰς γνώσεις ὁ χρηστὸς ἀνήρ. Ἴδωμεν νῦν τινὰς τῶν προσθηκῶν.

Ἐν τοῖς ἀριστεροῖς τῆς κοινῆς Τραπέζης εἰκονίζεται ὁ ἅγιος Σισώης προσβλέπων σκελετὸν ἐντὸς τάφου καὶ σχετλιάζων λέγει ταῦτα:

Ὁρῶν σε, τάφε, δειλιῶ σου τὴν θέαν
καὶ καρδιοστάλακτον δάκρυον χέω,
χρέος τὸ κοινόφλητον εἰς νοῦν λαμβάνω·
πῶς γὰρ μέλλω διελθεῖν πέρας τοιοῦτον·
αἰ! αἰ! Θάνατε τὶς δύναται φυγεῖν σε;

(Βλ. Recueil des inscriptions chretiennes de l' Athos par G. Millet, J. Pargoire et L. Petit, Paris 1904, σ. 400). Τί φθέγγεται περὶ τούτου ὁ ἐμπνευσμένος ἱστορικός: «Εἰς τὸν δεξιὸν (sic) βραχίονα τῆς Τραπέζης ταύτης ὑπάρχει ὑπομονητικὴ (!) τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων τοιχογραφία, ἤτις παριστᾷ τὸν ἅγιον Σισώην τὸν Σῦρον (:) πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς νὰ ἐρωτᾷ τὸν σκελετωμένον Λορυκτήτορα «Καὶ σὺ ἐδώ;», ἤτοι καὶ σὺ ἐδὼ εἰς τὸν τάφον εὑρίσκεσαι, σύ, ὅπου ὁλόκληρος ὁ κόσμος δὲν σὲ ἐχωροῦσε»; (σ. 11). Ποῦ ἤκουσε τὴν μυθοπλαστίαν ταύτην, οὐδὲν λέγει. Βεβαίως ἐν τῇ Μονῇ ὑπάρχει τοιαύτη παράδοσις, ἣν παρὰ τῶν γερόντων ἠκούσαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ πέραν τούτου οὐδέν· τὸ τοιοῦτον ἔδει ὁ ὑπομνηματογράφος νὰ ἀναφέρῃ, διότι, ὡς ἔχει ἡ ὅλη περιγραφή, νομίζει τις ὅτι ὅλα ταῦτα ἀναγινώσκονται ἐπὶ τῆς τοιχογραφίας. Ἐπίσης πάντῃ ἀκατανόητον εἶναι ποῦ εὗρον ὁ κ. ἰατρὸς ὅτι ὁ Σισώσης ἦτο Σῦρος.

Ἰδοὺ περὶ τῆς παραστάσεως ταύτης τί γράφει ὁ δεινὸς μεσαιωνοδίφης Σάθας ἐν «Τῇ Μελέτῃ» (Ἰανουάρ. 1910 τεῦχ. 1, σ. 7, Ἀθῆναι). Ἐν ἐξεζητημένῃ πραγματείᾳ: «Ἀθηναῖοι Γαγγραῖοι καὶ Σελλοὶ Λωδωναῖοι» προσπαθεῖ ὁ ἀνὴρ οὗτος ν' ἀνεύρῃ τὰς ἀρχὰς τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ πολιᾷ ἀρχαιότητι, εἰς τοὺς θρησκευτικοὺς ὁμίλους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τὰς ἑταιρείας τῶν φιλοσόφων, ὅπερ οὐδόλως ἀπίστευτον ὡς καὶ ἡμεῖς ὑπεστηρίξαμεν ἐν τῷ Α' τόμῳ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἀσκητισμοῦ (σ. 9-13). Ὁ Ἀϊδωνεύς, ἀρχαῖος θεὸς τῆς Ἠπείρου, φέρει αὐτὸν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἔνθα μετὰ τοῦ ναοῦ Ἀλεξάνδρου, «δῆθεν υἱοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Αἰγυπτίων Γνωστικῶν» εὑρίσκει καὶ ἕτερον Αἰγύπτιον ἅγιον τὸν μέγαν Σισώην ἢ Σῖσον (καὶ δικαίως θαυμάζει διατὶ ὠνομάσθη μέγας), οὗ τὸ ὄνομα ἐσώθη ἐν τῷ ὄρει, ἐφ' οὗ ἡ γνωστὴ Μονὴ τοῦ ἁγίου Γερασίμου, τὰ Σίσα εἶθ' οὕτω ἐπιφέρει: «Ἀλλ' ἐν Βενετίᾳ περιεσώθη ὡραία τοιχογραφία παριστῶσα τοῦτον ἐν πορφυρᾷ στολῇ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐν κατανύξει προσκυνοῦντα τὸν νεκρὸν τοῦ Μακεδόνος Ἀλεξάνδρου, ὡς ῥητῶς σημειοῖ ἡ ἐπιγραφή, ἤτοι τὸν σκελετὸν αὐτοῦ, ἐφ' οὗ κατάκειται στέφανος, σκῆπτρον καὶ ξίφος (ταῦτα ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς ἡμετέρας τοιχογραφίας ὡς καὶ ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀλεξάνδρου)· ἡ τοιχογραφία εὕρηται ἐν τῇ κιγκλιδωτῇ θύρᾳ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ τῷ εἰσερχομένῳ· ἐπροξένησε δὲ τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἁγιογράφον Ἰουλιανὸν Durand, ὥστε συνέγραψεν ἰδίαν πραγματείαν, ἐν ᾗ συνεσώρευσε καὶ ἄλλας εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰκονιζομένου ἐπὶ Δυτικῶν ναῶν...». Τὶς τῶν δύο τούτων παραστάσεων εἶναι ἀρχαιοτέρα δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω. Πάντως ὅμως ἐπειδὴ ἡ ἐν Βενετίᾳ ἀνῆκεν εἰς τὸν Κεφαλλῆνα Γ. Χωραφᾶν ἀκμάσαντα περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, θεωροῦμεν ὡς πρότυπον τὴν Λαυριωτικήν, εἰς τὴν ἀντιγραφὴν δὲ ἐγένοντο αἱ εἰρημέναι προσθῆκαι. Καὶ ἔχομεν τὸ παράδειγμα τοῦ ἐκδότου τοῦ Προσκυνηταρίου τούτου, ὅστις ἀφελέστατα προοθεὶς τὰς ἐν τῇ τοιχογραφίᾳ ἀνυπάρκτους λέξεις: «καὶ σὺ ἐδώ»; ἐξηγήσατο εἶτα ταύτας μετὰ πολλῆς εὐφυΐας. Πολλὴν χάριν θὰ προσήνεγκεν ὁ ἀνεκδοτολόγος ἰατρὸς εἰς τὴν ἐσχάτως εἰς Βαβυλῶνα μεταβᾶσαν Ἰταλικὴν ἀποστολὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ τάφου τοῦ Ξανθοῦ υἱοῦ τοῦ Φιλίππου, ἀφοῦ ὁ ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μουσείῳ θεωρούμενος ὡς τοιοῦτος ἀπεκηρύχθη ὡς κίβδηλος, ἐὰν καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀνέγραφεν ἐρεσχελίας. Θὰ ἠξιοῦτο, μὰ τοῦ Δία, καὶ Ἰταλικοῦ πρὸς τῷ Γαλλικῷ τῷ ὑπὸ τοῦ κ. Millet αὐτῷ παρασχεθέντι, μεταλλίου.

Μεταξὺ τῆς Τραπέζης καὶ τοῦ Καθολικοῦ ναοῦ κεῖται ἡ περίφημος φιάλη τῆς Λαύρας κατεσκευασμένη ἐξ αὐτοφυοῦς τεραστίου μαρμάρου (2 μέτρ. διάμετρος). Περὶ τῶν πέριξ ἀναγλύφων μαρμάρων ἄρρητα ῥήματα φθέγγεται ὁ ἀνήρ, ὅπως ἀεὶ ἐπιδεικνύμενος τὰς ἀρχαιολογικὰς αὐτοῦ γνώσεις, καὶ ἐπιφέρει: «Ἐπὶ τῶν θωρακίων τῆς φιάλης εἶναι γεγλυγμέναι (sic) συμβολικαὶ μορφαὶ ὡς π. χ. λέων καταβροχθίζει ταῦρον,

Αρχεία Οικοδομή έως 961. Β' βιογραφ. σ. 30, 20. 21/21

Περί της μετατροπής της λαύρας εις κοινόβιον
διά Συβιούρου Αθανασίου περί. 1573. Δύο σημεία περί
Ιερεμίου Β' σημειούται υπό του Δ. Λαυριώτου εν Βυζ.
Επιθ. αρχείω. Έτος Ι. 1897 σ. 356. 1897 σ. 363.
Επίσης εν τω Μουσ. Βαλσαμάκη 1897. σ. 371.
Περί του Συβιούρου κοινού έργου μονογραφίαν εν τω Νέω
Ελλ. έτους Β' σελ. 191, 525 κ.εξ.
Όρα και Διονυσίου Παρ. 1Α' σελ. 1058-1061. Τόπος
κειν τοῦ 1575 (7083). ὅπερ κατ' αὐτοπτίαν τοῦ
ἀρχ. "Ορους, ἀναλαν καὶ ὀνομάζ"
Ἱστ. Ἡπειρ. σ. 515

Πατριάρχης Διονύσιος.
ἐν ἐγγράφῳ ἐν τῷ τυπικῷ τῆς μονῆς τῆς ἁγ. Ἀννης σελ. 86 γρ.
"ὡς παλαιὸς κοινοβιάτης (τῆς Λαύρας) αἰσθανόμενος"

γίου ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ τῷ εἰσερχομένῳ· ἐπροξένησε δὲ τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἁγιογράφον Ἰουλιανὸν Durand, ὥστε συνέγραψεν ἰδίαν πραγματείαν, ἐν ᾗ συνεσώρευσε καὶ ἄλλας εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰκονιζομένου ἐπὶ Δυτικῶν ναῶν...». Τὶς τῶν δύο τούτων παραστάσεων εἶναι ἀρχαιοτέρα δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω. Πάντως ὅμως ἐπειδὴ ἡ ἐν Βενετίᾳ ἀνῆκεν εἰς τὸν Κεφαλλῆνα Γ. Χωραφᾶν ἀκμάσαντα περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, θεωροῦμεν ὡς πρότυπον τὴν Λαυριωτικήν, εἰς τὴν ἀντιγραφὴν δὲ ἐγένοντο αἱ εἰρημέναι προσθῆκαι. Καὶ ἔχομεν τὸ παράδειγμα τοῦ ἐκδότου τοῦ Προσκυνηταρίου τούτου, ὅστις ἀφελέστατα προσθεὶς τὰς ἐν τῇ τοιχογραφίᾳ ἀνυπάρκτους λέξεις: «καὶ σὺ ἐδώ»; ἐξηγήσατο εἶτα ταύτας μετὰ πολλῆς εὐφυΐας. Πολλὴν χάριν θὰ προσήνεγκεν ὁ ἀνεκδοτολόγος ἰατρὸς εἰς τὴν ἐσχάτως εἰς Βαβυλῶνα μεταβᾶσαν Ἰταλικὴν ἀποστολὴν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ τάφου τοῦ ξανθοῦ υἱοῦ τοῦ Φιλίππου, ἀφοῦ ὁ ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μουσείῳ θεωρούμενος ὡς τοιοῦτος ἀπεκηρύχθη ὡς κίβδηλος, ἐὰν καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀνέγραφεν ἐρεσχελίας. Θὰ ἠξιοῦτο, μὰ τοῦ Δία, καὶ Ἰταλικοῦ πρὸς τῷ Γαλλικῷ τῷ ὑπὸ τοῦ κ. Millet αὐτῷ παρασχεθέντι, μεταλλίου.

Μεταξὺ τῆς Τραπέζης καὶ τοῦ Καθολικοῦ ναοῦ κεῖται ἡ περίφημος φιάλη τῆς Λαύρας κατεσκευασμένη ἐξ αὐτοφυοῦς τεραστίου μαρμάρου (2 μέτρ. διάμετρος). Περὶ τῶν πέριξ ἀναγλύφων μαρμάρων ἄρρητα ῥήματα φθέγγεται ὁ ἀνήρ, ὅπως ἀεὶ ἐπιδεικνύμενος τὰς ἀρχαιολογικὰς αὐτοῦ γνώσεις, καὶ ἐπιφέρει: «Ἐπὶ τῶν θωρακίων τῆς φιάλης εἶναι γεγλυγμέναι (sic) συμβολικαὶ μορφαὶ ὡς π. χ. λέων καταβροχθίζει ταῦρον,

Πατριάρχαι Λαυριώται

Νικόλαος ὁ Χρυσοβέργης. (983-998) ἐξ ἀναφορᾶς ἐκλήθη ~~ἀρχ~~ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ὁσ. Ἀθανασίου ἐκδοθέντι ὑπὸ Β. Sandiana σελ. 56 καὶ. κατὰ διάστιξιν (δημοσιευθέντι ὑπὸ Ἐμ. Λεοντιάδου ἐν Ἐκκλ. Ἀλ. ἔτ. ΙΒ' 1893 σ. 386.) τοῦ 989 προσαρθεὶς τῇ Λαύρᾳ τὴν ἱδρυτικὴν τοῦ ὁσίου ἐπορκίαν ἐν ᾗ ὁρίζεται τὰ κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς Τορωναίας "ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐρήμου ἐν τῷ τέμενι Ἀθανασίου".

Νήφων 1311-1314; (ἀπὸ πρωτομονάχου) Φιλόθεος Χ. Κεφ. Β', ἀρ. 5

Θεοφάνης † 1565... ἐν τοῦτοις Λαυριώτης μοναχός

Γεδ. Π. Πιν. σ. 515

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

222α

Χρυσοβουλλίον τοῦ Πανσ
ἀρχή: πολλοί γεγόνασι τῶν τοῦ ἁγιω
οἱ δι' οὗ φροντιστηρικοὶ κτήματα ὅπω
πατρὸς Μίφνα ὅσης " προβαίνει α
κατὰ τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Ἄθω διαιτη
ἐπ' ονόματι τιμωρίαν τῶν κα
λαύραν μονῆς καλῆς νεοσ
λα, τ. ὅσου οὔσου τοῦ ἐν αὐλῶ
μέζονας . . . ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν
ὅλοις. (σημ. 202 σημ. 6'. πρὸ τ
ὑπόμνημα " κατωτ. ἀναγέρει λόγο κα
γραμμάτιον παμμέγα " ἐπ
γονὶς σεβ. βασιλ. λαύρας ἀνδρέλλο α
για σωτηρ. τ. βασιλείας θεου τ. ε
γένοιτο εὑρίσκεσθαι ἐν αὐτῷ ἐσόδ
Χαριάδος Α., ἐν αὐλῷ τῷ ἁγίῳ ὄρει ἐμμονάζοντας τ
ὅτι τὰ ἐν χερσὶ " τῶν ἐν αὐτῷ κατακειμένων ἁγίων "
κοινῆ, τὸ τοῦ ἁγίου Βλ. Ἐλληνικα Β, 353 τ. σημ. ἀριθμ.
μὴ τὸ τοῦ δυνήτορος τὸ Χρυσοστ. ε
αὐτῶν τῇ ἐν Ἄθω
Χ/πολεως ἁπάντων. Ἐκδ.: Μικ. Βιβλ. Γ'. σελ. 568.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

...ρου 1343. (ζωντ.) Δεκεμ. 19. Ινδ.
...ος ἐκλιχῶν ὡληρωλαι.
...ύλα 2ῃ λαίρα νιοῦ ἀγιωλάλε
...η, φρουιόδιν-ῃ ἀραδοῖς, αἰ κιόνδιλο γίν
...έτιν ονβαυρίαν βαουζιν Μεϊν γίν
...ιορράγου βιομίλορα η επιτευχμρίνη
...δίνς ἔχαναν η ιοιγορμένν εη λάρια-
...ιορίου ἄνδραν διαπιδαοδήσοδαι
...ιοῦ ὅσον ρίσοπε κιόνδιλαρο γαΐλη ιοσ-
...ηρια λιῦ ιλπριάλιν ἀπορχιλε ε τοο
...ν μαῖο ιορβάρια σ. 203 ἀν ε βδ. τοῦ. Νημ. Β', 20ν.
...λ η λο ποσιιδρεῖον ιε ανιιε
...χρόνιν ὁ αἰνλὸς ἀγιώλαλος ιαλα'πνεῦ-
...νηόαλο η ιορηεωνηόαλο ζωῦλο, η ια-
...ιοιλα ιραλεβάρια, ιαμηύλευοε δὲ
...αιῶναε ἔνηια διαζοφὴ η ιιιδορηίοιιη
...Νοελ. Β', σ. 203 ιγλ.α'. (1893). / (1873 σ. 201-211
...ορεύδη νυο' 215. ἐν ε βδ. ἑπδ. Β'

990
129 Διαθηκῶν παλ. κωδίκων περὶ τῆς
ἐν Κεφ/λῃ Μετοχίου 1659. «Ἁγιορ. Βιβλιοθήκη»
ἔτος Θ΄. 1944-45 σχ. 45.

— Ἕτερον ἔγγραφον σχετικὸν τὸ ἱστορικὸν
τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ λαυρ. Μετοχίου 1579. αὐτόθι.

— 3 ἔγγραφα τῆς σ/λ. Κοινόβ. Ἁγ. Ὄρους
«Ἁγιορ. Βιβλ.» τόμ. αὐτοῦ ἔτος ΙΕ΄. τεῦχος 3ον 1950
τόμ. Β΄ αὐτόθι, τεῦχ. Δ΄ σχ. 259. Τόμ. Γ΄ αὐτόθι
τεῦχος Ε΄ σχ. 322.

— Κυρίλλου κοντάκεια σιγίλλια σὺν τῷ
ἐν Σκοπέλῳ μετοχίῳ τοῦ Ἁγ. Μιχαὴλ Συνάδων
αὐτόθι, σχ. 347. ἔτ. 1630

— Παΐσιου παλ. σιγίλλιον περὶ ἰδίων ὀφειλ-
μάτων τῆς Μ. Λαύρας. Αὐτόθι, ἔτ. ΙΣΤ΄ 1951
σχ. 33. τεῦχος Α΄

— Σιγίλλιον σχετικὸν τοῦ ἐν Σκύρῳ Μετοχίου
πρὸς ἀποσαφήνισιν τῶν Μητρ. Ἡλιουπόλ. ὀρθοδοξίας
«ἔτ. ΚΣΤ΄ Μάρτ. 1951 τεῦχ. 3ον

— Ἀφιερωτήριον ἔγγραφον τοῦ πρώτου Ἁγ. Ὄ-
σχετικὸν τῆς Σκήτης τῶν Ζωγραφίων. «Ἁγιορ. Βιβλ.» 1952 τεῦχ.

— Τιμοθέου παλ. σιγίλλιον σχετικὸν ἐν Ἴμβρῳ
Μετοχίων. «Ὀρθοδοξία» 1952 τεῦχ. Ἀπρ. — Ἰουνίου

— Δοσιθεανοῦ(;) παλ. σιγίλλιον σχε-
τικὸν ἐν Ἴμβρῳ Μετοχίων. αὐτόθι.

— Καὶ ἄλλα ὁμοίοις τῆς σ/λ. Σουδα

5. Παρασπορ. 1346

παραχωρεῖ τοὺς εἰς λήμνα παραπαιδίσχον τοῦ χερ
σονησον τοῦ κοντία χωρὰ τοῦ περὶ αὐτὸ μὲ τὸ βράχο
πάνω ἕνα παλιογήρο μοναστηρον εἰς βιγκαλείου
τὴ βασιλείας μου.

. Παρ. 1346.

Τὸ χωρίον Κραβατᾶ χὴν 1000 φοδίων ἡ δύο μαροὶ
σολας βιγάρια' τὸν αὐτὸν παλίκαρι ὁ ἐπάρχος γέρ
. νιαλ ὁ Παρασπορ, χαρίζεται τὸ σπαίκαρα νὰ δι
. ε δοῦν βοϊβλαι, ἡ φαίνλαι ὅλη κοιλα ἰσχυρὰ
Λαυρα

λω. Παρασπ. 1362

Τοῦτ' ὁ σερμοσδηλ συμπονέρα τὴ βασιλείᾳ μου μὲγ
σπραλοπεδάρχη τοῦ Αἰγαίου πυγάρη γερ Γεώργιο ὁ Αμ
αὐτὸν ἔδωκεν ὅσην ἦτε σωστὸν ἕνα χειρὸν εἰς τὴν μονὴν λεγ
μενὴν τὴν τοποθεσίαν τοῦ φαλεοῦ πύργου, χωρὶς αὐτὸ
χωρὶς τὴν ἡμέρα χερὰ σπίτια ὅντερα ... βοϊβλαι δοῦ
τὸν προσωπῶσαι χωρὶς καὶ ἀπὸ αὐτὴν αὐτὸν ἐμ
τὸ παλαιὸ ἅγιον ὄρος τοῦ ἁδρ σπαυρ. βιονῶν (?
βασιλεῖ τοῦ σωστὸν τοῦτον ὁ βασιλεύς

4) ~~Ιω. Παπαζόγλου~~ Μιτόχια τ. παροχαί Λαύρας

Νικηφ. Βατοπαιδίου. 1079. Ιουν. μην. Ινδ. β'.

"ωροσίδηον (ἐν τῇ πόλει εἰνι; ἐξωθεν) τὴ ωρογγραμμένη χρυσοβούλλῳ δωρεᾷ τῶν ἑναλῶν ἀπεχῶν παροίκων τ. δυσὶ παροίκων ἴσον ἴχνος ἀριθμόν".

5) Αγγέλου Καισαρ. ἀν. χρόνος. (ἐν ταῖς παραυλαίοις ἀ. εὑρίσκομαι μετὰ τῶν Μονοσφρέαν). τὸ ἴδιον μονύδριον ἐν θ/πόλει τῆς ἁγ. μεγαλομ. φωτίδος "τὴ ωαράγγ. τ. δεκ. χρεῶν μεταξὺ τῆ ἱστορ. φου αθανάσιου τῆ τ. κοιμωμ. μονῆ Νέᾳ μονῇ τ. θεσ/λονίκ. ἐν αὐτῇ μοναχοῦ (γ'ουμ. του αγγέλου Ραδοσχάβα).

6) Μιχαὴλ π/λόγος 1263 Οκτωβ. Ινδ. ς'.

ἐπιτροπεῖ τὰ ἴνου τ. Κοιμ. παραχωρητήρια χωρία τῆ Σελάβαν, τῆ Μετάξης, τ. τὸ ἥμισυ τῆ τραπέζας ~~τ. Λαύρα~~ τὸ ἥμισυ τῶν ~~παροικιῶν τῆς Λαύρας~~)

7) Ανδρονίκου π/λόγος Μαΐου. Ινδ. α', ζῴω.

ἱστορ. "τοῦ περὶ τῆς Καλαμαρίας χωρίου τοῦ Λαυριωτ. τοῦ καλλιχορίνου μετὰ τ. τοῦ ἐν αὐλῶνι ~~τοπ~~ τόπου ωαρὰ τῶν οἰκείων τῆ βασιλεία περὶ τ. Γεωργίου τοῦ Τζαμπάκαινα. (ὅπερ ~~ἐστὶ~~ ~~παρακωρεῖται~~ τῶ Μον. Ξηροκερκίου ἀλλ' οὐχὶ τῆ Λαύρᾳ

1/ Ιω. Παραμ. 1446

ὁ γραμματεὺς κὶ ~~ἱερομονάχος~~ κῦρ Ἰγνάτιος .. ἀνέφερεν ὡς
ἔλεγεν ὅτι βάθρα αὐτὰ κ' τὸ ἅγιον ὄρος τὸ τοῦ Ἁθω, μοναὶ ε
ὄνομα τῆς. τῶν ἁγίων Πάντων (ἐπιρίζαν ὁ βασ.) αὐτ
ἐκ τῶν ἐτῶν σταλῶσιν μισὰ τὰ ἄσπρα μισὰ δι
4/ Δεκ. Παμ. τοῦ Φεβρουάρ 1446 καὶ κυρὸ Ἰω ἀναγν
11/ τοῦ αὐτοῦ 1446. ὁ σοστολὰς ἐν ἱερομ. τῆς σκεπαρν
τῆς ὀρθ. ἐκ ... λαύρας κῦρ Δανιὴλ .. ἰδιήτης .. ἵνα
ἐκβληθῶμεν ὀρὰς τὸ μετόχιον αὐτῶν τοῦ Χαντίου
πρὸ βασιλ. ἐγκώμια τοῦ ἐπιφαν ... ἵνα ψαλῶσι τῆς ἐ
λειτουργ. καθ' ἑβδομάδα μίαν λειτουργίαν ἐνῶπ ἐκ
βασιλείας μου .. (σουβάλα πανούσια εἰς τοὺς ἐνορ.)
12/ τοῦ αὐτοῦ 1446 ἀναδίδει τῆς αὐθ. τὸ ἐμβατήρ
2/ πρόσταγμα βασιλικὸν δι' οὗ ὁρίζεται ὁ ἀπὸ λειτ
γραμματεὺς Πανὴς Κεδρὴν ἵνα παραδώσῃ ἐξ ἡμ
ρα τὸ μισὸ ἐκ χωρίου Γαβριὴλ Μετόχιον, τὸ ἡμ
μισὸν ἡ Κύπριαν
3/ Γράμμα ἀποχαρίσεως βαρδαρίου

"τὴν περὶ τὰ Βαρδάρια τοπαρχίαν μὲ ὅλ
πρόσοδα τοῦ Βασ. μοναστηρίου χωρὶς τοῦ Μαυρορ
σιτηρὰ περαιρέσου ἵνα τοῦτα ἐκ βίου ἐκ.. Μον

1/ιω. Παγκοσ. 1366.

ιιοῦρ τοῦ πρὶ ἐξ Σέρρας χωρίου τοῦ παροφίου τοῦ Βαρ
χάρου φυτὰ τὰς ἀμπέλους καὶ τὰς ἴδρας αὐτοῦ κορὶ ἡ πρίοχι
τοῦ αὐτοῦ 1404 διορίζεται παλιχεν "τὸ ὄχου χωρίον τοῦ
πρὶ τὴν Καραμαρίαν τὸ παροίφιον Δρεμόσυρλα καὶ
ἀπὸ ἀφ ρὶν ὁπὶ αὐτὴ ἐξ ἀμπ. φυτείαν ἡδὴ τοῦτον
... γεωργίαν δὲ ἡδὴ τοῦτου τὸ ἥμισυ σημοσιὸν καὶ
τὸ ἡμιπραγμάτειν ἔχειν τὴν χριστιανίαν (χαρίζεται τῷ Ἰω
δικαίου).

16/ Τοῦ αὐτοῦ 1405 διορίζεται διὰ τοῦ παρόντος πρόσ
ταλος ἵνα δοθῇ τὴν ὑποσταθεῖσαν ἐν τοῖς μετοχ
αὐτοῦ (ἐν Λιμένι) καταγώγιαν ... ἰσοάρχωσι ἐφ
αὖ ἐν ἑκάστοις ποιήσωνται γεωργικαῖς ἐργασίαις αὐτῶν
ἐγγεδροι καὶ ἀναλεφτικοὶ τῷ ἑκάστου παρὰ τοῦ
ἄγαν διδομένων ποσοτήτων· ἰσοάρχωσι δὲ καὶ ἐν
ἐν αὐτοῖς .... ἰδιὰ δόχια γεωργία τοῦ ρυσ· καὶ
ραι ἐγγεδρα καὶ ἀναλεφτικὰ ἀπὸ τοῦ σεπτοῦ δι
ρυσ· αὐτοῦ τῷ ἀνὰ δύο μοδίων ἑκ τὸ γεωργίου ἐπ
αρορᾶ τεσσάρων ὑπερπύρων ἑκ τὸ μόδιον ἐπὶ τὸ
ἀναλόγως ὁδεῦ τοῦτο κ δακροφὴν τῶν ἀναγκαίων

Ἐν Παυρ.

Χρυσόβουλλα καὶ σιγίλλια δημοσιευθέντα
ὑπὸ Ἀλεξ. Λαυριώτου ἐν διαφόροις Περιοδ.

1) Νικηφόρου τοῦ φωκᾶ (964) δι' οὗ δωρεῖται
τὸ πάρ. ζυγὸν, τὴν παρὰ τὸν μ. Βασιλείου καὶ Ἰω.
Ἀναβάτου τοῦ ἐν Πύδνῃ. (Ἐκκλ. Ἀλ. 1891-22.41)

2) Βασιλείου καὶ Κωνσταντίνου τῶν πορφυρογ. 978
δωροῦνται ἅγια κτήματα διάφορα. (Ἐκκλ. Ἀλ.
Ἰλ. 1892 σ. 46-47)

3) Σιγίλλιον Νικηφόρου τοῦ Γ' διὰ τὰ μετόχια
τοῦ Πηγαδίου (Ἐ. Ἀλ. Τεῦχ. 40 1893.)

4) Σιγίλλιον Τριωδίου Β' διὰ τὸ ἐν Ἁγίᾳ Μα-
τθαίου "Ἔρωβα τὸ Μονὶ τοῦ Σταυρονικήτα Ἰλ.
1611 (Ἐ. Ἀλ. Τεῦχ. 40 1893.

5) Ὑπερδιαταγυρία καὶ λημν. σ. 321. 1615
Κυριλλοῦ Λουκάρεως. Περὶ τῶν μετοχίων
τοῦ Πηγαδίου 1632 (Ἐ. Ἀλ. Τεῦχ. 43, 1893)

6) Ἱερεμίου Β' 1573 πρωτότυπος τὰ μοναστήριον
(Ἐ. Ἀλ. Τεῦχ. 45 1893.)

7) Ἱερεμίου Β. Περὶ (Τεῦχ 44, 1893).

8) Ἱερεμίου Β'. 1573 πρωτότυπος τὸ μοναστήριον
τοῦ Βατοπεδίου

9 Ἀνάλυσις περὶ ἀγιορειτικῆς μονῆς, διαφ

παρεκκλησίου τῆς ὁδοῦ Διοδοδείου νοτιοδυτικῶς τῆς χωρίου Κονδύζη τῆς Λήμνου (Ε. Αρχ. Ἑλ. Ιβ' 1893 σ. 350).

10) Νικολάου Χρυσοβέργη διά τό Μετόχιον (μοναστήριον) Γαλακτικῆς τῆς Ὑριοσοῦ (1893).

11) Παϊσίου, περί τοπογραφικῶν 1727. (Ε. Αρχ. Ιε' τεύχ. Θυσιῶν Ιω. ἀδω Γ' σ. 329).

12) Γαβριήλ 1783. τό γενεαλογικόν Τυπικόν (Ε. Αρχ. Ιε' τεύχ. 16 1893 σ. 62-63)

13 Χρυσοβ. Νικ. Παγαναζάρη 1407 σχετικῶς τῆς Καστανέας περιφέρειας τοῦ Μονῆ Λαύρας Βατοπ. Ἔγγρ. τῆς ἁγ. Παύλου Ἐπιδ. Νεοελλ. τομ. Γ' σ. 341.

14 Χρυσοβ Νικ. Παγαναζάρη 1341 διά τό νοσοκομεῖον τῆς Λαύρας (Ἐπιδ. Διπλ. Β' σ. 201)

15. Ἀνωνύμου ἱστορικαί τῶν ἐν Ὀρεινῇ Λαυριωτικῇ περιφέρειᾳ (αἱμορροῶσα) (εἶναι τό ἐν τῷ Κώδικι Α' ἀνεχεφάλου Χιλανδαρινοῦ φ. 120 ;)

16 Ἐπιστολή Βυζ. Γραμματέως ἤτοι ἀνωνύμου τινός ἐν Λήμνῳ τῆς Χαλκιδ. περιφέρειας τῆς Λαυριωτικῆς Ἐφ. Φιλ. Συλλ. τομ. ΚΕ (ἰδ. καί 1 ἐν ἀριθ. 64 τῆς αὐτῆς. "Συνοδικόν Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἀνθίμου Πατρ. περί τῆς αὐθεντικότητος τόμου τοῦ ἁγίου ;

17 Ιερμίου παλ. Συνοδικόν γράμμα ενδοθεν εν Θ/νίκη περί του καινουβίου της Λαύρας 1574. Επιμ αξ. 1893 τομ. ΙΓ'!

18 Έγγραφον συμβιβασμού της Λαύρας περί του εν Κρήτη Μετοχίου της Αγίας Μονης μεταξύ της Μονης της αγ. Τριάδος του Μουρτόρου επιδ. Νεοχ. Γ' 1893 ιδ. ινδ. Βον φ. 182.

19 Σαρεντάρχου αρωλοπ. εις αποφασιν Θ/νίκης διαφορ. απόφασις (Adwik 21. 1.)

20. Θωμά Καστανος αοπυρ. Θ/νίκης περί μεταβιβάσεως παχτικίου (ad. 21. 2) ιδ. Α' τομ.)

21 Διακήρυξις όρων αδειοδοτήσεως υπό Καστανος (ad. 21. 3)

22 Συμφωνία αρωλοπ. Θ/νίκης περί των φαροίκων της Λαύρας (ad. 21. 4)

23 Θωμά πεύκου περί της μονης του Κοσμά (ad. 21. 5.)

Κτηματολόγιον της Διονυσιάτου εν Τμήματι (Αθωνικά) ad. 21. 6.)

Ιωάννου πεύκου διά του πλοίου (991) (ad. 21. 7)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

26) Τοῦ ὁσίου Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου (αδ. 21. 8)

27) Ἰωάννου τοῦ ὁσίου τοῦ Μονοξυλίτου (αδ. 21. 9)

28) Ἔγγραφον Διαθήκης τοῦ Καισαρίου. (αδ. 21. 10)

29) Περὶ τῶν αὐλῶν. (αδ. 21. 11)

30) Ἀφιερώσεως τόπων τῆς μονῆς Δίου Βραϊάς. (αδ. 21. 12)

31) Ἐμπαράσεως χωρίων τῆς μονῆς Ροσβάδου (αδ. 21. 13)

32) Ἀφιερωτικοῦ τόπων τῆς ἁγίας Λαύρας τοῦ Ἰορδάνου (αδ. 21. 14)

33) Ἔγγραφον ἀνταλλαγῆς τῶν τόπων τοῦ Ἐνδραίου χωρίου Λαύρας. 1018 (αδ. 1

34) Περὶ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Σωτῆρος τοῦ Ἰορδάνου (αδ. 21. 16)

35) Διαφορὰ μεταξὺ Λαύρας καὶ Σπαταρίου (αδ. 21. 17)

36) Πράξεως Ἰωάννου καὶ Μαρίας (αδ. 21. 18)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

37) Ἀφιερωτήριον Μαλδ. πεδινάρου κιλίαρχ
κε ἀγιογραφίαι μονῆ (Αδ. 21. 19)
38) Μνημήριον: ἁγίων μοναχῶν ἀρχιμ
ἱ Παλαιολόγινα.. (Αδ. 21. 20)
39) . ἀνιαμβαγὴ ζώων ἐν Γορτάλῳ Δρυμοσύρτ
Πινόωνι ἐ λιμνοβῶ (Αδ. 21. 21)
40) Ἡ σανίδα τοῦ ἁγίου (Αδ. 21. 22)
41) Γράμμα Παῦρ. Αδανασίου περὶ τοῦ
μονοχίου τοῦ Σινᾶ ου (Αδ. 21. 23)
42 Προσαγγελία τοῦ Παλαιολόγου ἐφημοσιευθ μετὰ
τοῦ ἱερατικοῦ ἐν τοῖς Βυζαντ. Χρονικοῖς Π/τομ
(Αδώνιν Σλιὰ τὴν ἱερὰν παρ' ἡμοῖ τελετὴν δι
νυσάρχα)
43) Σημεῖα ἐπιμηνιασμοῦ εἰδικὰ βασιλέως ἀμφὶ
τοῦ Κομνηνοῦ εἰδοῖ ἢ ἀναχίψει ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγ
μυρτῶν ἐ χρυσῶν σειρῶν ἐπὶ τοιχογραφῆ. εἰκόνα
επίσημα ἐγγράφα.. Ἐπιμ. Ἀρχαιολ. Κ (1900) σ. 352
362, 403. 445, 455,
44) Μαρτύριον τοῦ ἁγ Χριστοφόρου σ 472.
45) Ὑπόμνημα περὶ τῆς εἰρήνης τοῦ τιμίου σταυροῦ ἐν 479,
46) Ἐγγράφα περὶ σφραγῖδος ἐπισκοπικοῦ ΚΑ' σ. 53 495
47) Περὶ ἀναλεπτολογικῆς τοῦ Ἁγ Ὄρους ζητο
ἐπιμ. Ἐπ. Ἀρχ. Κ' 420.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

σχημ. IB

Κυρίλλου Ι΄ από κάρτες 1621. σ. 230-231

υπόρ των μοναστηρίων της Λαύρας

Μητροφάνους 1565. σ. 320-21. διά τα μέτρα

όρια της Λήμνου

Κυρίλλου Ϛ΄ 1755 ιουλ. 16 διά την διαφοράν μετά των λοιπ. Πανήγ.

Ν. Σιών ΚΣ' 1935, 497

Σεραφείμ Β΄ 1758, Μαΐου 31, σ.

Ιωαννικίου Γ΄ 1761, ιουλ. 15 εσωτερικόν της συνοφυλακος

(χωρίς όνομα) σ. 503.

Σαμουήλ 1764, φεβρ. δ΄ κατ' συμφορωδών πρός την ανεξ-

σιαν της Ελληνικής

Γρηγόριος Ε΄ 1819 αναγγέλλει της Ι. Κοινότητι τη εφεσεως

αίσιον εἰς Κύριον ἀνεψιόν τοῦ ἐκλαμπρότατον ἡγεμόνος

- ὅτε ὁ αὐτὸν Ἀφεντικοσταφάκης Δανιὴλ ἡδωνίδης συνοδικὸς

Ν. Σιών ΛΕ', 1946, 272

Καλλίνικος 1801, αὐγ. ἐ/αι εὐχαριστεῖ τοὺς λαυριώτας διά

την φροϊδ τοῦ γεωργάκη θυμιόχρυσοφιλοξένια ΜΑ', 1946, σ. 180

δ/ 3-12-801 νά ἀναλαμβάνουν τόν εἰσιτήριον εἰς μέτοχιον

Μεσσηνίου διαμένοντα "αἰχμῶν" αρομ. Κυπριανόν 181

γ/ 29-10-802 διά τόν ἐξόριστον Χίον Γιαννόν Ποζιατζήν "νά ἐμ-

βληθῇ εἰς τόν πύργον τοῦ μοναστηρίου" σ. 182

ε/ 1802. ἐπέμεινον διά ηλιακήν χειρονῆ 400 γρ. σ. 183

ε/ 22-8-803 Λαύραν, Βατοπέδιον, Ἰβήρων διά την παπαδιοι μ-

ον τοῦ Ρωσσικοῦ ἢ τοὺς παραχωρουσιν δύο ἢ τρι

Διονυσίου. ἀναγκαιοῦσι ἢ ἀναγκαιοῦσι πο[illegible] ἢ

ἡγούμενος ὁ εἰς μετ' ἐπιλογῆς τοῦ Σεναφείμ Ζαλβᾶ ἢ οἱ 3 πρε

χοσιοι νά ἐξορίσωσι" σ. 184-7.

ς/ 18-2-805 διορίζεται ενδημούσης ἡγουμένου ἐν Λαύρᾳ ὁπρ. Γρη.

γορίος σ. 187.

ζ/ (ἐν. χρ.) συμβουλεύει τῇ Συνάξει τοῦ ὄρους νά φέρῃ

Ἰωσηφ, τόν ἐπιλαμβανόμενον ὑπό λαϊκῆς σ. 188

(ἐξ τῆς βαιμιάσιας πυρόφορα ἐκδόσεως
τῶν Ἐπιτ. Ἀρχ. Θρᾳ, τ. Γ', σγ. 466-468.

Ὁ ἀνδρόνικος ... ἀφιερώσω (223)
300 λίτρας ἐν λίτρᾳ ἐν τῷ μαρμαρίῳ λεκανᾷ Ἀθανα... 6.56
ἀναγραφὴ ὅρκων τῆς ἐγκυρίσεως ἐκ
τοῦ ἁγίου Εὐφημίαν.

Ὀλ. Ζαμ. ΚΒ' σ. 550-55

Ἐπιτ. Ἐπιτ. ἀρχ. Τ. Κ Γ' σελ. 65-67 ἐκδοσις τῶν
νουν οἱ ὕμνοι. ἡ ἀρχὴ, ἐν σελ. 67, 81, 110, 139, 202, 259.
Παπαρίου Θεοδώρου τοῦ Βέσσαρη ἐγκώμιον εἰς τὸ
ἅγιον τοῦ παπᾶ μεγαλομάρτυρα Εὐφημίαν" (ἐκ λαυρ
κωδ. 5κΑ 1Α' αἰ. σελ. 166)

Ἐπιτ. Ἀρχ. Τοπ. Κ Γ' ... καὶ ἄλλα ἐπίσημα
Β' Ἀνεκδότα Πατριαρχικὰ γράμματα ἐκ τῶν
ἀρχείων τῆς ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας.

1. Πατριάρχου Παρθενίου ... πρὸς τὴν ἐπίσκοπον Δεσπαν
κης ἐκ τῆς μητροπόλεως αὐτῆς, ἀγνώστου ὀνόματος δὲ κ
Μητροπόλεως Δεσπάνης κατακτηθείσης μετὰ τὴν ἐκδοσιν
καὶ ἐπισκοπῆς τῆς κατὰ τὴν Πατρ. Διονυσίου Γ' (1662-16
Δορὶ κατοικούσης ... ἐν ᾧ ἔχει αὐτὴν ἐν ἔρου χρόνῳ ἀ
ἐκείνου ἐκάστοτε ἐκ χειρὸς αὐτῆς. ἐκδίδεται ἐκ τοῦ
τὰ αὐτὰ ἐκ τοῦ κώδικος Μητροπόλεως ἐν ἔτει 1666.

σελ. 120.

2. Ἰωακείμου Πατριάρχου. ἐπιστήμονος ὑπὲρ ἀφιερώσεως εἰς τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας τοῦ Πατρ. Διονυσίου: ἱερὰ ἀμ-
– φίων καὶ "ταῖν ἐπιχωρίων βιβλιοθηκαριακῶν σκευῶν". 1681. σημ. 42.

3. Διονυσίου Δ'. Πατριάρχου. ἐπιστήμονος τῶν ὅσων ἀφιέρωσε τὰ ἀνεψιοῖ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγιωνυ-
του Διονυσίου. ὁ Πατριάρχης (1686) σημ. 421.

4. Καλλινίκου Πατριάρχου. ἐπιστήμονος τῆς διαίτησης τοῦ Διονυσίου περὶ αἰωνίου συγχωροχαρτίου. 1696 σημ. 4.

5 – Κυρίλλου Πατρ. Ἀλεξανδρείας περὶ λοιπῶν. ἐπι-
γραφὴ ὅρος τῆς λαύρας τῆς ἐν Λαρισσῇ Νέας τῆς
Διονυσίου – "Νέας Σιών" ἵνα ὑπερέχωσι λαϊκὴν ἐκείνου (ἄνωχρονος.) σημ. 446
6. Παϊσίου Πατριάρχου. δι' οὗ ἀφορίζεται ὁ ἡγούμε-
τὴς λαύρας ὅστις ἐξωχωρήσῃ ἢ ἀπὸ τοῦ "ἢ ἐκ τοῦ ἔξω εἰ-
δικὴ σταυρὸν ὑπὲρ ἐν μέρος τῆς Μητ. Ἐκκλησίας ἐξορίσῃ
ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν μοναστηρίου". 1727. Οκτ. 4. (σημ. 447.

7. Διονυσίου Γ'. Πατρ. περὶ τοῦ ἐπιτρέπειν ἱερέσι
κατὰ τὴν χειρίστην αὐτῶν ἐκκλησίαν ἢ ἐξορκίζειν
– ὑπὲρ ἐν ἐκ τῆς Μονῆς Λαύρας. (ἄνευ χρόνου.) σημ. 447.

8. Διονυσίου Δ' Πατριάρχου. περὶ τοῦ καθηγουμένου Λαύρας
ἐπιτρέπειν τὸν περὶ τῆς μετ' εὐσεβείας ἐν τῷ Ἁγίῳ τῆς
Ἁγ. Ἄννης ἁγιασίαν ὁρον. 1684. μηνὶ Ἰουνίῳ σημ. 507.

† Ἡ Λαυριώτης Παλ. πρὸς τὴν καθηγουμενίαν τῆς μονῆς τῶν Μετεώρων τοῦ Ἁγίου — ἐπὶ σφετερισμῷ τῶν ἀρχαίων γῆς καὶ ὁδοῦ τῶν Μετεώρων — μονῆς Ἁγίου Νικολάου — ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου — ἔτους 6-8. ἐν 10 ἡμ. — ὅπου σεν. ἵνα τοῦτον ἡ ἀναφορὰ — 1774 Ἰαν. 30. σ. 514 —

10 Παρθενὶς Παλ. πρὸς τὴν Μητροπολιτὴν Κ[ύ]ν[ι]ν — ἐπιστροφὴν τῶν προνομίων τῆς Μονῆς Λαύρας ἐπὶ τοῦ ἐκ[κ]λησιάρχου τῆς "ἐν τῇ περιοχῇ τῶν χωρίων Μουρνίας καὶ Κυδωνίας συνοικισμένων: ἁγίᾳ Μονῇ τοῦ Σαραντινοῦ" ἐν ἔτει 1659 μηνὶ φεβρ. : σ. 515 :

11. Λαυριώτης Παλ. πρὸς τὸν καλόγηρον — τῆς Λαύρας — ὁ οὗ ἀφῆκαν ἡγούμενον κύριόν τε τοῦ ὄρους αὐτοῦ καὶ ἐφόρου Παλ. Λαύρας χρυσᾶ γρόσια 1200 350 ἀποζημιώσεως τῶν σκηνῶν αὐτοῦ ἀκινήτων, ἃς αὐθηρέτησαν καὶ ἐκ[κ]αρπίσαν αὐθωρισθέντα ... ἐν τῇ Λαύρᾳ Μονῇ" 17.

12. Ἰωαννικίου Παλ. πρὸς τὴν καθηγουμενίαν τῆς Μονῆς τοῦ ἁγ. Ὄρους ἵνα τὸν ἐκεῖ ἐφοριοῦχον καλογήρων ὅσης "καλογεράντου ἐπὶ ἐτῶν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας" μὴ ἀπαιτοῦσιν βαρβαρικῶν ἔθους ἐπιτάττα τὴν ἀπαγόρευσιν ἐξωθεν καὶ διὰ βρόνου ἐκκλησίαν, ἐν καθαιρέσει κ.τ.λ. τὰ

ἐνεξέλαβαν νὰ ἀναγράψωσιν παντοτεινὴν μνείαν τῆς ἐν τῷ πατρ. Ἀρσενίου. 1761. μαρτ. 10. ἐν τῇ ἐορτῇ τῆς ἐν Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος. ἔτ. σελ. 323.

Ἐπισ. Ἀρχ. Τομ. ΚΔ'

13. Νεοφύτου Πατρ. πρὸς τοὺς Βαλτιάδας ἐκ Λακεδαίμονος, ἵνα χειροτονήσωσι δύο ἐφορίτους ἱερεῖς ὁ πρώην Πατρ. Γρηγόριος καὶ φοβάται αὐτὸν ἐνταῦθα ἐκ Μονῆς παραβοῦσαν ὁρισμ. 1789. μαΐου 14. ὁ Πατριάρχης. σελ. 34 (ἀπὸ βιβλ. τοῦ πρωτοσυγκέλλου ἀντιγράφων ὁρισμῶν καὶ ἐγγράφων Λαύρας τῆς ἁγίας Ἄνδρου)

14. Τοῦ αὐτοῦ. πρὸς τὴν Βαλτιάδα ἐκ Λακεδαίμονος συνιστῶν τὸν ἱερέα Ἀγαθόκλην τὸν ἐπιλήσμονα τοῦ ῥηθέντος ἐφορίτου. Πατριάρχου διὰ συνάνδρα ἄσωτον ἐγκατάστασιν ἐν τῇ Μονῇ τῆς ῥαδιουργίας. "Ἴδρεν ἡ ἀγάπη τῆς μακαριότητός σου τὸν μετανοημένον σας δραπέτην. ἤρεσε δεκτοχωρήσαι παιδίν σας προσγράψαμεν διὰ τὴν τοῦ ῥασοφ. σας ἱκετηρίαν τῆς ψυχικῆς σῶος χάριν, τῆς ἐμφύτου εἰς τὴν ἡμετέραν μας ἀγάπην τοῦ μακαρίου σου ἐπιθυμητὸν ὄντως ἀγάπης τε καὶ ἀσπασίας ἐκ ὅλα ἀποκαλύπτει, ἐκ μὲν ἀσυνειδησίας, διότι μὲ τὴν παχεῖαν τῆς μακαριότητός σου ἐκ τοιαύτας ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκ τοιαύτης

15. Κυρίλλου Πατριάρχου περί κοϊδρευόντα μονῶν
ἐν Σιναΐῳ εἰς ὑπόμνημα τοῦ Μιχαὴλ Σινάδου εἶδον καὶ
ταυτὶ ἐν τῷ τόμῳ. ὅπερ ἀφιέρωσαν εἰς μετόχιον
τῆς Μονῆς τῆς Λαύρας. ἵνα μετοχιονικεύσῃ (τοῦ ἁγ. Αὐ
ραὰμ) ὑνομάσθησαν ἡ διοικήσαι αὐτὸ ἢ τὰ ἐν αὐτῷ
ἀφιερωμένα παρὰ τῶν πατέρων αὐτῆς "ὀφειλόμε
νον ἔτος". 1630 μαΐου 1ον. σελ. 182.

16 Θεοδοσίου Πατριάρχου (1668–1671) περὶ τοῦ
Μηρουσιτῶν Ἀθηνῶν ἵνα γενηθῶσιν μοναχὴ τῆς
τῆς Μονῆς Πετρίνης καὶ μὴ διαφέρηται σ. 196.

17. Ἀφιερωτήριον Νεοφανοφρείας Γερασίμου. ὅτε
καθιστᾶσας ἐν τῇ Λαύρᾳ ἀφιεροῖ αὐτῇ "τὰ δύο ἄμφια"
ὄνομα. 1761 αὐγ. 20. σελ. 196.

18. Συγγραφὴ Πατριάρχου διορίζοντος ἡγούμενον τῆς
Νεαπόλεως Μονῆς καὶ ἀρ. ἀναφέρων τὸν προηγούμενον
Λαυριώτην τὸν Θεόδοσιον. 1776 σελ. 216.

19. Ἔγγραφον τῆς Μονῆς Λαύρας (ἐν ᾧ ὑπογράφεται ὁ προ-
ηγούμενος τῆς ἐπιτρόπου Λαύρας Ἡσαΐας) περὶ 12000 γρ.
ἄσπρ ἰδανικοῦ ὃ ἐπὶ τοῦ [illegible] παρὰ τῶν πατριωτῶν
αὐθέντου τῆς Δουνάβεως τοῦ Οἰκ. Πατρ. περὶ ἱερατικῶν
ὅτε ὑπογράφει τὸ αὐτὸ Πατριαρ. πρὸς βεβαίωσιν

του τέλους της φωνούσης Σταυρέ. με τὰ ἄρχοντα ἐπὶ τῆς μητροπόλεως αὐτοῦ ὄντων ... ἐνιαύσιον". 1747 Ιουν. 11.

20 Δαμιανὸς παρ. Δερέδου τοῦ Β' ὁ ἱερεὺς σελ. 21
οὗτος Χιονάκης κατοικῶν ἐν ἰδίᾳ παμίᾳ ἐπὶ τῆς ἀγ. Ἀπο-
στόλων ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ ἁγ. Ἄννης ἐπροέβησεν νὰ οἰκο-
δομήσῃ ἐπὶ τοῦ ἁγ. Ὄρους χάριν ἰδιωτικῶν ἀναγκῶν καὶ
βασιλεύουσαν, ὑπέβαλε τὰ ἐπάνω τῇ ἐπὶ διαδοχῇ ἐπὶ τῆς
παμίᾳ του ἢ τὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνωτέρω. ἀφοῦ
ἐνέβρουσεν τοῦ ἐν τῇ παμίᾳ Γερο-Σάββα. 1763. Ιαν. 9. -
σελ.
21 Σαμουὴλ Πατριάρχου. Πρὸς τοῦ ἀρχιεπισκόπου
"Ἀχρίδος ἐρωτᾷ Ἰωσηφὶδ τῆς νέας Βουλγαρίας" ἐρ-
ωτῶν περὶ ἀποφάσεως τοῦ μητροπ. Χορτοβᾶ Διονυσ. τοῦ
1765 μαΐου. Ἀνεφέρ. σελ. 254 καὶ 263.

22 Παϊσίου Πατριάρχου. ἐπιστέρωσις τοῦ Διακόνου
τοῦ ἐρωτ" Ἄρτης Νεοφύτου ~~ἐπροσβολῆς τὴν Δούρα~~
δ. Ἀδελφάτος κατὰ βούλησιν τοῦ κατ' αὐτὸν. 1728 Μαρ-
τ. ἐπιστέρωσις τῶν ἐν τοῖς τοῦ 1744. σελ.
23. Ἐγκώμια κατὰ τοῦ φιλαδέλφου Μιχαὴλ (Τσαμ-
ἀποφάσεως ἐν τῇ ἁγιογραφίᾳ τοῦ Ἄρτης Νεοφύτου
24 Ὁ Κυπαρισσίας Τιμόθεος τοῦ Οἰκ. Πατρ. ἐπιστέβαν
ἀναγνώστης ἐν διακ τῇ βίᾳ χειροτονίᾳ τοῦ Διονυσ
ἐπεσφαίνη ἀναγνωστικὴν ὑπὸ τοῦ προβλεπτοῦ. 1704
ἐν ἐνιαύσιον ἀρχιερατικὰ γράμματα ἐν τῇ ἁγιογραφίᾳ τοῦ Νομ. 15
πρώτου Ἄρτης Νεοφύτου

"αρχιάν σου ψούχης" ... είσι και λαμπάτη η τοιούτη
ήγιας μυρδινιών τα ρηχία" ... 1820 ίδ. 22. σ. 35.

Γ' Ιστορικά Κύπρου. Επιγ. Αρχ. Τομ. ΚΔ

1. Σιαφής φέρουσα έκθ. την περίαν Σκοτόπου η ωύμη τα γράμματα "Αριστόδικος έμ. Θεού Αρχιεπ. παύτης κ' πρώτο η τίας Ιουστινιανής" ευλαβούς των συμπολιτών η. Ιωάν. Αντώνιον είσε ἐπιτρ. ταφόμενος λαμπρ. δια τ. γράμμα τα ρηχία κ' ήγιά παρά τού Μιχ. Διαλέκτη η' τη πόσον ήθη ήγια σήμερο νεκ επιμέλ, ωρίσαν δι' η τού καθολικού εν Αρχιεπισκοπικού η. Μελ. Πεγάζαν δια τα' ανοδεσμή τη αγ. παρα, ωρά δόφαξιαν συνοδεύαν τα ρηχία εν πρώτη εργασία: η Λευκωσίαν 1628 ίδ. 15. σ. 2.

2. Εισδοχή του Μελ. πρωτοσυγκελίου Κων. Κυπρ. εν Πεγάζα πρό του ήγιασμού λαμπρ., όθεν αναχώρησε η εν Μονή τα αδραχίας η Κ/σύρι μέχρι η τού διαμένη συνδικού ο δραστής η ο Πατριάρχης ζήτε σας φέρει η τα δε συνήθη εξοδοφορίαν άθεν εν επιστρέψει η Κύπρο Κυρίλλ βασιλικά παλαιόθεν δούν η εκ χαρ. τα τού Αρχιεπισκόπου. 1628. ίδ. 15. σ. 23

3. Κυρίλλου Πατριάρχου περί τού καθαιρέσεως η εξορίαν η επιστροφήν αγ. παρα. 1629 μαν. σύλ. σ. 85

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

4. Γράμμα ἀρχῆς χωρὶς μέλη τῆς σφραγῖδος τοῦ Μητρ. Παφίου Γερμανοῦ τοῦ Λαμπαδάριος (Λημνιοῦ;) καὶ τινῶν ἐν τοῦ Χαρτοφύλακος Νικηφόρου· ἀφ' ἧς τὸν ἡγούμενον Λαύρας ὑποδέχονται διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν γυρόσχημοι "ἄσπρα μικρὰ χίλια" καὶ χοιρινὰ σάρκας ἐν τῷ παγοίῳ. Μαΐου ἐτ. 1672 σημ. 85 —

5. Γράμμα φιλοθέου Ἀρχιμανδρίτου πρὸς τὸν τιμ. φύλακα καὶ τὸν καθηγούμενον Λαύρας ὑποδεικνύοντος διὰ τὴν ἁγίαν Λάρναν, καὶ γυρόσχημον τοῦ ἁγίου σφραγῖδα τοῦ φιλοθέου καὶ τοῦ ἁγίου Νικόδημου ἐν Μονῇ Παφίου Ἰωασείμ (σφραγὶς κουρκουτά) ὑπὲρ τοῦ Κυ Μαΐαρίου 1757. Νοεμβ. σημ. 86.

Ἐκκλ. Ἀλήθ. ΚΘ'. σ. 118–19

Χρυσ. Βασιλεὶς καὶ Χιονοπάνος 978. ὀδὲ ἀναμν

2546

Ιωαννίνων Γ' 1761, Αὐριλ. 8. πρᾶξ. ἰνδ. Ι. Κοντόλιτζ Ν. Σ... ΚΖ' 1935
σ. 500-3 ἀποτελεσμάτων τοῦ Σεραφείμ Β'

Ἀθανασίου Τύποι.

Κωδ. ἀγ. Παύλ. 759. (σ. 185) Διαθήκη καὶ διαλύσεως. XIX. (καὶ
Κοντογ. Α. Β, 477 8 281 σ. 159-181 349, 46, 47 " ἐν Ναουσ...)
Ἀθηνᾶς " Ἀναλαβὴ περὶ πραγμάτων (Τ... 349, 4
Κωδ. ἀγ. Διονυσίου 279 Τύποι καὶ Διατυπώσεις. 2ν
Κωδ. Ἰβηρ. 754. XVI. σ. 1-125. καὶ πάλιν XVIII, Α; σ. 349
Β'; σ. 220
Κωδ. ἀγ. Παύλ. 187 XVIII. φ. 1-36. " Β'; σ. 315
" 282 XIX. σ. 1-45 " Β'; σ. 351

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

...χιάνης ὡρὸς φωνᾶν Μ. 102-104. Συμπλοκὴ ἡμερῶν ἐν. ἁδαναου
εἰς ἄνδρα ἀρέσης 103, 13. του φιλοδίκη ἐν "Ἐπ. Ἐπιθ. Περ." σ. 73.
εἰς χρόνον " " 20
Προφυλακὴ ἐφύλαττον ἡμέρας 103. 20 κ.ἑ. χαμεύνια καὶ χρυσοῦ 104, 10, 105, 4..
εἰς τὸ ἱερομνήμονιον ἀποσύρεται 104. 5.
Παῦρας ἱδρυσις 104-5.
Συμπλοκὴ: μαντεύεται τὴν ἐκ τύπου ἐκβολὴν ἐν ὅσα ἐπὶ μοναδικῇ
ταινίου χρονικῇ διαπλοῦσθαι ἢ διαφαίνεσθαι Μ. 104, 2ξ.
ἀρχὴ παρὰ τῶν παραβαινόντων ἐν δαιμόνιον 108, 8.
Περὶ συμβολῆς ἡμερῶν ἐν διαδοχῇ 108-110 ἐν καὶ τῶν ξενοπουριλῶν
ἐπὶ τοῦ ναοῦ 112. ἐν συμβουλὴ ὡρὸς ἡμερῶν. ἐ τοπικὴ μυ. αὐ
ὁ παραγωγικὸς διοῦ καθηγητὴς τῆς καθ' ἡμᾶς χαίρας τὴν ἐν τῷ ὄρει καθιερω
ὧν τὰ λιγαιὰ ὡροσαγορεύσας (Διαλήπτων 123, 5) τὸ ἰοῦ δαιμόνων ἀνδρῶν
δοκιμὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν ὥραν τῆς ἐν πατρίοις ὑφορώμενοι βίων, ἐχαρί
δὲ ἐν ἡμῖν τὰ δαιμόνια ἀδικοφία διὰ τὸ ναυάγια καὶ σωζόμενα μνήματα... ἀναιρ
μνήματα τὰν παρόντων ἔγγραφα ἐνόμισαν, δαιμόνιος ἐσίγησαν τύποι, φιλόγρα
μυσικὴν εἶναι διὰ τυπώσεις ἔγγραφὴν ἐν ἐπιγράφων παλαιτέρων ἐ
ἡ φωνὴ τοῦ διαφυγαλιόδαι αὐτὴ παρὰ τοῦ βίου. Μιχαὴλ ἐν ἐπιγραφὴν
τοῦς ἐκ ἐπιγνοίας παντοκρατορικοῦς. ἐν μυλαὶ τὴν ἔργου ἔχειν αὐτοκρατ
εἶναι ὧδε τὰ ἐν αὐτῇ γράμματα. αὐτ. 7-17.
ἐνδύμενα τὰ παραπλήσια ἦν ἴτε τὴν ἡμερησίαν 124
Ὑγίνε ἐπίφωνον τοῦ Ἰωάννου εἰλα τοῦ Εὐδόξιον ἴσης (ἐν. Ἰβήρων 145)
"Ἐκ ἐνδυόμενα τοῦ θεοῦ. τοῦ ἁγίου παλαιστοῦ ἐν αὐτοῦ ἐπίφωνον ἐν ἐναγω
μέρας τὸ καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐσχατιὰν ἡμῶν ἐν ὅτι συνοδε
καὶ δ' αὐτὸς ἐν βασιλέως ἐν διαδόχου, ἐν πύρια ἐν ἀδελφ. ἐν ἡμῶν οὐχ ἡμῖν
.... ἀλλὰ ἀνάλυσιν χριστιανῶν ἐμηχάνω, ἐλαφρίζει δὲ ἐνόμ ἀνάγκης ποιμενικοῦ
ἐν ἐν ποναχοῦ ἐσχάτου ἐν ἡμᾶς ἐνὸς ἀναζίου ἐν ἐαυτοῦ ἐν ἐ ἐπὶ καθ' ἡμᾶς ἐα
πὶ σωμ' αὐτοῦ ἐνόησαν κανδήλιο ἐν σωματοφύλακα αὐτὸν ἀναπεμφάσθαι πρ
ὧν τῶν ἐν αὐξήσεως αὐτὸν δ' ἐκ. χρυσοβουλλίου αὐτοῦ, δι' ὃν ἐν τὴν ἄγνωσιν
λ' ἐν τοῦ ἐν μέρους Νικηφόρου ἐν τοῦ ἐκ Ἰωάννου ἐπιμέρους χρυσοβούλλα,
ξωὸν ἐκείνου ἔτερα ἐν αὐτοῦ σωτῆρας ἡμῶν (πρόκειται περὶ τοῦ βασιλέως). Ἐπ
8 ἁγίου δὲ ἐπίφωνον (ἐν δὲ σοῦ, ἐν ~~Θεσσαλον~~ 126). τοῦ δ' κοσβιολ. χωρίου μου
. ἐν ὅτε φιλοχρίστου ἐν φιλομόναχον Νικηφόρου τοῦ ἐνδόξατου σαλμικοῦ ἐν
τοῦ ἐκκλησίαν ἀφίημι κοίμησιν ἐν φροντίδα ἐν ἀγγελικὸν τόπον ἐν ἐν χριστ
σωτῆρ ἡμῶν ἐν τὸ καθ' ἡμᾶς λαύρας, ἵνα... φρουρεῖσθαι ἐν σωμ
ἐν σωμάτων τοῦ κύριον Ἰωάννου... ἐν ἔχω δὲ ἐν ἀγίου ἀδελφότητα ἐν τοῦ
ἐν φροντίζουσιν αὐτοῖς καὶ τὸν βίον σωμάτων." 125, 22.
καὶ αὐτὸς ὧδε μέχρι μεταβάλλει τὸν βίον, ἵνα παλαιὸν ἐπίφωνον ἀπ
ἐν τοῦ ἐν ἐκκλησιαστῶν παρὰ ἐκείνου ἐν ἐρῆμος ἐκαλεῖ ἐκκλησίαν αὐτὸν τοῦ
ἐν (ἐν ἔχει τοῦτο αὐτοῦ ἐν τὸ ἐν Πάτμῳ

παναγίας ὁρᾷ Ἰωάννην Ὑπατιώτην νέον Ἀβραάμιον ἐν φωλεῷ
Παύλου (ἐν Στρυμ.) "ἐν ὄρει φρικωδεστάτῃ καὶ ἀδιοδεύτῳ κατῳκήσατο"
ἀνήρ" Α. Ξυν. 141, 12. αἰῶ "ὑρίδι κατὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀμφιλαφεῖ
ἱερὰ αἰτύδενα, εἰ καὶ σφοδρὰ δόξει τοῖς ἰδιώταις ... ἡ γὰρ προκοπὴ ἐκ
τῆς αὐτῆς διαφορᾶς ἐν σπουδαίοις ἱερείας συμβαίνειν δέδοκται" 142, 4.
ταῦτα λέγει ὁ ἀποστολικὸς τοῦ αὐτ. βίος. Ἐνδημεῖ μοναχὸς Ἐλευθέριος
Ἀβραάμιος μοναχὸς ἡ ἡγούμενος τῆς μεγίστης λαύρας κατοφθέλα
τὸν Α' Ὑπατίου σ. 150, 18 μετὰ τοῦ πεύλου.
Διαθήκη, ἐστὶ τὸ Ὑπατίου, ἡ Διαθήκωσις ἡ σύνοδος
ὅσους, ἄλλως ἡ δίναται καὶ χειροτονίαν ἡ ἀγ-
Ὑπατίου. ἐν ἀρχῇ ἱστορεῖ ἐκ καθ' αὐτὸν ἡ τὰς σχέσεις ὁρᾷ τοῦ Νικηφ-
ὅτι παραινήσεις ὑπὸ αὐτοῦ πρέσβεως τοῦ ἱδρύσεως τῆς Λαύρ ἡ ὅτι ὁρᾷ
ν αὐτῷ, περὶ Μυχοσοδάφου περὶ ἀμφιλαφείαν κτλ. ἐκεῖθεν σ
γον ἀποστέλλει ὁρᾷ τὸ ἀνεξαρτήτως ἐκ λαύρας ἡ τὸ διαδοχὴν αὐτοῦ
ὅπως καὶ ὁρίζεται ἀπὸ ὁ διαδοχὴ παρὰ τοῦ ἡγουμένου, ἡ ἐ
γὴ καὶ γίνεται ἐν τῇ ἀδελφότητι πάντοτε ἡ ὄχι ἐκ ξένης μονῆς, ἐὰ
ν ἴσχῃ τὴν 2-3 ἔτη ἐν τῇ μονῇ) ἀναφαίνεται εἶτα ἐκ ξενοποιεῖται
ὀχὶ ἀπὸ μονῆς. ἡ ἐκλογὴ ἐκλεκτῶν θρακικῆς ἐκκλησίας ἀποδίδ
ῷ ὁ ναὸν ἀφορίσθησαν καὶ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Ἰω. Ὑπατίου ἡ ἡ ἐπε
δέξατο τοῦ ἀριθμὸν τῶν μοναχῶν ὁ ἅγιος ἀπὸ 30 εἰς 120, ὅπερ τῶν ἡ
τοῦ ἡ τοῦ γεγραμμένου διὰ πραγματοποιεῖται ἐπρυσσοδίαι
ν αὐτοῦ. φρικτὰς ἀρὰς ἐκφέρει κατὰ τῶν δεχομένων ἀγνω
τοῦτο ὁ, ἡ παντὸς καὶ τῶν μονῶν τοῦ Περιβλεπτ
ρους. ἐγράφη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νικηφόρου βασιλέως
τοῦ Ἰωάννου Ὑπατίου, ἡ ὁρᾷ ἐπὶ διαλύσεως τοῦ Α' Ὑπατίου
τοῦ Ὄρους, διότε ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, ἧς πάντως (;) ἐκεῖ ἦτον ἡγού
ἡ δὲ ἐκεῖσε· ἐκεῖθεν ὁ Ἰωάννης καθίσται εἰς τὰ κελλία 118, 24.
Διαθήκωσις ἐν θεωρεῖ ὁ ἅγιος "διαίτην ἐκείνου καὶ τύπον" ἡ ἐμ
ἀπέστειλαν ἐκ χειρὸς τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς μονῆς Μιχαὴλ. περὶ τ
Ὑπατίου οὐδὲν ἐκεῖθεν λέγεται, ὅθεν δὲ φαίνεται ὅτι ἦτο μεγάλων ἤδη
ἀλλ' ἐκαναγράφεται τὰ περὶ ἡγουμενίας, ἀλλὰ τὸ σουδάριόν ἐστιν ὁ
ἐκεῖθεν οὗ ἄφιπτε Ἰωάννης τὸν Ἴβηρα ἐν τῷ ὄρει, ἡ Νικηφόρου τὰ πα
μον ἐν Κ/σει, ἡ περὶ τῆς εἰσόδου τοῦ ἡγουμένου ἄνωθεν δὲ ἐκάρκ
νου ἐν τῷ Ὑπ. ἡ ἐν ἀρχῇ τοῦ πατρὸς σύνοδα ἀδελφοῦ κτλ.
Ὑποτύπωσις ἐστὶ τὸ Ὑπατίου τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὅσον ἀφορᾷ τὸ
τὸ πρακτικὸν ἡ τοῦ κοινοῦ βίου ἐρμηνεῖ.
τῆς Ἀβραάμιος Δεκ. μοῤ. 170, 2.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἡγούμενοι Λαύρας.

Ἀθανασίᾳ ὁ ἁγία.

Ἀθανασίᾳ ὁ ἐκ Λαύρας προσθεὶς (1030)
(ἐν ἐγγράφῳ ἐν Cista Russici 2) ὡσὼ ἐν τῇ τιμητικῇ
χαρτᾳ "Ἡγούμενος" ὑπάρχων "Ἐπιστασίᾳ ἐκ Ἡγουμένης
φαρμακὸν ὑπογραφὴ ἰδίᾳ χειρί

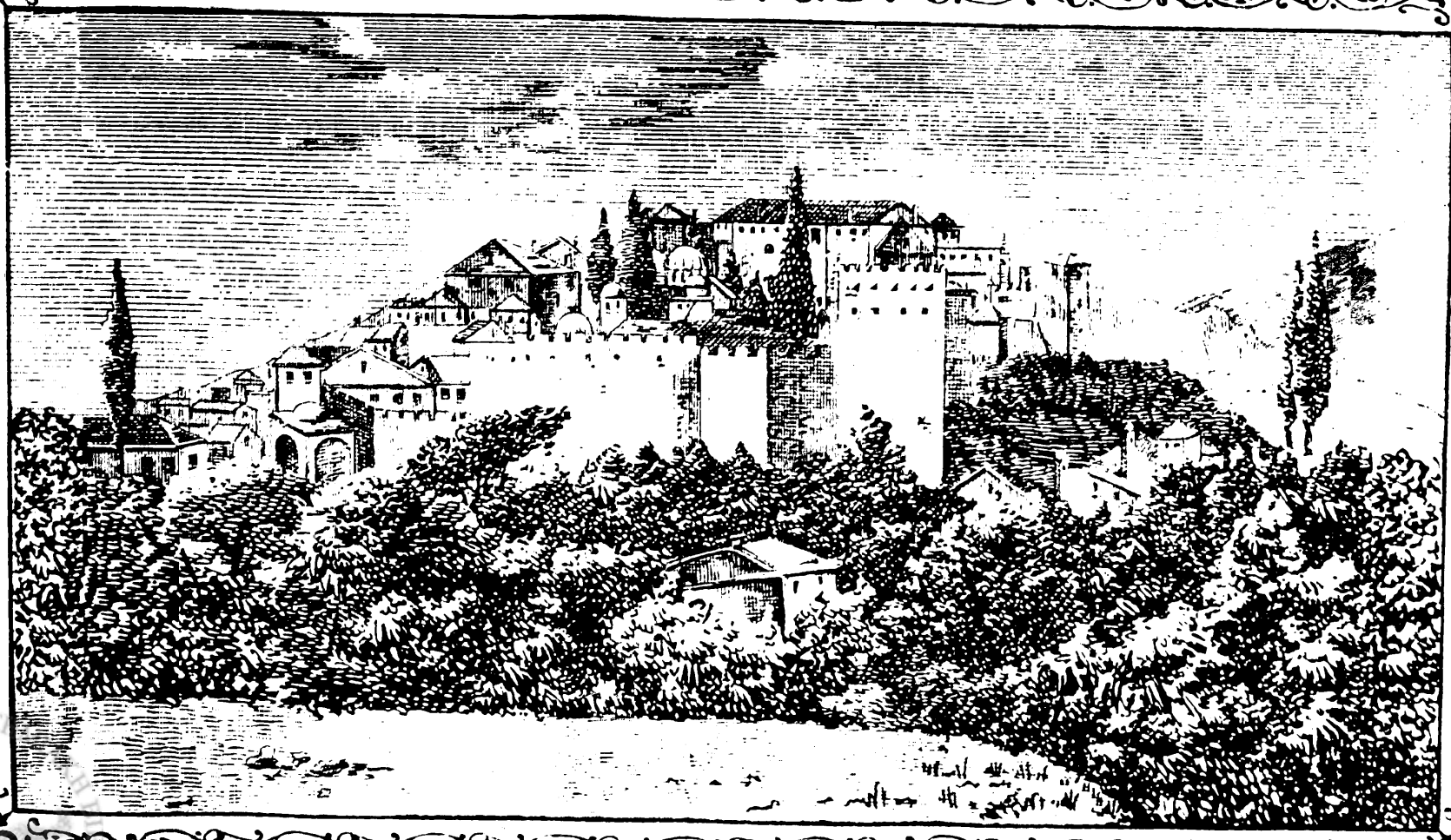

Η ΛΑΥΡΑ του ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. ΑΓΙΟΝ-ΟΡΟΣ

Γεράσιμος. 1325. Ιστ. Κατακυζηνοῦ Τομ. Α σ. 93 καὶ ἐπιθ. παρ.
καὶ Γιδ. Ἄθω σ. 201. καὶ Κώδ. Λαύρας 200 Κ. (σαρ' ἡμῖν) σίχοι,
Γεράσιμος ὁ τῆς νεαρᾶς ἱερὸν ὄρος ἐν ᾧ ἀθωϊκὴ μονὴ Λαύρας
Καντακ. Ι, 31 σ. 149. Act Vatt. Ι
σ. 175.

Γρηγόριος ἱερομ. ἐν τῷ Γ' Γ (υπ. (1394). Μηγερο. 175, 11

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ευθυμία Ιερομονάχος

Εν γράφω τῷ Ι. Κτήτορι τοῦ περὶ τὴν Νέαν Παλαιστρα τόμος ἔτους 1398 ὑπογράφεται ὧδε:

ὁ καθηγούμενος τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς βασιλικῆς μονῆς Λαύρα, Ευθυμία Ιερομονάχος

Actes du Pantocrator. σελ. 42.

καὶ ἐν γράφω τῷ 1381. (αὐτόθι σελ. 15)

" " τοῦ ϛλγ' Κωδ. Α' ανεμφ. Λαύρας φ. 436

" Ηλιοῦ (ανεπιγράφου)

Ο ἐπιμελούμενος καὶ δικαίως τῆς σεβασμίας καὶ ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας, Ηλιοῦ, Ιερομονάχος" τῷ 1422 (Acta Russ ~~τὸν ἱερομονάχον εἶναι ὁ Μεσσήνης ἰδιώτης~~ cl. 12.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

242.

Εὐλογία Θεοδόσιος Ἱερομόναχος καθηγούμενος τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου ὑπεγράψα. 1169 (αὐτόθι 4

Θεόδωρος χειρὶ ἁμαρτωλῷ ἡγούμενος τῆς σκαμνίτης ἐμοὶ εὐχέσθε. (Δεξιὰ περὶ τὸ θαυ. ἀρχ. λ΄ ὁ Παρκανιώτης) ὁρῶν τὸν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τὸν δὲ κύριον Θ. τοῦ Κ. ἡγούμενον τῆς Λαύρας τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου γυπώσας αὐτὸν ἐκέλευσε χαράξαι τὸ ἐνιαυτὸν τῆς ἡγουμενείας ἐνιαυτὸν ἐβδόμην τεσσαρακοντῆ. Ἀνεγ. μερ. παρὰ Meyer v 170. l.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

αντίγραφον Δ. Σακκέλιον Τόμος 142

Ηγούμενοι Μητ. Λαύρας

Ἰωακείμ Πρίγκιπας 1363.

ἡ διαθήκη ἐν χειρ. 759 Μονῆς Ρωσικῶν.
ἐν Ἁγ. Κωδ. λαύρης 5768, 41, 5806, ~~5788~~ 5788, 41.

Σημειώσεις ἱστορ. ἐν Ἁγ. ὄρει σελ. 95, 398 Ἀναγραφὴ ὀνομάτων Ἀρχ. Λαύρας. 13.

Ὁ καθηγούμενος τῆς σταυροπηγιακῆς βασιλικῆς μεγάλης λαύρ. Ἰωακείμ Ἱεροψυχάκης" ἀπὸ 1363 (Act. Russici 9)

Λαύρα δυναμει χῶρος ἡ Πύργιανος παρὰ ποταμὸν ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν σοφὸν τὸν διὰ αὐτοῦ τὴν ἀνδρ. σοφίαν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἡσυχίᾳ αὐλαίοντι ἐν τῇ ὁρθῇ δοξαζόμενοι ἀνυποδύτοις ὁσιοῦ πατρὸς ἡμῶν Σινοδ. καὶ Κυδωνίου ἐπὶ φηφοδίου. Δουκ. Τομ. Α' σελ. 95

Γρηγόριος Ἱεροψυχάκης. ἐν ἐγγράφῳ τῆς Κοινῆς Συναξ. περὶ τῆς Μονῆς ἐνφίγμενος ἀπὸ 1316. ὑπογράφεται μετὰ τοὺς πρώτους ἱσταμένους οὕτω:

Ὁ ταπεινὸς Ἱερομόναχος Ἰγνάτιος ὁ καθηγούμενος τῆς Βασιλικῆς σταυροπηγιακῆς Μεγάλης Λαύρας ἰδιοχείρως ἐπεσημείωσα καὶ ὑπέγραψα δι' ἀσφάλειαν. ἐν Actes de l'Athos III. Actes d'Esphigmenou par le Louis Petit et W. Regel. ἐν Παράρτ. τῶν "Βυζ. Χρονικῶν" τοῦ 1ου τόμ. σελ. 20.

Ἰωάννης Βαφεὺς ἐπὶ Ἀρχιερέως Α' Κορινθίας (Μαΐου 1811), ἡγουμενεύσας ἐν διετίᾳ.

Ἰωαννίκιος μοναχὸς πρεσβύτερος ~~ἡγούμενος~~ ὁ τῆς Μεγάλης Λαύρας, (τὸ 1048 Act. Russici ~~τὸ 13~~ 3.

Ἰωσὴφ καθηγ. ἰσοσχὴ χαριστήριον τῆς ἀντιδόσεως αὐτοῦ ἐν Ἁγ. Ὄρει ἐπὶ Ζαχαρίου ὁ Δεκαΐας τῆς Μονῆς Νταφνίου ἱερομ., ἡ ἐπιδοχὴ παρὰ Χρυσ. Ξηροπ. σ. 342-343

Μακάριος · 1340. δοκιμάζων 1342 χειροτονίαν
Πατριαρχικὴ διακονία ~~ὁ πανάγιος πατριάρ.~~ κτλ.
"Ιδε 6 Ἑλλ. Παλαμᾶ μεταφρ. Αὐ Παρίδ σελ. 98. ~~102, 112, 206, 3α~~
ἐν Β. ἁγ. Μαζίμου φ. 62 α. "εἶσι δὲ καὶ ὁ ἱερομόναχος Μακ
αρίου υἱὸς ἐν ἁγίαις λαύραις οὐ λόγου ἐπιτίμου χάριτος: χωδ λαυρ.
Θ. 5

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μαυάρις · 1340. δοκ. τῷ 1342 ἡγούμενος
Μητροπόλεως Διονυσίου ~~τοῦ Κατουμᾶ Τομ. Β σελ.~~
102. 212, 306 &c.
"Ἰδε & Γρηγ. Παλαμᾶ μεταφρ. Αὐ Παρίς σελ. 98.
ἐν Β. ἁγ. Μαζίμου φ. 62 α. "ἦσαν δὲ καὶ ὁ ἱερομόναχος Μαυ-
ρία αὐτοῦ ἐν ἁγίαις Λαύραις οὐ τὸ ἐπίκλην χαμηλός: κωδ Λαυρ.
Θ. 5.
"Καὶ Μαυάριος μὲν τῆς Λαύρας ἡγούμενον Διονυσίου
Μητροπόλεως διεδέξατο". (οἱ ἀπόδεκτοι τοῦ Κατουμᾶ,
Ἱστορ. Κατ. Β' σελ. 463. Ἴδε καὶ ποίησιν.
"ὁ τῆς Λαύρας ἡγούμενος Μαυάριος" 1361 αὐλ. ἐν τῶν μελῶ
τοῦ ψαλτοῦ Ἰσαὰκ καὶ Βασιλείδα ὑπὸ συμβιβασμοῦ περὶ
δίκης. πρβ. σ. 518 ὅτι αὐθεντάζει ἐν Διονυσίου ἐν ὁδῷ
Χρήσει ψαλτοῦ τοῦ Δίκης Βασιλείου. (
Δίκαια ἴδε παρὰ Π. Παπαγεωργίῳ Αἱ Λαῦραι καὶ αἱ ἱεραὶ τῶν
- - - ἐν Λειψίᾳ Teubner 1894 σ. 38-39. (ἰδ. καὶ σελ. σ. 2,
Παγαχίς ἐν Χρυσ. Δημ. Διονυσίου Παγαιογρ 1430

Νεώτατος μοναχὸς καθηγούμενος τῆς Μεγάλης
Λαύρας τοῦ ὄρους Ἀθανασίου Β.' Τυπικὸν
ἐπὶ Διονυσίου Κωνσταντίνου τοῦ 1046

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

48 Α΄ . (1311-1314) Πατριάρχαι Λαυριώτ

Νήφων Πατριάρχης από Κυβίτου Μοναχός κ. ἡγούμενος τῆς Μ. Λαύρας. "Νιόβαχι το Ἅγ. Ὄρος νύσσο λιμπέρι. Διπλαδόσται τον επιστωνίσσου Ιεριοσύλι τω 1313 μαΐσιον τε ιορα το οίκουμ. Πατριαρχείον σχίσιν τοδ. Πρώτο τοσ Ἁγ. Ὄρους. Γιδείν. Παλ. Πιν. σχ. 411 .. 412.

Νικηφόρος ἐγγρ. Συναξάριον Καρεών, ς χξζ. 1159 Κώδ. Α΄ φ. 42α

Ποίησις. ἐν τῷ σχηματίσαι τὸν Ἱερεμίαν 1544 διὰ τὸ προφέρειν Κώδ. Α΄ αντιγρ. Λαυρ. φ. 41α

. Φιλόθεος

Βιβλ. Μ. Λαυρᾶς αρ. 170. σχ. 100 Χαρτ. ἔτους 1546.
Μετεσκευάσθη Ἰω. Χρυσοστόμου, ἡγουμένου αὐτῆς ὑπὸ Φιλοθέου κτήτορος

ὡσαύτως ταώ, πελεκάνοι (τί ἁρμονία λεκτική! καὶ ὅμως καθ' ἕκαστον ἠ
ἀκούει: ὥσπερ πελεκὰν τετρωμένος) ἔλαφος διωκομένη ὑπὸ κυνηγετικῶν
νῶν, ὄφεις καταβιβρωσκόμενοι ὑπὸ πτηνῶν κτλ. (ὁ ἀναγνώστης μόνον
τὴν ἔννοιαν οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν ἂς προσέχῃ). Ἐν τῇ τοποθε
τῆς Λαύρας ὑφίστατο ἡ εἰδωλολατρικὴ πόλις Ἄθωσα κατὰ τὸν Στέφανον
Βυζάντιον καὶ τὸν ζωγράφον Πτολεμαῖον» (σ. 8) ὁ Στέφανος καὶ ὁ γι
γράφος (ὃν μετεβάπτισεν εἰς ζωγράφον) Πτολαιμαῖος, ὁ μὲν λέγει:
δὲ καὶ Ἄθω- πόλ- -

Δανιὴλ Ἀχραδαῖ ἐν σημ. τοῦ παρὰ Ουσπενσκι
Περιηγ. Πρόσ. 1846. σ. 88

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

348 Α΄ . (1311-1314) Πατριάρχαι Λατρικοί.

Νήφων Πατριάρχης από Κυβίτου Μονάχος ή ἡγούμενος τῆς Μεγ. Πανάγιας. "Ἐκδοσις τοῦ ἁγ. ὄρους ἐπὶ τῶν μητέρων διαιτοδοσίαν τοῦ ἐπιτιμίου περιοδοῦ τῷ 1313 μαΐου τῆς ὑπὸ τὸ σίγιλλιον. Πατριαρχικὸν σχίσμα τοῦ Πρώτου τοῦ ἁγ. ὄρους. Γιδεών. Πατρ. Πιν. σελ. 411 - 419.

Νικηφόρος

Πατριάρχης ἐν Κ

Φιλόθεος

Βιβλ. Μ. Λει

Λειτουργία

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ὡσαύτως ταώ, πελεκάνοι (τί ἁρμονία λεκτική! καὶ ὅμως καθ' ἕκαστον ἔτ
ἀκούει: ὥσπερ πελεκὰν τετρωμένος) ἔλαφος διωκομένη ὑπὸ κυνηγετικῶν κ
νῶν, ὄρεις καταβιβρωσκόμενοι ὑπὸ πτηνῶν κτλ. (ὁ ἀναγνώστης μόνον ε
τὴν ἔννοιαν οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν σύνταξιν ἂς προσέχῃ). Ἐν τῇ τοποθεσ
τῆς Λαύρας ὑφίστατο ἡ εἰδωλολατρικὴ πόλις Ἄθωσα κατὰ τὸν Στέφανον τ
Βυζάντιον καὶ τὸν ζωγράφον Πτολεμαῖον» (σ. 8) ὁ Στέφανος καὶ ὁ γε
γράφος (ὃν μετεβάπτισεν εἰς ζωγράφον) Πτολαιμαῖος, ὁ μὲν λέγει: «Ἔσ
δὲ καὶ Ἄθως πόλις ἐπὶ τῷ Ἄθῳ» (ἔκδ. Αὐγούστου Meineke, Berolii
1849, σ. 36, 14) ὁ δὲ «Ἄθως ἄκρον καὶ πόλις» (ἔκδ. Καρόλου Müller
Parisiis 1883, τόμ. Α', μέρ. Ι, σ. 497,5). Πόθεν δὲ ἐπείσθη ὁ ἐξ ὑπ
γυίου οὗτος ἀρχαιολόγος ὅτι ἐνταῦθα ἔκειτο ἡ πόλις; καὶ μετὰ τοσαύτης αἰ
θεντίας ἐξακολουθεῖ: Οἱ δὲ ὀκτὼ στύλοι οἱ ὑποστηρίζοντες αὐτὸ τὸ θεῖο
κουβούκλιον τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς φιάλης ἦτοι τὸν θόλον αὐτῆς διεσώθη
σαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐκεῖ» (αὐτ.). Οὐδ
εἰς ὑπῆρξέ ποτε τοσοῦτον ἀφελής, ὥστε νὰ ἐκλάβῃ τοὺς κίονας τούτους, ὧν τ
κιονόκρανα ἀκραφνοῦς Βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, ὡς ἀρχαίους ἑλληνικούς (βλ
τὴν εἰκόνα τῆς ὄντως θαυμασίας φιάλης παρὰ H. Brockhaus, Die Kuns
in den Athos-Klöstern, Λειψία 1891, σ. 6 ἐν τέλει). Ὡς πρὸς τὰ «θωρά
κια» ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀρχαιολόγων, οἵτινες πάντες ἔχουσ
φωτογραφίσει αὐτὰ εἶπεν, ὅτι προέρχονται ἐξ ἀρχαίου ναοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ
ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον τὸν σταυρόν, ὅστις φέρεται ἀναγεγλυμμένος ἐπ' αὐτῶ
(βλ. ἔνθ' ἀνωτ. σ. 36). Αἱ ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις καίτοι ἀνατολικῆς (καὶ οὐχ
Ἑλληνικῆς τέχνης) εἰσήχθησαν ἐγκαίρως εἰς τὴν Χριστιανικὴν διακοσμητικὴν
τέχνην, ὡς βλέπομεν καὶ εἰς πᾶν ξυλογλυπτικὸν τέμπλον ζῶα διάφορα καὶ τέ
ρατα παριστάμενα. Ὀρθῶς δὲ γράφει ὁ φίλος κ. Γ. Σωτηριάδης ὅτι αἱ πλά
κες αὗται προέρχονται ἐκ τοῦ ἀρχαίου Καθολικοῦ τῆς Λαύρας (Τὸ Ἅγιον
Ὄρος, Ἱστορία καὶ τέχνη, Ἀθῆναι 1915, σ. 135).

Οἱ τοῦ Κ' αἰῶνος Ἁγιορεῖται λόγιοι τὰ τῶν Μονῶν τοῦ Ἄθω ἐξ
ιστοροῦντες ἀξιεπαίνως ἐξωβέλισαν κατὰ τὸ ἐνὸν τὰς μυθώδεις χριστιανικὰ
παραδόσεις, καὶ οὕτως κατώρθωσαν νὰ παρουσιάσωσιν ἱστορίαν ἀξίαν τοῦ ὀνό
ματος. Καὶ ἔρχεται νῦν ὁ ἀκραιφνὴς Ἕλλην ἰατρὸς τῆς Λαύρας, Σιμωνίδου
δόξαν ζηλώσας ἀντὶ τοῦ Χριστιανικοῦ νὰ ἀντεισαγάγῃ ἀνυποστάτους ἑλληνι
κὰς παραδόσεις καὶ εἰδωλολατρικὰς μυθοπλαστίας παραμορφώσας οὕτω τ
ὡραῖον τοῦ Τριγώνη καὶ Σάββα Προσκυνητάριον διὰ τῶν φώτων δῆθεν τῆ
ἐπιστήμης, ἧς οὐδέποτε ὑπῆρξε καλὸς θεράπων. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀε
τώματος τῆς εἰρημένης Τραπέζης ὑπάρχει ἐντετειχισμένη πλὰξ φέρουσα τὴν
δε τὴν ἐπιγραφήν: «Ἀ ρ τ έ μ ι δ ι α γ ρ ο τ έ ρ α Ν ε β ρ ὶ ς ἀ ν έ θ ε κ ε ν» καὶ
ὕπερθεν γεγλυμμένον ὠτίον. Ἐκ τούτου εἰκάζομεν, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων ἀρχαιο
λογικῶν εὑρημάτων, ὅτι ὑπῆρχε ναὸς ἐνταῦθα τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἣν ἡ πά
σχουσα καὶ ἰασαμένη γυνὴ ἀφιερώσατο τὴν πλάκα. Ὅτι ἐπεχωρίαζεν ἡ λα

λεία τῆς ἀγροτέρας Ἀρτέμιδος ἐν Μακεδονίᾳ δεικνύει ἐπιγραφὴ ἀνευρεθεῖσα ἐν Ἐπισκοπῇ (Ναούσης): «Ἀρτεμιν ἀγροτέραν Γαζωρείτιδα τις Βλουθρος ἔτιν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν κυρίων Κλαυδίου κτλ.». (Μ. Λήμιτσα. Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζομένοις κλπ. (Ἀθῆναι 1896) σελ. 94 ἐπιγρ. 125). Ἀγροτέρα δὲ λέγεται ἡ Ἄρτεμις ὡς ἐν ταῖς Ἄγραις (ὅθεν τοῦ Σταδίου Ἀθηνῶν ὅθεν καὶ Ἀγραία) λατρευομένη, ἢ μᾶλλον ὡς τῇ ἀγρίᾳ φύσει διαιτωμένη (ἀγρότα, ἀγρότις) ὅθεν καὶ ὁ Νόννος:

«Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα, καὶ εἰ πέλε δεσπότις ἄγρης» (Διον. XVI, 130)

καὶ Αἰσχύλος: «δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ» (ἀπόσπ. 342 Ν. ²), ὁ Κόλουθος οἱονεὶ ἐνιζόμενος ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς θεᾶς εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Θέτιδος γράφει: «Ἄρτεμις ἠτίμησε καὶ ἀγροτέρη περ ἐοῦσα (Ἅρπαλ. ἢ Ἑλένης στ. 33) καὶ τὰ ἀποδιδόμενα αὐτῇ ἐπίθετα: ὀρειάς, ὀρειβάτις, ὀρεστέρα, οὐρεία, οὐρεσίφοιτις (πρβ. καὶ τὰ ἐκ θηρ-φόνος κτλ. καὶ κυνηγετικὴ θεός, κυνηγέτις κτλ.) Κατὰ ταῦτα οὐδὲν παράδοξον ὅτι καὶ ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος ἰδιαζόντως ἐτιμᾶτο ἡ Ἄρτεμις· εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον, ὅτι ἐνταῦθα ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν τῆς Ἁγιορ. Πολιτείας ἡ λ. ἀγρὸς ἀκαλλιέργητον ἔκτασιν, δάσος, ἴσως καὶ ἐκ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἐννοίας τοῦ ager σημαίνοντος τὸ σύνολον τῶν γαιῶν τῆς κοινότητος (publicus), ἐνῷ terra ἡ ἰδιωτικὴ κτῆσις (privata). Τὴν εἰρημένην ἐπιγραφὴν πρῶτος ὁ γράφων ταῦτα ἐφωτογράφησα τῷ 1914, ὅτε ὑπὸ τοῦ τότε ἰσχύοντος ἐν Λαύρᾳ κατηγγέλθην εἰς τὴν Κοινότητα, ὅτι ἀφῄρεσα πλάκα μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας· ὁ δὲ ἀποσταλεὶς ἐπιστάτης—καὶ ζῇ οὗτος εἶναι ὁ ἱερομόναχος Πινούφριος Ῥῶσσος, καὶ ἀναφέρω τοῦτο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ—ἵνα μὲ ἐκβάλῃ τῆς Μονῆς διὰ τὸ πραξικόπημα, ἰδὼν τὴν πλάκα εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ τῆς συνάξεως, εἰπὼν ὅτι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐκβάλω τῆς Μονῆς λόγιον μοναχόν. Δυστυχῶς ἡ φωτογραφία τότε κατεστράφη· εἶναι δὲ δύσκολος ἡ φωτογράφησις ἕνεκα τοῦ ὕψους (10 μέτρ.). Ἔκτοτε ὁ ἀρρητογράφος ἰατρὸς ἐνεθυμεῖτο καὶ ἔγραψε ταῦτα: «Τὴν πρόσοψιν τῆς Τραπέζης κοσμεῖ ἕνα πελώριον ἀναθηματικοῦ s'c) μαρμάρινον οὖς γλυπτὸν (μόλις τὸ πελώριον ὅλη ἡ πλάξ δηλ. εἶναι 20-30 ἑκατ. μέτρ. τὸ δὲ οὖτε 10 ἑκατ.), ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῆς κορνίζης (ποίας κορνίζης;) μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν. Νεωρὶς τῇ θεᾷ Ἀρτέμιδι ἀνέθηκεν (ἐν τέλει διωρθώσατο: Νευρίς, ἀγνοῶν ὁ ἀνὴρ τὴν ὀρθὴν γραφὴν Νεβρὶς (ἣν ἀναφέρει καὶ ὁ Λουκ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων), καὶ τὸ τόσα ἐξ αὐτῆς παράγωγα). Ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ θαυμάσιον σχόλιον: «Ἡ εὐλαβὴς ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος τῶν Μελανῶν (ποῖος εἶπεν ὅτι ἡ Νεβρὶς ἦν ἱέρεια)... ἀφιέρωσε χάριν εὐγνωμοσύνης γλυπτὸν οὖς τῇ θεᾷ Ἀρτέμιδι. Κάτωθεν τοῦ ὠτὸς ὑπάρχει μεγάλη τοιχογραφία παριστῶσα τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου... ἡ θεοτόκος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις φέρουσα τὴν ἠλακάτην της φεύγει ἐγκαταλείπουσα συμβολικῶς τὸ στέμμα αὐτῆς (ποῖον στέμ-

μα;) εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ ὡσεὶ νὰ λέγῃ φαίνεται «ὡς τύπος καὶ πρόδρομ
τῆς Θεοτόκου δὲν ἔχω θέσιν πλέον ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ ἦλθεν ἡ πολιοῦχος κ
κυρία τοῦ Ἄθω» (σ. 11-12). Οἱ μὲν εὐσεβεῖς Ῥῶσσοι ἔπλασαν τὴν Χριστι
νικὴν μυθολογίαν περὶ τῆς ἐλεύσεως τῆς Θεοτόκου εἰς Ἄθω (βλ. Ἱστορ
Ἀσκητισμοῦ, τόμ. Α', σ. 90) ὁ δὲ εὐφάνταστος ἰατρὸς τῆς Λαύρας συνδέ
αὐτὴν πρὸς τὴν προχριστιανὴν καὶ οὕτως θὰ ἔχωμεν συνέχειαν νέων Πατ
ων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὐδέποτε ὅμως ἱστορίαν πραγματικήν. Ἐν τῇ εἰρ
μένῃ εἰκόνι παρίσταται ἁπλούστατα ὡς συνήθως ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θε
τόκου (βλ. Ἑρμηνείαν τῶν Ζωγράφων ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησ. ζωγραφίαν ὑπ
Διονυσίου ἱερομονάχου κττ. ἔκδ. Ἀθηνῶν 1885, σ. 111), ἀντὶ ὅμως νὰ παρ
ίσταται ἡ Θεοτόκος φέρουσα τὴν ἠλακάτην, ὁ καλλιτέχνης—καὶ εἶναι οἱ
τος μαθητὴς τοῦ περιφήμου Θεοφάνους τοῦ Κρητὸς—ἔπλασε γυναῖκα ἄλ
λην μετὰ ποδήρους χιτῶνος καὶ καλύμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ἴσως εἶνα
ἡ συγγενὴς αὐτῆς Ἐλισσάβετ). Αὕτη ἰδοῦσα τὸν ἀπαστράπτοντα νεανίαν ἐ
τοῦ φόβου ἐτράπη εἰς φυγὴν ὅπως καὶ ἡ Θεοτόκος στρέφεται· καὶ οὐδὲν ἕτε
ρον. Ἔ, φίλε ἰατρέ, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐγνώριζον κάλλιον τὴν μυθολογίαν ἢ ὅσο
ὑμεῖς γνωρίζετε τὴν ἰατρικήν· ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἀρρενωπὸς Ἄρτεμις ἔφερε
βραχὺν χιτῶνα καὶ μόνον τὸν κρήδεμνον (ταινίαν) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὅρ
καὶ Ἄρτεμιν τῶν Βερσαλλιῶν ἐν Λούβρῳ). Ἐὰν ὁ ἀναγνώστης ἔχῃ ὑπο
μονὴν ἀκουσάτω καὶ ἕτερον πλάσμα: «Ἡ Δάφνη.... κατέφυγεν εἰς τὸν τό
πον τῶν Παρθενῶν (sic) τὸν Ἄθω, καὶ ὅταν ἐκεῖ ἐπεβιβάσθη μετεμορφώ
θη εἰς Δάφνην, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ ὁ λιμὴν τοῦ ἁγίου Ὄρους Δάφνη, ὡ
σύμβολον νίκης κατὰ τῆς σαρκὸς» (σ. 12 σημ.). Ὡραία ἡ παρομοίωσις τῇ
ἀληθείᾳ, καὶ πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα, ἐὰν ἐζῶμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλλη
νικοὺς χρόνους, ὅτε ἡ φαντασία ἦν ἀπεριόριστος καὶ συνελάμβανε καὶ τὰ
πλέον ἀλλόκοτα πράγματα! Ὁ μυθοπλάστης ἀνὴρ ἐνεθυμεῖτο ἀπὸ τοῦ Ὀβι
δίου, ὃν ἐδιδάχθη εἰς τὸ Γυμνάσιον, τὰ περὶ Δάφνης καὶ Ἀπόλλωνος, ἀλλ
ἐπελάθετο ὅτι ἡ μεταμόρφωσις τῆς θεᾶς εἰς δένδρον, τὴν Daphne Ale
xandrina, ἐγένετο οὐχὶ εἰς Ἄθω, ὅπου ἡ ῥοδοδάφνη δὲν φύεται, ἀλλ' εἰς
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, οὗ αἱ περικαλλεῖς ὄχθαι εἰς τὰ Τέμπη καλύπτον
ται ὑπ' αὐτῆς· ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ἀπόλλων ὠνομάσθη Δάφνειος. Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ
ὡς μεγαλόσχημος δὲν ἔχει πολλὴν σχέσιν πρὸς τὴν μυθολογίαν τὴν ἀρχαίαν
καὶ προτιμᾷ μᾶλλον νὰ δημιουργήσῃ νέαν, οὔτε δὲ καὶ πρὸς τὴν φιλολογί
αν, ἂν καὶ θέλῃ νὰ φιλολογῇ, γράφων περὶ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς σκιᾶς τοῦ
Ἄθωνος: «τὸ βεβαιώνει ὁ στίχος τοῦ Σοφοκλέους: «Ἄθως σκιάζει νῶτα λη
μνίας βοός» (σ. 28· πρόκειται περὶ τῆς ἐκ τοῦ Σουΐδα παροιμίας), «ἐπὶ τῶν
τινας λυπούντων ἢ βλαπτόντων: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός· ἐ
πειδὴ τὴν ἐν Λήμνῳ βοῦν λευκοῦ πεποιημένην λίθον ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπι
σκιάζει» (Paroemiographi graeci, ed. Th. Gaisford Oxonii) 1886, σ. 16, 168).
Τοῦτο δὲ ἀληθεύει ὡς ἐγὼ αὐτὸς ἐξηκριβωσάμην καὶ ἐπικυροῖ ἐκ τῶν ἀρ-

Παρείων Στεφ. ὁ Βυζάντιος: «Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τριακοσίους» (ὁ δὲ σχολιαστὴς τοῦ Τιμαίου 700 ἔχει) «οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι ἐκ τῆς Τροφῆς βλέπει τις τὴν Κωνσταντινούπολιν (σ. 28). Μόλις δι' ἰσχυροῦ τηλεσκοπίου θὰ ἴδῃ τις τὸν Ἑλλήσποντον. Ἀσύγγνωστος ὁ ἀνὴρ τυγχάνει ὁ τὴν βιβλιοθήκην τῆς Μεγίστης Λαύρας ὑποχείριον ἔχων τοιαύτας γραφῶν ἐρεσιέλιας καὶ περὶ τὴν λέξιν οἰκτρῶς ἁμαρτάνων, καὶ δὴ ἀναμείξας τὴν φράιν τοῦ Τριγώνη μετὰ τῆς ἑαυτοῦ καθαρευούσης καὶ ἀποτελέσας κακότεχνον ράμα· τί δὲ εἶναι ἡ μίλτος, ἣν ἀλλεπαλλήλως ἀναφέρει ἐν σελ. 17 ἑ. «κιὶ ατὸς... ἡ διὰ μίλτων πεποικιλμένη»· καὶ «εὐαγγέλιον διὰ μίλτων πεποικιλνιένον». Βεβαίως περὶ σμάλτου πρόκειται... ἀλλ' ἔχομεν καὶ τὰ «πετραχήλια» αὶ σ. 18) ὡς παράσημον τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς γλώσσης. Ἄλλας πλείστας ἀνὴ κριβείας, γραώδεις παραδόσεις κτλ. χαρίζομαι αὐτῷ, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν τέγνοιαν τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς καὶ τῆς τοπογραφίας. Ἐνῶ ἐκ τοῦ Τριγώνη ἀναφέρει ὡς ἀκμᾶζον νῦν τὸ ἐρημωθὲν ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, πάγεται: «Ἄνωθεν τοῦ ἁγ. Ἀρτεμίου ὑπάρχει σκήτη παλαιὰ ὀνομαζομένη α οὖ ἁγίου μεγάλου Βασιλείου, εἰς αὐτὴν ἡσύχαζεν ὁ ὅσιος.... Νήφων ὁ ἐξ τε Ἰωαννίνων, ὅστις ἦν ἐν ἔτει ασπ' (=1280), τώρα δὲ εἰς τὸν καιρόν μας αἰ πατὴρ Γεράσιμος Μενάγιας ὁ χημικὸς κτλ.» (σ. 27). Καὶ ἐρωτῶ ἤδη τὸν ος ὑριον ἰατρὸν μήπως ἔγραψε ταῦτα ἐπίτηδες θεατρίσῃ τοὺς Ἁγιορείτας λοραίους; (ὡς ἔγραφόν μοι ὅ τε ἅγιος πρώην Λεοντοπόλεως ἐκ Παρισίων καὶ ε ὁ καθηγητὴς κ. Ι. Παπαδόπουλος ἐκ Θεσσαλονίκης). Δὲν γνωρίζει ἐπὶ 40ετίαν α σχεδὸν διαμένων ἐν Λαύρᾳ ποῦ εἶναι ἡ σκήτη (γρ. ἡσυχαστήριον) τοῦ μεγ. ἶνα Βασιλείου, ὅπου ἀσκητεύει ὁ κοινὸς φίλος πατὴρ Μενάγιας, ὅτι δὲν εἶναι ἄ αὐτνωθεν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἀλλ' εἰς δίωρον ἐκεῖθεν πρὸς Δ ἀπόστασιν; Ἀλλ' ἴσως ἐνστῇ τις λέγων: ὅτι οὕτω γράφει ὁ Τριγώνης καὶ ὁ Σάββας. Βεβαίως γὼ αὐτοὶ εἶχον τὸν νοῦν εἰς τὴν κεφαλήν, ὅταν ἔγραφον καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς πόογθας. Καὶ ἔπρεπεν ὁ φιλόπονος ἀνὴρ νὰ ἀνοίξῃ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἀσκητιψοσμοῦ, ἣν μετ' ἀφιερώσεως ἀδελφικῆς ἐδωρησάμην αὐτῷ, ἐν σελ. 34 ἔνθα μεαὐτὰ πολλὴν ἐξέτασίν τε καὶ τοπογραφικὴν ἔρευναν γράφομεν ταῦτα: «Συναs c)τῶμεν εἰς τὸ πλέον ἀπόκεντρον μέρος κάτωθεν τῶν Κρυῶν νερῶν εἰς βαθυ30 τάτην φάραγγα ἀποκεκλεισμένην πανταχόθεν διὰ βραχωδῶν σειρῶν τὴν ἀρίζηχαιοτάτην Σκήτην τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἔνθα πρῶτος κατῴκησεν ὁ ὅσιος έθηΕὐθύμιος ὁ νέος περὶ τὸ 850 (βλ. vie et office de saint Euthyme le jeuNεβφe, par L. Petit, Paris 1904, σ. 26, 28 ἑ.). Λίαν πρωΐμως ἡ σκήτη αὕτη ταρῴπὸ τῶν ἐπαράτων ἐχθρῶν κατηρημώθη καὶ νῦν ἐλάχιστα μόνον ἴχνη σώΑρτζονται τῶν τε καλυβῶν καὶ τοῦ Κυριακοῦ». (Καὶ ταῦτα ἐγράφησανἄνευ συμτε χβολῆς τοῦ ἀρχείου τῆς Λαύρας, ὅπερ πεισμόνως ὁ ἱστοριοδίφης ἰατρὸς ἐκράτησεν πάρῳπὸ τὴν ἑαυτοῦ κατοχήν, ἵνα μεταδῶ τοῖς Γαλάταις μόνοις καὶ ἀποκομίσηι θεται τὰ παράσημα). Ἐρχόμενος δὲ ὁ τοῦ Προσκυνηταρίου τῆς Λαύρας συγάτηγραφεὺς εἰς τὰ Κατουνάκια καὶ τὸ Καρμήλιον (γρ. νέον), οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ

Μονὴ τῆς Λαύρας

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου τῆς Λαύρας ἀνήκουσα εἰς τὸν ἅγιον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ πᾶσαν Παλαιστίνην.
Ἰδὲ "Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Νικολάου" σ. 70 κ.ἑ. τοῦ τόμ. χρυσοβ. ἀνδρογύνου III σ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δρος ειαν

ρείων Στεφ. ὁ Βυζάντιος: «Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τρια-
ισίους» (ὁ δὲ σχολιαστὴς τοῦ Τιμαίου 700 ἔχει) «οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι ἐκ τῆς
ιορυφῆς βλέπει τις τὴν Κωνσταντινούπολιν (σ. 28). Μόλις δι' ἰσχυροῦ τηλε-
σκοπίου θὰ ἴδῃ τις τὸν Ἑλλήσποντον. Ἀσύγγνωστος ὁ ἀνὴρ τυγχάνει ὁ τὴν
βλιοθήκην τῆς Μεγίστης Λαύρας ὑποχείριον ἔχων τοιαύτας γραφὰς ἐρε-
σελίας καὶ περὶ τὴν λέξιν οἰκτρῶς ἁμαρτάνων, καὶ δὴ ἀναμείξας τὴν φρά-
ν τοῦ Τριγώνη μετὰ τῆς ἑαυτοῦ καθαρευούσης καὶ ἀποτελέσας κακότεχνον
ράμα· τί δὲ εἶναι ἡ μίλτος, ἣν ἀλλεπαλλήλως ἀναφέρει ἐν σελ. 17 ἑ. «κι-
λὶ ωτὸς... ἡ διὰ μίλτων πεποικιλμένη»· καὶ «εὐαγγέλιον διὰ μίλτων πεποικιλ-
ενέον». Βεβαίως περὶ σμάλτου πρόκειται... ἀλλ' ἔχομεν καὶ τὰ «πετραχήλια»
αὶ. 18) ὡς παράσημον τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς γλώσσης. Ἄλλας πλείστας ἀν-
ὴ κριβείας, γραώδεις παραδόσεις κτλ. χαρίζομαι αὐτῷ, ἀλλ' οὐδέποτε τὴν
τέγνοιαν τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς καὶ τῆς τοπογραφίας. Ἐνῶ ἐκ τοῦ Τριγώνη
εἰναφέρει ὡς ἀκμᾶζον νῦν τὸ ἐρημωθὲν ἡσυχαστήριον τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου,
πάγεται: «Ἄνωθεν τοῦ ἁγ. Ἀρτεμίου ὑπάρχει σκήτη παλαιὰ ὀνομαζομένη
α οῦ ἁγίου μεγάλου Βασιλείου, εἰς αὐτὴν ἡσύχαζεν ὁ ὅσιος... Νήφων ὁ ἐξ
τιΙωαννίνων, ὅστις ἦν ἐν ἔτει ασπ' (=1280), τώρα δὲ εἰς τὸν καιρόν μας
αὶ πατὴρ Γεράσιμος Μενάγιας ὁ χημικὸς κτλ.» (σ. 27). Καὶ ἐρωτῶ ἤδη τὸν
οσύριον ἰατρὸν μήπως ἔγραψε ταῦτα ἐπίτηδες θεατρίσῃ τοὺς Ἁγιορείτας λο-
ργίους; (ὡς ἔγραφόν μοι ὅ τε ἅγιος πρώην Λεοντοπόλεως ἐκ Παρισίων καὶ
ε 5 καθηγητὴς κ. Ι. Παπαδόπουλος ἐκ Θεσσαλονίκης). Δὲν γνωρίζει ἐπὶ 40ετίαν
α σχεδὸν διαμένων ἐν Λαύρᾳ ποῦ εἶναι ἡ σκήτη (γρ. ἡσυχαστήριον) τοῦ μεγ.
ίνΒασιλείου, ὅπου ἀσκητεύει ὁ κοινὸς φίλος πατὴρ Μενάγιας, ὅτι δὲν εἶναι ἄ-
κὐνωθεν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἀλλ' εἰς δίωρον ἐκεῖθεν πρὸς Δ ἀπόστασιν; Ἀλλ'
ηΜ'σως ἐνστῇ τις λέγων: ὅτι οὕτω γράφει ὁ Τριγώνης καὶ ὁ Σάββας. Βεβαίως
γὰὐτοὶ εἶχον τὸν νοῦν εἰς τὴν κεφαλήν, ὅταν ἔγραφον καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς πό-
ογδας. Καὶ ἔπρεπεν ὁ φιλόπονος ἀνὴρ νὰ ἀνοίξῃ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἀσκητι-
ήσμοῦ, ἣν μετ' ἀφιερώσεως ἀδελφικῆς ἐδωρησάμην αὐτῷ, ἐν σελ. 34 ἔνθα με-
αῦτὰ πολλὴν ἐξέτασίν τε καὶ τοπογραφικὴν ἔρευναν γράφομεν ταῦτα: «Συναν-
s'ctῶμεν εἰς τὸ πλέον ἀπόκεντρον μέρος κάτωθεν τῶν Κρυῶν νερῶν εἰς βαθυ-
30 τάτην φάραγγα ἀποκεκλεισμένην πανταχόθεν διὰ βραχωδῶν σειρῶν τὴν ἀρ-
ίζιχαιοτάτην Σκήτην τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἔνθα πρῶτος κατῴκησεν ὁ ὅσιος
έθΕὐθύμιος ὁ νέος περὶ τὸ 850 (βλ. vie et office de saint Euthyme le jeu-
Νεβne, par L. Petit, Paris 1904, σ. 26, 28 ἑ.). Λίαν πρωΐμως ἡ σκήτη αὕτη
ταρυπὸ τῶν ἐπαράτων ἐχθρῶν κατηρημώθη καὶ νῦν ἐλάχιστα μόνον ἴχνη σώ-
Αρζονται τῶν τε καλυβῶν καὶ τοῦ Κυριακοῦ». (Καὶ ταῦτα ἐγράφησανἄνευ συμ-
ε βολῆστοῦ ἀρχείου τῆς Λαύρας, ὅπερ πεισμόνως ὁ ἱστοριοδίφης ἰατρὸς ἐκράτησεν
παρὰ τὴν ἑαυτοῦ κατοχήν, ἵνα μεταδῶ τοῖς Γαλάταις μόνοις καὶ ἀποκομίση-
θται τὰ παράσημα). Ἐρχόμενος δὲ ὁ τοῦ Προσκυνηταρίου τῆς Λαύρας συγ-
ατήγραφεὺς εἰς τὰ Κατουνάκια καὶ τὸ Καρμήλιον (γρ. νέον), οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ

Δωρεὰ Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν ἅγιον Πατριάρχην Ἱερεμίαν
τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ" ὁ 20 αἰ. ἐκτ. χρυσόβ. ἀνδρόνικος III ὁ

9726

Χρυσοβ. Μιχ. Δ' του Σφαντωνικού (1057)

Λίτραι χρυσίου

οὕτως εἶχε προσφέρει 10 λίτρ. χρυσίου κοινῇ πρὸς ὀλ
καὶ Μονὴς τοῦ Ἄθω " κατὰ προσθήκην κοινῇ βουλῇ καὶ ὁμο
ρῶν, τούτοις φιλοτιμησαμένην τὴν ἰδίαν τοῦ βασιλέως λαύρα λίτρα
τριῶν ἀποκλήρωσιν δόσιν τῆς δεσποίνης διδόσθαι ἐκ τῶν κάτωθεν ἐ
τοῦ σεκρέτου τοῦ φυλακος τῆς βασιλικῆς συνόδου πρὸς τοῦ μ
χοῦ καθ' ὃν ἡ ἐκκλησία τυγχάνει ἐν διαφόροις προσαξε
τῶν προσηκόντων μέτρων. Βασίλειος τῆς εἰς Χριστὸν σύλλ
θρος τοῖς εἴκοσι κομίσασθαι ὑπὸς τὴν αὐτὴν παρεχόντως λαύρ

Μετοχίου Αἴνου "μοναστήριον τοῦ... Τροσ. Γεωργίου τ
κατεσκευασμένον καὶ ἀφοσιωθὲν ὁμοθρόνως Ἁγ
τῆς ὑπερ τὸ πέλαγος τοῦ Κιτρίου ἔλους μοναστήριον ... τ
μαρτυρίαν ἀποδίδωμεν, τῆς ἔλους ὑπαρχὸν τὸ Μαγαρήσιον." τῆς ὄψ
μένης περὶ τὴν Αἶνον (Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης Ἰω. Παλαιολ. πρ
γραφα ἀνεκδοτογλίς) ὡς περὶ τὸ 1420

Δημ. Θεοδ. Παλαιολόγ 1430 ...

...νίσεις μὲ μετοχὴ Γορτάλου τῆς Κανδίας ...

ἐπειδὴ ἔνιοι τῶν ἐπὶ διαπραγματείαις καὶ σπουδαῖα ὑπηρεσίαις ὀφειλόντων τοῖς ἁγίοις Μονῆς σταυροπηγίου τὸ χρεωστούμενον παραιτοῦνται ἢ ἀποζητοῦν τοῦτο σαφῶς αὐτῇ μετὰ τοῦ ἔχουσι σαφοῦς καὶ χρυσοβούλλου ἐγγυήσεως ... διαμένῃ ἡ ἀκίνητος ἡ Μετόχια ἁγίων Μονῆς ἀνωτέρω σταυροπηγίου καὶ ἐξόδους ...

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

425 Ιστορικά Λαύρας

Κῶδ. Βατ. 57 φ. 513α "Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αχμς' ἐπὶ τῆς διάνοιας τῆς προτέρας ἐν Κυδωνίας ἐγγράφως ἐφάνησαν τῶν ἁ[γίων] ἐν ἁγίῳ Σουγλᾶ Μαχριούλης οὗ πρὸ τοῦ ἦσαν οἱ ἅγιοι Λαύρας τοῦ ἀφ' ἁδανασίου τοῦ ἐν τῷ ἁθω πύργον ἐν τόπῳ Ἀφρουμα ἐξ χιλιάδας παντάρια μάγαμα ἤλοι χρυσοῦν τῆς ἐξ αὐτῶν αὐθ[ε]ντικῆς γνώμενος ἡγούμενος τῶν παρὰ δαφνεῖ ἀσκητηρίων τῆς Θεοφάν-τὰ ἐνδότερα τῆς Νέας-τῆς ζωρίου τῆς μιχαὴλ ἐν σαὰ τῶν Μονῶν τῆς γεωργιοϊσιδώρου. οὐδὲ δὲ ὧν ἤκουσεν εὐσεβῶς ὑπὸ τοῦ μακ. Νικηφόρου ἀφῶν ἔφθη ὁ γράψας ἐν τῇ Λαύρᾳ αὐτῶν γεγραφὼς οὐν τοῖς λοιποῖς τὸ ἀγίνοτον τῆς ζύμης τεύχαρα ἀρόσιμα ἐν ῥηγεῶνι. ἔλη διανοίγει."

Νεῖλος μοναχὸς ὁ Νοταρᾶς: Τοῦ ἁγίου: ἐν πύργῳ ὄν ἐνθέμενο τῇ Θεοτ. ἐν τῇ μονῇ Λαύρας ἀδα- ὄτου ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει Νεῖλος γεγ. Ἐκκλ. Αγιολ. 657 στι. ἡ ἀσκήσις Θεοῦ ἐν τοῦ αὐτοῦ αὐλῆς.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Γαυρᾶς Διεύθ. Περιοχῶν κ' ἱστορίαι τῆς ἱερᾶς μονῆς
γιατὰ ἀπὸ ἀπόψεως ἀπροσ-
χωρίου ἐν Ἀλεξ. Ἀλεξάνδρια "Ἔτος Α' 1851. κ' σωζομ. ἀρθρ. τοῦ
Διευθ. σ. 69, 83, 145, 168 Ἀρχ. Ἔτος Β, Γ.. κ' ΙΒ' τόμ. Λίστα Σ' Β, Γ ἐ.
Ἐν Ἁγ. Γεωργ. Βουχῆ Ἀρχ. Α' σ. 307. 23 Διευθ. Ἀρχ
σ. 17, 33, 37. 301, 3 ἑξ.

Λόγιοι Ἁγιορεῖται Ἱστορ. Ἱεραρχία Παπαδ. σ. 326-43.
πρὸ Βατοπ. ἰδ. ἐν λ.

Λίαν ἐν ᾄσμ. ἰδ. Σαβ. Νιόγ. φιλ. σ. 315

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μοναχικὸς βίος

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς διδάσκει ἡμᾶς πάντοτε καὶ νῦν ὁ μέγας Βασίλειος τὸν συνδυασμὸν τοῦ ἐρημικοῦ βίου μετὰ τοῦ κοινοβιακοῦ ἐν ἀμφοτέροις ἀγαθῷ. Τοῦ γοῦν ἐρημικοῦ βίου ἡ τοῦ μεγάλου μοναχισμοῦ ὁρὸς ἀχνὴν μὲν ἡ τὰ σώματα ἀδιάφθορα, ἡ σύνεσιν φαύλης ἢ τὸ μανὸν ἢ τὸ φαῦλον ἀπεσοφισμένον ἔχοντος, ἀλλὰ τοῦ μὲν ἡσυχίου μᾶλλον ἢ ἐνεργείας παθητικὸς ἡ νέος συνάγοντος, σὺν ἀλύπῳ δὲ διὰ τὸ μὴ ἀρίστῃ ἀβασάνιστον ἡ ἀνυγρίτον· τοῦ δὲ κοινοβιακοῦ μᾶλλον ἡ πρακτικοῦ, τὸ δ' ἄπορον ὠδὶς οὐ φεύγοντος· ἡ τούτοις ἅπασι καλὴ χαλινὸς ἀσθενοῦς ἡ σπουδαίου, ἀσυνήθεια ἡ μοναστήρια δημόσια μὴ οὐσιώδη δὲ τῷ ποιητικῷ ἡ μεγάλῳ, οὐδ' ὁπότερ τυχὸν τοῦ μέσου τάχα διαφέρει, ἡ αὐτὸ ἀλλήλων χωρίσας, ἀλλὰ σχοίνου συνάψας ἡ διαζεύξας, ἵνα μὴ λέγωσιν ἀσυνήθη ἢ μηδὲ τὸ πρακτικὸν αἱρετόν.

Ἱστορ. Παλαιολ. Γ' σελ. 396.

Μοναχορεύομεν τοῖς γονεῦσι τοὺς παῖδας μοναχικὸν ἐσπουδασμένους βίον ἐν τοῖς ἐναρέτοις ἀφίξεσι Μοναστηρίοις, ἢ τοῖς ἰδίοις αὐτοὺς ἀνοσιουργίαν ἡ ῥοπὴν ἀφιέντες τοῦ μοναχικοῦ θαρπαλεοῦντος βίου.

Ἰουστινιανοῦ Νεαρὰ ριγ. μα.

Κανόνες καὶ τῶν ἐνοχλούντων μοναχῶν.

α) Εἴ τις δοῦλον ἐπιφανῆ δουλείας ἀδάνειστι καταφρονῶν δεσπότου ἢ ἀναχωρεῖν τὴν ὑπηρεσίας ἡ μὴ μετ' εὐνοίας ἡ φόβου τιμᾶν τὸν ἔναλλα δουλοῦν ἐγκωμιάζοιεν, ἀνάθεμα ἔστω πρβ. Παῦλ. Τιμ. 1, 6, 1. τιμ. 2, 2

(3. Κανὼν τῆς ἐν Γάγγρᾳ Συνόδου ἐν Σ
Ράλλη ἡ Ποτλῆ 3. 102-

β) Οἱ ἐγκαταλείποντες τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐν εὐσεβείας ὁρὸς ἕνεκα γάμου ἡ οἱ ἐγκαταλείποντες τὰς ἰδίας συζύγους. πρβ. Παῦλ. Α' Κορ. 7, 4. ἡ 10, 5 (14 α

γ) Οἱ ἐγκαταλείποντες τὰ ἴδια τέκνα. 15. Κανὼν.

δ) Οἱ ἐγκαταλείποντες τοὺς ἰδίους γονεῖς Κανὼν. 16 Εἴτινα τέκνα ἢ μαίνονται ἀσεβοῦσι, ἀναχωρεῖν ὁρφάνοι δουλείας, ἡ μὴ ἐν ταῖς καθήκουσι τιμῇ ἕξουσιν ἀσεβεῖν, ὁρογιμωμένοι ἄμοιροι ἀπὸ αὐτῶν τῆς δουλείας ἀναθέματι ἔστω. (πρβ. Ζωναρ. αὐτ. 112. ἡ Βαλσ. 113)

ἐκ τοῦ "Μοναστηρίων" τοῦ Δ. Πετρακάκου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙ

Πίνακας ἐκδοθεισῶν παρὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀ... 6. 8. 46 63
σελ. 12 ἐκ 13.

Πλειλόγιον.

Αλεξάνδρου Βαμβίτσου απόκρυφα
αρχαία ελληνική ιστορία και λαού σαρά
τα των σλαυικών Μακεδονίαν και χαράκτ. ήμ.

Το Άγιον Όρος και η ρωσική πολιτική
Εν Αθήναις 1917 βού. σελ.

Περιέχει τα άρθρα δημοσιευθέντα
εν τη εφημ. Καιροί, φύλ. 8044, 8045,
8047 και 8048 τα. 15, 17, 17 και 20
Ιαν. 1917) και έτερα τινα εις τα
αναδιωκτικά του λόγου έρευνα άρθρα
Ανεστρεπτικά εκ τοιούτου και τοιούτου
Πατριαρχικά. Το ύφος αι. Ι. Χρυ-
σοστόμου και εν αρκετοίς τας απο-
γαίους τα προς αναδιωκτικήν και
τα προς ειδικόν του εν Χριστώ μακα-
ριστόν πρεσβύτερον τον Σμ. Κυβερνήτου

Και τα αναδοτέον έγραψε και ο Χρυσ. Παπαδόπ.
εν επιστ. φύλ. ΙΒ, σ. 340ε. (η Ορθοδ. Επισκοπή και
αυτή η πολιτική η δεδομένη αύθαδης εν Σλαβ. ειδησ. αρ. 11-13, σ. 33

27ή δ

Ολίγον ἔφεξις

τόμος ἱστορίων ἀφηγήσεως, αὐλοκ., ἀσχημίων ἐρώτησις τε τῶν δοκούντων αὐλεῖν . . παρατεταμένος δεξιούμενος Μαγ. 112, 24. ῥυμηδόν 115, 8.

διανοία : οὐδὲ ἐχαρτώσεις τῆς φιλοξενίας τὴν διανοίαν πάντα τε ἐν ῥιπίδιον . . . ἡ τῆς χαίρας παραδαίη ἐλαφάντη τε χρεία. 116, 23.

πολεμίρευλον δὲ σχοίνης τὸ ἀφηγητόδον τε π. ἀνεν ἀναγκ. ἐμαλακίσαντο τὸ ἀπαῖον ποιμένων

ἀσχήμονον : ὥστε διανεμεῖσθαι τὸ σχ. τοῦ αἴλου ἐν τῇ ἴδιᾳ εὐηχοίᾳ τῇ ῥωμαϊκοῖς τε αὐλοῦσι. 117, 10. (τὸ εὐηχοία = μαλλ. πρβλ. τὸ 110, 2 εὐηχον ἐμοὶ τε σώματα τε εὐηχοίᾳ)

ἀνελαμβ. : εἰ δ' ἐστὶν ἡ τῆς ἡδονῆς ἀνελαμβ. ἀφορίζειν ἀφορᾶν πρὸς τὸ παίζειν τε καὶ ἀφορμημένοις ἀκμαίοις. 117, 28. (= ἀφορμή)

χαρακτὴν 118, 25. . . τε 119, 5. εἰ δὲ ἐκ τοσούτου τῆς ἡδονῆς ἀνελαμβ. ἐστὶ καὶ ἀνοσιαρὰ τε ἐν ἀντιφορ. ἐντεῦθεν ἀδιαφόρως . . τὴν δ' ἀνελαμβ. αὐλοῦ ἀλλὰ ἀλλοῖς αὐλητικοῖς.

ἀπροσδιόριστον . ἀδιάστατον τε ἀ. 119, 33

δουλεία ἀνεμποδίστως οἱ ἐναγώνιοι τε ἐξ ἔξω δουλείας Μαγ. 138, 33.

βοηθωνάριος 138, 38, 139, 8.

προσοδεύειν τοῖς βοηθωναρίοις τε χαμηλὸν ἀλλὰ τοῦ ἀριθμοῦ κατ' ἐπαλλ. ἄρδα τε ὑπὸς ἐν προσοδεύειν οἴνῳ. τε βαρέα δυνάμεις ἐμπειρευομένοις . . . ὁμοίως ἀλλὰ τε τοῖς ἀμπελουργοῖς ὑπὲρ ἐν προσοδεύειν καὶ ἐξ ἡμέρας ζοῦ ἡμέρου τε ἐν βραδυπλοΐᾳ μέντοι, ὥστε καὶ τε τοῖς ἐν τῷ μαγγιπτίῳ ἐουσίοις, ὅτι ἔχουσι χρεῖαν σ. 139.

μονοσιτοῦντες οἱ ἀδελφοί 139, 21.

Ἰδιοκτήτα δὲ ὑφάσματα τε στοιχεῖα ὑποδήματα ἢ κουρεῖα . . τε ὑποδήματα τοῖς ἀδελφοῖς οὐκ ἔχουσι. 140, 3.

ἐνυφάσματα μοναχῶν . . ὀφείλει ἐκάστῳ ἀδελφὸς ἔχειν ἱματισμὸν παλαιὸν δ' ἱματιοφορίαν δ' μαλλωτὸν ἐν, κουκούλιον, φαινόλην σ' ἡμίεργον τε σκοῦτλιν ἢ ἕτερον βαθύλιον ὑπὲρ τοῦ κεφαλῆς καὶ τῆς ἐν τῇ εὐηχοίᾳ, βαρυμάνδυ, ὑποδήματα παῖζια τε ὑπόδημα αὐτοῦ μὴ ἔχειν γὰρ ἐν χρείᾳ ἐμπείρου ἐρέτας πλὴν Α. τοπ. [Διαλ. 140, 16 = 146, 10

ἄρχων μέσον 148, 19, 25.

ἐξοδιαφόρα . 149, 25. 156, 3.

ξύλον ἐρμάτιον 157, 28

ἀριθμήσιον 124, 22.

ὑπουργός = μαθητὴς ὑπηρέτης . 148, 30, 33. 160, 11, τὸ δ' τοῦ ἐν χρυσ. Μαν. 206, 32 ἢ ὡς ἂν φανεῖν μαθηταὶ τοῦ ὑπουργοῦ (οἱ ὑπουργοί)

Il appartient à l'ordinaire de vous l'ordre. Paris, le 24 Nov. 1913
Signé : Le Président du Conseil, Ministre des Affaires Etrangères, Raymond Poincaré.

Le Mont Athos aura une autonomie administrative et sera régi par le Conseil Protaton ou Synaxis, composé des vingt représentants des vingt couvents entre lesquels toutes les terres de la presqu'île du Mt Athos sont partagées, sous la charge de l'administration civile séculaire de la 3ème Apanage. Ce conseil disposera d'une force de police pour le maintien de l'ordre et la sécurité publique et aura le droit d'exercer la police de ses côtes à l'aide de bâtiments légers, à l'exclusion de sous-marins. Le nombre de ces bâtiments de service ne devra pas excéder deux. Ils seront, chacun, armés de canons d'un calibre de 7cm. au maximum, mais sans installation pour lancer des torpilles ou pour poser des mines. Il est interdit aux bâtiments de guerre de toutes les Puissances de stationner ou de croiser dans les eaux de la presqu'île, sauf en cas de force majeure. Les communautés religieuses actuelles de toutes les Puissances auront le droit d'affermer des terres pour y installer leurs moines. Ces nouveaux arrivants ne pourront obtenir d'un des vingt couvents propriétaires de toutes les terres du Mt Athos le titre et le contrat d'usage, en vigueur dans l'établissement auquel il sera admis, cet établissement étant domaine exclusif de l'administration intérieure et soumis aux seuls usages locaux.

(v. annexe n° 6.7.1)

παρασαλεύω = περιτινώ αμυχή. 152,29. 162.7.
εἰς προσώπων 163,4
παλοῦνα 164,36. ἐντομή = στομίς ἐπιμ. 164,11,24.
168 10-15. καλαχώματα (ἐν ὄρει) (= ὕψη κ λοφώδη)
168,12 κλήματα (= κτένια) 168,12 γραφή = πρακτικά,
κρ. 178,29 ἐνδρ σπόρα κλήματα 181,36
168,9., 169,11. ξυλοσανίδωμα 171,21 ορράζω = αναζορώνω
170,1. 171,33. τούρκρα (;) 176,35. ἐμποιητικά 178,27
περιοδοφρόνιμος 173,14. χειροποίητος (= πλάσος χερ
170,10 = ἐμφαχήσασθαι καλά ἐκ σπιτικῶν δικαστῶν κ ὁ
ἐνοφορᾶ κ διαφιάσθαι (= καλοφυλάξαι) τὰ ὄρια. 195
ὀροζήρια (= ὀρεινῶν) 199,19. εὐχαγιάι = ὀροφ
φοραί λουν Μαν. 207,32 προτροπή = ἄδικα 171,1
προλρείων = επιμρίων 171,16 κ 172,30.
εὐλογίαι = ὀροφοφοραί 202,1 ... δίοις τουρκοασπρίτ
(ἀνεβάζοντας ὀραχλικά 207,5
βουνὸν ξυλοφόρον Γεωγ Παν. Γ' 228 (τοῦ 1544)

λογία τουρκ. η Ιλαρ. loggia, συμβούλιον, τόπος συνεδριάσεως

274 α

Πανουργος Λογοθέτης ὁ Σάμιος περὶ τὸ 1810 ἐσ[τ]
Ἀπέθανε ὑποβληθεὶς πύξῃ ἐν ὕδατι εἰκὼ χ[ρ]υσῆν ἐνδεδυ[μ]
ἐν τῷ Πατριαρχείῳ. .. "Φαμελιώδη δὲ ἐτοποθέτησεν [τ]ὸ μ[ν]
χου ὕδατι ἐν μέσῃ λεκάνῃ ἀνακείμενον οὗτος τῷ γράφοντ[ι] ἀπ[ο]σ[τ]
δι' ὧν τὸν αἰσχύνην ἀδελφοῦ ἐν οὐσίαι πρὸς τὸν αὐτὸν ὁρ[ι]
Μονῆς. Ἐκεῖ ὁ λογ. ἀλιώθη ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Γραμ. Ε! ἐπὶ τῶν Βεζυρίζ
Εὗρα δ' ἀπὸ ἐκεῖ ἐνα ἐν ὀθωμανικῇ ἐπιστολὴν ἐν ἐξ αὐ
ὃν γνωστὸν. Β. Παράλ. Γούδα Τ. 408-9.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

δίον τη Αναλόγιο ένο του Λαυρεντίου της Μονής Σταυρο
ιερομονάχου και τα διαφορα χειρόγραφα ή το αρχ
φυλάσσονται στη Βιβλιοθήκη του Άθω" σ. 114.

7. Παύλος ο αγιορείτης βαπτιστής περί το 1500

8. ο εκ Κρήτης Ν. Σοφιανός, ων 1543 χειρόγραφα αυτ. ε
μοναχος Ιακώβος Μενδώνης αντίγραψεν εν Αθω ως φ
αυτού εξ χειρογράφου ενός πάνυ παλαιού ν' αντιγρ
ενός αγίου εκ χειρόγραφου του Λαυρεωτικού αρχαιοτ
του πανσοφωτάτου" σ 142

9ος Θωμάς ο Σμυρναίος ιερομόναχος περί τα μέσα τ
16 αιώνος [redacted] εν τη Λαύρα του Αγίου Σάββα
ότι Θεοφάνης "ειδ' Θεοφανογραφίδαι ισχυρίσαντο μ
παλαιοί 30" η μάλλον επίσκοπος η Μαυρουδία, μετ
ρηθείσα κώμη της Παλαιοκαστρίτιδος ήκμαζεν εν τω Αγ
Όρους εν τη Λαύρα του Μολύνα, ότε εκεί ενόσει πολυ
μενος η εκεί άφιξις η και διαμονή αυτού εν Αθω
πάντα λέγει ο Χρονογράφος" σ. 144

11ος Παχώμιος Ρουσάνος "περιηγητής ωσάν ος εμπ
χείρας μεταξύ εν τω Αθω η παραπομπή του
άγιον Παύλου περί μεσημβρινά μικρόν εν τω
του Αγ. Γεωργίου του Κατουνά σ. 150

12ος Ησαΐας ο Ζυγομαλᾶς ἔγραψε: Περὶ τοῦ ὅρους ἔνθα
ἡ τοῦ ἁγίου ἡ ὁσία ἐτελειώθη τὸν βίον ἀπὸ
ἐπιστολὴν σῳ 184

13ος "Ἔρχεται τὸ ἐν Τρικκίοις τῆς Θετταλίας μονῆς ἐφόδιον εἰς
δεκαπέντε ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ ῥιστόκου τῆς μονῆς Δημητρίας
καὶ ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν τοῦ Σταυροῦ χωρὶς βάρους
τῶν ἐφοδίων ἤτοι περὶ τὸ ψν. (σ 212)

14ος Κύριλλος ὁ Λούκαρις ἐπιστολὴ τῷ Ἀθανασίῳ σ 240

15ος Γεωργ. Χάβαλα περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ 12ου αἰῶνος ἐγράψε
περιήγησιν Ἀθηνῶν σ 269

16ος Νικόλαος Κουρούνης περιήγησιν εἰς Ἀθήνας ἀπὸ
τοῦ ἐπιβάντος ἐνιαυτοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπιστολὴν καὶ ἄλλην
ὑποθήκην ῥητορικὴν εἰς Ἀθήνας τὸν βίον ἀπο-
λιπόντα ἐν ἔτει 1652" σ 255

17ος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἶδε τὸ μοναστήριον τῶν
δεκαπέντε μαρτύρων τὸν Ἀθηνῶν καὶ ἔγραψε περιήγη-
σιν ἐκκλησιῶν ἐφόδιον εἰς Κυριακὴν ἀναχωροῦσα πανηγύρεως
ἀρχὰς τοῦ 16ου αἰῶνος σ 297

18ος Ἰάκωβος ὁ Λάνδος περὶ τῆς ῥύσεως τοῦ 12ου αἰῶνος ἔσωθεν
Ἀθήνας μεταβὰς ἐν ἔτει ἐνεργὸν Λάνδου ἐν ῥύσει
ἔτους ἴχνη τὴν ἐφοδιακὴν περιήγησιν. σ 313

19. Ἄθων. Κύριον τοῦ ὄρους τὸν Ἅγιον Δημήτριον
ἐπὶ τῆς ἡμῶν αὐτῶν προϊόντων εἰς τὴν Ἀνάληψιν
τὴν ὥραν ἐλάβομεν τὸν Ἀνδρέαν τὸν ὁρεινὸν ἀγωγιάτην
χειρόγραφον [illegible] ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἀντιγράφομεν τὸ χειρόγραφ
μὲ ὁν ὁ ἀδελφὸς" Δοσιθέου πατριάρχου σ 1176. (Sa) 322
21ος. Καμένιτζα ἡ Ἀκαρνὰν πατριάρχου πρὸ μιᾶς μοναδὸς 12
ὁ αὐτὸς ὁ Sad (σ 355) ἀναφέρει στίχους περὶ αὐτῆς εἰς
σωζομένη τοῦ ἁγίου Ὄρους τὰ σκαλώνια λέγεται.
22ος Ἀναστ. Χαρμένης. Ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου τοῦ
Χαρμένη μετάκλητος εἰς Ἄθω ὡς πρόκριτος εἰς
τὴν ἐκεῖ Γερμανίαν. μέχρι τοῦ ἔτους 20ου 17ου αἰῶνος
23ος Ἰωακεὶμ Δαμοδένης ἐγένετο ἐν Πάτμῳ ἀφ' οὗ ἐγένετο
εἰς Ἄθω. πρὸ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἔτους (1655. ??)
24ος Δανὴλ Καισαριανὸς Πάτμιος. ἐκλεκτὸς εἰς διάκονον
ρων τελετῇ ἐν Δουκὶ (1670) χάριν ἔργων ἐγένετο ἡγούμενος
26ος Ἰωάννης Χρυσόστομος Ἰακώβου Βεβελῆς ἐπρεσβύτερος τῆς Ἱ
τοῦ Ἄθω ἀναχωρήσας τὸ προσωπικὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου
ἡμῶν ἐπιστρέφει μετὰ τοῦ Ἱεροθέου, ἐκεῖ ἐτελεύτησε
τῷ Πανελλ. Δρύοφρα. σ 398

32ος Χρυσόβουλος Ιατροφιλόσοφος πρόσφατα ἐξῆλθε τύπῳ ἐκδοθεῖσα πραγματεία περὶ ἀδένων. Σελ. 24 (1873-1874) σ. 474

33ος Θεοφάνης ὁ ἐξ Ἀραχωβίτου ἰατρὸς ἐν ἔτει 1873 ἐξέδωκε τὸ ἔργον αὐτοῦ περὶ τῆς ἐν Ἀραχωβίτῳ ἐπιδημησάσης χολέρας, ἐν ᾧ ἐκτίθεται τὰ τῆς νόσου ταύτης συμπτώματα καὶ ἡ θεραπεία αὐτῆς. σ. 497

34ος Θεμιστοκλῆς [redacted] ἐξέδωκε τὸ μέρος τοῦ 1ου τόμου τῆς ἐγκυκλοπαιδείας [redacted] περιέχον τὰ [redacted] σ. 497

35ος [redacted] Παζιώτης "πονήματα δύο παιδευτικὰ ἐξεδόθησαν ἐφέτος ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος καὶ φιλολογικοῦ ἀνδρὸς κ. Ἀλεξ. Παζιώτου. Τὸ μὲν ἕν ἐπιγράφεται Ἑρμῆς σ. 497

36ος Νικ. Ζερλέντης ἀπεδείξατο τὸ διδακτορικὸν αὐτοῦ "ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιστήμης τῶν Ἀθηναϊκῶν πρὸς διάφορα ἐπὶ ἐν ἔτος ἀνάλωμα σ. 500

37ος Κων. Δαιμόνης σ. 502

38ος Ἐφραὶμ ὁ Ἀθηναῖος γνωστὸς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Κυρίου [redacted] καὶ μοναχὸς Λαυριώτης ἐδημοσίευσε πραγματείαν [redacted] τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγ. Νικολάου ἐν Ἀθήναις" σ. 502

39ος [redacted] Χαιρεκράτης σ. 516

40ος Κύριλλος Ἀγγελόπουλος προσῆλθε τῇ Ἀθηναϊκῇ ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Κυρίου διατριβῇ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἑλλήνων. γραμματεύς σ. 513

σ. 10. Τ.

47 Θεόδιος Κυπαίτης 1686-1745 Πυροσυντακτικόν
συναθροίσθη προσταξει τῶ Ἱερωτάτου
μαγιστρατα τῆς αἰρέσεως τοῦ Μωρέως σ. 601
Ο Ὑμᾶς Κύριε τῶ Παντοδύναμε, μοίαρε καὶ ἀδύ-
νατε ἐπιτραπεῖα ἡ καὶ χορηγήθη τῶ πλοίαρχο τῶ Πρω
σικαλιρίου τοῦ Κρητικοῦ σ. 603
51 Ἀδαμ Ἰβάϊτης, σκηνεσερβ βιογ ἐξ ἀναγκ
τοῦ τσαρ. Νικόλα σ. 604
52 Κωνστ. Ἐπιδαύρου ἀρχιμ. τῆς Λαύρας σ. 605
53 Χριστοφόρ. Πρωτοψάλτης σ. 605
54 Ὑμᾶς Κύριε ὁ Θεὸς ἐπιτρέψατε "πρεσβεύσω
ρων ἐπιδόσεων" τῆς ἀποστολικῆς τοῦ ἁγίου Ἐφραιμ
μεγάλου" σ. 606
55 Γεωργίου Ἀρχιεπισκόπου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιο-
χείας τοῦ Τζίκα Δούκα τῶ 1770 σ. 607
56 Κυρίλλου Πατριάρχου Λουκάρεως σ. 607
57 Δόν Καλλινίκου τῆς τῶ 1730 ἐφοπλισ-
θέντος τοῦ ἀρ. Δόν. Σαρὶ Δόρεαν πειρατικοῦ
66.
58 Τ. Δ. Δούκας μεσάζοντος Δόν Δούκα τῆς ἐπι-

δουκα.

Τοπ. Αὐχ. Ερήνης, δουκαίνης (1118) .. κεχειρώμεν αὐτ χοίνοδαι καὶ ἰχιανὰ
σας μοναζούσας καθ' ἑκαστον χρόνα, αἱ δὲ τοσοῦσαι ἰσαμεῖς ὧν ὁ ἐκ τότε
μαγνάμεν ταῦτ συμφερόν ἰσάρχειν εἶναι τὸ χόνοδαι. Act. Patr. V. 369

• (id. Hμ. Δογ. 174)

καὶ κύριος ἦν τῆς τοῦ λαοῦ ἐπιστασίας, τὰ τοῦ λαοῦ ἀφῆκε τῇ ἀρχῇ τῶν ἱερέων χρησθαι κατὰ τοὺς πάλαι νόμους, τὰ δὲ περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐπέτρεψεν αὐτοῖς διοικεῖν, ἱερέας προχειρισάμενος· ὥστε μηδὲν ἐνδεῖν τῶν νομιζομένων ἐκείνοις. καὶ ὅσον δὴ χρόνον ἐπὶ τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἦν ἡ ἀρχιερωσύνη, τοσοῦτον καὶ ἡ τῶν ἱερέων ἐπιστασία διέμεινεν· ὅτε δὲ τὸ τῶν ἀρχιερέων γένος ἐξέλιπεν, οἱ δὲ τοσοῦτοι τῶν ἱερέων ἐγένοντο, τότε καὶ τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος ἐξέλιπε τὴν ἀρχήν.

Ὅρα τὴν ἀκρίβειαν, τὴν ὁδόν· ὅτι μὲν γὰρ ἁπλῶς βίᾳ τὰ τοιαῦτα ἐπράττοντο ἔσχεν ἂν τοὺς πολλοὺς ἐπιστῆσαι καὶ τῷ μέσῳ χρόνῳ, ὥστε τὸ τέλειον ἀπολωλέναι, ἀλλ' οὐκ ἂν οἷμαι τὸ αἰτιατὸν ἀποσωθῆναι· φθορὰ δὲ καὶ μικρὰν χρόνου παντὸς ἀποτελεσθῆναι εἴθισε. (Ὀν. 5. ἀπὸ τῶν ἐφ.)

279

μοναχικής (ἀρχή). Ὁ Βασ. ἑρμηνεύων τὸν ν6. ἀποστ. κανόν. παῤ ὃν τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωσις λόγου ἐξαρτᾶται, ὅταν λέγει "ἐνδοθῆναι μὲν μόνοις μοναχοῖς ἱερέων ... ἀλλὰ παθημάτων παντοίων τοῖς ἱερεῦσιν ἐπάγεται." Καταχρεμβάνεται δ' μοι τοῦτο κακῶς ἡ αἰσθ τοῦ μηδὲ τοιγαροῦν εἶναι τοῖς διὰ ἁγίοις ἀποστόλοις τὸ μοναχικὸν σχῆμα· μοναχοὶ γὰρ τότε ἐπιγινώσκονται ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως οἱ τὰ ὄρη οὐκ καλοῦντες ἢ ὁ προφήτης Ἠλίας, ὁ ἅγιος Πρόδρομος ἐρημίας ἀντικὺς, ὁ ἁγία Παῦλος Θηβαῖος ἢ τὰ ὄρη. Τὸ δὲ σήμερον φορούμενον μοναχ. σχῆμα τῷ ἁγίῳ Παχωμίῳ ἀποκαλύφθη δι' ἀγγέλου μετὰ τὴν ἀ. Συνόδου, πρὸ τοῦ ἦλθε τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Βλέπε τὴν Πολιτ. Συνέλευσιν κανόνας Β'. σ. 70.

Μοναχὸς φορούμενος Σημ. 403 a-b.

306

Μοναχοὶ ἡ εὐωχία.

Ἐπειδὴ δὲ ἀποβίῳ ὁ ἡγούμενος ἄλλος ἀφόρισε μέλλει ἡμέρας πολλὰς ἀρχιμανδρία ... μέλλει ἡ παρὰ τοῦ πάλαι (τοῦ Πάλλιος μὲν ὅτος τόλμη γουμένη, λέγει ὁ Θ-Σουδίτης), οὐχ ὑπὸ τῶν τοῦ ἱερωσύνης μόνον ἐχόντων ἀλλ' ἤδη καὶ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ βασιλεύοντος .... ὁ μὲν οὖν ἐπὶ μέγα ἔδοξε

Migne 99 σ. 837 6.

παραδοῦναι δὲ τοὺς μοναχοὺς ἔλεγεν ἐν τῷ περὶ εἰκ. ἱεραρχίας συντάγματι, ἐπεὶ καὶ τῶν παιδίσκων μὲν ὄντες ἡγούμενοι, ἀλλ' ἀνώτεροι τοῦ χοροῦ. Παχωμ. παράφρ. ἐκ Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. α'. σ. 389 ἐκδ. Παρισ. 1561.

Μονὴ ὀνόματος Γιδέων ἐπιμ. ἀγιορ. 1904 τομ. 24 σ. 185-186

Ραβδοῦχος στρατηγάτης ἐν Δυρραχίῳ ἐπὶ Βασ. Μακεδ. (Λ. Γραμμ. σ. 254, 253, 258). Γεωργ. Μοναχ. 845

Κάστρον ... σαγαιὸν καστρόμενον παρὰ Βυζ. εἰσί. Μανουὴλ Κομν. ὁ γραπτὸς Λοβέντζου (Κιννάμ. 269) ἐν τῷ 1401 Act. Patr. Β' 554, 556.

Καστοριανοὶ τῷ 1235 μονὴ ἐν Σμύρνῃ Act. Patr. Α' 12 149

Σμυρτίου, ὁ Γρηγορᾶς ἴσχυε Σμύρνιον ἀπὸ Σαδουαρδ, ὃν

282 Μοναχοί τῆς Σμυρνιάς Πέραμ. 10 (Μον. Δοστρο)
τῆς διακδη ὄρος αὐλοῦ τῆς Σμυ.

Περὶ τοῦ διαιτήματος τοῦ ἡγουμένου Ἰω. Δαμασκηνοῦ ἐπιγρα
φῆς: Εἰ ἄρα ἐνδείκνυται ἐγγραφὴ κυρὰς ἐξηγήσεων τῆς ἁγίας αὐτῶν βί
βλου μὴ ἐούσης. πρβλ. τῷ Holl 1 τ. (πτερ. Μον. Δ. 12)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ο μοναχικός βίος ως η ελληνική ιδέα.

Η ελληνική ψυχή το άριστον χαραξαμένη τον μοναχικόν βίον ως πρότυπον της χριστιανικής ζωής ως διαπρύσιος ου οι μοναχοί τον διάπυρον την αγάπην υπαγορεύων τω νομοθέτη· αρχή επί πάσι· υποταγή ου υφ' ενί ομοίω μονάζειν, ήρχοντο υπομονήν τα τοις παραινετικοίς των αγίων λόγοις και υποβολαίς αυτών αξιώματα. Τούτο απόγνωσιν επί μέγα των μοναχών μη σπουδήν τοιαύτα· ο δε ουδείς τοις μοναχοίς φιλτέρους των ημερών ουδείς ουδείς οι μοναχοί παρείχον όμως διαπύρως δίον εν τοις ουρανοίς ως τούτο ων άρας συμφοράν ως δυσωχρίαν υπερέβαλλον υπερ τα ορατά υπομονάς ως αυτών ως αυτών των εξορκιστών προσηρχίλο. υποτάσσον τοις υποφήταις και Χριστώ· ήσαν οι πρώτοι της ορθοπραξίας· ως δημιουργόν τον το παραδοξότατον θαυμάσιον φαινόμενον ότι μόνοι ούτοι καλλίστων τον εγίνοντο οι διδάσκαλοι του πόνου· μόνοι ούτοι αποτρέχοντες ημών καθ' ολο ως την υποτάσσον αυτών διοίκησαν· μόνοι ούτοι από της αυτής ως δια των χαρισμάτων ίσχυον αποτείχον τους αιτούμενους προς αυτούς εξόρκους· εδίδασκον αγγελικήν ορθήν ζωήν εν τω [illegible] πόνω· από των Αγίων αρξ οι πάλαι ως η αντίδρασις ήτις ήτο χαλεπωτάτη ότι ήρχοντο να εγκρατή υπό αυτών ενεργούσι οι ενίσχυον· άπαξ να υποστηρίξων προ των υπερβαλλόντα καθ' αυτών· Η χριστιανωσύνη ως η ελληνία ανταγωνίσασθαι τας ευαγγελικάς ως την κοίτην δόξαν η υπερφόρτωσις υπό των ανθρωπίνων χρειών, ως ίδιον εαυτόν· Ο φανατισμός ενδυναμούμενος, η τάσις υπό την αγαθίαν, πάντα τους μυρίβαλον ταχίστας τας μονάς εις σχέσεις θρησκείας ως σωτηρίας· [illegible] μεθ' ενθουσιασμού τότε οι αγαθοί υπό ως ανθρώπινοι υποφαίνοντο ελίζεσαν κατά λαούς οι μοναχοί και αι ώνας τους ανθρωπίνους των ψυχών, από των υποφαινόντων ως τοιούτων ως η ελληνική πάντα στρατιά των προφητών των ελλήνων· αιδοί διήκουσαι ημιθεοί· Την δοξασίαν άσβεστον ως ευχόμενος διά τούτο η ελληνική χαρακτήρα τα μοναχικά ως τας τάσεις του ορθού χριστιανισμού ανθρωπίνου· άπαξ όπως πάντα υπόπτευον αυτήν ούτω ως ο μοναχισμός έσχε ως τας σωτηρίας αυτού πηγάς.

Από των αγίων ως ελληνικά τα εξ· μοναστήρια αποτελέσαν τα μόνα· ανθρωπάκια αυτόνομα των ποίων άμα ως την ελληνικήν ανθρώπων· ήσαν οι μοναχοί, ήμεν· η ιστορία ως η εθνική βιβλίος των εξ· φωτός, όμοιον βίος του σωτήρος ως οι μοναχοί ασυνδέτως τοις αρχαίοις εξιτήριον τούτου ως ανθρώπων βιοτεχνίας αντίγραφον τα μέγιστα αυτού· διά τούτου. των αντιγράφων διαπρεπή η δόξα των αρχαιοτήτων ως αι ταύτα οφείλομεν την δόξαν των ανθρώπων ημών ωφελίμου· Όσον το αρχαίον εκείνο [illegible] οι προς τόπους αυτοκτόνων αποτρέχοντες εμάθαινον εν τοις εν τοις καρποίς των ιστών παιδιά ανθρώπου πυρά, ως άσβεστον διετήρουν τούτο [illegible], ούτως ως οι έλληνες μοναχοί ως ιερείς ανθρώπων διετήρουν τη [illegible] πίνακας το ιερόν πύρ, άμοιρον των ανθρώπων χάσκων ως την ιδίαν αυτών ως άσβεστον μεγαλειότητα των ανθρώπων διαφθοράς των μια [illegible] δείγμα μνήμαινον. Διάλεξις Δ. Πετράκου εν τω Παρνασσώ δημοσιευθείσα εν τη "Ν. Ημέρα" Βόστων Ιαν: 18, 1915

σ. 4.

284

Ο βίος σύλος της μονήσους ή των ιδιρήσεων ο μαλό φαινόμενον έχει αιτ[ίαν] τρο
φός σώμ[α]τ[ος] ήδιον του ανδρώπου, έχει ούδ' άλλον τας ρίζας αύξου εν τη ανδρωπίνη φύσει. Πας'
μαθητ[ής] προθύμως εν εαυτώ μαλά τινα τ[ης] βροχ[ής] σπέρμα της μοναχικ[ής] ή ισχυράν τάσιν
τάσιν της ψυχής προς την ησυχίαν. Πράγματι δ' εάν τις οι χασοι ανεχώρησαν ή τάξιν σω
σάσα. εν ησυχίαις ενόδευσαν ή καθίρωσαν αυτήν" Montalembert les moines de l'
Occident depuis S. Benoit jusqu'à S. Bernard (Paris 1860 τ. εξ.) χρησιμοποι
νεύω Brandes (τομ. I-V Regensburg 1860-68) die Mönche des Abendlandes
σ. 134. Περί Ε. Νικολαΐδης. Περί της μοναστικ. ζ. II [I σ. 41.

Δεν αρνούμεθα ώσθ' όσα φρόνιμοι σοφοί εφάνησαν ή διεφυλάχθησαν χάρα του
135 μοναχικού βραδύτητος μάχιστα τα ευκαιρίας ήτο αδύνατον πάσαν
εν καιρώ τη αναγκαίοτ[ατ]α δε πλειστάκις άγονται χρείαν διχόθεν ή πρώτ[ον] τα
δίον τα αίσθησιν, ή ήμεσ[α] εχαρακτηρίσθημεν ίσως πλησίον ή ακριβώ . . .
Ούκ άλλον όμως αναμφισβήτητα, μαλά συνήθειαν δόξαν πλανώμενοι τα
ορισθήσωμεν, ότι το μοναδικόν σύστημα, όσον αίτιον σύνοδ[ος] ή ιδίως
χαρά καιρούς ή χάρας εξουσίαν, συνέβαλεν εν διάδοσιν τα κλίσεις ανθρ[ω]
πίνας του ανθρώπου, εν τον σκληρόν τρόπον τα καρδίαν εξωχρίωσεν - - -
σ. 136. Δύο φάσεις ιστορίας καθ' ήμ[ε]ρ[ας] γνώμην, διήρχεν ο βραδυτής. Την
πάθησιν ή χάρ' καινοτομίαν. Πάθησις μεν ο βραδυτής άγων τε δε ίσως πάρ
μεγαλος τας ή απαιτούσας ιδιότητ[ος] τ[ου] συνεδρίου τρόπ[ος] την αναγκαίαν ανθρ
πίνας. καινοτομία δ' ίσως π' δια τα χρείαν. διδασκαλίας εύλογος, ε' τοδ
ή συλλογισμόν α' δια καινοτομίαν εφάρμοσεν τα αδρανείς εαυτών, ανθρ[ω]πίνας
Ούκ δυνάμεθα ο βραδυτής εναρμονιάζει ή εν τον ισχυρόν
φρόνημα τας χρίσ[εως] αναγκαίας Ζαμπελίος βυζ. Μελέται σ. 134-1
(ίδ. διατριβήν Χάρων του αγγλικ. του βραδυτ.)
Ιδ. Παράλ. 9. περί επιστήμης παιδείας ή σχέσεως των μον. ή 11 σ. κα
ή τα βασικά χαρακτηρίσματα τ[ου] μον. ανατολ. του βραδυτ.

Bibliogr. Ferradou, A. Des biens des monastères à Byzance, Bor
deaux 1896 (σ. 254)
Defôris, L'importance et l'Etendue des obligations de la vie monas
son utilité dans l'Eglise et dans l'Etat 1768 T. 1-2
Gasse De claustris in Monte Atho σ. 37 θεωρεί του Λούκ
ρου ή του Μητρ. Κριτοβούλου ή αγιορείτ[ας] οίκους ηγήσαντο τ
παιδεύσεως γενικήν ή εκτίμησιν: "Contigit (ούτος ήταν
ο ειδωλ[ος] της θεσσαλ[ίας] του Κριτοβούλου ή ήτις ιερόμοναχος in Mo
Atho illo seminario uberrimo ut hinc sancti montis nomen
acceperit) rühmt seine Fähigkeiten u. Kenntnisse (του Κριτοβ.) um
wir dürfen wenigstens soviel schliessen, dass die Klöster da-
mals noch als gelehrte Unterrichtsanstalten eine Bedeutung
hatten u. daher für die beabsichtigte Erneuerung der gelehrten
u. kirchl. Literatur in Betracht kommen konnten. Die Kunde grosse
religiösen u. wissenschaftl. Umwälzungen mag auch in diesen Klö
verblieben sein σ. 37-8.

Δημ. πρ. αδη μονολογια Νικηφορ. Χρονικ. αυτοριανῦ
Patr. Migne 140 σ. 935.

Ἀρχὴ τοῦ μοναχισμοῦ (ἰδ. περὶ τῶν. Βιομηχ.
ἰδ. μον. κανονες 276. ἰδ. Δομνικῆς 28 . 310.

Berlière U. Les origines du Monachisme et la critique moderne in Revue Bened. T. VIII, 1891 σ. 49-69.

Besse, D. D'ou viennent les moines? Paris 1901.

Bornemann, F. In investiganda monachatus origine quibus de causis ratio habenda sit originis Gottingae 1864. σ. 42

Cropp, J. Origines et causae monachatus. Gott. 1863 (σ. 62)

Gass, W. Zur Frage vom Ursprung des Mönchtums in Zeits. f. Kirchengesch. II 1878 σ. 254-276.

Mangold G. De monachatus originibus et causis Marburg 1852.

Schaff, Über den Ursprung des Mönchtums in Jahrb. f. d. Theol T. VI σ. 555.

Schmith G. Christian monasticism from the fourth to the ninth centuries of the Christian era London 187

Völter D. Der Ursprung des Mönchtums Tübing. u. Leipz. 1900 σ. 53

Weingarten H. Der Ursprung des Mönchtums im nachconstantin. Zeitalter. Gotha 1877 σ. 65 (ἰδ. Βιβλιογρ. περιοδικ. 13)

Wendland, Die Therapeuten u. die philonische Schrift vom beschaulichen Leben. Leipz. 1896.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μοναχικὸς βίος (ἰδε καὶ ἀσκητικὴ βίς)

ἐν τῇς ᾗμας ἐν αὐτῇ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὑπάρχοι ἀνάγκη ἀνθρώπο, ἀποτάσεται ἐσοι ὅλε τὴν τοιαύτη ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν καὶ ἐμ ψυχῇ καὶ ἐν ἐνεργείαι, καὶ τοιαύτας ἀσκητικὰς τάσεις ὑποστηρί ἐν τοῖ ἐθνικοῖ φιλοσόφοι οἱ Πυθαγόρειοι καὶ οἱ Νεο πλατωνικοί" μόνον εἶναι, μόνον ὁρᾶν μόνον θεῷ γνήσῳ (Πλωτῖνος).

Πρὸς τοῦ ἀνατολικοὺς καὶ διαφόρου ἀναλογικῶν ἀλλὰ τῇ καὶ σαρκικὰ ἐκδηλώσεις μονὴ ἰδίας κοινοβιακῆς ἀναχω ἀν δὲν ἦταν ὁ χριστ μοναχικὸς βίος" Ε.Γ. Νικολαΐδου, μοναχ. ἀσκητισμὸς σελ. 10.

"Ἡ τῶ μοναχῶν λέξις, ὅσοι μὴ ἴδασι τὰ ὑπόρρητα ἀρῤῥ μὴτε ἀγίᾳ καὶ ἀρχαίᾳ, τῶν καὶ ἐκκλησίας κρατούσιν ἔτε καλοκαγαθίαι." Κρισοστόμος σελ 18.

Ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ

Ἱερεμίας, ὁρᾶς ἐν ἀναφερόμενος "γυνώσεσθε ὅτι ἐ ἐστὶ μοῦ ἡ ἐπιεικὴς ὁσμὴ, ὁσμὴ ἐν ὄρεσι κυπαίσσο, ἐν Ἠλείᾳ ὁ Πρόδρομος ἐν Παλαιᾷ τὰ αὐλοὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἄγαμοι ὄντες τὰ κοινοβιακὰ διάγοντες τὰ κύδωνες ἔτοιμοι τὸ χαρισθῆναι Χριστοῦ.... οἱ δὲ.. ἄλλοι ἀνδρεῖοι.. ἀναιδῶνται οὐ μικρὰν ἔνα ἀρετῆναι.. οὐδὲ ἓν

τὴν αὐξόμοιον βίου κοινωνίαν, ἐκ' ἀρχῆς μὲν ἐν τῷ
θεῖον τε καὶ θαυμάσιον". Συμβ. Τ. Α΄ σελ. 245.

" Ὁ φιλάνθρωπος θεὸς κτίσας τὸν πρῶτον ἀνθρωπον
εἰς δύο στείχε βίους τὴν τῶν ἀνδρῶν διαφορὰν, καὶ συ-
ζυγίαν ἄμφω τὴν σωφρόνων, ἵνα ὁ μὲν ἀνδρόγυνοι ὑπενεγκὼν
τὸν τῆς παρθενίας ἄθλον ἔχοι ἐπ' οἰκείων γυναικὸς,
ἑαυτῷ εἶδώς, ὡς αὐθαιτηδόκλαι λόγον σωφροσύνης τῆς ἄρ-
σενος τῆς τοῦ θεοῦ λίους ἐν συζυγίαις τῆς παιδοτροφίαις
ἁγίου ὁμοιώσεως" Βασ. Μεγ. Ασκητικά

Τί ἐν Κ/πόλει Συνόδος τῷ 1672 ἐπὶ Πατριάρχου
Διονυσίου ἐδογμάτισεν; "Τοὺς γὰρ μὴ δυναμένους γα-
μοις σωφρονεῖν ἀλλ' αἰρουμένους ἐν παρθενίᾳ βιοῦν
ἐν ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας μηδὲν φαρμακευτικῶν
ῥιζῶν φθορὰς καὶ ἀγίαις βραφαὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύσεω-
ρον τοῦ σώματος ὡσπερ νόθοι γεννῶσιν τὸ μυρεῖον
τὸ γαμικὸν ὅδον ἐπιμελόμενοι· οἱ μὲν ἐγκαλέμενοι τοῦ
ποιεῖ ὁ δὲ μὴ ἐγκαλέμενοι μυρεῖον ποιεῖ, ἐκεῖνο ὁ ἐκεῖνο
τὸ γὰρ ὁ ἅγιος μυρεῖον τοῦ τοῦ Κυρίου, οὐκ ἄρχοι τὸ
Κυρίῳ, ὁ δὲ γαμικὸς μυρεῖον τοῦ τοῦ κοσμικοῦ, οὐκ ἐκ
σεν τῇ γυναικί. Ὅθεν ὡσπερ μυρεῖον ἐστι τὸ μυρεῖον
τοῦ τοῦ Κυρίου, ἢ μυρεῖον τοῦ τοῦ κόσμου τὸ μυρεῖον

επιμνησθείσι τὰς ἀνιεδόσεις" Παράβ. Συμβ. Νικοδήμου σελ. 143

... ἡ ἡμετέρα κοινωνία. διὸ ὁ Μάξιμος ἔλεγε περὶ τῆς μοναστικῆς ἀρετῆς "ἐναρέτου καὶ ἀσώματον πολιτείαν, ἡμετέραν κοινωνίαν βίου ἀγγελικῆς ἕξεως, βίον ἀγγέλων ὑπερβαίνοντα καὶ μίτρα τὴν ἀνθρωπίνης φύσεως" Ἰωαν. Δαμασκ. ἱερὰ παράλληλα ἐπ. ιη΄ ἔκδοσις Λ. 43. τοιαῦτα περὶ νέου, ἀρχαίου ἀσκητικοῦ ... ἐφ.

ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐν τῷ διαλόγῳ ὑπὲρ τοῦ μοναχικοῦ βίου σαφῶς. ὅτι ὁ ἀληθινὸς μοναχὸς ἦτον μὲν σώματι πολιτευόμενος ἐπὶ γῆς τοῦ οὐρανοῦ πρὸς ἀκριβείαν πολίτης λεγ. Β΄

... ὁ δὲ αὐτὸς ἀναστασίαν γῆν". ὁ ἐν ἀσκήσει μοναχικῇ βίῳ οὔτε γάμου ἀγκύλος, οὔτε οἰκιακῆς οἴδε ἐνῶ τοῦ καὶ τοῦτο ἔρχόμενον ἄνθρωποι, ὡστε καὶ τῶ μὴ ἀνθρώπινον σῶμα ἀκούσιον, καθαρὸν δ' ἀπὸ φαίνεται ἡ ἐν χοϊκῇ ἀρχαίᾳ φύσει ἡ καὶ ποιᾷ κατὰ τῶν ἐνεργοῦντα ἡ τῶν ἀνθρωπίνων φαντάσεων ὑπερέχον" Νικαρ. 5. προοίμια ἡ Νικαρ. 133. πρβ. Ράδαν ἡ Πολ. ανι. δ. ἡ ἱ. κανόνα Ε΄ 262.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

η ὁ Renan.

Οὐδεὶς ὁ μὴ χρεὼν τὸν ἅγιον βίον τῶν μοναχῶν ἐκείνων ἀνδρῶν ἢ τὰ αἰσιότερα αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῶν ἰδανικῶν αἰτήματα. ἡ ἐκ ἀνθρωπίνης δυνάμεως ἐξηντλεῖτο παρ' αὐτοῖς εἰς βαθμὸν ὑπερφυᾶ. Τὰ δανεισμόν ἢ κλαπὴν ἦσαν, τὸ δὲ παράδειγμα τοῦ ἐνσάρκου ἢ ἀσπίλου αὐτῶν βίου ἐπέρασεν εἰς πάσαν ἢ τροφὴν τὴν ἀρετήν (Vie de Jesus. ἔκδ. 21 σ. 399)

Εἷς ἀρχαῖος

Φοβοῦμαι δ' ἐκείνα μᾶλλον ἀρά, ὅτε διαβαίνει τὰ μέτρα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὡρὸς τὴν ἀσώματον ἀγγελικὴν ἐαυτὸν μετέστησεν, ὁ λόγῳ ἀρχέγονον εἶναι ἐμφύτου. Ἱερεμίας παρὰ Ἄθω διατρ. Α.' ἔκδ. Μυσταγωγία σελ. 188

Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Γράφων πρὸς Γρηγόριον ἐρωτῶντα περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ μεθ' ἑαυτὸν " τὸ τῶν μοναχῶν σχῆμα, ἀδελφέ, παρθενίας εἶναι εἰκόνισμα καὶ μυστήριον ἐστὶ μοναχικῆς τελειώσεως καὶ ἑνώσεως φωτὸς τοῦ θείου καὶ παναγίου Δεσπότου Χριστοῦ καὶ τοῦ ἡμῶν τὸν παράδοσιν τοῦ ἀποταξασθαι καὶ γενέσθαι μοναχόν; οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν εἰμὴ ἵνα τὴν αὐτὴν παράδοσιν γένωμαι τινὰ Χριστιανόν; ὁ γὰρ τὸ πρότερον τελούμενος ἀποστοχὴν παραδόσεως καὶ τὸ δεύτερον ἐδέχετο " ἐπιστ. Β. 165. πρὸς παρ. ἴδιον ὁμοίαμ ἐν ἐπ. Α.' 9. πρβ. καὶ ἐπ. Β. 23. καὶ ἰάμβ. Γ.' καὶ ΠΙΙΑ καὶ 185:

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἴδε καὶ ἀνάλυσιν

Πλουτίνου βίος (ἴδε καὶ βίος Πλωτίνου Σουΐδα)

"Ἦν οὖν ἐν τοῖς ὄροις καὶ μοναστήρια ὡς συνῆν φιλοχωρεῖ
δεια χορῶν, ἀναχωρητῶν, φιλοσοφούντων, πολιτευόντων, εὐχομένων, ἀσκη
τριῶν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐφοίτα καὶ ἐπεραιοῦτο ἐν τὸ φοβερὸν ἔρη
μούντας, ἀμείνονα συμφέροντα ἐπόνησεν εἰς ἀσκητάς..." Π. Ἀθη
ναίου βίος τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου. Migne. Patr. gr. 44, 908-909.

ἐ θεραπευταὶ καὶ αἰγυπτίου, οὓς περιγράφει ὁ φίλων ἐν τῷ περὶ
βίου θεωρητικοῦ. ἦσαν χριστιανοὶ μοναχοί, ὡς ἐδείκνυεν ἤδη
λεξεν ὁ Lucius, Die Therapeuten und ihre Stellung in der
Geschichte der Ascese, Strassburg 1874 εἶναι ἀναμφισβήτητον
δόν φίλωνα, εἶναι ἀπολογία ἀπὸ τῶν χριστ. ἀντιπάλων. ἀπὸ
ποδείξεως ὅτι Harnack ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσῃ τοῦ
Πατέρων τῶν μον. Θεμέλιοι Λειψία 1907, σ. 3 ἑξ. ἀνα
σ. 40

12 Μοναχικὴ παρουσία παραδόσεις ἐν Γαλλία.

"Νόμος περὶ παραρτήσεως τῆς παρὰ ἐκκλησιῶν διδασκαλίας"
τῆς 7 Ἰουλ. 1904 ἐπὶ τοῦ Β. Chaumié ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Α') Ἀναγορεύεται ἐν Γαλλία ὅτι τὰ ἱερατικὰ σώματος εἴδους διδασκαλία τὰ ἔχοντα τὴν ἄδειαν ἐκκλ. ἀρχῆς ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος νόμου ἐντὸς δέκα ἐτῶν παραφυλάττονται ἐντὸς δέκα ἐτῶν παρὰ αὐτῶν ὅρον.

Β') ..... τὰ ἐκκλ. σωματεῖα δὲν δύνανται οὐδὲν νὰ συλλέγωσι πλὴν τῶν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν παράρτημα διαιτήσεως αὐτοδιοικήσεως ἐκτὸς τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκκλησίας ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν ἔνθα ὑπάρχει ἐκκλ. προστασία.

Γ') Θὰ ἐκλείσθωσιν ἐντὸς δέκα ἐτῶν ... πᾶν παιδίδρυμα ἱδρυθὲν ἐν ἐκκλ. σωματείῳ ..... πᾶσα σχολὴ ἢ ἄλλο ἀπορροφητήριον ἢ παιδίδρυμα ἱδρυθὲν ἐν τούτοις ...

"Ἰδὲ ἐφημερὶς τοῦ Νόμου ἐν Νέᾳ Σιὼν Τομ. Α'. (1904) σγ. 411.

Χωρισμὸς τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κράτους ἐν Γαλλία 6 Δεκ. 1905
ἐψηφίσθη ὑπὸ παρατηρητικῆς ἐκκλησιοκρατίας ἐν τῇ βουλῇ, ἐν δὲ τῇ γερουσίᾳ ὑπὸ 179 κατὰ πλειοψηφίαν ἐκλιπαροῦντος τὸ φοβερὸν ἐπίτιμον κατὰ τοῦ ἀποστόλου ἐν ἔτει φεσεμβόρα γερουσιαστοῦ "Ὁ σταυρὸς κορὸς ὃν βαστάζομεν δὲν εἶναι τὸ δρεπάνιον ἀλλ' οἱ μετουργοὶ αὐτοῦ, οἵτινες μισαποκεφάλισαν τὸν κορὸν ἐπιφάλλουσιν. Ἡ θρησκεία ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι ἐσωτ. αἴσθημα ἐν καρδίᾳ, δὲν ἀγαπᾶ νὰ βεβηλῶμεν, ὅσοι κι ἂν ἄλλα ἐσωτ. αἰσθήματα. ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι σύστημα πίστεως, ἔχει δ' ἀπαίτησιν ἐκ ἐμπειρίας, ὅσην οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν δύναται ἀρνεῖται. Τὸ ἴδιον αὐτῆς ἔδαφος εἶναι ἡ συνείδησις καὶ δὲν ἡμεῖς ὑπερασπίζομεν τὴν ἐλευθερίαν, εἶναι διαδηλοῦμεν τοιοῦτο δράσεις δὲ ἔλεγε ὑπὲρ βάλλει αὐτῆς: "Ὅταν ὅσοι βλέπουμεν πῶς ἡ θρησκεία εἶναι τὰ ὁριοθετηθῇ αὐτὴ ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐκ τῆς θρησκευτικῆς μορφώσεων τῶν πιστῶν της, τὰ ἀποφυγηθῇ δι' αὐτὸ ὅλων ἀναμίξεως τῆς ἐκκλησίας τοιοῦτον πρᾶγμα δὲ εἶναι κι τὸ πτῶμα τοῦ νόμου: "Ἡ Γαλλικὴ δημοκρατία χαρᾶ τὸ ἀπόρρητον ἐξασφαλίζει τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως κι ἐγγυᾶται τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῆς λατρείας... Περὶ δὲ τῶν λειτουργιῶν οὐδεμίαν πρόνοιαν χαρίζεται." Ἡ σημ. δὲ ἀναγνωρίζει, δὲν μισοδοσιεῖ, δὲν βοηθεῖ οὐδεμίαν λατρείαν ....." Ὁ σκοπὸς δίνεται νὰ διορίζῃ ὅσους κύριους ὅσα κι οἱ κύριοι οἱ ὅσους ἐμπορίᾳ, ἀρκεῖ νὰ παραδέχονται τοὺς οἱ πολῖται κι νὰ ἐξυπηρετοῦνται τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως αὐτῶν. Τὸ κράτος ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τοὺς σπουδαστὰς ὡρῶν τοὺς μεμένους νόμους κι τὴν λῆψιν τῆς δημοσίας, λέγει, ... οἱ ἐκκλησιαστὲς δὲ δὰ ὑπόκεινται ὅλοι κι οἱ λοιποὶ σχολεῖα εἰς τὰ σχολ. δικαιώματα. ἀρ 34.

Αἱ δικαιοσύναι κι αἱ συνδυασμοῦσιαι ὑπόκεινται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν δημοσ. ἀρχῶν κι δύνανται αὐτὰ νὰ τὰ, ἀναγορεύσωσι, εἰς ἐφιάλτου τοῦτο δίκαιον ἀρθ. 27.

Ἡ αἰγύπτιος δρόμου μνημείων κι ἡ ἐνδύσεις δρόμου ἐκκλησιῶν εἰς δημ. χρῆσιν ἀπαγορεύεται ἀπορρίπτει κατὰ ἀποφάσεις ἐκ μέρους ἀποδοχῆς τοῦτο ἐκ τοῖς νεκροῖς κι τὰ κοιμητήρια ἀρθ. 28

Ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς δημ. λατρείας, ἡ ἐκάστη Κοινότης ἀπὸ σχηματισθῶσι δρόμ. σωματεῖα "associations cultuelles", ἄλλα δὰ ἐκκλησίαι ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν. (τίτ. II κι III.)

Κι οἱ μὲν δημόσιοι χῶροι τῆς λατρείας (τοῦ) ἐκκλησιαστικοῦ φόρου δὰ ἀφιεθῶσιν ἐκ τοῦ κράτους δωρεὰν κι τὰ δρόμ. σωματεῖα δὲ τῆς λατρείας, τὰ δὲ ἀρχιτεκτ. ἐπισκοπεῖα, τὰ σπουδαῖα περιβόλια κι τὰ λοιπὰ ἐξαρτήματα μετὰ δεκαετίαν περιέρχονται ἐκ τοῦ κράτους κι ἐπιστρέφονται ἐξ φορολογίας ὡς κι πᾶσα ἄλλη ἰδιωτ. περιουσία. (τίτ. III. ἀρθ. 12 κι ἑξ.)

"Ἰδ. Νέαν Σιὼν τόμ. Β 1905. σγ. 759-763.

Ὁ νόμος τοῦ χωρισμοῦ ἀπεψηφίσθη κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦ 1905
ὅτε οἱ ἱερεῖς κι φρουραχοὶ ἔλαβον μέρος κι ἔτρεφαν ἐπιμέλειαν ἐν τῷ σχολείῳ

(αἰγγῆρας τῶν πορυφαίων ἕλληνικῶν δοξασμῶν)

"Οἱ μοναχοὶ ὑπῆρξαν ὁ ὡραιότατος κόσμος τῶν εὐαγγελικῶν ἐπιταγῶν" κ, ἂν δὲ ἐπιτρέψῃ τις τὴν ὑπ' αὐτῶν παραχωρηθεῖσαν ἰδιοτυπικὴν ἐκφρασίαν, ἦτις μόνη θὰ ἔπρεπε ἵνα ἐκφράσῃ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρωποκτόνου, ἀλλὰ μόνον ὁ διαφωτισμὸς ἀρὰ γὰρ τῆς ἐλευθερίας ἐδικαίωσε, κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις, τὴν ἰσόμοιρον προσοχὴν τῆς ψυχῆς εἰς ὑψηλοτέρα ἐδάφη, δὲν ἦσαν ἀρκετὰ τὰ μαρτύρια τοῦ ἀγνοῦ ἀνεφίκτου ἐν τῷ φυσικῷ βίῳ κάθε μεγαλείου, ὅσον αἰσθήματα ἄμμη δύνανται ἐπὶ γῆς ἡδυπάθη καὶ φθαρτὰ παρέσυρε, νικήσαι, ἀσυγκρίτως ἀξιολογώτερα σωματικὰ ἐπιτεύγματα ἐδημιούργησαν τοὺς ἐνωμένους τούτους τῆς ἐρημικῆς μονώσεως · Δ. Πετράκιος οἱ Μοναχικοὶ Δρόμοι σ. 7

"Ἀξίζει ν' ἀναφέρῃ τις τοῦ Γ τὰ ἐπόμενα ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ Βελίσ[αρίου] σ. 11. μὲ τὰ ἑξῆς 11. ὁ δὲ τοῦ Γουρρ. σ. 8 ὀρθῶς τοὺς αὐτοὺς ἐπαίνους. — ἔ σ. 10

" Ἡ ὕπαρξις Παύλου τοῦ ὁσίου ἐρημίτου (περ. Σκυδίνη, τ. 66. 1907) Δ. Πετράκης

"Ὁ μοναχικὸς βίος .... δὲν ἦτο αἴρεσις ἐκ φιλοσοφίας. Ἀλλ' ὁ πόθος τῆς ἡσυχίας, κατορθούμενος ἐκ τοῦ ἐλαττώματος, σαρκὸς φαύλου ἢ διαβολικῆς, ἐπίστευεν ὅτι "μόνον εἶναι, μόνον ὡραῖον πρᾶγμα ἐπὶ γῆς ὑπάρχει". Οὕτω ὁ μοναχικὸς βίος διὰ τῆς ἡσυχίας ἀρίστου, ἀνεκλείπτου ποσότητος τῶν ἀσυνήθων μεταξὺ ἀνθρώπων ψυχῶν συνέλεγεν ὅσας ἠδύνατο ἐκ τῶν πραγμάτων · ἀλλ' ἡ διαμόρφωσις αὕτη ἐφαίνετο ἐκ τοῦ πόθου ἀρχῆς ἐκ τῆς ἀλαστορίας . . . . καὶ αὐτοὶ ὅμως οἱ Πατέρες ἐκ ἐπιμελοῦς φιλοσοφίας ἐπίστευον ὅτι ὁ ἐρημικὸς βίος δὲν ἦτο ἀπαθὴς κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ ἐκ τοῦ βίου τούτου ἀπεμακρύνοντο ὁ Παῦλος Γ σ. 394.

Τὴν προτίμησιν τοῦ χρόνου ὁ ἡμέτερος ἀνεπτέρωσε τοῦ ὑπὸ χαρακτῆρος ἀπείρου ἀπείρων ἀπείρων. Σημειοῦν οἱ μοναχοὶ δίκην ἦτο βίου ἄκρου ἐν μονάδι [illegible]

μάτων τα' ὄσσια διφθέρων εἰ σαῦλα ἢ ἐν ἀνδρώσιν εἰχάνεια.
ταῦλα λέγοντι δὲν προσαιρούμεθα τὰ καλαθιάσωμεν ἀσοχόλως ἐν σροσευ-
χαῖς καὶ διορθόσεσαι τὰ ψυχικὰ ἡμῶν (χάριν τὰ παρὰ ἀνοίξῃ ποιῶμεν
ὑπάρχει ἐν ἀσχ. καὶ ποιν. τριακοσίαις τὰ ἀσφαλῶς καλαχθῆναι ἐν σραγμαλι-
ἐν ἐκκλησίαις, ἐν ποιστηρίοις μέχρι ἐν τοῦ πρὸς χρόνου ἡ χθὲς ἀπο-
ἡ ἀνεδείχθησαν σροφανικῶν ἀσχίμανδροι τὰ ἐθνικὰς ἀνθρώπους. ἐνθὰ ἡ
μέρον ἐν ἡ διαμόρφωσις αὐτῶν ἐσχατόσχημα ἐντὸς ἐκκλησιαστικῶν
σφαιρικῶν ποιλάδεσιν ἡ ἀνοιχρὰν ἐπιληφορίαν διὰ ἐλαίου ἐκ τὰ ἀσό-
χλυσόσομος ἐν ἱστορίᾳ τῆς ἐν "ἐκκλησίᾳ", σελ. 395
τὸ ἐμπρωτόδαλον ἐγκώμιον ἐκ μοναχῶν ἐσι σαιδία κοκέτα ὁ Ζαμπέλιος Βυζ. Μελέτ. 134
Προτροπὴ εἰς τὸν μοναχικὸν βίον (δρᾶς λόγος.
τοῦ χρυσοστόμου Πρὸς τὸν πατέρα τῆς Πρὸς ἀσκητὴν
σαλίφα (δύο λόγοι). ἡ ἕλαφος Διήγησις μοναχοῦ ἡ βασιλέως
Μοναχικὸς βίος (βλ. μοναχικὸν βίου ἀρχή
σφιγγραφόμενος ὑπὸ Θεοδώρου (μελα-
γῆ)
Γεδεών Μνεῖα σ. 115-16 ἡ 118
χαρακτηριστικὸς ὡς φιλοσοφία ἐπὶ εὐσταθίου
Σημ. 27ᾳ, 28β-γ
Σοφ. Πελ. Βυζαντινὸν σ. 1145 293, 154
ἡ φιλοσοφῶ εἶναι τὸ ἀσκητεύω 164ᾳ, 299
" Πῶς διεμορφώθη Ν. Σιών ιθ, 1921,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

246 Μοναχοί Λαύρας. Ἐνεγράφησαν οἱ ὑπὸ ἰδίοις ὀνόμασι μοναχοὶ
— τοῖς αὐτοῖς ἐν τῷ τοῦ μοναστηρίου βιβλ. γυρὶ πληροφορῶν ὁ-
χαρὶς ἐν τῷ αὐτοῦ χρυσ. αὐτοῦ τελείου ἢ ἱερᾶς ἀρετῆς ἐφοδίων μον.
Ἐκκλησιαστικὰ προσλαβόντας, ἢ εἶναι τὸν ἀριθμὸν τῶν μοναχῶν ἀρχῆ-
ἴσαλον εἶναι μεταγενεστέρα καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ καταφορᾷ Τοπ. αἰ. Μεγ. 1128.

Μοναχῶν ἀγ. Ὄρους εἰσὶ λατινογραφία Οἰκουμενικὰ καὶ ὁ ἅγιος
Ὄρος τοῦ ἀδιαιρέτου μοναχοῦ ἢ τροχιὰν ὁδηγοῦ
χορδὴ ἢ ἀσφάλεια ἢ ἡ καλὰ δίκαιον ἀνεμόπλοια τροχιόδρομος Meyer 1128

Πλῆθος ἐν Σκήτῃ (Ἱστορ. μοναχῶν Παρασκ. σ
ἢ 27, 29, 33, 38, 78
Ἀνῆλθε ὁ ἀββᾶς Δανιὴλ ... ἐν τῇ ἄνω Θηβαΐδι ἐν τῷ μετ-
ρουμένῳ τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τῇ ἐρήμῳ οἱ ἀδελφοὶ ἐν σκήτει
ἐν αὐτοῦ ... ἦσαν δὲ οἱ πεντακόσιοι (ὁ Δανιὴλ ὁ Σκητ.
ὁ Christoph. Angelus, graecus. ed. Clugnet σ. 22, 1.)
P. Bellan ἀναφέρει ὅτι εἶχεν ~~22~~ 24 μονὰς ἡ ἁγία Ὄρη ἢ
6000 περίπου μοναχῶν Enchiridion de statu religiosorum
καὶ ὁ τῶν 12 κελιῶν Ἐρμῆς. 1619 σ. 676. (ἰδ. Νικ. Λαυ-
σ. 294

Πλῆθος νῦν Τουρκοκρ. (ἰδ. Γω. Γεωργίου)
Ἐν ἅπασι σχεδὸν περὶ τὴν 40,00 μοναχῶν. Barthold ὑπὸ
Ἐρμανὸν Α. Χορὰν Α σ. 662

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

βλ. Γ. Κρόνες, Ελλ. περιοδικά σ. 149

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

5

1136 C. αὐλοῦσα δοῦναι ζαμπρὰ ἢ χρυσὴ τὰ νύφα ἢν χαρίσεται
μεταξωτὰ ἢ τοῦτα οὔτε εἶχε ἢ τρισάγια μεταξωτὰ

1140 A. περὶ δὲ τῆς ζωῆς, παῦλος ζαρίφοῦλα, οὐ γὰρ
νὰ σπάνια χαριοκτάρια ἐπορέσαν ἀναγκαῖα ποιεῖ. ἐρα
ἢν πὸ ἐαραζάβεν χρὺ ἢ μεσοῦ ... ἐοὶ τὰ χριστοῦλα τὰ
τὴν οὐρανὸν ἀπέρασα, τρισάγια ἐα ἢ ζωὴ ἢ φαῦλοις ἐεποιεῖ
ἀλλὰ ἢ τὰ ἐοὶ αὐλοῦ, ἢ παλιγγούρου ἢ μεταξωτὰ δοῦναι ἢ
ἢ ἐοὶ αὐλὴ ἢ τὰ ἐοὶ αὐλὴ ἢ ἰδιοκτήτα ἐκαμμένα ἐκεῖ, ἢ ἢ σπάνια
γεωργία πάλαχρα ἐα τρισάγια ἢ ζωὴ ... ἐοὶ δὲ θεῖοι
ἢ ἢ χριστοῦλα ἐπορέσαν ἐνα ὁρμητικὸν ἐα ἐοὶ ἐα
τρισάγια ἀπόμεινε παντοῦ ἢ ἰδιον ψυχὴν μὲ τὰ
αἰῶνα αὐτοῦ ἐαρεχόμενα· ἐα γὰρ ἐγὼ ἢν πάλαι ἐοὶ
τὸν ἐοὶ σπάνια ἐα ἢ τρισάγια, ἀπ' ἐ ἐοὶ ἐποίησεν
ἐκεῖνα μόνον, ἀλλὰ ἢ ἐα ἐοὶ ἐποίησεν· (ὁ τρισάγιος ἢν γὰρ
πάλαι ἐοὶ ἐα παρὰ χριστοῦ χριστοῦ) ἐοὶ ἐα τρισάγια
ἐχει σπάνια ἐοὶ χριστοῦ ἢ τὰ δεκὰ ἐ χειρ.

141 C. Τὰ ἐρχὴ δὲ διαφορίου, ἀλλὰ σπάνια διαφορία ἐ
ποιεῖ ... ἢ γὰρ ἐοὶ τρισάγιος ἐχουσε ἐπιχειρήσεις ποιεῖ ἢ
ἢ ἐοὶ ἐχουσε, ἢ ἐερπίαι, ἐα σπάνια ἐα χρεία ἐοὶ χριστοῦ ἐ
νιὸ αὐτοῦ, ἀλλ' νιὸ ἐοὶ χαριοκτάρια τρισάγια, ἢ αἰῶνα ἐα
ἰδιοκτήτα ἐρχουσε ... ἐοὶ δὲ ἢ ἐκ ἐοὶ ἐοὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ
ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐα χριστοῦ ἢ σπάνια. ἐοὶ ἐα ἢ
ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ σπάνια ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ
ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ ἐοὶ

2980

Περὶ τοῦ Γαργηττοῦ ὄρους (μονὴ τοῦ Καλαμᾶ) ἐν
ᾧ εἶναι τὸ ὑπὸ χειρὸς ἁγιογραφηθὲν διαφανὲς ἐν χρυσοβ[ούλ]λῳ
γράμματι "τοῦ ἁγίου ὄρους τοῦ ἐν τῷ Γαργηττῷ μονα[στηρίου]
ἁγίας Ἀναστάσεως" --- ὑφ' ἓν ἐνεκλείσθη τὸ ἀγιορειτ[ικὸν]
μονὴ Migne. 161, 1085

Ἱστορία τοῦ Μοναχικοῦ βίου: πορφυρογέννητος μοναχὸς καὶ Παλαιστίνης

Τὸ κορυφαῖον ὄνομαν τῆς αἰγύπτου διὰ τοῦ Παύλου τῆς Θηβαΐδος ἔφερε μοναχὸς καὶ ὁ Παχώμιος. μοναχικὸν ὄνομα. διὰ ἐν Παλαιστίνην διὰ τοῦ Χαρίτωνος ὅπου ἡσυχάζοντες ἐν λαύρᾳ κορυφαίου ὄντα, καὶ αὐτὸν ἐκαλοῦσα ὁ ἡγούμενος ὁ Χαρίτων ὁ ἀναχωρητὴς οὐ μαθητὴς ὁ Εὐθύμιος ἔστω ἀνακωρήσας ἐν λαύρᾳ φαράγγος τοῦ κορυφαίου ἱδρύματος τοῦ ἁγ. Χαρίτωνος, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἱεροῦ λαύρας Φ καὶ χιλιάρρω, τοῦτον ἐμοναχὸς καὶ ὁ Σάββας ὁ ὁσιώτατος ἱδρύσας λαύραν ἐν Κοινοβίῳ ὀγδοήκοντα ἀπὸ ἡ σήμερον καὶ ἔτι ἡ Παλαιστίνη καὶ ὁ Θεοδόσιος ἄπαντες. ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου τοῦ Θ. διὰ μιᾶς τοῦ λοιποῦ, μνημονικὸς ἐν τῷ ἀπηλιώτῃ μέρει ἐνὸς ἱδρύσας ἐν Κοινοβίῳ καὶ ἄλλα τοιαῦτα μοναστήρια ἐν Συρίᾳ, ἔνθεν ἐστὶ ὡχρίδη.

Τοῦτον μαθητὴν Σάββα ἱδρύσας ἀναχωρητήριον ἐκάλουν μονὴν ἐν χειμάρρῳ τοῦ καὶ τὸν Ἰωάννην ὁ Χαρβίτης ἀπέχειν ἐκ λαύρας τοῦ Χαρβᾶ, καὶ ἐκ τρίτου ἐκλαύδα ἀποχὴν ἔχα ὁ χειμάρρα τοῦ Χαρβᾶ.

Ἴδε "ἡ μοναχ. ζωὴ ἐν Παλαιστίνῃ μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν καὶ Ἁγιοσαβ. Ἀριστοφάνους Δανιηλίδου ἐν "Νέᾳ Σιών" 1905. σελ. 177-190

πρβλ Ferradou. Des biens des monasters à Byzance. Bordeaux 1896 σελ. 254

Κατὰ τὸν μοναχ. βίον

Κἂν τοιοῦτος τις ἴχνος ἔχῃ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας, καὶ σχῆμα ἀρχαῖον καὶ ἀπορρᾶς τι τῶν μίσων σιδηρεῖσθαι τὴν ῥυθμίζειν τοὺς ἄλλους, καὶ ὅρη καταλαμβάνει· κἂν ἔρημίαν τις ἐπὶ ἀναχωρήσεως τὴν αὐλίαν, χείμωνα φοβοῦσαν οὐ μὴν οὐκ ἔχουσαν· ἵνα γὰρ μὴ παραπούσωμαι, φησί, μηδ' ἀμυδρότερον γένωμαι χρεών, ἀκουσάτω· τί τοῦτο βέλτιον ἀμυδρότερον ἂν γένοιτο τῆς τοὺς ἄλλους κωλύειν, ἢ μένοντα ἐν ὄψει τοιούτοις ἀποκλεισμένους τοὺς ἀδελφούς; Ὅλως μὲν οὖν ἡ μὲν ἀρετὴ ἀμεῖψαι, οἱ δὲ τοιμεχόμενοι τοῦτο τὴν παραίτησιν ποιοῦνται, πόθεν αἰρήσομεν τοὺς ἐχθρούς; Χρυσ. Ὁμιλ. ιε΄. εἰς τὴν Α΄ πρὸς Κορ. ἐπιστ.

παθητικὴ ἀφάτεια

Πολλοὶ τὰ παλαίτερα σοφίσματα τῶν ἀμυδρῶν τούτων καὶ ξηραίνονται ὑπὸ τὸ μοναχ. ἔνδυμα· τὸ σοφὸν φρονοῦσιν ἐκ τῆς κοσμικῆς βαθυφρίας, ἐν ᾗ κοσμοῦνται, ἐν τοῖς φροσωπ. φαντασίαις τῆς καὶ ἡδοληταῖς τῶν μοναστ. ἀσκητῶν ἀποταττόμενοι καὶ φιλοσοφίαις· ἀφοσιοῦσι ζωῆς ἐνοίκησιν σωφρονιστήριόν τι τὰ σημερινὰ μοναστήρια ἐκχωρεῖ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ θεοῦ κατοικοῦσι συσκήνους καὶ συνέχουσι τὰς ἰδίας τῆς καὶ αὐθήματα ἡ κατοικοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ φέρουσι ἄχρι τινὸν ἐξοδευμένον τῆς ἀδύνατον. Τὰ ἀποκρυφα τῆς Ρωμ. αὐχῆς ἐν τῷ Βριφφώλτ σ. 2

Θεοδώρα μοναχὴ εἰσὶ ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ κατ. Διαλ. Γεδ. Β΄ 7

Πλανῆται μοναχοὶ λαοὶ σ. ΚΕ - ΚΖ ~~σ 78~~ ΚΖ ΚΗ. σ 79 - 84

ὁ Barthold (Γερμ. ναυ.) περιγράφει τὴν ἀναλογίαν καλὰ σ. 361. 1803-4 τῆς σφαγὰ μυκηρίσας τοὺς Ἕλληνας: "Μήσας ἄραγε δεῖ ψαλτὴν τῆς δεσποίνης τῆς σήμερον ἔλεος σωσανδαχοῦ τῆς σφαδὰ ψυχῆς σωτῆρος σωτῆρος δεῖται... Τὰς ἐχ. εὐαγ. δὲ ἐχειροτόνησα ἀρμοδίως ἀπενάλυψαν οἱ σφαγέας Γιαννιώρ, Γρηγώ, Διόν, Πόσως ... Τῶν δὲ μοναχῶν ἡ ἀμουσία καὶ ἀ-
362 στρονομία ἦταν ἀσυγχώρητος. οὐδεμία σωσὴ, οὐδεὶς δόλος, οὐδεμία δεσποτεμονία, οὐδεὶς ἐφεδρισμὸς ἦσαν ἄγνωστος τοῖς μαγεύρους, ὅλως διὰ σωτῆρα μέσου παραδιώκουσι τοῖς σωσανδεμένοις. Ποσάκις ἐκ Θεσσ. ἦλθον τὰ ἀ-γαπ- ἐν ἐκκλησίᾳ τοῖς μαγεύρους, ὅπου δὲ ψαλμὸν σωμένων ὕφος αὐτοῦ ἐφεδρισμὸν, φιλαύτου, δόλιον, σφαγμανικὴ βδέλυγα πεπιεζώσας τὸ ἅγιο βῆλα:

παρὰ Θεμιστοῦ Α. Κοραῆ: Α' 361 - 362

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

περὶ τῆς παραδόσεως τῶν ἁγίων States of Greek Eccl. gr. Kyrlaeus 1619

ἱδιορρυθμία τοῦ ἁ. Σάββα ἤτοι
ἡ ἱστορία τῆς λαύρας διὰ τοὺς πανταχοῦ
τὸν συνβιβασθησομένους τῆς ἀνατολικῆς
ἐκκλησίας ὀρθοδόξου καὶ καθολικῆς (ἢ ὁ ἁγιολογικὸς
ἀγών καθολικὸν καὶ ὀρθόδοξον) πρὸς ὠφέλειαν
καὶ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν βαρβάρων
ἀκμάζουσα ἡ Μονή. (πβ. Λεμπέ,
Ἡ τὸ παλαιὸν ἐκδ. Δουκ. 1878. 17

crassior, crebra suspiria, risitario vin-
genum, detractio cleucorum. et siqua
do die festus venerit saturantur adv
in vomitum. His igitur, quasi quibus
dam pestibus, exterminatis, venimus
ad eos, qui plures sunt, et in commu
ne habitant; idest, quos vocari Coeno-
bitas diximus. Prima apud eos confe
deratio est, obedire majoribus, et quid
quid jusserit, facere. divisi sunt po
decurias, atque centurias, ita ut nov
hominibus decimus praesit. et rursu
decem praepositos sub se centesim
habeat. manent separati, sed junct
cellulis. usque ad horam nonam, et
stitutum est, nemo pergit ad alium,
certis his decanis, quos diximus. ut
cogitationibus forte quis fluctuat, il
consoletur alloquiis. post nonam
nam in commune concurritur. psal
sonant, scripturae recitantur exm

Epistolae Hieronymi Stridoniensis
tom. I. epist. XXII. de custodia vir
nitatis c. 89 ed. Romae 1565.
(τα περι ασκησεως των κοιν. βιων).
c. 90. ad festivum genus veniam quos
[illegible] et de coeno

3006

[illegible]

12

Μετόχια (Ἁγ. Κυριακή)

Ἐξαρά παρὰ τὴν Τούρτσιαν Ἁγ. Κυριακή σημ. Κρ
Ἱ. Μ. Ἰστορ. & Μ. Γενηθλίου Βαρδαρ.

Παροικοι ἐν γράφει Μονῆς Ξηροφάγγους ἐπὶ τοῦ 1300
(Actes I. σ. 32) ἀναφέρονται ἐν Χαστανιᾷ "παροικοι Λαύρας"

Ἀποδράσεις: ἐκεῖ ἱδρύθη παρὰ τοῦ μεγάλου μ. ἁγίου Ἀθανασίου
μ βασιλικῆς σιτήσεως ἀποδράσεις ἀναθήματος ἐδαφῶν τε μ
κατασκευῶν τῶν ἐν τῇ κώμῃ Χαστανιᾷ προσκυρήσεων ἐκκλησιαστικῆ μετοχ
τῶν χρυσοβούλλων τῶν δοθέντων ἀφορίων μ παραδόσεων ἐκκλησ. παρὰ τοῦ οἰκείου
. . - Actes I, 64. (Ἔτ. 1333). ὁ αὐτὸς λόγος μ ἐν σ. 67. 70

τὸ δὲ γένος: Τοῦτο μ τὰ κατὰ μέρος ἀνωλόφου ῥηθέντα μετοχάτα μ ἐγκτ
ὀφείλει ἐκκλησιαστικὴ ὑποταγὴ ἀποδοσις Μονῇ ἐνεργοχίτου πάσης μ ἀδιαιρέτου
ἐξαιρέτῳ αὐτουργεῖσθαι ὑφ' ὅσων κατὰ τὴν ὑπόμνησιν τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ ὅσων
διαφόρων διοικητικῶν μ δέσμ μ ὅσων τῶν χρυσοβούλλων μ δέσμ μ ὅσων ὑπ
γραμμάτων ἐκεῖ λοιπὸν χάρ ἐγένετο μ τὸ παρὸν πρόσφορον ὀρθοκτίτης γράμμα, ὁ δ' μ
δεσποτείας μ τῆς μνημονευθείσης βασιλικῆς ἐπιστολῆς ποιοῦσθαι τὸν διαγραφέα
Μονῆς τοῦ Ξηροφάγγους δι' ἀσφάλειαν. (γράφει.)

Ὁ δοὺξ τοῦ γραλαιὸν μ ἁγίου ἀθανασίου μ βασιλικῆς μετοχατικῆς
ὁ Ταυρηνὸς ὁ δρυσθένης τῶν δρυαλ. (Actes. I. σ. 81.)

ἡ ἀποδοσις ἐν actes. III σ. 23, γραφεῖσα τῷ 1334 λέγει ἀπ. 12.
ἀπογραφικὴ κατάστασις

Χρόνος ἐγένοντο ἓν Ἐφεσίοις περί τινος

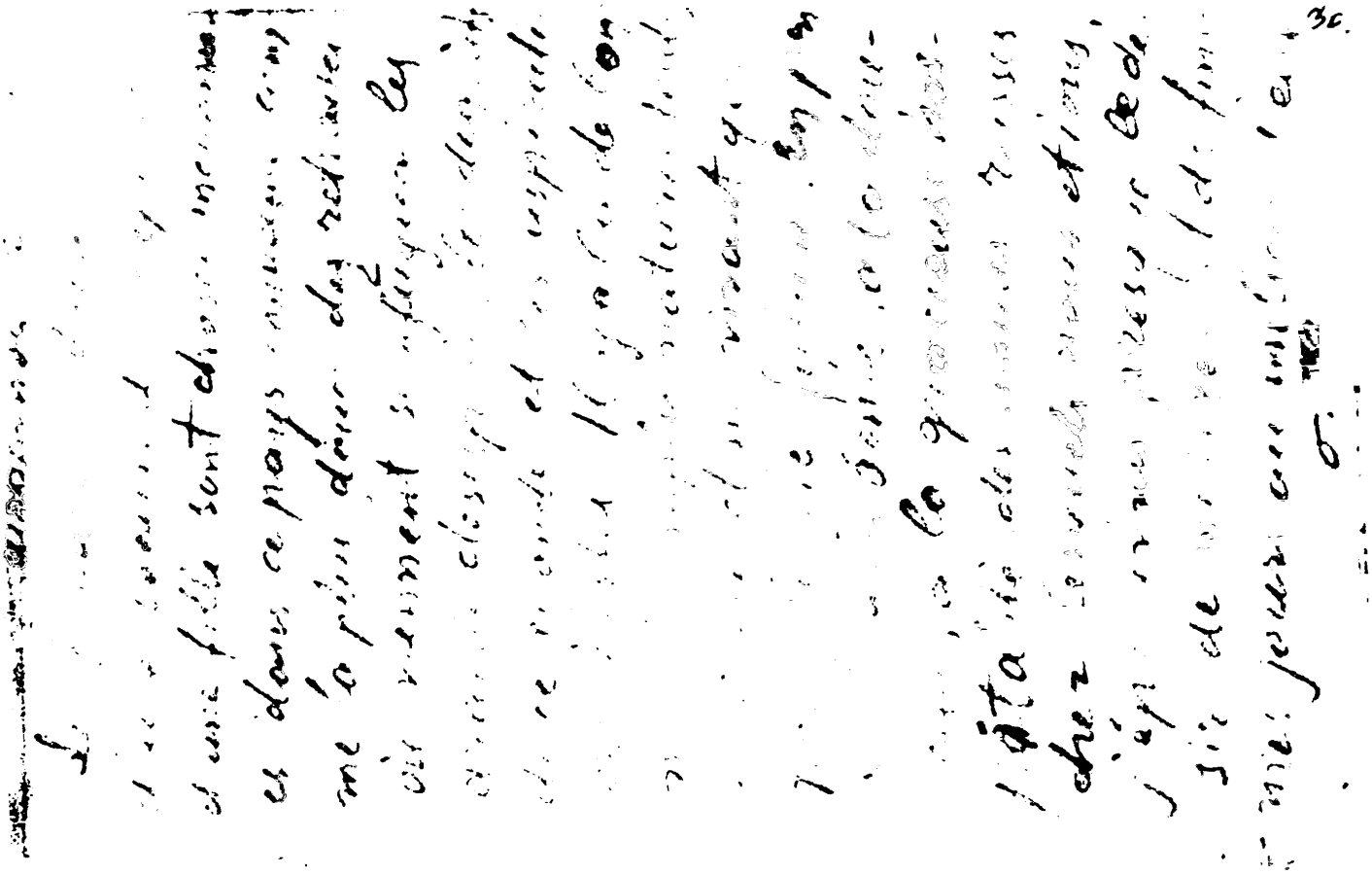

ἐφ' ἑνὶ κοιμωμένου τῶν περὶ αὐτόν. Il y a un certain nombre d'années, un poète grec, dont j'ai oublié le nom, vint visiter le Mont-Athos. tout un jour de fête. Les moines avaient passé toute la nuit à prier. e voyageur se présente vers midi au couvent. il demande le supérieur. lui répond " Il dort. et le second? Il dort. Et il n'y a personne? Tout le monde dort! Il part, retourne chez lui, fait im mer un ouvrage sur son voyage et se hâte de mettre " Je me suis senté à Sinon. ce ne sont pas des hommes que j'ai trouvé, mais des porcs v.

Miller.

304

— Μοναχοί — ἡ ἐργασία. ἐν Βίῳ ἁγ. Ἀνθιμίου 915-916 Μαρτ.

ὁ φιλόθεος ἡ ἐν τοῖς ἔπεσι τῶν θεοφιλῶν σοῦ τέκνων ἔφρον αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖον ἡδίων ἐστὶ καὶ ἀσφαλέστερον σοὶ διακονεῖν ἢ σχολάζειν. ἢ σὸν ἔργον· ἢ δὲ ἐκείνου ζωὴ, διοδεύουσα τὴν ὑπὲρ τὸ ἔρος γῆν. βραχύ τινα τόπον εὑρὼν ἐπιτήδειον, ἐγκάθηται· ἢ σὸν ἐν τοῖς ὄρεσι κρότος ἔχων ὑπομένει. ἢ τινὰ τρόπον τοῦτο τοῦ ἔργου εἶχεν ἐπιτήδευμα τὸν ἄρτον, χαίρων εἰς μονὴν ἀεὶ τοῦτο γινόμενον ἀχλυρός, ἢ ὅτι ἐν ὕδασι ἐαυτὸν ἀσφαλῶς φυλάττει.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

... τὸ ἐξ Β. τοῦ ἀγροῦ ἀνθινίου. ὃν Νεμεσθσίαν ὀνόμαζον ἀ[ξιοῦσι]
καὶ κατὰ βοῦς καὶ ἱδίαν ἕκαστον. Διατηροῦσιν, ἀρρώστια τε διαφυλάττουσι
τὴν ὠφέλειαν τῆς ἀρότου. τὴν ἱρμανία. τὴν παλαιοσχήμονος τῶν σαρκῶν. ἀφιερώματα, τὸ
μέλλοντα τὰ διαλύσῃ, τὴν ἱερὰν ὁρᾶν ἐν τοῖς ἀπειροπρόσωποις τὰς ἀφροσύνας, τὴν αἰσχύνην
ἐχόντων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ ἀνθεώνου Πείραιῶς. Μον. Διορμοι ΣΣ. 26.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

906

Μοναχοί τῆς ἱερωσύνης πέρασι. 9 (νέων. ὁρισμοί). καὶ ἀναγκαῖον
τὸν τὴν ἐπιχειροῦσαν συμφωνίαν τῆς ἱερωσύνης
Ὁ ἱεράρχης χωρὶς μονακὸς πάντες τοὺς ἱερουργοῦν κανονικὰς ἐπὶ
τῆς Β΄ σ. 24 Α΄ 21-23
Περὶ τοῦ τὸν χειροτονεῖν πῶς μοναδικὸν ἱερεῖς εἶναι Β΄ σ. 33

"Μανουήλιοι" (ἴδε "ἐρημίτ. τοῦ ἁγ. Ὄρους") ἔχου
καὶ τὴ ἐνδονομασία ἐν Acta Patriarch. A' σ. 299

Παναγιὰ ἡ Χορίτσου ὁ ἁγιασμένα ὀροφὴ πασ' αὐλὴ Δημ
"Περὶ τοῦ ἀ. Μ ἐ. Χορίτσου, ἀνοδεύη ὅλε οὐκ ὀρθῶς ὡς 80ῆ
ὡδ δικαίως ἐν ἡ μὲ φαρὰ ἔνος σημείωσις τῆ ἔνεκα ἀνθρωπίνε -
τοκαστρὶ τ' Ἰουλίου ἁγιοδῆ τ' λὰ δαιμόνια." Δημ. σ. 121
ὑστέρως ἔχου τ' λὸ βιβλίο τὲ μνημονεύει σ. 145 δαιμόνια 15ῆ

Παῦλος ὁ Γραικὸς, Ἐκκλ. ΙΕ' φ. 23. τῆ ἐν Ἡμερ. τοῦ ἁγ.
Ἑλληνισμοῦ 1913 (σ. 217-25) ὑπὸ Κ. Παπαμιχ. τῆ ἰδίαν τέχνη

Μονῶν ἀρχαίων σημειωτὴ δύο ἡ ὀνόματα Ἱερωγ. σχ. 20, 29, 447. 35, 43. 44, 107. 102.,
Ἐνοπίνων ἐν λόγῳ τοῦ Β Τυπικοῦ. σχ. 291. Προσθαλεῖν ἴδε.
" Ὀδοιπορικὸν ἤγουμένου περὶ ἡμέρων ἡ ὀνομασιῶν τῶν οἴκων
ἡ κυλίκων Μονῶν τοῦ Ὄρους ἀθω" παρὰ Γιδεῶν "Αθως" σχ. 318-32

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μονῶν ἐν Ἄθῳ

auf den Berg Athos seyen sechzig (andere sagen 100
entliche auch nur von 24, welche Zahl aber nur von
den Vornehmsten, die alte mit hohen und festen Mauern
wol verwahrt) Klöster.. Monche die ihr Abt sigen,
Messen lesen, zu Mitternach aufstehen und beten. Wenn
Gelehrte, das ist, so die alte rechte Griechische Sprache
verstehen seyen unter ihnen (ἡ οἱ προσερχόμενοι νεοι
λόγῳ, φρόνησε νὰ ἔχωσι ἡλικίαν ἀπὸ τὸν 30 χρόνῳ) ἡ ἀλλ
χοῦ σοφοὶ εἶναι. H. Oerlach Tagebuch. σ 271.

ἀπέχει ὅλη ὡρολογίου ἁγ. Ἀθανασίου ἐρημητήρια νεκροταφεῖα μονῆς
Ἰβήρων ~~καταφύγιον~~ καταφύγιον νεκροταφεῖον νεκρῶν ἐκκλησίαι ἐν ὅλοι
εἶναι ἐξ ὧν ἐν τῷ Πυπικῷ τοῦ ἁγίου Ὄρους διαλογίαν
πολιτικοῦ βίου Μεγ σ. 105-6. (ὥρα καὶ εἰς ὃν ὅτι μὲν περὶ
τοῦ μὴ μόνον ἄρρενας ἀλλὰ καὶ θήλεας καταγραφόμενας εἰς ἀμοιβὴν τῆς
ἀναλήψεως, τοιούτους καὶ ἐξωπολίτους καὶ τοὺς φανερῶς ὄντας καὶ ὑπὸ γυναῖκα
καὶ σπουδαίους" 106, 18.
Ἀλλὰ καὶ ὅρος τοῦ ὄρους καὶ τοὺς πλουσίους καὶ ἀδελφοὺς τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγίου
τοὺς οὕτω διαπρεπεῖς καὶ τὴν ἀρχαίαν καὶ ἱερὰν καὶ τὴν καινοτέραν καὶ λαμπρὰν
ταύτην γυναῖκα, καθὼς καὶ τὴν ἱερὰν ἐκείνην καθοσιούμενον
(χάρις εἰ τῷ αὐτὸ Δοκιμ. 127.20. ὁ ἁγ. Ἀθανάσιος)

βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁ νεώτερος Θεοδόσιος αὐτοῦ χρόνῳ (942) ... ἐκ
ὧν καὶ τὰ μοναστήρια τοσαῦτα ἐκτίσθη ..... διωρίσατο δὲ τοὺς μονα-
χοὺς τοῦ Ὀλύμπου, τοὺς Κυμινᾶ, τοὺς Ἀθηνᾶ, τοὺς Βαραχίου καὶ τοὺς
ἄλλους καὶ τοσαύτας χαμεβάτους ἑκάστῳ μοναστηρίῳ τοσούτους ἐκάστῳ. ταῦτα δὲ ἐφ'
ἑαυτοῦ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ προνοίας τὸ Θεοφανοῦς
ἱστορικοὶ VI περὶ Ῥωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ
ed. Bonn. σ 429

καὶ ἐκτίσατο ἐκ τοῦ περιωνύμου Ὄρους Ὀλυμπου Ἀθηνᾶ εἰς ἴδια
ἐξ μὲν ἐκ τοῦ κατὰ Κυμινᾶν μοναστηρίου (δροφόροι ἄνδρες)
χρυσοῦν τὴν ὀροθοδοξίαν ἐκφαίνοντες, βασιλικαῖς δὲ διαγνώσεσι καὶ
βασιλικαῖς αἰσίοις ἐκπαιδεύσεις ὡρίσθησαν τῆς ἰδίας μονῆς ἐπιστῆσαι.
Γενέσιος, Θεμελιώσεις τοῦ Θεοφάνους ed. Bonn, 82 Migne Patr. Gr.
τομ. 109 στηλ. 1096

λαν. Σ' οἰκ. Συν. ΙΒ' καθ' ἣν, ὅταν τις ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου
πίστεως ἐπὶ τρισὶν ἢ ἐκείνου ἐκκλησίαν

Εν τῷ Α' Τυπικῷ ἀναγράφονται 55 ἡγούμενοι σ. 150-1308
" τ. Β' " ἀναφέρονται 180 τῶν ὅλων ἀναγραφῶν 154.1.
Ο ζωγράφος λέγει .. ἀπεθάνων πρὸς τοῦ βασιλέα ἑξήκοντα ἡγούμενοι
Διηγ. μιρ. 16936.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μοναστήριον. Ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγ. Ἀνανίου ἔχει δύο
-ω οἴκους ἱερεῖς ὡρὸς τὸν ἅγιον σημαίνει ἀσκητήριο
(Πέλμα. 9

Μονή, διαμονή ἐν Κυέρῳ Φλωρ. Α 432

Μονῆς ιερᾶς

Ἐν τῷ Α' Τυπικῷ ὑποχρέωσις τῆ ἡγουμένης, ἵνα
Β' ρσ'.

ἡ Πρόνοια τοῦ Ραβδούχου ἐφ' οἷς ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ παυσιμάχου ἐν
Ἀγίᾳ Ἀννῃ τῆς Κασσιᾶς Ἀκτῆς τοῦ Χανίων. σχ. 3-4.

Βλ. αἱ ὡρῶναι. Σμυρν. σχ. 17

Μονὴ ἐξάδη μετὰ τὴν ἐπαναίτησιν ἡγούντο Μοισόβια (ἴδε κ
περὶ δὲ τῶν κτημάτων ἡ ἐπιβροὴ ἡ συνάλασσα τῶν κανονισμῶν
τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑποχρεώσεως: Ἀναγκαιόλαον τῆς ἀφιερωμένου ἐφ' ὅσ
τὴν ἰδίαν ἀφαίρεσιν τῶν κτημάτων τῆς μοναστηρίου τῆς τὴν συνοικισμένην
ἀφιερωμένην αὐτῶν χρῆσιν, τῆς ἐπαρχίου τοῦ μέρους τοῦτου ποιεῖς δὲ ἡγούμε
αἱ ἐξῆς τ. Ὅρκι γινώσκουσι τὴν ἀφιερωμένον καλλιεργοῦν τῶν κτημάτων
... Διὰ τῶν κοσμικῶν αὐτῶν ἔχουσι φιλοδοξίαν ἀ ἐπιτρόπων τῆς
κτημάτων αὐτῶν ..... Ἀριστόφ. Τριανταφ. Ἐκκλησιαστικὴ Τομ. Β' σχ. 16
τῆς ἐκδοθείσης ἐν Ναυπλίῳ 7 Ἰουν. 1833 ἐκδοθείσης κοινοβουλ. ἐν μέσῃ:
Δ. Τριανταφύλλου προέδρου Π. Νοταρᾶ, Ἀρεοπαγίτου Ἰταλίας, Ἐφορείας Παίσιος Θ. Φαρμακ
Ν. Κων. Σχινᾶ, Διαφόρου Α. Βαρβάκη.

Πρόβ. 72 (23) Ἡ Σύνοδος ὡρίσθη τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. - - -

Α' Ὅλα τὰ ἔρημα μοναστήρια, ὅσα σχ. δὲν ἔχουν κανένα μοναχὸ
ὁ ἀριθμὸς 116 ὑποβάλλεται αὐτὸ τὸν τῶν ὑποδιαίρεσιν ἱεραρχίαν τῆς Κυβερ
νήσου τῆς Α. Μητρ. τῆς ὑπὸ αὐτῆς δίνεται αὐτὴ τὰ διαδοχὴ ὅπου χρέος συμφ
νήσου.

Β' Τὰ 119 μοναστήρια προσαρτεώμενα ὑποδιαίρεσιν κατηγορία
μοναστήρια ὑποβαλλόμενα ἐκ τὸ ὀκτώδιον" ἐκ τὸν καθυποβαλλόμενον ἐκ τὴν Βασ. ταύτ
διαφορὰν κατάφορον τῶν μοναστηρίων ὑποβάλλεται τῆς αὐτὰ ἐκ τὴν Ἱεραρχί
τῆς Κυβερνήσεως ἐκ Α. Μ. χαρακτῆρα τῶν ἐν αὐτοῖς μοναχοῖς τὰ διαφορὰ
ὑπὸ τὸν ἐπισκοπικὸν.

Γ' Τὰ ἐκ τὸν καθυποβαλλόμενον ἐκ τὴν Βασ. ταύτ διαφορὰν τὰ
τὸν ὑποδιαίρεσιν κατηγορίαν ἐκκλ. ὑποβαλλόμενα ἐκ φόρου" ὑπερβαίνουσι 22
μοναστήρια καθυποβάλλεται ἐκ φόρου τακτικὸν, 405, 650 δραχμῶν.
Διατ. Τριανταφ. ἐκκλ. Β' σχ. 2[illegible]2

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

310 IV. Χριστιανικὴ φιλολογία σ. 76 Ἡ ἀρχὴ τοῦ μοναχισμοῦ.

Περὶ μοναχισμοῦ καὶ μοναχῶν, ἱστορικῶν

16. 19. ἐπιστ. 28.

J.-M. Besse. Les moines d'Orient antérieurs au concile de Chalcédoine (451). Paris, Oudin 1900 VIII + [illegible]

Crome L. Pragmatische Geschichte der vornehmsten Mönchsorden Tom I-X Leipz. 1774-1783. in 8 τόμ. Archäologie des Mön

Lora d'Istria, La vie monastique dans l'église orientale Paris 1855. σ. 158-230

Essai. De l'histoire monastique d'Orient Paris 1860

Zanutto, Paolo Diac. Il monachismo orient Udine Gam

Haeften B. Monasticarum disquisitionum Lib. XII Antwerp

Harnack, A. Das Mönchtum seine Ideal u. seine Geschichte 6. aufl. Giessen 1903

Helyot P. Ausführliche Geschichte aller geistl. u. weltlichen Kloster u. Ritterorden f. beyderley Geschlecht T. 1-8 Leip. 1 Τὰ περὶ μοναχῶν (Ὀρ. εἰς τόμ. I σ. 1-80 Vorläufige Abhandlung von dem Ursprung u. Alterthume des Mönchslebens 18 σ. 81 u. f. be

Hergenröther J. Das Armutsgelübde bei den [illegible] orient Mönchen in Archiv f. k. Kirchenr Tom. 37. 2 [Leipz. 1898 (σ. 3-

Hocart Le monachisme ..... Paris 1903.

Holl, K. Enthusiasmus u. Bussgewalt beim griechischen Mönch

Innokentij Archim. Die Mönchsweihe Wilna 1894.

Καλογερᾶς, Π. Ἱστορία τοῦ ὀρθοδ. μοναχισμοῦ βίος ἐν τῇ ἀναλογίᾳ τ Αἰγυπτίου Μονῆς 1854 (Ρωσσ.

Keil, J. Monachismus oder das christl. Mönchtum Naumburg 18 σ.

Keim, Th. Aus dem Urchristentum. Zürich 1878 T. 1. σ. 229

Kobler A. Studien über die Klöster des Mittelalters [illegible] Regensburg 1863 σ

Lundtmeter F. De clerici, monachi retefe institute σ. 228.

Lucius, P. Das Mönchsleben der vierten u. fünften Jahrh. [illegible] Theolog. Abhandl. (Festgabe F. Holzmann) Tübingen σ. 12

Lucius Die Klöster der Christenheit.

Mabillon Etudes monastique Paris 1892.

Jean Huissedes [illegible] Bruxelles 1691.

Marchant, A. Moines et Nonnes. Paris 1700
Marin l'Abbe, Les " de Cple depuis la fondation de la ville jusqu'à la mort de Photius (330-898) Paris 1897 o. 54
Möhler, J. Geschichte der Mönchtums in der Zeit seiner Entstehung u. ersten Ausbildung in Gesamelten Schri. u. Aufsätzen T. II o. 164-
Montalembert Gr. Die Mönche des Abendlandes (in Lou Taxil von Brandes). Regensburg. 188
Nolting Die Bedeutung des Mönchtums für die Kirche im Mittelalter in Kirchl. Zeitsch. 18, 3.
Ochs "Mönchtum" in Kirchenlexikon von Wetzer-Wel 2. Aufl. T. VIII o. 1689-1702.
O' Gormann, E. Entschleiertes Klosterleben.
Olaïžerskij F. Όσιος Ιωάννης ὁ Καλυβίτης. Ἰνοσ. Ἱεροσολ. 1896 (Ἀνέκδοτος βίος Παλλαδίου Ἑλληνιστὶ ... reuschen Fr. Palladius et Rufinus (ixx. id. Gebhardt. Πάτερικον. 16) [Ελλην. σ. 525-3.
Pargoire, J. Les débuts du monachisme à Cpole in Revue de quest. histor. 65. 1899.
Sokolov, J. Ἡ καθέδρα τῶν ἡγουμένων ἐν τῇ Βυζ. αὐτοκρατορίᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ μέχρι τέλους τοῦ 13 αἰ. (824-12
Schmidt G. Christian monasticism from the fourth to the n centuries of the Cristian era London 1892 Ἰνοσ. Καζάν 1894.
Weber J. Die Mönchere o. geschichtliche Darstellung a Klosterwelt u. ihres Geistes T. 1-4 Stuttgart 18 1836 (ἐν T. I σ. 1-114 περὶ Ἀναχωρ.)
Wishart, A schost. hist. of monks and monasteries. Tra
Woodhouse, Monasticism ancient and modern. Lond. 1 ten 19
Wuttke, A. Die geschichtl. Bedeutung des Klosterwesens Evang. Kirchenz. 1857. Cap. 28 u. 30.

100

Holl Über das griechische Mönchtum in Preuss. Jahrb. 1904.

Πῶς ομως εἶναι δυνατόν να λέγωνται φυγόπονοι ἐκεῖνοι ποὺ ὑποβάλλουν τὸν ἑαυτό τους σὲ νηστεῖες ἀτέλειωτες καὶ σὲ μύριες ἄλλες στερήσεις, ποὺ σηκώνονται τὴ μιάμιση τῆς νύχτας κι' ἀρχίζοντας ἀπὸ τότε, ἀφιερώνουν ὀχτὼ περίπου ὧρες κάθε μέρα στὴν Ἐκκλησία μέσα, σὲ προσευχὲς καὶ γονυκλισίες, στοὺς ὄρθρους, στὶς λειτουργίες, στοὺς ἑσπερινούς, ἄλλοι ποὺ ἔχουνε ταχτικὰ ὡρισμένες δουλειὲς νὰ κάνουν στὸ μοναστῆρι μέσα, στοὺς κήπους, στ' ἀμπέλια, στὰ δάση, στοὺς ἀρσανάδες; Ἄδικα δὲν βγῆκε ὁ λόγος πὼς βαρειὰ 'ναι ἡ καλογερική. Εἶναι ἀκόμα τάχα ἄρνηση τῆς ζωῆς ὁ μοναχισμός; Θὰ εἶχε ἀρκετὴ δόση αὐθαιρεσίας ἡ γνώμη πὼς μέσα στὸν πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδας, ἂς ποῦμε, ἕνα ἄτομο στὰ 4000 δὲν θἄχε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτη τὴ ζωή του ὅπως αὐτὸ νομίζει καλύτερα, φτάνει νὰ μὴ βλάφτη κανέναν. Ὅλος ὁ κόσμος ζῆ μὲ τὸν δικό του ὁ καθένας τρόπο.

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μιὰ γιὰ ὅλους. Στὴ φύση μέσα τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι καὶ ἡ ζωή του. Σ' ἄλλους ἀρέσουν τὰ ταξίδια, τὰ γλέντια, οἱ διάφορες πνευματικὲς ἀπολαύσεις καὶ σ' ἄλλους ἡ ἡσυχη, ἡ μονότονη, ἡ σπιτικιὰ ζωή. Ἔτσι βλέπομε καὶ μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, ἐπηρεασμένων ἀπὸ μιὰ ἔντονη θρησκευτικότητα ποὺ θένε νὰ ζήσουν στὴν ἀπόλυτη μοναξιά. Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἀηδιάζει ἡ συμβατικότης μέσα σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Αἰσθάνονται ἀκόμη τὴ ματαιότητα τῶν πάντων καὶ ἀποτραβιοῦνται ἐκεῖ ὅπου μόνοι, μέσα σὲ μιὰ πληρότητα ἀγνότητος, ἐρευνῶντας ἀδιάκοπα τὸν ἐσωτερικό τους κόσμο, τὴν κρυμμένη ζωή τους, προσπαθοῦν ν' ἀνεύρουν τὴν μόνην ἀλήθεια καὶ νὰ πλησιάσουν ὅσο μποροῦν περισσότερο τὴν ὑπέρτατη δύναμη, ν' ἀντικρύσουν αὐτὸν τὸν Θεό. Τέτοιους ἀνθρώπους θὰ συναντήσετε στὸ Ἅγιον Ὄρος

Προσ. Κοσμος 27-10-54

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἱστορία τοῦ Μοναχισμοῦ.

Asceticor sive originum rei monasticae lib. decem Parisiis. 1674. ὑπὸ Alteserra A.

Les moines Égyptiens Paris 1889. ὑπὸ Amelineau

Berlière U. Les origines du Monachisme et la critique moderne ἐν Revue Bened. T. VIII 1891 (σ. 49-64)

Bessarione, Les monasteres de la Palaestine. La Laure et le couvent de saint Euthyme LK 1898 ἐπὶ ἀνωτέρω

Besse J. D'ou viennent les moines? Paris 1901.

- Les diverses sortes de moines en Orient avant le Concile de Chalcedoine ἐν Revue de l'hist. des relig. XL 1899 (σ. 159-202)

Beulteau, M. Histoire monastique d'Orient. Paris 1688.

Τόπος. Τρίσους ἐν τοῖ τυπικοῦ τῶν Μονῶν τοῦ Σαγνοῦ

Ὄρους σ. 44 Κρίσους ὑπὸ Nissen ἐν B.Z. IX. 1900 σ. 541-4

Essai De l'histoire monastique d'Orient Paris 1680.

Zöckler O., Askese u. Mönchsthum² T. 1-2. (ὁ Α'. σ. 1-322 περὶ τῶν ἀναχωρητῶν) Frankfurt a.M. 1897

- Zur Mönchsgeschichte des Orients ἐν Theol Liter. 1898 ἀρ. 29. σ. 337. 340.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Fehr J; Allgemeine Geschichte der Mönchsorden. i
Tübingen 1845 (πλαφρ. τοῦ ἔργου ὑπὸ Henri
Histoire des ordres religieux.. Paris 1835
Harnack A. Das Mönchtum, seine Ideale und seine
schichte 6. Aufl. Giessen 1903
Hocart, Le monachisme...(ὑφ' ὅλας τὰς ἐποψεις) Pa

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

la vie cénobitique à l'Athos par Ben. Laurès. in Échos d'Orie
Tom. IV σ. 80-87 145-153 (τό συγγραφικόν ἔπος αἰσθητικῆς προσέγγισης
les monastères Idiorrhythmes de l'Athos. σ. 289-295.
(τα συγγράμματα περί ἀσκητῶν καὶ πραγματειῶν δὲ ἔχει ἡ αὐθεντικὴ ὁ σ.
προφανῶς ἐκτὸς βάρα μεσαιακοῦ ἐνὸς ἀγιορείου χαίνει ἀλλὰ ἐν Κύπρῳ.

Πηγαὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς. (ἰδ σ. 1643)

Οἱ κανόνες τοῦ μ. Ἀθανασίου (ἰδιᾳ ὁ βίος αὐτοῦ) 316

" " Βασιλείου, ι

" τοῦ ἁγ. Παχωμίου.

Παλλάδιος ὁ Ῥουφῖνος.

Σωζομενός.

βίος τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου ὑπὸ τοῦ ἁ. Ἀθανασίου ἐν Patr. Mig.

βίος τοῦ ἁγ. Παχωμίου ἐν Act. SS. Maii Tom III σ. 25*. ι

ἴνδα καὶ "Τὰ παραλειπόμενα ἐπιστολὴ Ἀμμωνᾶ σ. 287, 51

ἴδ καὶ ἄλλη βίου ἐν Patr. Migne 23, 227 ἑ. 346 καὶ 63ᵃ–72

Ἰώβριος: συνέλαβε οὖν οὐδεὶς ἡρία βιβλία ἱεραμωναχῶν ἀπερρη
καὶ ἀνακεχώμενα πρὸς τοὺς δαίμονας ὑποκείμενα τίτλας. Α
Λαυσ. II ἐν Butler H' σ. 121

Η σημερινή Συκιών. "σπήλαιον εἰς τὴν ὀνομασίαν Γκιστα τοῦ φιδιοῦ" λάμπρος παλ. καὶ νέα Ἑλλ. Ἀθηναῖος τ. Σμυρνίου σελ. 214. "Ἐν τῇ λαογραφίᾳ τῆς Ἠπείρου ὑπάρχει καὶ ὁ ἅγιος Μαρκιανὸς ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν" Νικοδ. Φωτιάδου Ἀθηναϊκὴ Θεολογ. σελ. 92 "πέρυσι (ὁ ἅγιος Γρηγ. ὁ Σεραΐτης) ἔκανα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μάθω ἀκριβῶς ποιὰ ἁγιογραφία εἶναι ἡ ἀληθινὴ εἰκόνα τοῦ ἁγίου καὶ ἐπῆγα στὸ μοναστήρι τοῦ Μαργᾶ. (οὗτος ὁ Μακαρίτης ἐπαναδιοργάνωσε καὶ ἀνήγειρε τὸν Βασιλικὸν Ναὸν Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Παντάνασσα καὶ ἔδωκε τὴν ὀνομασίαν, εἰς τοῦτο τὸν ἱερὸν Ἡσυχαστήριον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀλλὰ δὲν ἔζησε μετὰ ἱκανὸν χρόνον ἀφ' ἧς ἐπεκράτησε ἡ ὀρθοδοξία, ἡ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν διδασκαλία καὶ ἡ ἀναφορὰ ἀκόμη ἡ παράδοσις τοῦ ἁγίου ἐξέλιπον καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐπικρατείας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἐπῆλθε λήθη καὶ ἀμνημοσύνη τοῦ ἱεροῦ τούτου ἁγίου καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων τοῦ ἁγιολογίου ἡμῶν ἐκκλησιῶν καὶ μόνον ἐν τῷ ἀπομακρυσμένῳ Πραμάλῃ. σελ. Ν. Σμυρνίου σελ. 301. αὐτοῦ τοῦ Χ. Βλάχου (Ἱερο. τοῦ ἁγ. Ὄρους Ἀθω) σελ. 199) ἔμεινε τοῦ Μαργᾶ (πάλαι ποτὲ ἅγιος Σάββας ὁ παῖδος σατραπικὸς ἐκ Μοσὼλ τῆς Ἠπείρου ὁσιομάρτυρος τοῦ 14. αἰῶνος ἐγένετο ἡγούμενος ἢ τοῦ φιδιοῦ. πρβλ. Σμυρν. "ἅγιον Ὄρος" σελ. 472

3ή Περὶ τοῦ βανίζειν τὰ μετρικὰ σύνεα

Θεοδοσίου τοῦ ἐκ Γρίνεα σύμμικτον (κατ. Διακ. Γιδεών Α' σ. 262 κ
Σαββατὴ τῆ Σαφρονὶ 1776, ἐν ᾧ καὶ ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος 263
κώδ. αρ. Παπ. 206 XVIII περὶ ἐκκλησιαστ. φ. 141ο-151ο ἐκκλ. "
" 281 XIX σ. 125-180.

Ἰω. Σεργίου Μαναρᾶ παρὰ Σαδ. Πι Ἰουλ. Γ' σ. 3 291 κ
τῆ Γεβρ Σαβρᾶ 210
Περὶ τῆς ἐρωτήσεως τῶν ἀνεφαίνετο ἐν τοῖς ἀρχιγρά-
φοις κατὰ Μάρκου ἐν ἀφορισμοῖς ἐν ἀγραφίοις Διηγή-
σεων οἱ οὗτοι" Παΐσιος ὁ μαγιγράφος ἐκ τοῦ κυρ. Ἡλ
καὶ ὁ γραφεὺς αὐτοῦ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀγράφων Κυρίλ ἐκ
Θεσσαλονίκης, ὁ ἀπὸ Γαβρίλ ἀγιορείτης μαθητὴς
τοῦ Παΐσιου. σ. 135. καὶ ἐν ἐκκλησίαι ἐν ἀμπάνι
, συνεργοὶ τῶν κυρίων τῶν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς σ 143 ὁ
Χαρτοφύλαξ Γενναδίου ἐκ Βλαχίας ** 233
ἄλλων λογίων κοινωνία ἐν ᾧ Β. Μαναρίᾳ σ. 232 Διορ. Μ. Σ
* Ἰούλ. 1772 "Οἱ ἐμοὶ ἐν Σάλβαις τελοῦντες τὰ μετρικὰ τῶν
τετοιμημένων παρ' ἐμοῦ τοιοῦτοι, οἱ δὲ ἐν Κυριακαῖς οὐκ ἐποίουν
καὶ ἐρίζαν"

Περὶ συνηχοῦς μετοχίσεως Γαβριὴλ ἐξ Ἐξίμων κατ. Διακ. Γι
ἐκ Προκοπίου ἐκ τοῦ αὐτοῦ Διορ. σ. 272 ΖΑ σ 269
Βίος Μαναρᾶ Νικάρα Διορ. σ. 185. (Δυσκολίαι)
Νικηφόρου τοῦ ἐκ Μαρκιάς (αὐτόθεν τοῦ Παρ.) " σ. 273
Γρηγορίου Ε' (ἐκ σ. 152) Β σ. 122
καὶ ἐκ Παπ. 206 XVIII. περὶ συνηχοῦς ἐκκλ. κώδ. Π. 16 φ. Β
" 506 σ. 142-232 " " 14
" 2

* Μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ Σοφρονίου ὁ νεοκαρίζοντος γράφει.
Σ. Κομνηνὸς "καὶ ἀόθησαν εἰς χεῖρας τῶν ἀνυποδέτων μηχανῆς ἰσχύουσαν
ἰσχύουσαν ἐβύθιζον τοὺς ἐπιπέδους μοναχοὺς εἰς τὰ ἀβύσσους
τῆς ἐξ ὁρίζοντος τῶν μονῶν" Ἐπίσκοπος ἐκκλησ. ἱστορία σ. 239

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μυροάδης : ἀγιόαρο ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐνδόξου ὄ
ρόρους τοῦ Μυροαδινίου βίος Ἁγ. Μα
νου ὑπὸ Γκιφίνα. Ἱερομ. φ. 53α οὗτος εἶναι ὁ ἅγιος
Διονύσιος ὅστις ~~φοίτησε εἰς~~ ἔκτιστον ἤσκησε τὴν Μονὴν
τοῦ Διονυσίου .. πρβ. Κορκυρα βιογρ. τοῦ Ἁγ. Μαξ.
μου χειρ. Ἰωαν. σελ. 137. ἡ βίος τοῦ ἁγ. Διονυσ.
ἐν "Παραδείσῳ σελ. 423-429. ἐκδ. Βενετίᾳ 1855

316

Μέλισσα (τα) ἀποπτόρεων οἱ ἀσφαλεῖς
(ὅρα Συμβ. σελ. 148 Β', ἐνθ. 1869, ἔνθα ἐσφαλμένως
ὁ σύνδεσμος ἐν τῇ Ἀσφαλείᾳ δοὺς προσωπεῖον ἐπὶ ἀσυμπτρίσεως, χρῆσθαι καὶ ὄναρ νόσῳ καὶ θεόθεν, ἐπιτάξαντα τὸ σωφρονεῖν ὅπως "ὅλη ἀφ' ἧς ἡμέρας δέδυκεν αἰθὴρ τὸ προσώπειον, σωφρονοῦσαν τὸν κύριον" φησὶν ὁ Δαμαλιῶνος, εἰρηνεύοντος διορθώσεως, ὑποτρέφοντος·

τὸ προσωπεῖον ἐν τῇ χαίρᾳ προσέθεσαν ἢ ἀγρὸν ἐν βλάβῃ τῆς σημασίας ἀδελφότητος ἄναυρον, εἰ μὴ τε ὦν τῇ σωζομένῃ μελίσσῃ διὰ τοὺς ἀσθενοῦς ἡμῶν καὶ χρείαν ἐπιστάσας ἐνεῖσθαι· ἀρκοῦσθαι γὰρ τὰ νῦν ἐμοῦ τὸν τοῦ προσώπου τῆς χάριτος τοῦτοις καὶ δοθῆναι, ἐπεὶ δοκεῖ ἀσφαλεῖσθαι. Λοιπ. 114 τῆς εἶχεν ὁ ἀγ. Αθ. μετόχιον ἐν πρβ. 114,37) πρβ. 121,13 κ.ἑ. οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν καιρῶν ὄρων· "γίνεσθαι ἀγρόν ... ἀλλ' ὅλη δ' ἀφορμὴ ἐστὶν μεγάλου ἔργου ἡγεμόνος".

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μοχφιτου. (ἐκ τῆς Ἀμαλφῆς)

Lettre d'empereur Alexis Comnène et
à son fils Jean concernant le monastère latin des
Amalfitains, τῶν Μοχφιτῶν, près de Saura au Mt
Athos." Langlois n° 35 (τὸ ἔτος δὲν ὑπάρχει)
... Août ind. 15. Acte du conseil de la Mon-
agne-Sainte, relatif à la transmission à Lavra, du
monastère latin des Amalfitains.

ἀρχὴ ἐστὶ τῶν Μοχφιτῶν μετὰ παραμυθίαν.

Langlois 36.

Καὶ ὅτε ἐν ἔτει 1053 ὁ Κηρουλάριος "Μιχαὴλ ἔγραψε
ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῶν Λατίνων, ἐν Κ/πόλει τὸ ὑπάρχον τὸ Μοναστήριον
τοῦ λεγ. ἡρουμιανῶν" ἀλλὰ μετὰ τοῦ χρονολ. λόγου ἐπιβεβαιοῦται
ἐφεβδομήκοντα ἕξ ἔτη" Ἰωσ. Παπαρρ. Δ. 363 (364, 366)

Ἐν τῷ Ἱερογ. Σιναΐτου ἐν Νέᾳ Ἐπιγραφῇ ἐκδ. Β'. σ. 300 ἀναγέλλει
ὁ αὐτὸς ὅτι "ἐπῆρε τὸ ἅγιον χρῖσμα ἐκ χειροτονίας ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ
Μορφίνου ἐνὸς μοναχοῦ ... ποιλαχοῦ τῶν αὐτῶν.

ωνόλαμον Μαγ. 105, 18. καὶ 118, 7: εἰ δ' ὅσον συμβαίη ... ἀμφο-
ῆσαί ἐστα .... ἀφορμιοῦσθαι παρὰ τοῦ φροντιστοῦ ἄμπελος φορτίον
ἐκ τοῦ Μοχφιτοῦλαμον, Κουκουζέλης αὐτὸν ἐκ μεταβάσεως τοῦ Σουδ
ὑποδεικνύει φροντιστὴν ἐκ τοῦ ἐν Ἄθῳ μοναστηρίου.

δὲ τὸ ἐν τῇ τῶν ἀσίν. 2 ...

Μοναχοί βασιλεῖς ἄρχοντες καὶ στρατηγοὶ ἐν τῷ Βυζ. χρόνῳ

Βαρδᾶς Φωκᾶς υἱὸς Λέοντος ἀδελφοῦ Νικηφόρου τοῦ Φωκᾶ
Μιχαὴλ Ε' ὁ Καλαφάτης στρατηγός. ('Αν. Ἰστορ. Παναρ. Α' σ. 201
Μιχαὴλ Ε' ὁ υἱὸς εὐνοῦχου Κωνσταντίνου νοβελίσσιμος
Μιχαὴλ Ϛ' ὁ Βραγκιωλικᾶς. αὐτ. σημ. 318 (Παναρ. Α' σ. 295)
Ἰωάννης Α' Κομνηνός. (1059) ἐπάρχη ἐν τῇ τοῦ Σλουρὸ
Ἐνδοκία σύζυγος Ῥωμανοῦ τοῦ Διογένη. αὐτ. σ. 408
Μιχαὴλ Ζ' ὁ παραιτάμενος καὶ σύζυγος τοῦ Μαρία αὐτ. σ. 422
ἐν τῷ υἱῷ αὐτῶν Κωνσταντίνῳ. (1077) αὐτ. 429
Ἰωάννης Δούκας παππᾶς τοῦ Παραιτάμενου. αὐτ. 429
Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης (1081) αὐτ. σ. 437.
Κωνσταντῖνος Ῥαδηνὸς εὐσεβὴς ἔπαρχος καὶ Κωνσταντ.
σοφὸς καὶ φιλογεωγραφίας καὶ ἀστρολαβεῖν ἐπὶ τῶν αὐτοκρ.
υἱοῦ τῷ Λατίνῳ. παρέσχεν ὅρους καὶ φέσσιν ἴδια καὶ ἔπαρχ.
Ἀχιλλεὺς Γ' ὁ ἀποστρέψας ἀσχρὰν καλὰ ἐπὶ ἀγῶνι τῶν Α' σ. 706.
υἱοῦ τῷ Λατίνῳ καὶ ἔσχε τὸν βίον ὡς μοναχὸς Ε' ἔτ.
Ἀνδρόνικος Β' παλαιολόγος 1332. (σ. 221.

Σκαυράκιος ὁ υἱὸς Νικηφόρου Α' τοῦ λογοθέτου ἀποδυκνὺ τοῦ ἔργ.
Μιχαὴλ Ραγκαβὲ ὅστις ὀφθαλμοδουλεῖ τὸν ἔρωτα καὶ ὄχλον ἐξεδρομικὸν
Λέοντος Σ. Ἀργυ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Αναγνώστου Ιερομονάχου Βιογραφία IV σ. 401.

Διαθήκη του Μιλτιάδου ιδιωτικού διδασκάλου γραμματικής και αυτού κατά πάντα του Χρυσίππου

Το παρόν βιβλίον εγώ ο Διός κολλεγιάρης τη συνήθειαν εγράφην ο Μιλτιάδης ... ο πρώτος μου βιβλιοκτήτης ο Ιωάννης ο διδάσκαλος της φιλίας του Χρυσίππου της Δημητρίου του Παπαγιάννη. - Όποιος είναι το εδικόν μου δίκιο χαρακτήρα του και χρώμα της δόξης όπου είναι ο Διός ο πατέρας μου, φθείρει τη ιδιοκτησίαν του Διός ... γίνεται άξιος του αναθέματος ... Λοιπόν είναι πολλά καλό βιβλιοφύλακας ... καλοκαίρι ο πατέρας όπως ήτανε κατάλαβε ήτανε ... προσωπείον μου είμαι το μέσα σπίτι τραπέζα μου ... είδα μου αρχή μου μέρη η δουλειά προσοχή μου μέσα όλον μου το έθνος, διδάσκαλε μέρος μου ... Εδώ πρέπει ... ημιωδείον ... τρόπος πολιτικός ... είναι από αυτόν χαρακτήρα ... σας δούλους, ... του βιβλίου ... της γιατί του τρίτη

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

Ορυλος χρόνος (π. 228, 22-30) Σημείωση σχετική με τη σκλαβιά
αιώνου σε μια Μονή στη Βόρεια (Πέρσαις. Ν. πηγαί σ. 82-4
ίδιο Μακεδονικό σχετικό με τους σκλαβωμένους Σαρακηνούς --- Μιχαήλ
" σημείωση σε λάθος χειρόγραφο 15ου αι.: ΖΩ αρχ. 16ηρ. 571
375 φ 50-76 β.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

906 Στερ. Καναουτσόπουλος Επιστήμονες Στοιχεία και απ-
3: σεις του Στοιχείου εν Γρεβενοίς" Ε' 10.105-113

στέλα Θρακικών Δοκιμών.

η μυκηναϊκή εξαπλώθηκαν ήδη από τη 2η χιλ.
ε χρόνο όχρο (Μακαρίς ο Αγιος), ούτε ένδειξη, ούτε ένα ανάκτορο, καρέκλα φώτων
αμένης αξίας, ούτε εξαιρετικός τάφος λοιπόν κοριακής, για λόγο καθόλου. Λαογρ. XIII σ. 52.
πολίτικης δια ζωής μεγάλη πόλη, αρκούσης τη κοινωνία πυρηνικών ειδών άγραφης αξίας
χαιρε, ήτε ο Παν. Στερ. Δου Ηρακ. Λαογρ. XG σ. 81

Διαχωρισμός ειδικός κατά διάφορα χάρτες τα οποία ξεχωρίζει ο "άγγελος δε Παλαιμών" στερ
η δυνάμεις και εσθητών ανάλογα τη δόξα αιώνος ήχημίου, κρυπτή πολιτική επιβολή
πάλι φαίνει. Λαογρ. Λβ' σ. 87.

χειρογραφικά στοιχεία και πολλά. Δεν μπορεί παρ' φυσικήν χάλι η ποτιά τη π' ωραιότητα τη π' ξεχωρίσει
. . . ακόμα δε βοήθεια τη παραπάνω βιβλιακή ο ιδίος δε ευδοκιμεί σε δόξα παγίν δια ποτιά, τη υπάρχει
τοῦ ὁ ἄλλη εισέρχεται τη δη παραδίδων . αλλά . Λόγχ περί, παρέλκει ενδ. Δαογρ. σ. 396 τη 388.
Μορέα χαρακτήρα βία ἐστὶ τη ο χειμώνας αὐδὴ ἀρχαίων ταξίν ἔχει.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Νικηφόρος Καλλιστος Ξανθοπουλος ... ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ... Migne 146, 744-67. (Φιλοκαλία Β 286)

Νικηφόρου ἀγιορείτου ἐνδοξοτάτου ἐν ἁγίοις ... πατρὸς ἡμῶν ... ἐκ τῆς ἁγίας ὄρους ἐκδοθεῖσα ... 1360 ... ἐν Χάνδακι ... ἐκ τῶν αὐτόθι ἐκδόσεων Δ. Ζ. Δεβάρη καὶ Π. Κορνηλίου ... ὑπὸ Ἰωάννου Ἀντωνίου Καλλέργη ἐκ Κρήτης ἐξ ὀφθαλμῶν γενομένου τοῦ πατρός.

Ἰδ. τῆς Ρωμ. τῆς Ποδηλ. Ε' 90-91

Νικηφόρου τοῦ ἱερομονάχου τοῦ Χίου ... ἀκολουθία καὶ βίος τοῦ ὁσίου Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ ἡγουμένου τῶν Καρουλίων ἐν τῇ Κρήτῃ ... ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Δ. Ζ. Δεβάρη ἐν Χάνδακι 1754. (καλὰ ἀγγλικὰ)

Ἱστορικὴ περιγραφὴ μεθόδου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κλήμεντος ἐπισκόπου Ἀγκύρας ... ἐν Ἑλλάδι ἀκολουθίας ἐκδοθείσης ὑπὸ Νικηφόρου ἱερομονάχου τοῦ Χίου ... ἐν Βενετίᾳ 1754. (τὸ δοκιμ.) σελ. 81-82 Νίκων ὠνόμαζεν (ὁ Βλασσάριος) ἐξ ὀνόματος τὸν ἀκολουθιακὸν καὶ Νικηφόρον τὸν μοναχικὸν καὶ ἐπωφελέστατον ποιητὴν βιβλίου τοῦ ἁγίου Κλήμεντος ποιητικὸν σ. 78.

Γεωργίου Παλ. χρονικὸν Ἐκκλ. Ἱστ. Γ' 168

ἐν Σερβίᾳ ἐκ τῶν μοναχικῶν πατέρων ὁ Παΐσιος Γεωράδης, ὁ Βησσαρίων β') ὁ ἀπὸ Ραψάνης, ὁ ἅγιος Νικόδημος Λαμπαδαρίου (ἀρχιερεὺς ὁ Χρυσόστομος Ἀρτινὸς (Δημητ. σ. 199) ὁ Λαμπαδαρίου Θεοφάνης.

Νικοδήμου Ἁγιορείτου περὶ ἁγίας ζωῆς σημ. εἰς Πανδ. ἐκδ. Βενετ. 1841. σ. 429. καὶ Α'. σ. 550.

Περὶ τῶν τοῦ Παλαμᾶ ἀκουστικῶν συγγραμμάτων Ἰω. Καντ. σ. 392 ἑξ. Ἀθ. Γ' σ.

ὁ Marcel Viller εἰς Rev. d'ascetique et de mystique Ἀθ. 1924 σ. 23-26 ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς τοῦ, νῦν εἰς μετάφρασιν εἰς ἕν τόμον τοῦ Scupoli "Combattimento spirituale" ὑπὸ τὸν τίτλον "Sentier du Paradis," ἐξ οὗ ὁ Νικοδήμος ἐσχεδίασε τὰ περιεχόμενα τοῦ παλαιοῦ χειρογρ. διδασκαλίας ἀνεφανέντος εἰς τὴν ἀγγλικὴν ὑπὸ τίτλον ~~διδασκαλία~~ ἐκλογαρίου. Παρομοίως μεταφράσας εἰς τὰ ἔργα τοῦ Νικ. Σπέρτσου ὁ σ. ἀξίας ἰδίας προσοχῆς θεολογ. Τομ. Γ' 81

Περὶ τοῦ χ. Δρακοντίδα ἰδ. Ἱερουσαλήμ. σ. 276

Ὅπως ὁ Νικοδ. ἐν τοῖς προλεγ. εἰς Ἑρμ. καὶ Ψαλμῶν καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αὐλικ. Ἀνδρόνικος ~~ἱερεὺς~~ Μιχαὴλ ὁ Δούκας ἱερεὺς Μιχ. τοῦ ψευδῶν "τὸ σαχίζειν σημειοῦται ὁ Εὐριπίδης ἢ Ποιεῖν; (ὁ ψευδ. ἀμηχανεῖ ν' ἀποδώσῃ.) Καρεᾶς ὁ Σ' παγκ. τὸν Κοῦμαν καὶ σπουδὴν ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Χουρμούζιου ἐγκρ. αὐτῷ! ὅλα δὲ δύνανται νὰ παλαιωθῶσι ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ Θούκ. καὶ τῶν Δημοσθ. παρὰ τοῖς χαριεντιζομένοις Σωκράτου γρηγόριον τοῦ θεολόγου." βεβαιοῦσι δ' αὐτὸν τοῦ Κουμᾶ "ἀλλ' ἀρχαῖοι" τοῦ Πυθαγορ. εἶναι σοφοὶ ἀφρονιστῆρες ἐκ τοῦ.

Ἀδ. Χαρακτ. Δ. Ἑρμιανῆ σ. 41.

Πρόλογος εἰς τὰ συγγράμματα Γρηγ. τοῦ Παλαμᾶ ἐκδ. εἰς Θεσσ. Ἀθ. Δ' 93-101

Κυπριανοῦ Ἁγιορείτου κώδικος ἀπογρ. 16

320ε

Ἐαν δ' ἡ μονὴ τοῦ Ρώσικου περιγένηται τινὰ ὧδε ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Γρηγορίου υἱὸς ἐμπορικὸν ἀποστείλῃ κ/ρόσημον διὰ τὸ ὑπάρχειν αὐτῇ τὸ Μοναστήριον τοῦ . . πωλεῖται τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ Ἁγιώρειτον . . αὐθορίτως ἔστω, τοῦτο γὰρ σημαίνουσιν . .

Συναξ. ἐκδ. 1868 Τλοχ. 28 σημ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βίος τῆς πανσέπτης καὶ ἁγίας δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου τῆς μεσαρίτου τῆς ἀοιδίμου Νικηφόρου συγγραφεὶς παρὰ τοῦ ἐν ἱεροῖς ἀσκητοῦ τοῦ θεοφιλεστάτου ἱερομονάχου. Ἀλλὰ γενικωτέρα καρτερία, ὅσης εἶχεν ἐνυποπτεύτως τὰ κατ' αὐτὸν τὸν Νικηφόρον

εἰς μητέρων Χορτατζῆν
τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ

† Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος ὑπέγραψα
† Ματθαῖος ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς »
† Ἰωασὰφ μοναχὸς μαρτύρων »
† Ματθαῖος ἱερομόναχος μαρτύρων »
† Ἀθανάσιος »
† Ἰωάννης ὁ Σγουρόπουλος μαρτύρων »
† Δημήτριος (τὰ λοιπὰ δυσανάγνωστα)

Γρηγ. Παπαρηγ Δ' 1920

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

306

Οὔτε δίκαιον εἶνε οὔτε συμφέρον κρίνεται ὁ φυτοειδὴς βίος τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν νὰ κρύπτεται καὶ νὰ μένῃ διὰ πάντα κεκρυμμένος ὑπὸ κάτω εἰς τὸν μόδιον τῆς σιωπῆς. Δίκαιον δὲν εἶνε, διατὶ ὁ κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ μισθὸς καὶ πληρωμὴ τῆς ἀρετῆς, δὲν εἶνε μάταια χρήματα, ἀλλ' εὐφημία καὶ ἔπαινος· μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος, οὕτως ἀξιωματικῶς τὸ εἶπεν εἷς παλαιὸς σοφός· ὅθεν καὶ συμβαίνει νὰ ἀδικῶνται ἐκ τῆς σιωπῆς οἱ ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμψαντες μὲ τὸ νὰ ἀποστερῶνται ἀπὸ τὸν μισθόν τους ὅπου εἶνε οἱ ἔπαινοι καὶ ἐν ταὐτῷ ἐκ τῆς αὐτῆς σιωπῆς τῶν ἐπαίνων τὸ κοινὸν τῆς ἐκκλησίας ζημιοῦται τὰ μέγιστα, ὅτι φυσικὰ τὰ καλὰ ἔργα κηρυττόμενα, φημιζόμενα, ἐκθειαζόμενα, τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων θερμαίνουσι καὶ εἰς μίμησιν ἰδικήν τους αὐτοὺς διαγείρουσιν, ὡς ἐπαινετὰ καὶ μιμήσεως ἄξια παραδείγματα, ἡ ὁποία μίμησις ἐκ τῆς σιωπῆς ὁμολογουμένως δὲν γίνεται.—Ταῦτα καλῶς ἐπιστάμενος, τότε δίκαιον λέγω καὶ τὸ συμφέρον οἱ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει ὁσιώτατοι Πατέρες οἱ κατὰ Χριστὸν ἀδελφοὶ καὶ φίλτατοι καὶ οἰκειότατοι τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ὁσιολογιωτάτου Νικοδήμου τοῦ κοινοῦ διδασκάλου καὶ φωστῆρος γενομένου τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, ἐπαρεκάλεσαν τὸν διδάσκαλον κύρ Ἀθανάσιον Πάριον εἰς τὴν Χίον ὄντα καὶ ἔγραψεν βίον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὸν ὁσιολογιώτατον Νικόδημον· ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ μὴ εἶχε συναναστροφὴν μὲ αὐτὸν δὲν ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ των, ἐπαρεκάλεσαν ἐδῶ τὸν διδάσκαλον κύρ Χριστόφορον διὰ νὰ γράψῃ, ἀλλὰ τὸ γῆρας του ἐμπόδισε, καὶ βλέπων ὅτι παρῆλθον τέσσαρα ἔτη καὶ οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ συγγράψῃ, παρακινηθεὶς ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ γλυκυτάτου ἀδελφοῦ μου νὰ λησμονήσω τὴν ἀμάθειαν μου, ὁμοίως καὶ τὴν ἀσύντακτόν μου σύνταξιν μὲ ἐλπίδα ὅτι μετὰ ταῦτα νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς προκομμένος εἰς καλὴν τάξιν. Τὸ λοιπὸν δεῦτε ἀδελφοὶ φιλάδελφοι καὶ φιλάρετοι ὅσοι εἴσθε ἐλεύθεροι ἀπὸ πάθη φθόνου ἢ μίσους, ἔλθετε, νὰ ἀκούσητε μὲ χαρὰν καὶ ἡδονὴν τὸν βίον καὶ πολιτείαν καὶ μόχθους ὅπου ἐκοπίασεν εἰς τὴν ζωήν του γράφων καὶ συνθέτων Ἐκ-

κλησιαστικὰ συγγράμματα πρὸς ὠφέλειαν ψυχῆς, καὶ ἁπλῶς εἰς ὠφέλειαν τῶν χριστιανῶν ὁ μακαρίτης Νικόδημος· τὰ ὁποῖα βλέπων ἐγὼ ὁ ἀνάξιος ἀδελφός του καὶ μαι θάνων ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ ἀπὸ ἄλλους φίλους ὁπου ἐστάθησαν γνώριμοί του ἀπὸ νεαρὰς του ἡλικίας κατέστρωσα καὶ σημείωσα ἐνταῦθα, διατὶ ἂν οἱ Ἕλληνες οἵτινες ἦτο δοσμένοι εἰς τὰ γήϊνα καὶ φθαρτὰ ὅταν ἤθελον ἀκούσει κανὲν ὑποκείμενον ὁπου ἔκαμέ τι ἀνδραγάθημα, κατασκευάζων κανὲν ἀξιόλογον πρᾶγμα ἢ νικῶν εἰς κανένα πόλεμον, τοῦ ἔσταινον οἱ συμπατριῶταί του μετὰ τὸν θάνατόν του στήλας καὶ ἀγάλματα, καὶ τοῦ ἐσύνθετον ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια μὲ φωνὰς στεντορείους, τόσον ὅπου ἂν ἦτο τρόπος καὶ μὲ μολύβι νὰ ἐσχημάτιζον τὰ γράμματα τῶν ἐπαίνων του διὰ νὰ μένουν ἀεξάλειπτοι καὶ παντοτινοὶ αὐτοὶ οἱ ἔπαινοί του καὶ τὰ ἐγκώμια. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸν ὅπου ἐστόλισε τὴν ἐκκλησίαν μας μὲ τόσα βιβλία, ὅπου αἰῶνες ὁλόκληροι παρῆλθον, καὶ δὲν εὑρέθη ἄλλος νὰ συνθέσῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας μας ὅσα αὐτὸς ὁ ἀείμνηστος ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἐσύνθεσει ἢ συντεθειμένα ἀπὸ ἄλλους ἐδιόρθωσε, νὰ μὴ συγγράψωμεν τὰ συγγράμματά του καὶ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τοὺς κόπους του ; Ποῖος φρόνιμος ὢν καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ φθόνου καὶ τοῦ μίσους δὲν ἤθελε μᾶς κατηγορήσῃ· καὶ νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Θεὸς δὲν ἤθελε μᾶς μεμφθῇ ; διατὶ βλέπομεν καὶ ἀκούομεν ὅτι οὐ μόνον φίλοι ἀλλὰ καὶ ἐχθροί, οὐ μόνον ὀλίγοι γραμματισμένοι ἀλλὰ καὶ πολλοὶ πεπαιδευμένοι ἔχουν εἰς τὰς χεῖράς των τὰ βιβλία του καὶ τὰ μεταχειρίζονται, ὄχι μόνον εἰς στολισμόν τους ἀλλὰ καὶ εἰς ὄφελος τῆς ψυχῆς των.

Ταῦτα στοχαζόμενος καὶ ἐγώ, ἔγραψα τὰ ἐκείνου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γράψιμον ἐκεῖνος μὲν δὲν ἔχει κανὲν ὄφελος πλησίον εἰς τὸν Θεὸν παρὰ τὴν ὠφέλειαν ὁπου γίνεται ἐξ' ἐκείνων του τῶν συγγραμμάτων, ὁ ὁποῖος Θεὸς ἰξεύρει τί καρπὸς γίνεται εἰς ἐκείνους ὁπου ἀπαθῶς τὰ ἀναγινώσκουσι καὶ μὲ καλὴν γνώμην καὶ διάθεσιν τὰ ὁλογυρίζουσιν εἰς τὰς χεῖρας των, καθὼς καὶ ἐγω καρπωθεὶς ἀπ' αὐτά του τὰ συγγράμματα ἦλθον εἰς ταύτην τὴν γραφὴν καὶ διηγοῦμαι τὰ κατ' αὐτὸν καταλεπτῶς, ἐλεύθερος ὢν χάριτι θείᾳ ἀπό κάθε πάθος τι πρὸς αὐτὸν καὶ παρακαλῶ σας ἅγιοι πατέρες μου καὶ ἀδελφοὶ ἐφοδιάσατέ με μὲ τὴν εὐχήν σας διὰ νὰ βιογραφήσω τὴν ζωὴν τοῦ ἐραστοῦ μου Νικοδήμου φιλαλήθως καὶ ἀπροσπαθῶς.

Νάξος εἶνε μία νῆσος ἀπὸ τὰ κυκλουμένας Κυκλάδας, ὀνομαστὴ καὶ λαμπρὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς καιροὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ μάλιστα ταύτην ἐκόσμησεν Ἰωσὴφ ὁ θαυμάσιος ὁ Βρυέννιος μὲ τὴν καλλίστην καὶ ὡραιοτάτην ἔκφρασιν καὶ περιγραφὴν τοῦ ἐν αὐτῇ παρατρέχοντος ποταμοῦ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς εἰκοστῆς ἀριθμουμένης πρός τινα φίλον του,

ἕνα στενώτατον οἰκίσκον κεκλεισμένον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐκαρπώθη ὅλας τὰς ἀρετὰς μονήρους βίου.

Εἰς δὲ τοὺς 1775 ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Καταβαίνων δὲ εἰς τὸν αἰγιαλὸν εὗρεν ἓν ἱστιοφόρον ὅπου ἑτοιμάζετο νὰ κινήσῃ· ἐρωτᾷ ἂν θέλῃ ὁ Θεός; οἱ δὲ εἶπον· διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος· ὁ δὲ ἀκούσας τὸν λόγον τοῦτον, δοξάσας νοερῶς τὸν Θεὸν ὅπου ἐπλήρωσε τὸν πόθον του, μετὰ χαρᾶς τοὺς λέγει: παρακαλῶ σας λάβετε καὶ ἐμέ, οἱ δὲ εἶπον· ἂς εἶνε, σὲ λαμβάνομεν.—Ὅμως δὲν ἠξεύρω ἢ ἐλησμόνησαν ἢ ἐσυλλογίσθησαν ὅτι δὲν ἔχει τὸν ναῦλον του καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἐκίνησαν δὲν τὸν εἰδοποίησαν· καὶ αὐτὸς ὅταν εἶδε τὸ πλοῖον ὅπου ἔφυγεν, εὐθὺς βάλλει φωνὰς καὶ κλαύματα καὶ ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν θάλασσαν κολυμβῶν διὰ νὰ τοὺς φθάσῃ· οἱ δὲ ναῦται βλέποντες ὅτι δὲν ἐγύριζεν ὀπίσω, φοβηθέντες τὸν Θεὸν ἐγύρισαν καὶ τὸν παρέλαβον, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐκατευοδώθη εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὅπου εὗρε τὸν γέρο Χατζημακάριον μὲ τὸν πατέρα του, καὶ Χατζηβράμιον, καὶ ἄλλους ἀδελφοὺς ἀξίους εὐλαβείας, καὶ προσκολληθεὶς μὲ αὐτοὺς ἔμεινεν εἰς αὐτὴν τὴν Μονήν· ἦτον δμως προειδοποιημένος ἀπὸ τὸν γέρο Σίλβεστρον διὰ τοὺς ἄνωθεν ἄνδρας·—Μετὰ δὲ ἡμέρας τινας ἦλθεν καὶ ἕως ἐδῶ καὶ ἐγνωρίσθημεν. Οἱ δὲ Διονυσιᾶται βλέποντες τὴν προκοπήν του τὸν ἠγάπησαν καὶ τὸν παρεκίνησαν νὰ γίνῃ μοναχός.

Καὶ πεισθεὶς τῇ συμβουλῇ αὐτῶν, τὸν ἔκαμε μοναχὸν ζασοευχὴν εἷς παπᾶ Ἰωσὴφ λεγόμενος· καὶ οὕτω τὸν ἐδιώρισαν διαβαστὴν εἰς τὸ καθολικόν, καὶ γραμματικὸν τοῦ Μοναστηρίου.

Εἰς δὲ τοὺς 1777 χρόνους ἦλθεν ὁ Ἅγιος Κορίνθου Μακάριος, καὶ μετὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, ἦλθεν εἰς τὰς Καρυάς, καὶ ἐφιλοξενήθη εἰς τὸ κελλίον "Ἅγιος Ἀντώνιος„ ἀπὸ ἕνα συμπατριώτην του γέρο Δαβίδ, καὶ εὑρισκόμενος αὐτοῦ, ἔκραξε καὶ τὸν Νικόδημον, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ θεωρήσῃ τὴν φιλοκαλίαν, καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρχισεν ὁ εὐλογημένος.—μὰ τί ἤρχισεν;—ἀπορῶ· δὲν εἰξεύρω τί νὰ εἰπῶ·— νὰ εἰπῶ πνευματικοὺς ἀγῶνας; ἢ ὑπερβολικοὺς κόπους τοῦ νοὸς καὶ τῆς σαρκός του; δὲν φθάνει ὁ νοῦς μου νὰ στοχασθῇ.—Ἤρχισε λέγω ἀπὸ τὴν φιλοκαλίαν καὶ αὐτοῦ βλέπομεν τὸ ὡραιότατον προοίμιον, τοὺς ἐν συνόψει μελισταγεῖς βίους τῶν θεσπεσίων πατέρων· ὁμοίως ἐδιώρθωσε καὶ τὸν Εὐεργετινόν, καὶ μὲ κάλλιστον προοίμιον ἐκαλλώπισε· — Ἐδιόρθωσε καὶ ἐπλατυνε τὸ πάγχρυσον πονημάτιον τὸ περὶ τῆς θείας καὶ ἱερᾶς συνεχοῦς μεταλήψεως, τὰ ὁποῖα τὰ ἐπῆρεν ὁ ἅγιος Κορίνθου καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Σμύρνην διὰ νὰ φροντίσῃ τὰ ἔξοδα τῆς τυπογραφίας, καὶ ὁ Νικόδημος ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον μας σχεδὸν ἕνα χρόνον καὶ ἀντέγραψε τὸ διὰ στίχων βι-

βλίον τοῦ ἁγίου Μελετίου τοῦ ὁμολογητοῦ (ἤτοι τὴν Ἀλφαβηταλφάβητον). Καὶ πάλιν ἐπῆγεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Διονυσίου· καὶ ἐκεῖ εὑρισκόμενος ἤκουσε τὴν καλὴν φήμην τοῦ κοινοβιάρχου Παϊσίου Ρώσσου· ὅπου ἦτον εἰς τὴν Μπογδανίαν καὶ εἶχεν ὑπὲρ τοὺς χιλίους ἀδελφοὺς εἰς τὴν ἐπισκεψίν του, καὶ ὅτι τοὺς ἐδίδασκε τὴν νοερὰν προσευχήν, καὶ ἀγαπῶν καὶ αὐτὸς αὐτὴν τὴν θείαν ἐργασίαν, ἐμβῆκεν εἰς καράβιον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς φιλουμένης του θείας προσευχῆς, καὶ ἀρμενίζοντες ἔξω ἀπὸ τὸν Ἄθωνα τοὺς εὗρε μεγάλη φουρτοῦνα ὥστε ἐκινδύνευσαν, ἕως οὗ ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Παναγίας εἰς τὴν Θάσον· καὶ ἐκεῖ ἐξελθὼν ἄλλαξε τοὺς σκοπούς του, ἀπὸ τὴν φουρτούναν κατὰ τὸ φαινόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ νεῦσις Θεοῦ τὸν ἐγύρισε, διὰ νὰ ἐπιχειρισθῇ τὸ μέγα τοῦτο καλὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Θάσον πλέον δὲν ἐπῆγεν εἰς τὴν τοῦ Διονυσίου μονήν, ἀλλ' ἐμεινε μερικὸν καιρὸν μὲ ἡμᾶς, ἔπειτα ἐνοικίασε δωμάτιον (καύγαν) εἰς τὸ κελλίον «Ἅγιος Ἀθανάσιος» ἐδῶ εἰς τὴν γειτονειά μας, καὶ λαμβάνων τὸ ψωμίον ἀπὸ ἡμᾶς ἡσύχαζεν ἐκεῖ· καὶ ἐργαζόμενος τὴν καλλιγραφίαν ἐπορίζετο τὰ ἔξοδά του. Αὐτοῦ ἐμελούργησε τὰ γλυκύτατα καὶ ἁρμόζοντα εἰς τοιούτους πατέρας ἰδιόμελα καὶ προόιμια, Ἀθανάσιον λέγω καὶ Κύριλλον :

(ἀκολουθεῖ)

Τὸ ὑπόλοιπον βλ. εἰς τὸν φάκελλον
ἀρχεῖοι ἀγιορείτικοι εἰς τὰς "Ἀναπλάσεις"
Ἰαν. 1953, 193-8 Παρατέθη ἐν [illegible]
ἐκ χειρογράφου τοῦ Ἱερ. κελλίου Ἁγία Ἄννα τοῦ ὁ
Θεολόγου

Σπυρίδων Λαυριώτης
ἱερεύς

Ἰσχὺ εἶναι γνωστὸν ὅλη ἡ τοῦ παιδίου καλλιγραφία
διὸ ἡ ὡραιοτάτη τῶν παρ. γραφῶν νὰ δώσῃ πανηγυρικὴν καλλιγραφὴν τὸ εἰκὸν ἐφ' ᾧ ὑπεβλήθη.

ὡσὰν νὰ ἐξεφάντωνε καθημέραν. Εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην ἦλθεν εἰς τοὺς 1794 χρόνους, αὐτοῦ ἐδιόρθωσε καὶ ἐκαλλώπισε τὸ εὐχολόγιον. Αὐτοῦ ἐσύνθεσε τὴν Χριστοήθειαν· τὸ δεύτερον ἐξομολογητάριον· τὰς 14 ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου· τὰς 7 καθολικὰς — τὸ ψαλτήριον Εὐθυμίου τοῦ Ζηγαδινοῦ, ἐμετέφρασε καὶ τὸ ἐπλάτυνε πλουτίσας αὐτὸ σχεδὸν μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις

[redacted] μελήθη νὰ ἀκούσῃ τίποτε, καὶ δὲν ἤκουσε μίαν φορὰν ἤκουσεν : αὐτὸς ὁ γράψας.—Κάποτε ἐκτυποῦσαν καὶ τὴν θύραν τοῦ κελλίου του καὶ πάντοτε ἀπὸ δύο φορὰς μόνον ἐκτυποῦσαν. Ὅταν δὲ ἐξήγει τὸν τριακοστὸν τέταρτον ψαλμὸν εἰς τὸν στίχον τοῦ : γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ Ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς : τοῦ ἔκαμαν τόσον κρότον ὅπου τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν καλύβην του

* Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11 φύλλου.

στηρίχθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου τότε ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Λωζάνης. Πράγματι ὁ μέχρι τότε Καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπροτάθη ὑπὸ μελῶν τῆς ἀριστίνδην Ἱ. Συνόδου μετὰ δύο ἄλλων ἀρχιμανδριτῶν διὰ τὴν μητροπολιτικὴν ἕδραν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 23ης Φεβρουαρίου (8 Μαρτίου) 1923 καὶ παρὰ τὴν ἀντίδρασιν ἐν τῇ συνεδρίᾳ ἐκείνῃ τοῦ Συνοδικοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος Γ'ερμανοῦ Μαυρομάτη, κατὰ πλειοψηφίαν ὑπεδείχθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν οἱ τρεῖς Ἀρχιμανδρῖται. Ἐκ τούτων προεκρίθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅστις καὶ ἐχειροτονήθη τὴν 10ην Μαρτίου 1923 εἰς ἐπίσκοπον.

«Ἐκ τῶν πρώτων ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ, ὁ πρώην Ἀθηνῶν Θεόκλητος. Ὅθεν ὁ νέος Ἀρχιερεὺς μετὰ τῶν συνοδικῶν μελῶν ἐπεσκέφθη αὐτόν, ἀποδώσαντα τὴν ἐπίσκεψιν» (Χρυσοστ. Παπαδοπούλου «Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν» σελ. 105). Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὑπὸ τοῦ ἐκπεσόντος προκατόχου του ἐπέφερε πράγματι τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν τόσον βαθέως συνταραχθεῖσαν ἐπὶ ἑξαετίαν περίπου Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἄνοδος τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν κλείει μίαν ἐποχὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ ἀνοίγει δι' αὐτὴν μίαν νέαν τοιαύτην, ἀσφαλῶς κάπως καλυτέραν. Διότι κατώρθωσεν οὗτος ν' ἀνατρέψῃ τοὺς νόμους Σ'. καὶ ΣΑ'. καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νέον Καταστατικὸν Νόμον, ὅστις ἀπηλευθέρωνεν αὐτὴν ἀπὸ τὰς πέδας τῆς Πολιτείας καὶ καθίστα αὐτὴν αὐτοδιοικουμένην ὑπὸ τὴν ἁπλῆν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΝΔΡ. Ι. ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ*

τὰ ἐφαρμόσιμον εἰς ζωὴν Σημείωσις Ν. Νικοδήμου

Βίος καὶ πολιτεία καὶ ἀγῶνες διὰ δόξαν τῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τελεσθέντες παρὰ τοῦ ὁσιολογιωτάτου καὶ μακαρίτου καὶ ἀοιδίμου Νικοδήμου μοναχοῦ, συγγραφέντες δὲ παρὰ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ του Εὐθυμίου ἱερομονάχου.

Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ βλέπων τὸν ὑποτακτικόν τοῦ γέροντος Σιλβέστρου ὅτι τὸν βαρύνεται ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ μετέβη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος.(....)Καθίσας δὲ ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον ἕνα χρόνον, πάλιν ὁ ἔρως τῆς ἡσυχίας τὸν εὐγαλεν ἔξω, καὶ ἦλθε καὶ ἠγόρασε τὴν καλύβην ὅπου εἶνε ἀντικρὺ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, καὶ λαμβάνων τὸ ψωμίον ἀπὸ ἡμᾶς ἡσύχαζεν ἐκεῖ. Ἡ δὲ ἄλλη του ζωοτροφία ποτὲ μὲν ἦτο ὀρίζιον νερόβραστον, ποτὲ δὲ νερόμελον· τὸν δὲ περισσότερον καιρὸν ἐλαίας καὶ μουσχεμένα κουκιὰ ἦτο τὸ προσφάγιόν του, καὶ ὁπότε τοῦ ἐτύχαινον ὀψάρια τὰ ἔδιδεν κανενὸς γειτόνου του καὶ τὰ ἐμαγείρευε καὶ τὰ ἔτρωγον μαζύ, ὁμοίως καὶ οἱ γείτονές του ἠξεύροντας ὅτι δὲν μαγειρεύει, πολλάκις τοῦ ἐπήγαιναν μαγείρευμα. Ἤρχετο καὶ εἰς ἡμᾶς συχνὰ καὶ κάποτε μετὰ τοῦ χαιρετισμοῦ μᾶς ἔλεγε: Ἀπόκαμα γέρο Ἀνανία. Καὶ ὅταν ἐκαθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν εἰ μὲν καὶ ἐσιωπούσαμεν ἔτρωγε ὡσὰν νηστικὸς ὅπου ἦτον, εἰ δὲ καὶ ἐρωτούσαμεν τίποτε, ἤρχιζε νὰ λέγῃ, καὶ ἀπὸ τὸ λέγειν ἀλησμονοῦσε τὴν πεῖναν, ὥστε ὅπου πολλὰ [illegible]

τῶν Ἁγίων Πατέρων — ὁμοίως καὶ τὰς 9 ᾠδὰς τῶν θείων προφητῶν τὸ ὁποῖον βιβλίον ὠνόμασε Κῆπον τῶν Χαρίτων — Ἐκαλλώπισε καὶ τὸ τοῦ Βαρσανουφίου — Καὶ μὴ νομίζετε χωρὶς φθόνους καὶ πειρασμοὺς τῶν νοητῶν καὶ αἰσθητῶν ἐχθρῶν τὰ ἐκατόρθωσεν αὐτὰ ἀλλὰ καὶ μὲ πολλοὺς τοιούτους.—Καὶ περὶ μὲν τῶν αἰσθητῶν τοὺς πέμπομεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀλησμονησίας καὶ τοὺς ἐνεργήσαντας εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἔκαμε καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀείμνηστος.—Οὗτος ὁ εὐλογημένος Νικόδημος εἰς τὴν ἀρχὴν ὅπου ἦλθεν ἦτο τόσο δειλὸς ὥστε ὅπου εἰς τὴν κέλλαν ὅπου τὸν ἔβάλαμεν νὰ κοιμηθῇ, ἄφηνε τὴν θύραν ἀνοικτὴν διὰ νὰ παρηγορεῖται, καθὼς ἐνόμιζε, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅταν ἐπῆγε εἰς τὴν ἡσυχίαν τόσον ἀνδρειώθη ὅποῦ ὅταν ἀγρυπνοῦσε καὶ ἔγραφεν οἱ δαίμονες ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κελλίου του ἐψιθύριζον, καὶ αὐτὸς ἔγραφε χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ποτέ του, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐγελοῦσε καὶ αὐτὸς εἰς τὰ καμώματά των.

Εἰς δὲ τὴν Σκυροπούλαν ὅταν ἔμεινε μόνος του, μίαν νύκτα ὕστερον ἀπὸ τὰ [illegible]

[redacted] ὥστε νὰ ἐξεφάντωνε καθημέραν. [redacted]
τὴν ἦλθεν εἰς τοὺς 1794 χρόνους, αὐτοῦ ἐδιόρθωσε καὶ ἐκαλλώπισε τὸ εὐχολόγιον. Αὐτοῦ ἐσύνθεσε τὴν Χριστοῦθειαν· τὸ δεύτερον ἐξομολογητάριον· τὰς 14 ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου· τὰς 7 καθολικάς — τὸ ψαλτήριον Εὐθυμίου τοῦ Ζηγαδινοῦ, ἐμετέφρασε καὶ τὸ ἐπλάτυνε πλουτίσας αὐτὸ σχεδὸν μὲ ὅλας τὰς ἐξηγήσεις [redacted] μελήθη νὰ ἀκούσῃ τίποτε, [redacted] φορὰν ἤκουσεν : αὐτὸς ὁ γράψας.—Κάποτε ἐκτυποῦσαν καὶ τὴν θύραν τοῦ κελλίου του καὶ πάντοτε ἀπὸ δύο φορὰς μόνον ἐκτυποῦσαν. Ὅταν δὲ ἐξήγει τὸν τριακοστὸν τέταρτον ψαλμὸν εἰς τὸν στίχον τοῦ : γενηθήτω ἡ ὁδὸς αὐτῶν σκότος καὶ ὀλίσθημα, καὶ Ἄγγελος Κυρίου καταδιώκων αὐτούς : τοῦ ἔκαμαν τόσον κρότον ὅπου τοῦ ἐφάνη ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν καλύβην του

* Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11 φύλλου.

στηρίχθη καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου τότε ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν διάσκεψιν τῆς Λωζάνης. Πράγματι ὁ μέχρι τότε Καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐπροτάθη ὑπὸ μελῶν τῆς ἀριστίνδην Ἱ. Συνόδου μετὰ δύο ἄλλων ἀρχιμανδριτῶν διὰ τὴν μητροπολιτικὴν ἕδραν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 23ης Φεβρουαρίου (8 Μαρτίου) 1923 καὶ παρὰ τὴν ἀντίδρασιν ἐν τῇ συνεδρίᾳ ἐκείνῃ τοῦ Συνοδικοῦ Μητροπολίτου Λημητριάδος Γ'ερμανοῦ Μαυρομάτη, κατὰ πλειοψηφίαν ὑπεδείχθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν οἱ τρεῖς Ἀρχιμανδρῖται. Ἐκ τούτων προεκρίθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅστις καὶ ἐχειροτονήθη τὴν 10ην Μαρτίου 1923 εἰς ἐπίσκοπον.

«Ἐκ τῶν πρώτων ἐξέφρασε τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ, ὁ πρώην Ἀθηνῶν Θεόκλητος. Ὅθεν ὁ νέος Ἀρχιερεὺς μετὰ τῶν συνοδικῶν μελῶν ἐπεσκέφθη αὐτόν, ἀποδώσαντα τὴν ἐπίσκεψιν» (Χρυσοστ. Παπαδοπούλου «Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν» σελ. 105). Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ὑπὸ τοῦ ἐκπεσόντος προκατόχου του ἐπέφερε πράγματι τὴν εἰρήνευσιν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν τόσον βαθέως συνταραχθεῖσαν ἐπὶ ἑξαετίαν περίπου Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἄνοδος τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν κλείει μίαν ἐποχὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ ἀνοίγει δι' αὐτὴν μίαν νέαν τοιαύτην, ἀσφαλῶς κάπως καλυτέραν. Διότι κατώρθωσεν οὗτος ν' ἀνατρέψῃ τοὺς νόμους Σ'. καὶ ΣΑ'. καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νέον Καταστατικὸν Νόμον, ὅστις ἀπηλευθέρωνεν αὐτὴν ἀπὸ τὰς πέδας τῆς Πολιτείας καὶ καθίστα αὐτὴν αὐτοδιοικουμένην ὑπὸ τὴν ἁπλῆν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ περὶ τούτων εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΑΝΔΡ. Ι. ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ*

τὰ προσφερόμενα εἰς ἐμὲ ἐπιγραφόμενον

Βίος καὶ πολιτεία καὶ ἀγῶνες διὰ δόξαν τῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τελεσθέντες παρὰ τοῦ ὁσιολογιωτάτου καὶ μακαρίτου καὶ ἀοιδίμου Νικοδήμου μοναχοῦ, συγγραφέντες δὲ παρὰ τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ του Εὐθυμίου ἱερομονάχου.

Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ βλέπων τὸν ὑποτακτικόν τοῦ γέροντος Σιλβέστρου ὅτι τὸν βαρύνεται ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ μετέβη εἰς τὴν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος.(....)Καθίσας δὲ ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον ἕνα χρόνον, πάλιν ὁ ἔρως τῆς ἡσυχίας τὸν εὐγάλεν ἔξω, καὶ ἦλθε καὶ ἠγόρασε τὴν καλύβην ὅπου εἶνε ἀντικρὺ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, καὶ λαμβάνων τὸ ψωμίον ἀπὸ ἡμᾶς ἡσύχαζεν ἐκεῖ. Ἡ δὲ ἄλλη του ζωοτροφία ποτὲ μὲν ἦτο ὁρίζιον νερόβραστον, ποτὲ δὲ νερόμελον· τὸν δὲ περισσότερον καιρὸν ἐλαίας καὶ μουσκεμένα κουκιὰ ἦτο τὸ προσφάγιόν του, καὶ ὁπότε τοῦ ἐτύχαινον ὀψάρια τὰ ἔδιδεν κανενὸς γειτόνου του καὶ τὰ ἐμαγείρευε καὶ τὰ ἔτρωγον μαζύ, ὁμοίως καὶ οἱ γείτονές του ἠξεύροντας ὅτι δὲν μαγειρεύει, πολλάκις τοῦ ἐπήγαιναν μαγείρευμα. Ἤρχετο καὶ εἰς ἡμᾶς συχνὰ καὶ κάποτε μετὰ τοῦ χαιρετισμοῦ μᾶς ἔλεγε: Ἀπόκαμα γέρο Ἀνανία. Καὶ ὅταν ἐκαθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν εἰ μὲν καὶ ἐσιωπούσαμεν ἔτρωγε ὡσὰν νηστικὸς ὅπου ἦτον, εἰ δὲ καὶ ἐρωτούσαμεν τίποτε, ἤρχιζε νὰ λέγῃ, καὶ ἀπὸ τὸ λέγειν ἀλησμονοῦσε τὴν πεῖναν, ὥστε ἔπου

τῶν Ἁγίων Πατέρων — ὁμοίως καὶ τὰς 9 ᾠδὰς τῶν θείων προφητῶν τὸ ὁποῖον βιβλίον ὠνόμασε Κῆπον τῶν Χαρίτων — Ἐκαλλώπισε καὶ τὸ τοῦ Βαρσανουφίου — Καὶ μὴ νομίζετε χωρὶς φθόνους καὶ πειρασμοὺς τῶν νοητῶν καὶ αἰσθητῶν ἐχθρῶν τὰ ἐκατόρθωσεν αὐτὰ ἀλλὰ καὶ μὲ πολλοὺς τοιούτους.—Καὶ περὶ μὲν τῶν αἰσθητῶν τοὺς πέμπομεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀλησμονησίας καὶ τοὺς ἐνεργήσαντας εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἔκαμε καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀείμνηστος.— Οὗτος ὁ εὐλογημένος Νικόδημος εἰς τὴν ἀρχὴν ὅπου ἦλθεν ἦτο τόσο βιαιὸς ὥστε ὅπου εἰς τὴν κέλλαν ὅπου τὸν ἔβάλαμεν νὰ κοιμηθῇ, ἄφηνε τὴν θύραν ἀνοικτὴν διὰ νὰ παρηγορεῖται, καθὼς ἐνόμιζε, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὅταν ἐπῆγε εἰς τὴν ἡσυχίαν τόσον ἀνδρειώθη ὅπου ὅταν ἀγρυπνοῦσε καὶ ἔγραφεν οἱ δαίμονες ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κελλίου του ἐψιθύριζον, καὶ αὐτὸς ἔγραφε χωρὶς νὰ βιαιάσῃ ποτέ του, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐγελοῦσε καὶ αὐτὸς εἰς τὰ καμώματά των.

Εἰς δὲ τὴν Σκυροπούλαν ὅταν ἔμεινε μόνος του, μίαν νύκτα βοτσαν ἀπὸ τὰ διαβήματα τοῦ ἀνδρὸς

● Σοβαροτάτη κίνησις δημιουργεῖται ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τῆς ἠθικῆς ἐκλύσεως. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἠγόρευσεν ἐν τῇ Βουλῇ ὁ λόρδος Σάμουελ, ὁ δὲ τύπος ἐπιρρίπτει εὐθύνας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διότι διέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν της τὸ θέμα τῆς ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους.

● Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, δι' ἄρθρου του δημοσιευομένου εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν» ὑποστηρίζει ὅτι εὑρισκόμεθα πρὸ νέου ἀντιθρησκευτικοῦ παροξυσμοῦ τῆς Μόσχας. Ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, ὁ κίνδυνος ὅστις ἐξηνάγκασε τὸν Στάλιν εἰς ὕφεσιν τοῦ κατὰ τῆς θρησκείας διωγμοῦ του παρῆλθεν. ἐπανέρχεται καὶ πάλιν τὸ κομμουνιστικὸν καθεστὼς εἰς τὴν γνώριμον τακτικήν του, ἐκδήλωσις τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ πρόσφατος σύλληψις καὶ φυλάκισις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Πολωνίας Βιζένσκυ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΑΝΑΠΛΑΣΙΝ,,

Ἀγαπητὴ «Ἀνάπλασις»

Ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους τῆς «Ἀναπλάσεως» λαμβάνω τακτικῶς τὰ μηνιαῖα φύλλα. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσκόπευον νὰ ἀποστείλω συνδρομήν, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψω τὰ φύλλα. Ἐκ περιεργείας κινουμένη συνέβη νὰ προσέξω ἄρθρα τινά· μοῦ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἐξηκολούθησα νὰ διαβάζω τὸ περιοδικὸν ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος μέχρις τῆς στήλης τῆς ἀλληλογραφίας. Συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐξαίρετον ὕλην καὶ θερμὰς εὐχὰς διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ σας. Ἡ «Ἀνάπλασις», δὲν εἶναι ὑπερβολή, τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τὴν πνευματικήν μου πρόοδον καὶ αὐξάνει τὰς ἐλπίδας μου διὰ μίαν καρποφόρον κοινωνικὴν δρᾶσιν.

Παρακαλῶ ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς μὲ θεωρῆτε ὡς μίαν τῶν πλέον τακτικῶν ἀναγνωστῶν σας.

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Διευθυντὴς Συντάξεως
Κ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΑΣ

Συνδρομὴ ἐτησία: . . . . . *Δρχ. 20.000*
Διὰ Φοιτητάς, Ἱεροσπουδαστὰς καὶ Μαθητὰς *15.000*
Διὰ Ἱ. Ναούς, Μονὰς καὶ Ἱδρύματα . . *Δρχ. 30.000*
Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ ἐτησία: . . . . . *Δολλ. 2*
Συνδρομὴ Κύπρου . . . . . *12/—*

Τιμὴ φύλλου δρχ. 3.000

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς τὸν
κ. Κων. Κούρκουλαν
Μαυρομματαίων καὶ Ἰουλιανοῦ 17 β

Χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

ρίζω ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις αὗται μᾶλλον μυκτηρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας προκαλοῦν.

Ἔχω τὴν γνώμην Κύριε Διευθυντὰ — γνώμην ἑνὸς ἁπλοῦ ἕλληνος καὶ μέλους τῆς Ἐκκλησίας — ὅτι κάθε Ἱεράρχης πρέπει νὰ σέβεται τὸ σχῆμα του καὶ τὴν Ἰδιότητά του.

Μετὰ τιμῆς
Γ. Ἐμμανουὴλ
Μυρακτῆς 2.- Ἀνάληψις

Νομοι περι Μοναχ-

ουδὲ ἠγνωμεν ὁσαράκοντα γίνεσθαι ἐπισκόπους μοναστηρίων ἐκ
ὧν ἀπὸ ἱεραρχικοῦ σήματος ἢ ἐθνικῶν διαφορῶν μεταχειρίζονται ἢ
τοὺς ἡγουμένους ἐκλέγουσιν· εἰδὲ καὶ τοιοῦτον μνημονεύεται εὑρεθὲν, ὁ παρὰ τὸν
κανόνα τοῦ μοναστηρίου ἢ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καταλαμβάνει· ἐναντίως ἀποφ.
. ι'. πικρὸ Πανοαρρ. Γ'759. Ἡθικὰ ὑποτίθεσθαι περὶ τὴν ζωὴν τῶν
ϑ'. καὶ. ὅτι οἱ ἐκατοντάρχαι ἦσαν ἀρχαῖοι σοφῶν μονῶν ἢ ὑπερμονα

μοι ἄγραφοι. Νικόλαος Καλφ. ὁ Μυστικὸς ἐγένετο Πρόκλου ἐπίσκοπος Ε.
διὰ τὸν καταλογισμὸν τοῦ ἀρχιερατικοῦ χάρτου ἢ ἀποσυχνίσας τὰς ἐκκλη
σίας, ὅτε ὁ Βασιλεὺς ἔγραψε μὴν ἄγραφα νόμος, τοῦτο ὅμως οὐ
φαντασίᾳ ἢ ἀφαίρεσιν αὐτῶν τὰ δικαιώματα, ἀλλ' ὅτι τοιοῦτον ἦναι διὰ τῶν ἐγ
κλείστου τῶν ἀρχιερέων, οἷος ὁ νόμος ὁ ἔγγραφος" παρὰ Πανοαρρ. Δ' σ. 7.

Νικηφόρος Παπαδόπουλος Λαυριώτης ἢ Καπανδριτέας)

Ἡ ἐρθόδ. Ἀναλογ. Ἐκκλ. ἢ οἱ ἐν τῇ Ἀναλογίᾳ λογίδι-
γοναγδ. ἢ παρ. Ἱεραποστόλοι Ἐκκλ. Ἀληθ. Α 223–
(1861) 227

Νικόλος ὁ Πανδαισίου ἀφιερώθη εἰς ἀρχιμανδρίαν ἐν
ἀρχῇ ἐγκύδρος εἰς τὸ ἅγ. Ὄρος. Ἐκκλ. Ἐκκλ.
1873. Καλλιγράφου Περ. Β Τόμ. 5ου 19

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

†

47. φαίνεται δ' ὅτε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπηρμένοντο παρὰ τοῖς μοναχοῖς τοῦ ὄρους δαίμονα, ὅθεν φυσικὰ παρανοήσεις συμβαίνουν περὶ τοῦ ἂν ἔσωσεν ὁ φωτεὰ τὰ ἐμπ. εἰς ἅγιος (L. Petit Vie d St. Athanase σ. 58) : ἐκσυμφωνοῦσι ἀκριβῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω "καὶ οὐδέποτε, λοιὸν ἐν δαιμονιῶν ἀοιδήμων καὶ ὄντως φρενήρων Νικηφόρου τοῦ φωτεᾶ", ἢ ἐδημοσίευσε, κατὰ τὸν L. Petit (Office inédit en l'honneur de Nicephore Phocas εἰς Byz Zeit. III σ. 398-420) καὶ ἀντίγραφον τοῦ Αρχ. Χρυσολόγου Λαυριώτου, ἐν φύλλῳ δ' ἐκ τοῦ Λ. Δημητριεῖον (εἰ Τρуды Кievской Духовной Академии 1906 февр. σ. 237-25[illegible] μετὰ ἀκρίβειαν ὠδοιπόρησε ὁ Ἀνοχουδὰ ἐφαγεῖο τὴν 11 Δεκ. ἐν τῇ Λαύρᾳ. Ὁ ἡγούμενος ἐπεκοίμισε μετὰ τὸν ἀκροσπιτόλιο τοῦ φωτεᾶ τὰ ἀρετὰ αὐτοῦ καὶ τὰ παλαιφάτα . . . .

49. Τὴν ἀπόψιν ὁ ἡγ. δὲν εἶναι καθ' ἀκρίβειαν γνωστόν, διότι οὐδὲ ἐν τῇ χειρογ. τῆς Λαύρας . . οὐδὲ ἐν τῷ παλαιῷ τοῦ Διον. Πάτρας, ἐξ οὗ ἀφαιρεῖται ἀκριβ. ὁ Δημ., ὑπάρχει τις ἔνδειξις. Ὁ Αρχ. Χρ. Λαυριώτης φρονεῖ ὅτι οὐδὲ ἀπόψιν ὁ Νικηφόρος Χοιρὰς σύγχρονος τοῦ αὐθ. Ἀνδρονίκου (1183-5) ὁ Petit δέχεται ἐκ τοιούτων τοῦ ἐν Χαριώνι ἡγούμενον τοῦ Διακ. Θεοδόσιον σύγχρονον φωτεᾶ. ὁ δὲ Δημ. ἀθετεῖ τὴν μοναχικὴν, ὅσον πιθανώτερον. Διότι δὲ εἶναι ὀρθὴ ἡ γνώμη Petit ὅτι οἱ ἀθην. μοναχοὶ ἐπέτυχον συμπατριῶτ. ἀρχ. τοῦ Νικ. φωτεᾶ, ἐκ δεύτερου τῆς ὑπὸ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἁγ. Ἀθαν. Ἀθωνίτ. Πρωτ. Παπαδόπουλος εἰς Π. Σιών 1907. σελ. 541 (ἰδ. καὶ Βυζ. σ. 323)

Νικηφόρος μοναχὸς ὁ ἀπὸ Λαύρας καὶ ἱεράρχης τοῦ Μυριοκεφάλου ἐπὶ Μιχ. (ἐπὶ ἡγούμενος καὶ τὰ περὶ αὐτὸν ἐν σχέσει πρὸς τὸν μον. Διον. ἐκ τῶν χαρτωρικῶν τῆς τοῦ βίου αὐτοῦ ἐκδόσεων (ὁ μέρια) ἐκδίδεται 104.33. Χρυσοβούλλου) ἐν 106.30. . .

Περὶ τῶν διαφθορέων μοναστηρίων εἰς Βυζάντιον Σταγίτ. ἔτ. Β' (1016) σελ. Διακ. Ἐκκλ. Α'. σ. 5-6

Ὁ Νικ. ἐδικαίωσε τὰ μοναστήρια τὰ κληρικὰ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐκ τοῦ ἐμπράγματα αὐτῶν παρέχοντες τὰ ἐκεῖνα (τὰ Μοναστ.) ὀκτάλιτρα, βόας, ἀγελάδας καὶ ἄλλα χρήσιμα κτήνη. Διότι ἐν αὐτὰ τοῦτον ἐκκλησιαστικὰ καὶ τὰ ἐκκλ. ἐκ τῶν ἐμπράγματα αὐτοῦ ἐκκλησιῶν τοῦς ἀγροὺς, καὶ τοὺς τοίχους οὓς ἔχομεν, καὶ ὁ τόπος ἐμοναστηρίων καὶ ἐκκλησιῶν τῷ κληρικῷ τῷ αἰτοῦντι καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ἐκκλησιῶν, καὶ οὐδὲν δέχομεν ἀφεκτὸν τὰ ἐμπράγματα ἐκεῖνα, ἀφίνοντες ἀδρέπανα τὰ καὶ ἐκ τῶν ἃ δι' ἔμεναν χρειάζεται τὰ ἐργαλεῖα. Ὅθεν αἱ τοιοῦτοι οὐδεμία κοινωνία καὶ ἐμπορία πρὸς τοὺς τοίχους καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἢ μοναστήρια ἢ χρεωκοπίαι ἢ ζημίαι ἢ κληροδοσίαι ἢ κοινωνίαι· διὸ οὐδὲν τοῦτον τοῦ ἐκκλησιαστικὰ καὶ τὰ παλαιότατα ἐκεῖνα ὄφελος . . . . Καὶ ἐκ ὅλης τῆς παλαιᾶς ἐκείνης χαίρας, ἐφ' ὅσον ἐν ἐρήμοις οἰκοδομαὶ ἐγένοντο, ἐκκλησιάζονται τὰ μοναστήρια ἐκεῖνα, ἢ δὲ ἐκκλησιάζονται ἄρχοντες καὶ ἔξωθεν τινὲς, ὄχι μόνον δὲν ἐμποδίζουν τὰ παραπονούμενα ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιάζουν μᾶλλον τὸ ἐκκλησίασμα." Παρὰ Παπαδοπ. Δ.

Νικηφόρου τοῦ φωκᾶ δύο κτίσεις νέου Λαύρ
ἐν Ν. Σκήτῃ ὄρους. Τομ. Α. νικ. Α
ἐν Italy. Mig 111 σ 925-1025 καὶ Ἱστορ. τῆς ἑλλάδ. Τομ ς' σελ. 404. σημείωμ.

τῶν μοναχόντων ἐπὶ Κων. Ε' "καὶ ἐκτίσθη ἐκκλησία
τοῦ, ὡσαύτως χάρτας ἀγίων μοναστηρίων, ὡσαύτως με
ὅσα μοναχηρύθησαν" Παναγορ. Γ' σελ. 495.

Νικηφόρος καθοσιώθαζεν ε ὄχους δύο φόρους τὰ μοναστηριακὰ τῆ
μονῆς. τὰ ὁποῖα ὡρόμοιον ἀπὸ ἐπίσου ἐπιμήκους δύο ἴσους φόρους ἢ ἀμ
ε ἕνα τῶν μοναστηρίων δούλοι μοναζόντες αὐτὰ μεγαλῆ τῶν ἀφιερώσιν· ἀμε
γράφοντι ὅτι ὅσαις στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἐκαθήμενοι τὰ χώρας ὅλο
φόρων νομοκτησιακὰ ἢ μοναστηριακὰ κτήματα, τὰ αὐτοκ. ἐπὶ νὰ
ἐν τὰ ἐφρόντισαν ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἀρμοδίων κτημάτων ἢ νὰ συντηρηθοῦν διὰ τῆ
τούτων αὐτῶν. Γ' σελ. 606.

Σταύρος "Προσέτι παρήγγειλε σιγκρίτως νὰ βγάλουν ἀπὸ τὰ μοναστήρια
ἴσοις μοναχοὶ νὰ ψηφοθῶσιν ἀπὸ τὰ μοναστήρια αὐτῶν τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ
σημειώσωσιν τὰ ἱερὰ τῶν δημοσίᾳ ἀνάγκας, καὶ δὲ ἐκ μοναχῶν ὅσοι
σήρια ἔμενον ἀλλὰ τῶν τοίχων ἢ τῶν χωρῶν νὰ ἀποσαρκωθῇ ἡ ὕλη
κτημάτων [illegible] ἐπὶ ὁσιακαῖς βαρείαις. Γ' 734.

κατὰ Α' ὁ Λημνιώτης, "ὥρισεν διὰ μιᾶς τῶν παρ' αὐτοῦ ὅλ
ἰδίᾳ μεμψιμοιρήσωσιν ἐκτὸς. ἄμε νὰ ἀποκαθῇ ἐκ τῶν βίων
ἐπιθυμοῦσαι αὐτὰ νὰ ἀφιερώσῃ τὸ κτήμα τῶν εἰς ἐκ τῶν μονῶν".
Ἱστ. Παναγορ. Α' σ. 107.

μεγάλη ἱστορικὴ ἐπὶ τῶν περὶ τὸν Ὀλυμπιώτην (ἐκεῖ Ἰωάννην) ἐκτυφέρει
τὰ: "Πράγματα μὲν ἐκ τῆς ἀφιλίας συνεσώθησαν ἐκ τῶν ἐκ προκτήσεως κτημάτων
ἐ ἄρχοντα ὥρα ἐκκλησιαστικὰ φέρουσι ἀποδεκτόμενα δὲ μεγάλα ἐκκλησιαστ
τῶν μεγάλων συνόρων ἐκκλησιαστικῶν, ἄλλ' ἐκ ἀφιλοκτήτων ἀναγκῶν
ὅλων μοναχηγεμονικῶν κτημάτων συναρπαζόντων ἐκ χειρὸς ἀποκτῆσαι
ἐκ μεγάλα αὐτὰ ὥρα χρείαν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιαστῶν ἀποκτῆσαι, ἐκ
ἐκεῖνα τὴν ἐκ τῶν μοναχῶν κακοῦργα ἐκ ἐκκλησίας ἐκκλησιῶν. Ὁ
ἐκ τοῦ αὐτῶν καταφρονῶ, ὅσα ἐκεῖ τοῖς σημείοις μόνον ἐκ ἐκεῖ τοῖς ἐκκλ
αὐτῶν". Ἱστορ. Παναγορ. Α' σ. 407

ἀπειλάδη ἐν Κπόλει ὄνομα Λαύρα ἢ ἀναφέρεται
ἐν τῇ Νικηφόρου Ὀφθαλμικῷ [illegible] ἐν Ἰσπανίᾳ [illegible] Νικηφόρου
Phocas par Louis Petit in Byz. Zeitschr. Τομ. XIII (1904) σ. 393-401,
124 (ἐν Ἰσπανίᾳ) καὶ Λαύρας β. 133-44 καὶ ἀναφέρεται ἐκεῖ μεγ. τροποῦ
ἐν βάρει τῆς Ἰσπ. μονῆς ἐκεῖ τῶν ἐκκλησιῶν ἀποδίδεται Νικηφόρου τοῦ
Φωκᾶ καὶ τὸ θεόκτιστα τῆς ἁγίας σκέπης "Ὦ τοῦ παραδ. θαύματος τῆς
νόσου ἐν τοῦ μεγ. σ. ἐκκλησιαστῆς: λόγων σύμφ. σύμφ. σε τὸν Νικηφ. ἐν
τῷ Θ' τοῦδε Θ': 'Χρίστου ἐμοὶ βίον τὸν δὲ σοὶ κτῆσιν πρόλογ' ἐκ σκον
(ἐν ἐκκλησίᾳ πεφύκασι) ἐκκλησιαστικῶν φορείων). ἐν τῷ ἐκκλ. παλ
ἁγίας σκέπης τῆς ὥρα ἐν τῷ ...

Ευγ. Μιχαήλ. Ἐν: Anal. Bolland. 1881.

32ᾳ ξυλογλυπτικῆς

† 226ᵃ ραδινῶν οἱ ἀδ. τεχνῖται διεμερίσθησαν ἐν τῇ ξυλογλυπτικῇ, μὲ μεγάλη ποικιλία
47 ἰσόπλατες χαράττουσι ἐπίξηλου, ἢ σαφηνίζουσι σειρὰς ὀρθογώνιους ἐπὶ ἐπιπέδου βραχ
χρα ἢ μικροῦ ὑλικοῦ. ἔτι ἐν ἐπιφανείαις οἱ ξύλινοι σανίδες ἐστερεώθησαν τῇ αἰσθ
ἐπὶ κουρέων ἐν ἰσχύϊ αἰσθαγωγίας· ἐκάστη ξέστης ὑποδιαιρεῖται εἰς σφαιρικὰς, πτυ
ου ἢ ἐπίπεδας, ἐκάστη δὲ ἐπὶ ξύλου χρησιμεύει ἐν τῇ πτερυγοειδεῖ
ιω ἐπὶ ἐσοτερικοῦ αὐλᾶς αρ. 6 σχ. 34
III

Ἰωάννης Καλλιστος ὁ Ἰγνάτιος

"Μεθοδος ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐστὶ τῶν ἀφορισμένων ἐκ τῆς
βιώσεως πρεσβυτικῆς ἐστὶ τὸ ἀρχὴν τῆς ἐκκλησίας εἰς διακόσμησιν αὐτῶν
Πατρ. Migne 147, 636-813.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ξένα λέξεις.

3266

ὁδὸς ἄμμου ἡμίονος, ἡ βορδονάρις ἰατρονεόμου Κυπρ.
φιλοτ. Γ' 437

327 Παντοκράτορος Μονή

Τὸ ἐξ εὐαγγελίων Ἰω. τοῦ Χαμβιλοῦ
Σκεψιάδου ὡ ἐκκλ. ἀρχ. Δ' σ 216-1'
τοῦ Μ. Μυκωνίου. ὁ παναγιωτατος
ἢ τὸ χειρόγραφον Ἰωσὴφ τοῦ Χαμ

ἱερομόναχος Ἀγαθάν

Γαφύλλου σαφούσσα
σποσωκον ξυλογράφη
παρὰ ἐκδόσει τοῦ Π
1851. (βλ. Ζηνον σ
εἰκὼν ἀ

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει 19

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ανάδη τις μονες ιχνοι τοῦ, ενδεδὸ εἰ οἰκοδομὴ τοῦ Κ68 f. 274
αγ. Θεοφάνους Θεοφάνη τρίτη
προσωπαρίου Σινᾶτη. εν λαυρ. κωδικι κοδ 16, ε
μη ὑπάρχει η ἰδιὰ σημείωσις: "Ἔτους ζ, ἡμ ἐν μ
ουχίῳ εἰς τὰς ι'. εἰς τὴν σινᾶτην τὴν ἁγιοσορ
ν ἁγιοσορ αὐτὸ διαμνημόσυνον Παϊσίου ἀρχι
τοῦ Ἁγιοπαγίτου ἱερα
γου". Ἀκολουθ. Ῥωμανοῦ τοῦ πρεσβυτέρου λεγο. εἰς τὴ 5:
ν ἐν ὄρει τοῦ ἁγίου ὄρους τοῦ Ἁγ. Migne Ὁρμ. 113 σ 1060-6,
αὐτὸ ἐν τῷ παραρ. τοῦ 17ου τομ. τῆς φιλ. Βιβλιοθ. (1855)) σ 25-30.
ο διακονικὸν. ὅθεν σημειώσει ὅτι ἡ βιβλίη ἐτυπάρχετο τῷ 1776 ἐν μο
νῇ τῶν Βατοπ. ἐν τῇ Βίβλῳ. ἐν Πανάγια τοῦ ἁγιονύμου (σ. 29) ἐν ἰνδ. τοῦ Βαρ
λαάμ τοῦ Ὀσιονύρ ἐν γένει Ἁγιορειτῶν Ἱστορ. Γ' τομ. Α' αρ. 3,5. ἐν νω
Sigmethal ἐν αρχαία τῶν περὶ αὐτοῦ ἐν ἐκδόσει. Scr. byz. III.
Hist. const. Lips. 1857. σ XXXII - XXXIII. ἐν ἰνδ. 247-255. Το κατ' αρ.
Σιχνὶ ἐγκωμιαστ. νέου Βαρλαάμ.

νὸ ἰδιόχειρ τοῦ Δαυΐδ ἐν αὐτῷ ἐστὶ γεγραμμένα ποιήματα
κατὰ τῶν Μουσουλμάνων ὑπὸ τοῦ λογίου ἐν
Δαν. Ἐφημερίδι (1880) σ. υπό-υιή

ἐγκώμιον Χρυσοστόμου Ἐπροσωπαρχικὸν (ἴδε καὶ
Χρυσοβούλλου μονῆς) Βυζ. εἰς 1176.
πόνῃς ἀκολουθ. ἐν βιβλιοθ. ἐν 1757 κώδ. Σαρ. 63
τοῦ Χυπριανοῦ Θεοδ. ἱερέως τῆς Ἐκκλ. τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Μεγάλου
ἀκολούθου ἀρχ. ἐν Ἀλεξάνδρου σ. 67-79.
Ἔλαβε ἐφόδιον μονὴ ἔτους ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ἐν τῷ 1758 ὅτε ἤρχοντο
Ἰωαν. Θεοδώρου καλλιγράφου. σ. 76. ἴδ. 77.
ἐν ὑπάρχει τῆς μονῆς Ἐπροσωπαρίου σ 91-94.
Μέχρι κατόρθωμα ἐ Δοσ. ἐν 1760 αἰῶ. 17 σ. 94 ὅτου ἐκ
ἐδόθη ἡ ἄγκυρα μέση κανηδὸν ἐν τῇ μονῇ ἐν 1765. σ. 169
ἐ Ἐπροσωπαρίου ἐν Βυζαντίῳ 2ᾷ. (Μοσχ. Λειμ. Migne 87 305
Θεοδωρίτ. ἐκλεκτὰ ἤδοντ ἐ συνέθησαν ἐκ τῶν
ἐσομεν ὅτι μοναχὸς ὢν (ὁ Παῦλος) ἐκ τῆς Παλαιᾶς μονῆς Ἐπροσωπαρ
κου ὅρους ἐφθὴ ἐδωκε τὸ ὄνομα Ἐπροσωπαρίου ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ — δι
ὃν ἠθέλησε νὰ ἀναπαύσῃ μετὰ τῶν τοῦ Ἐπροσωπαρίου τῇ Χυπριανοῦ.
Ἐκδοσ. Ἐκκλ. Ἀγ. ΙΑ' (1924)
ἐν ἀρχῇ. Ἐπροσωπαρίου Γεωργιανὴ μετάφρασις σ 338
παρ. Ἀλεξανδρίου, χαλκογρ. Ἐκκλ. 269 (ἀ. 1866 Ἀπρ. 30
ἐ λέγει ἐν Ἄθῳ.

Κτήμα αγ. Αθανασίου είναι με μονή με πρώην ετερόλογη
του Ιωάννου αγιογεωργίου Καισαρείας. νέα Ιωνία Θεσσαλονίκης
εντοίχιος χρονογ. 1178 με σταυρού εγαυρίας. (ίσως είναι ζωγρ)
καλοί ο χριστ Ιωάννης διευκρινίζει δι' οδηγίας εφορείας.

Κτήμα Ιω Εισοδια Θεοτόκου άνωθεν Μεγάλου
τοίχου: Αναγορδη ο δεύτ της φανερωσεως χαίρε Θεοτόκου διά σωτ
μαι της εξόδου Μακαρίου Ιωαν αρχιεπισκ έτη ζρηβ' Μαΐου Η'

Ὀνόματος ἀσκησις παρὰ τοῖς μοναχοῖς

Ἦτον δόγμα σῦλλ καὶ παράδοσις τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, ποὺ
[illegible] οἱ πατέρες [illegible] ἐν ᾧ σῶμα ὁ υἱὸς λυτρῶν· οὐ δύναται κληρονομῆσαι"
"ἡ ἐκκλησία ἐδίδασκεν ὅτι σῦλλ ἡ τῶν πατέρων τῶν καθαιρέσεως ἀλλὰ καὶ
σωτηρίαν, τὸ ὄνομα τὸ ἴδιον ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ (κατὰ τοὺς Α. ἐγκλο
μένους μόνον) ταῦτα διαδοθῆ ἐν τῇ ἁγίᾳ Ὄρει. τῆς Π. Δ. νίοῦ
οἱ ἀσκηταὶ Ἀβραάμ (ὁ πατὴρ ἰδίου φιλονομίου) ἡ τοῦ Δανιὴλ δι' ἣν ἔλαβε ὁ
ὄνομα, ἡ δὲ Κ. Δ. εἶναι τῶν ἐν ἀσκήσει ἐν ἀφοσιώσει. ἄλλοι ἡ
φρ. ἡ μετὰ ἰσχὺν ἀνάλα ἡ, τὸ ἅγιον ἢ ὄρους ἐν Σίνᾳ τίθεσθαι. ἀφ' Ἑβραίου
τὸ ἴδιον ἡ ἁγιότης τοῦ ὀνόματος ὁ δὲ Κύριος μετὰ τὴν παλαιὰν νίοῦ
ἡ, ἐνὶ Ζεβεδαίου ἡ υἱοῦ Πέτρου ἡ Βαναρῆ. ὁ Ἰωάννης ὅρια ὁ Θεοσοφίας
ἐν περὶ τοῦ Πέτρου ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν εἰπὼν ἐν ἀγαπᾷ τοῦ σι
ἡ ἡ ὁ ἱερὰ ἐποφαίνεται (Χρυσ. ἐν τῷ κατὰ Ἰω. ἑαυτ. ὑπομν. Τομ. Β'. σ. 140.) τὴ
Παύλου λέγει "τίνος ἕνεκα μετέθηκε ὁ ὄνομα αὐτοῦ ὁ θεὸς. ἡ ἄλλα
ἄνδρα παῦλον ὑπάρχουσι; ἀλλ' ἐμὲ λαμβάνει, τῶν ἀποστόλων ἰσχυρότατον ἦν, αὐτὸ ὅπερ ἦν
ρίτων ὁ ἀκρογωνιαῖος ἐν θεμελίοις, τοῦτο ἡ αὐτὸς ἐπιθυμεῖ ἡ ἐκλεκτὸν
νόησιν ὑποδεῖξαι καὶ. [illegible] Χρυσ. πρὸς Ρωμ. Β λόγα) ἐκλαῦδα ὁ Παῦλος
καιρὸν ἐπιτηδεῖον ἐν ἄλλοις ἄνδρα ἄλλοις ἐκλεκτοῖς ἐν σημαίαν. ἐν τῷ
ἐν Παύλου κύριος [illegible] ἀπὸ ἀρχῆς. διὸ μεγαλοφρόνως ἐπιτίθεται τὰ
βάσις ἡ ὄνομα· ἐκείνα ἐκκλησίαν ἡ ἄγγελε πρβλ. ἐνδὸς ἐν ἐπιστολῇ
Βαρνάβα (Πράξ. 15, 22) ἰούδου τοῦ ἐπικαλουμένου Βάρσα (15, 38) [illegible]
οἷς [illegible] τὰ σημεῖα, ἐπιγνῶναι χρόνος ἐν χρῷ. ἐκείνῃ ἄλλη ἀφορ
ἐκκλησία ἐν ἐν νέᾳ ἡλικίᾳ, κατὰ ἐκεῖνον ἐν τῷ χειροτονίᾳ τελεσθείσῃ
ἄλλα μόνοι ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τῶν χειροτονηθέντων ἐν ἐκείνοις αὐτοῖς

Ἱεροθ. Πάτμιος ἐν "Ἀναλ. Ἀθωνίτου" 1888. ἀρ. 1 καὶ 4.
πρβλ. καὶ Μ. Γρηγ. Παλαμᾶ μοναχὸν Ἰάκωβον ἐκλεκτὰ ἐκκλησιαστικὰ σ. 189
Ἐκλεκτὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἐκ τῶν ἱερῶν αἰνιγμάτων σ. 25

- Ἱεροσολύμων καὶ Ἄθω τὰ ἐγγράφα παρὰ Δ. Θυσπ. Ἱστ. Ἄθω
ἐκδ. Ἐκκλ. σ. 315 – 318

* μονῆς μόνης Μονοβάτου δὲν ὑπῆρχον Θυσπ. Ἐκκλ. σ. 324

'Ονομαζόμενοι ρώσσοι Μοναχοί ἐν Ἄθῳ" (Ἴδε ἐν τ
Ἰουλίῳ 1913. Τομ. Π'. σελ. 766-775 "Περὶ τῶν ἐν ἁγίῳ Ὄρ
ἀναφερόμενα αἰρετικὰ τῶν 'ονομαζόμενων". Ὑπὸ τῶν τῆμ
μοναδῶν ρώσσων μοναχῶν ἰδιαίτερος τις Ἀντώνιος Μπουλάτ
ὅτι "τὸ ὄνομα Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς ὁ θεός" τις μυριώνυμ
" ὦδε ὄνομα θεοῦ, ὦδε λόγος τοῦ θεοῦ, ὦδε ἀποκάλυψ
τοῦ θεοῦ, ὦδε προσευχὴ πρὸς τὸν θεὸν παντοδυναμία
ὦδε ὁμοούσια τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ εἶναι θεός" βλ.
ἐν Καυκάσῳ;) μεταδόθη δὲ τῷ 1912 ἐν Ἄθῳ ἐνώ
τὴν 10ὴν Ἰανουαρίου ἐπαπειλοῦσαι ἐν τῇ Σκήτῃ
τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ~~καὶ~~ ἐδιαύχθησαν οἱ Ὀρθόδοξοι
μενα τοῦ Ἁγιαϊβερίτου, ἐν δὲ τῇ Μονῇ
τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τῇ 27ῃ Ἰανουαρ. καὶ
θησαν οἱ αἱρετικοὶ νὰ παραλάβωσι τὴν ἐξου
σίαν ὡς μὴ ἐκ τῆς πλειονοψηφίας ἐκπροσωθέντων τῶν
Ὀρθοδόξων. Τὸ Πατριαρχεῖον τῇ 12 Σεπτ. 1912
διὰ Γράμματος Ἰωακείμ τοῦ Γ' παρέδωκεν
τὴν αἵρεσιν. ~~Τῇ 27~~ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας
φάσεως τὸν ἐν λαύρᾳ θρόνῳ. Σχετικὴ ὁ πρεσβύτ
ἐτέθη τῇ 5 Αὐγούστου 1913 παλινῳδίαν τῶν ὑπὸ:

1 Ρώσσων ἱερέων τοῦ προσ. Ἡλιοῦ ἐν ἁγ. Ὄρει τοῦ
[illegible] 1913. βλ. σ. 90

τὸ διάδοχον τοῦ Ἰωαννίνων Γερμανοῦ Ε΄. "ἐξάσφι-
σεν ἡ αἵρεσις, ἄγουσαν ἐκ τοῦ πανδοκείου". διὰ τοῦτο
ἡ τῆς Ρωσσ. Συνόδου. ἵνα μὴ ἀναμαθόντες τοῦ
ἀρχιάρχου ἀποίσωσιν ἐν Ἄθωνι τὸν ἐν τῷ μνήμῃ
τοῦ Ἀρχιεπισκόπου - πίνακα μετὰ τοῦ παθητικοῦ
τοιούτου. τὰ χυπερὰ συμβάντα ἐπὶ ἀφορμῇ αἱρε-
θέντων ὡς ἐκ τῆς Ρωσσ. Συνόδου τῇ 27 Αὐγ. ἀνεγρά-
φησαν ἐν τῷ αὐτῆς ὀργάνῳ "Ἐκκλ. Εἰδήσεις" ἀρ. 35
Ἀρχιεπ. μετὰ τοῦ παθητικοῦ Ἀρσενίου τὴν 5/ιγνί-
ου τὴν συνοδείαν τοῦ Γεν. Προξένου Χ/πόλεως Σαμπασίνι
καὶ ὑποδοχὴν τῆς ἀρετοβίας Σεβασμίου τε Ἀρσε-
θέντων ἐκ Ἄθωνος διὰ τοῦ παρισινοῦ "Δονέτο" διαμ-
νεῖ ἐπὶ 5 ἑβδομάδας. καθ' ἃς ἀνεγνώσθη ἐγκύ-
κλιος τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου περὶ τῆς ψευδοδιδασκαλί-
ας τοῦ Ἀρσενίου καὶ διαλύσεως. ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἁγ. Σκέπης.
ἡ ἐκλογὴ, αἰτήσεσι τοποτηρητείᾳ τοῦ Ἀρχιε-
ρ. παραπαίοντος τῆς ὑγείας ἡ ὡρισθὴ τριήμερος
πρὸ τῆς ἀρρωστίας. οἱ ἐκδικαζόμενοι ἐκαθίζοντο ~~ἐπὶ~~
~~τριῶν πόδιον. ὅσοι ἔφθασαν μέχρι τῶν $\frac{2}{3}$ ἐκάθη-~~
τῶν πρὸ αὐτῶν τὸν $\frac{1}{4}$ ἦδη ἀπεῖχον τὰ $\frac{2}{3}$. τοὺς
μετόντας τῆς τῶν ἐδαφῶν, οἵτινες ἔκαθοντο καὶ

συμφωνούσαν τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἁγιωτ. Σύνοδον, καὶ ὅτι
ὅλοι ἀποστατικοὶ, διὸ ἀποφασίζουν εἰς Κ/πολιν χάριν
στρατιωτῶν Ῥώσσων, τὴν 13 Ἰουνίου ἐκοίμησαν εἰς τὴν Μονὴν προ-
φορίσαντες τὴν λῆξιν, ὅτε ἐγένετο ἡ ἀποσφαγὴ τῶν δύο
πατριάρχων. τὴν 17 Ἰουνίου ἐψηφίσαν Ὀρθοδόξοι 661. αἱρε-
τικοὶ 517 καὶ ~~ἀποφάσεις~~ μὴ ἐφαπλοῦντες 360. οἱ ὅλοι ὅλοι
πλέονες καὶ παρὰ τῶν στρατιωτῶν ῥώσσους λίθους, διὰ
τοῦτο τὴν 23 Ἰουλίου ἀποφάσεις καὶ διὰ τῆς βίας ἐκβιβάσθη
25 χιλιάδων εἰς τὴν Μοῦν τοὺς ὀρθοδοξίσαντας ἐπὶ τοῦ
σφαγείου. (οἱ εἰς τὴν Σκήτην τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου δὲν ἀπε-
στάλησαν) οἱ ἐκβιβασθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ στρατιω-
τικοῦ ἐκόμισαν χάλκινον παρὰ τὰς αἰρέσεις. οἱ ὀρ-
θόδοξοι ὅλοι ἦσαν 621 ὅλως ἀποστάσαντες εἰς Ὀρ-
θόν, ὧν οἱ μὲν ἔνοχοι ἐφυλακ. ἐκράζετο περὶ τοὺς 210
ὄντων εἰς τὰς φυλακάς, οἱ πρωτοστάται ὑπὸ τὴν
ἐπιμελείαν 8 εἰς τὸ ἐν Ὀδησσῷ φρούριον τῆς Σκήτης
ἁγ. Ἀνδρέου, οἱ δὲ λοιποὶ ἐν κοσμικῇ κατοικίᾳ
εἰς τὰς καλύβας των. τὴν 17 Ἰουλίου ἔδοξεν εἰς Ὀδησ-
σὸν 220 ὀρθοδοξίσαντες ὀπισθόδρομοι χάριν
στρατιώτας. οἱ ἱερὰ Σύνοδος καὶ Ῥωσσίας ἐν συνεχο-
μένῃ τοῦ Πατριάρχου ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὰ προχωρήσαντα μέ-
χρι σήμερον καὶ ἐπὶ τούτοις. (ταῦτα ἐκ τῆς ἐπιστολ.
τοῦ Ἀρχιμ. τῆς Ῥωσσίας ἐν τοῦ Ἐκκλ. Ἡμερολ. Δημ.
1788-775.

Κατά την ομιλίαν της Οικουμ. Συνόδου το ορθόδοξον
μα περί του ονόματος του Θεού έχει ούτω:
"Το όνομα του Θεού είναι η αξιοπροσκύνητον η ποθητόν
η τοιχάνει δι' ημάς υπεροχική διανύσεως αυτής της ου-
σης η περιποθήτου ουσίας του Θεού της πηγής πάσης
αγαθών. Το όνομα του Θεού είναι θείον, διότι χαρακτηρί-
νου του Θεού, δηλοί ημίν περί του Θεού, ανυφοί τον τρό-
πορός τον θείον τινά. Εν τη προσευχή (ιδία του Ιησού) η
α του Θεού η αυλός ο Θεός εννοούνται υφ' ημών άσεται
κοινά ταύτα είναι, η δι' ότι είναι η δεν είναι η δεν είναι να ειπωθή
κομένα η απαγορευμένα το εν τω ετέρω. Αλλά τούτο μόνον
προσευχή η εν τη καρδία ημών. Εν δε τη διδασκαλία. εν
ν ισράηλ, το όνομα του Θεού είναι μόνον όνομα, ουχί
ός ο Θεός ουδέ ιδιότης αυτού, ονομασία του απαγορευμένου,
αυλά του απαγορευμένου, η διά τούτο δεν είναι να δια-
να ονομασθή μήτε Θεός, (όπερ δε ήτο ανόητον η βλασφημί-
τερης. διότι δεν είναι η ενέργεια του Θεού.
Όνομα του Θεού, όταν προφέρηται εν τη προσευχή μετά πόθου
ται να σωθή η δαίμονα, αλλ' ουχί καθ' εαυτό, ουχί ουσιαδι-
η δύναμις, αλλά προσλαμβανομένης εν αυλή, ήτις αυλής
ένης, ήτις δε εννοήσαι ούτω μηχανικώς, αλλά καθ' όσον ο
θεών την ούσαν ημών (Matth. 9,2) ακουσθώμεν κατά

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

κατά τήν ἀγωγήν αὐτοῦ ~~κατήχησιν~~ κοινωνίαν, τήν χάριν αὐτοῦ ἡ διάνοιά μου καὶ τό σῶμα.

3). Τά ἅγια μυστήρια γίνονται οὐχί κατά τήν φύσιν τοῦ γίνοντος, οὔτε κατά τήν τοῦ δεχομένου, ἀλλά διά τῆς πρόσευξῆς ἤ τῆς παραινέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ, ἀλλά κατά τήν προσοχήν τῆς τῶν ἁγίων Ἐπικλήσεως, ἡ μέρους τῆς οὐσίας γίνονται τά μυστήρια ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου δοθείσης αὐτῆς κοινωνίας".

Ν. Σιών σελ. 766-7

Περί τῆς προσευχῆς τοῦ ὀνόματος ἴδε καί Πραξ. 3, 6. 16. 4, 12.

Κατά τήν ἔννοιαν τῆς περί τοῦ ονόματος τοῦ Ἰησοῦ διδασκαλίας συνεταχθη ἡ ὁ "Κανών ευεργεσίας τοῦ Κύριου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἁγίας πρός τό ἐν ὕδατι ναυτίλλεσθαι σοι συνταχθείς προφανῶς ὑπό μοναχοῦ (βλ. Ὡρολ. μέγα ἐκδ. Βενετίᾳ, 1882 σ. 481-487

Διεξοδικήν ἐπίσης ἐπιστημονικήν ὑπό τοῦ ἐν Χαλκῇ ναῷ Π. Καρανικοῦ ἐπιτροπῆ σαφηνίσεως ἐν "Ἐκκλησ. Φάρῳ /Α; 1913, σ. 361-372.

Παρδενία

οὐ χωρεῦσιν οἱ ἱερώτατοι (ἰδὲ "ἀνειλαὶ περιφερόμενοι ὑπὸ ξένων" ἐν

ζεῦα μονῦν ἐν τῷ Β' Τοπ. ἰδιαίτερα σχολιασθέντα ὀνόμα-
τα· οἱ αἰγυπτιακαὶ λαμπάδες, Βαρσανοῦφιος τὸ ἐβδομηκοντάρχιον ἐφέρετο ἡ χώρα αὕτη καὶ ἐπ' ἀγκύλης 154,24. καὶ ἡ ὀνομαζομένη "μέγιστος φαῦρος" τῆς ἀνταφροδίτης ἐμπεριλαμβάνεται ἐν τῇ σπείρᾳ μεθ' ὃ ὑπουργεῖ ὁ τοῦ Βαρσ. τῆς ἰδίας ἡ πρὸ ὀκτὼ μοῖρα 3. (160,15)

Πρῶτος – πρωτᾶτον. ἀγορ. Πρωΐαν Γ' τυπ. 202, 26.

"Ηούχιος ἐλέω θεοῦ ὡριοβύβρα ἡγούμενος μονῆς τοῦ Παμαρέτου ἀ
παδοσίν τῶν τόπων ἐκείνων ἐκφρονῆσ ἀφιερ. ἐξ ἀρχιμανδρίου τε αὐτῆς Μονῆ
ἐξ ὡραίου ἔθους τῆς ἱερᾶς ἱεροσολύμων" ἐν ᾗ ὡρᾳ ἰουνιτιανοῦ τοῦ
ἰουράβορα ἀναφορᾶ ἀναγραφείσῃ ἐν πράξει ὡρίᾳ τοῦ ἔτους Μονῆ παραφόρτου
Πρῶτος τοῦ Γάτου χωρίου ἤτοι ὁ σαρᾶ μονάχος Ναναΐας φουρ
οὐ δόξαν μὴν καλὰ λαϊκὴν ἡδέαιεν ὁ Ἀνδρ. Ἀγιοβλαδίτσοβα (ἔτους
τομ. Α. σχ. 36-41 ὁμοίως δ' ἐν ἰσὶ μιλάσαιαν τοῦ θεοτόκου ὁ ἁγ. Ἰω
παλαιᾶ (Θεοφ. Χειροβίτου ὁμοίως 1860 προσ. 44) Ἰδ. Χαλκ. Α
(ἰδ. τὰ ἐν μνημείοις χειρόγραφα). Β' σχ. 159, 2

πωλεῖν.. Στέφανος ὁ τηνικαῦτα καλὰ τὸ ὄρος ὡρωλεῖν τοῦ τυπ
τοῦ Γ' τυπ. πρωτοσμένου ἐξ οἱ λοιποὶ χῆροι καθὼς εἴθισται εἶναι (Ἀδαν. Μεγ 104, 5.
201, 29.
ἐάν τον διαμαρτύρηται ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς ἐκεῖσε ἐν τῷ ὄρει ὅπου ἐξ ἀφορμῆς
πουλήσῃ χαμβάσιον τόσον μικρὰ ἐκ συνθήκης χάριν, οὐ δὲ ἀφορᾷ. αὐτ. 6-9.

ἐν Ἡγουμένος τοῦ Πρώτου. ἐν τῷ Α' τυπικῷ ὑπογράφονται Ἀδανάσιος
μονάχος ἐξ ὡρώτος. Ἀδαν.: ἐξ μεγ. λαύρας
χριστοδούλος μονάχος ἐξ ἡγουμένου τοῦ Πρώτου Μεγ. σ. 150, 14. 18
περὶ τοιούτου τινὸς ἡγουμένου προείπαμεν ἐν τῷ Β' τυπ. ὅστερ
λέγει ὁ αὐτοκράτωρ: "ἐκφρονῆσαν τινα βίβλῳ καλὰ ἀναγνῶσαν ἐ
ὅρει τε τοῦ ἡγουμένου..." 153, 7. δὲν εἶναι ὁ πρῶτος, διότι καλεῖ
λέγει· "ἀλλὰ ἐξ ἐκ συμφώνου τοῦ πρώτου καλὰ τοῦ παρ. τύπον μο

Ἰωάννης Φραγκανιώτης μονάχος πρώτος ἐπὶ ἀρχῆς Μεγ 170, 1. (ὅθεν ἦλθε ἐξ ἡγού
Ἀδανάσιος μονάχος ἐξ πρώτος ὑπογράφεται ἐν τῷ Α' τυπ. 150, 18
Θεοφύλακτος μονάχος ἐξ ὡρώτος " " " Β' " 162, 19 (πρβ. ἐξ 158, 33)
Ἰσαρίων " " ἐπὶ ἀρχῆς " 177, 20.
Ἰωάννης Βαρβᾶς ἡγούμενος ἐν τῇ χαίρᾳ τοῦ ἁγ. Ἀδανασίου, ἀμφι
πρώτος ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει" 181, κ.ἑ.
Γαβριὴλ πρώτος ἐπὶ ἀρχῆς 183, 31 ἐξ οὗ δίδοται πάντως τοῦ ἀρχῆς
ἐν τῷ ὄρει χειρ
Ὁ ὡρώτος ἦτο ἀρχῆς ὡσαὶ Μεγ 171, 32 λέγεται ἐξ ἀρχιμανδρίτ
πρόσθ. αὐτ. 35
Θεοφάνης ἱερομόναχος ὡρώτος ἐν τῷ χρυσοβ. Σινᾶ τοῦ 1472, 35. οὗτος
τοῦ ὡρωϊχειροθ. ἦτο τοῦ Πάπα ἐξ χ.
Δομέτιος ἐν τῷ Γ' τυπ. σ. 195, 10.
Πατὴρ Διονύσιος ἱερεὺς (1580) ἐν Σερβίᾳ Σημειώμ. Ζ' σ. 15
Ἰωάννης τῷ 1285 (Κατ. λαυρ. Α' σ. 4) καθ. Πρωτ. 21.
Σωφρόνιος ἱερομ. (Δεκεμ. ψηφ.) 1584 Ὀθων. Α' περιοδ. (1844)
Γρηγόριος ἱερομ. 1546. " " "

337α

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Πρὸς Τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον Β'. οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μοναχοί.

Μεγαλειότατε,

Οἱ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενοι ταπεινοὶ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ πιστοὶ θεράποντες τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ Θεσώστου Βασιλείας ὑποβάλλουσι τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι μετὰ σεβασμοῦ τὴν παράκλησιν, ὅπως τὰ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει κακῶς ἔχοντα θεραπεύσητε ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τε Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ τῆς κοσμικῆς δυνάμεως καὶ προόδου θαυμασίως ἐθεραπεύθησαν διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὅπως μία χείρ, εἷς νοῦς κατευθύνῃ ταῦτα· καὶ ἰδοὺ τὸ θαῦμα ἐγένετο· ὁ Μέγας Κυβερνήτης ἔδωκε τὸν νέον ρυθμὸν καὶ τὴν νέαν Ἐθνικὴν ζωήν.

Ἤδη καὶ τὰ ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Τόπῳ δέονται τῆς Ὑμετέρας ἀντιλήψεως, ὅπως ὁ Κύριος οἰκοδομήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸν οἶκον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

«Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες». (Ψαλμὸς 126).

Στοιχῶν, Μεγαλειότατε, τῇ ὁδῷ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων, θεράπευσον τὰ νοσοῦντα πρὸς εὐλογίαν τοῦ Οἴκου Σου.

Οἱ ἄνθρωποι πειρασμοῖς περιπίπτοντες, ἐξέρχονται τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας ἕως ἂν ὑψηλὴ διαταθῇ χεὶρ κατευθύνουσα καὶ ὁδηγοῦσα εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας.

Ἀψευδεῖς μάρτυρες, Μεγαλειότατε, τυγχάνουσι τὰ Τυπικὰ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων τὰ ὁποῖα ἐπισυνάπτομεν.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Τσιμισκῆς, ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος, ὁ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός, ὁ Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος θερμὸν ὑπὲρ τῆς Πίστεως ἔδειξαν ἐνδιαφέρον. Ἐπῆλθεν ἡ Ἐθνικὴ καταστροφὴ καὶ ἡ ὑποδούλωσις τοῦ Ἔθνους μέχρις οὗ ὁ Κύριος ἐξιλεωθεὶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἐχάρισε πάλιν τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ γένος μας καὶ ἔταξεν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ ὡς Ἡγεμόνα καὶ Ὁδηγὸν τὴν Ὑμετέραν Θεοφρούρητον Μεγαλειότητα. Διεδέχθητε Ἐκείνους, ἐπακολουθήσατε λοιπὸν τὴν παράδοσιν καὶ πολιτείαν ἣν ἐκληρονομήσατε.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπισυναπτομένων ἐπισήμων ἐγγράφων, καταφαίνεται ὅτι τὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐξωράϊζε καὶ διηύθυνεν ἡ μόνιμος ἀρχὴ τοῦ «Πρώτου» ἑδρεύοντος ἐν Καρυαῖς.

Πᾶσα διαφορά, πᾶσα ἀνθρώπινος ἀδυναμία, ἐξωμαλύνετο διὰ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς τοῦ «Πρώτου», ἀνδρὸς σεβασμίου καὶ ἐπιβλητικοῦ, διακρινομένου διά τε τὸ ἦθος καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ σοβαρὰ μορφὴ τοῦ «Πρώτου» ἦτο πρόσκομμα εἰς πᾶσαν ἀτασθαλίαν καὶ ὑπέρβασιν. Ὁ θεσμὸς λοιπὸν τοῦ ψυχοσωτηρίου «Πρώτου» ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ, ἵνα δημιουργηθῇ ἡ πολυαρχία, καὶ ἐξ αὐτῆς ἡ ἀναρχία λόγῳ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν πολλῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν προσωπικῶν ὠφελημάτων, ἐπιβλαβῶν διὰ τὸ σύνολον τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων. Ὁ καιρὸς ἦτο κατάλληλος, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἡ ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοκράτορος. Τὸ Ἔθνος ἐδούλευεν ἀπὸ τῆς ἀποφράδος 29ης Μαΐου τοῦ 1453 καὶ ἠγωνίζετο τὸν σκληρὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς διασώσεώς του. Ἡ ἀρχὴ τοῦ «Πρώτου» ἐπλήγη κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, αἱ Μοναὶ ἠρνήθησαν τὰς οἰκονομικάς των ὑποχρεώσεις, καὶ τέλος διενείμαντο τὴν περιουσίαν τοῦ «Πρώτου».

Δυστυχῶς, Μεγαλειότατε, τὸ ἤδη ὑφιστάμενον Νομοθετικὸν καὶ Διοικητικὸν συγκρότημα τοὺ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὡς ἀναληθῶς διατείνονταί τινες, ὅτι εἶναι αἰωνόβιος θεσμὸς βασιζόμενος ἐπὶ τῶν Τυπικῶν καὶ Χρυσοβούλλων τῶν ἀειμνήστων προκατόχων Σου Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν ἱερῶν Πατριαρχικῶν Σιγιλλίων, εἶναι ψευδής. Διότι ὁ θεσμὸς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἶναι θεσμὸς ὀψιγενὴς ἐπιβληθεὶς εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Τόπον συγκεκριμένως τῷ 1810 ἔτος, κατόπιν τῆς τρομερᾶς δοκιμασίας ἣν ἐδοκίμασε τὸ τλῆμον Ἔθνος ἡμῶν, μετὰ τὴν ἐπὶ Ὀρλὼφ ἀποτυχοῦσαν Ἐπανάστασιν τοῦ Γένους ἡμῶν, ὁπότε ἐσφάγησαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει 100.000 καταφυγόντα γυναικόπαιδα.

Δὲν ἔχετε ἄλλην ἀνάγκην σαφεστέρας ὑπομνήσεως, Μεγαλειότατε, καθὼς ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία ἐν τῇ Πολιτικῇ Διοικήσει ἡ λεγομένη Βουλὴ - Γερουσία ἐχρεωκόπησεν, ἵνα σωθῇ τὸ Ἔθνος, ἐκρίνατε σκόπιμον ν' ἀναθέσητε εἰς ἕνα Κυβερνήτην τὴν Διοίκησιν τοῦ σκάφους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ Ὄρει· πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑνὸς ἀνδρός, πρὸς εὐλογίαν τοῦ Οἴκου Σας καὶ τοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ «Πρώτου» θὰ ἐξομαλύνῃ καὶ θὰ καταπαύσῃ πάντα ἀνθρώπινον πειρασμόν, καὶ θ' ἀνυψώσῃ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν περιωπήν.

Ὁ θεσμὸς ἐπανιδρυόμενος ἐπὶ τῆς Βασιλείας Σου, Μεγαλειότατε, θὰ δώσῃ νέαν ζωὴν καθαρῶς Χριστιανικήν, θὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, καὶ θὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς δι' ὃν ἐθεσπί
ἡ Μοναχικὴ Πολιτεία.

Αἱ ψυχαὶ τῶν προκατόχων Σου ἀειμνήστων Αὐτοκρατόρω
θὰ σκιρτήσουν ἐκ χαρᾶς, ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ Σου ἐπιτελεσθῇ ἡ Σω
τηρία τοῦ Ἄθωνος, δι' ἣν τόσον Χριστιανικὸν ἐνδιαφέρον ἔδειξαν
οἱ ζῶντες.

Ταπεινοὶ θεράποντες τῆς Ὑμετέρας Μεγαγαλειότητος, οἱ
Ἁγίῳ Ὄρει Μοναχοί».

13ᵃ Σεχίλλιον Ἰωακεὶμ Α' πατριάρχου ὑποδ
τοῦ ἰουδικτιῶνος Κοσμᾶ ἀποκαθάσεως
τοῦ 1499.
ἀρχ. ἐν ἔτει ἑβδομηκοσιοστῷ ἑβδόμῳ (sic),
ἰνδ. Β', μηνὶ Δεκεμβρίῳ διακοσιοστὸν ὀγδοη-
κοστὸς πρῶτος τοῦ.. Ἁγιορείτου Κοσμᾶ, σ. 24
τοῦ κατασιχου

Πρώιλου ἀναφορὰ περὶ 1780-85. Ἐσφραγισμένη ἐγκάβη
αἷμα ἢ ἀπόφασις καίρας τῆς ἐθνικῆς
καθηρίσεως τῆς "συνόδου αὐτοῦ ἢ ἀβδόν τῆς ἀποστόλεως
τὸ "κουνιόχιον" καλὰ Μαυρᾶον, τὸ σφραγίδα (γαβριὴλ) ἀποδομένου
ἢ ἀρχὴ τοῦ πρώτου συνεδρίου καὶ τοῦ τόπου τῆς τοῦ μεγ.
διερμηνέως Νικ. Καρατζᾶ.

Cod. Mus. Brit. I σ. 326

Πρώιλος ἱεράρχης τῆς Ἁγ. Διονυσίου τοῦ ἐν Ὄλυμπου σ. 24
κωδ. Κ/ωπόλεως 1891

Τὸ ὡρώλιν τοῦ ἁγ. Ὄρους χάριν ἴσως ἀγιορᾶς
: Τὸν Ὀτταζὸν γῆς ἴσως ἐξωνυχίας. στίχ. 13.
Εἰς τὸν πύργον ὃν εὑρίσκεται ἢ δρομίλιον ἐν ἡμέρᾳ
τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου Μέγας μοναχὸς ὁ Νοταρᾶς.
Καὶ τοῦτο οὐν τὸ ὕδωρ ἀγνὴ Παρθένε. στίχ. 16.
Εἰς τὸν αὐτὸν.
Ἐξ οὐρανοῦ τὸν πύργον ἢ γῆ ἀμβαίνει σ. 65.
Μαν. Φιλῆ ἱστορ. ποιημ. ἐν Ἐμπ. Ἀρχ. Σ. (1885)
Δεῖ ὑπάρχουσι καὶ ἐν ἐκδόσει τοῦ Müller σ. 65.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πρωτόκολλον "περὶ τοῦ γάμου τοῦ πρωτοβεστιαρίου τοῦ Βατατσοπούλου"

ὁ ἀρχιμ. τοῦ ἀθροίσματος τῶν μονῶν τοῦ Παχωμίου
ἦτο ὁ princeps monasterii (ἡγούμ.), abbas, ἡγούμενος, patrip. διότι
πολλάκις καλεῖται καὶ ὁ ἡγούμενος ἐκάστης μονῆς ἢ οἰκονόμος
ὁ ἐπιβλέπων ἐν ἑκάστῃ Αἰγυπτιακῇ μοναχῶν ὁμηγύρει ὀρισμὸν καιροῦ συ-
νάξεως καὶ λειτουργίας. Ὁ Παλλάδιος ἔχει τὸν ἀρχιμανδρίτην
ἐπὶ ἓξ ἑκατοντάδι ἀνδρῶν ἐν αἰῶνος καιρῷ, ἐπιμένει δὲ καὶ τοῦ ἀθροίσα-
τος τῶν μονῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνωτάτου ἐποπτίας μοναχ. συνοικι-
σμοῦ id. Narc. Ionn. 5,7. (id. τὰ παθήματα τοῦ πρώτου) in συνήγ.
Πετρακ. σ. 57...

Ἀθρόισμα ὁ Παχωμίου διορίζει τὸ ἀποχωλὸς μονῶν ἡγούμενα τοῦ ἡγου-
μένου, τῶν ἄλλων μονῶν τὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀθροίσματος τῶν ἀρχιμα-
νδριτῶν, μεταδίδει τὸ σαῖνε αὐτοῦ, διτιάζει τὸ ἔχει ἓν ἄγκον. δοίκησον
αὐτὸν, κελεύει μίαν ἐν μονῇ ἐκ τοιούτων. ἐν ᾗ (κεφ. 57-8)
ἡ τοῦ ἔτους ἀθροόσεται αὐτὸ οἱ ἐκεῖ ἐν διοικήσει ἐπὶ ἀγαθόνων.
Ἀθροίζεται τὸ σωμὸν τὸ τοῦ, διαδόχους αὐτοῦ ἐκάστου ἐκάστου ἀθροίσματος
ὀνόματα τοῦτε πλουσιωτέρων. Παρὰ τοῦ ἀββᾶ Ἰσαὰκ ὁ γέρ.
μονάχος. ὁ ἀθροίσας διορίζει τὸν διάδοχον. σ. 59.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Χρονόβια η διαιτήματα (δίγημα η διοί
Κυρίλλου λαυριώτη σιγίλλιον τῆ λαύρα
δόξῃ τὸν Μάϊον τ' τοῦ ζρυδ': ουδὲ ἂν οὕτως εἴη ἀσφαλὲς
σον τῆ βασιλεύοι η πατριάρχαις ἢ τὰ ἱερὰ η σεβασμία
των.. συντήρησις η ἡ τούτων ἐλευθερία η τὸ φυλάττεσθαι τὰ
των δίκαια η χρονόβια ἀπαραπαίτητα η βέβαια η ἀσαλεύ
η τὸ ἀνενεόν εἶτε εὐτυχούν η εὐστεβοῦν η πράττειν
τῶν ἁγίων αὐτοκρατόρων, δεσποτῶν τε η πατριαρχῶν σιγίλ
χρυσόβουλλα τε η γράμματα τὰ εἰς τοὺς ἐν Ὀρθοδόξοις τὰ
θείοις ναοῖς η μοναστηρίοις· ἀπὸ γὰρ ταύτα εἰς δύζον θεο
συντείνει ἀναντιρρήτως, ὅτε τὰ ἐπὶ γῆς βασίλεια τε η πατριαρχ. θ
μοναστήρια τὰ ἐν οὐρανοῖς δήπου μιμούμενα πολιτείαν ὑγιοῖς η δόξολογ
αὐτοῦσιν τὸ θεῖον ἱεράρχ

Ἐπὶ τοῦ ἀνάρχ τῶν ἱερῶν φροντιστηρίων ἱερᾶς ὀρθοδοξίας αὐτῶν ἁγίων πατέρων
καοσχεῖ δεσποτικὴ προνομιακὴν αὐτοδέσποτον αὐθεντία η κυριότης ἡ ἀνάρχ αὐτῶν
η τοῖς αὐτὰ χεῖρα σφάλμασι βασιλικῶν συνεργοῖν δεσμίνιν παντὸς ἀκλησιαστικοῦ
τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων ὑπὸ αὐτῶν. Ἀφ. Α' κεφ. γράμ. τῆ λαύρα.
κυδοδὼ ἀνάρχ τῆ ἁγιωτάτη τῆ λαύρας Δεκ. ἰνδ. 7. 1090 κυρίλλ

Εἴη η ἀνάρχεια (ἡ λαύρα) αὐτοδέσποτος αὐτόνομος ἀπολύτως η αὐτ
τος παρὰ παντὸς ἱερατικοῦ ἢ ἱερατικοῦ η ἀκίνη η μηδενὶ
ων αὐτῆ. Κυριῶν ἰνδ. α.
Μὴ τοίνυν τολμᾶτε ὅλως τὸ παρὰ πατρὸς Μητροπολίτου θεσσαλονίκης οὔτε τ
οὐσίου ἱερωσύνης κατά τε περὶ τούτων πάντων, ἢ ἐξουσίαν η περιόδευ
η δεσποτικὸν ἐνδείκνυσθαι ἐν τῇ αὐτῇ σεβασμίᾳ Μονῇ (λαύρᾳ) η ποιεῖσθαι τὸν ἐν αὐτ
μένων ἢ ἄλλο ἐπιτήδειον αὐτοῖς η ὠφέλιμον η μένειν, εἴτε περὶ τῶν σωματικῶν εἴτε
ων ευμαικῶν η βοῦλεσθαι κοσμεῖσθαι παρ' αὐτῶν ἀσχῆ ἢ ἐχθρὸν ἢ ἐκκλησιαστικὸν τε δι
ξασθαι ἐν αὐτῇ ἐν ἄκρᾳ ἀρχιερατικῇ ἀκριβείᾳ τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτῆ η σωτῆρος
σπουδῆς· οὕτω διαπρεπέστερα ἀναδείξῃ. (Διγ. κα. λαυριώτη τῆ λαύρα ἱερ...)
Ὡς δ' ἐπὶ τῷδε ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ νῦν ἐκείνη η μονὴ παντὸς ἀνενδότως ἔρωτα τῆ ἐκκλεκτ
ρότερα η ἀδελφότης συνεδρίου διάκειται η ἐπαγγείλατο η σπουδάζουσα τὴν ἐλευθερίαν ἐκ πα
τῆς η αὐτονομίαν ... ἐ ἐκκλησίας ... (ἀρχαῖαι ἀφορισμοί)

ἢ ἰδὰν χρυσόβουλλον ὑπάρχουσι διὰ τὰ χρονόβια εἰς τὰ δι
παια τῶν μονῶν ἃ ὅρος περὶ τῆς τυραιότητος τῶν ἀπραγμ
ἀπροφρενοχλητα, ἀναχρωστριάστα, ἀνεπόχλητα, ἀδιαστεῖστα, ἀ
ὁρίστατα, ἀμεταβλήτα, ἀμεταποίητα. ἀπαιδοσώστα. κ.τ.
ἀσφαλῶς ἀνοτα
η ἰδιαίτης ἐπιτρεῖας ὑπερθρα τῶν παρὰ τῶν ἀνδρωπων ἐναγομένων
.. καθέξουσι ταῦτα ... κατὰ τρίτιαν δεκαετείαν η τυραιότη

Χρυσόβ. λαύρας Ἰωάννου Β' Παλαιολόγου 1402

αποδίνει η βασιλεία μου η κοινοχρηστή των μέρη της διαμφιβόλου σιβαρίας
με τον σαρόντα χρυσ λόγον αὐτῆς, η δποία με δημοσιεύει δι' αὐτοῦ, ἐν ἂν ἄνωθεν οἱ ρῆ
η βασιλεῖς η μητροπολίται δε ἡμῶν. ορίσει η τοῦ μεγάλου τῶν Ρωμαίων διαμηνύσουν
σαφηνίζουν τα προσκυνητάρια δια δορεὰν δε βασιλείας η ἀγράφων τιμήματα
προσόδημαλα τῶν ... μονῆ αὐτοκινητα, σιαφαίρετα, σκαυσόσκαλα σαλικὰς από αὐτοῦ
ἐν τοῦ εμπορίαν η απτοχρήσεις η σαλαν σκαλτων αὐτῶν δημοσίε τιμαχίνων τοῦ
ἀφορμὴν εν τῇ χαραγῇ Ρωμαίων, η ἐν τε ἐπροσφέρνα η εν τοῦ ἡμῶν μεγάλου επιορκῆσ
η εἶναι στέρνοι τοῦτα σαῦλα τῶν μέρη τε μονῆς λαύρα, σφραγίσεις, ἀς ναι
η διαμένουσι το προσφορο ο χρυσόβουλλο δε βασιλείας μου, εἰσὶ τοῦ το βούλλα
και τοῦ σαρόντα χρυσόβουλλον αὐτῆς η βασιλεία μου δημοσίε η σκαυσόσκαλα
προσφορᾶς φόβου, τῇ χαρᾷ τοῦ Χριστοῦ δορεὰν, η εὐλόγησε η δικαίως αὐτῆ
σοῦ, ὅτε ἐὰν αὐτοὶ οἱ μετ' ἐμὲ βασιλεῖς ἐκ τῶν χριστιανῶν ἀφεῖσε δε η αἰσθανόμενοι
ο μαχόμενον από σαῦλα τῶν κτημάτων η χρόνου προσοδημάτων δε ... μονῆ
τοῦτα παλαιοὶ εἰσὶ τοῦ φόβου βασιλέα τοῦ δεσπότου ἐν τῷ καιρῷ η χρυσ
σφραγισμένου ε ἐν αὐτοῦ κτητ κόρον η σκαυσόσκαλα μέλα τῶν εκ
σκαυσόσκαλα, μέλα τῶν τοιούτων παλαιόνει δορεὰν η διαφόρα χρυσ ε καθόρ
ἐκόντι μετ' αὐτῶν ἐν ἐκφορᾷ δε ἀνδρεία η δικαιοσύνης η τοῦ καλοῦ, φόβου
αὐτοῦ τοῦ σαλαγάδου δεῖ.

νοῆ τοῦ Ἰανουαρίου Ανδρ. Π. 1319 (Actes V σ. 119-120).
καὶ τὰ ὑπὸ Μιχ. Θ' Παλαιολ. πατρ. σ 121-122. ἐτοῦ Α. 1319.
διαδοχὴ τούτου Ανδρ. III. σ. 124-125. " "
ἄλλα σοβαρὰ τούτου φρονήσεως τοῦ αὐτοκράτορος Λίσσου

Χρυσ. λαύρας Ἰω. Β' Παλαιολ. 1407.
δια σκαυσόσκαλα η η ἀναμνηστικὰ, αὐθαίρετα η σκαῦς ἐστι
μορφὴν τε ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν μοναχῶν.

1407. Χρυσόβ. Ἰω. Β Παλαιολόγ. ὑπὲρ τῆς μ. τῶν λαύρας
η ὁ αὐτοκράτωρ ἀναφέρει τὴν σαρούσαν μου
πρᾶξιν, ὅπως ἂν εἴη ἐν τῷ παρόντι μου εὐσεβεῖ τῆς
ἀοιδίμου τοῦ Καλλ. η, τῆς θεοβ. χάριτος, η τῆς ζώσης
Ἰωάβ, χωρὶς δὲ ἐν ὑγιεῖ αὐτῷ· ὧν δὲ ἐν βραχεῖ
χρόνῳ ὁ μητροπολίτης ἐκείνου τοῦ γραμματείου βασιλέως,
Δαλεὶν η τῶν αὐτοῦ διαδόχων, εἰς ἣν δὲ η τῆς τῶν
ρωμαίων χριστιανῶν ..... αὐτὸ ἐν οὐρανῷ ὅρια λειτ-
χίαν ἀρχαίαν, ἃ περιέχουσι ἄνωθεν σύνορα τὰ προ αὐ-
τῶν, ἀπὸ η δεινὸς ὅρους δεκαπέντε, πεδίων μεσότ
ἐξῆναι παραπαίζειν τα ἀπὸ ἀφιερωμένα ἀπὸ τῶν
βασιλέων" (sic) ... λαοῦ ἐξ

πυρίτ γάρ ταῦτα (τὰ ἀμπελώματα, ἄνερ δέ μοι ἀναρχεῖρια, αἰδάσεια
αὐτῶν τὰ ἴδια τέμενα τε καὶ ἀμπελῶνα), κινοφαίνει τὰ ἰωνοβιαῖοι τὸ ἡμῖν
ἱερεῖα, ἔνιν, ἀδιαστίδες, ἀμπελάρχαι, τὰ ἀναρχαῖα, τὰ τὰ ἴδιδε χύκα τὰ παῦσαι
ἀμπελῶνα ἢ δὲ λα ἐν ἴοις ἀμπελῶνα δύο σταλοῖς χρυσοβούλλοις ἐκ ἡμιλάρχαι ἐκατ-
βασιλεῖα, τὰ ἐκείνοις γάρ ἐνελαμβάνετο περὶ σάκλου τὰ ἀπηρίαλα τὰ ἀμπελῶνα ἐκα-
λάρχας ἡμῖν τὰ ἀπελῶν τὰ ἀπελάνιν· οὕτω καὶ λαῦδα ἐκα αὐτὰν ἔχωσιν τὰ λα-
μῶν. ἐμοὶ δὲ γάρ τὰ ταῦτα τὰ ῥηθέντα δύο χρυσόβουλλα ὁ ἀφεὶς αὐτὰ χρυσόβου-
λλος τοῦ ἰωνοβιαῖοι ἡμῶν ἐμφάνους. Οὐδὲν γάρ τὸ ἐμφανὲς ἡμῶν ὁ ἰωνοβιαῖος ἢ ἐκ
χρέου αὔξησιν, ἰσόσασις τε τὰ ἀμπελῶνα τὰ ἀπηρίαλα ἀμπελῶνα αὐτὰ ῥηθέντα ἐκα-
λάρχας τὰ ἀμπελῶν λύρας. Ἐλε δὲ μ.ν.δνοῖ ἐμῦναι τὰν αὐτὰν τὰν ἀδιαφόρου
πάσχειν ταῦλας τὰ μὴ ῥηθέντα λα τὰ ἰωνοβιαῖοι χρέα ἡμῶν. Οὕτω ἀφεὶς τὰ ταῦτα
λα τὰ ἀφεὶς λα ἴοις ἀμπελῶνα δυοῖ χρυσοβούλλοις ἐνελαμβάνετο τὰ δὲ ἀνδεῶ δὲ
λα ἰωνδυεῖ τὰ δούλοις ἡ ἀδοσίμου τὰ ἀμπελῶνα ἐμῦναι ἐκα-
μένο. ἢ ἀπελάρχαι τὰ δικαίου τὰ ἀμπελῶν τὰ ἀμπελῶνα τοῦ ἀφεὶς ἐνοικοῦ
ἀπολλύειν ἀφεὶς λα δικαιοῦται ἡμῶν δασμοῦ. (644 λ).

ἴδια [illegible] χρυσ. Δίμ. [illegible] λό Παῦρα
ἴδια ἡμῶν ταῦλα τὰ ἀνωλῶν ἐμῦναι τὰ ἡδέαμεν τοῦ ἰωαννίτα χρυσοβ-
λου τὰ δασμεῖα μου τοῦδε τὰ τριπλᾶσια ἰδιαίτη σιδερεία δίκαι χαραμίλιν ἀδε
ἀκαδοσιάδες, μηδένος τὸ ἀφέσαν τὰ αὐτὰ δικαίω μηδ' ἰκοδομεῖν μηδ' ἰκοδ-
ῆ σιμένου τοῦδε τὰ μηδαιοβλήτου ὑὸ αὐτὸς μὴ ταῦτα. τοῦδε δ' ἀπὸ τὰ ἀδικ
ἀρια τὰ ἀδικοῦσι ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς
τὰν ἐκ ἀφεὶς λῆ Μονῆ δικαίου χέρα τὰ ἀφεὶς. ἐκ δ' ἡμῖν ἀπὸ ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς
τὰ ἀφεὶς μὴ ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς
ἐκ ἀφεὶς ἐκ ἀφεὶς

Πρόσεχε μὴν λῆ παρα τὸ ἅγιον Ὄρος διαμηνύσει σὲ καιρία μοῦ τὴν
δέρβιν τῆς νέο' ὁπόταν τελευτήσει τὸν ἱερομόναχον Θεοφύλακτος τὸν Χηλανδηνὸν
νέοσσον χρυσόβουλλον τοῦ παιδίου βασιλέως ἐκείνου τοῦ Δρυζίου τοῦ Νο
μικοῦ ἐκοίμησαν ἐν ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ἀλλὰ καὶ τὸν ῥηθέντος Μονῆς τῆς τιμίας
βλοχίου, ἀπόστειλε καὶ ἐκ τοῦ τοπίου τοῦ λοιπὸν ἁγίου Ὄρους ἱερομόναχον
τὴν ἀναιρέσεως τῆς ἀπὸ δεσποτείας ἑκάστου αὐθεντικὰ προσώπου. τὴν διεκπε
λο ἐκεῖ τὴν Μονὴ τῆς τοιαύτης μετόχια ἅπαντα τῆς μέχρι τοῦ νῦν ἐν τῷ
τοῦ τοπίου νεοσφαγὲς τῆς ἀναιρέσεως καὶ ἐκ τοπρίχησεν τοῦ, τῆς ἴσης,
προσόντα αὐτῇ χρυσοβούλλῳ, τῆς τοιαύτης δὲ τιμίας ἐκκλησίας καὶ
σεως τοῦ ἐκ τοῦ βουλγαρίου μετοχίαν καταλόγως ταῦτα τῆς διαση
ἐστὶ δὲ ἐκεῖθεν τὸ ὄρος ἀπὸ τὴν τοιαύτην μονὴν τῆς χρυσόβουλλο τυχεῖν τὸ
βασιλείας μου, τὸ βασιλικὸν τοῦ τὴν δόσιν αὐτῇ μὴ ἀναβεβλημένα,
παρὸν χρυσόβουλλον στρατηγοπροβατείοις αὐτοῖς, δι' οὗ τῆς διορίζεται,
διεκρίνειν τὴν ῥηθεῖσαν Μονὴν τῆς τὰ τῶ αὐτῆ μετόχια ἐκεῖθεν ἀπὸ
τῆς τοῦ λοιπὸν ἁγίου Ὄρους ἐστὶ τὰ τῆς ταῦτα
τὰ δεσποτικὸν καὶ τὸ τοπρίχησεν τοῦ προσόντα αὐτῇ χρυσοβούλλῳ
τοῦ αὐτῆς βασιλείας ἐκείνου τοῦ, διατηρεῖσθαι τῆς τῆς
ταῦτης. ἀντιγράφου τῆς αἰνιγμάτων ταῦτης τῆς τὸ τοπρίχησεν

Actes de [illegible] : V acte

Ex Xylandariou 1317 [illegible]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

γάλλοι ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν Κορυών

εχωσι λιμου εν Βενδιε κατεχομενων
προσφυγων ενδεκα ο δε μοναρ
χος προσεφερε τον ενδεκατον, ει μονα
χοι αυτοι
μη βιαιοτερα εξενεγκη κατ εκεινης
πραξειαν δια οικονομικην παρανομι
αν ει μη ιδιων εν τη μονη χρη
ματων δι ανεγκλητα προσοδεια
Λουδοβικον Μουρατ Β' η πενταετη
αυτη δεκατοσια κατα γενικη
δημευσις κ. δεκατης αυτη
ειδον ευαπελουργιης δε δεκατης αυ
τη δε δεν επιτρεπει αυτον τα προ
ϊοντα δαρειν μη φησιν δε κ. α
εκεινος απαιτησεις (του ετους 672 ο
νδε γεμι τοις ρωμαιοκαθολικοις δια δε
η δια αγιορειτικα χειροβιτα) 1672
Δι' ανης μηνας αθωμιαλαρ του δραγα
μανδαρ τουρκικη κομματι αυτο να εκδι
η τουρκικη και δι αγ. ορους μη ενδο
μορφου ασιγαζη διατηρουμενα ανεκπρεπτα
μη προφασιαν τη δεκατια αυτη, οι μονα
χοι δικαιωμα συμφωνιας τουρκικης

ιαν. 28 η

"φιλολογικὸν ταχυδρόμον" ἔτ. 1819 φεβρ. 1.

ἐπιγραφαὶ τῶν μοναστηρίων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἁγίου... οἱ παλαιότατοι βιβλιογράφοι καὶ ἀρχαιότητες τῆς ἐκεῖ βιβλιοθήκης ἦσαν ὁ τοῦ Σουχλαίου ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡγούμενος τῆς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μονῆς, ὁποῦ ἐκαλλιγράφησε τὸν Σουχλαῖον καὶ τὸν Προῦσον τ. μ- ας φύλλα 14000 φλορίνια δῶρον, ἡ ἀφαλαούλας, ὅταν τὰ ἐπῆρε τοῦ ὄφα γεωργιάνου καὶ ἐπρόσωχεν εἰς τὴν βασιλικὴν μοναρχίαν, ἵνα ἀφιδῶσιν οἱ παλαιότατοι ἀποσταλίσεις τὰ ἀρχαιολογικὰ τῶν ἀρχαίων ἡ ἔχουσι νὰ μὴν τὸ ἅγιον ὄρος. Ὁ ἀδελφὸς ἐδέχθη τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐπεσκέφθη αὐτὸ τὸ ἡλιούμενον ἐπιμερώσας εἰς νὰ ἐξοχὴν τὴν ἡ χαλκεχουμενίαν, ἡλα ἀρχαῖα τὸ ἀνώτερον, ὡς ἄδελφε, ἄλλα τοι ἡ τῶν ἀρχείων τῶν Καρυῶν. βλ. 62

προνοίας, οὐ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπο-
μενόμενα ἀνθρώπινα, ἀλλὰ καὶ τὰ θρησκευ-
τικὰ ἢ ἐκκλησιαστικὰ αὐτοῦ καθήκο-
ντα ἐν τοῖς ἁγίοις Τόποις ἢ ἀλλα-
χοῦ. Οἱ μοναχοὶ τοῦ ὄρους Ἄθω ὑ-
πεδείχθησαν καὶ ἐν παραγγελίαις διατυπω-
θεῖσαι τὰ ὑποκαταστήματα αὐτοῦ προ-
νόμια καὶ δικαιώματα ἀποκαμόθα-
σαν πολλὰς πρὸς ὑποθήκας ἐξακολούθως πρὸ-
τους ἡμέτερους δικαιωμάτων ἢ πλουσι-
μίους. -

350

Προσομοιάζει ἔρις (στρίμωξις τοῦ ἀ. ἄρλου)
ἀπὸ τοῦ ~~πλ~~ ιζ αἰῶνος.

Πολυλογία ὁ φησὶ ἔγραψεν στίχους 13.
Δεῦρο ὁρᾶν καὶ ἁγίου Ὄρους χάριν ἴσασιν ἀγορᾷ
Τὴν δεσποίνην μὴ ἴσασιν ἐξέπεμψεν
ἰδεῖν μὲν ἡδύ, εἰ δὲ χρεία φόβου κτλ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

γραμμή καλάβο Α' Τυπ. 146,28 ἐμπέλο ἀμπελῶνος εἰς ἐπ-
"ὅρους. ὅσον αὐτηρεύδη" εἰς μορφικοὺς πληθυσμούς.
χρῆσα κτητικὴ εἰς ἐπ μετακοιμᾶται τὸ πρῶτο αὐθεντικὸ
ὅρων τῶν ὁσωρῶν εἰς τοῦ πρωσοπικοῦς τῶν οἴνου μηδέμιας ἐν
ἡμέρας ὡρισμένας ἀλλαγὰς Β' Τυπ. 155,16.
κοινὰ οἰκου ἐν ἐπ Β' Τυπικὸ ἐκ προηγουμένου περὶ ἐπ
ἔχουμε ὡρισμένα ζήτηση "μὴ κλέπτε ἐν τοῦ ὅρους μὴ ἔξω
ἀ ἐμπεῖσθαι σῖτόν φημι ἢ κριθὴν ἢ οἶνον ἢ ἔλαιον...
, ἐν τῇ λαύρᾳ ἐν τῷ κοιμητηρίῳ ἡ γυναῖκα χαίρει ἐκφύμε
ἀπὸ τοῦ οἴνου τῶν τοιούτων ὁρισμῶν ἢ κοινῶν ἐπ γῆ τινα καλάβας
ι. 157,15.

γραπτὰ ξύλα "... εἰπάγαν, εἰ ὅλα ξύλα ἐμπορεύσεσθε ἢ σα-
νίδια ἢ σάκκας ἢ σίτου ἔμπορον ἐπ ἐπ μετακοιμᾶται αἰσθάνεται
νεῖ ὡρίων ἢ ἀποκομιζόντων (sic) καὶ τὰ ἐπ καλὰ κόρμον"
γραφὴ) Β Τυπ. 157,28.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

352 Πατριάρχαι Αγιορείται (ιδ. ὁ ΙΔ' αἰὼν ἐν ἄρμῳ ὄχου)

Μανασσῆς (1491-9) σύροδος τῆς ἐσχάτης μονακῆς ἀγιορείτης. δεκτῆς. Σερρῶν, ἐκλογῆς παλ. μονυδριάσθη Μαζίμης. Γεδ. Ἀθανάσιος ὁ Α' Σοφιανίτης Χ. βίοι ἐν Θρακικοῖς τόμ. ΙΓ, σ. 69, Νήφων Λαυριώτης 1311-1314

Βίος Πέτρου τοῦ Αθωνίτου "ανωνύμου τινὸς ἐκ τῆς ἐγγὺς τῆς Ἰβήρων ἀφορμηθέντος ..." ἐκ Συρίας ἀφικομένου ... ἐκδ. Kirsopp Lake, M.A. reading in Leiden "The early days of Monasticism on Mount Athos". Oxford 1909 8vo σ. 117. ἐν τοῖς Δ 79 καὶ τοῦ VII τοῦ Λαύρας ὑπάρχει καὶ ἐν Ε 190 τοῦ 1646. καὶ ἄλλ. ἐν σ. 2/10. ὁ υἱὸς ἐν τῷ Δοξίᾳ σ. 18-39. αρχ Τοὺς τῶν ἁγίων ἄθλους καὶ τὴν ἱερὰν ἀσκητῶν πολιτείαν ἐγγράψαι ἐπιχειροῦντες ...

ὁ δὲ τοῦ Λαύρα τοῦτοι ἐκεῖ ἐν τοῖς, ἐν αὐτοῖς ὀνείρατα τοῦ ἁγίου Μ. Ἀθανασίου ὁ Παλάμας ἐπιτελεῖται ἐν τῷ ἔργῳ "μοναχοὶ ἔχοι" τοῦτο τῶν ἐγγρ. ... τοῦτο μοι πεμφθῆναι ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ πατριάρχου γενομένου ὑπὲρ ἀνθρώπων".

ἔτος γεωργαφίας (ἐν ᾧ ἔτει ὅλα πληρωμένα "ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνου τοῦ ἁγίου ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ ἐκτελεῖται καὶ ἐν ἐκείνοις ἐνδιέτριβον) ἐν σημ. 2ᾳ αὐτομαρτυρία ἡ βοήθεια τοῦ ἁγ. Νικηφόρου, ὅτι "ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ διετρίβομεν· καὶ δὴ ἐκ τῆς ἐμῆς χειρὸς τοῦτο ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἄριστος εἶδος αὐτοῦ μοναχὸς ἦν. ... οὐ τάχιστα δὲ ἦλθε πρὸς ἡμᾶς πατρικὸν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς ἐμῆς καὶ ἐκ μεγίστης χαρᾶς ἐπληρώθημεν (καὶ αὐτὰ πεπράκαμεν ὁ ἐν ἐκείνοις μοναχός)

ἐπαχρονισμός. καὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ Γεωργίου τοῦ Λεοντοκομίου (ἐκδ. Ἰωάν. Παύλου Ἰβήρου) ὁ δὲ λέγει: "τὸ ἅγιον ἐστὶν ὄρος, πλέον πᾶσι, ὑπερβαῖνον πᾶν ἐπαινούμενον ἐγκωμίοις ἀξιολογίαις ... ἐν τῷ ὄρει τούτῳ ἐπιδημήσαντες ἐγκρατείᾳ τῇ ἀκριβεστάτῃ καὶ ἀσκήσει μετὰ ἱκετηρίας ἐπιμόνου καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ὄρει ἐκτελέσαντες τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως

α35* Ἀντίφασις. τοῦτο αὐλητικὸς τε αὐλοποιὸς ὁ ταυτὸν γράφ-
Νικόμαχος ἑτοιμότατα εἰρήκασι, ἀμφότερα γὰρ ἐστὶ
ἐκδόσεως . . . (ἐπεὶ ἐν ἀρχῇ εἶπεν ὅτι συνέγραψαν ὁ Νικόμαχος).

III, 3, e 25 Ἡ λαμπρὰ τε δεξιοφωνία ἐν ἀγωγῇ IV, 3, c 27

Χρόνος. Μετὰ δὲ τὴν περὶ τὰ ὄργανα παιδείαν ἐν ἡλι-
κίᾳ ἥβης (ἤτοι ἀνὴρ γενόμενος) τὸν ἐν τοῖς χρόνοις εἶχον ἀρμό-
τοντα τὰ παραγγέλματα τὰ τοῦ ὅρους. σ. 35: ~~ὁ δὲ τῆς ἁρμονίας~~
ἔγραψε γὰρ περὶ ὀρθῶν· "τὸ θείας στοιχεῖον ἁρμονίας·
τὸ δὲ τὴν ἀναστολικὴν τὸ παρ' ἑκάστῃ ῥαδιουργίᾳ τὸ μέγα δοκοῦν πρᾶγ-
μα τοῦτο τὸ ῥᾴστην καὶ ἐν ἑκάστῃ ἁρμονίᾳ, τὰ δ' ἄλλα ἀπὸ
συμπαθείας ἦσαν εἰκαίως ἀσκούμενα τὸ κατὰ μίμησιν τὸ κατὰ μέλη
τὸ ἀρμονικὸν τὸ τελεσιουργὸν τὸν ἄκρων ἃ δοῖς φιλοσόφοις ἀφεῖται
μένοις εἶσι σχολιαστικοῖς, πρὸς τοῦτο ἐκεῖνα ἀφεῖται τὸ τὴν
ἀκοὴν τὸ τοῦ ὁρᾶν τὰ μέγιστα κατεβεβαίωνται τὸ ἐμπειρί-
σθαι δι' αὐλοῦ τὸ τοῦ νοῦ παραπεμπόμενα ὄντα, κατὰ μηδὲν αὐ-
λητικοῦ σημαίνοντα τὸ δὲ λυρικῆς σχολῆς μόνοι τὸ ἐκ δὲ
ραπὶς σχολῆς ἀμείνους." τὸ αὐδὲ πειθόμεθα·

σ. 38 τοῦτο ἀκούσαντες, ἀδελφοὶ τὸ πατέρες, . . . ταῦτ' ἐμοὶ
μὲν τοιαῦτ' ἐπιτρέπουσιν τὸ φρονήσαντι τὸ χαίρειν ἡμῖν
εἴδους τὸ κόσμου καὶ ἀρετῆς μεγαλοπρεπῶν τὸ ἀναδύεσθαι· ἐκεῖνοι γὰρ ἀφ' ἑαυ-
τοῦ τὸ καὶ ἐν τοῦτο ἀπαγορεύουσι σὺν τοῖς θεοῖς μὲν ἐκ τοῦ
λαοσσόου ἐκ τοῦ ἀκούσαντι . . . τὸ ἐξ μὲν τοῦ τὸ ἀγαθὸν, οἱ
οἱ φιλοσόφοις τὸ φιλοῦσι ἥδονται, τὸ ἀμφότερα τῷ ἀρετῷ τὸ
ὀρθρεύοντα μεγαλοπρεπῶν τοῖς πρᾶγμα τὸ μονόδρομον τῷ δὲ
σεῖον τὸ σοφοῖς ἀρμοζόμενα· οὐ γὰρ τρυφὴ ἐστὶ μεμιγμένη,
ἐκ τῶν ἀφαγοῖς ἐστέφανο . . . οὐδὲ πλῆθος κωδῶν τὸ ἐκπλῆξις
σφαλερὸν, παιδαγωγικῆς, ἀλλ' ἐν ὁρμῇ μόνου ἔφερεν τοῦ τοῦδε-

Ὁ συγγραφεὺς οὐκ ἀθύμως ἔχει λέγειν ἀναλογοῦντα
ἀφροδίσιον ἀπὸ ἀφροδισίων κατεμιγνύτο ἀπὸ εὐφημίας
ὁ ἔρως (ἴσως οἱον δὲ εὐαίρεσιν ἀνθρώπου τὸ ὁρᾶν) · φιλο-
τοῦτο τὸ διαφόρου ἀβουλίαν ἐπὶ δυσὶν, ὁ χρόνα παραπλήσιον. τὰς
οἱ δ' ἀναλύσεις (= τὰς παιδαγωγικὰ ἀφροδισίων) τὸ τὸ . . .
τῷ δὲ ἀνδρογραφίᾳ ἂν οὐδὲ ὁ ἐκδόλῳ διαφθείρεται.

τῇ γραφῇ φωναῖς ὁ ὀχλαγωγός
ἰδ. παλαιᾶς

ἐρώτησον παρ' αὐτ. III 130. Ῥωμαϊκὰ γράμματα I, 5 σ. 22

Β. Παρμενίδη 999–1040.
μάλιστα ἐπιδεικνύμενος
τῆς λόγου

Παρ. Πάτμου
τόμ. 150 φύλ. Α
χαρτ.
1000 Β
ἀπὸ 1000 ε
1Α

οἱ τοιοῦτοι μεταμορφοῦνται 1077D.
... ὁ διαιρούμενος ἄγγελος ... ὃς μὲν γὰρ τῶν
γνωρίμων ἐποιήσατο σύνοψιν ὁμοῦ τε καὶ συνε-
δεῖν ὅλον, ἅτε δὴ ἐκ μεταμορφώσεως ὁρίζει τὴν
γνῶσιν τοιάδε ἀναγκαίως συμβαίνουσαν· ἀπαίτησιν
ὁ προσδιορισμὸς αὐτῇ "ἀνωδυνία καὶ τὸ μὴ πάσχειν" 1025D
. Κύκλος τε ἔμφασις 1028A. "τροφὴ" σ. 30.

Παραπλησίως τὰ περὶ ἀποβολῆς τε καὶ
τοῦ κλίνεσθαι τῆς οὐδετέρου τὸ ὄνομα ὑπάρχει
μεγαλοπρεπῶς ἀναιροῦσι τὸ λεγόμενον
φέρουσι εἰς ὄρεσιν τε καὶ τὴν περὶ τὰ
φωτοειδῆ παραγωγήν. 1036C
(Lake σ. 33–35) (Lake φιλτάτου τῆς
τὸ πιρὶ χαρᾶλιν ἀπὸ τοῦ ἀναφορὰ ἀπὸ τοῦ
ἐστῶτος ὡς τὴν τῶν παλαιῶν 1037A
ναι τὰ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ (Lake σ. 37–38). πεπ' ἀρχὰς ἐγρη-
οι δὲ ἀντὶ "καὶ χρυσοῦ ἐπτακόσια τάλαντα", ὡς ἐπιτείνειν ἐπὶ
σταυροῦ ὅτε αὐτὸ τὰ 100 τὰ ἐξῆς ἔχειν ἐπὶ τὰ φωτοειδοῦμενα οἱ

ΕΙΣ Παναγίαν τὴν ὑποδοχέως Παλαμᾶ ἐν Β. Πέτρου Μίτικα κεφ. 150.

Τοῦ καλλίνου Πέτρος ὁ Δεσπότης (φησὶν ὁ Νικόλαος) ... τὴν δ' ὑπολαβοῦσαν φαιδρῶς τε καὶ μεγαλοφρόνως· Ἔστιν ὄρος ἐν Εὐρώπῃ κάλλιστον ὄρους καὶ μέγιστον, ὃ δὴ Λιβύην τετραμμένον, καὶ σφόδρα τῆς θαλάττης εἴσω προϊόν· τοῦτο τῆς γῆς ἀκάνθης ἀποκλάσμενον τῷ μεσογαίῳ πρέσβυν καταφύγιον προσομιλῆσαι δίψαν ἔμοιγε· ταῦτ' ἄρα τῆς ἰδιαίτατον ἐνδιαίτημα ἀφιέρωσα ἑαυτῇ, τῆς ἁγίων τούτων κάλλιστα. τῆς τῶν ἐν' αὐτοῦ ἐν τὸν ὄρος τὸν κοινὸν ἀνθρώποις σφόδρα ἐστὶν ἀγαθὸν ἄρδην, προσομιλεῖσθαι διὰ βίου φασίν, τῆς δὴ τοῖς ἄμαχος ἀγαθὸς, τῶν πρα- στέων ὑφηγητὴς, τῶν μὴ σοφῶν ἑρμηνεύς, γεω- μέτρης, ἰατρὸς, τροφεύς, ἢν ἄρα βούλει τροφὴν τε τῆς ἰα- σίαν, ὅση δὲ ὄρος τὸ σῶμα τρέφει, τῆς ὑδάτων σπάνιος τε τῆς ἀφθονίας, τῆς ὅση τὸ σῶμα διανοεῖ τε τῆς ἐρω- νοι τῆς μὲν τοῦ καλοῦ ἀκαταύλου συγχωρεῖ· συνδιή- τω δέ ἄρα τῆς τῷ νῦν τῆς δὴ τῷ μου, οἷς ἂν γένοιτο ἀχθῆ καλαύσαι τῆδε τὸν βίον, τῶν αὐτοῖς ἥμαρ- τρέπειν τελείαν ἐμαλλοσαμένῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν. Διὸ δὲ ἀδὰν ἐπῆεν ἡδονὴν ὁ λόγος ἐνεῖλε, δὲ λὴν τροφοῦδαδον ἤρεν τε τῆς τοῖς τῷ φρονοῦσιν ἀνδρὸς κατὰ ψυχὴν σωτηρίαν ἀναμφιλέκτως ἐναγκλίσμενα- λαν γὰρ τὴν τοῦ δρυὸς Μίτιλον ... ἐνοσχεῖλαι βοκδεῖν ... ἐς οὐκ ἂν ἐναρβαγόντως ἡδοῖλο νοῦν ἔχω.

Ὁ δὲ ἅγιος βίος νῦν τοῦ πρεσβύτερου Νικηφόρου γράφεται ἐκ ...

... ἐν τῷ τοῦ Ἄθω ὄρει ἔσται ἡ ἀναίρεσις αὐτοῦ, ὅτε μὴ μόνον ἀληθεύειν ἔμελλε παρὰ τοῦ ἁγίου υἱοῦ τῆς θεοῦ, ὅθεν οἱ ἐν τοῖς ἀναχωρητικῆς ἐπιχειροῦντες τῆς τῶν πονηρῶν δαιμόνων ἀπειλῆς ἀνεχόμενοι τῆς τοῦ ἐμοῦ ἀγωνίας τῆς φόβου τῆς διαβόλου ψυχῆς ἐπιπολαιούμενοι ὄνομα ἔτι καὶ παροῦσαν ἐπὶ ἀμέμπτου διανύσωσι τὴν μεῖζονα δι' ἧς ἔχει διαφόρων ἐμπροσθεν· πάνυ γὰρ ἀκριβῶς ἔχω τούτου, τῆς ἐμῆς μου τὸ ἀκριβὲς ἐκ' αὐτῶ κατεφράνθαι. τῆς γὰρ σαφῶς οἶδα ὅτι ἐθέλει ποτὲ ὅλη ἐχθροδίκαι τοῦ πάθους τῶν μετὰ τὸν ἄνδρων ἕως ἄνδρων αὐτοῦ τῆς τὸ ἔθος τοῦ ἁγίου υἱοῦ τῆς θεοῦ, εἰ μὴ τῆς αὐτοῦ τῶν σωτηρίων ἐνίσχυε ἀντέχονται τῶν τοῦ σωμάτια ἀεὶ τὰ τοῦ αὐτῶν οὐ μὴ διαπεδαθῶσι· τῆς ἐμοῦ αὐτῶν τοῦ νόου τῆς βορρᾶν τοῦ ἱερωτάτου ὄρους τῆς παναγίου αὐτοῦ αὐτὸ δαιμόνων ἕως δαιμόνων τῆς τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐν φόβῳ ἐν ὑψηλῷ περιβόητον δηλῶ τῆς τῶν διαμαρτυρομένων ἐν αὐτῷ ἀσεβειῶν. σ. 25 ἐκδ. K. Lake.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

'αγία εἰς Ἅδου.

σαδους περὶ μεταβάσεως τῆς θεοτόκου εἰς Ἅδου ἐορτὴ κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἁγιος Τύχαρι τὸν νεανίσκον σπουδῆ καὶ τοιούτων παραμίαν.

Γιδεών Ἡμερ. φάρος Μ. Ἀναστ. 1902 σελ. 159-160

ἐνδυνοιώδης χαρμονὴ ἀνατολικὴ εἰ Ρωσία κατὰ τὸ αὐτὸ χρόνο
ἐν θεοτόκοις (ἁγίοις καὶ ἐν Βυζαντίῳ) ἰδ. Ἱστορ. τῆς Ρωσ. ἐκκλ. Βασ. σ. 64.

ραδίνια "τοιοῦτα (ἀκόμη τὰ κατάλληλα κορίτσια) νὰ ἀσπρίσῃ ἡ σταφίδα ἡ σοιδήρια κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμπέλι ἡ ἀσπρίσῃ ἡ σταφίδα ἡ σοιδήρια κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀμπέλι
γραφὰ ὁ κοσμικὸς. Ξενόρης, οὔλες τὶ καὶ τὰ τὸν βίον τῆ ἀδικιὰς τὸν
ρανοῦ ψυχὴν εἰδοξαν διὰ τὶς ἁμαρτίες τὰ σοφαδόρου ἐκεῖνη ψυχὴ αὐτὴ ὅλλα
ικιὰ, ἀν σπορὰ κατρίλα, οἱ τὰ ψυχὴν ἀχδροὶ χαμένα ἀποδοψαίνουν
κοντρόλα οὐκ ἰσχύουν. Ἀνδρ. 13-4.

Συκέα ἐν τῷ λ. Β Τοπικῶν οἱ νῦν ἱστορικὰ.
χοι ὀνομάζονται ιε.

αἰσία καλλιγράφος" ὁ μεγαλοκαλὸς ἀκόμα δὲν σαφῶς κατάλαβα ἀκόμα
ὀσφραίνεται γνώρισε ἀκμαῖος 14 ὁ σοφὸς Πάϊσιος καλ-
γραφικὸς καὶ ἱστοριογράφος ἡ ἱστορία τῆς ἐκκλ. Γαλλίας 135

354 Παιζιωτών ἁγ. Ὄρους.

Κωδ. ἀ. Παύλ. 206 φ. 95 "Δικήσεις ὠνιακαὶ ... τοῦ 1854 ... τοῦ Ἰανουαρ.

" " 279 σ. 104-109 "Ὠνιακὴ ἀφιέρωσις μοναρίου ἢ μοναχοῦ ἢ κοινοβιακοῦ καλογήρου περὶ παναθλίων τινῶν ἐν ... μοναχικῇ συγγραφῇ σωζομένη παρὰ Δοκιμιανοῦ ἱερομ. Ἰβηρίτου καλουμένη ἀχώ.

"Ἡ ὠνιακὴ τοῦ μακ. Δανιὴλ ὄντος εἰδικοῦ καλογήρου ἀγχοῦ εἰς ... κωδ. Λαυριώτου 9 XVIII φ. 233α-234β.

"Ὠνιακὴ τοῦ " " μοναχοῦ καλογήρου 1704 ἔτους ...' κωδ. Γρηγ. ἢ πλειον. Παύλ. 206 φ. 93 ἢ 271 σ. 104. ἢ 161, 8. ἢ 204 σ. 67. Βατ. Ἐκφ.

Δικήσεις γινομένων ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὄρει ἐχόντων τὴν χαρτῶν. ἁγ. Αννης τῆς ἄλλο διάφορα αἰτούσαν ὅσου ἤρχοντο ἐν αὐτῇ αὐλῇ " " (τὰ αὐτὰ ἐν κωδ. Ξηροπ. 94 κ

Ὠνιακὴ κοσμικοῦ μοναχοῦ φοβερὰ ἐν ὑφέσει Δοχειαρ. 127 ἐν ἁγ. Διονυσ. 237, φ. ἀνδ' β - φγ' α. XVII, ἐν Παντ. 189. 31 φυλλ. (ἡμιόλιον παρ.)

Δικήσεις περὶ Μαρκιανοῦ ἁγ. Παύλ. 114 φ. 136β-139α. πεντ.)

Θεία μυστήρια καὶ ἀποκαλύψεις, ἅπερ ἐμφανίσθησαν τρόπῳ τινὶ διαφόρῳ καιρῷ ἐν τῷ ἁγ. Ὄρει ἐνίοις κωδ. Ἰβηρ. 750 XVIII.

Δικήσεις περὶ ὠνιακῆς μοναχοῦ Ἀγαθαγγέλου ἐν λείψ. χορ. μονῆς Χιλανδαρινίου Ὀνόπτικος Ἰωσ. Ἀθω III σ. 16 ...

ἐκλοῦ καλαβρίου δὲν ὑπάρχει ἢ ὁ " μόνον τὸ περιεχόμενον, ... χὶ δὲν ἢ τὸ ὀνόμενον ἔχει.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Παραδόσεις

δεν αποφεύγει κανείς τας παραδόσεις χάριν ὅτι
ὑπάρχουν ὑπερωδὴ τόνων τῶν αἰώνων μέχρι τοῦ
Ἡμερολ. "ὁ φάρος τῆς Ἀναστάσεως" 1902 σελ. 161-162.
χάριν μόνον ὅτι αἱ τῶν χρόνων τῶν ἐπιστρατιῶν
καὶ ἡ χρυσαλλίδος εἶναι τῆς Μούσης τοῦ Κόζρου
162

Παιδεία: ἡ. κ. λέγει ὁ Gerlach (Μονῆς ἁγ. Ἀθ. ἡ. κ 1800. εἶχεν ὁ Παρ. Διπλόζας.

ὁ φαναρ. ἐνδοξότατος, ἡ λαμπρὸς τόπος ἐπὶ διαλογίαν ἢ ἐμπορικὸν πλοῦτον μεγάλην λαμπρὰς καὶ θείας καὶ σεβάσμιας φρονήσεως καὶ παιδείας, ἐντεῦθεν δὲ διέλαμπον καὶ οἱ βίοις οἱ μεγαλοπρεπεῖς ὑπερφυεστάτοι. Παφαν. οἱ Μον. Σιν. 9.

Χίος νῆσος ἡ ἐπώνυμος εὐρίσκεται ἐπὶ ἐν ἀφθονίαν τῶν, εἶναι δὲ ἐν ἀρχαῖοι καὶ σοφῶν καὶ πατρίδος μεγάλων καὶ ἱστορ. καὶ φυσ. βίβλ. Ἡρόδοτος.

Οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐπιστολαὶ ἐπὶ συμφορᾶν ἔδοξαν, καὶ τὸ δόγμα ἐπέσχον ἐκ ἀρχαίου καὶ βίου, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐν μοναδικῇ πολιτείᾳ Εὐφρόσυνος κτλ.

Ἰδ. Κυπτ. σ. 139 Γερμ. κλ. ἐν ἐφημερίαι αἱ σπουδαῖαι τῶν μοναχῶν ἐπιστολαὶ πρὸς ἐν συμφορᾶν

Ὁ 139 ἕως 140. κατὰ τὸν ἁγ. Παχ. (Πέτρου. 114) ὁμιλεῖ περὶ διδ. οὐσίας καὶ ἐν τῇ κοινοβίᾳ συμπεριφορᾶν ἀρμοζόντως

ἰδ. κ κεφ. 100 (σ 111) κ 13 (σ 101)

Νικηφ. Καλλίστου Περὶ ἐκκλ. παιδείας ἐν χειρογρ. τῆς κρατούσης ἐξόχου καὶ ἐν χρεῖ λαμπρᾷ μετεχούσης βιβλ. Ι μερ. ΚΔ' σ. 5

Ἐρευνητὴς Γρηγορίου Ε' κανον. Διατ. Τεῦχ. Β' σ. 209 (Μιχαηλ. Τόμ. 14

Διονυσίου γράφει" πρὸς Βασίλειον (ὁ Ἕλλην) ἀποστόλου τὰ γράμματα, ἐστὶ δὲ λογικὰ, εἶτα τὴν τῶν ἑβραίων ἐπιστολὴν, εἶτα Ἡσαΐαν τὰ μέρος τε τοῦ Ἱερεμίου, εἶτα Δανιὴλ τὸν εὐαγγελιστήν, εἶτα τὰ πράξεις. λαυσ. ΚΔ' σ. 81. καὶ σ. ΧΔ 96. ἀποστόλου δ' ἐπιστολὰς τὰ γράμματα (οἱ τοῦ Παχωμίου). εὐγραμμάτους δ' ἐν (ὁ Σαραπίων) ἀποστόλους τὰς γράμματα. λαυσ ΠΖ σ. 169.

ὁ Peter Bellon γράφει: Ibi nemo frater vocatur, omnes vel patres vel filii compellantur. Quisque ad opera, quibus idoneus exercitatusque est, deputatur. Qui graece legunt aut tantillo literarum peritia instructi sunt, aliis quodammodo anteponuntur et in choro ceteris anteire possunt. Ibi paucissimi presbyteri sunt, qui tamen perinde atque ii operibus manuum vacant. Hinc vero fit, ut lectionem, scriptionem, litterarumque studium negligant et in crassissima ignorantia versentur. Olim doctiores calogeri fuerant nunc autem in tanta monachorum multitudine vix unum duosve singulis in monasteriis reperias qui legant aut tantillum literarum sciant. παρὰ Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 435.

ὁ Ἱλ. Βασιλείου (ὀρ. κ. Π. ΙΕ') ἱδρυσε σχολεῖα ἐν τῇ Μονῇ ἐφοδίου τῶν ζώων ἐν Ἰδ. Κατὰ Δικαίων Χριστοδ. σ. 310

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

νόμους καφαρεύοντας.

"Τοὺς δὲ μοναδικοὺς δίχα τοὺς ἀδελφοὺς διὰ τὸ τῆς ἐκκλησίας καλοχαβεῖν τὴν ἀκολουθίαν δεχέσθωσαν (οἱ ἐκλεκτοὶ) ἐν ἰδιάζουσι κελλίοις μόνοις τὸ ἱερὸν ψαλτήριον διδασκόμενοι τὴν τάξιν ἀσκεῖν ἀκολουθίαν." καὶ ὁ μὲν παραπλήσιος ὁ φ. κανονικὸς ἐν τῷ τοῦ Βίου τῶν Βιβλίων σ. 39. λέγει: ὅτι καὶ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἴσχυεν τὸ ὀρθὸν μοναστικὸν φρονεῖν ἐν ἀρχιμανδρίτου ἐν μονῇ. ὅσον ἀγνοῶ οὐδὲν ἕτερον ἐκ τῶν ἐν μέσῳ τῶν λόγων τὸ μεταξὺ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Παχωμίου (ἰδ. κατ. 139 κ.-140 ὅσα ἀπέφανεν ὁ μεν. Θεσσαλ. σ.114) μέχρι τῆς νῦν ἐν ταῖς μονῶν.

Χαμηλοτάτων ἐν Σινᾷ Μον. Βιβλ. Γ' σ. ο'.

"Maximi Planudae Apologia monachorum meritò in Litteris φαβ.

διὰ τὸν ἀρχαιοπρεπῆ

"Παιδεία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μοναχοῖς
Ὁ Παχωμιος ἐφρόντισε τοὺς μαθητας του ταῦτα.
ἡ τὴν μέσην ὠφέλειαν "κατηχησον ὠφελιμον σαυτῷ."
: ἐὰν οὖν ἔχεσθε παρ' ἑαυτοῖς ἀρίστους ἀγωνας ἀγωνᾶς ἀ
ληθινὸς ναὸς τοῦ θεοῦ γινόμεθα. ἡ ἐνεργοῦντος ἐν ὑμῖν
τοῦ θεοῦ ἐστία σωτηρίου μεθόδου διὰ παντὸς ὑμᾶς ἀ
σκήσαι, συνέμειμεν διδασκαλεῖον ὁ ἐστὶ θεοῦ λόγος
ἐνοικῶν ἐν ὑμῖν πλέον διδάσκει ὑμᾶς ἢ σοφίζει ἡμῖν
αὐτοῖς ἡμῶν. ἡ ὅσα ὁ ἀνθρ. λόγος οὐ δύναται λέγειν
ταῦτα τὸ παράκλητον πνεῦμα διδάσκει." S. Pachomii vi
tae graecae ἐκδ. Fr. Halkin, Bruxelles 1932,
p. 147, 3

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Επί Βασιλικού του Μεγ. Βασιλείου - Μαρτ. Τομ 31.
του ανδρ. εμπολιτικού ιερέως, όμοιος του οδού παραδόσεως
της αυτής λογικής και όρους αυτής μεγάλους δίχως, αλλά τα
μικρά και απαραίτητα διευθύνει αυτά τα ίδια μέσα, αυτά
του ιερού διακόνου αριθμείται. ——————

Προσευχή Συμεών Ιερ. σελ 221. ——————

Παναγιώτης φυσικής ανθρώπου — ιερέως παρόντος ιερέως
του Κυρίου Ρώμης. Κυριακή εμπ. 5 ωρών του
και 19 η ημέρα. η 3η Νοεμβρ. — αλλά αυτός
και τα τοιαύτα αδρώσεις ανθρώπων εν τη ορθή —

Κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. 56ε

Τοῦ ἁββᾶ Ἰσαΐου. Τὸ ἁμαρτῆσαι ἢ περιεργάσασθαι τὴν Γραφὴν τίνες εἶδραν ἢ τὴν ἔριν, τὸ δὲ ἰᾶσθαι περὶ τὴν ἀμαρτίαν φέρει τὴν εἰρήνην. ἀμαρτία γάρ ἐστι μοναχῷ καθῆσθαι ἐν τῷ μέσῳ αὐλοῦ ἢ παραλογιζόμενον ἑαυτὸν ἀμαρτίας ἢ συμπεραζόμενον τὴν Γραφήν. Ὅδε παρέχει τὴν καρδίαν ἑαυτοῦ, ὅτε μὴ ἔχει ἡ Γρ. οὕτως ἢ οὕτως, περὶ ἑαυτὸν πλανᾶται, ὁμοίως καρδίαν περίεργον ἔχει ἡ αἰχμαλωσίαν φροδρᾶν

Εὐεργ. ἐκδ. ἀθηνῶν σ. 68 βιβλ. Δ'

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μενέλαος -- Πρωτάτων .

Πλουσιώτ ἀμφιλοχία "ποινή" ἐν Ἄθῳ νέου-λεξ Μ. Ξενοφ.
Ἀ Συνδ. Α '64

Περιοδεῖαι μονῆ - τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου - ἀφιερώθεισα νέου λογοφόρου ὑπ' Ἀλεξίου Πατ. αδαν. Μεγ. 119. 24

γρία Λαυρ. τῶν Δ. 31, Γ (ἔτ. 1690) φ. 1–186
ἐκδ. αὐθ. 294 Λαμπάρου Νέος Ἑλλ. Μαρκοπολ. Βιβλ. σ. 42

ὄρους τῆς Πέτρας μονὴ ἐν Χρόᾳ: Εἰδήσεις τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ὄρους τῆς Πέτρας, ἐξ ἧς ὑφηγεῖται τὰ ὀνόματα τῶν ἡγουμένων αὐτῆς ἕως τοῦ ἔτους ἐν ᾧ οἱ καλογήρηται ἔφυγον ἐκ τοῦ ὄρους διὰ τὸν διωγμὸν τῶν Ἀγαρηνῶν ἐπὶ τῆς ἡγουμενείας Εὐσταθίου. Ἐπιστήμη β. μεταλλικῶν . . αὐθ. Παρίσ. 1832 σ. 200

οβάλα· κώμ. ὄρους ἐφέρει ὁ κὸς Βουτσινιάδου Δαμιανὸς ἐλαιόκτητος (Χειρ. Β' σ. 716) Προβάλου δὲ ὀνόματα τὰ ΙΔ' αἰ. ἐν Διονυσιείχῃ (Καυλακούζ. Α' 324) Προβάλια σουλτ. ἐν Βοιωτίᾳ Θεοφρ. π. φυτ. 4, 11, 1.

βάτος· σταφυλὴς ἡ κοινοτάτη εἶναι Μιχαὴλ Λ. ὑπερ. τὸ 1040 ἰατρικοῦ, Γεωργίου Προβατᾶ· Θεοφανὴς καλαὶ ἄρχεται ἡ ἐν Σταυρουπόλει καὶ τὰ ἀμπέλια ἐκεῖθεν μετρεῖται Ἰωσ. Παπαγ. Δ. 64

ἐκπίστευαν Δαναπόκριτος σ. 194 ὁ Χατζιδάκις ἀναφέρει Προβάτιον. Κόμης τῶν Προβάτων Νοεροδ. φυτ. ταμ. ΙΑ καὶ ἀβάτινα, τὰ χωρὶς τὰ ἰσοδύναμα ὄρη ὀρεινὰ προβατεῖα, ἀλλὰ καὶ βοσκήσιμα ἔθνικὰ (Θεόδοξ. ἀρχ. Ι 246 πρβ. Προβάλιον ὄρος Θεσσαλίας. Καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Προφήτου χωρὶς προσφορὰν ἡμέλει προσφορεῖον. ἐν Varia φυτ. ζώντα, Κυριακὴ σ. 44, 11. ἐν τοῦ δασκάλου τοῦ ἁγιοταφίτου)

ὄρος ἱδ. Μακ. Ἡμερολόγιον ἐν Ἀνεπιδ. Σοφ. ρυδ. ὀνομάζεται χωρὶς τῆς Κεφαλληνίας Ποχωνιᾶς.
ἔφυγε καὶ ἐδῶ τὴν ἐπιγραφὴν εἰς 1145 ἀναφέρεται ὡς ἐπίθετον ἡμῶν" ἱδ. Ἰσοφ. ἐν Νέοις Ἑλληνομν. σ. 53 σημ. τῆς νῦν δὲ ἀγγλικ. ὄρος ἄρκα Κλύδερος.

ἡ τοῦ ἁγ. Σάββα ἐν Καρυαῖς 200, 8 Μαγν.
ἡ Καρυῶν ἡ τοῦ ἁγιορείτου Γ' Ἰωπ. 201, 7.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ῥᾶον. τὰ μέτωπα ῥᾶα ἁμοῦ ἐκ νυκτός, ὃ δὴ λέγεται
· πρὶν μὲν ἐμοὶ μετάκιε Δωροδίνη ἀφαμεῖ · Διαθ Νικ.
ἐν Ναξ. ἐν ἱερᾷ Κεραμεῖς σ. 296

Α. σ. 524
Ιστορικά Ιωσηφίνης Ιστ. αδρ. III 329
Ιδέ Δ' 406, 421 472
Καρσέλη 25 1420 - Ν. Σκλ. σ. 390

Ῥᾶον. καὶ μέντοι ῥᾷόν μου ἦν νυκτός, ὅ δὴ λέγεται κ
· ἡμέρας τῷ μετ' ἐμοῦ μοναχῷ Δορόθεῳ ἀρέσκει · Διαδ Νικ.
ἐν Var. gr. sacra Κεραμέως σ. 296

πρόσφατα κ το παρεκκλήσιον του Τιμίου Προδρόμου του Ιωάννου
Μονή Ιερείου. η άλλα μικρά άλλοσημα. χρονικά Ιωσήφου Ιστ. αδε III 329 Α. σ. 524
Η καταστροφή του 21 Χρυσαφίδη Ε' 406, 421 472
Δανική πόλις εξ Όρου εν τίνι Μικρά. Καρσέλη Ως 1420 Ν. Σκλ. π. 390

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

364 Λόγοι Δημητρίου Προκοπίου.

Σύλλογος κατ' Ἰουδαίων κωδ. ἀγ. Παντ. 287. φλ. 81β-
ὅμοιον εν κωδ. 286 "Ἀρχιμανδρίου 1845. συλλεγεῖσα" προ
συμφοιτητῶν Ὁμοσρ ἱερομονάχων καὶ ἱερομ. Ρωσσ. Διονυσίου, συνε
κ. κ. Ἀλεξάνδρου Παλαιόνυ τοῦ εὐγενεστάτου Ἀνδρίνι" εἰς ἀρχὴ
εν τῷ 287 κωδικι. (Κατάλ. λαμπ. Β' σ. 354)
Ἐπιστ. Ἀρχ. Θ' 195-197

dre,
imes
lent
orte

ιερ. [illegible] αναφ. αυτ. τη 1893 ιε-
γουδιου εκ του [illegible] ιδιοκ. της το-
μης αμπελιου κοτε α. δ. 6[illegible] εν λιρ.
τουρ. [illegible] μεχρι τη 1912 το ετησιον μ. το
ποσον των 250 οθ. λιρ. / 20.95 δραχμ. φόρ.
Νικολ. /

Ενω. Κυριακη αδελφοκτ. α. Αγ. Θεοδ.
Ιωαν. τ. 1888 ιουλ. 4 οδον εν αμπελοκ.
α. Χωριο Πυργου α. Σαμψαιτικος. κοινο-
μοι. θεν α. τ. Χ. Κυριακ. του Αγ. Δ. του
Πυργου και α. τοποθεσια τ. Πανω
Κυριακου λιβαδ. αμπελοκαλ. α-
γρ. α. τοποθεσιαν λιβαδ. αμπε-
λ. διαφορ. αυτοβαθειαι αμπελ. α-
μα. αυλη ιδιου ολ. 5000 χαρ.
α. τοποθεσιαν Μπαλτσαρ. α. Κ/ση. Πανω
Σκαλοπατο η φυσικη εκβολη

364 r.

Ραβδούχου μονῆς καταζόμενα παρ' αὐτῆς. Κωδ. Βατ. 628 ἐν ἀρχῇ

lier matin donc nous revînmes au Skite de Saint André,
nous retrouvâmes avec joie nos hôtes qui sont toujours les mêmes
et à dire, aussi bons, aussi hospitaliers, et qui nous accueillent
jours avec le même empressement la figure de serviteurs porte
reflet de la bonté des maîtres σ. 145

σ. κεφ. ἐκ τοῦ Γραμματᾶ Ἰωαννίνων Γ' 1904 ἐν. 13 ἡμ. Aug. 18 ἔτ. 1969
ἐ παραλείπω τόσων τῶν Ρ.Χ. (πέρασι 142-144

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἁγιορειτῶν φιλοξενία ἐν Ρωσσίᾳ. Ἱστορ. Ρωσ. Ἐκκλ. Βασιλ.
Ἀνακοίνωσις περὶ τῆς ἐξ. περιοχῆς Ἰδ. εἰσ.
ἐν "Ἑλληνισμῷ" Α'-Θ' ἀγγλοστρεφῆ (= Κτενά) τόμ. 15-12
Περὶ τῶν τεκτόνων ἐν τῷ Μουσ. τοῦ ἁγ. Παύλ. ἔδρ.
ὁ αὐλὸς ἢ ἐπιστολὰς ἐν Β' τόμ. τῆς Γ' σελ. 469 ἑ.
Οἱ Ρῶσσοι ἐν ἁγ. Ὄρει ς' σ. 881

καινικοί βιβλία. Σμυρν. σχ. 197-206. ~~4 φύλ~~
Ιανουάριος Γ' 1867 Αριθ. 21 κοινοχίλια τοῦ Μπλαστ-
πίζων κεχωρίσθη κατά φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους ἡ διαμαρτυρία
τοῦ Σωτῆρος τοῦ Προδρόμου σπαργανωμένου.
Ἱστορικὰ ἐγγράφα Ε. Ἀρχ. Α' (1881) σ. 17-20. 33-35
7-39. Κωδίξ ἐξαγορᾶς σωζόμενα κατὰ πάλαι ἀναγραφὴν (1820)
9-21. γράμμα τοῦ Νικόδαβ. Σμυρνίου 19 Αὐγ. 1852 σ. 39
γράφα Γιαννᾶ πρὸς τὸν Λαυρᾶν 1853. 24 Αὐγ. σ. 69
παπαναγνωστοπούλου ἐκ Σμύρνης σ. 29 ἰάρτι 8 Ἰαν. 1853 Σμύρνη 24 σ. 69-
γράμμα τοῦ Γιαννᾶ πρὸς τὸν Λαυρᾶν 1853 ~~Αὐγ~~ 13 Ἰαν. σ. 70-71
" τοῦ Λαυρᾶ πρὸς αὐτὸν. 30 Μαΐου 1853 σ. 71.
83-86 Γράμμα τοῦ Γιαννᾶ πρὸς τὸν Πατρ. 24 Αὐγ. 1853 σ. 84.
~~84~~-86. Χρυσοβούλλιον ἢ Ἐκθεσις τῆς ἐκκλησίας ἢ Ζίου.
145-147 Κυρίλλου Πατρ. πρὸς Λαυρᾶν 2 Αὐγ. 1856 σ. 145-
146-147. ἢ Συνοδικὸν διὰ τὴν ἀνεξιθρησκίαν τῶν σ.
8-17, Τόμ. Β' (1882) σ. 14-15
Νεολόγος 1881 αρ. 3668 12/24 Ἰουν. Αἱ Ρουμ. ἀξιώσεις
ἐν ἐκκλ. ὁ Γεδεὼν διατελῶν ἀντιπρόσωπος τοῦ οἰκείου ἢ
ἢ διαδοχὴ ὅλων ἐν τῇ οἰκουμ. πατρ. ἢ λιθ. Κοιν. αὐτοῦ ἀπὸ 1880
Οἰκουμ. βιβλία (ἐξ Πανεπιστημίου) Σμυρν. σχ. 214-228 Γ. Παπαδ. Συγχρ. ἱερ. 332
ἡ ἱστορικὰ ἐγγράφα δημοσιεύει ὁ Χριστ. Κεντᾶς ἐν τῷ Ἑλλην.
12 (1914) σχ. 490-478) κ. 1915 Ἰαν. κ. Φεβρ.
Τὸ ἄρθρον "φιλαδέλφεια" ἀφορᾷ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ βιβλίου. ἔργον
[illegible] τῶν Ρωσ. συγγραφέων σχετικὸν πρὸς τὸν βίον τοῦ Παϊσίου Νεμ-
[illegible] καὶ ἀντίτυπον τοῦ ἐν Σμύρν. (περίπου 400 σελίδων τόμου.)

ἐν ἔτει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1752 ὅτε ἐξεδόθη αὐτοκράτωρ Ρωσίας καὶ τοῦ ἑξῆς
αὐτὸς πρῶτος. ἀρχ. ὅλων ἀποδεχόμεθα. ἐν Θεσ. Βασ. κωδ. 66 φ. 251β.
Τόμ. Γ' τῆς ἐκκλησιαστ. ἱστορ. σ. 463.

τόμος περὶ τοῦ βιβλίου. τὸ ἐν τῷ ἐν Σμύρν. ὄρει ἱερὸν μονῆς τοῦ ἁγ.
Παντελεήμονος. Ἀθῆναι 1874 (πλαστόγραφα)
ἱστορικοὶ εἴδησεις περὶ τῆς ἱεραρχίας ἐν Συγχρ. Ἱεραρχ. Νέα
παλαιὰ Α' 563

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1) Κατὰ τὸ περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῶν Ῥώσων καλογήρων τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπάγονται εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Πρωτάτου 15 οὐχρονικὰ ἔγγραφα ἤτε δεσποτῶν σερβικῶν, ἤτε τῆς Βουλγαρίας, ἤτε τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥωσσίας. Ἐγὼ τὰ σερβικὰ ἐξέγραψα.

---

2) Κατὰ διαφόρους ἀναφορὰς τῶν ἐναρετέρων ἀποστιμιούντων ταξιδιωτῶν εἰς τὰ μοναστήρια τῶν Ἁγίων:

1) 1367-1371 περίπου; Δέσποις τοῦ Οὐγγλείσα, δεσπότου Σερβίας εἰς τὸν Πρῶτον, χάριν παραδόσεως τοῦ μοναστηρίου τῆς Σκομονοπέτρας καὶ χάριν ἀνακαινίσεως αὐτοῦ;

2) Κατὰ 1460. Δέσποις Ἄνγελος, βασιλίσσης Σερβίας εἰς τὸν Πρῶτον χάριν παραδόσεως αὐτῇ τοῦ μοναστηρίου Νεακίτου, ἵνα αὐτὴ παραδώσῃ αὐτὸ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Καυτατμονίτου.

3) Διαταγὴ σφενδονήτου, ὁποῦ μετὰ κατηράσθη εἰς τὸν Πρῶτον διὰ ῥάβδεως

τοῦ ἐπισκόπου Σερβίων, ἵνα ὁ πρώτος μὴ δέχηται εἰς τὰς μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὄρους πνευματικοὺς χειροτονηθέντας παρὰ τῶν ἀρχιερέων τῆς Σερβίας, ἕως ἡ σερβικὴ ἐκκλησία ὑποταχθῇ τῷ θείῳ μοναστικῷ ἀγῶνι καὶ ἕως ἐπαναλάβωσιν οἱ χαμηλοσχίσται καλόγηροι ὑπὸ τὸν ἡγούμενον πρὸς τοὺς Σέρβους;

... 1394 (6902) μαΐου ἰνδικτ. 2.

Τυπικὸν τῆς συνόδου τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἁγίου Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον τακτοποιεῖ τὰς σχέσεις τῶν μονῶν τοῦ Ἄθω.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ιχίον ή χήν λαι· σπη· μονηίοι ή σπονμαοίνον
η Sigillium ιστοιάβλαι πό ίπί φαγαικί γενός ύχης·
ολίνοιγμα σφραγίδη ή ειναοι σπρί της ιστορίας
ι σφραγίδη η της ύχης η τών σνμβοζών ίδε τήν
ναίαν πραγματείαν ή Επετ. Αχαιδ. 1893 σγ. 116
ύ Ιαν. Βασιάδου.

σρίς γηγενλαϊος ή 26 ωρα μι 27 Δεκεμβρίς 1905 ήρθεν
η ίπος τού ετών 1585 συμβάλα. Ίδε πτρφ. ή Επετ. Αχαιδ.
Κ. σγ. 522-524. ύπο ήρον. Λαυρίωλα. η επόσης Κορ. Λαυρεω
του πρόσφιλον φ. ιστορίημα γπγραφα
ρονηπηίλα μεσή σπρί του Δαν. του Ιερμιά ή. Επετ.
ηιονομαοίας Ιωάννη ειοιμεδή ένδ' ένδ. Α' Ξεχ. ΚΔ' (1904) 339

υνονηπίλα μονή. Ο αρχιμ. Οσόφιος ανιαγαίαν απο
του 1895 ήν μι Μονή Δεκάνταν παλαιόθεον ένλα ίδιλίβ πάοαν
ήδον βαρυλάίου χρίσον, άβαρ αποχίλο τού 1893 η 9619 γρ. Οθωμ. Δίρ
πάρ οπ' αιλό η 250 οδ. λίρες (20955 γρ. αρχοίφιρον αι φιονάι).
οι κοινόβιοι πρόβ. Δλαυρον. τών δ. Γρηγορίη άε ... 22
μοναχός η ηγούμενος σπορ. ή. Διονύσιος του σολ Δλαύρο ανηπεπίνου
δούλος ένοτγραφα. έγρ. δα τό προσφύρνι του ζχιές Κωδ. αντίγ. Α' η 40α
ορος μοναχός ό του Στραβονικήλα έγρ. του 1000 (η. 158) η λαμ η
αθεν Μονή του Δλαυρονικήλα η ένιογ. 17 Οκτ. 1874 άρ 1419
(πτρί της καθοσίωσης η του χρεών σοσπλείβ 241. Κ)

ήν αίσιλου Δλαυρου η Νικήλα. ή αίσιλου του Στραβονικήλα (αμφίβλημα
του άραβά πόγιον πρβ. Μανεσή, ίνοσόραβος σ. 312
(πρβ. Πάρονσία, Δημοσιεύματα κτλ.)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

372 Ἑρμογένους Πέρρας μετὰ ἐκτενοῦς κριτικῆς ὁρᾶς εἰσαγωγῆς ἐκδ.
τῷ 1841, δύο γράμματα πατρ. ἀφορᾶ Πατριαρχίαν Ν. Πηδαλίου 68-
γράμμα Μητροφάνους (1568) περὶ διαφορᾶς ὁρίων ἐπισκ
ἐπὶ τῆς Νέας προσαλογκώμενα τῆς ἐπα
μαθητοῦ ὁ Σουνδίου
Τὸ ἔγγραφον τοῦτο περιεχόμενον παὶ τοῦ Sathas (Σχεδίασ
περὶ τοῦ Πατρ. Ἱερεμίου τοῦ Β'. σ. 136 σημ.) ὡς ἐπιστολὴ τοῦ
Ἱεράκος "Ἀναφορικὴ τῶν ὁρίων τῆς ἐπαρχίας τῶν Σαμοθράκης
(1569)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

μαντα . (ιδ. ἐν ἀρχῇ Γαλλικῆ)

ννιὰς Μελχιὼρ ὅλες τὰ μάντα τοῦ Ἁγ. Ὄρους μαντηρεῖ ἡ ἡμιανὴ
ε σημαίνει μέντ ὅτε ὑπάρχει θρησκευτικὴ παράδοσις. Οἱ γέροντες, τὰ
γνωστὰ ἱστορικὰ αὐθεντικὰ ἐμᾶς σὰν νὰ λέγουν τὸ σπήλαιον τοῦ καρυδιοῦ
μένα τοιαύτης ἡμερομηνίας ἄμμεβίας ὅσοι τὰ φαντασμένα ὅτε βλέπουν ἐν αὐτῷ.
σωσοι μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν. ὁμοίαν τοῦτο ὁρᾶς σιωπηλὴ διάτρου, ἐν ᾗ ἡ ὥρα
τὴν τοῦ ἡλιοβασιλέως, τῶν ἐνθουσιαστῶν, τῶν ἐπιτρεπτῶν ἡ τῆς ἐπιτρεπτῆς ὥρας ἐστὶ ἀπαρ-
ι, ἀλλ' ἐν ᾗ οἱ ἐνθουσιασταὶ δὲν ὑπάρχουσιν ἐπιδημητοί. τῶν καλῶν, ἄγνωστα ὑποφαίνονται
σου διὰ τοῦ ὄπτικοῦ τούτου καρυδίου διάφορα τὰ ἀναπαριστῶμεν τὰς ἀρχαίας τῶν μονα-
τῶν, μὴ ἀπομακρυνόμενοι οὐδὲν ἱστορικοῦ νόμου, οὐδὲν οὐδέποτε ἀλλότριον. ἀπαρ
τὰ μετρικὰ, ἄγνωστα ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν ὁ Ἅδης ἐκλεκτικώτερος, ὑποπτεύσαι διάφορα
νωστὰ, μὴ ὑπάρχουσαν σήμερον ... (Ἐν ἀναλ. Δοκιμῇ σελ. 81 σημ. 66 κατὰ μέτρα
τοῦ ἡ ἐκδοσ. ἐν Ἰασίῳ 321 Ι. Κακουριώτ)

e äussere Stelliung den Athosklöster war also ursprünglich
wischen eine ganz andere geworden. Sie bildeten eine christ Oase
ten im Türkenreich, ähnlich Jerusalem u anderen geweihten Stätten
de claustris in M. Atho, Gass σ. 37

μονοντίνη. Τοῦτος ὁ παρ. μωρὶς ἱερείας ἀπεικάνιον
εἰκόνα μὲ τὸ ὄν. ὅρος, ὅπου ἤλθον ἐκεῖ — μεγάλ Νικηφόρ, σπήλαιον
ης μέσα εἰς τὸ ὄρ. ὅρος, ὅπου ἤλθον ἐκεῖ. ἡ τῶν ναῶν ῥίγηλον ἡ
καθὼς μιλᾶ παράδοσις ἐκεῖ, ἡ τῶν ἱερέων ἱεραὶ λάλα ἡ ἐκκλησιὰ
ελλα καὶ παλαιὰ ἐκεῖ ἡ ὠμορφιὰ ἡ ἐκράτησαν. ἡ τειχῶν
ν ἡ ἀναλογὸ γύρω ἔκλησις, ὅπου ἐκεῖ παλιὰ τὸ καλλίτερον ἡ σπή
πλίωμα ἡ διάφορα κειμήλια χρυσᾶ ἡ ἀργυρᾶ ἡ τιμημένα ἐκεῖ
θουλλια διὰ ἐμᾶς καὶ καλόγηρα Ἰωάννου. σ. 163.

374 Σκήτη. Γίγονε παρά τὴν Θηβαΐδα ὁ ἀββᾶς Δανιὴλ
ὁ ὡροθέλπος τῆς Σκήτης (Βίος τοῦ ἀββᾶ Δ. τοῦ Σκητι
τοῦ ἐκδ. Cluegnet σ. 30,2. ἡ σ. 23,27 ὁ ἀββᾶς Δαν. ἐσώθη ἐν
Σκήτῃ. ἡ Σκήτη ἦτο ἀρχικὰ ἔρημος 1½ περίπου μιλίου
πρὸς Ν τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς 3 ἡμ. ΒΑ τοῦ Καΐρου (id. ἐπὶ ἀν. σ. κ

375 Σ

(cf. Ιστορ. Παρατ. 11

376

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δημ. Συκαμινιῶν. Χέος τοφσμαλικὴ λε ἀσμέ Σουλάις, αδελφοί Σουλαῖοι
Χαμίση τη γενιᾶ ενφιράδια τη ρεζεφαγιάδα, ἐξ ὧν ὑπερεχούσης. Πχομένε τσάε χοό-
νον 300 χρόσια, τότε γιόσιον σόσμον ζωὴ εἰ λὸ Καφουναγύδι λοῦ αγιὰ Ὄρος πολύφω
ενδοξους γαλοφροαίρετη μοῦ αἰχὰ δυμνάδη· μιλανοῦ ὅμως ἐνδί κόνα αὐθεκτ-
εξαχνον εἰ λοῦ δυμνόν λου, ἐσσοῦ δξὲν νὰ εἰσὶ ἀνελόδαλα. Εφιγαιοάδη ε ζωη
φούρνον ζεῦ σόσλανεφνάσαι ὠδνί μιλα λοῦ δαλον ζε Σουλάις τη ζ' ζοιζὶ ηγη
ρα ἐναραλωνίδη, τῆ δὲ ἤρασαν εἰὰ λῶ εξεναιρεσῶ λε σουλάις ἐσεφωσηρα τη
γαλεμραλῆ τη ωοηχὰ ἄσωραλη τη, εδνηεσυδησαν ἄναλα λὶ νεκρὰ τη αἰναρα
τη σοιηλιᾶ λου. Τον εξενεφηδησαν ἐὶς δέκα χηιάδη ωοηχεῖα ἰ' σφριοσυνὶ λου

(id. τη Actes de Xenoph. σ 81) (Ὑφιστανται ζεῦ μιλα λη αγιωνι ζεὸ IB' (documents)
σ. 191

Ἰδιβ. Δαιοσλῆς ωαρὰ ἐνδ. Νεο. Βεβ. Γ' 188. Σφρ Μαυραίων αυτ. σ 356

ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ας, (εἰς τὴν ἐκ Βασιλικὰ πορευόμενον ἐκ Πόρτιτσας)
ος τὴν βαρυχειμῶνα μοῦ τὸν ἀσυνήθιστον ἦταν δρόμον, τὸ σαλεύει νὰ
ν ἡ δαυμαστὴ κουβέντα ἀρχίνας. Ἱστορ. χαπ. Β' 262.
ὁ αὐτὸς μετέβαινε χώρια οὔτε ἦτανε ἀνάγκη "Σαβαὶ δὲ διὰ
ἀρχὴν τὴν ἄλλην ἐνοχόρεσεν τὸ χορεμένιλαλον τὴν βαρυχει
εἶναι; ἐκεῖ μὲ συμφορὲς αὐτὸς ἐβούλετο, ἐν ἄλλοις λόγοις
προσαχορεμφέρεται μέτρον τὸ αὐτὸν χρησιμεύειν ἀναφοί.
464. βλ. τὸ ἐκ τὸν ἐν Ἀναλ. Προδ. Σταχυολ. Ε, σ. 321, 14 ἐξ. 32
τα τὰ γράμματα ἐσχέφθην τὰ πρὸς ἐρώτησιν τὸ ὀρεόνομαι
οὐδὲν ἦτοιμαν. χρειαζόμενος ἐπιστάσεων σ. 325

ου χωρίον ἐν χαρτοῦ τῷ 1915 μὲ ἐβεβαίωσεν ὁ ἱερεὺς
ας τοῦ χωριοῦ Ἰωάν. Παχώμης ὅτι τὸν μὲν χωρίον εἶναι μὲν
ὲ πρὶν ἦτο μεγαλύτερον ὑπῆρχον 12 ἀδελφοί (11 ἱερεῖς καὶ 1 μοναχός)
(ἀντιγράφει)

ν Διδασκαλείου ἐν χαρτοῦ Πελοποννησιακῶν
σ. 222

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σχαῖοι ἐν Ἄθῳ

Πράξις Ἰωάννου τοῦ Ἴβηρος κτίτορος τῆς Μοναχ. τῶν Ἰβήρ
τῶν μαλάτων τοῦ καθ'ημᾶς Ἱερισσοῦ διὰ χαρταίας τῆς ἀπηυθυσμένης τοῦτ
στηρίῳ ἀνορθογραμμένη ὑπὸ τοῦ Νικολάου Μεθώνης ἐν βιβλίοις τῆς Δοσοπαυσινίκ
6490 Ἰσν. Ἰνδ. 10.

Σημ. "Ἐν ταύτῃ τῇ ἐγγράφῳ ἀνορθογραφῇ ὁ σωσὰ Γεώργιος ἐκ τοῦ κ
καθ'ημᾶς Ἱερισσοῦ μὲ ἀρχαῖα ζαβίνια γράμματα. Ἐκ τῶν Χρυσοβ. Βασιλ. κ
παρφυρογεννήτων μνημονεύεται ἡδὴ περὶ τῆς ἐγκαινισμένης ἐν τῷ κ
καθ'ημᾶς Ἱερισσοῦ Ζάβας Βοσχάρας. Ἐκ οὗτος ὁ Βούχαρα τοῦ Ἀδριν. κάδρῳ μετ
τὰ σωζόμενα ζαβίνια γράμματα ἐν ὄρει, μέχρι τοῦ 960 ἔτους."

Χαραχθ. Οὐσπ.

Συγγραφεῖς. Ο. Bayet, Περὶ τοῦ βυζαντινοῦ ζωγράφου
νουῆς Πανσελήνου (Revue archeologique 1884. το

Τουρκικὸν ἔγγραφον περὶ δύο ἁγιορειτικῶν μετ
(Χιλανδαρίου καὶ ἁγίου Παύλου) ἐκ Κ. Ἐξαρχ. Λαμπρ

Les peintures byzantines et les couvens de l'Athos
Paparty. 1 Juin 1847. Revue des deux mond

Νικολάου τοῦ ἁγιωτ. ἐπισκόπου Μεθώνης λόγος πρὸς τοὺ
περὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος... α. ἤδη ἐκδεδομένος ὑπὸ Κων. Σιμωνίδου
ὁ Σιμ. πάλιν τὰ φροϊστ. ἱστορίαν τοῦ Ἄθω σημ. σ. 109-184, ἡ 18
1), Περὶ τῆς μον. Ἰβήρων (τοῦ νῦν Ῥωσικοῦ) ὅτι "ἐφυσοδομήθη τὸ α. ἐν τῇ
καθ' ἡμέραν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τῆς Διοσκούρων ἐν ἔτει ΖΙ. σὺν θ
αὐλοκόνων" καὶ παραπίθησι ἐπιγραφὴ ἐκ ἀνεῦρεν αὐλίδος περὶ τῶν ἀρχ. ἐκ
μαρμαροσύνλαι. σ. 110-112. ἐρίζει ὁλάττε τὴν εἰσὶ Βυζ. ἱστορίαν Μ
2) σ. 116 "Ἡ... μονὴ τοῦ πρώτου. τῶν ἀρχ. Στεφάνου ἀνεκδ. τόμ. α. ἐν τῇ πόλει Δίῳ ἐπὶ τ
τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἁγιοκ. Διὸς τῷ ΣΜΒ! καθαιρεῖται δὲ πρᾶξις ὑπὸ Νικ. ἐκ
ἐν ἔτει ΣΝ! ἰούνιον ἐπιγέρει ἐν τάφῳ Κων. ὁμίσης τῷ ΤΚΒ. ... ἡ ἀνεκ. ἐν
ΧΝΒ! δαιδάλη κίονα ὑπὸ Κων τοῦ Δ!" σ. 117. ἐν ταύτῃ ἀνεῦρε ἡ Γ
καὶ ἐπιγραφὴ σ. 118-117. ἡ 3 ἔτη. ἐξωνίσας προχειρισμένης
3) σ. 120. ἡ μονὴ τοῦ Πρόδρομος ἡ Βαπ. Ἰ. ἡ ἡ Διονυσίου. ἐγκρίθη τὰ
ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ βυρινοῦ τοῦ Εὐρυχωρίου Χρόνου" μετὰ ταῦτα ἀνεκαιν
Κων. Παγκάλου τῷ ΧΟΗ.. ἀρξάμενος δὲ ὁ Κομνηνὸς ... ἀνακαινοδομήσων ἀπ
δημοσιεύει τὸ ἀνεκδ. κτιτορικὸν χρυσόβουλλον ἀρχ. ἐν ᾧ ὁρισμα
ὁ δεσπότης ὑμᾶς ἐμὲ δέκα... (σ. 120-123) δημοσιεύει ἡ
4) Ἁπάσας σχεδὸν αἱ ἐν τῷ Ἄθῳ μοναὶ ἐπὶ ἐρειπίων ἱερῶν ἀρχαίων ἱδρύθη
ὁδηγοῦσι τοῦ Γεωργιτὴ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος ἀνάθημα, βεβαιοῦται...
ἐπιγραφὴ 4. σ. 129. 1.

μονὴ τοῦ Κύρου αἰείδ ... τείλας ἐκεῖ ἐν ἐρημίᾳ τὴν
καὶ ἀνυμφεύτου ἀθηνᾶς τὴν, πάλιν ὀλοφύξιν λαμπρυνόμενος εἰκόνι τὴ
τόμια τῶν καλά τοῦ ἔτους ἐπιστήμων πόλιν ἐλεγεῖ, καὶ τὴ χριστιανὴ
ἰδίᾳ τὸ παρὰ τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ Θεοστ. Παύλου (γεγαθότων
ἐνδυμίων, τίνων τοῦ Λυδίας ἐκείνης τοῦ Πορφυροπωλίδη, ἢ ἐ
γράφει τῶν Αποστ. μεγαλειότητα (16, 14-16 οὐχὶ ὁρμᾶ, ἐν ἐκεῖνο πλη
δι' ἐκεῖ ἐν ἔτει ΣΚΒ' τῶν ΙΛΒ' Κων. ὁ ῥήτωρ ἀνεπαίνεσε
ὁ. αἰτίαν τῶν πολιῶν· ἐ νεο ἐν Ἰουλιανοῦ πολεοπαιρίνα ἐπι
ν παῖν ἐν ὑπάρχ τῶν ΤΛΗ Υιοδ ὁ ῥήτωρ τῶν ΤΠΖ'
ρος τα, ἐπιγραφὴ τοῦ Μουσ) ἐ ἡ ἐπιγραφὴ ἐνα διεξηγεῖται ἐρυθρ
ἐ ἐκεῖ τοῦ ἱερὸν τῆς ἀνυμφεύτου Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Ὀλοφύξει· ὁ 139 40
ν Λοχιαρίου Ποπὶ ἐρυθρὸν ἀπὸ ναὸν ἐνα, τῶν ἀνωνύμου ἐμβρίθ ἐν αὐτ
ουρίνου χαλκοῦν τῶν ἐπιζήτων (καὶ ἀφ' ἐ τείλε χώρα ἐπὶ δὲ
ψηφίσας ἐπιγραφὴ ἐπιμελέστατα δοκεῖ) (ἐκ πεζῆς ἐφέτης
δι ἐ ἐκεῖ προφ. Ἡλίου σωτῆρ. ἐν ἀκρωτήρια μεγάλῃ ἐσφιγμέ
χιλιανδρίτ ἐν πλησίον ρασία ἐκ ἐκεῖ ἐκκλησίαν. διαστρέφει ἐ
ἐλόζῃ συμπληρῶ ἐκεῖ Βυζ. ἐλέφαντ ἐν ἐκ ἐθνικὴν μή
ν ὅτι τὸ ὄνομα Δημήτριος ἐδωδή, ἐ ἐν τῶν χωρίων Ὀρμενίου ἐκ
ἐκεῖ ἐκ ἐκεῖ πόλιν ἐκ Καισαρείας)

ο. 184 εἰσοικίδιον ἐν φύλλοις ἐ πανόρμιον
ῶν ἐπιγραφῶν ἐκ ἐκεῖ ἐπὸ τῶν ἐπιγραφῶν (ἐπιγραφῆς)
ἐ ἐθνικὸν τρεῖς ὁρισμοὶ ἐκ ἐκεῖ ἐν αὐτῇ ἡ καμάρωσις δύο
ἐκεῖ ἐκ ἐκεῖ ἐκ ἐκεῖ ἐκ

§ 380

R. Curzon Visits to monasteries in the Levo
London 1849 ἐχρησιμ. ἐν β' καὶ γ' ἐκδόσει ὡς
περιήγησις: Besuche in den Klöstern der Lev
Reise durch Aegypten, Palästine Albanie und
Halbinsel Athos. von Robert Curzon, nach der
Auflage deutsch von Fr. U. W. Meisner Leipz

Zur Geschichte der Athos-Klöster von Dr J
professor der Theologie in Giessen. Giesse
4 μικρ. σ. 63.

Dräseke J. Vom Dionysioskloster auf dem Athos B.
Tom. II. σ. 79-95.

Duchesne et Bayet, Mission au Mont Athos. Archive
miss. scientifiques IIIème série 1876 (σ. 201-528

Περιγραφὴ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ ἁγ. Νικολάου τοῦ ἐ
βορείου τοῦ τριγώνου τοῦ ἐν τῷ ἄθωνι. Περιλαμβάνεται καὶ ἡ
διαγραμμὸν τῶν αὐτοῦ ἰδιόρρυθμα ἐκκλησίαν δὲ συνδρομῇ τοῦ ὁσιω
χοῖς Ἰωαννίνων τοῦ περιφανεστάτου τριγώνου τοῦ Μοναστηρίου· ἐπιμέλεια δὲ
ὑπὸ Ἀθανασίου Πέλλου ψαλτὸς τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστ
παρὰ Ἰωσὴφ Βαουμαϊστέρῳ 16μιο. σ. 22. ἐκ τῆς τύφλ
ἐκλ. ὁρμᾶτ. Πρὸ τῆς περιγρ. τοῦ (καὶ τοῦ τριγ. Βατοπ.) ἐκκλησ
σ. 19-22. "Περιγραφὴ τοῦ πανιέρου Μοναστηρίου"
Ἱστορικὰ ἔγγραφα περὶ τοῦ Ἄθω ὑπὸ A. Mordtmann, Πα
ἐν Β. τόμῳ τῶν ἀρχ. φιλ. Συλλ. (σ. 61-72) Κωνστ

et Athos, Katopédi, l'île de Thasos par Emm. Miller membre de l'Instit. Académie des inscrip. et Belles arts, Paris Ernest Leroux 1863, in 8vo 1864 – Leroux. 1887.

Ναυαγίου τοῦ Γ' συνοδεύοντος υἱοῦ τοῦ M. Guillemont φιλοτρό-
φως ρυσθέντος ὑπὸ Ἀθηναίων ἐν τῷ ὕδατι τοῦ Ἑλλησπόντου. Rapports de
l'Ecr et l'empereur sur ses missions en Orient. Τὸ ἔργον τοῦ Miller
ἀποτελεῖται ἐκ δύο τόμων, ὑπερτερεῖται τῆς ἐν τῷ ὅλῳ ἀξιολογωτέρας ὕλης πλου-
σίας τῆς ἀνατολῆς. παραφυλάττομεν ἰδιαιτέρως νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα μόνον
τὰς περιγραφὰς τῶν Καυσοκαλυβίων, ἀναμιγνύεται ἐν τῷ λόγῳ
ὁ τοῦ ἁγ. Ὄρους (ἔθος ἐκ τοῦ ὑπερ. φύσεως) ὑποσχόμενος ἐν ἀνωφορᾷ ἐκ-
θέσεως τῶν χώρων ἐκείνων ἀκριβεστέραν. γίνεται ἐν παραγράφοις
ἐκ συνοχῆς, ἀναγκαίως μερικὰς φορὰς ἐκ τῆς παρατάσεως
χάριν ἐκθέσεως ἀναλυτικοῦ, ὀρθρικῆς, ὑποβαρῶν ἀναλυτικῶν
ἐκ τῶν ἔκτοτε τὸ ὄνομα τῶν Καυσοκαλυβίων. Τοὺς ἀναγνώστας παραπέμπομεν
εἰδικῶς σημειώσεις εἰς σ. 383 κ.ἑ.

Lavriotis, A. Τὸ μοναστήριον τῶν Ἰω. τοῦ Θεολόγου ἐπὶ τῆς νήσου Πά-
τμου ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐκεῖ τοῦ ἁγ. Ὄρους, ἰδιορρύθμους μονάς.
Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Κυβερνητικῷ Τυπογρ. Ἀπόδ. Φιλ. Ἐπ. 1899 σ. 326-492

L'Istria, La vie monastique dans l'eglise orientale. Paris 1855

P. Beiden Mönchen auf dem Athos, Hamburg.

B. La vie cénobitique à l'Athos in Echo d'Orient IV 1900-1
Ἐν κατακλείδι τὸ ὄρος, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀπροφορήτως σ. 80-87.
Les monastères idiorrhythmes de l'Athos αὐτ. (σ. 288-95)
Ἐν τούτοις μοναχοὶ ἐκ Κρήτης.
Der Athosberg in Haucks Real-Encyclopädie II 209.
Ἐν Hesychasten VIII σ. 14.
Ant. A. L'Athos. Notes d'une excursion à cet presqu'île
à la montagne des moines Paris 1880.
K. Die Mönchsrepublik des Berges Athos im historischen
Taschenbuch von Kaumer Leipz. (σ. 225-231)
Athos or the mountain of the monks. London 1887.
Ἐκ. A. Das Klosterland des Athos 1903.

Ἀπ. Ι. Βλαστοῦ Ἀθωνικὰ Παραλειπόμενα, ἢ ἀνα-
γραφαὶ ἐκ τοῦ ἁγ. Ὄρους. Ἐκδ. ἐκ τῶν ἱστορ. ἀρχείων
1903 Ἰουλ. σ. 928-972. Ἰαν. 163-148.

Συγγράφαντες περὶ ἁγίου Ὄρους.

ἐμμελὴς ἱστορία τοῦ ἁγίου Ὄρους ἕνεκα ἀρχὴν ἔχουσα πρὸ ἐτῶν.

Διονυσιοπούλου περὶ τῶν ζώντων ἐν Ἀθήναις ἐν Ἀθήναις 1870"

κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ αἰσθάνεται ἀπὸ 2.87 π.Χ. μηδὲν νὰ ἀναφέρει εἰ μὴ τὸ ἐμπόριον ἱστορικῶν χρόνων ἐν ἀρχῇ αἰσθάνεται τινὰς μυθολογίας περὶ ἄθω τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἀναφορὰ καὶ τὰ περὶ τῆς ἐκστρατείας ἐπιδόσεως χάριν αὐτῆς ἱστορίας. καὶ μετὰ ταῦτα σημειώνεται ἐπὶ βυζαντινῶν χρόνων. εἰσαγωγὴ ἀρχὴ ὑπὸ τῶν ἀποδοχαιρετισμῶν καὶ ἀναλαβὴν. ὁ ἱερομόναχος ὁ ἀλλὰ καὶ ἀναγράφει τὸν περὶ ἄθω Δημ. Καμηρᾶν (1863 Βουκουρέστι). καὶ ἐν ἀρχῇ σημ. χάριν ὅτι ἀναγράφει ἐν τῷ κειμ. τὸ Καμηρᾶ ἐστι, μὴν μὲν τοῦ 1863!

Σχέδιος περιγραφὴ τῆς Χαλκ. Χερσονήσου ὑπὸ Νικ. Β. Τριανδίδου ἐν Κ/πόλει 1870

καὶ περὶ τῶν τὰ περὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐν τῇ τότε ἐν αὐτῇ φυλακῇ τοῦ ἁγίου ἐκεῖ ἐπὶ τῶν 2 φυλλ. σε. 24-28.

Gomez Carillo, traduit par Lebesque Μυθιστόρημα περὶ ἁγ. Ὄρους

Ἡ χερσόνησος τοῦ ἁγίου Ὄρους ἕνεκα τῆς καὶ ἐν αὐτῇ καὶ τῆς ὀρεινοχωρίας τῆς τότε. Μελέτη ἱστορικὴ τῆς ἐκεῖ ὑπὸ Κωνσταντίνου Μιχαήλ Δημητρίου ἐν Ἀθήναις 1903.

Βιβλιοκρισίαι

ἐκδοθεῖσαι ἐν Ἑλλάδι περὶ τοῦ Δημητρίου Ν. Βηλαρᾶ.

Φαρμακοπώλαι καὶ ἐπιστημονικὰ ἀναφορὰ τὰ φυτὰ περὶ ἁγίου Ὄρους ἡ βίος ἀναφορὰ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐν δύο γράμμασι ἐπὶ τοῦ. ἐν Τομ. Α. σε. 399. οὐδὲν ἀναφορὰ ναοῦ ἐν τῷ βίῳ περὶ τὸ μοναστήριον 549 Ε. 259 καὶ περὶ Ἰωάννης τοῦ ὑπὲρ λόγου" ὁ ἐκκλησιαστὴς Ἰωάννης ἀναφορὰ ἡ ἐν ἀναγραφῇ ἀν δὲ ἐν τῷ ἀνδρὶ ἐκκλησίᾳ ἐν τῷ περὶ ἱστορίᾳ ἀναφορὰ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ τοῦ χρόνου. ἔστιν κατὰ περιπλοκὴν ἐν τῷ ναῷ περὶ τοῦ ἁγίου περὶ τοῦ ἁγίου καὶ τὰ ἐκεῖσε χειρόγραφα. τὰ ὁποῖα ἐν τῷ ἁγίῳ ἐστὶ μία φιλοτιμία ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἀναγράφει περὶ τοῦ ἁγίου ἡ ἐκκλησία καὶ ἀναγράφει τὸν χρόνον. Βίος ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ Χρόνος" Τομ. Ε' σ. 74.

Μιχαὴλ ὁ Ῥήσιος ἀναφέρει περὶ τοῦ ἁγίου ἐν τῷ ἀναφορᾷ τῆς ἐν τῷ ἀναφέρει ἐν τῷ ἀγορᾷ, ἀνδρὶ ἐκκλησίᾳ ἀναφορὰ. Σ. σ. 1147. καὶ ἐν τῷ περὶ ἁγίου τόπου ἀναφορὰ. Τομ. Ζ' σ. 390

Ungerliche Maler und Miniaturen auf dem Athos
X Jahrhundert von Manuscripten in Byz Zeitsch. XI (1902)

Ν. Δ. Α. Πέρα ἀίου: Μία ὀψὶς περὶ τῆς μοναχικῆς
"ἡμῶν φάρος" Ἀλεξανδρείας Ἔτος Α' τομ. β σ. 548-553. ἐν Λιβάδι ἀφορμὴ τοῦ
ἄρθρ. ἡ γραμμικὴ ἔχει φροντίσει ὁ Π. νὰ γένῃ παρέμβασις ὑπὲρ αἰωνίων ἐν
"μέσῃ τῆς μοναχ. ἀγωγῆς τῶν Ὀρθοδόξων". Ἔτος Ε' (1912) Τεύχ. ΝΖ σελ. 1
Τεύχ. ΝΘ'. σελ. 405-419.

Kirsopp Lake The early days on monasticism of M
Oxford. At the Clarendon press 1909 σ. 8°, σ. ΙΗ 4
μετὰ πινάκων ἐκ λαμ. ἐκ τοῦ Ἄθω - Χρίσιμος διὰ τὴν ἱστορίαν μέλ. παρελαμ
ὀρθῶς καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ δημοσιεύονται κείμενα ἀνέκδοτα ἐκ τοῦ Μ
τοῦδα ἐν Βυζαντὶς" Τομ. (1909) σ. 630-632.
Der Klösterland des Athos von Alfred Schmidtke
(περιεχομένων)

Σ. Λαμπρος. Π. Ἐλληνομν. Τομ. Α' σελ. 1-
Κρίσιμος περὶ τῆς ἱστορ. τοῦ Χορτάτζου.
"Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος αἰσθάνεται ἔλλειψιν μελέτης περὶ τ
ὁλοκλήρου ἀντικρίσεως τοῦ Lambros. Τομ. Α' σελ. 256, 370 πρβλ
Bracconnier (περιγραφὴ τῆς Μονῆς τοῦ Ἄθω) in Revue
Bibliographie tom. IV. σ. 953 (1903)

Ch. Diehl. La Grèce, le mont Athos, Constantenople
(Annales de l'est. 12. (1898) p. 611 sq.[1]
Benjamin Lauras. La vie cénobitique à l'Athos (Echos d'O
4-e année Octombre 1900 p. 80-7, 145-153.
M. Feuillet. Le mont Athos. (Le Mois litteraire et pittoresq
1900 p. 651-673).
H. Gelzer. Vom Heiligen Berge und aus Makedonien." Reisebil
des Athos-Klöstern und dem Insurrektionsgebiet. Mit 43 Abbildung
und einem Kärtchen. Leipzig 1904 8°. 262 σελ. Ἰδε Χρίσιμον in Byz. Zeit
τ. XI (1904) 672-654 τ. XII (1906) σ. 346. ὑπὸ Paul.
Ch. Millet. Recherches au Mont-Athos (Bull. de Corresp. Hel
XXIX 105-141) περὶ διαίρας.

1616-21 Joseph Georgirenes archbishop Samos. Describ
the present state of Samos Nicaria, Patmos and Mount Athos. Lond. 8°

---

1. Καταχωρίζεται μεταφρασμένον ἐν τῷ "Ἑρανιστῇ" (Μηνιαῖον περιοδικὸν διὰ
Ἰουνίου ἔμφρονα) σελ. 305-312, 380-389 (1907) ὑπὸ Κ. Παπαγιάννη.
ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει τοῦ ὁ Πέτρος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἔργου

ton (C. III.) Byzantine art and Archaeology Oxford 1911 8ον σ. XX+728.

Meyer Beiträge zur Kenntniss des neueren Griechenlands und der gegenwärtigen Zustandes der Klöster in Zeitschrift für Kirchengeschichte Bd. II. (1880) σ. 395-435-539-576.

monastères de l'Orient in Revue Britannique 1849 τεύχος.

Ἅγιον Ὄρος in Το Περιοδικὸν της Ο. Ὑπάρχης Ἀνδρεία τεύχος ἄρθρων ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαηλοβούζου ἐκ Χίου ἐν τῷ "Ἄθως" τοῦ Μ. Γεδεών ἐν 1913. μετὰ εἰκόνων τῶν Μονῶν. (ἰδ. καλλιτέχνης)

Ὄρος. Ἡμερολόγιον "Ὁ φάρος τῆς Ἀναστ. 1902 σχ. 157-186 ὑπὸ Μ. Γεδεών

storische Denkmäler in den Klöstern des Athos, in dem wische Bibliothek hrsg. v. F. Miklosich Bd. I (1851) S. 125-
(ἐν τῇ ἐν. Βιβλ. Περιοδ. 538.)

Palestine, Mont Athos, voyage aux pays du passé par Eugène-Melchior de Vogüé septième édition 1912.
ὡμιλησε οὗτος καὶ ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως ἀσχοληθεὶς, ἐν σχέσει, ὅτι μία ἐκ τῶν παραδόσεων τοῦ τόπου ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἁγίου Ὄρους ὑπὸ τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ παραπλεύ τοῦ ἔκλεισε, αἰσθανθεὶς ἡ ἐπιφοίτησις τὸ τοῦτο ἐπιτρέπον ἐπὶ δύο ἑκάστας". Ἡ παρουσία, ἣν ἔλαβεν, ἐπιδοκιμὴ παρεκίνησε τοὺς συμπατριώτας ἐπιδιώξεως, ἔρευνας. Ὁ συγγραφεὺς διαλαμβάνει καὶ συναισθηματικῶς μεταξὺ ἄλλων χάριν τῶν συμπάντων λαμπρὰς τὸ ὄρος αὐτοῦ εἶναι ἀφιερωμένον, ἐν ᾧ ἐφορᾷ ἐκ παλαιοτάτων ἡ ἄκαυλον εἰκόνην ἀσκητικήν, ἄμα τὴν φυσικὴν ἔρημον ἡ ἀγίαν, ὅτι ἐν δασυφορίαις οὐ τόποις ἀσκητικοῖς.
περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἀλλεπάλληλοι γραφίδας τοῦ ἔτους τὸ 1875 μελέτας. Ἀθανασίου ὁ Ἰω. Κυπουρίδη, διὰ τοῦ Ἀναλ. Ἀστέρος τοῦ Καβασιλᾶ "Ἑλλ.) σχ. 379-381, 387-388, 395-397, 403-405, 411-412. Ἕλλ. ΚΑ' (1869) σχ. 1-2, -26, 33-34, 41-43, 48-51, 57-58, 64-66, 73-74. Τὴν μελέτην ταύτην εἶχον ὑπ' ὄψιν

Διάφορες ἀναφορὲς περὶ
Πριόνι τούτους ἐσταχυολόγησεν ὁ Πορφ
ἐν Ἱστορ. ἀθω. τ. Ι, ..
Ἀρχ. Λαυριώτου. Ἐν Ἐκκλ. Ἀλ. 1892-1893. σ. 881-883, 904-906.
Οὗτος μόνον ἐξ ἐκείνων ἐδημοσίευσεν τὰ ἀρχαιότατα ἢ μᾶλλον ἀνεγράψας ἐκ τοῦ τούτο δὲ λέγω διότι ἐν λαύρᾳ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἀρχεῖον ἢ βιβλιοθήκη ὥστε νὰ ἔχῃ τοιαύτην συγγραφὴν. ἀλλ' ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς παρ' ἑνὸς ἑκάστου ἱερομονάχου ἢ καὶ παρ' ἀρχ. π.χ. τοῦ ἡγουμένου ἐκ ἐκάστ.

Ὀρφέως Ἀργοναυτικά;!

Διὰ ὑπάρχουσι παρ' ἑνὸς ἑκάστου

1) Ἑνιαχοῦ ἀρχ. διαφορότητες
Παρεμβαίνει καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἁγίου.
.. ἄθως δὲ. τὸ ὄρος, ἀπὸ ἄθω γίγαντος ...
καὶ σχῆμα εἶναι ἴσως παραφθορᾶς τοῦ

2) Διαφορετίου ἀπαραιτήτως.
384. Ὑπῆρχαν σκοπιὰν ἑνὸς ἄθωος
721. Ἄθως μαζὶ μὲ ὡραίαν Ἀμφίας ἔτους
— ἢ Ἄθως σκιάζει τὸν Ἀμφίας ἔτους.

3). Ὑμῖν ὑμνοι καὶ ἀπόδειξα
Θρῆνος τ' Ἄθω καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πλουτάρχου εν Β. Αλεξάνδρ. σ. 905.
ἐν μερίδι Θρᾳκ. ποιητ. ἱστορ. βιβ. 10. σημαίνειν
τὸ Παιρόβιον γὰρ ἐποιήσατο τοὺς ἐναντίους ποιητὰς
ὁ, τὴν Πιερίδα μίαν τῶν ἐν αὐτῷ τοσούτων Δειρώδων οὖδε
ἡ Δειρώδος (συγκ. Μ. Ἀντίγονα Μακεδονικὰ σ. 144?)
ἀπὸ τῆς ὀρεινῆς παρονομίας, ἣν τινὲς ἐπλανήσαντο
τόπον τοῦ Αἰσιανόν." σ. 905.
τος Βυζ.: "Ἄθως – ὄρος Θράκης ἀπὸ Ἄθω γίγαν-
τος ἢ ἀπὸ τῆς σκιᾶς αὐτοῦ ἐπὶ σταδίους 300 (ὁ Ἄθως τοῖς
σταδίοις ἐν Λήμνου σκιᾷ Schol. in Timaeum τοῦτο
μιβάνει ὁ Ἀριστ. ἐν τοῦ Οὐρανίου σ. 124, μεταλαβὼν
τὸ Schol. . . ἐκ τῶν παρὰ τῷ γεωγράφῳ). Εὕρη-
κα Ἄθους καὶ παρὰ συναιρέσεων Ἄθη. ἡ γεωγρ. δίδη
τους καὶ Ἄθω. Τὸ τοπικὸν τοῦ Ἄθωος χαρὰς τοῦ
Ἀθώους τοὺς ἐναντίους – τὸ δὲ δημοτ. τὸ ἀφη-
ρισμένον καὶ διὰ τοῦ ι ἐκ τοῦ δωρ. παρὰ
μεφόλιφον τὸ δημοτικὸν Ἀθωΐς. Ἔστι δὲ καὶ Ἄθως τόπος
ὁ Ἄθω καὶ ὁ τοπικὸς Ἀθωΐτης. Ἀνανδος τοπικὸς
καὶ ἀνανδαῖος παρεσυγκοπημένον ἐκ τοῦ Ἀνα-
νδαῖος ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀνάνδου, ὡς Μαρα-
θὼν τοπικὸς ἐν Θράκῃ ὄρει τοῦ Ἄθω. ὁ τοπικὸς
Στέφ. σ. 906.

386 ἐ

Διάφορα ἀναφέροντα περὶ τοῦ Ἄθω

Περὶ τοῦ ὄρους τούτου ἐπραγματεύθησαν ὁ Πορφ. Οὐσπ
ἐν Ἱστορ. Ἄθω. Τ. Ι.

Ἀχιλ. Λαυριώτου. Ἐν Ἐκκλησ. Ἀληθείᾳ ἔτ.
1892-1893. σ. 881-883. 901-906.

Οὗτος μόνον τὰ ἐγκώμια ἐδημοσίευσεν καὶ ὀλίγ
ἀρχαίας ἢ μᾶλλον ἀπογράφας ἐκ τοῦ Οὐσπ
τοῦτο δὲ λέγω διότι ἐν λαύρᾳ ἐν ᾗ ἔκλαιε ὁ ἁγ
φος νὰ ἔχῃ τοιαύτην συγγραφήν. ἀποδεικ
δὲ μὴ καὶ μόνῳ παρ' Οὐσπενίῳ χειρογράφῳ
ἢ παρ' Ἀχιλ. π.χ. τῷ ὑπ' ἀριθ. ἐν Ἐκκλ. Ἀλ.

Ὀρφέως Ἀργοναυτικά;!

Δὲν ὑπάρχουν παρ' Οὐσπένσκῃ

1) Ἑνιαυτὸς ἀρχ. διδασκαλίας
Παρεμβολαὶ εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα.
.. Ἄθως δὲ τὸ ὄρος, ἀπὸ Ἄθω Τιτᾶνος ... σ. 88
καὶ ὀλίγα πίνακι ἐκ τῆς παραφράσεως τοῦ ἐκλαμβ

2) Διονυσίου περιηγήσεως.
384. Ὑπῆρχαν συνοικίαι ἐπὶ τοῦ Ἄθω
721. Ἄθως μαζύγει ὡσεὶ ἡμέρας ὁδοῦ
ἢ Ἄθως σπάνια πόλις ἡμέρας ὁδοῦ. σ. 882

3). Ὑμήττου Ὄρνοι καὶ Ἀμύκλαι
Θρῄκιος ὁ Ἄθως καὶ Πηλίου Ἄκρα Κάρπαθος σ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Πλουτάρχου ἐν Β. Ἀλεξάνδρ. σ. 905.
ἐν περίπλῳ Εὐξ. Ποντ. Ἱστορ. βιβλ. 10 ἀναφέρεται
ὡς: Μακροβίου γάρ ἐστιν ἔθνος τοῦ Ἰνδικοῦ πολὺ
ν. ἡ Ἀλεξάνδρεια μία τῶν ἐν αὐτῇ κοσμεῖν Ἀμερόδωνον οὐδὲ
ί Ἀμερόδωνος (συγκ. Μ. Ἀντίοχον Μακεδονικὰ σ. 1161)
ται τὰ ἐξηκοντάπηχα καλούμενα, ὧν τὸ ἕτερον ἐστὶ
ῶδον τοῦ Ἀξιανοῦ." σ. 905.
ιος Βυζ.: "Ἄθως – ὄρος Θράκης ἀπὸ Ἄθω γίγαν-
άχθη δ' ἡ σκιὰ αὐτοῦ ἐπὶ σταδίους 300 (ὁ Ἄθως τοῦ
καθὸ ἐν Λήμνου σκιάζει Schol. in Timaeum· τοῦτο
μβάνει ὁ Ἀριστ. ἐν τῷ Οὐρανίᾳ σ. 127, μεταλαμ-
τὸ Schol. . . . ἐκ τῶν περὶ Λήμνου). Εὕρη-
ι Ἄθωος καὶ παρὰ συναιρέσει Ἄθω. ἡ κτητικὸν δίδη
ωος καὶ Ἄθως. Τὸ τοπικὸν τοῦ Ἄθωος χαρὶς τοῦ
Ἀθῴους τοὺς ἐνοικοῦντας· τὸ δὲ ὀνομαστὸν τὸ ἀφη-
στρισσόμενα διὰ τοῦ ι ἐκ τοῦ ῐ διὰ τῶν δωρ. παρὰ
μεφόλτρον τὸ ὀνομαστὸν Ἀθῳΐς. Ἔστι δὲ καὶ Ἄθως τόπος
ὁ Ἄθω καὶ ὁ κοσμήτης Ἀθῳίτης. Ἀμμιανὸς κοσμῆσαι
καὶ ἀναθήκας καταγραφὴν ἱστορεῖ τοῦ Ἀθω
πίσηλας ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀμιάνδου, ὃς Μακεδό-
ῆς τόπος ἐν Θράκῃ περὶ τὸν Ἄθων. ὁ κοσμήτης
ίδης σ. 906.

7) Διονυσίου Παναβίδος " Οἱ μὲν γὰρ ὠνοὶ
"Αδην δροχόοι κατὰ μέσον νύκτα ἀμφιβὰς γνα
κ ἀναβέωσιν ἐρχοῦνται, κ τῶν ἀναπαγικῶν ὀρχ
"ἀρχονται εὐθὺς ἀπὸ μέσου νυκτὸς, λοιὸς δὲ αὐλη
τὰς ἐκ τὸ μέτρια ἀφιπορίας γυναῖκας ἐπαρμεῖ
τὰ πνορμήρια. ὀρθρου μὲν ἔτε ἑκάστος ὡφα μ
μὴ ἀφιοῦνται δὲ τοῦ πυρὸν, κ ὁ λοιπὸς
8) Ἰωσηπίου ἐν φιλοσόφου.
λέγονται δὲ κ τῶ παγχαίω ἔνιοι χρήσασθα
τυβλρὶν κ ἕλκροι τοῦ "Αδω.

γον ἀπετέλεσεν ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστημονικὴν συμβολὴν ἐν ταῖς ἁγι-
ειτικαῖς ἐρεύναις, ὁ Ἀλέξανδρος Λαυρειώτης καὶ πολλοὶ ρῶσσοι
γιοι ἐρευνηταί. Ἐσχάτως δὲ ὁ ἀρχειοφύλαξ τῶν Πατριαρχείων Καλ-
ικος Δελικάνης παρέσχεν ἐξαιρετικὰς ὄντως διὰ τοῦ περιγραφικοῦ
υ καταλόγου ὑπηρεσίας πρὸς τὰς ἁγιορειτικὰς σπουδάς. ✠

Ἐν ταῖς τὸ πρῶτον ἤδη δημοσιευμέναις κανονικαῖς ταύταις πη-
ῖς προετιμήσαμεν συστηματικὴν μᾶλλον ἢ ἄλλην τινὰ τάξιν ἵνα
ὸς τοῖς ἄλλοις εὐχρεστέρα ἀποβῇ ἡ πρὸς ταύτας συναρμογὴ εἰδι-
τέρας ἡμῶν περὶ τῶν ἁγιορειτικῶν θεσμῶν μελέτης, τῆς ὁποίας—
τῶν ὧδε πηγῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπορρεούσης—θὰ ἐπακολου-
ση ἡ δημοσίευσις. Διὰ τῆς ἐρεύνης δ' ἀκριβῶς ταύτης θὰ ὑπάρ-
σι πληρέστατα τὰ ἐφόδια, ἅτινα ἀπαραίτητα τυγχάνουσι πρὸς τὴν
ον οἱόν τε ἀρτιωτέραν συγγραφὴν τοῦ *δευτέρου* τόμου τῶν ἡμετέ-
ν Μοναχικῶν Θεσμῶν (Λειψία 1907).

Ἐν τῇ ἀναζητήσει καὶ ἐπιλογῇ τῶν πηγῶν τούτων περιωρίσθη-
ν εἰς τὴν συγκομιδὴν κυρίως καὶ ἀποκλειστικῶς ἐκείνων μόνον ὅσαι
ὶ τὴν νομικὴν αὐτῶν σημασίαν ἀποβαίνουσι χρήσιμοι καὶ συντελε-
καὶ πρὸς τὰς περαιτέρω ἡμετέρας ἀσχολίας.

Τὰς μέχρι τοῦδε γνωστὰς Πηγὰς δύναται νὰ ἀναζητήσῃ ὁ βου-
μενος εἰς τὰ διάφορα περὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους ἱστορικὰ ἔργα, ἅτινα
ρίσκονται ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ τῶν προσημειωθέντων Μοναχικῶν
σμῶν καὶ ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ ἁγιορείτου Κοσμᾶ Βλάχου, ἥτις παρέ-
πλήρη συλλογὴν τῆς παλαιοτέρας ἤδη βιβλιογραφίας. Εἰς ταῦτα θὰ
υνάμεθα προσθέτως νὰ σημειώσωμεν καὶ τὰ ἀκόλουθα:

Anastasijević Dr., Τὸ ἅγιον Ὄρος ἐν τῷ παρελθόντι καὶ τῷ
ρόντι. Βελιγράδιον 1907 (σερβιστί).

Γεδεών Μ., Ὑπὲρ τῆς ἱστορίας τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει μεγίστης τοῦ
ίου Ἀθανασίου Λαύρας. Ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» Κων)πόλεως,
02, 239 ἑπ. [Συνδημοσιεύεται καὶ συνοδικὸν γράμμα τοῦ πατριάρ-
υ Ἱερεμίου].

Γεδεών Μ., Χρυσόβουλλον Ἰωάννου Παλαιολόγου (1357) Περὶ
ς ἐν Ἄθῳ μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου. Γράμμα τοῦ πατριάρχου Ἱερε-
ου τοῦ Β' (1577) περὶ τῆς αὐτῆς μονῆς. Γράμμα τοῦ πατριάρχου
αϊσίου περὶ τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου. Ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» Κων)-
όλεως 1887—1888, 8, 392—393.

» » Παλαιολόγου στρατοπεδάρχου γράμμα περὶ κτημά-
ων τῆς μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου. Ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» 1888–1889,
,80 ἑπ. Δύο γράμματα τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει Συνάξεως περὶ κτήσεων

Δημ. Πετρακάκου, Λέαι πηγαὶ τῆ ἱστορίᾳ τοῦ ἁγίου
Ὄρους. Ἐπετ. Φάρος Αλεξανδρείας Θ', 1912, σ. 199-200

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

τῆς μονῆς Ἐσφιγμένου (1527 καὶ 1562) αὐτ. 91—96. Ὅμοιον γράμμα (1316) αὐτ. Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου τοῦ νέου περὶ τῶν ἐρίδων μεταξὺ Ἐσφιγμενιτῶν καὶ Βατοπεδινῶν, αὐτ. 311 ἑπ.

Dmitrievskij Α., Τὸ ἀρχαιότατον συναξάριον τοῦ Χιλιανδαρίου. Ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς πν. Ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου Ἰούλ. 1905, 46, 473—493 (ρωσσιστί).

Λαυρειώτου Α., Λόγιοι ἁγιορεῖται. Ὁ ὅσιος Ἀθανάσιος ὁ κτήτωρ τῆς Μεγάλης Λαύρας. Ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ» 12,92-93, 229 ἑπ.

» » Ἀνέκδοτα σιγίλλια. Αὐτ. 321, 347, 356, 363, 371.

» » Ἐπίσημα βυζαντινὰ γράμματα (ἀπογραφὴ τῶν ἐν τῇ Λήμνῳ καὶ τῇ Χαλκιδικῇ κτημάτων τῆς ἐν ἁγίῳ Ὄρει μονῆς Λαύρας). Ἑλλ. φιλολ. Σύλλογος Κων)πόλεως τόμ. 25, 161 ἑπ.

» » Ἀθωΐτις Στοά. Ἀφιερωτικὸν τόπων. Ἔγγραφον ἀνταλλαγῆς. Περὶ μετοχίου. Διαφορὰ μεταξὺ μονῶν. Πρᾶσις. Ἀφιερωτήριον. Πωλητήριον γράμμα. Περὶ ἀνταλλαγῆς τόπων. Ἡ πατέντα τοῦ ἁγίου. Ἐν τοῖς «Βυζαντινοῖς Χρονικοῖς» 10, 122 ἑπ.

» » Ἀθωΐτις Στοά. Διαχωρισμὸς ὁρίων Ἄθω—Ἱερισσοῦ Αὐτ. 5 (1898) 485 ἑπ. Σιγίλλιον περὶ τῶν παροίκων τῆς Λαύρα 488. Ἔγγραφον τοῦ Πρώτου πρὸς τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων 489.

» » Ἀφιερωτικὸν τόπων. Αὐτ. 9,122—125. Περὶ τοῦ με τοχίου τῆς μονῆς 125. Διαφορὰ περί τινος τόπου 126. Πρᾶσις 128 Ἀφιερωτήριον 130. Πωλητήριον γράμμα 132. Ἀνταλλαγὴ τόπων 134 Πατέντα τοῦ ἁγίου 135. Συγχώνευσις μονῆς 137.

» » Ἰωάννου τοῦ Πρώτου ἀφιερωτικὸν πρὸς τὸν ἅγιο Ἀθανάσιον καὶ τὴν ἱερὰν αὐτοῦ Λαύραν, τόπων εἰς τὸν Πλατὺν κα ἁλιευτικῶν στασιδίων. Αὐτ. 6 (1899) 449 ἑπ. Τοῦ Πρώτου τοῦ ἁγίο Ὄρους δωρητήριον πρὸς τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον τόπων τινῶν 45 Τοῦ αὐτοῦ Πρώτου περὶ τῆς μονῆς Μονοξυλίτου 452 ἑπ. Περὶ τῆ μονῆς Καλαφάτου 454. Ἐγκατάστασις ἡγουμένου ἐν τῇ μονῇ τῶ Ρουδάβων 458 ἑπ.

» » Ἡ ἐν Ἄθῳ ἱερὰ μονὴ Μεγίστη Λαύρα καὶ αἱ προ αὐτὴν αὐτοκρατορικαὶ δωρεαὶ καὶ προνομίαι. Ἑλλ. Φιλ. Σύλ. Κων)πο λεως 1907, 29, σ. 107—120*.

*) Ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Λαυρειώτου ἔχουσι δημοσιευθῇ καὶ ἄλλαι τιν σχετικαὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἁγίου Ὄρους ἐργασίαι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τιν φυλλαδίου, τιτλοφοφουμένου: «Ἀναγραφὴ συγγραφῶν καὶ δημοσιευμάτων κοσιπενταετίας 1874—1898 Α. Λαυριώτου. Ἐν Κων)πόλει 1898. Ἐν τῷ φυλλ

δίω τούτω ἀναφέρονται λ.χ. 66. Ἱστορία τῆς Ἱ. Μονῆς Μ. Λαυ Μέρος Α΄. Συλλογὴ χρυσοβούλλων, πατριαρχ. σιγιλλίων, ἐγγρά κοινότητος ὄρους, συλλ. φιρμανίων κτλ. 104. Συλλογὴ ὁσ γράφησαν ἢ γράφονται μέχρι σήμερον περὶ τοῦ ὄρους. 117. Ἱ μελέτη τῆς μεταφράσεως τῶν ἱδιορρ. Κουτλουμ. Ζωγράφου ἢ ἁγ. Παύλο ... ἐπιλήθην νὰ εἴπω τὰς ἐκλογὰς μονογρα

ἰδιαίτερος

Θεοφάνιος πρωτοπαπᾶς κιλα τοῦ μαθητοῦ του
ος εἰσ τοῦ Χαυνιάου πρώτα: ἰχεν οὖν ἰποτὴν ἐ λα
ὁλι ξενίτιαν του δίου βαθμὸν αἰχοῦ τοῦ σχολιοῦ; ὀυδὲν ἰχα
μί μὶν ἐχῶν γ" εἶπεν "ἰθὶ μινκαλε ἐκεῖ τοῦτον τὸ δίκαιον οὐ
νύλα τοῦ τὸ ἰχου τὸ τὰ σχίνια, ἐν ἐ τὸ μαθὸν ἐσου τὸν ἡγὴ
μεν τροσοδὸν τὸν σιρατὸν τοῦτο", ἄ νάι, κμ τοῦ τοῦ
ου ἐμὶ ἐνωσον, γιὼσουν τὸ δίκαιον, τὸ σὺνομ μοῦ ἐλίρα τροσοδ
σιρὶ αὐτοῦ δοξα . . . . . λέγουσι δὲ τὰ τὰς "παρ ἄλα
τὸ φρουτάρχιον τρὶ ὀόσθαι τὸ ἐλίρα ἐὶ τὸν ὁδὸν. ἐμὶ δὲ μὴ ὁτσον
ἐκ σκιδὰν ὑγυ σοὺν σοφιλίρα ἰσυλοῦ τὰ λαβίσυμαι" "ναὶ"
ἀμὶλοι" ἐφὴ "σὶ γὰρ ἰσιαὶ τοῦ σὶ ναὶ τὰ ὑσὶ τὸ ἐλίρον μὶν
τυράνον κωφαίνουσι τὰ μὶ μοῦσι ἴνα σοῦρας τὸ τὸν ἡμὶν αὐ
λα ἐκ νυλὸς. ἄ τὸ ὠσὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ ὀυ
ὁ δίκαν ἐσυμεξάλαι τοῦ ἀνδρωπίνου γένου τὸ ὠσὶ ναὶ μὶ
νύλοι ἀμαὶ τὸ ὠσὶ ἐρὶ τὸ ὁ, ἐ ἐ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ ὀυ
νὶν, οὐ' ὁδὲν ἰκὶ ἐὶ τοὺς ἐκ μὶ ὀοῦσι ὀυδ' ὁ δαιμόνιος
ἐκὶ τοῦ ἐὶ τὸ Ὀλύμπιος, ἐ μὶ δὶ μὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ
ὅμα τὸ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ ἀὶ τοῦ ἐὶ τὸ ἀκὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ
ἰκὶ τοῦ ἐὶ τὸ ἀκὶ Ὀυλοῦ ἐὶ τὸ Χαυνιάου . φιλοσοφία ἐὶ τὸ Θεοφ

Ἡ σοφὶ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ μὶ σὶ ἐὶ τὸ ἀκὶ
ἐὶ τὸ

Παραπομπαὶ περὶ ἱστορούμενα

χιν. Chron. I, 2 τεύχ. σε. 19. IX, σ. 333. 350, Σωζόμ. 1889.
ιι Κανόνες κτλ. I, σ. 183. II, σ. 127. σ. 275.
K. et Müller excta. VI σ. 278. Migne Pat. Τομ. 88. σ. 969 B.
282. Τομ. 65. σ. 1036 B/ 1037 A.
ος Χρονογρ. ἐκ Παλμύρ. σ. 277-8. ed. Bonn. 1884

Meyer. Beiträge zur Kentniss der neueren Geschichte
d. ... der Athos Klöster. in Zeitschrift für Kirchen-
schichte XI. (1890) σ. 395-576.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

οσίου Γρηγορίου . -ιδιόχειρα Γράμματα Βουλγαρικῆς
γράφτος εἰς τὴν Μονὴν Βαρλαάμ τῶν Μετεώρων , ἀντίγραφα
ἐπιγραφαὶ ἱστορικαὶ ... περὶ τῆς Σκήτης .... Σλαυϊκὸν
. Μετεώρου" τοῦ 1778 (ἰδ "Βυζαντίδι" Α'. σ. 196).

Ἁγ - Ἄνδρ - ἅγιον Ὄρος Θύννος (μετὰ χάρτου)
νου Μ. Λευκοχόου ἐν Ἐπετ. Παρνασσοῦ ἔτ. Ϛ'. (1902)
(τυπωθεῖσα καὶ Θ. εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μ. Δαυϊτᾶ (σ. 150-158)
Neues Corpus der Griechischen Urkunden des Mittelalters
der neueren Zeit ὑπὸ Paul Marc. ἐν Μονάχῳ 1903.
Ἀκολουθία μοναχοῦ Γεωάσαφ ὑπὸ Νικήτου ἐν Νέᾳ
Σιὼν τόμου Α' 13/25 Ἰουνίου 1891 (σελ. 87)
Κατάλογος βίβλων ἁγίου ἀποκειμένων εἰς τὴν Βιβλιο-
θήκην Βατοπεδίου ὑπὸ Θ. Ν ΣΜΙΤΑ. ἐν
Bulletin de l' Institut Archeol. Russe. à Sofia.
VII (1903) σ. 264 - 298 τὸ ὅλον. 261.

...λὼ λειτουργημένων περιοδικῶν "Ἁγιορειτικὴ βιβλιοθήκη" ἐκδ-
...ικῆς ἐπιμελείᾳ ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαηλουδάκη.
...πανοραμικὴ περιγραφὴ τοῦ ἁγίου Ὄρους μετὰ σειρᾶς
...χνιμῶν εἰκόνων υἱοῦ τοῦ τίτλου "Τὸ ἅγιον Ὄρος".
...ραφὴ τοῦ σχεδίου ἐλήφθη ἐκ μιᾶς τῶν πυλίδων μητροπόλεως τοῦ
...οῦ ναοῦ.

...ἰδιωτικὴ οἰκονομικότης – ἡ διηθουσαπὸς ἀπορρύ-
...ρος – τοπογραφία – ὑδατοφραξίαι ΙΙΙ/Τοῦχ. Ἰουνίου σχ. 18–22.
...ἱστορία ἡ τὸ σχέδιον τοῦ ἁγίου Ὄρους Τ. Ἰχ. σ. 14–19.
...μοναχοὶ ἡ τὰ σιντήρια τῶν αὐτῶν Τ. Αἰγ. σ. 18–22. 32
...ποιμένιον, Ἰβήρων, Χιλανδαρίου, Λαυριώτου, Κουτλουμουσίου
...κουτλουμουσίου, Σταυρονικήτου, Ζωγράφου. Τ. Συδνεῖ. σχ. 18–21α
...μαρίου, Καρακαλλοῦ, Φιλοθέου, Σίμωνος Πέτρας, Ἁγ. Παύλου 32.
...ρονομία, Ξενοφῶντος. Γρηγορίου, Σταυρονικήτου, Ἁγίου Παντελεή-
...ος, Κωνσταμονίτου. Τ. Ουλωρά. σχ. 25–28.
...γιορειτικαὶ φορεσιαὶ. Τ. Γονιμ. σχ. 16–19.

...ανη
...ς

Περὶ τοῦ Ἁγίου

Τριποδιάρη

Τοῦτον ὁ ἅγιος ὁ Νικόλ
ὅτι ἐπιστρέφει τὸ καράβι
ἀπὸ τὴν καταιγίδα ὅπου
τὸ Σπαΐρον. Ἐκεῖνος
ἦτο τότε ἡγούμενος
Τρικκάλων καὶ βουλευτὴς
ἐφονεύθη ἐπὶ τῆς Ἐπαναστ
ἐν ἔτει 1852,
τῶν τῆς ἐπαναστάσεως
ἐκεῖ, ἐστάλη ἐκεῖ
ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν ἐπὶ κεφ
δέκα ἀνθρώπους νὰ συλ
τὸ κονβέντο τῆς Σαρα
Ὁ ἀρχηγὸς ἐσώθη
ὁ ἀρχηγὸς ἐπιάσθη μαζ
μὲ τοὺς δέκα του!!
Τὸν ἔβαλαν εἰς φυλακὴν εἰς Σα
ρέα, ὅπου ἔμεινε

Τριώδιο ἀγιορείτικη ἐκκλ. ἀρχ. Η' σ. 91-2
Ἱεροδιάκονος μαθητὴς τοῦ Χαρεντίνου ἱερομ.
τοῦ κοινοβιακοῦ ἡ.

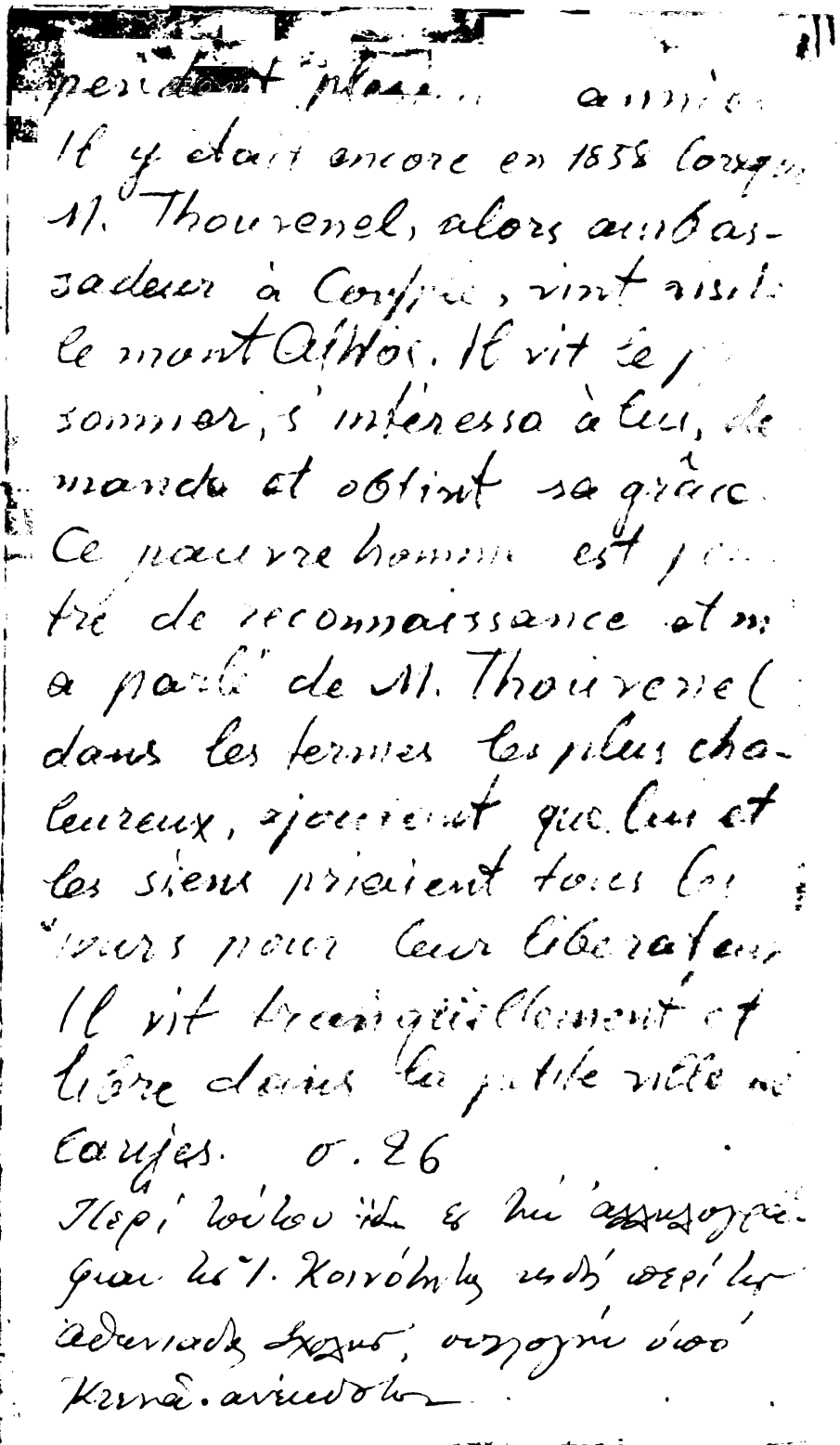

président plusieurs années
Il y était encore en 1858 lorsque
M. Thouvenel, alors ambassadeur à Constantinople, vint visiter le mont Athos. Il vit le
sommier, s'intéressa à lui, demanda et obtint sa grâce.
Ce pauvre homme est plein de reconnaissance et ne parle de M. Thouvenel
dans les termes les plus chaleureux, ajoutant que lui et
les siens prient tous les jours pour leur libérateur.
Il vit tranquillement et
libre dans la petite ville de
Canjes. σ. 26
Περὶ τούτου ἴδε καὶ ἐπιστολὴν
γραφεῖσαν ὑπὸ Γ. Κοινόβιτζη πρὸς σεβάσμιον
ἀδελφὸν ἡμῶν, σημερινὴν τοῦ
Κυπαρισσιώτου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Παρά τῇ Βυζαντινῇ ἐκκλησίᾳ μεγίστης ἐφαρμογῆς ἐτύγχανε ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποκεντρώσεως, ἐξ ἧς ἐπὶ μὴ ὑφισταμένου κέντρου ἐκκλησιαστικοῦ ἐπεκράτησε τὸ σύστημα τῆς αὐτοκεφαλίας τῶν ἐπαρχιῶν. (ὡδ. καθ.)

ὅπως ἴσως καὶ ἡ σύστασις ἢ διαφορετικοφόρου τίτλου εἰσηγήθη ἴσως (κοσμητικὸς τρόπος, ὃν οἱ Τοῦρκοι ἐδανείσθησαν ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν) ἐπὶ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐφαρμοζομένων ἀρχῶν, ἐπὶ τῶν ἀνώτερον ἐκλεκτόρων ἀρχόντων, οἵτινες ἐν ἀρχῇ ἐχρησίμευον παρὰ τοῖς πρώτοις χρόνοις κτλ (ἐνθ. Μιχαὴλ μητροπ. ἐν Ἀναλ. Ἀστέρι, 1881 ἀρ. 6 σελ. 40)

ἀντιβάλλουσι ἀναφορὰν ἡ τῶν ΙΒ' αἰῶνα παρ' Ἀνν. Κομνηνῇ τόμ. Β, σ. 105, 10 ἑξ., ἡ Νικ. Χωνιάτῃ σ. 65

Τυπικά (ἰδιόρρυθμα).

Οἱ δύο κώδικες τοῦ Ἁγίου Ὄρους, (ἀγ. Παύλ. 281 καὶ 282) ἀποτελοῦν τὸ XIX ~~[illegible]~~. 204. ὅσα περιέχει ὁ Ἰβηρ. 754 καὶ ὁ Διονυσίου ἀκόμη. Εἶναι τυπικὰ Α Β' (τὸ χρονικὸν Μονῆς. ἐφαρμόσιμον) τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σάββα. Τυπικὸν τοῦ ἁγ. Σάββα. Γ' Τυπικόν. τῆς Διαθήκης αὐτοῦ περὶ τῶν παραδόσεων... (κατ. Λ. Β. 32 Κωδ. Κουτλουμ. 99 XVI φ. 55α-57β (Α'. ο. 183) Γ' Τυπικὸν. Ἅγιον τῆς Ἰβηρ. 382 φ. 974α-978 (Βο. 119 τοῦ XV αἰῶνος.

(Τυπικὸν ἐκκλ. ἀκολουθίας. γενόμενα δὲ καὶ τυπικὸν περὶ τῆς ψαλμῳδίας τοῦ ἁγ. Σάββα καὶ παραδίδωσιν οἱ θεοφόροι ἡμῶν πατέρες ἡμῶν. Δοκ. ὁσ. Ἰωσὴφ Δουζ. κ. Παῦλ. Act et S. VI &

Βεβαιοῦται τοῦτο... καὶ τὸ Τυπικὸν τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ προσκυνήματι τοῦ προφήτου. Τυπικὸν δὲ τοῦ Παυλίου ὅλον ἐσώθη, περιεχόμενα ἐξ αὐτοῦ εἰς τὰ κατὰ μέρος Τυπικὰ τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μοναστηρίων, ὅπου τὸ Πρ. εἶναι πρώτη πανδέκτα, εἰ μὴ ὁσάκις ἡ διαφορὰ ἐξ ἑτέρου ὄρους τὰ μοναστήρια. Ἀπὸ τούτων ἐξῆλθε· Ὑπόμνημα πίστεως Βατ. 1819 α' ἐξῆλθε ὁ Νικὼ ἀναφέρει καὶ ἄλλα μονῶν Τυπικὰ ἃ δὲν περιγράφονται ἀλλ' ἐλέχθησαν αὐτοῦ. ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι ἐπιπλοκὴ τούτων ἐξ ἴδιον τυπικόν

κὰ τοῦ ἁγίου Ὄρους.

κρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν κὰ ἡ ἀκολουθία
τῶν Νοτῶν. κὰ μάλιστα τοῦ ἁγίου Ὄρους, ἐκεῖ
κὲ μοναστηρίοις τοῦ δὲ ἡσυχιτοῦ κὰ τοῦ ὄρθρου. ὅλοι
"φῶς ἱλαρὸν" κὰ μετὰ τὸ ἐξαψάλλειν, μόνη ἡ ἀρχὴν ποιοῦσι τάξ
νους στίχους ἀπὸ τὸ ἀναστάσιμον ἦχον δὲ μόνον ὁ πανσέβαρχος ἐν ᾧ μέσῳ
ἔστερε κὲ μορφοῦσι ἄχρι. προφαίνεται δὲ ὅτι τοὺς στίχους, ἤγου
κατὰ ταυτὸν, ὅσον χωδὸς ἔστιν ὑπόμνημα· τὰ γὰρ ᾠδὴ κὰν ἔχει κὰν
ὁ ἀρχὼν ἔστιν, ὁ πανσέβαρχος ἔστι παρ' αὐτοῖς ὑποτύπωσις ἀπὸ ἔστιν, ἀλλὰ
διαδοχὴ ἁπλῆ. ἔστι οὖν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὑπόμνημα ἀναγνῶναι
ἔχον ἦχον πρὸ ἀπὸ αὐλοῦ ἀδόντα, γράψαν τὸ προσόμοιον ἀνὰν ἐξαμμίας
κὰ πάλιν μικρὸν ἀναστὰς ἀδεῖν τὴν λοιπὴν ψαλμῳδίαν· ὅπερ ἔστι
παρ' αὐτοῖς ἔστερε κὰ γὰρ ἐκεῖνο τὸ κανὸν ὑπόμνημα"
κατὰ τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν κὰ τὸ ὅτι μόνα τὰ Στιχηρὰ τοῦ κυρίου
"οὐ πάντ' ἀδόμενα ἀλλὰ λεγόμενα (ὅπερ ἐκ τοῦ ἔντος ἀκριβοῦς ὑπερβαίνει κὰ
τοῦ "ἀδόμενα παραλειπόμενα) ἐπειδὴ τῶ μέσῳ"
Ἐκεῖνος ἐξέλιπε καὶ ἀκριβῆ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἀναγνώσεσι.
ἐκ τοῦ τόμου τοῦ Α. Πανσεβ. Χειραρίου ὑπὸ τὸν τίτλον "Λειτουρ
γικὴ τοῦ Παχωμίου Ἱερομονάχου" ἐν Ἱερουσαλὴμ τῇ ἁγίᾳ
πανσεβασμίᾳ τῷ χιλιοστῷ · 1761 σελ. 237-240.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τυπικὸν ἢ διαθήκη τοῦ ὁσίου μοναχοῦ κυρ Μ. τοῦ μεταχειρισμένου
νῦν ἐφημ. Ἀθηνᾶ οὗ ἀρχὴ κατὰ Migne 127

Τὸ τυπικὸν τῆς μονῆς τοῦ ὁσιομάρτυρος Γεωργίου
1898 ἀρ. 13, 17, 23 Ἰουλίου.
Τυπικὸν τῆς ὁσ. μονῆς τῆς ὑπ. ὁσιομάρτυρος Γεωργίου παρὰ τὴν χῶρ. Ἀνηφλυσ
ρίου τῆς Δουκαίνης κατὰ τὴν αὐτῆς προσοδικὴν κατάστασιν ὑφηρημένης ὑπ
νου Ἰ. Cotelerius ἐν Τομ. 4 σ. 137-307 τῶν Ecclesiae gr. mo
(Migne τομ. 147. σ. 995-992-1129.) Par
Testament de Nil Damilas aus dem Jahre 1417 ἐν R.
τοῦ E. Legrand. κριτ. λαμπρ. Byz. Zeit. IV (1895) σ. 585-7) Ἔρ. IV 1891.
Diataxis des Michael Attaleiates v. 1077 ... υπο W. M
Das Typikon des Klosters des hl. Namas in Ἰένα 1
ἐν τῷ περιοδ. τῆς Ὀδησσοῦ 2, 1. Ὀδησσός 1892. σ. 72, 75-78.
Les récits inédits du moine Anastase. Contribution à l'histoir
Sinaï au commencement du VII siècle Paris 1902 (σ. 7 ἑξ.

Χειρογρ. Πάτμ.
εἴδησις τοῦ ἔθους ἧγουν τυπικοῦ τοῦ ἁγίου Ὄρους Πάτ
μου καὶ διαταγὴ σοφικὴ καὶ διακοσμοῦσα τοῦ ὅσιου
καὶ θεοφόρου πατρὸς Δανιὴλ τοῦ Βαρσανουφίου 382

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

μοναχοί οἱ ἀποθνήσκοντες φυγῆς ἢ γένους, ὅσον δὲ-
καταγόμενοι, οἱ ἀνθήσοντες ἀμπελῶνες χωρῶσιν
ὑπὲρ καὶ ἀμπελῶν νόμον νὰ εἶναι ἀνοικτοὶ διὰ
πάντας ἐν ἢ μονάζουσι καὶ νὰ ἔχωσι δικαίωσιν
αὐτῶν ἐκ τοῦ νόμου τοῦ περὶ ἀρχῆς αὐτῆς."
Ἐπιστολ. 22 Δεκ. 1874 ἀρ. 1748
ἀναμένουν τοῦτο ζητήμα, ὅτι οἱ Ρῶσσοι τῆς
κλπ. παρουσιάσθησαν οὐχὶ ἐν ἀμφιβολίαις ἐ-
μέρος οἰ. καθηγ. τοῦ Ἀθήνησιν Πανεπιστημί-
Κόμμητος (τῆς Νορμικῆς) ὁ Δαμαλᾶς ἐ. ἀ.
δικ. καὶ ὁ Δρ Κ/τοῦπος τύπος καὶ τοῦτο ποιο-
κλὶ τὸ ζήτημα τοῦτο. ὁ Δαμαλᾶς γράφει εἰ
τοῦ. 11 Νοεμ. 1874 ἀρ. 1734 μεταξὺ ἄλλων
σεῖς τὸ ζήτημα τοῦ καν. ἐκκ. δικαίου) οἱ νόμοι
ρ. πρᾶκτα διαλαμβάνουσι τὴν ἰδιοκτησίαν ἐν ὅροις ἀπα-
λοῦ τῆς παραδοχῆς παντὸς βαθμοῦ ἐκπροσώπου ἐκνί-
indigenat καὶ ὁ Richter ἐν τῷ περὶ τοῦ κανο-
ίου δικ. καὶ λατ. καὶ Διαμ. ἐκκ. ἀποφαίνεται, (ἐνδα
φασοκρατίαι) ὅτι ἡ περιουσία ἀλλοδαπῶν περὶ ἐκκλοι-
σ. § 136, § 169 (ἀναφαίνεται ἡ ἰδιοκτησία καὶ πα-
τῶν ἱερῶν νομοθεσιῶν τὸ ἀκόλουθον χωρίζονται. τὰ
καὶ ὁ συγγραφεὺς Walther κανονοδίκης λέγει § 241
ἐν ᾗ ἀποφάσει τῶν συνεδρ. δίκαιον νὰ ἀναλαμβάνῃ
ἀμφίβολα. πρόκειται ὅτι ὁ κλῆρος ἀποκλίνει ἀνεξάρ-
τοῦ ἐκ ἐδ. σχέσεων τάξιν δὲ ἱερεῖο ὁ ὅρος οὗτος
ποιμὴν ἀνοικτόθυρος" πᾶσαι αἱ ἐκκλησιαστικοὶ
ἀντεκκλησίαι καλοδίκαιαν ὅλαι ἀρχὴ δικαιο-
χορεῦσαι πάντα ξένον νὰ ἐκκλησιαστικὴ ἡ ὁμοίη
ἐν τοῖς νόμοις τῆς χώρας ἐν ᾗ ἔχῃ νὰ ζήσῃ πρὶν λά-
νόμοῦσι ἐκκλ. δέσιν δι' ἣν νὰ ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἐκκλη-
ἡ Ἐκκλησία τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔχει καθιερωμέ-
ἵνα δίκαιον ἐκ τοῦ κλήρου μὴ ἐκκλησιαστικόν.

Νόμος ὁ περὶ μοναχῶν

συνέβαινε ἡ ὀρθ. ἐκκλ. δίκαιον νὰ ἀσκῇ νομοθ. ἐξουσίαν ἐπὶ μοναχῶν ἀναγνωσθῇ μετὰ τὴν διαμαρτυρίαν αὐτῶν ἀναφορὰν. (ἐκφέρει τὴν γνώμην τοῦ κοινοῦ καθηγ. τοῦ Διοικ. Δικαίου κ. Σπυρίδωνος περὶ τοῦ ἀντικ. δικαίου) "ὅτι ἡ ἐξαίρεσις τῆς ἐξουσίας τοῦ οἰκ. πατριάρχου κ. τῆς ἱερᾶς Συνάξεως ἐφ' ὅρους ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μονῶν κ. μοναχῶν προσήκουσαν ἀναγκαίως τὴν συνδρομὴν κ. ἀντιληψίαν τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας πρὸς ἐκλογὴν τῶν μελῶν κ. τῶν ἀποφάσεων τῶν αἰδεσιμωτάτων ὡρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὅρων τῆς διοικήσεως. Ἐκ τούτου δὲ ἀναγκαίως ἕπεται ὅτι ἐφ' ὅρους μοναχοὶ ὀφείλουσι καὶ ὦσιν νομικοὶ ἐκ νόμου ἢ μόνον ἡ κοσμ. ἐξουσία δίκαιον νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ καταναγκ. μέτρα πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀποφάσεων ἐκκλ. ἐξουσίας."

Περὶ τῶν νοσοκομείων ἐν τῇ κοινῇ συνάξει, τῷ 1861 οἱ μονῶν ἀντιπρόσωποι τὰ ἐχέτωσαν μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῇ

πίπουρα = κυδωνίαν ἐν ἐμφάσει.

ουρον οἱ χρυσόμαλα ὁρὸ ἐκ φραγμὸν μαλίας ὀνομάζουσιν
τόμισμα ἢ χρυσοῦν τὸ ἰσοῦ τοῦ Μ Κωνσταντίνου νομισμα ἀξίας 15 δρ. (ιωρ. 15.86) ἢ
ὥρμη νεοελλ. ἀκμάζουσα ὁ χρυσοῦν νόμισμα. λέγεται
ν τὸ φράγμα μὲ ἀγκάθια ἐκ πλέγματος κοπῆς λεπτῆς, ὑποδὲ ἐπειδὴ ...
πρὶν τὴν σημερινὴν ὀνομασίαν (ἀσπίνου χρυσοῦ). Καὶ κατ
μπαμπάκι μαλακὸ ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλὰ ἡ καλυτέρα ἄφθα ἕως
μι. ὑφαίνεται 11 λ% ἀράχωβα. ἐπιμένουν οἱ Βυζαντινοὶ ὑπὸ ἐκ
ἐκ πυρόμουρα ὡς δὲ ἐκ μικρὰ ἐμφάνιση ἐπὶ τοῦ δέρματος σταφίδα κορίνθια
χίου ἢ Μυκόνου αἰσχρομένου ἐκ χρυσᾶ δουκάτα ἢ ἐκ ἀργυρᾶ
= ἐπίσης ἐκ τὰ χαλκᾶ τῶν βασιλέων ἐκ Βυζαντίου. Ἰωσ. Παφαρρ.
ἰσορ (ὁ σ. 56
1ρ. = 65 λεπτὰ) τομ. Ε' 174) Ἴδε καὶ Σβορώνου Διδ. Ἐφημ. Νομ.
τομ. ΙΙ 345

χρυσοῦ = 72 πίπουρα.

ς νομίσμα = πυγμιαῖον

πιλιμ' ἀφὰ εἶναι 5 ἢ 6 ὀφαλὰ πρβ. Παπαρρ. Ε' σ. 170

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

405.

φανερού μονής ιστορίαν εν Καρεαῖς Γ' Τυπ. 2

Φιλοθέου (χρυσόβουλλα (1150) ἐγράφη Διονυσίῳ, ἐν
(ἰδ. Διονυσίου Περὶ τῶν ἱερῶν βάθρων σ. 216) / Παλ. Μυρτε 133 σ. 9-299
φιλοθέου Μονὴ ἀρχαιοῦ Διονυσίου II, 173

Πιττακίδιον ἐγγράφον δι' οὗ ἡ Μονὴ σώζει τὰ κτήματα
καὶ Παντανάσσης τὸ ἐσωκκλήσιον τοῦ Σταυρονικήτα φρ.
Γενικὸν ἰσχύει καθὼς ἡ παλ. ἔχει τόμ. τοῦ Διονυσ. Λαυριωτ.
(ἐν τῷ παρόντι) ἐν Τόμ. Β' (1918) σελ. Ἱερ. Παλαμᾶ σ. 371-7
112...

Φιλοθέου Μονή. ὅλον ὁ ἁγ. Διονύσιος ὁ ἐν τῷ Ὄλυμπ
διωρισθὴ προυμένα "εἰλο τὸ μοναστήρι τοῦ Βουλγαρικοῦ
κ' ἄλλα τινὰ "ἀπὸ τὸν τοῦ Βουλγάρου εἰς τὴν ἡμετέραν κελλαζιανὴν ἐρρυθμίσε
ἡ ἐφρόντισε θεσμικὰ ἡμῶν" Βιβ. Διον. (ἐκδ. Κ/πόλεως 1891) σ. 30
(ἐπὶ Παλ. Ἱερομ.)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

151, σ. 993-1187 151, 551-56. 406
Migne Patr. 154, 1240-85. 119, 896-900

ὁσίου Λαυριώτης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως συγγρα-
φεὺς βίου τοῦ ἁγ. Γρηγ. τοῦ Παλαμᾶ, φίλος δαιμο-
νίου συνεσίης αὐτοῦ. (βιά Γρηγ. Παλαμᾶ μεταφρ.
Ἰβήρου σελ. 155) ἐν σελ. 163 λέγει: "οἱ δαιμόνιοι εἰσὶ-
κορυφαῖοι τῶν ἀσωμάτων, Σάββας σελ: τὰ ἱερὰ
ἁγνὰ καὶ σεβάσμια κειμήλια τοῦ σώματος αὐτοῦ
ἐν οἷσπερ τὰ ἱερὰ τοῦ θεοφόρου βίου τὰ τῆς σοφῆς
καὶ ἁγίας συγγράμματα"
καὶ χαμαιτύπας, τὰ σωτήρια τὰ ἀσκητικὰ τοῦ ὁσιωτάτου πατρὸς ἡμῶν
Χριστοδούλου Ἀνδρ. II 1319. (Acta V. σ. 116, 13-19 (Ἰδ. Ἰωάννου
Ἰδ. Λαύρ. Μον. Βιβλ. Α' σ. 62 κε.

Ἰωσὴφ βίος Ἁγ. Α' Χορν. ἐκδοθεὶς ὑπὸ τοῦ
κωνσταντ. ἱερέως τῆς λαύρας (ἐν Κυβ. Χρ. Γ' (1896) σ. 121 Χρ
ἀφιέρωται τὰ σημεῖα ἐκείνοις ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου
ἢ τῷ φόρον. (παρ' ἡμοί)

σήμανα ἐν ἅδῃ ὑπῆρχον ἀλλαχεῦ ἀδε
ἀλλ' ἰδὲ Müller Le mont-Athos et Thasos:
Ἰδιαίτερα. "Οὐ γνώσῃ τὰ ὡρῶς τὴν χρείαν σ. 37
ἐπιχορηγεῖν ζῴοις ἐν ᾧ τοῦ χρείαν
παρεῖχε ἀλογοφερνοῦς ὅσας ἡμέρας ἢ μῆνας
ἀληθῶν, οὐδὲ ἐλαττώσῃ τῆς φιλοξενίας τὴν
νομὴν τῶν ἢ ἐν μοδίοις. παλαιστὴν ἢ ἴσην
εἶρας δαπάνης τε ἡ χρεία". Διατυπ.
ἀρὰ Meyer Ζυπτιοῦ 114, 13. ἡ Διατυπ. 130, 13
τῆς σε φιλοξενίας πῆμεν πλείονα ἐπιμεμφόδε.

409 Φορολογία ἄνους Χιονιάτης 1832. τὴν κοινότητα τῆς
σ.117. συμβαίνει φορφανὴς παλάχρονος ῥιζοβολημένη αὐτὴ ἀπ'
τὴν κεφαλὴ μεχρὶ τῶν ἐξ ἴσου .. ἀφ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν φυλλαντρόπων
ἐχόντων ὑποσιαγενιὰ ἢ γαζιόλα, ἢ τῶν μηχανικῶν ἐχόντων ἁμαξοστρ
ἢ σαρεβόλια, καθὼς ἢ τῶν αἰσθ ἐργοχείρου χειρὶ αἰσθήσεων κεφ
ὁλωχὰ ἀφημένων ... ἢ ἄχρη σκυλόψαρα κοπάδους τῶν δυναμένων
τῶν ἀσθενεστέρων (αἱ φωναὶ αἱ δοῦσαι δάκτυλον τῇ κοινότητι ἐξήτα
τόκους ἐπὶ τῇ ἀδυνατίᾳ ὥστε ἴσοτε ὅλον τὸ βάρος ἢ τὸ ὁλωχὶ
σ.118 διαφόρους εἰς κατηγορίας, ὅπως ἐν ᾗ τῷ ψάλτῃ ἢ ἐς τὴν ἐρί
τοῦ ἐστὰ νὰ ἀποφεύγωσιν οἱ ... ὁλωχοὶ ἀσυλίας ἢ ἄχρι
ἢ φορὸς ὑπὸ ἐφορίας ἐσόδου τοῦ Ὀρφανίου

Ὡδ 1834 ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτάκτου διαφόρου ὑφίστ ἐπ
φόρου εἰ κυβ. ἐγ. Σμυρν. 184. διὰ τὰ ὑφιστάμ
ἀφιερωμένα κορμ. 91.

φόρος Τούρκων. Δημ. εἰς τιμ. Χαρακάσης ἐτ 8 XVII (1821)
ἔτος ὑπὸ κεφάλαιον ὑπ' ὄψ. Ὄρος 8000 ἀσπρας Ἀτ.
φρουτοσπήλια, καφενοσπήλια (λατ. cubicula) ἐγ. ἀρχαιολογίαν Π
καλογερᾶ σ. 101 ἢ σχόλια εἰς χρυσόβουλλα τοῦ Ζαχελλίου

οδού Μονή. 410

αυθορμήτη καλοσύνη αναπαύεται με τη γαλήνη ομοίως
συγχωρεμένων της αμαρτίας του 1852 παρ. Κορίτσης 1856. τ. Ε. 103

Φυτά ἐν Ἄθω Ὀρφανίδ Τοπ. Β΄ σ. 119-20 · Ζ. Δελ. Χρ.

μιτηρωμός (ἴδ. ή καββαλλα) ἡ ἱερόννησος τοῦ ἁδα
ναυτήρων τοῦ Βυζαντίου. ὁ φάρος τοῦ αἰγαίου πελάγους
κι αὐτὴ ὁ Fallmerayer. · Ἱστορ. τῆς Morad. Abel.
ο Λήμνος σελ. 24 . . ὁ δ' ἄδης αἰσθητὸς τὴν ὑγρ-
ρεπτικὴν ἢ ἐμφυτευτικὴν σημασίαν ἐν "Βαρεγγανοῖ
ναυτῶν" καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους. ἐνλαῦδα εἶναι
ἡ μίνερον τῆς Βυζ. αὐτόνεως ἢ οὐσίας. ἐπαῦδα μένει
σός ζῆδος, ὡς φάρος τῆς ἀφθάρτου μοίρας, πρεσεν-
, νιοῦ τοῦ αἰωνίου αἵματος βίου τῆς μεγαλοφρεσύνης
αὐλ. 25.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

413 Χρυσοβούλλια.

Τύπος Α'. ἐπιπεφυκυῖα φορολογίαν ἢ ἀπαλλαγήν

ἐπεὶ τοίνυν ἐκάστη τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἁγίῳ Ὄρει ... μονῶν χρυσόβουλλον ἐκτεθείκασι παρ' ἐμοῦ τοῦ βασιλέως μου, ἐν οἷς ἐκέλευσα μηδένα τῶν ἐν αὐτῇ μονάζειν, ἢ δὲ ἐκ συνόρου τιμαρίου τοῦ ἁγίου ... ἐκτεθεικέναι μοι τὸ ζητούμενον χρυσόβουλλον ἐπιδεικνύουσα καὶ ἐξαιτοῦσα ἐπιφανῆναι καὶ ἐπὶ ταύτῃ τὸ ἐκδοθὲν παρ' ἐμοῦ τοῦ βασιλέως μου ... ἴσαν ἔχειν καὶ ἡ ἁγία μονὴ τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν καὶ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ μου χρυσοβούλλου ἐκτεθεῖσαν ἐν οἷς ἐκέλευσα μηδένα τῶν ἐν αὐτῇ μονάζειν καὶ διαφόρων ἑτέρων ἐπιδόσεων ἐν οἷς ἐγγέγραπται καὶ ἡ ἀνεγραφεῖσα ἀποκατάστασις παρὰ τῶν τοῦ ἁγίου ὄρους βραχέως καὶ ἀνεγράφην κατὰ τὸ ἔθος τὰ δέοντα ἐκ τοιούτου τοιχίου ... ἡ βασιλεία μου ... τὸν παρόντα χρυσόβουλλον λόγον ἐκτιθεῖσα καὶ ἐκτιθεῖσα ... τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ζητοῦντος μονῆς, δι' οὗ καὶ προστάσσει καὶ διορίζεται μηδένα τῶν ἐν αὐτῇ μοναχῶν καὶ ἐκ τοῦ ἔξω τὰ παρόντα αὐτοῖς μετόχια καὶ μετοχάρια ἀναφαιρέτως πάντη καὶ ἀναποσπάστως, καὶ μηδένα ἐξουσίαν ἔχειν ἢ κατὰ μέρος τῶν ἀνηκόντων τῇ μονῇ ἢ καὶ ὅλων αὐτῶν ἐκποιῆσαι καὶ ἀποφέρειν, ἀλλ' ἃ καὶ μέρη ἔχουσιν αὐτῶν. (ἀρχαῖαι ἢ καλλιγραφικαὶ ἐν λίθοις. Actes I, 62. ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Κομνηνοῦ.)

Τὰ τοιαῦτα δ' μετόχια καὶ μετοχάρια κτηθέντα ἢ ἐρημίαν ἢ καὶ ἀφέσει καλύπτειν καὶ κρύπτεσθαι τῇ ἰσχύι καὶ δυνάμει τοῦ παρόντος χρυσοβούλλου ἐξουσίας μου οἱ τοῦ ἐξω, ἐκκλησίαι, μονασταὶ καὶ ἀνενεκῶν χρόνων μετὰ ταῦτα τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῶν, καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐκτοπίσθησαν ἀφορισμοῦ, ἅμα τοῖς ἐν αὐτοῖς φρουροῖς ἀναφαιρέτως πάντη καὶ ἀναποσπάστως καὶ χωρὶς λόγου ἢ ἐάσεως παντὸς

αὐτ. ος

Χ 414

Μικροτόμιον (ἰδ. ἐπίσκοποι) Σιγ. Ἰωάνν. Ι' 1132 ὁ πάπας Innocentius II
ἀφορίζει τοὺς ἐν Μικροτόμιῳ ἐπισκόπους ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτῶν ἄνευ τῆς
ἐκείνου συγκαταθέσεως καὶ ἀπειλεῖ καθαίρεσιν ἐὰν μὴ ἐν τῇ ἐπιούσῃ
ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὰς ἑαυτῶν ἐκκλησίας. Ἐπιστολὴ ἐν Migne P. L.
t. 179 col. 131-132.

Ἀγορίζει μητρ. Λίμνης ἔργα "Ἀναστασίου τοῦ βιβλιοθηκαρίου τῆς ἁγίας
Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας" ἐν τῷ Liber Pontificalis ed. Duchesne, Paris
1886, II, σ. 191-231.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

415 Χειρόγραφα

και τα του εν Αγ. Όρει γεωργ. σπουδ. χειρόγραφα [illegible] Κ. Δοσ

Χαλκιόπουλος Γεννάδιος από Λιβ εν Χαλκηδόνι γεγονε Πα
τριάρχης Παυλίκε τώρα αγοράσιον φορτούλιρος. Εχρόνο
ρυθμ. Χαλκιόπουλος τα χαλκογραφούμενα παρά τω φαναριώτη χαλκο
γράφο Δημητρίω τω κοινώ ει το αγιον. όρος συχνάκις
τα βιογραφ. της οικίας της γενεάς. Χαιρέλης δε ει το εν Ιβήρω το
Χειροκοδίκιον ... Συμεωνίου Ιω μηλα εν έτει βιβ. ΙΒ'. (Βοσκηνός
σελ 18)
ὁ Χαλκιόπουλος, η' χαλκόγραφα του αγ. όρους παρέσχεν
τους εν τη δίκη του συνηγόρους τα χορόμαχος των αγιανικών αναφορών
των τω αβροδιαίου μελέτη Τραπέζης Κυρίλλου του πατρ. επιγρα
φών της κατά χορόδικα (εν Μονή Ιβήρων) τα εδικαιολογούν
αφορισμένη τα καλόφρονες. Δημοσ. Παρίτ 12.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ἀφρων παλαιόγρος.

ἀφρων λαίφρος Ὁ λαντουπόχειρ αφροφάντασμα
ν αμ αὐλος δὲν αντιπορεύεται αὐτῆρες ἐξ ἐδῶν ὀπε. ἐκ σατουρ.
κίωνες, ἐπιτεθειμένοι ὅλη ἐξ φιλοπόνου μεταχειρ ἐκ αὐλός γρά
τε, ἐδρᾶν τε δημιουργεῖ ἐκ ἀναγκαίου αντικείμ, ἔργου παλαιόγρου
τὸ ἐκ χειροτεχνίαν ἔργων αἰῶνος ἐργαζόμενος εὐρέως τε
ἐν ἔργου. Ἐπὶ αὐτῆ ἐγάβομεν ἀφορισμὸν ἐκ διάκ
δημιουργ ἐκ Βατοπεδίου τε, ἐκδη ἐν-αἰσίου ὥρᾳ, εἰσαγ-
ἐν φαίνεται ὅτε μετὰ παλαιόγρ ἐπιλογῆς αὐλ. ἐρμαίου
ἐσθ (προσθ, ἐκ διὰ ἐκ θεῖ. ἐκ διαφορετικὰ, ἐπδε
ὁμ, ἐπιτάκτ) ἐκαὶ ἐκδρομικοῦ ἐκβρικῆς ἐ δύο ἐόρτ)
« Παγαρία » ἐκδ. Β' ἀπρ. 1917 δ. 50- —

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

σ. 417.
Επίσης. διαλογή περί βιβ. υπ' αρ. 588 Βατ. κωδ.,
νύν Ιατικοῦ Δοχ. Βατ. Ἀνάλεκτα Α' (1881) σ. 223 ε

ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΟΥ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΝ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΠΑΠΥΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΗΡΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ: ΘΑ ΕΙΝΕ ΠΛΕΟΝ ΣΕΒΑΣΤΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Ἕνα σπάνιον χειρόγραφον ἐπὶ παπύρου ὑπεξηρέθη ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Σκήτης τῆς Ἁν. Ἄννης καὶ ὁ δράστης τοῦ ἀδικήματος ἤχθη κατὰ τὴν χθεσινὴν δικάσιμον τοῦ εἰδικοῦ Ἐφετείου, εἶναι δὲ οὗτος ὁ μοναχὸς βιβλιοθηκάριος. βλιοθηκάριος.

Τὴν δίκην παρηκολούθησεν αὐτοπροσώπως ὁ Πολιτικὸς Διοικητὴς τοῦ Ἁγ. Ὄρους κ. Παναγιωτάκης. Διότι ἡ δίκη εἶχε τὴν ἐξῆς κυρίως σημασίαν: Ὄχι μόνον νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἔνοχος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ ἐξαχθοῦν συμπεράσματα καὶ νὰ ληφθῇ σειρὰ μέτρων, τὰ ὁποῖα νὰ ἐγγυῶνται ἀπολύτως τὴν ὑπεύθυνον πλέον διαφύλαξιν τῶν ἱστορικῶν μας κειμηλίων, ποὺ ἀποτελοῦν ἱερὰν παρακαταθήκην τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ περίοδος τῆς ἀσυδοσίας, προκειμένου δι' ἐθνικοὺς θησαυρούς, ἔληξε πλέον ἀνεπιστρεπτεί.

⁂

Τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου κατεῖχεν ὁ ἱερομόναχος Ἀθανάσιος, κατὰ κόσμον Ἀδριανόπουλος, μὲ τὴν δεινὴν κατηγορίαν ὅτι ὑπεξήρεσε τὸν ὑπ' ἀριθ. 3 πάπυρον τὸν ἐπιγραφόμενον «Γεροντικὴ Κλῖμαξ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου», τοῦ ὁποίου ἡ ἀξία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσμετρηθῇ μὲ χρῆμα. Καὶ κατὰ τὸ κατηγορητήριον ὁ κατηγορούμενος μοναχὸς ἐκ δόλου τὸν κατεκράτησε, πιθανώτατα διὰ νὰ τὸν πωλήσῃ εἰς τὸν ἔμπορον Θεσσαλονίκης κ. Δημ. Χορτιάτην, δεδομένου ὅτι ἐφωράθη ἐπιδεικνύων εἰς αὐτὸν κατὰ μόνας τοὺς παπύρους.

Μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι κατὰ δεκάδας παρήλασαν ὡς μάρτυρες. Ὁ Φιλόθεος, ὁ Ἰωσήφ, ὁ Σεραφείμ, ὁ Ζαχαρίας, ὁ Γρηγόριος, ὁ Ἀμβρόσιος, ὁ Χαράλαμπος, ὁ ἀρχιμανδρίτης Μελχισεδέκ, κ. ἄ. κατέθεσαν ὅσα ἐγνώριζον. Πλὴν τὰ περισσότερα περιστατικὰ ἐβάρυναν τὸν κατηγορούμενον μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ὁ κ. εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς βαθμὸν κακουργήματος ἐνοχήν του.

Ὁ πάτερ Ἀθανάσιος ὑπεστήριξεν εἰς τὴν ἀπολογίαν του ὅτι ἀπὸ τοῦ 1918—1934 ἀγνοοῦσε τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐξαφανισθέντος παπύρου, διότι τὰ βιβλία τῆς Σκήτης δὲν τοῦ παρεδόθησαν διὰ πρωτοκόλλου ἀλλὰ ἁπλῶς τὸν διέταξαν νὰ γίνῃ βιβλιοθηκάριος τῆς βιβλιοθήκης ἐγχειρίζοντες εἰς αὐτὸν καὶ τὰς κλεῖδας της.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαρτυρίαν τοῦ νῦν ἐπισκόπου Κορυτσᾶς κ. Εὐλογίου, καθ' ἣν οὗτος κατὰ τὸ 1922 ἀνέγνωσε τὸν πάπυρον εἰς τὴν βιβλιοθήκην, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔδωσε μάλιστα ὁ κατηγορούμενος, τὴν ἀντέκρουσεν, ἰσχυρισθεὶς ὅτι ὅταν τοῦ ἐζητήθη ὁ πάπυρος ἀπήντησεν ὅτι αὐτὸς τοιοῦτον πάπυρον δὲν παρέλαβε καὶ πιθανὸν νὰ τὸν ἔχῃ ὁ πάτερ Κάλλιστος, εἰς τὸ κελλὶ τοῦ ὁποίου εὑρέθησαν βραδύτερον καὶ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης.

Τὸ δικαστήριον ὅμως ἐπείσθη ἀπολύτως περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τῶν συνηγόρων του κ. κ. Πετμεζᾶ καὶ Κατσουλίδου, ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεβλήθη εἰς αὐτὸν ἡ ποινὴ τῆς εἱρκτῆς τῶν 5 ½ ἐτῶν.

⁂

Ἡ καταδίκη αὐτή, πρέπει, ὅπως εἴπομεν, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπαρχὴ καὶ ἄλλων μέτρων τὰ ὁποῖα θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν διάσωσιν τῶν κειμηλίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἅτινα μὲ τόσην θρησκευτικὴν εὐλάβειαν περιβάλλουν ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Κοινωνία

δωσοπριγκηπα Μον και λαμπρ... γιαλτηριον τι μονυγρηφ... Μονῆ Παντοκρατ. 4/6 4/18

ΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ 6 Θεσ. 15/28
το Ημ: Ιω Καλοδίτου.
σης, Μυτιλήνη, 13 Μαΐ
Ο ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ 1925

Κ. ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ

ΑΡΙΘΜΟ 61 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
Ο ΨΑΛΤΗΡΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΓΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Γ'

κέφαλο ψαλτῆρι χαρακτηρισμένο
μπρο ως εργασία τοῦ Βου αι-
α στ' ἁπλόχωρα κατεβατά του
ο κείμενο καὶ τὰ πλατιὰ περι-
ἁπλᾶ ἀριστοτεχνικὰ καὶ ὑποβλητι
βολεμένες πάνω ἀπὸ 120 παρα-
βιὲς περισσότερες γίνεται μιὰ
ρικὴ μεταφορὰ τῶν ψαλμῶν. Εἶ-
τασιο τὸ ὑψηλὸ καὶ σύγχρονα ἀ-
κ ἐξευρέσεως. Σ' αὐτὴν ἐπάνω
, δειχνεται μιὰ κριτικὴ λεπτό-
ιὰ σαφήνεια καθαρὰ Ἑλληνική.
αβιδικὴ φραση «ἵνα τί ἐγκατα-
;» φέρνεται ὁ Χριστὸς μόνος ἀ-
σταυρό του καὶ κάτω οἱ φύλα-
ὰ αὐτοποκριθῇ στὴν Εὐαγγελι-
«ἵνα τι μὲ ἐγκατέλειπες».
«Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χρη-
μιος» φέρνεται ὁ Χριστὸς μπρὸς
ξι ὕρθιος νὰ δίνῃ τὸ ψωμὶ μαι
ῆμα στοὺς μαθητάδες ποὺ τὸν
ιν, γιὰ νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ
το Εὐαγγελικὸ «λάβατε φάγετε
αὐτοῦ πάντες». Εἰς τὸ «ἀνήγα-
ουτὴν ψυχήν μου« φέρνεται Χρι-
α ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου.
τὴ βαρύηχη Δαβιδικὴ λύρα, λὲς
συνοδεύει μέσα σὲ τοῦτο τὸ χει-
ἀδιάπτωτα, ἀβίαστα καὶ καθ'
ψηλή της ἔκταση ἡ λεπτὴ χάρη
γιαυλοῦ Ἑλληνικοῦ. Καὶ τὴν
ότητα αὐτὴ δὲν τὴν ἀντιχρεί̈ζει
μόνο εἰς αὐτὸ τὸ χαριτωμενο
ῆς μεταφορᾶς· τὴν ἀντικρύζει
Εἶναι χυμένη μέσα εἰς τὴ σύν-
θεση, εἰς τὸ χρῶμα, εἰς τὴν ἔκφραση, εἰς τὴν αἴσθηση, εἰς τοὺς τύπους ὅλου αὐτοῦ τοῦ κώσμου ποὺ μεταχειρίζεται. Ὅλοι τοῦτοι εἶναι χαριέστατοι λιποτάχτες τῶν Ἑλληνικῶν ἀγγείων, καὶ εἶναι κωμικὴ ἡ προσπάθειά τους νὰ ὑποχριθοῦν τὸν Ἑβραῖο ἢ τὸ χριστιανὸ τῶν γραφῶν. Καὶ ὅμως θὰ εἴμαστε διατεθειμένοι να τοὺς ὑποβέσουμε καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀκόμα, θὰ ἤθελαν λὲς καὶ δὲν ἔρχεται νὰ τοὺς χαλάσῃς τὸ χατῆρι τους.

Τόσο ὑποβλητικὴ εἶναι ἡ ἀνθρώπινη κίνηση ποὺ τοὺς χαρίζει ὁ τεχνίτης τους. Κι' ἀλήθινὰ αὐτὰ δὲν εἶναι τυμβώρυχα λείψανα. Εἶναι κόσμος ζῶν. Εἰς τὶς ἑφτὰ πλαγὲς ἡ παράσταση ἐκεινῶν ποὺ στρεβλώνοντας τὸ σῶμα, προσπαθοῦν νὰ φυλάξουν μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ δάγκαμα τῆς «κυνόμιας», καθὼς καὶ κεἰνη τῶν ζώων, ποὺ χώνοντας τὰ κεφάλια μέσα στὰ σκέλια τους, συμμαζώνουν τὰ περίφοβα, περιμένοντας τὴ θύελλα, ἐνῶ τὸ ἐλαφρότραγο σκιρτᾶ ἀπὸ ἀνησυχία, δείχνουν μιὰ πλατιὰ παρατήρηση τῆς φύσης καὶ τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸ «ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς» πάλι τὸ νερὸ τῆς Σαμαρείτιδος, αὐτὲς οἱ τέσσερες περίστροφες, γαλάζιες γραμμὲς ποὺ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν ἀνασυρμένο κάδο της, εἶναι τόσο νερὸ ὅσο νὰ εἶναι ὅλα μαζὶ τὰ ποτάμια τοῦ Ρεαλισμοῦ. Στὸ «ὁ Θεός, ὁ Θεός μου πρὸς σὲ ὀρθρίζω» εἶναι λεπτότατος ὁ λυρισμός του.

Φέρνει τὸ Λαβὶδ νέο βοσκὸ καθισμένο μὲ τὴν γκλίτσα του ἀπάνου σὲ ἀκρότατη κορυφή, ποὺ τὴν ἔχει περιβάλει ἕνας ἀγέρας ἀπὸ αὐγινὸ φῶς.

Ἴσως θἄπρεπε κανένας ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὴ ξερὴ περιγραφὴ καὶ νὰ ἀναχθῇ σὲ καθαρῶς αἰσθητικὴ ζήτηση γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσδιορίσῃ ἐπακριβέστερα τὴν ὁμορφιὰ, καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καθὼς καὶ τὴν ἀνυπολόγιστη ἐπίδραση ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἡ γνωριμία τους, ἀπάνου στὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Ἀλλὰ σὲ ὅλα αὐτὰ θὰ ἐπανέλθουμε καὶ θὰ μιλήσουμε ἐκτενέστερα κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐκθέσεως τοῦ κ. Παπαλουκᾶ.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

419

Λαυρέσαρις Ἰανός – Ἔπαρχος Ἀθηνίος

Σὺ δὲ τὴν συγγενίδα σὴν ἀπ' ἡμῶν ἅρπασον Γεωργίαν τῷ ἐμῷ παιδὶ ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ ἀοιδίμου Κάσαρος συνήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρηστοὺς βιβλους, ἀρχὴν ἴσως τῆς βιβλιοθήκης χαριζόμενος ... Συνήγαγον οὖν τοῦτ-παλαίρα μεμουσωμένος ταυτὶ τὰ βιβλία, ὅτε ἐμοῦ μεγεθυνομένου ἐπόμενον ἦν τὴν Ἑλλάδα ὁ υἱός σου καὶ παρὰν τῆς μωρίας κινδύνους ἐκφυγεῖν ἐνεί λῶ ὥρου δῆναι τὴν συμπαγῆ ταύτην βιβλιοθήκην τοῦ Δουκός

Ἐπιστολὴ Βασιλείῳ Παιδίνῳ τῷ σοφωτάτῳ βιβλιοθηκαρίῳ τοῦ Δουκός. Ἐκτίθησιν διορισμὸν ἐπ' ἀρχῇ φιλολ.

νάς Μανωΐδης. "Ως 1840 ὁ κύριος Ἐδουάρδος Βλάστος ἐπεσκέφθη τὴν Γαλλίαν ὁ γνωστὸς κύριος αἰσχρολόγος φαλλοκρατικῶν Βλαστῶν ἐκεῖ εὗρε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μ. Μανωΐδη ὑπὸ ἄλλον ὀνομασίαν. ὡς Βλάστος ἐπέστρεψε εἰς Ἀθήνας ἐκ δεξιῶν λαύρας ἀντιγράψας ὁ Μ. ὀργ. μώδης ὑπερεκτικὰ 1845 ἐν ᾗ ἐκ χωριοῦ Βλάστος . . . ἐπορεύθη εἰς Παρισίους τὸ ἀντίγραφον, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ 1844 τὸ α' ἐκδ. πρωτ. ἐκδοτ. Ἐδουάρδ. Βλάστος (Βαβρίου μυθ. - ii nunc primum editae Parisiis 1844) ἐκεῖνον δὲ χρυσοῦν τὸ ἀντίγραφον, οὐδὲ λαύραν ἐγράφησαν, ἀναμφισβήτητα διαφορικὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν 2ο αἰῶνα π.Χ. Παρωδίας παίζει εἰς Μακεδονίαν ὁ Μπαμπᾶς καὶ μὲ ἀφορᾶσι τὸν ἐκ 40 περγ. φύλλων ἀσυνδέτων ἐχόντων κοινὰ πα- ν ὕλην ἀντίγραφον ὑποτυπῶσι τὴν γνησιότητα τοῦ ἀντιγράφου δόξη ι τοῦδε παραδίνει ὁ διάφορα χαρακτῆρος ἀντιγραφέως, πλειόνων τοῦτο ἀντίγραφον ἦτο ἐκ τῶν κτήρων τοῦ Πρίττ. Φουσσίε. Ἐν 1878 ὁ ἐκδ. τὴν. ἀνῆρεν ἐν ἑλλ. ἀντιγράφῳ τὸ ὄνομα τῆς φωδιάρου τοῦ Βαβρίου ἐκ- ὰ ἀναγνωρίζει γραμ. φωδοί ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἔκτισαν ὁ Χορᾶ ν ἐ ἤγιδα 130. ὁ Χορᾶ εἶχε ὑπ' ὄψιν τὸν διάβριον τοῦ ἐν πρώτοις Πρίττ (diss. de Babrio 1876)

Θερμανὸς Α. Χορᾶς Β' 142.

νίος Δουκάκης σύγχρονος χειρογράφων ἐν Ἀθ.

Σοφ. Οἰκονόμου Περὶ τῆς ἐκ. Ἰγνατ. 30-1 σελ.

Ἐκκλησιαστ. Γ - ΙΙΙ, 14 λυρικὰ ᾠδὴ ἐν ἀρχῇ
ἐθνικὴν φρουτίδη καὶ παραφθορικὴν τὸ περὶ λαύρα. ἐν
ἐκ τὸ ἀλεξανδρινὸν ἀφορᾷ καὶ ἐρμηνεύει ἡ ἱπποκρατικὴ λυρ
ἡ πλεῖν τοῦ καλοδίου (Miller κατ. σ. 138)

Ἱερόθεος Ἰωακείμ δ' διαπρεπεύεται μετ' εὐφροσύνης νὰ ἀ
σπεύδων τὴν ΚΠολιν, ἐνοικεῖ ἡ χερμ. προσωπεία τὸ ἀναγκαῖ πολ
ἰκὸν χειρόγραφον ὑπὸ φωτογράφησιν Ἐ. Κώδ Γ' ἐγγρ. σ 273ε

ὁ Duchesne σ. 169-181 ἔχει λόγια
ἐκ τοῦ Βαρλαάμ
ὁ Villoison κατόπιν ἐκείνου χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ
ἀναλύει ἐξ χειρογράφου τὰ λόγια τοῦ Δαμα-
σκηνοῦ. Εἰρηναίου Α. Κορ. Α' 178

ὁ Κῶδ. Βατικ. 1234 καὶ ὁ ἐν Βιβλ. Παρισ. περιέχει τοῦ Θησαυ-
ὀρθοδοξίας Νικήτα Χωνιάτου ἐκλογὴν ἐκ διαφόρων ἐκ τοῦ Νικήτα
~~τοῦ αὐτοῦ ἔργου~~ κεφ. ΝΠΙΧ. Ἀποφεύγει ἡ παροιμίαν α Θεοδ.
λαμπάδια ἱερὰ ἐν Κυζίκῳ. ἄρχονται δὲ λοιπὸν ἐκ τῶν λόγ-
ων τοῦ αὐτοῦ ἐκτενεῖς μεταφορικοὶ ἐκ Παρισ. χειρόγραφ.
τοῦ Saint-André Fabr. (Harles) Bibl. gr. VII. 748.
ὁ λαμπρὸς Ἀθηναῖος Ϛ' 363 ἐκφράζει τὴν γνώμην
ὅτι κατὰ ἐκδοσιν ~~ἐπιτροπῆς~~ ἐκ τοῦ Μορέλλου ἐκτυπώσεων χειρόγρ.
~~Παρισ.~~ (Παρισ. 1561).

Ἐν Ἀθήναις ὁ ἔφορος Κρουσταλλᾶς κατέλαβε μέσα τοῦ 16ου
χρόνου χειρόγραφον ἐκ τῶν λόγων βασιλικῶν φραγμένων ἐκ
ἑλληνικὸν χειρόγραφον ἐκ Μακεδονίας, ἐν ᾧ ἦσαν διαφόρων συγ-
γραφέων διάφορα θεολογικά. Ζωβίρης

Ἐκ τῶν ἐν τῷ Παναγίῳ Κτιστῶν χειρογρ. τῆς Ξενοφῶν
«Βιβλίον χρησιμεῦον τοῖς κατηχουμένοις καὶ ἐρωτῶσι λαϊκοῖς ἐπὶ
~~τὴν πλάνην~~» ~~Ἔκδοτ~~. Ἡμερ. Ἀναλεκτ. 1884 σ. 228

συχνὰ
χειρόγραφα

ν ἀξιολ
ἀποδειχ
ἡ ἐν Ἰω
g in Ma
598 u. 1
ν σ. 701.
ck Fäll
thos aus
ehr in
em Einer

ἐκ Γ 83

τοῦ

τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς συλλογὴν χειρογράφων ἐκ ἀφιε-
ρωμένων αὐτῷ μετ' ἐπιγραφῆς καταδεδειγμένης τοῦ ἰδιο-
κτήτου.

ωγραφα (Για τη μοναστηριακη βιβλιοθηκη)

6 χειρογραφα εξ. αυτοθι αποκτηθεντα υπο του Μοναχου του Παυλου Χαρδικι. 3 τουρκα ειρηνευτικα εν τη αρχη του κωδικος εν τω φραγκικω του Χριστου και δυο καταγραφικοι καταλογοι υπο του Bentley εν τω καταβατικω φραγκικη: η Τριαδι: τα 6 ειναι 1 παρακλητικη, 1 χρυσοβουλλινα, 3 διαφορα, ολα 26 φυλλα και το παλαιοτερον αντιγραφον εκ αυτων φαινεται υπο του Μουσ

(Ν. Σιμ 1908 σελ. 674-676.)
υπο Τ. Π. Θεμελη

3/20/18

[illegible] υπο του Βασιλειου Σεβαστιανου (και των Ορθοδοξογραφων) ο αριθ. εκ του μοναστηριακου καταλογου ειναι 4 (τα γραφεν εκει αυτων :) τα λοιπα μεχρι 27, 28 (λειπουν) και τα του Σεβαστ. ειναι απο 435, 510 φυλλα και εχει ο καταλογος Sebastianos.
Manuscripts in the monastic libraries of Mount Athos. Catalogue provisoire par Spyridon Lambros. Cambridge 1895-1900. 2 vols. 4°. Ο καταλογος ειναι "κακως συνταγμενος και ατελης" και δεν περιεχει ολα τα χειρογραφα αυτου η Βιβλιοθηκη. Η δουλεια ειναι μεγαλη και ο καταλογος ειναι ακριβης. Εν σελ. 25 ειναι ο κατωτερω καταλογος Sathas των αποκτηθεντων υπο του Σαθα (1865 1876) χειρογραφων, οι οποιοι ομως, ως φαινεται, ειναι ολοι εν τη μονη (Sathas Documents inédits relatifs à l'histoire de la Grèce au moyen âge. Paris. Maisonneuve et Cie. Publ. Imp. t. I-VII. 8°.

Εις αυτην επεσκεφθη το 1837 υπο του Ludwig und dient - Χρ
papyrus von Bibliothek zu Bibliothek, bis Mon
Καλογερας Σμυρν. σελ. 533

"les dépôts littéraires de l'Orient, les Biblio-
les monastères de la Montagne-Sainte sont assurément les plus
fruit de manuscrits grecs et slaves; mais on se trompe-
rement, si l'on croyait découvrir actuellement dans les cou-
l'Athos des ouvrages précieux appartenant à l'an-
érature de la grèce. (Λεγει ότι ο ιστορικος του παρελθοντος
των παρεδοσεων δεν ενοησεν αναλογως τα χειρογραφα τα
ρρεφαρεμ . . . Ce fut depuis l'année 1820 environ, c'est
au début même de la guerre de l'indépendance presque
bliothèques de la Montagne-Sainte furent les seules les plus se-
, qui tenaient garnison dans la province de Salonique, exi-
les moines de l'Athos leur livraient, pour les besoins de la gue
manuscrits sur parchemin qu'ils convertirent en
. Il y eut alors des milliers de précieux ouvrages profanes
et anéantis complétement" Sanglois σελ. 98.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

περὶ τῶν χειρόγρων τῶν μεμβράνων ἐν τῇ ἀμυδρίᾳ τ
δι: Μανῶν Μπμπίδη. dans le Moniteur universel du 5
1844. ὁ Peschon dans la Revue germanique 1862.
" " ὁ M. de Vogüé, σ. 304

Σχετικὸν μεταφραστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τῶν
ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Μπουρμπάκη πραγματείᾳ τῷ 11 αι
τὸ χειρόγρ. ἐν Λαύρᾳ ἐν ἔτει 1859 ὑπὸ τοῦ Ζαχαρ
Μπμπίδη μεταφερθὲν ὁριστικῶς ἐν τῇ Παρισιν. βιβλιοθ
τοῦ ἐθνικοῦ βιβλιοθήκης. Ἱστορ. Παλαιογρ. Ε. 97.

Leurs propriétaires les rendaient au poids aux Turcs de
qui en faisaient des gargousses. (φυσίγγια). M. de Vogüé σ. 3

"Τὰ ἐν ἁγίῳ Ὄρει ἑλλην. χειρόγραφα" ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ Ἱερομ. Γ
φαρίου ἐν ἔτει 1859 ἐπιμεληθεὶς ὁ Π. Οὐσπένσκι, θεολόγος, ἱστοριογρ
Ἐπετηρὶς Ἱστορ. Φιλολ. Σχολῆς Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἔτος Κ. (1880) σελ. 26. ἐν ᾗ ὁμιλεῖ περὶ
Bloty A. Die Bibliotheken der Klöster des Athos Bonne 1881

O Miller ἀναφέρει καὶ τὸ βιβλίον του Le mont-Athos ὅπ
μικρὰς μεμβράνας ἐν Κελλίοις τοῦ Μοναστ. τῶν Ἰβήρων σ. 52: un
que volume de XI siècle. c'était le Psautier avec des scholies
taires disposés sur les marges. εἶχον ἤδη ἀναφέρει ὅτε ὁ συνοδ
Guillement avait acheté au même moine pour quelques pi
une petit triptyque byzantin, un peu noirci par le temps. εἶδ
je vis un beau manuscrit in folio dont la dernier moitié
du XI siècle, ὅπερ ὅμως ἐστερεῖτο τῶν ἐξωτ. τιμῶν (εἶχε ὁμοιάζει ἐ
avais vû le contraire, dû rétracter le dernier parce qu'il s'ag

sauvait des manuscrits provenant
sans doute des couvents et dans un
état déplorable de mutilation. Presque
tous sont tachés, incomplets. les volume
en parchemin ont été en plus mal-
traités. ils ont servi à racom
moder les toits ou à couvrir des
pots de confitures. la plupart de
temps ce ne sont que des livres d'ég
lise sans aucune valeur, mais
il arrive aussi quelfois qu'on
est dédommagé de sa peine par
la découverte d'un fragment in-
édit et d'un ouvrage important soit
dans des feuillets dépareillés, soit
sur la couverture d'un volume.
J'en ai fait moi-même une heureu
expérience, et si j'ai un regret, c'est
de n'avoir pas pu visiter tous ces kilio

σ. 4 § 1

— 2 —

422 χρ

Πολλὰ ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Συνοπτίου ἔχουν ὡς ἑξῆς
τοῦ Κορινθοῦ. Πάντα τὰ Πετράλωνα τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Διακοπῆς τοῦ ἁγίου Ὄρους. Βλ. ἀριθμόν: (σ. 22–23)

Τῶν Παλαιοπόλεως (σ. 24–35)

Η'	6	
Β'	11	72 χα.
Γ	9	
Β'	8	
Ε'	21	
Η'	10	
	61	ἐν τῷ 86 ἄλλα ὀνόματα ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Συνοπ.

Ἡ μεσοβύζαντις τῶν ὀνομάτων τῆς Συγγραφικῆς ἡ ἐν ἀρχῇ ὑποφαίνουσα τὰ στοιχεῖα: Ἰω(αννάκιος τῶν Βουλγάρων) καὶ σημαίνει ἐνῶ ὁ ὄνομα. ὅπερ ὑπάρχει ὡρὸ τοῦ Ἰω.: Ἐλία Δρου Ἱερέως. οὐδὲ Ἰωάννης, εἰκὸς ἡ συχνὰ ἐν ἀρχῇ ὀνόματος (ἐν τῷ Συνοπτίῳ) κατὰ τὸν Ἰωσαὴφ. (κ. Διον. Περιηγ. 92) "Ἰὼ ὄρη τῶν Ἀρκαδικῶν διαμέσων ἡ Δήμητρα, χθιζὴ καὶ τὸ χρυσοῦν παλάσσων δὲ οἱ νομεῖς τὸ ὄνομα τὰ σχῆμα, τὸ αὐδώμενον Ἰὼ χέουσιν ἐκ τῶν ἔρλε" ἐκτὸς ἐκρῆξαι καὶ ἡ ἐν τὰ τοιχώματα τῶν Βυζαντινῶν σχολαστικῶν ἀναλυμένη καὶ ἡ μεσόκοινα σύμπτη, τὴν ἀνάγκην τόλε ἔχειν ἔχε καὶ σύμπλωσιν τοιχώμων ἔχαβεν τὴν ἔμβλημα κὰ τοῦ καὶ τὸ Θεμιστοκλέα. Β Σμαράγδ "Καὶ ἔτερα ἀναφέρει ἰδιαίτ καὶ ὁ Müller σ. 54 καὶ ἐν τῷ ἐν Ἰωάννῃ τοιχώμων ἀναγράφει ἀναγραφὴν τοιχωμάτων ἐν τῷ Συν. τῇ ἐδ. Παρ. σ. 106-7 καὶ τὸν Συν. 114, 33. τοιχ. ἀμφοτέρων Διακοπ. 125, 17 κ. ἑ καὶ 114, 36 καὶ Β. χρυσοβούλλα ἡ λαύρα κεῖ. 17.

Τοῦ τοῦ σιγιλλίου τοῦ Βελισαρίου (1079) Act. et Dipl. VI σ. 31.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Χρυσοβούλλια τῆς [illegible] Σκιάθου [illegible] 18ο

Καλανδάριο μονῆ
(διὰ τὸν Καρυαῶν ναόν).

ν τοῦ ναΐσκου ἁγ. Sabba παρὰ Meyer σ. 184-187
ναΐσκου ναὸς ἄνω ἁγίου κ. μοναστήριον τῆ ὄνομα Καινοφαγίας Θεο.
κοινόβιον κ αὐτὸ κοσμοῦσα, ὁμοίως κ ἐν ταῖς χαραῖς ἐκκλ. ἀριστία
ἀγιάσασαν τῶν ἐρχομένων ἐκεῖ τὸ μοναστήριο. διὰ τινα ὑπεροχίαν ...
ἱδρυσε ναΐσκον τὸ ὄνομα. Sabba τῶν ἡγιασμένων χάριν τοῦτου χαρακ τὸ ζυπ.)

ὁ ἁγ. Sabba κ τοῦ διαμεμ αὐτοῦ ἦν ἐκ τῆς Σικελίας Υἱ.
μ. Παῦλος Sikeanos, [Μιχαράκης ἱστ. Βλαχίας σ. 66
ν ἡγούμενος κ τὸ Βαρλαάμιον κέλλα σταυρόπηγος κελλί τῶν Λα-
ς τοῦ ἁγίου Sabba - - - Λοιπὸν περὶ τῶν ἐν Ἱερουσ. παρ. σ
814.

δοχιών. Ἐν ᾗ λειτ. ἀφ' ἑνὸς μέν (δεξιᾷ) εἰκονίζεται ἀνδρ.
ὁ Παγαιόπ. ὁ Γέρων κ ὁ Sikeanos Θύριοι, χαριβάνιν τὰ χρυ-
σοῦλλα. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ὁ ἀνδρ. κ ὁ καπετάνιος κ
Sikeanos Μιχοιών ἕνα. ἐσώκλησα κελλὶ μονήρους κ σκευ-
ὰ τοῦ μον. βίου (λαικ.) διὰ χειρὸς τῶν ἐν Καρυαῖς γνωσῶν
νίαν. δαψιλεστάτη τοιχογραφία μορφαὶ ἁγίων ἀσκητικῶν
ἀπὸ 1804. Ἐν ᾗ ὀρθῇ λειτ. ν νοτίᾳ τοιχογρ. ἐρχόμενον
ἀπ' εἰσερχομένων φαίνεται ὁ Sikeanos Μιχοιών ὁ γέρων κ δεξιᾷ ὁ Πα.
γέρα ἐν Σικελίᾳ ὁ αὐτὸς ἐν Κοσμοπόλει κτίτωρ τοῦ καθολικοῦ
τῆ Μιχοιών τοῦ ναοῦ ὀρθομένου. ὁ Sikeanos Βασιλάκης.

Χρι

Ἄλλαι φιάδες τοῦ καλανδαρίου (ἤτοι τοῦ διαιτητοῦ τὸ κα-
λανδάριον) ἀποσπάσματα μόνον Ἀ. Ἀποστ. Ἐπιστ. 316 Μιχ. 99
καλανδάριον τῆ Μονῆ κ ἐν Acta Patr. Β' 140, 217 [αἰ. 1671

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Χριστοφόρος ὁ Ἀρτηνὸς ἦν ἐκ Νέας Ζίας
ἐπιγραφικὸς φίλος τοῦ γέροντος τοῦ Καΐρειου
ὃν εἶδε ἐν Ἑβραϊτικῇ. Δίχως 129
ἐπιστολὴ πρὸς Χρ. Διοσκόλου τοῦ Βουχουριᾶ ἐκ Ἀ. Ἠπ.

Χριστόφορος Προδρομίτης διδ. ἐκ Ἀθην. σχολῆς
λογίων ἐξέτ. ἐκ τῆς σχολῆς ἐκκλ. ἀρχ. Δ 563, 571

περι τονσῦρᾶς. Αγγ. Χρονος Εγκειρ
~~625~~ ιι τοῦ Agallir de perpet
Eccl. Occ. atque Orient. Cap. VIII sect.
~~VIII~~ XII Monachis capitis cultus est
ornatus amplior ad cultum yoraculâ de-
tonsa eam ambiunt capilli, comti, et
per humeros demissi, in quorum comm
nitate immaniora ingenia cum formam,
tum gloriam explicant, coronam caput
que operiunt camelaucio, quod teg-
men capitis est, ex lanâ nigricante
t pallium illam dedit, texlum, rotun-
dum, altitudine semipalmare in for-
mam conchae finiens, qua caput ~~—~~ e-
ditur, non undequaque ~~aequo~~ ~~—~~ sed ex
ubi aures ~~fa~~ sedent, plagulae junguntur
us, quibus auribus incommodis medet
tur. Vomen habet, ut ipse existimo, qui
dij dicunt, quod ex pelle Cervinâ ~~—~~
fiat plerumque texatur, super cervicem
ion Cucullam extendunt. Sacerdotes
eliter caput ornant. quibus omnibus
orona in vertice capitis satis amplâ con-
nitur. Sam Graeci στεφάνην, παρα-

427 δραν appellant. Balsamon in can.
Ἀγκύρ. Διορίζεται ὁ κανὼν
ὅσαι καλὰ τῶν ἐκκλησιῶν ἐν τῇ
ἡμῶν ἔχουσι παστάδραν, ἤγουν
ὀκτὼ μοναχοῦ. Decernit canon
tondendos capites at clericos i.e.
re. eam quae Graece dicitur πα-
δρα i.e. Tonsuram, et clerici ha-
indui... Const. Epistolâ ad Sylv
νοσῶ ἐν σκηνῇ μόνον ἐν παστάδι
ἢν εἶχε χορὸς ὄξω τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ ἁ
Πέτρου ὑπὸ τὴν καθέδραν σκηνῆς
χουσι τῆς ραιζαρίτων... Sam
ram quoque dictam testatur Pet
Antiochenus Epist ad Cerin
Ἡ ἐπὶ τῶν ῥαιζαρίων καὶ τῶν κιον
σύμπαν τὸ ἐμπρὸς τοῦ ναοῦ μέρος
Aug. Πέτρου περιέχει τοῦ ναοῦ μέσον ἐπὶ
κωνικὸς δόμος, ὁ χῶρος ἐν ὑπῆρχον οἱ ν
θεῖς τοῦ ἐγκαυστοῦ τοῦ χρισμ.
ἐν τῷ δόξαι αὐτοῦ τῆς ἐμπὶ ἐξοικ
ρωταῖοι μὲν ξυρᾶσθαι τοὺς ὠμοὺς πρ
δὲ ἐκ τοῦ κορυφῆς τῆς παστάδος κατὰ

Εἰρεσίριον τῶν ἱματ-
περὶ ἑβδομ. σημειώσεις

κυπριοσύνη -

γένεσι ----

Αἰξίου κομν. Χρυσόβουλλα

κεφαλησία ὄρους, κτλ.

ἰουδθοία

μναϊτικη

διακονήματα

ἡγουμενία μονῶν ἀνεξαρτησία -

" μοναχισμός

" κράτος -

ἡγουμένου ἐκλογή

ἱεροδρυδμου ἐν ἄλλαις μοναῖς

Περωτινή μοναχοί

κοινόβιον -

Μονῶν διάφοροι ἐν Κ/πόλει

μοναστηρίων εἴδη -

μοναχοί - ἐξόμολογηταί

ξενοτροφία

Παιδεία μοναχῶν

ἐπιτηρητήριος ὑπηρεσία.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

πορνεία

προσόμοια ἄλλων μεσονυκτίων

πρῶτος ἦχος σχέσεως πρὸς ἑαυτὸν ἀλλαγμένος

αγιογραφία 33.35,36,37,38,39.

Αγία Άννα 15

Άγιοι Ανάργυροι 4α

Αγιορείται Αγίων κατάλογος (ἐν ἀρχῇ)

Άγιος Α. 1, 224. Άθως 15

Άγιος Όρος (Όνομα) 6 1-3,4 Σπουδαιότης 1-3 (ἰδ σημαία

Αδριανούπολις 4α.6 Ιερ. 5, 11 10α. Ερμηνεία 69

Άγιον Πάντων μονή ἐν Άγιον Όρει 4.

Άθως (ιστορικόν (Σφαϊ.) 1. 13. 14, 14α 146 (ἰδ μικρόβιος)

Αγραφιώτης ὁ Χωρὶς καὶ Κρυὰ νερά 16

Αγραφιώτης Πρωτοπαπᾶς ὁ διδάσκαλος 16

Αγίου Παντελεήμονος Μονή ἐν Άθῳ 31 Ἱερ. Ἀντωνίου μονή 219

Αγρεσινοὶ ὅροι Χ-Λεβήθιον

Αδριανούπολις Παναγιοτοπολιτικὴ ὁ Θρακοφώνιος μητροπολίτης 207.

Αδριανούπολις Πατρὸς Θ. 214 Ζωπιών 235 Ζωπιών 236 Σαμψαγᾶς. 250 ε/ Ἵδρυσις Λατρείας εἰς Δαμ. 214

Αγγελικὸν τὸ σκῆπτρα 6β

† Ταῦτα ὅσα ἀντιγραφὰ ἔσχον

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Διδυμοτείχου 23, 45, 170

Ἁγιος Παυρεώλης 223 κ.ἑ

Ἁγιονόρους μονή 31

ἀφρικας (ἀγ. Ιω. Ἀββᾶς) 30.

Ἀμαξηποί 2, 24 (ἱ. Μοδρινοῦ) 89[c]

Ἀνειάδης 146.

Ἀνδρίνου, ὄρεγμες 31 ανεκτοι Πελεφακης ὁ Ρῶσος

Ἀνεκτίου ἁγ. Πλονά 15, 214

Ἀννης τῆ Ἰωακείμ μονή 55[c]

Ἀξιον ἐστίν 16

Ἀροϊνίας Σουζάνως 420

ἀρχιερεὺς ἐν Ἄθῳ 25 ἐν λαύρᾳ Ἀγιαλαβιωτῶν

Ἀνδρέας προηγούμενος ἐν Ζωγράφου 24

ἀγραὶ 158 ἱδ. κτήματα, μοναστήρια, ἀφορισμοί

ἀρχιμανδρίται 30

ἀρχιπελαγίται 34

ἀρχαιότητες 16

ἀρχαῖοι ἀνδριάντες 17

Ἀσκητικαὶ διατριβαὶ 27.-28. 40-44.50 κελλιῶται 46 ἀσκητήρια (περί). Α
Ν. ὁ Ξηροῦ ἐκκλησία 45α

Βιογραφίαι 1.3.52. Διὸν Νικρίτου

αὐτοδιοικοῦσα 54[c].

ἀφορισμένοι ἐν λαύρᾳ . 31

ἀφορισμοὶ 10 ἱδ. ἀγ. κτ

αὐθεντήματα βουλγάρικα τουρκόκαλλον 2½ **

Βαρλαάμ ηγ ανιόντ(ων) ἁγιορ. τόμ. σ. 121

Βιογρ. ανέκδ. νόμενοι κ λε΄ λε΄ εκκλησίας 52. ἐν Κε΄ λιῶ Μο
αἰθωρίδη 74 ὁσία η ἡσυχία 61, 74, 76. ὁρὸς διορατικῶν ἰδιοσυνίας 120

Βαρλάαμ 224 **
Βασίλειος μοναζόντων 5[illegible]. ηγ αὐτὸς ὁ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐν Μαχαιρᾶδῃ
Βασίλιος ἐπίσκοπος κ Καισαρ. 63 (ὑ. ἐπίσκοπος) ἰκάδι 896

Βασιλειοπολίτ μονὴ 56 ηγούμεν 53. 378 π. μία 530-6 87ε-ζ'
Βιβλιοθήκη 343, 55α-δ 164 286 — 28, 33, 35, 44, 53, 54 310ε
Βιογραφίαι 48 [Βασιλ! Ἰαωὰ συγγραφεύς ||

Βίγλα μεγάλη 55

Βίοι ἁγίων ἁγιορειτῶν ὑπὸ ἁγ. Ἰωσηφίμου 54

Βασιλείου ἐξαήμερα τοῦ ἁγ. Βασιλ 533

Βλαχοι ποιμένες ἐν Ἄθῳ 55ε.

Βλασίας πεπαιμένα 55 (ἱ. Χυμονιτικοῦ βιβλ.) ἐγγράφα 53η
Βιογραφία Δοσίου ἐν Ἄθῳ (νεώτερη ἐκδοσις Ν. Ζευλ.) 52

Βιογραφία ὁσίου Παϊσίου, Σκητιωτικῆς 52

Βλαστὸς ἁγίου Βασιλ 547.

Βουκεφάλας ἵππος σ. 52

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Γενναδίου χάρτου 415 κ 56.

Γερμανός ἱερομόναχος καθηγούμενος τῆς ἁγιωνύμου Λαύρας

Δωσοῦς Διονύσιος 56 γεωλογία Ἐμπορικὴ ἀγ. ὄρος σ. 385

Γρηγορίου 55δ

Γρηγορίου μονὴ 378

Γρηγορίου Ἀγιοπαυλίτου 21.

Γρηγορίου ὁ Παλαμᾶς 57

Γρηγορίου Εἰρηνουπόλεως 50

Γρηγορίου ὁ Διονυσίου (ἐν Λαύρᾳ 1284) 56.

Γουναράδων 55δ

Γυμνοσταμηνίων ἡ Κυρὰ Παναγία ἐρείπιον μοναστηρ. ἐν Λαυρ.
ἰδ. Σκρασούλας Ἱστορία 2ν.

Γουδέλεως ἐν Ἄθῳ (ἰδ. Θηρσιά) 55-55 (ἀφιερ. Ψ. Δινοδ. σ. 385

Σαμαρά Ιωαν. 144 Καραβουνιά 9/γιος 5
Γαλάτη Ιωάννου σκυτοτομία 144 — Δανιήλ αχραδ. λαυρια 93
Δημητριάδη μοναστήρια 255 Δήμιους μοναστ. περιστέρι 252
Διαδικη ήρωμ. Καφενδάρι 89
Δεκαπεντάι. 94:
Διαδρομοπούλου αξ. Ορη Βαμβακου 274γ. Αθοφανου λουδίνα 274ε
ίδρυη 56 Δεκαβίγας νεκτάριος 75

Δικαίος 14
Δικηγόρος των εσοτερικών αίθουσα τη παλιφόρχη 382α
Δικηγορικα 64, 65, 67 Δικαιοδοσία δι εκμισθώσεις 77ε.

Δενδρινή Προυσόπη 366.

Διοίκησις (αυτοδιοικησις 5284-61 πυρ/πηρ διοικήσεως 69-1
διοίκησις Νομάρχη 70 (ιδ. κατ. ιδιόκτων) κοιμεται κοριτσιών 77 Τουρκικά 14, 62. 71
Διονύσης αρχιμ. Ιδιόκτης 144

Δικαστικά έγγραφα 78-84 - Ταφεία διοικήσεως, 69**

Διονύσης ιερέας 75.

Δενδρινός Ιερόδιακ. Προυσόπη αύλ.

Διονύσιος Νομάρχης 92 4, 378

Διονύσης Αγιορειτικής 271.

Διονύσιος, ε ώνυμ Π...ου 405

Διονύσης παρ. 220

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δούκας Στρατής χειρογρ. Παντοκράτορος 418

Δουκαν Στεφ. 836

Δοχειαρίου μονῆς 379, 77ᵉ Δοχειαρίς Στεφ. 77ή.

Δουζοπάροικοι 93 προσκαθήμενοι 93

Δρᾶσοι ἀγιορεῖται 57. μοναχοι 283-4

Δοκιμοι ἐν Ἄθῳ 90, 182

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Έγγραφα ξ. επίσημα ί.ν.

σχολ.: ω

ξ μ ι α 9, 100 προσφ. 106-111α (ίδ. ν. καλογραί) ίδ. ν. δράσης μον
96 ν μοναχ. αφιώσης) 98β, 98α

σε ποιον ss (έγγ. χειρ. ίδ. μοναχοί) 99δ

εξαρχικά δικαιώματα επί χρυσοβούλου τού εξαρχικού σεσημειώσεως 5 προφ. ν α 99δ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

εισαγωγή στην Ωδή 3

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(id. Διονυσίου)

Ἐκκλησίαι ἐνάρετοι τὸν Ἅγ. 61, 62, 22, κυριακὴ 165 ψ

ψυχικοὶ μοναχοὶ 283. μέρι μνα ἀφορίζος ἔτ. ψ 152

ψυχικὸν Πνγ. τῆς ἁγ. Ὄρος οχίους 98β.

Ἑλλήνων χαρακτὴρ ὅλαι μεγάλη 152 τελ

Ἑλλ[ην]ικὸν προάστειον ἐν Κ/πόλει ὁ Κων. Ἀξελὸς ἔχραιφεν ἀφθ[ο]νίαν

λαϊκῶν Ρωμαίων τοῦ ἁγ. Παντ. 308

ἐμπόριον ἀναφορεύεται

νόμισμα μοναχὸν 111ψ.

ἐκκλησιαστικαὶ χῶραι 189

παναγίας 1821[10] 104. 204. 111[84], 362[9]

κοσμικὸν παρεκκλησιαστικόν 122

ἐπιγραφαὶ (id. ἀρχαιότητος) 98 (id. ἀρχ. ἐπιγραφαὶ ἀρχ. 103

ἐπιδρομαὶ 112-114. 111

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σμυρναίων 1 5 δ

Επίσημα ἔγγραφα (ἰδ. Βατοπαιδίου 53) διοικητικά 28-33 διαφ. 84-87 Συνοδικαὶ Δ 115-118 (ἰδ. τῆς Διοικητικῆς) Βατοπαιδίου 114-20, 36
Διάφορα 12 λαυρ. 222α ἐ.
Επίσημα ἀφιερ. ἔγγραφα αὐτ. Acta Patriarchatus I, 121

Σμυρναίων 118

Σπόνδυλος. βασιλικὸς 63. μονὴ (κοσμικὸς) 235 = 145

Ἑρμηνεῖον σμύρνης 125.

Σπόγγια 123-4.

Σφυγμικὸν μονὴ 126. χευσόβουλλα

Ἐνδυμίων Ἴβηρ 145.

Ἐνδυμίων λαυριώτης 250-2 Ἐνδυμιὼν δίας τῆς ἀκαπονθίας 125

Εὐγένιος Σπροπόδας. 328

Εὐνοῦχοι 125.

Εὐχέλαιον (=ἐνδυσιασταὶ) ἐν Ἄθῳ ἰδ. Νήσῳ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

8 Z 1

Ζαχαρίας Καισαρούς Πεζιτοχραφή 1625.

Ζωγού τ χρεμιζήνης όρια 127
Ζωγράφου μονή 127

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Η

ὁ δούρανος μηχροσχίνη 121 ἡ ἐκκλησία

ἡ ἡγουμένοι ἡ ἱερωσύνη 119

ἡ θεία (ἰδ. παράδοσις) φράσις. 128a

ἡ ἡουχασία (τὸ κυρίᾳ φύσις ἰνδιορρύθμιαι) 28 βαφμαίμ 128 ἡ
ἀνίσχυρος 128c 121 (ἰδε πολύβιον πρόλεμμος) ἄφρεια ἀδιαφο-
ρεσία 128d

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Θεοτόκη Ιωαν. 149ν.

Θεοφανώ φαρμακοπ. 132

Θεοδοσία ὁ κοινοβιάρχης 132

Θεόδωρος Σφιγμενίτης 126°

Θεοδώρου 131.

Θεοφάνης Ηρακλείας 271

Θεοφάνης Ιερομ. 132

Θεραπευταί 40-44, 291

Θήκαι 133 (ἱδ. Γυναικ.)

Θεοφάνης = Θεοφάνης 130.
Πλακιδέρου ὁ ν. Χειμάρραχος

Θεοφάνης Λακεδαιμονίης 132, 320°

Θεόδωρα Μαγιδέρη Ιωαν. 179

Θεοφύλος Σταυρονικητ. πιναξ 371

Θεοτόκιον Νικ. βιβλιοθήκη ἡ σχολὴ φαναρίων

Θεομοὶ Χ. πίνακα ἐν ἀρχῇ

Ἰάκωβος ἀρχιμανδρίτης Βατοπαιδινός 134
πρώην Ἁγιανίτης.
Ἰάκ. Βατοπαιδινός ἰδ. Βατοπ. 50, 535
Ἴβηρα (διάφοροι χῶροι) 142α 143, 145, 128. Ἴβηρα προσκυνητάρια 91
Ἴβηρα περὶ τὸ βιβλ. Θεοτόκου 128
Ἰβήρων (ἰδ. Καυσόκαλυβα) 134
Ἰδιόρρυθμοι 135, 139 κελλιά 136, 137, 165. κτήματα 138 ἐπίλεκτα 158 χαρακτηρισμός 13
βιβλιογρ. 55δ
Ἱερόθεος Ἰβηρίτης 142γ
Ἱερόθεος ὁ ἐν τῇ Ὕδρᾳ* 146, νεοσυντακτικός 320β
Ἱερμιάς (ἰδ. Λάυρας) παρ. ἐπίδρομα 225
Ἱεροσόλυμα (ἰδ. Ὅρια)
Ἰδιόρρυθμα μοναχῶν 403α
Ἰννοκεντίου ἐπιστ. 182.
Ἰσίδωρος Παρ. 146α
Ἰσαάκιος δυνάστης ὀρεινοῦ Ἁγίου Ὄρους 16
Ἱστορία Ἁγίου Ὄρους (ἰδ. κ(οινο)βιακοὶ ἐν αὐτῷ) 147
Ἰωάννης Γουναράς 252α
Ἰωάννης Ἴβηρ 145
Ἰωάννης Βατοπαιδινός 53
Ἰωάννης Γυρνιώτου βίος 253-62
Ἰωαννίκιος Λιμένου 146β.
Ἰωαννίκιος Γεωργοριάτης 134
Ἰωαννίκιος Ἰβηρίτης 145

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Καθαριώτης 174.
Καθιόμαλα 175
Καλαμαριὰ ἱδ. Μάρω
Καλλιόπη Δεκαφυγίωλη 176 g.
Κάλλιστος παλ. 179. (ἰδ. Ζαν. Ἰωάνν.)
Καλλιστος Ἐπισκοπάκη, 176 g.
Καλλονὰί (ἰδ. ἐξωκ.) 182-6

Καλόγερος 152

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κάζανίτης (1689) παλ. ἐν ἔδρᾳ. 190

Καλοδώνης Ἰγνάτιος σ. 419ª

Κανονικά 192.

Κανόνες ἐπιχειρίας 164*
Κανόνες μοναδίων 164α

Κανονιστοί. 157

Καραμάγγου μονὴ 156-6
σωστή 1:5

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Καρέαι 186 (καριάπαρις 187) 157. 156 (μασσία)

Καρούχιον 155

Κασσάνδρα 191

Κυναξώριοι 178-9

Καταμουζηνός 148-9

Καταστασις μοναχῶν (id. κατηχορίαι, πάτμιοι κ.τ.λ.) 153, 1

Καυσοκαλυβίου 156α

Καυσοκαλυβίου κτίτωρ 156.

Κατηχορίαι 152 (παλαιόθεν) 153-4 (ὠδαί:) 180-1 (τροχοφόρος ἐν ἀρχαίοις 180α. Ἰουδαῖος 180β Βλ. Μοναχοί ἐν Κύπρῳ 391

Καθολικὸν ἁγίου (id. μοναχοὶ ἁγιῶται) 171-2

Καθολικά. 156δ.

Καθολικαλύβια 156γ.

Κτιρικία 152β.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κυψέλα (καφενών) 155 οδός Μακεδόνων

Κυψελών (εφ. Αθην.) 197 σημείον συνοδοιπορικών 192α

Κεδρίδιον 155

Σπηλιά 187, 252.

Κρήνης Μοίρη 188

Καισαρίνης Ζώης 188

Καισαριανοί Τόποι 189

Ιπποκορμικοί Λιμαίον. 176α

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τ 911

12

Κοίμησις 182 (id. Μητροίννα)

Χαλκέως Μονή 170

λοιβιόχυτη λαξευμένη ὁ Θεοδ. 137

Κοινόβιον ἱερὸν ὁμολογίαν σφὰ μὲ Καίρ. η Συμ. πρεσβύτων 178 καταλογὴν
συμπρόσωπα τοῦ 147 περὶ τὸ σχῆμα 149-205 κρίσις 146 ἡγούμενος 115

Κοινόβιον ἀρχιμανδρία 164η καὶ Πανηγύρι 164δμ. Καταγωγὴ 142
Κοινόβιον (id. μον. (σία) (σφραγὶς 168) ἡγουμένου 170 170 Μητρὸς ἱερομονάχων 166 Ι.
καταλογὴν 159 συστροφὴς 167 ἱερατικοῦ καὶ θείου σχήματος 167 κοινοβιακὴ
μονὴ ἐν ἐρημίαις 167 καὶ ἐν ἐρημίαις 167 (πλησίον) 170 σφραγὶς. 55 64

Συγγραφαὶ. 164.

κοινόβιον σφρὰ τοῦ ἡγουμένου (διαφόρων) ἀνδρῶν καὶ Κελλίοις 185

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κουρά των επιρίσεων 177. κουραμονάχου ηγ. εν τῷ Π. Δοδόνης

Κουρά μον. Ὁσίου Λουκᾶ 156 Κουρεὰς λαυριωτικὴ Ἐπιδαύρου 40

Κουρεὰς Ἰβηρικοῦ 188. Κουρεὰς ἡ Ὄνειρος 1566

Κουζουμενοῦ μονὴ 176.

Κουσβέγκη Ἱερόθεος προηγ. Σλωμοπουλειακὴ 371.

κουτσὸς ὁ διάβολος 95

Κτήματα μοναστ. ἀναθοδῆς 173 κτηματ. ὄροι 169. δήμιος 287.

Κ.Σ. ΙΙΙ

Κουρεῖον ἔξω τοῦ Ἁγ. σ. 190

Κῶστας Διον. σ. 190

Χριστοδούλος Μιχ. 176γ. Χριστοδούλος Μιλτ. 1766. 312.

Κύριλλος ὁ Ἐ. Δοδόνης 228

Κυριακὴ-Ἀλεξάνδρα 190

Κυριακὴ Λαυριώτης βίος 262-68., 271

Κυνοσαρμονίων 378

Κυδωνιὰ πρόχειρος λαυριώτ Βαρδαμπὲ παλαιὰ Δοσιθέα Τοπ. Ἀγαπ. 9

13 Λ

Λάμπρος Σπ. περὶ ἄθω 386

Παλαιογραφία (ἰδ. Ἀντωνοίλ.

Λαύρων ὧδεν οἱ μοναχοὶ 187.

Λαύρα χαλκηδία, σάκκως Νικηφόρου ὁ 218[a]

Λαυριῶται μυξοθωλίται 219

Λαύρας ἱδρυσις ἡ ἱστοριογραφία 218

Λαύρα τὸ σημερινὸν 216 ἱστορικά (ἀκριβῆ ζῶμοι) 216[a]-216[k]

Λαύρα (ἰσονόμιαι ὡς 21) 204. ὁ ναὸς ἡ ἰωαννικιῶται 205 παρ. λαυρ. ἡ
παλαιογραφία 205-6 ἀδελφ. σαμψωνιακὴ 207. Λαύραι 207 ἱδρυσιγραφίαι 208-12.
ἡ ἀθωνικὸν τριῶμον 213 Μυζοπόλαμον. ἁγιογραφία καθολικοῦ, πύργοι καθολ.
Ἡγουμενεῖον. ἱστορία 213. περὶ λαυριωτῶν 215. ἀποκαλαύσεις κοινοβίου 214 Μονὴ
ἁγ. Ἀντωνίου ἰδ. λ. Πυφιάρχαι λαυριῶται 221/2 κελλία καὶ λιμένα 222. Λαυριωτῶν
ἄρχ. αὐτοῦ ἔργα. 223 - καλόγηροι 223[a] ποιότης 226,13. σαίνιον ἱερὸν σιδηροῦν διάτυπον
Μονὴ Μιχ. ἀρχάγγ. ἡ διαφορὰ μεθόριον λαύρας 227. ἡγούμενοι λαύρας 227-247
Παρ. λαυριῶται 248 Μητρ. λαυριῶται 249. Ἐκδικήσεις λαυρ. ἰδ. λ. Κοσμᾶς ἰδ. λ. Ἀθαν.
λαυρ. ἰδ. λ. Ἰωσὴφ ἐγκλείστου ἰδ. λ. Κυριακὸς λαυρ. ἰδ. λ. Χρυσοστ. λαυρ. ἰδ. λ. θάνατος δ
τὸ ἐπὶ σοὶ χαίρει λαυριώτου διαφορ. ἐγγράφα ἐκ λαύρας ἀρχαίων ἰδ. λαυρ. ἀφιερ. 252
Μητροπολία 254 ἁγ. Ἀνδρ. Πατμ. λαύραι προνόμια 216 πλὴν στις τρίτης[217]
ἱστορικὰ 272[a]. Διὰ ὄνομα ἁγ. Θεοτόκου ἐν Μονῇ 213 πλοῖα πόνα εἶχε 216 μ. ἐκ
Μυζηθρᾶ 213 λαύρα ἐρημικὸν 534. λαύρα κτήσις 218 Νοσοκομεῖον[218]
χρυσοβούλλιν Ἰωαννίου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 232δ; ἐμπορεῖα 218[g]

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Λευκία ἱεροδιακόνου 15.

Λεξίλογιον 274ᵃ-ᵇ ἀληθινόν 189, 302

ἡ λεία ἀνάθεω 273

Ἅγιοι ἀγιορεῖται ν. 53. *273. 274ᵍ

Κόνιζα 274ᵍ. οἱ λουσάρα 275

Λουσάρις χωρ. ἀγιορείτης σ 284.

Λουσοῦρμι λογοδέτης Σάμιος 274ᵘ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

~~Πλησιάνα σελ. 318~~

Πάρω (καλαμαρία) 311 Πάξιμος ὁ Γραικός. 307

Παπουκιανοί 307 Παλεῖνου Μιχ. 125 κ.ἑ. ....

Παπαδᾶς ἱερομόναχος καλά Βαρλαάμ. 128 κ.

Παπαδᾶς Ἀνδρούσης 176.

Πεζανά 218.

Παπαφλέσσας ὁ Κορινθ 307, 314

Πέτρα 277-8

Πάξιμος ὁ Γραικός 307.

Πάφιος μοναχὸς πρώην 246.

Πατοχία (ἰδ. πήγαλα) χαρακία 302 παροικοι 302. ἀγαφώνες 326 308
ἀποχαρακωμένο νησάκι ἀρχαίων 316 σημείωση ἰσοδ τοίχων 77κ.
μεταπάτησις κατρούλια 308

Πανὰ Παναγίας 479α.

Πληροφόρηση ἱερομ. Ἀθανάσιος ἅγιος 312 (ἰδ περιόπτης)

Πέτρες 214.

Πικρόδαφνες 315

Πηγαδοσύκια πηγή (ἰδ πηγάδι) 314

Πλατάνιβρυσι (πηγή) σύνεχοις "

Πλαγίνου μονή 317 (ἰδ. Ἁγιαγγίνοι)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Μονὰι συναμφίσβητοι ὡς ἀφ. Ὄρη 285
πλῆθος 295, 308-9 Μοναχοὶ 280
διδόμεναι εἰς χαριστικὰ 297-8
Μ. ἀρχαῖων ἔτους 308.

Δήμιοι 308-9, 326

Νόμοι περὶ μονῶν 321 ἄγραφοι αἰ.

Ναοὶ 324-25

Μοναχῶν εἶδη 300 κ.ε.

Ἐκτὸς τοῦ μοναστηρίου 4 λόγοι τοῦ χρυσ. 295

Μοναχοὶ συμβιβάζοντες βασιλεῖ 338

Μονῶν ὀνομασίαι 281

Μοναὶ ἀφ' ὧν ἀπαιτοῦνται προσελθοῦσαι 300

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

15 Ν

Μοναχοί και μοναχαί 274. id. μανίας ψυχικοί

Μοναχοί επι ενοδείας 279 Μοναχοί εν εκκλησία 280

φρούοι εν τη ψυχική 283-4, 289 (id. εν γυναικείων, εν φρέατος) 291, 293

Μον. βίος. βάσις εν αρχή αιώνος 286-7, 293. 154 Ιστορικών 164δ

Εμπορικά (id. χ. εν αγίου) 289-90. 293 (id. εν

Μον καρδιακή παραλυσία εν Γαλλία 292.

Ιλιγγος 295-6 (μοναχών). 3 Μονών 308γ.

Ιστορία 299

279 Χρυσόστ.

Χαρά του μον. βίου 300 (id. καταγορίαι) ευθαρσούσα

Πρώτοι μον. εν Άθω 301, 309 (id. καταίτινων Άθω)

Μεγαλοφοσύναι 301 (ημέρα)

Χρόνος ειρωπαϊκών 303 διαλαμβάνων id. εν 198

περί μον. βίου συγγραφείς (id προ). Πελοποννησιακοί μον. δομοί) 31

Ν. Κυμαρά εν αρχαίω. ιδίοις 27-10-57, ανάπτερα

Μοναχοί εν βασιλεία εν ημερονυκτίω 318 καιρός περιγραφής

Νόμοι περί μονών 321

Μικροί ίδιοι εν επισκοπαίς 325-6

Καταγορίαι 152, 152α

Μοναχοί εν ειρωνεία. 306

Μοναχικά εν ερημία. 304

Μον. αρχοντικά 306

μοναχοί ωδαμιδικής σ. 300

μοναχών νοσηλεία 403α-β.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

497

M

– Μονῆ φιλανθρωπηνῶν ἐνεργοῦσαι Σχημ. 284

Πλουσιοπάροικοι 312, 213

Μυστικοὶ πατέρες ἡ. stoffels 1908, Delacroix 1912

Πλούσιοι διαβήτης 319

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Δία. [illegible] 24χ.

Νεόφυτος Καισαρείας 320ᵃ

Νεοφύτου ἄρχ. Ἀναβύσσης [illegible] 320α.

Νήφων προεστώτος ἀσκ. καὶ καθ. ἐρημ. ὁράδ. 320ζ.

Νήφων ευχίτης 320.

Νικηφόρος Ἰουκαδεὺς 128η 320ζ*

Νικηφόρος Φωκᾶς 924-5- ἀκολουθία 326

Νικολάου Πατρ. Ἐφεσίου 320ζ.

Νικόδημος Ἁγιορείτης περὶ ἀγ. Ὄρ. 320δ.

Νεῖλος ὁ Νοταρᾶς 272 Λαυριώτης

Νικηφόρος Παπαδάκης 321

νησίνα τῶν σαχαιῶν 320ᵃ

Νεομάρτυς ἀνώνυμος τοῦ 1694, 429

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ξ

Ξανδόσουλοι καμήλες κ' γυναίκες. 326ª

Ξηροσουλάμου μυαν 328, 362

Ξηροσουλαμου σύνολη 326

Ξυλογλυπτική 327.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

424
17 G

Παραλλαγαί εἰς Ἰλ. 331-5

Πρέμνα ἐσχάρη 330. Ὀλυσία. 354

Ὅρια Ἰρισσοῦ εἰς Ἰλ. 330 ἢ Ὅρια Λιμνοτόπου αὐλ. [illegible]

Ἀναιρουμένη Ἰλ. 117 εἰς παρένθεσιν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Παναγία ἐν Ἄθῳ 353 Ἰωαννίνων 352ε.
Παραδοσις 355
Παρθενία 336, 356ᵃ
Παίδια 356–356***
Παύλου ἁγ. Μονή 357*. 378
Πανσεληνάρου μονή 359. ἐν 227. (Ἰω. Καλυβ. κώδ.)
Παραμυθία προϊόντων 351. 182.
Πάτρια 369
Πανερημίου ἁγ. Ὄρους 354
Πατριάρχαι Λαυριώται 221.
Περιβλεπτῶν μονή 360.
Πατριάρχαι Ἁγιορῖται 352.
Πύλος Ἀθωνική 352*
Παρθενία Σκούρβη 353
Παῖσιος ὁ ναυτικογράφος 353
Παναγαπητοσοφία περὶ ἁγ. Ὄρους τὸ δὲν λέγει 383
Παΐσιος Κεντοπλαχνίτης σ. 156ᵇ
Πανηγυρικὸν Λαυριώτην 222γ ἔγγραφα

Πόλεις ἐν Ὑδρᾳ 68

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

πολιόμβρια 350..

Τοξική λοίμωδη συμπτοία 338.

Νοσώδης 361.

Προσβόλα 361

Πρισθριανῶν Ζω. 271

Προσβόμου σιτόπη λοίμωξις 273 Πρόδρομος κοπέτρας 369

Προτόμια. 360-4

Πρεσπεριοῦχοι ὠόμεις ἐν Βυβαντίῳ 66, 68:.

Πρυσμονάρια 361.

Πρασσωρικὴ ἔρις 350

Πρῶτοι ἐν Ἄθω μοναχοί 300, 301 171-2. 308*

Πρώτος ἀμπελίων 67 πεῖλος, πωλῶν 337* μ.ἰ. ἐμβολιασία. 308* κολώ

Πωλῶν 337α.

Πρωλῶν μονῶν 336

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ρασιάς Ἰφάνιμος (ἱν. συγγραφ. σημ.)

Ρώσσου 362

Ραβδούχου μονή 366.

Ρωμανιτικόν ῥήτωρα (ἔμφρ. 192-206.) 369 ἱν. Ἠλιακίας, πλήρ.

Ρώσσοι φυγόξενα 367 ἀμπελῶν ἐν Ρώσσου 368 Ρώσσ. ῥήτωρα 369 Ρώσσ. κερκίδιον 362
ἀντιφρύγια παλαίμη σημ. καροχίμ (διάθεσις ὀνόματος) σ. 367

Ρώσσικοῦ μονή 363, 369 τὰ δημόσια τοῦ Νεδόγιτσα 368

Ρώσσοι κερκίδια 365

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

~~Σαββαϊτικὴ, 377~~

Σάκκος φωκᾶ ἐν λαύρᾳ 219

Ἀκάκιος 371

Σερβικὰ ἔγγραφα ἐν Ἄθῳ 370α Σ. Δανιηλίδη

Ἐρημία τοῦ Ἄθω 373 Σημασία λαυριωτικῶν ὀνομάτων (Θεοκεφάλιον. Βίος)

Διηρθρωμένη ἐν χειρογρ. 377

Δέησις 371

Διανανβὲ 376α

Ἐρμηνείου περὶ ἁγ. Ὄρους 379

Συνήθεια Βερροιν. 345, 348α

Σκήτη (ἱδ. Μαζουχᾶ, Πρόδρομος. Νεοφύτου, ἁγ. Ἄννα, Ἱερωνυμίτων.) ου. Νίκαια 375, παραμυθὴ 375. Ἰωάννης ὁ Καλύβης 375. Καρυαίων 151 Ξενοφῶς 46. Βατοπαίδιον 375

Σκήτη τύπος ἀρχαῖος 18

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Σαμψών ἀνάβα 378.

Σμυρνος πύραμος 372.

Σμυρλή ἱδ. παρθενίς ης Νεόφυτος

Σμαραγδίνα μονή 371.

Σμαραγδοῦ κυμήλιον (ἱδ. καραναχώ) 377.

Συγγραφεῖς (ἀρχαῖοι) 17, 326-392. νεώτεροι 378-381, 393
382α*
Συγγραφεῖς ποδαρᾶς περὶ ἁγίου θεσπρωτικῆς 3106*

Σφραγίδα 20199.
Σωφρόνιος διδασκαλος 11
Σκελὶ φανάρι 730

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τέχνη 348
Ἀντιλοφώντης 398
Τιμόθεος ἀγοραίη 397
Τριπόλεμος 397.

Τοῦρνοι ἐν ἀγορᾷ 345, 347
Τοῦρνοι ἐν Σάρδεσι καὶ ἐν ἀγῶνι τῆς οὐρανίης 62
ἐν Καλλιοπείῳ Διδασκαλείῳ
Μυσοφερνὴ 319.

Τυπικὰ (id. Διοικ. ἔγγραφα) 402-3, 405. 399 πάσης τιμῆς
Τυπικὸν ς' 124
Ἰατρεῖον λαμπρὸν 400-1

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Συγγραφικά κώδ. 68

Ἰωάννινα 404.

Διονυσίου μοναχοῦ 403α-β.

Ὑπομνηστικὸν μονῆς 571

Διονυσιακοὶ ἐν Ρουσσάνῳ 152, 163

Ἰβηρικοὶ 403β

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

φαίνεται ἐν Ἄθω 409

φιλόθεος ἁγιονύμ 407

φιλόθεος, ἡγούμενος 405

φιλόθεος λαυριώτης 406-7., 89α

φιλοσοφία 408, 143.

φιλοσοφικὸν ζητούμενον 411.

φροντιστήρια τὰ φροντιστήρια 409

ῥήσεις 66, 67. 408 αἱρέσεις 405 φορτικ. ὄροι 189.

φυτὰ ἐν Ἄθῳ 411

Χάϊδος Χ. Ἠσυχαστικὰ

χαρτοφυλάκια 297-8

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Χειρόγραφα.

~~Bloß A., Die Bibliotheken der Klöster des Athos Bom~~ 1881

Χαραμπηρίου Όδω 412 (ίδ. καμηλαί)

Χιλιανταρίου Μονή 378 424*

Χειρόγραφα (καλαμοχαρ) 416 πτηγραφικά. πλῆθος 418 (ίδ. Βιβλιοθ.
πλοῦτος 420 αφαίρεσις 420-1 φαλτηρίων εἰκόν. Κωνσταντ. 418
Χειρόγραφοι καλαμόχαρτοι ἐκ τοῦ τέλους τοῦ ιεροκυπαρίου 416 Ψευδ.
Ε. γράμμα καρα
Λειψανίαι 414/415 ἠγοράσθησαν ὑπ' 1950 ὑπ' ἀφρικῆς ἐπιστ.
Χρυσοκόλλου ἔκλειψις τῆς τυπογραφίας 414.
Χαλκίου Γενναδίου 415 ἰδ. τῆς Γενναδίου.
Χριστοφόρα Ἀρτινά ὁ Προδρομικός 425. Χριστοφόρος Ἄγγελ
Χριστοφόρος Πρόδρ. διδασκάλου τῆς Ἀθην. Σχολῆς 425
Χρὴ κοινόβια - ὑπ' 1744 σ. 196.
Χρονικά 424 μετὰ τῶν ἄλλων

Χρυσοβούλλα (Τύπος) 413. πόθεν 422 Λαύρας 222ᵃ-γ, 232ᵇ
" Πατμίου 423 (ὁλόκλ.

Χρυσόβουλος Λαυριώτης 271

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Κωδ. Ιβηρ. 220. ἐν λίμνῃ

" κατὰ τοὺς 1694 Ἰανουάριο - 2.

ἐκόπῃ ὁ βενετζιάνος δημαρχὴ τὴν χιονιόου, τὴν χρονιὰν αὐτὴν ἐμαρτύρησεν ἕνας μάρτυρας ἐς τὴν ποσταντινούπολιν, τὸ ὄνομα του δὲ τὸ ξεύρω, τόσο ξεύρω τοὺς πλὸν μαζόγερους ἀπὸ τὸ ἅγιον ὄρος τὴ ἐμαρτύρησεν ἀπὸ τὰ χάρια τοῦ ἀγαρινοῦ τὴ τὸ χιγάνου τὸ τοὺρκον τὴ φτιαμένην.